NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #4

GÜZ DAVULLARI

KISIM II

epsilon®

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #4

GÜZ DAVULLARI

KISIM II

epsilon®

GÜZ DAVULLARI

GÜZ DAVULLARI

Orijinal Adı: Drums of Autumn
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yasemin Büte
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2011

ISBN: 978 9944 82-474-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1997 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GÜZ DAVULLARI

Diana Gabaldon

KISIM II

Çeviri

Yasemin Büte

BÖLÜM 1
ÇOK

1
Uçtu Gitti

Oxford

Nisan 1971

“Hayır,” dedi net bir tavırla. Roger telefonu kulağında tutarak pencereden yağmurlu gökyüzüne bakmak için döndü. “Hayatta olmaz. Haftaya İskoçya’ya gidiyorum, söyledim sana.”

“Yapma, Rog,” diye ikna etmeye çalıştı dekan. “Bu tam senin yapacağın türden bir iş. Programını da fazla bozmayacak; gelecek ay bu zamanlar İskoçya’da geyiklerini kovalıyor olursun, senin kızın Temmuz’a kadar gelmeyeceğini kendin söylemiştin.”

Roger dekanın alaylı İskoç aksanı karşısında dişlerini sıktı, tam da yeniden hayır demek için ağzını açmıştı, ama yeterince hızlı davranamamıştı.

“Hem de Amerikalılar, Rog,” dedi kadın. “Konu kızlar olunca Amerikalılar ile çok iyisindir,” diye ekledi ufak bir kıkırdamayla.

“Bak şimdi Edwina,” dedi, sabırlı olmaya çalışarak, “bu tatilde yapmam gereken işler var. Ve Amerikalı turistlere Londra müzelerinde çobanlık yapmak bunlardan biri değil.”

“Hayır, hayır,” diye temin etti onu. “Turistik kısımlar için gözetçilere para ödedik; senin tek yapman gereken konferansla ilgilenmek.”

“Evet, ama- ”

“Para, Rog,” dedi kadın, gizli silahını çekerek. “Amerikalılar dedim. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun.” Durdu ve ona asıl rehberleri hastalanmış bir grup Amerikalı akademisyen için, bir haftalık konferans boyunca çalışması karşılığında alacağı parayı düşüneceği kadar süre tanıdı. Normal maaşıyla kıyaslanırsa bu astronomik bir rakamdı.

“Ee…” İnadının kırıldığını hissediyordu.

“Bu aralar evlenmeyi düşündüğünü duydum, Rog. Düğün için fazladan para kazansan fena mı olur?”

“Sana ne kadar kurnaz olduğunu hiç söyleyen oldu mu, Edwina?” diye sordu.

“Asla.” Yine kıkırdadı, sonra patron moduna döndü. “Tamam o halde, pazartesi günü planlama için bir araya geliriz,” dedi ve telefonu kapattı.

Roger telefon ahizesini çarpmak istedi ama onun yerine yavaşça yerine koydu.

Belki o kadar da kötü değildir, diye düşündü kasvetli bir ruh haliyle. Aslına bakılırsa para umurunda değildi, ama yürütülecek bir konferans olması zihnini meşgul edebilirdi. Telefonun yanında duran buruşuk mektubu alıp düzeltti, gözleri paragrafların üstünde onları gerçekten okumaksızın gezindi.

Çok üzgünüm, demişti. *Sri Lanka’daki mühendislik konferansına özel davetiyem var.* (Tanrım, bütün Amerikalılar yazın konferanslara mı gidiyordu?) *Bu değerli bağlantılar ve iş görüşmeleri anlamına geliyor.* (Tanrım, biliyordu o asla geri gelmeyecekti!) *Bu fırsatı kaçıramam. Çok üzgünüm. Eylül’de görüşürüz. Yazarım. Sevgiler.*

“Tabii,” dedi. “Sevgiler.”

Sayfayı tekrar buruşturup etajerin üstüne attı. Gümüş çerçevenin kenarından sekip halıya düştü.

“Bana doğrudan söyleyebilirdin,” dedi yüksek sesle. “Demek başka birini buldun, haksız mıyım? Sen akıllısın bense aptal. En azından dürüst olamaz mıydın, seni küçük kaltak?”

Öfkesini boşaltmaya, karın boşluğundaki hissi giderecek bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. Bu işe yaramıyordu.

Gümüş çerçevedeki resmi eline aldı, onu parçalara ayırmak, kalbine bastırmak istiyordu. Sonunda yalnızca ayakta durarak resme uzun süre baktı, sonra yavaşça yüzüstü geri bıraktı.

“Üzgünüm,” dedi.

Mayıs 1971

Konferansın son gününde sıcak basmış, yorgun ve Amerikalılardan bıkmış bir halde üniversiteye döndüğü vakit, kutular onu danışma kabininde bekliyordu. Beş taneydiler, üzerlerine parlak renkli uluslararası gönderi etiketleri yapıştırılmış büyük sandıklar.

“Nedir bu?” dedi Roger kuryenin kendisine imzalaması için uzattığı kâğıda bakarken, bir yandan da cebinde bahşiş aranıyordu.

“Nereden bileyim?” Sandıkları tüm bahçeyi geçerek danışma kabinine dek taşımaktan ter içinde kalmış ve aksileşmiş olan adam son sandığı da diğerlerinin üzerine pat diye koydu. “Hepsi senindir, dostum.”

Roger en üstteki kutuyu şöyle bir yokladı. İçindeki kitap değilse, kurşun olmalıydı. Üstteki kutuyu itince alttakinin üzerine sıkıca yapıştırılmış bir zarfın kenarı göründü. Biraz zorlukla onu çıkarıp açmayı başardı.

Bir seferinde bana babanın herkesin bir geçmişe ihtiyacı vardır dediğini söylemiştin, yazıyordu içindeki notta. *Bu benimki. Seninkilerle bir arada saklar mısın?* Selamlama ya da kapanış faslı yoktu; yalnızca kalın ve köşeli bir tarzda yazılmış “B,” harfi mevcuttu.

Gözlerini bir an nota dikti, sonra onu katlayıp gömlek cebine kaldırdı. Dikkatle çömelerek en üstteki sandığı tuttu ve kollarıyla kaldırdı. İsa aşkına, en azından otuz beş kilo ağırlığında olmalıydı!

Roger sandığı ter içinde, kaldığı odaya çıkardı ve ufacık yatak odasına giderek oradaki bir çekmecenin içinde arandı. Bir tornavida ve bir şişe birayla donanmış halde kutuyla uğraşmak üzere geri döndü. İçinde yükselen coşkuyu bastırmaya çalışıyor, ama yapamıyordu. *Seninkilerle bir arada saklar mısın?* Kız sahip olduğu şeylerin yarısını ayrılmayı düşündüğü bir herife mi yollamıştı yani?

“Geçmiş, ha?” diye mırıldandı. “Paketlemene bakılırsa müze kalitesindeler.” Kutunun içindekiler, aralarında talaş bulunan başka kutuların içine konmuştu. İçteki kutular açıldığındaysa, gazete kâğıtlarına sarılmış gizemli yumaklar ve başka küçük kutular çıktı meydana.

Sağlam bir ayakkabı kutusu seçti ve içine baktı. Fotoğraflar; kenarları yıpranmış eski olanlar ve renkli, parlak olan yenileri. Stüdyoda çekilmiş büyük bir fotoğrafın köşesi göründü ve Roger onu dışarı çekti.

Claire Randall’dı, onu son kez gördüğü haline epey benziyordu; ela gözleri ipek gibi kahverengi buklelerinin altından sıcak ve ışıl ışıl bakıyordu, mükemmel dudaklarında ise hafif bir gülümseme vardı. Kendini bir katil gibi hissederek onu kutuya geri soktu.

Gazete kâğıtlarının arasından, durumuna çok uygun bir biçimde ismi Paçavra Ann olan bir bez bebek çıkmıştı. Boyalı yüzü o kadar solmuştu ki ancak meydan okuyan bir tavırla boşluğa dikili bakan düğmeden gözleri seçiliyordu. Elbisesi yırtılmış fakat özenle onarılmıştı, kumaştan yumuşak

gövdesi lekeli olsa da temizdi.

Bir sonraki tomardan, kulaklarının arasında hâlâ duran pembe köpükten desteğiyle yıpranmış bir Mickey Mouse şapkası çıkmıştı. Roger onu açtığında "Gökkuşağının Üzerinde"yi çalan ucuz bir müzik kutusu. Sentetik kürkü parça parça dökülmüş oyuncak bir köpek. Rengi atmış, orta boy bir erkek tişörtü. Brianna'ya uyabilirdi, ama Roger bir şekilde onun Frank'a ait olduğunu düşündü. Koyu kahverengi ve yıpranmış bir kadın elbisesi. İçgüdüyle onu burnuna bastırdı. Claire'indi. Kokusu onu canlandırıvermişti; misk ve yeşilliklerin karışımı bir koku… Titreyerek elbiseyi bıraktı.

Ivır zıvırların altında daha değerli hazineler vardı. Sandığın ağırlığının kaynağı büyük ölçüde tabanındaki üç yassı tahta kutudan geliyordu. Kutuların içinde pas önleyici gri kumaşa sarılmış gümüş yemek takımları vardı. Her bir kutunun içinde elle yazılmış, gümüşün kaynağını ve tarihçesini belirten birer not vardı.

Kenarlarına düğüm şekli verilmiş, zanaatkârının işareti DG olan ve 1842'de William S. Randall tarafından satın alınmış gümüş kaplama bir Fransız yemek takımı, III. George zamanından kalma eski bir İngiliz desenine sahip, 1776 yılında Edward K. Randall tarafından satın alınmış bir takım ve Charles Boyton tarafından üretilmiş mısır kabuğu desenli, 1903 yılında Quentin Lambert Beauchamp tarafından Franklin Randall ve Claire Beauchamp'a düğün hediyesi olarak alınmış bir başka takım.

Roger büyüyen bir şaşkınlıkla, her bir objeyi yanındaki zemine özenle koyarak devam etti. Prestij belirtisi olan ve Brianna Randall'ın şahsi geçmişini belirleyen objeler vardı. Geçmiş, İsa aşkına, neden öyle demişti?

Aklına bir düşünce geldiği an birden şaşkınlığı panikle bölündü. Kapağı hızla eline alıp adresi kontrol etti. Oxford. Evet, Brianna paketleri buraya göndermişti. Peki, Roger'ın bütün yaz boyunca İskoçya'da olacağını bildiği ya da düşündüğü halde neden buraya yollamıştı? Nitekim o son dakikada çıkan konferans olmasa, öyle de olacaktı. Bundan da ona bahsetmemişti zaten.

Son köşeye küçük ama değerli bir kutunun içinde mücevherler konmuştu. İçinde çeşitli yüzükler, broşlar ve birkaç takım küpe konmuştu. Doğum günü için hediye ettiği bir broş da oradaydı. Kolyeler ve zincirler de öyle. İki şey ise yoktu.

Ona verdiği gümüş bilezik ve büyükannesinin incileri.

"Tanrı aşkına." Yeniden baktı ve tüm ışıltılı ıvır zıvırı masasının üstüne serdi. İnciler yoktu. Aralarına antik altın halkalar dizilmiş, barok stili İskoç

incilerinden eser yoktu.

Onları Sri Lanka'daki bir mühendislik konferansında takacak hali yoktu. İnciler alelade bir takı değil, ona kalan mirastı. Onları nadiren takardı. Bunlar onunla şey arasında bağlantı-

"Yapmış olamazsın," dedi yüksek sesle. "Tanrım, bana yapmadığını söyle!"

Mücevher kutusunu yatağa attı ve fırtına gibi telefon odasına inen merdivenlere koştu.

Uluslararası hattı düşürmek sanki sonsuza dek sürdü. Belli belirsiz elektronik vızıltıların arasından bağlantı sinyalini duyması daha da uzun zaman aldı, ardından hafif bir zil sesi geldi. Bir kez çaldı, iki kez, ardından bir klik sesi geldi, kalbi yerinden fırlayacaktı. Evdeydi!

"Üzgünüz," dedi bir kadının hoş, ruhsuz sesi, "aradığınız numara kullanılmamaktadır."

Tanrım, yapmış olamazdı! Olabilir miydi? Elbette olabilirdi. Hangi lanet olası yerdeydi?

Okyanus ötesi telefon çalar ve homurdanır, bağlantı kurulur, hastane santralinin ve sekreterlerin bitmek bilmez aptallıklarıyla uğraşırken, sürekli olarak parmaklarıyla sabırsızca uyluklarında trampet çalıyordu. Fakat sonunda kulağında tanıdık, tok ve derin bir ses vardı.

"Joseph Abernathy."

"Doktor Abernathy? Ben Roger Wakefield. Brianna'nın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu hiç girizgâh yapmadan.

Kalın ses şaşkınlıkla yükseldi.

"Sizinle. Öyle değil mi?"

Roger'ı soğuk terler bastı, sanki böylelikle istediği cevabı elde edebilirmiş gibi ahizeyi daha sıkı kavradı.

Olabildiğince sakin bir tonla, "Değil," demeyi başardı. "Üniversitede derecesini aldıktan ve bir konferansa katıldıktan sonra, sonbaharda gelmeyi düşünüyordu."

"Hayır. Hayır, bu doğru değil. Programını Nisan sonunda bitirdi; kutlamak için onu yemeğe götürdüm. O sırada diploma törenini beklemeden doğruca İskoçya'ya gideceğini belirtti. Bekleyin bir düşüneyim… Doğru ya, oğlum Lenny onu havalimanına götürdü… ne zamandı? Evet, salı günü… ayın 27'sinde. Yani şimdi oraya varmadığını mı söylüyorsunuz?" Doktor

Abernathy’nin sesi telaşlıydı.

“Buraya varıp varmadığını bilmiyorum.” Roger’ın boştaki eli sıkılı bir yumruğa dönmüştü. “Bana geleceğini söylemedi.” Kendini derin bir nefes almak için zorladı. “Nereye uçuyordu - hangi şehre, biliyor musunuz? Londra mı? Edinburgh mu?” Bir ihtimal onu ani bir sürprizle, beklenmedik gelişiyle şaşırtmak istemiş olabilirdi. Tamam, gerçekten de şaşırırdı, ama onun amacının bu olduğundan şüpheliydi.

Aklından kaçırılmaya, saldırıya uğramaya, IRA bombalamalarına dair görüntüler geçti. Büyük bir kentte tek başına seyahat eden bir kızın başına her şey gelebilirdi. Ve başına gelebilecek şeylerin neredeyse tümü, Roger’ın içine doğan şeyden daha iyi sayılırdı. Lanet kadın!

“Inverness,” dedi Doktor Abernathy. “Boston’dan Edinburgh’a, oradan da trenle Inverness.”

“Ah, tanrım.” Bu hem bir dua hem de lanetlemeydi. Eğer Boston’dan salı günü ayrıldıysa, perşembe günü civarı Inverness’e varmış olmalıydı. Cuma günü ise Nisan’ın 30’uydu, Beltane arifesi, kadim ateş festivali, eski İskoçya’nın tepeliklerinin arınma ve bereket ateşleriyle parıldadığı gün. Belki de Craigh na Dun’da kapının en açık olduğu gün.

Abernathy’nin sesi kulaklarında bir ördeğinki gibi yankılanıyor, ona bir şeyler soruyordu. Dikkatini ona vermeye çalıştı.

“Hayır,” dedi biraz zorlanarak. “Hayır, yapmadı. Ben hâlâ Oxford’dayım. Hiç bilmiyordum.”

Aralarındaki boş hava titreşti, sessizlik dehşetle dolmuştu. Sormak zorundaydı. Başka bir nefes daha aldı; sanki aldığı her nefes için ayrıca gayret sarf etmesi gerekiyordu - ve terli elini pantolonuna silerek ahizeyi tutuşunu değiştirdi.

“Doktor Abernathy,” dedi dikkatle. “Brianna’nın annesine, Claire’e gitmiş olması da mümkün. Söylesenize, onun nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Bu defa sessizlik ihtiyatla doluydu.

“Ah… hayır.” Abernathy’nin sesi yavaşlamış, gönülsüz ve dikkatli bir hale gelmişti. “Hayır, korkarım bilmiyorum. Tam olarak değil.”

Tam olarak değil. İfade etmek için mükemmel bir yoldu. Roger eliyle yüzünü sıvazladı, hafifçe uzamış sakalları eline sürttü.

“Size şunu sorayım,” dedi Roger dikkatle. “Hiç Jamie Fraser ismini duydunuz mu?”

Hattan hiç ses gelmiyordu. Sonra derinden bir iç çekiş duydu.

“Ah, Tanrım,” dedi Doktor Abernathy. “Demek yaptı.”

***

Siz yapmaz mıydınız?

Öyle demişti Joe Abernathy, uzun konuşmalarının sonunda; yanından son sürat geçtiği yağmurda flulaşmış trafik işaretlerine doğru düzgün bakmaksızın kuzeye doğru araba sürerken de kafasında işte bu soru yankılanıp duruyordu.

Siz yapmaz mıydınız?

“Ben yapardım,” demişti Abernathy. “Eğer babanızı tanımasaydınız, onu hiç görmemiş olsaydınız - ve birdenbire nerede olduğunu öğrenseniz? Onunla bir araya gelmeyi, gerçekte neye benzediğini öğrenmek istemez miydiniz? Ben olsam merak ederdim.”

“Anlamıyorsunuz,” demişti Roger, öfkeyle elini alnına sürterek. “Bu evlat edinilmiş birinin gerçek babasının adını öğrenerek, onun kapısında bitivermesi gibi bir şey değil.”

“Bana tam da öyle bir şeymiş gibi geliyor.” Tok ses sakindi. “Bree evlatlıktı, öyle değil mi? Bana kalırsa eğer bunun Frank’e sadakatsızlık olacağını düşünmeseydi, daha önce giderdi.”

“O değil, kapıda bitiverme kısmından bahsediyorum. Claire size oraya gelene kadar geçmesi gereken yoldan bahsetti mi?”

Abernathy, “Evet, bahsetti,” diye sözünü kesti. Sesinin tonu sersemlemiş çıkıyordu. “Evet, pek de döner kapıdan geçer gibi olmadığını söyledi.”

“Bu çok iyimser bir anlatım.” Craigh na Dun’daki taş anıtın düşüncesi bile Roger’ın kanını dondurmuştu.

“İyimser bir anlatım mı? Siz nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?” Uzaktan gelen ses ilgiyle incelmişti.

“Evet, elbette biliyorum!” Uzun, derin bir nefes aldı. “Üzgünüm. Bakın, ben… bunu açıklayamam, kimsenin yapabileceğini sanmıyorum. O taşlar… belli ki onları herkes duyamıyor. Ama Claire duyuyordu. Bree duyuyor ve ben de öyle. Ve bizim için…”

Claire, Craigh na Dun’daki taşların arasından iki buçuk yıl önce, Kasım’ın ilk günü, Samhain’in kadim ateş bayramında geçmişti. Roger bunu ne zaman düşünse ensesindeki tüyler diken diken olurdu.

“Demek herkes geçemiyor ama siz geçebiliyorsunuz.” Abernathy’nin sesi merak - ve belli belirsiz bir miktar da imrenme doluydu.

“Bilmiyorum.” Roger bir elini saçlarından geçirdi. Gözleri sanki bütün gece ayakta kalmış gibi yanıyordu. “Geçiyor olabilirim.”

“Şu var ki…” Sesini, ve onunla birlikte korkusunu da kontrol etmek için yavaşça konuşuyordu. “Eğer o geçitten geçtiyse bile, nereden ve hangi zamanda çıktığını bilmenin bir yolu yok.”

“Anlıyorum.” Tok Amerikalı sesi, şen şakraklığını yitirmişti. “O halde Claire’in de başarıp başarmadığını bilmiyorsunuz, öyle mi?”

Başını salladı; Joe Abernathy’nin gözünün önündeki görüntüsü o kadar netti ki adamın kendisini görmediğini yine unutmuştu. Doktor Abernathy orta boylu, tıknazca, altın çerçeveli gözlükleri olan siyah bir adamdı, ama öyle otoriter bir havası vardı ki karşısındakini adeta sakin olmaya zorluyordu. Roger adamın varlığının telefon hatları aracılığıyla böylesine hissedilebilmesine şaşırmıştı, ama bu duruma müteşekkirdi.

“Hayır,” dedi yüksek sesle. Şimdilik bırak böyle kalsın. Şu an telefonda, neredeyse tümüyle yabancı birine her şeyi anlatacak hali yoktu. “O bir kadın; o zamanlar kadınların ne yaptığıyla fazla ilgilenilmiyordu, başlarına cadılıktan yakılmak ya da cinayet işledikleri için asılmak gibi sıra dışı bir şey gelmediği sürece elbette. Ya da öldürülmedikleri sürece.”

“Ha ha,” dedi Abernathy, ama gülmüyordu. “Yine de bunu yaptı, en az bir kere. Gitti ve geri geldi.”

“Doğru, bunu yaptı.” Roger da bu olasılığa sığınarak kendini yatıştırmaya çalışıyordu, ama zihninin yüzeyine çıkan o kadar fazla başka olasılık vardı ki. “Ama Brianna’nın o derece geriye mi yoksa daha da mı geriye gittiğini bilmiyoruz. Taşlardan kurtuldu ve doğru zamanda dışarı çıktıysa bile… on sekizinci yüzyılın ne kadar tehlikeli olduğundan haberiniz var mı sizin?”

“Hayır,” dedi Abernathy kuru bir sesle. “Ama anladığım kadarıyla sizin var. Fakat Claire orada işini gayet iyi halletmiş gibi görünüyordu.”

“O kurtuldu,” diye katıldı Roger. “Yine de şöyle bir tatil yeri sloganı pek tutmazdı: ‘Eğer şansınız varsa hayatta kalıp geri dönersiniz.’”

Abernathy, sesinde sinirli bir havayla olsa da buna güldü. Sonra öksürdü ve boğazını temizledi.

“Evet. Doğru. Şu var ki - Bree bir yere gitti. Ve bence siz nereye olduğu konusunda haklısınız. Demem o ki ben giderdim. Siz yapmaz mıydınız?”

Siz yapmaz mıydınız? Sola çekti, ön farları yanık bir kamyonu geçti ve basmakta olan sise doğru ağır ağır ilerledi.

Ben yapardım. Abernathy'nin kendinden emin sesi kulaklarında çınladı.

Inverness, 30, diye okudu tabeladan ve küçük Morris arabasını, ıslak zeminde kaydırarak aniden sağa savurdu. Yağmur asfaltı dövüyordu, yol kenarındaki çimlerin üzerinde bir sis oluşturacak denli kuvvetliydi.

Siz yapmaz mıydınız? Gömleğinin göğüs cebine, Brianna'nın kare şeklinde bir fotoğrafının kalbinin üstünde durduğu yere dokundu. Parmakları annesinin madalyonunun yuvarlak sert hatlarına değdi; onu son anda, şans getirsin diye kapıvermişti.

"Evet, belki de yapardım," diye homurdandı, ön camında aşağıya gürül gürül inen suların arasından gözlerini kısarak bakarken. "Ama yapacağımı söylerdim. Tanrı aşkına kadın, neden bana söylemedin?"

2
Inverness’a Dönüş

Koridordaki mobilya cilası, yer temizleyici, taze boya ve oda spreyi kokuları insanın genzini yakıyordu. Fiona’nın ev kadınlığı konusundaki büyük hevesinin bu belirtileri bile mutfaktan gelen nefis kokularla yarışamazdı.

“Ne şanslı adamsın sen Tom Wolfe,” diye mırıldandı Roger, derin bir nefes alır ve çantasını koridora bırakırken. Lojmanın artık yeni bir yönetimde olduğu belliydi, ama buranın bir lojmandan pansiyona çevrilmiş olması bile temel karakteristiğini değiştirmek için yeterli değildi.

Fiona tarafından büyük coşkuyla ve Ernie tarafından biraz daha azıyla karşılandıktan sonra, merdivenlerden çıkıp eski odasına yerleşti ve derhal araştırma işine başladı. Bu o kadar zor bir iş değildi; İskoçlar’ın yabancılara karşı olan merakının ötesinde, beline kadar inen kızıl saçları olan, bir seksen boyundaki bir kadın elbette dikkat çekecekti.

Brianna Inverness’e Edinburgh’tan gelmişti. Bundan emindi, çünkü istasyonda görülmüştü. Emin olduğu başka bir gerçekse kızıl saçlı uzun bir kadının bir araba kiralamış ve şoföre kendisini kırsala götürmesini istemiş olduğuydu. Şoför nereye gittiklerini tam olarak anlamamıştı; kadın birdenbire, “Tamam, burası, beni burada indir,” demişti.

“Arkadaşlarıyla buluşacağını, bataklıklarda bir tur yapacaklarını söyledi,” demişti şoför, omuz silkerek. “Yanında bir çanta vardı, üstü başı da yürüyüş için kesinlikle uygundu. Bataklıklarda yürümek için çok yağışlı bir gün, ama bilirsin bu Amerikalı turistler ne delidir.”

Eh, en azından bunun ne kadar deli olduğunu biliyordu. Kalın kafasına ve şeytani inadına lanet olsun, eğer böyle bir şey yapacaksa, neden ona söylememişti? Çünkü senin bilmeni istemedi aptal, diye düşündü öfkeyle. Neden böyle olduğunuysa düşünmek bile istemiyordu.

Buraya dek ilerlemişti. Onu buradan sonra izlemek için tek bir yol vardı.

Claire, o her neyse, onun en açık olduğu zamanın kadim güneş ve ateş bayramları olduğunu düşünüyordu. Görünüşe göre işe yaramıştı - kendi ilk seferinde geçitten Beltane zamanı, yani 1 Mayıs’ta, ikincisinde ise Samhain vakti, Kasım’ın birinde geçmişti. Şimdi de Brianna, Beltane vakti giderek annesinin ayak izlerini takip ediyordu.

Bu durumda Kasım'a kadar bekleyecek hali yoktu - Tanrı bilir beş ayda başına neler gelebilirdi! Beltane ve Samhain ateş bayramlarıydı, ama arada bir de güneş bayramı vardı.

Yaz gecesi, yaz gündönümü; sırada o vardı. Haziran'ın 20'si, dört hafta sonra. Bekleyişi düşünerek dişlerini gıcırdattı. Aslında tehlikeyi göze alıp hemen şimdi gitmek istiyordu; ama Brianna'nın peşinden cesurca atılma isteği kendisinin ölümüne yol açacaksa bu kızın hiçbir işine yaramazdı. Şimdiye dek duyup gördüklerinden sonra, taş çemberlerin doğası hakkında yanılsamalara kapılacak durumda değildi.

Gayet sessizce, ne hazırlık yapabilirse yapmaya girişti. Akşamları, nehrin üstünü sis bastığında ise, kafasını dağıtmak için Fiona'yla dama oynuyor, Ernie'yle birahaneye gidiyor - ve son çare olarak - hâlâ eski garajda yığılı duran düzinelerce kutuya girişiyordu.

Garajın tekinsiz ve mucizevî bir havası vardı; kutular İsa'nın ekmekleri ve balıkları çoğalttığı gibi çoğalıyordu. Kapıyı her açtığında daha fazlasıyla karşılaşıyordu. Babalığının eşyalarını düzenleme işini herhalde ancak kendi ölmeden az evvel bitirebileceğini düşündü. Yine de o an için, zihnini dağıtıp beklerken kendini yiyip bitirmesini önleyen bu sıkıcı iş bir lütuftu. Bazı geceler uyuduğu bile oluyordu.

"Masanda bir resim var." Fiona ona bakmıyordu, dikkatini yıkamakta olduğu tabaklara vermişti.

"Bir sürüsü var." Roger dikkatle bir ağız dolusu çay aldı; sıcak ve tazeydi, ama ağzı haşlamıyordu. Nasıl beceriyordu bunu? "İstediğin bir tanesi var mı? Orada büyükannenin de birkaç pozu var - istediğini alabilirsin, yine de bana bir tane bıraksan iyi olur."

Bunu duyunca başını kaldırdı, biraz şaşırmıştı.

"Ah. Büyükannenin mi? Evet, babamız onları görmekten memnun olur. Ama benim dediğim büyük olandı."

"Büyük olan mı?" Roger onun hangi fotoğrafı kastettiğini düşünmeye çalıştı; çoğu Papaz Efendi'nin tarih öncesinden kalma Brownie'siyle çekilmiş siyah-beyaz pozlardı, ama birkaç tane de büyük resim vardı-biri ailesinin resmiydi, diğeri Papaz Efendi'nin büyükannesinin yas elbisesi içindeki bir dinozora benzediği bir fotoğraftı ve kadının yüzüncü yaş günü şerefine çekilmişti. Fiona onlardan birini kastediyor olmasa gerekti.

"Kocasını öldürüp çekip giden o kadınınki." Fiona'nın dudakları sıkılıydı.

"Kocasını öl… Ah." Roger çaydan koca bir yudum aldı. " Gillian Edgars'ı

kastediyorsun.”

“İşte o,” diye yineledi Fiona inatçı bir edayla. “Neden onun bir fotoğrafı var sende?”

Roger fincanını masaya koydu ve sabah gazetesini aldı eline, ne söyleyeceğini düşünürken doğal olmaya çalışıyordu.

“Ah… Bana biri verdi.”

“Kim?”

Fiona genellikle ısrarcıydı, ama nadiren bu kadar direkt olurdu. Canını sıkan neydi?

“Bayan Randall, yani Doktor Randall. Neden ki?”

Fiona cevap vermedi, onun yerine dudaklarını sımsıkı kapattı.

Roger gazeteye olan tüm ilgisini yitirmişti. Onu dikkatle masaya bıraktı.

“Onu tanır mıydın?” dedi. “Gillian Edgars’ı?”

Fiona doğrudan cevap vermedi, ama çaydanlık örtüsüyle oynayarak hafifçe yana döndü.

“Craigh na Dun’daki dikili taşlara gitmişsin; Joycie söyledi. Onun Albert, perşembe günü Drumnadrochit’ten dönerken görmüş seni.”

“Gittim, doğru. Bu bir suç değil, öyle değil mi?” Bu konuda espri yapmaya çalışmıştı ama Fiona pek o havada değildi.

“Biliyorsun orası garip bir yer, tüm çemberler öyle. Sakın oraya manzaranın tadını çıkarmaya gittiğini söyleme bana.”

“Sana böyle söylemeyeceğim.”

Roger ona bakarak sandalyesinde geriye yaslandı. Kıvırcık siyah saçları ayağa kalkmıştı; ne zaman telaşlansa eliyle saçlarını karıştırırdı, belli ki şimdi de epey telaşlanmıştı.

“Onu tanıyorsun. Doğru, Claire senin onu gördüğünü söylemişti.” Gillian Edgars’tan bahsedildiğini duyduğunda hissettiği küçük merak kıvılcımı, bir heyecan alevine dönmek üzereydi.

“Onu nasıl tanıyayım ki? Ölü o.” Fiona boş yumurta kabını hızla alıp kaldırdı, gözleri içindeki kabuk kalıntılarına takılıydı. “Değil mi?”

Roger uzandı ve bir eliyle kolunu tutarak onu durdurdu.

“Öyle mi?”

“Herkes böyle düşünüyor. Polis onun izini bulamadı.” Hafif İskoç aksanıyla kelime ağzından “palis” gibi çıkmıştı.

“Belki de doğru yerde aramıyorlardı.”

Kızın al al yüzündeki tüm kan bir anda çekildi. Bir yere gitmeye çalışmasa da, Roger tutuşunu sıkılaştırdı. Biliyordu, lanet olsun, biliyordu! Ama bildiği neydi?

“Söyle bana, Fiona,” dedi. “Lütfen… söyle bana. Gillian Edgars - ve taşlar hakkında ne biliyorsun?”

İşte o zaman kolunu çekiştirdi, ama gitmedi, yalnızca orada durdu ve yumurta kabını elinde sanki bir kum saaitiymiş gibi çevirip durdu. Roger ayağa kalktı, o da utangaç bir tavırla geri çekildi ve ona korkulu gözlerle baktı.

“O halde bir anlaşma yapalım,” dedi Roger, onu daha fazla korkutmamak için sakin bir sesle konuşmaya gayret ediyordu. “Sen bana bildiklerini anlat, ben de sana Dr. Randall’ın bana o resmi neden verdiğini söyleyeyim… ve neden Craigh na Dun’a gittiğimi.”

“Düşünmem gerek.” Hızlıca eğildi ve kirli tabaklarla dolu tepsiyi aldı. Onu durdurmak için tek bir söz edemeden kapıdan çıkıp gitmişti bile.

Yavaşça yeniden yerine oturdu. Çok güzel bir kahvaltıydı - Fiona’nın tüm yemekleri harikaydı - ama midesine bir mermer gibi oturmuştu.

Fazla heveslenme, dedi kendi kendine. Bunun sonu hayalkırıklığı olurdu. Sonuçta zaten Fiona ne bilecekti ki? Yine de önceleri kendine Gillian - ve daha sonra Geillis - diyen kadının lafı bile onun dikkatini çekmek için yeterliydi.

Kenara bıraktığı fincanını aldı ve tadına bakmadan yudumladı. Anlaşmaya uyarak ona her şeyi anlatırsa ne olurdu? Sadece Claire Randall ve Gillian değil, kendi ve Brianna hakkındaki her şeyi de.

Bree hakkında düşünmek sanki yüreğindeki havuza atılan bir taştı, her yöne korku halkaları yayıyordu. O ölü. Fiona, Gillian için böyle demişti. Öyle değil mi?

Öyle mi? diye cevaplamıştı Roger, zihninde kocaman yeşil gözleri ve ateşten gelen sıcak rüzgârda uçuşan sarı saçlarıyla zamanın kapılarından uçmak üzere olan bir kadın görüntüsüyle. Hayır, o ölmemişti.

En azından o zaman durum buydu, çünkü Claire onunla karşılaşmıştı - yoksa karşılaşacaktı mı demeliydi? Daha önce miydi? Sonra mı? Ölmemişti,

ama ölü müydü? Artık ölmüş olmalıydı, yine de… bu karmaşaya lanet olsun! Bu konuda doğru düzgün düşünmek bile mümkün değildi.

Yerinde durmak için fazlasıyla huzursuz, ayağa kalktı ve salona doğru yürüdü. Mutfak kapısında durdu. Fiona evyenin yanında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Onu duydu ve döndü, elinde kullanılmamış bir bez parçası sıkılı duruyordu.

Yüzü kırmızı, fakat kararlıydı.

“Anlatasım yok ama anlatacağım, bunu yapmak zorundayım.” Derin bir nefes aldı ve çenesini yukarı doğru kaldırdı, bir aslanla yüzleşmekte olan bir köpeğe benziyordu.

“Bree’nin annesi - o tatlı Doktor Randall - bana büyükannemi sormuştu. O, büyükannemin bir… dansçı olduğunu biliyordu.”

“Dansçı mı? Ne yani taşların orada mı dans ediyordu?” Roger biraz şaşırmıştı. Claire onunla ilk tanıştığında anlatmıştı; ama o aklı başında Bayan Graham’in Mayıs şafaklarında yeşil tepelerde gizli seremoniler gerçekleştirdiğine asla pek inanmamıştı.

Fiona derin bir nefes verdi.

“O halde biliyordun. Tahmin etmiştim.”

“Hayır, bilmiyorum. Tüm bildiğim Claire’in - Doktor Randall’ın - bana anlattıkları. O ve kocası bir Beltane şafağında taş çemberde dans eden kadınlar görmüşler, içlerinden biri de büyükannenmiş.”

Fiona başını salladı.

“Hayır, yalnızca onlardan biri değil. Büyükannem çağırıcıydı.”

Roger mutfağa girdi ve bezi onun elinden aldı.

“Gel, otur şöyle,” dedi, masayı göstererek. “Ve bana anlat, çağırıcı nedir?”

“Güneşi aşağıya çağıran kişi.” İtiraz etmeden oturdu. Roger görüyordu ki kız kararını vermişti, ona anlatacaktı.

“Güneş şarkısı eski dillerden birindedir; bazı kelimeleri biraz Gaelce’ye benzer, ama hepsi değil. Önce daire şeklinde dans ederiz, sonra çağırıcı durur ve yüzünü yarık taşa dönerek… buna pek şarkı denilemez aslında, konuşma da sayılmaz; daha çok kilisedeki vaiz gibi. Tam doğru anda başlaman gerek; güneş denizin üstünde göründüğünde, bitirirken de öyle, güneş taşın üstüne vurduğunda bitmesi gerek.”

“Sözlerinden hiç hatırladığın var mı?” Roger’ın içindeki akademisyen

harekete geçmişti; merakı, kafa karışıklığının önüne geçmişti artık.

Fiona pek büyükannesine benzemiyordu, fakat Roger'a öyle bir baktı ki birden bu ona Bayan Graham'i anımsattı.

"Hepsini biliyorum," dedi. "Artık çağırıcı benim."

Roger ağzının açık kaldığını fark etti ve onu kapattı. Kız bisküvi kutusuna uzandı ve kutuyu onun önüne itti.

"Ama senin bilmek istediğin bu değildi," dedi ciddi bir tavırla, "ben de sana anlatmayacağım. Sen Bayan Edgars'ı bilmek istiyorsun."

Fiona gerçekten de Gillian Edgars'la karşılaşmıştı; Gillian dansçılardan biriydi, ama oldukça yeni bir tanesiydi. Gillian mümkün olan her şeyi öğrenmek niyetiyle daha eski kadınlara pek çok soru sormuştu. Güneş şarkısını da öğrenmek istiyordu, ancak bu bir sırdı; yalnızca çağırıcı ve onun ardılı vakıftı ona. Yaşlı kadınların bazıları - onu uzun yıllardır her yıl dinlemiş olanlar - bir kısmını bilirdi ama hepsini değil; ayrıca ne zaman başlamak gerektiği ve güneşin hareketine ne şekilde denk getirileceği gibi ayrıntıları bilmezlerdi.

Fiona iç içe koyduğu ellerine bakarak duraksadı.

"Kadınlardır, yalnızca kadınlar. Erkeklerin bunda yeri yok, ve onlara anlatmayız. Asla."

Roger elini onunkilerin üstüne koydu.

"Bana anlatarak doğru bir şey yapıyorsun, Fiona," dedi çok usulca. "Lütfen gerisini de anlat. Bilmek zorundayım."

Derin, titrek bir nefes aldı ve elllerini onunkinin altından çekti. Ona dimdik baktı. "Onun nereye gittiğini biliyor musun? Brianna'nın?"

"Sanırım. Gillian'ın gittiği yere gitti, öyle değil mi?"

Fiona cevap vermedi, ama ona bakmaya devam etti. Birden durumun ne kadar gerçekdışı olduğu dank etti kafasına. Burada, çocukluğundan beri bildiği bu eski püskü mutfakta oturmuş, üzerinde Kraliçe'nin resmi olan bir fincandan çay yudumlarken, Fiona'yla kutsal taşlar ve zaman yolculuğu hakkında konuşuyor olamazdı. Fiona'yla olmazdı, Tanrı aşkına, kızın ilgi alanları Ernie ve mutfak ekonomisi ile sınırlıydı!

Ya da kendisi öyle düşünüyordu. Fincanı kaldırdı, son yudumunu aldı ve hafifçe masaya koydu.

"Onun peşinden gitmem gerek, Fiona… eğer yapabilirsem. Yapabilir

miyim?”

Kız açıkça korku dolu bir ifadeyle başını salladı.

“Bir şey diyemem. Benim bildiklerim sadece kadınlar, belki sadece kadınlar yapabiliyordur.”

Roger tuzluğu kavradı. Onun korktuğu da buydu işte - ya da korktuğu şeylerden biri de buydu.

“Öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?” dedi birdenbire. Zihninin gerisinde, kocaman siyah yarık bir taş, bir tehdit gibi şafak vakti gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Bende onun küçük defteri var,” deyiverdi Fiona.

“Ne? Kimin? Gillian’ın mı? Bir şeyler mi yazmış?”

“Evet, yazmış. Bir yer var- ” Hızla bana baktı ve dudaklarını emdi. “Eşyalarımızı öncesinde orada hazır tutarız. Defteri oraya koymuş, ben de sonrasında aldım onu.” Gillian’ın kocasının çemberde ölü bulunmasından sonrasını kastettiğini düşündü Roger.

“Belki polise vermek gerekir diye düşündüm,” diye devam Fiona, “ama onlara vermek istemedim, şimdi de düşünüyorum, ya ölümüyle bir ilgisi varsa? Eğer önemli bir şeyse onu saklamamam gerekirdi, ama şimdi- ” Kendini savunmak istercesine Roger’a baktı. “Onun defteriydi, anlıyor musun, onun elyazısı. Ve orada bıraktığına göre…”

“Bir sırdı.” Roger başını salladı.

Fiona onayladı ve derin bir nefes aldı.

“Ben de okudum.”

“Demek nereye gittiğini bu şekilde öğrendin,” dedi Roger usulca.

Fiona titreyerek iç geçirdi ve ona solgun bir yüzle gülümsedi.

“Yani, defterin polisin bir işine yaramayacağı çok açık.”

“Benim işime yarar mı peki?”

“Öyle umuyorum,” dedi ve yanındaki dolaba dönerek bir çekmeceyi açtı. Yeşil kumaşla ciltlenmiş küçük bir defter çıkardı.

3
Büyü Kitabı

Bu, Cadı Geillis'in büyü kitabıdır. Bu benim aldığım cadı ismim; doğduğumdaki ismim önemli değil, tek önemli olan ne yaptığım ve ne olacağım.

Peki bu nedir? Henüz söyleyemem, çünkü ne yaptığımı ancak bunu yaparken anlayacağım. Benimki gücün yoludur.

Mutlak güç mutlaka çürür, kesinlikle evet - peki nasıl? Neden, çünkü gücün mutlak olduğu düşünülür ama hiçbir zaman olamaz. Çünkü biz ölümlüyüzdür, siz ve ben. Etinin kemiklerinin etrafında büzülmesini izle, kafatasının hatlarının derini zorlamasını hisset, yumuşak dudaklarının ardındaki dişlerinin bilgelikle sırıttığını gör.

Ve henüz insan vücudunun içindeyken, pek çok şey mümkündür. Bu vücudun dışındayken mümkün olan şeyler de olabilir, bunlar başkalarının diyarıdır, benim değil. Bu onlarla benim aramdaki farktır, daha önce Kara Krallık'ı keşfe çıkan diğerleriyle, büyüde ve iblislerin çağrısında güç arayanlarla.

Ben vücuda bakarım, ruha değil. Ruhumu reddederek, kendi kontrolümün altında olanlar dışında hiçbir güce kudret vermem. Şeytandan yahut Tanrı'dan yardım istemem; onları yok sayarım. Üstüne düşünecek bir ruh, bir ölüm olmayınca, ne şeytan ne de Tanrı hüküm sürebilir - savaşları sonuçsuzdur, güç yalnızca vücudun içinde yaşayana aittir.

Bir anlığına hükmederiz, yine de bu tüm zamanlar içindir. Hem dünyayı hem uzayı tuzağa düşürmek üzere narin bir ağ örülüdür. Bize verilen sadece bir hayat vardır-ne var ki buna ait yıllar pek çok zamanda geçirilebilir - kaç kez boyunca?

Güç kullanacaksanız, hem zamanınızı hem de yerinizi seçmeniz gerekir; çünkü ancak taşın gölgesi ayaklarınıza düştüğü vakit yazgının kapısı gerçekten açıktır.

"Kesinlikle bir kaçık," diye mırıldandı Roger. "Yazın tarzı da korkunç." Mutfakta kimse yoktu; kendine güvenini tazelemek için konuşuyordu ama bu pek işe yaramıyordu.

Sayfaları dikkatle çevirdi, okunaklı, yuvarlak hatlı yazıyı satır satır

tarayarak ilerledi.

İlk kısmın ardından “Güneş Bayramları ve Ateş Bayramları” başlıklı bir bölüm geliyordu. Onun peşinde de bir liste vardı: Imbolc, Alban Eilir, Beltane, Litha, Lughnassadh, Alban Elfed, Samhain, Alban Arthuan. Her ismin yanında bir paragraflık notlar ve onun yanına atılmış bir dizi küçük çarpı vardı. Acaba bunlar hangi lanet amaç içindi?

Yanında altı tane çarpı olan Samhain’e gözü takıldı.

Bu, ölüler bayramlarının ilkiydi. İsa’dan ve onun dirilişinden çok önce, Samhain gecesinde kahramanların ruhları mezarlarından kalkardı. Bunlar nadir kahramanlardı. Kim yıldızlar doğru hizadayken doğardı? Bunun için doğan herkes, hakları olan gücü almak için gereken cesarete sahip olamazdı.

Bu katıksız çılgınlığın içinde bile belli bir düzeni ve tertibi vardı. Defterin ortasındaki kısmın adı “Vaka Analizleri” konmuştu ve eğer ilk kısım Roger’ın tüylerini diken diken ettiyse, ikincisi damarlarındaki kanı dondurmaya yetecek demekti.

Bu, taş çemberlerin yakınında bulunan cesetlerin tarih ve mekân içeren, özenle çıkarılmış bir envanteriydi. Her bir olay kaydedilmiş, her tanımın altına da birkaç kelimelik görüşler eklenmişti.

14 Ağustos 1931. Sur-le-Meine, Brötanya. Erkek cesedi, kimliği belirsiz. Yaş, 40’larının ortası. Taş çemberin kuzey ucunun yakınlarında bulunmuş. Belli bir ölüm nedeni yok, fakat kol ve bacaklarda yanıklar mevcut. Elbiseleri “paçavra” olarak tanımlanmış. Fotoğrafı yok.

Olası başarısızlık sebebi: (1) erkek, (2) yanlış tarih - en yakın güneş bayramından 23 gün evvel.

2 Nisan 1650. Castlerigg, İskoçya. Kadın cesedi, kimliği belirsiz. Yaş, 15 civarı. Çemberin dışında bulunmuş. Belirgin bozulma mevcut, çemberin dışına kurtlar tarafından sürüklenmiş olabilir. Giysileri tanımlanmamış.

Olası başarısızlık nedeni: (1) yanlış tarih - ateş bayramından 28 gün önce. (2) yetersiz hazırlık.

5 Şubat 1953. Callanish, Lewis Adası. Erkek cesedi, John MacLeod olarak teşhis edilmiş, ıstakoz avcısı, 26 yaşında. Ölüm nedeni beyin kanaması olarak belirlenmiş, adli makamlar cesedi bulduktan sonra soruşturma başlatmış - yüz ve uzuvların derisinde ikinci derece yanıklar, giysilerde dağlanmış gibi bir görünüm. Adli tıbbın kararı: Yıldırım çarpması sonucu ölüm. Olası ama muhtemelen yanlış. Olası başarısızlık nedeni: (1) erkek. (2) Imbolc’a çok yakın, ama belki de yeterince yakın değil? (3) yanlış hazırlık - kurban gazete

fotoğrafında görünüyor, gömleği açık; göğsünde Bridhe Haçı'na benzer bir yanık izi var, ama kesin bir şey söylemek için fazlasıyla belirsiz.

1 Mayıs 1963. Tomnahurich, İskoçya. Kadın cesedi, Mary Walker Willis olarak teşhis edilmiş. Adli tıp soruşturması, vücut ve giysilerde dağlanma izleri, kalp krizi nedeniyle ölüm - aort yırtılması. Yetkili makamlar Bayan Walker'ın "acayip" giysileri olduğunu belirtmiş, detay verilmemiş.

Olası başarısızlık nedeni: Bu ne yaptığını biliyormuş, ama başaramamış. Başarısızlık sebebi büyük ihtimalle doğru şekilde kurban vermemektir.

Liste devam ediyordu, her bir isimle Roger'ın kanı daha da donuyordu. Kadın, 1600'lerin ortalarından 1900'lerin ortalarına dek İskoçya, Kuzey İngiltere ve Brötanya'da toplam yirmi iki kişi bulmuştu, hepsinde tarih öncesi yapıların varlığına dair kanıtlar bulunuyordu. Bazıları açıkça kazaymış, diye düşündü-insanlar hiçbir şeyden habersiz bir çemberin içine girmiş ve kendilerine ne olduğunu anlamamışlardı bile.

Birkaçı - yalnızca iki ya da üçü - biliyor gibiydi; onlar giysileriyle hazırlık yapmıştı. Belki de daha önce geçmiş ve yeniden denemişlerdi ama bu kez olmamıştı. Midesi büzüşüp kaldı. Claire haklıydı, döner kapıdan geçmeye benzemiyordu.

Bir de ortadan yok olmalar vardı… bunlar ayrı bir bölümdeydi, tarih, cinsiyet ve yaşa göre düzgünce etiketlenmişlerdi, kayıtlarda olduğu kadarıyla çevresel şartlara da yer verilmişti. Demek çarpılar bu anlama geliyordu; her bayrama yakın kaç kişinin kaybolduğunu gösteriyorlardı. Ölenlerden çok ortadan kaybolan vardı, ama bunlar hakkında da haliyle daha az bilgi mevcuttu. Çoğu soru işaretleriyle doluydu - Roger, bunun çember civarındaki bir ortadan kaybolma olayının mutlaka çemberle ilintili olup olmadığını belirlemenin mümkün olmamasına bağladı.

Bir sayfayı çevirince durdu, sanki karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu.

1 Mayıs 1945. Craigh na Dun, Inverness-shire, İskoçya. Claire Randall, 27 yaşında, ev hanımı. En son sabah erken saatte görülmüş, nadir rastlanan bitkileri görmek için çemberi izyaret etme niyetinde olduğunu açıklamış, hava karardığında geri dönmemiş. Arabası tepenin yamacında bulunmuş. Çemberde iz yok, mücadele belirtisi yok.

Sanki elinde patlamasını beklermiş gibi, sayfayı hızla çevirdi. Demek Claire, Gillian Edgars'a onun kendi deneyine girişmesine yol açan kanıtın bir kısmını istemeyerek vermişti. Peki Geilie Claire'in üç yıl sonraki dönüşüne dair de bir rapor bulmuş muydu?

Sayfaları ileri geri çevirip taradıktan sonra, hayır, belli ki bulmamış diye çıkarımda bulundu. Bulduysa da bunu buraya kaydetmemişti.

Fiona, ona çay ve bir tabak zencefilli fındıklı bisküvi getirmişti, ama Roger okumaya başladığından beri bunlar el değmeden duruyordu. Açlıktan çok yükümlülük hissiyle tabaktan bir bisküvi alıp ısırdı, ama keskin tatlı kırıntılar boğazına kaçıp onu öksürttü.

Kitabın son kısmı "Teknikler ve Hazırlıklar" adını taşıyordu. Şöyle başlıyordu:

Burada bir şey yatar, insanlıktan daha eskidir ve taşlar onun gücünü korur. Eski büyüler "dünyanın çizgilerinden" ve onların arasında akan güçten bahseder. Taşların amacı o çizgilerle ilgili, bundan eminim. Ama taşlar güç çizgilerini eğiyor mu, yoksa bunlar sadece işaretler mi?

Ne kadar çay içerse içsin, boğazındaki bisküviden kurtulamıyordu. Kendini daha hızlı okur, sayfaları tarar ve atlarken buldu ve sonunda arkasına yaslanıp defteri kapattı. Gerisini sonra okurdu - hem de birden fazla kez. Ama şimdi dışarı, temiz havaya çıkması gerekti. Defterin Fiona'yı altüst etmesine şaşmamalıydı.

Caddeden aşağı, nehir kenarına doğru hızla, hafifçe yağan yağmura aldırmadan yürüdü. Saat geçti; kilisede akşamüstü çanı çalıyordu ve köprülerden birahanelere doğru ilerleyen yaya trafiği yoğunlaşmıştı. Ama çan ve ayak seslerinin üstünde, okuduğu son sözler sanki kadın doğrudan kendisiyle konuşurmuş gibi kulaklarında yankılandı.

Öpebilir miyim seni çocuğum, öpebilir miyim seni erkeğim? Öperken dudaklarımın arasındaki dişlerimi hisset. Seni sevdiğim kadar kolayca öldürebilirim de. Gücün tadı kanın tadıdır - dilimde demir, elimde demir.

Kurban etmek şarttı.

4
Yazdönümü Arifesi

20 Haziran 1971

İskoçya'da Yazdönümü Arifesinde, güneş gökte ayla beraber asılı kalır. Yaz gündönümü, Litha bayramı, Alban Eilir. Neredeyse gece yarısıydı, ışık soluk ve sütlü beyazdı, ama yine de ışıktı.

Taşları onları görmeden çok önce hissetmişti. Claire ve Geillis haklıydılar, diye düşündü; tarih önemliydi. Önceki ziyaretlerinde taşlar ürkütücü fakat sessizdi. Şimdi onları duyabiliyordu; kulaklarıyla değil ama derisiyle - hafifçe vınlayan bir ses, sanki gayda uğultusu gibi.

Tepenin zirvesine geldiler ve çemberden on metre kadar ileride durdular. Aşağılarında karanlık vadi, yükselen ayın altında bir gizem gibi uzanıyordu. Dirseğinde küçük bir nefes alış hissetti, o an Fiona'nın cidden korkuyor olduğunu fark etti.

"Bak, senin burada olman gerekmiyor," dedi ona. "Korkuyorsan aşağı gitmelisin, ben hallederim."

"Kendim için korkmuyorum, aptal," diye mırıldandı, sıkılı yumruklarını ceplerinin daha derinlerine sokarken. Döndü, kafasını bir boğa gibi uzatarak patikaya yöneldi. "Gel o halde."

Omzunun yakınlarındaki çalılar hışırdadı ve birden ürperdi, kalın giyinmiş olsa da üstüne soğuk bir karamsarlık çöktü. Birden üstündeki giysiler saçma göründü gözüne. Uzun etekli gömlek ve yelek kalın yündendi, kısa pantolon ve uzun örgü çoraplar da onlara uyumluydu. Terziye, üniversitedeki bir tiyatro oyunu için olduğunu söylemişti.

"Soytarı haklıdır," diye mırıldandı kendi kendine.

Fiona ilk çembere girdi; onun kendisini izlemesine ya da beraberinde gelmesine izin vermemişti. Roger söz dinler bir halde arkasına döndü ve bıraktı kız ne yapması gerekiyorsa yapsın.

Kızın elinde bir alışveriş poşeti ve onun içinde tahminen merasimi için gereken eşyalar vardı. Ona torbada ne olduğunu sorduğunda Roger'a kendi işiyle ilgilenmesini söylemişti. Onun da neredeyse kendisi kadar gergin

olduğunu düşündü.

Uğultu Roger'ı rahatsız etmişti. Kulakları değil de bedeni rahatsız olmuştu, derisinin altı, kemiklerinin içi. Kol ve bacaklarındaki uzun kemikleri çekilmiş gergin teller gibi tıngırdatıyor, kanında, kendini sürekli kaşımak istemesine yol açan bir hisse neden oluyordu. Kendisine yardım etmesine izin vermeden önce ona sormuştu, Fiona bunu duymuyordu.

Haklı olduğunu umarak Tanrı'ya yalvarıyordu; sadece taşları duyanların onların içinden geçebileceğini düşünüyordu. Eğer Fiona'ya bir şey olursa kendini asla affetmezdi - gerçi kız daha önce ateş bayramlarında defalarca çemberlerin içine girdiğini belirtmişti, olumsuz bir etkiyle karşılaşmamıştı. Omzunun üstünden gizlice arkasına baktı, büyük yarık taşın dibinde yanan minik bir alev gördü ve başını geri çevirdi.

Kız yumuşak ve tiz bir sesle şarkı söylüyordu. Roger sözcükleri ayırt edemedi. Bildiği diğer tüm gezginler kadındı, acaba o da bunu başarabilecek miydi?

Yapabilirim, diye düşündü. Eğer taşlardan geçme kabiliyeti genetikse-dilinle silindir yapmak ya da renk körlüğü gibi bir şeyse - o halde neden olmasın? Claire seyahat etmişti, Brianna da öyle. Kendisi ise bildiği başka bir zaman yolcusunun, Cadı Geillis'in soyundan geliyordu.

İki ayağını da yere vurdu ve sanki üstündeki sinekleri kovmaya çalışan bir at gibi, uğultudan kurtulmaya çalışarak silkelendi. Tanrım, bu karıncalar tarafından yenmek gibiydi! Acaba Fiona'nın şarkısı işleri daha da mı kötü yapıyordu, yoksa ona mı öyle geliyordu?

Kaşıntıdan kurtulmaya çalışarak ellerini şiddetle göğsüne sürttü ve annesinin kolyesi eline geldi. Kolyeyi şans getirsin diye ve üstündeki lal taşı için almıştı yanına. Geillis'in düşünceleri konusunda şüphelere sahipti - kan dökmeyi düşünmüyordu ama belli ki Fiona yine de ateş adağı yapıyordu-ama nihayetinde değerli taşların bir zararı olmazdı, eğer bir de yararları olursa… Tanrı aşkına, Fiona acele edemez miydi? Giysilerinin içinde döndü durdu, sırf giysilerinden değil derisinden de kurtulmak istiyordu.

Dikkati dağılsın diye, elini yine göğüs cebine vurdu, kolyeyi yokladı. Eğer işe yararsa… eğer başarabilirse… bu, ancak taşlarla ilgili tasarısını hayata geçirme planları yapmaya başladıktan sonra üzerine düşündüğü bir kavramdı. Ama eğer mümkünse… Küçük, yuvarlak biçime parmağıyla dokundu. Zihninin karanlık yüzeyinde Jerry MacKenzie'nin yüzünü görüyordu.

Brianna babasını bulmaya gitmişti. O da aynısını yapabilir miydi? Tanrım, Fiona! Kız durumunu daha da beter ediyordu; dişlerinin kökleri acıyor, derisi

yanıyordu. Şiddetle başını salladı, sonra sersemleyerek durdu; sanki kafatasının parçaları birbirinden ayrılmaya başlamıştı.

İşte kız gelmişti, elini tutup onu çemberin içine doğru ilerletirken heyecanla ona bir şeyler söyleyen küçük bir figür. Onu duyamıyordu - ses içerde daha beterdi; şimdi kulaklarında ve kafasının içindeydi, görüşünü karartıyor, omurlarının arasına çiviler çakıyordu.

Dişlerini gıcırdatarak, ardına, uğultulu karanlığa baktı ve bakışlarını Fiona'nın korku dolu yuvarlak yüzünü görebilecek denli uzun süre odaklamayı başardı.

Yavaşça eğildi ve onu dudaklarından öptü.

"Ernie'ye söyleme," dedi. Döndü ve taşın içinden geçti.

Burnuna yaz rüzgârıyla hafif bir koku geldi; yanık kokusu. Başını çevirdi, burun delikleri kokuyu yakalamak için genişledi. İşte. Yakınlardaki bir tepede bir ateş yanıyordu. Yazdönümü ateşi.

Yukarıda soluk yıldızlar vardı, sürüklenen bir bulutla yarı yarıya gölgelenmişlerdi. Ne hareket etmeye ne de düşünmeye hali vardı. Kendini bedensiz hissediyordu, sanki gökyüzüne karışmıştı, zihni serbest, bir balıkçı şamandırası gibi yıldızlarla aydınlanarak dalgalarla salınıyordu. Etrafında yumuşak ve müzikal bir vızıltı vardı - uzaktaki yıldızların şarkısı ve kahve kokusu.

İnceden bir hata duygusu üstündeki huzur hissine müdahale etti. Zihninde şaşkınlık uyandı ve minik, acılı kafa karıştırıcı kıvılcımlar çaktı. Yıldızların ışığında yatmaya devam etmek isteğiyle bu hisse karşı savaştı, ama direnme isteği onu uyandırdı. Şimdi birdenbire yeniden bir bedeni vardı ve acı çekiyordu.

"ROGER!" Yıldızın sesi kulağında çınladı ve birden sıçradı. Göğsünde büyük bir acı hissetti ve eliyle yarayı elledi. Bir şey bileğini tutup çekti, ama o eliyle göğsündeki ıslaklığı ve ipeksi bir pütürlülüğü hissetmişti bile. Kanı mı akıyordu?

"Ah, uyanıyorsun, Tanrıya şükür! Tamam çocuğum. Yavaş, tamam mı?" Konuşan buluttu, yıldız değil. Gözlerini kırptı, kafası karışmıştı. Sonra bulut yavaş yavaş Fiona'nın kıvırcık saçlı başının siluetine yüzüne dönüştü, gökyüzünün önünde karanlık bir leke gibiydi. Bilinçli bir hareketten çok bir refleks eseri doğruldu.

Bedeni büyük bir şiddetle geri dönmüştü. Kendini sefil ve hasta hissediyordu, burun deliklerinde ise korkunç bir yanmış et ve kahve kokusu

vardı. Dizleriyle elleri üstünde doğruldu, sendeledi ve çimlerin üstüne geri devrildi. Çimenler ıslaktı ve bunların serinliği kavrulmuş yüzüne iyi gelmişti.

Fiona'nın elleri onun üzerindeydi, onu okşuyor, yüzünü ve ağzını siliyorlardı.

"İyi misin?" dedi belki yüzüncü kez. Bu kez, cevap verebilecek gücü bulmuştu kendinde.

"Evet," diye fısıldadı. "İyi. Neden- "

Kızın kafası ileri geri giderek gökyüzündeki yıldızların yarısını sildi.

"Bilmiyorum. Sen gittin - gitmiştin - sonra birden ateşler püskürdü, sen de çemberin içinde gömleğin tutuşmuş yatıyordun. Seni termosla söndürmem gerekti."

Bu kahve kokusunu ve göğsündeki ıslaklığı açıklıyordu. Yoklamak için tek elini kaldırdı, bu kez kız ona izin verdi. Gömleğinin ıslanmış kısmında belki sekiz santim genişliğinde yanık bir bölüm vardı. Göğsünün üstünde eti dağlanmıştı; kumaştaki delikten derisindeki kabarcıkların garip yastıksı hissizliğini elleyebiliyordu. Sonra keskin bir acı göğsüne yayıldı. Annesinin kolyesi tümüyle yok olmuştu.

"Neler oldu, Rog?" Fiona yanında çömelmişti, yüzü karanlıktaydı ama seçilebiliyordu. Roger onun yüzünde ışıldayan gözyaşı izlerini görebiliyordu. Yazdönümü Arifesi ateşi sandığı şey kızın yaktığı bir mumdu ve şimdi dibinde ancak bir santim kalmıştı. Tanrım, ne süreyle kendinden geçmişti?

"Ben- " Tam bilmediğini söyleyecekti ki durdu. "Dur biraz düşüneyim, tamam mı?" Başını dizlerine koydu, ıslak çimleri ve yanık giysileri koklayarak durdu.

Nefesine yoğunlaştı ve geri dönmeye çalıştı. Aslında düşünmesine gerek yoktu - hepsi oradaydı, zihninde açık seçik. Ama böyle şeyler nasıl tarif edilirdi ki? Görüntü yoktu, fakat babasının hayali vardı. Ses ya da dokunma hissi yoktu - yine de hem duymuş hem de hissetmişti. Beden kendi hislerini yaratıyor, inanılmaz duyuları cisimleştiriyor olmalıydı.

Başını dizlerinden kaldırdı ve derin bir nefes aldı, yavaşça yine bedenine geri döndü.

"Babamı düşünüyordum," dedi. "Tam taşın içine girerken, eğer işe yararsa, geri dönüp babamı bulurum diye düşünmüştüm. Ve… buldum."

"Buldun mu? Babanı mı? Yani bir hayalet miydi?" Kızın şeytan kovmak için eliyle yaptığı hareketi görmekten çok hissetti.

“Hayır. Tam olarak değil. Ben… ben açıklayamıyorum, Fiona. Ama onunla karşılaştım, onu tanıdım.” Üstündeki huzur hissi tümüyle gitmemişti; orada asılıydı, zihninin gerisinde titreşiyordu. “Sonra bir çeşit patlama oldu, tarif etmek için tüm söyleyebileceğim bu. Bir şey bana buramdan vurdu.” Parmaklarıyla göğsündeki yanmış bölgeyi gösterdi. “Bunun gücü beni dışarı fırlattı, kendime gelene dek tüm bildiğim bu.” Kızın yüzüne nazikçe dokundu. “Sağ ol, Fee, beni yanmaktan kurtardın.”

“Ah, hadi oradan.” Sabırsız bir hareketle önemsiz olduğunu vurguladı. Topuklarının üzerine oturup, düşünürken elini çenesine sürttü.

“Rog, düşünüyorum da - defterde, eğer üstünde bir değerli taş varsa bunu seni koruyabileceği yazıyordu. Annenin kolyesinde minik taşlar vardı, değil mi? “ Roger onun yutkunduğunu duydu. “Belki de - eğer o taşlar olmasa - yaşıyor olmazdın. O kadın ölen kişilerden bahsediyor. Yanan kişiler. Senin yanığın da tam kolyenin olduğu yerde.”

“Evet. Olabilir.” Roger artık kendine gelmeye başlamıştı. Merakla Fiona’ya baktı.

“Her zaman ‘o kadın’ diyorsun. Neden onun adını hiç söylemiyorsun?”

Fiona’nın bukleleri kendisine bakmak için döndüğünde şafak rüzgârında havalandı. Hava onun yüzünü rahatça görecek kadar aydınlıktı, yüzünde oldukça endişeli bir ifade vardı.

“Birinin gelmesini istemiyorsan onun adını söylemezsin,” dedi. “Bunu biliyor olman gerek, baban rahip değil miydi?”

Üstünde gömlek ve ceket olmasına rağmen Roger’ın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

“Hazır sen bu konuya değinmişken,” dedi, sesine neşeli bir ton vermeye çalışmış ama bunu başaramamıştı. “Gerçekten de babamın adını söylememiştim, ama belki… Doktor Randall, geri gelirken kocasını düşündüğünü söylemişti.”

Fiona kaşlarını çatıp başını salladı. Roger onun yüzünü rahatlıkla görebiliyordu, o zaman ışığın yükselmekte olduğunu fark etti. Şafak yaklaşmıştı; doğu yönünde gökyüzü somon renginin çeşitli tonlarını almaya başlamıştı.

“Tanrım, neredeyse sabah olmuş! Benim gitmem gerek!”

“Gitmek mi?” Fiona’nın gözleri korkudan kocaman oldu. “Yeniden denemeyeceksin ya?”

“Öyle yapacağım. Gitmeliyim.” Ağzının içi kupkuruydu, Fiona’nın bütün kahveyi onu söndürmek için kullandığına pişman olmuştu. Karnındaki boşluk hissini bastırdı ve ayaklarının üzerine kalktı. Dizleri biraz boşalıyordu, ama yürüyebilirdi.

“Delirdin mi Rog? Seni kesin öldürür!”

Roger başını salladı, gözleri uzun yarık taşa dikiliydi.

“Hayır,” dedi ve haklı olduğunu umdu. “Hayır, ters gidenin ne olduğunu biliyorum. Bir daha olmayacak.”

“Bilemezsin, emin olamazsın!”

“Evet, biliyorum.” Kızın elini kolundan aldı ve kendi ellerinin arasında tuttu; küçücük ve üşümüştü. Kıza gülümsedi, yüzü oldukça hissizleşmişti. “Umarım Ernie eve gelmemiştir, yoksa sen yoksun diye polis çağırır. En iyisi acele et sen.”

Sabırsızca omuzlarını silkti kız.

“Ah, o kuzeni Neil’la balığa çıktı, salıya kadar dönmeyecek. Bir daha olmayacak derken ne demek istedin? Neden olmayacak? “

Bunu açıklamak diğerlerinden daha zordu. Yine de bunu ona borçluydu.

“Babamı düşündüm dediğimde, onu, onun hakkında bildiklerim aracılığıyla düşünmüştüm - havacı kıyafeti içindeki resimlerini ya da annemle olanları. Mesele şu ki… Ben o tarihte doğmuştum. Anlıyor musun?” Kızın küçük, yuvarlak yüzüne baktı ve gözlerini yavaşça kırparak idrak etmesini izledi. Fiona, korku ve şaşkınlık dolu iç çekişin ardından nefesini bıraktı.

“O halde orada yalnızca babanla karşılaşmadın, öyle mi?” diye yavaşça sordu.

Bir şey söylemeden başını salladı. Görüntü, ses, koku ya da temas yoktu. İnsanın kendisiyle karşılaşmasını tarif edecek hiçbir tasvir yoktu.

“Gitmem gerek,” diye usulca tekrarladı. Kızın elini sıktı. “Fiona, sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

Kız ona bir an için gözlerini dikti, alt dudağı titredi, gözleri parıldadı. Sonra geri çekildi, nişan yüzüğünü çıkardı ve onu Roger’ın eline koydu.

“Küçük bir taştır ama elmastır,” dedi. “Belki yardımı dokunur.”

“Bunu alamam!” Geri vermek için uzattı, ama kız geriye doğru büyük bir adım attı ve ellerini arkasında kavuşturdu.

“Kaygılanma, o sigortalı,” dedi. “Ernie sigorta işlerinden iyi anlar.” Yüzünden aşağı yaşlar akmakta olmasına rağmen gülümsemeye çalıştı. “Ben de öyle.”

Söylenecek daha fazla bir şey yoktu. Yüzüğü ceketinin yan cebine koydu ve kocaman yarık taşa baktı. Taşın yanları mika gibi parıldıyor, şafak ışıklarıyla üzerindeki kuvars parçaları ışıldıyordu. Uğultuyu hâlâ duyabiliyordu, yalnız artık bu sanki içindeki, kanının atışındaki bir şey gibiydi.

Kelimeler yoktu, gerek de yoktu. Vedalaşmak için kızın yüzüne hafifçe dokundu ve biraz topallayarak taşa doğru yürüdü. Yarığa adım attı.

Fiona hiçbir şey duymadı, ama yine de Yazdönümü Arifesinin berrak havası yankılanan bir isimle ışıldadı.

Kız, güneş taşın üstüne gelene dek uzunca bir süre bekledi.

“Bol şans, sevgili dostum,” dedi usulca. Yavaşça tepeden aşağı yürüdü ve geriye bakmadı.

5
Lallybroch İskoçya

Haziran 1769

Kestane rengi atın adı Brütüs'tü, neyse ki karakteri ona benzemiyordu. Sebat sahibi, güçlü ve sadıktı - sadık değilse bile en azından uysaldı. Kızı yemyeşil vadilerden ve kayalık boğazlardan gıkını çıkarmadan taşımış, keskin virajlardan dönmüş ve bir geyiğin geçebileceğinden daha düzgün olmayan patikalara tırmanıp durmuştu.

Brianna dizginleri Brütüs'ün sırtına koydu ve onu dinlenmesi için bıraktı, kendi de bu sırada vadiyi izliyordu. Aşağıdaki büyük beyaz çiftlik evi yemyeşil yulaf ve arpa tarlalarının ortasında sakince duruyordu. Pencereleri ve bacası gri taştandı, duvarlarla çevrilmiş lahana tarlası ve ek binalar, büyük beyaz bir tavuğun etrafındaki civcivlere benziyordu.

Orayı daha önce görmemişti ama bundan emindi. Annesinin Lallybroch hakkında anlattıklarını yeterince dinlemişti. Ayrıca burası millerce mesafe içindeki tek kayda değer evdi. Son üç gündür taştan duvarlı küçük çiftçi kulübeleri dışında bir şey görmemişti, bunların da çoğu terk edilmiş ve kapkara yıkıntılar haline gelmişlerdi.

Aşağıda bir bacadan duman çıkıyordu; evde biri vardı. Saat öğlene yakındı, belki de herkes evde öğle yemeği yiyordu.

Hem heyecanlı hem de kaygılı bir halde yutkundu. Acaba kimdi? İlk kimi görecekti? Ian'ı mı? Jenny'yi mi? Peki onlar onun gelişini ve yaptığı beyanatı nasıl karşılayacaklardı?

Kim olduğu ve orada ne yaptığı konusunda doğruca gerçeği söylemeye karar vermişti. Annesi sık sık babasına ne kadar benzediğini söylerdi; onları ikna edebilmek için bu benzerliğe güveniyordu. Şimdiye dek karşılaştığı İskoçlar onun görünüşü ve garip konuşması karşısında ihtiyatlı davranmıştı. Belki de Murrayler ona inanmazlardı. Sonra aklına geldi ve ceketinin cebine dokundu. Hayır, inanırlardı, ne de olsa kanıtı vardı.

Ani bir düşünce göğsünü sıkıştırdı. Acaba şu anda burada olabilirler miydi? Jamie Fraser ve annesi? Bu düşünce daha önce aklına gelmemişti. Onların Amerika'da olduklarına son derece ikna olmuş durumdaydı - ama öyle olmak

zorunda değildi. Onun tek bildiği onların 1776 yılında Amerika'da olduğuydu ve şu an nerede olduklarını bilmesi mümkün değildi.

Brütüs başını ileri uzattı ve yüksek sesle kişnedi. Cevaben bir kişneme daha geldi ve Brianna dizginlerini çekti. At başını kaldırdı ve yine kişnedi, sonra sırtında kahverengi giysileriyle uzun bir adamı taşıyan koyu kahverengi güzel bir at yolun köşesini dönüp de görününce, Brütüs'ün burun delikleri ilgiyle genişledi.

Adam onları görünce atını bir an için dizginledi, sonra topuğuyla atı hafifçe dürtüp onlara doğru yavaşça ilerledi. Kızın gördüğü kadarıyla bu genç bir adamdı ve başındaki şapkaya rağmen yüzü oldukça bronzlaşmıştı; zamanının çoğunu açık havada geçiriyor olmalıydı. Ceketinin etek kısmı buruş buruştu, tozlukları ise kir içindeydi.

Adam kıza temkinle yanaştı, konuşma mesafesi kadar yaklaştığındaysa başıyla selam verdi. Sonra kız onun şaşkınlıkla donup kaldığını görerek gülümsedi.

Adam onun bir kadın olduğunu yeni anlamıştı. Giydiği giysileri, yakından bakan birini aldatamazdı ama vücudunun biçimi için son söylenecek şey "erkeksi" idi. Yine de giysiler yeterince iyi iş görüyordu; ata binmek için gayet rahattılar ve boyu da hesaba katılacak olursa, at sırtındayken uzaktan bir erkek gibi görünüyordu.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle adam şapkasını çıkardı ve onun önünde eğildi. Pek öyle yakışıklı sayılmazdı ama güçlü ifadeli, gür kaşlı - kaşları havaya dikilmişti - düzgün bir yüzü ve sağlıklı, parlak siyah gür kıvırcık saçlarının altında yumuşak bakışlı kahverengi gözleri vardı.

"Madam," dedi. "Size eşlik edebilir miyim?"

Kız da kendi şapkasını çıkardı ve ona gülümsedi

"Öyle umarım," dedi. "Burası Lallybroch mu?"

Başını salladı, kızın garip aksanını duyunca şimdi şaşkınlığına bir de temkin eklenmişti.

"Evet, öyle. Buraya iş için mi geldiniz?"

"Evet," dedi kararlılıkla. "Öyle." Kendini eyerin üstüne çekti ve derin bir nefes aldı. "Ben Brianna… Fraser." Bunu yüksek sesle söylemek garipti, daha önce hiç bu ismi kullanmamıştı. Yine de acayip bir biçimde kulağa doğru geliyordu.

Adamın yüzündeki temkin gittiyse de şaşkınlık duruyordu. Dikkatle başını

salladı.

“Emrinizdeyim madam. Jamie Fraser Murray,” diye ekledi resmi şekilde ve eğildi, “Broch Tuarach’dan.”

“Küçük Jamie!” diye bağırdı kız, hevesiyle adamı yerinden sıçratarak. “Sen Küçük Jamie’sin!”

“Ailem bana böyle der,” dedi tutuk tutuk, garip giysiler içindeki bir kadının kendi adını böyle olur olmaz ağzına almasını garipsediğine dair bir izlenim uyandırmaya çalışıyordu.

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi kız, yılmadan. Eyerinde oturduğu yerden eğilerek ona elini uzattı. “Ben senin kuzininim.”

Tanışma faslında aşağıya inen kaşlar yine havaya fırladı. Önce kızın uzattığı eline, sonra inanamaz gözlerle yüzüne baktı.

“Jamie Fraser babamdır,” dedi.

Oğlanın ağzı hayretle açıldı ve kıza öylece bir an baktı. Kızı yavaşça, baştan ayağa şöyle bir süzdü, yüzüne dikkatle baktı ve sonra kendi yüzüne yavaşça geniş bir gülümseme yayıldı.

“Vay canına!” dedi. Kızın elini tuttu ve kemiklerini birbirine değdirecek kadar kuvvetli sıktı. “Tanrı aşkına, ona çok benziyorsun!”

Güldü, yüzü aydınlanmıştı.

“Tanrım!” dedi. “Annem aklını kaçıracak!”

Kapının üstüne asılı olan gül sarmaşığı henüz yeni yapraklanmıştı, yüzlerce küçük tomurcuk daha yeni oluyordu. Brianna, Küçük Jamie’yi izlerken yukarı baktı ve kapının üstündeki levhayı gördü.

Açık havada yıllanmış tahta tabelanın üzerinde Fraser, 1716 yazıyordu. Bunu görünce hafif bir coşku hissetti ve isme bakmak için bir süre durdu. Girişin güneşten ısınmış ahşabı elinin altındaydı.

“İyi misin kuzin?” Küçük Jamie dönüp ona sorgular bakışlarla bakmıştı.

“Evet.” Kız onu peşinden eve doğru ilerledi ve gerek olmamasına rağmen kapıdan geçerken başını eğdi.

Onun eğildiğini gören Küçük Jamie, gülümseyerek, “Genellikle uzunuz, annem ve küçük Kitty hariç,” dedi. “Büyükbabam - senin de büyükbaban oluyor - bu evi çok uzun bir kadın olan karısı için yapmış. İskoçya’da kapısından geçerken kafanı eğmene gerek olmayan tek ev burası sanırım.”

Senin de büyükbaban oluyor. Giriş holünün soğuk loşluğuna rağmen bu sıradan sözcükler onun içini ısıtmıştı.

Frank Randall tek çocuktu, annesi de öyle; sahip olduğu akrabalarla da pek yakın değildi - yalnızca İngiltere'deki birkaç yaşlı büyük teyze ve uzakta, Avustralya'daki birkaç ikinci derece kuzen. Yola koyulurken aklında yalnızca babasını bulmak vardı, tümüyle yeni bir aile keşfedeceğini düşünmemişti.

Hem de ne aile. Tahta bölmeli girişten içeri geçince bir kapı açıldı ve dört küçük çocuk dışarı fırladı, peşlerinden de kahverengi kıvırcık saçlı, uzun bir genç kadın.

"Ah, kaçın, kaçın bakalım, küçük balıklar!" diye bağırdı, ileri doğru uzattığı ellerini kıskaç gibi açıp kapatarak. "Kötü yengeç hepinizi yiyecek, çat, çat!"

Çocuklar kıkırdayarak ve çığlıklar atarak salonda kaçıştılar; arkalarına bakarak hem korkuyor hem de eğleniyorlardı. İçlerinden biri - dört yaşında falan olsa gerek - Brianna ile Küçük Jamie'nin girişin yanında ayakta durduklarını görünce o yana döndü ve onlara doğru bir lokomotif gibi koşmaya başladı, bir yandan da bağırıyordu, "Babacım, babacım, babacım!"

Çocuk kendini umursamazca Genç Jamie'nin kucağına atıverdi. Adam onu ustaca yakaladı ve kıkırdayan çocuğu havaya kaldırdı.

"Gel bakalım küçük Matthew," dedi coşkuyla. "Janet halanız size ne biçim hareketler öğretiyor böyle bakayım? Darı peşinde koşan tavuktan farksız davrandığınızı görünce yeni kuzininiz ne düşünür ha?"

Çocuk daha yüksek sesle güldü, azarlamaya hiç alınmamıştı. Brianna'ya baktı, göz göze geldiler, sonra derhal yüzünü babasının omuzlarına gömdü. Başını yavaşça kaldırdı ve koca gözlerini açarak yeniden baktı.

"Baba!" dedi. "Bu bir kadın mı?"

"Elbette öyle. Söyledim ya, o senin kuzinin."

"Ama pantolon giymiş!" Matthew ona şok olmuş bir halde bakıyordu. "Kadınlar pantolon giymez!"

Genç kadın da bu görüşe katılıyormuş gibi bakıyordu, çocuğu babasının kucağından almak için hamle ederken lafa giriverdi.

"Eminim bunun için geçerli bir nedeni vardır ama insanların yüzlerine böyle yorumlar yapmak doğru değil. Git ve yıkan, tamam mı?" Çocuğu yere indirdi, odanın sonundaki kapıya doğru çevirdikten sonra hafifçe ittirdi. Çocuk kımıldamadı, dönüp Brianna'ya baktı.

"Büyükanne nerede, Matt?" diye sordu babası.

Matthew, “Büyükbaba, bir adam ve bir kadınla beraber misafir odasında,” diye süratle cevapladı. “İki maşrapa kahve içtiler, bir tepsi çörek ile kek yediler. Ama annem akşam yemeğine de kalmak üzere beklediklerini söylüyor. O halde onlara bol şans, çünkü sadece lapa ve biraz Ren şarabı var ve lanet olsun… ay!” Bir elini ağzına kapayarak suçlu suçlu babasına baktı. “Ne kadar kalırlarsa kalsınlar, annem onlara çilekli turtadan bir gıdım bile vermeyecek.”

Küçük Jamie oğluna ters ters baktı, sonra merakla kız kardeşine döndü. “Bir kadınla bir adam mı?”

Janet hafifçe yüzünü ekşitti. “Ağlakla erkek kardeşi,” dedi.

Küçük Jamie, Brianna’ya bakarak homurdandı.

“O halde annem onlardan uzaklaşmak için bir bahanesi olduğuna çok sevinecektir.” Başıyla Matthew’a işaret etti. “Git büyükanneni çağır ufaklık. Ona de ki, görmekten memnun olacağı bir misafir getirdim. Sözlerine de dikkat et, oldu mu?” Matthew’u evin arka yanına doğru çevirdi ve yavaşça poposuna vurdu.

Küçük oğlan yavaşça giderken arada bir dönüp hayretle Brianna’ya bakıyordu.

Küçük Jamie, Brianna’ya doğru geri dönerek gülümsedi.

“Bu benimkilerin en büyüğü,” dedi. “Bu da,” - genç kadını gösterdi - “kız kardeşim, Janet Murray. Janet, bu da Bayan Brianna Fraser.”

Brianna sıkmak için elini uzatsa mı uzatmasa mı bilemedi. Onu yerine başıyla selam verip gülümsedi. İçten bir sesle, “Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi.

Janet’in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Brianna bunun söylediği şeyden mi yoksa bunu söyleyişindeki aksandan mı kaynaklandığını bilemedi.

Küçük Jamie kız kardeşinin şaşkınlığı karşısında sırıttı.

“Onu kim olduğunu asla tahmin edemezsin Jen,” dedi. “Bin yıl geçse bile!”

Janet bir kaşını kaldırdı, sonra Brianna’ya bakarak gözlerini kıstı.

“Kuzin,” diye mırıldandı, misafirlerinin yüzüne bir aşağı bir yukarı bakarak. “MacKenzieler gibi göründüğüne şüphe yok. Ama diyorsun ki o bir Fraser…” Birden gözleri açılıverdi.

“Ah, olamaz,” dedi Brianna’ya. Yüzüne koca bir gülümseme yayılmaya başladı, o vakit ağabeyine ne kadar benzediği iyice ortaya çıktı.

Ağabeyinin kıkırdaması kapı sesi ve ardından koridordan gelen hafif ayak sesleriyle bölündü.

“Jamie? Mattie dedi ki misafirimiz varmış- ” Yumuşak ve canlı ses birdenbire sustu. Brianna o yana baktığında neredeyse yüreği ağzına geliyordu.

Jenny Murray küçücüktü, boyu bir buçuk metreden fazla değildi ve bir serçe kadar narin kemikleri vardı. Durup gözlerini Brianna’ya dikti, ağzı hafifçe aralıktı. Koyu mavi gözleri, yüzü kâğıt gibi bembeyaz olunca daha da belirginleşmişti.

“Tanrım,” dedi usulca. “Tanrım.” Brianna başıyla selam vererek halasına - annesinin arkadaşı, babasının biricik kız kardeşine - yavaşça gülümsedi. Lütfen, diye düşündü, birdenbire beklemediği kadar yoğun bir hasret duygusuyla. Lütfen benden hoşlan, lütfen burada olduğuma memnun ol!

Küçük Jamie annesine dönerek eğildi. “Anne, seni tanıştırma onurunu- ”

“Jamie Fraser! Döndüğünü biliyordum, Jenny Murray, sana demiştim!”

Koridorun gerilerinden ince, suçlayan tonda bir ses çınladı. Brianna şaşkınlıkla, gölgelerin arasından çıkan ve kızgınlıkla söylenen kadına baktı.

“Amyas Kettrick bana kardeşini Balriggan yakınlarında at sürerken gördüğünü söyledi! Ama hayır, sen bana inanmadın değil mi Jenny? Bana aptal olduğumu, Amyas’ın kör olduğunu, Jamie’nin ise Amerika’da olduğunu söyledin! İkiniz de yalancısınız, sen ve Ian, o adi korkağı korumaya çalışıyorsunuz! Hobart!” diye bağırdı, evin gerilerine doğru. “Hobart! Çabuk buraya gel!”

“Sessiz ol!” dedi Jenny sabırsızlıkla. “Sen bir aptalsın, Laoghaire!” Kadının kolundan tutup onu çekiştirdi. “Ayrıca körsün de, ona bir bak! Bir kız o! Tanrı aşkına, yetişkin bir adamla pantolonlu bir kızı ayırt edemiyor musun?” Kadının gözleri de Brianna’ya kilitlenmiş, onu tartıp ölçmeye çalışıyordu.

Diğer kadın dönüp kaşlarını çatarak Brianna’ya yakından baktı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve yuvarlak yüzü şaşkınlıkla doldukça ifadesindeki kızgınlık silindi gitti. Nefesi kesilerek haç çıkardı.

“Bakire Meryem adına! Tanrı aşkına, kimsin sen*?*”

Brianna derin bir nefes aldı ve cevabını verirken bir o kadına bir diğerine baktı, sesinin titremesine de engel olmaya çalışıyordu. “Adım Brianna. Jamie Fraser’ın kızıyım.”

Her iki kadının da gözleri fal taşı gibi açıldı. Adı Laoghaire olan kadın

yavaşça kızardı ve söyleyecek bir söz bulmak için ağzını açıp kaparken sanki şişmeye başladı.

Fakat Jenny ileri doğru adım attı ve Brianna'nın ellerini eline alarak onu yüzüne baktı. Yanaklarına onu birdenbire daha genç gösteren bir pembelik gelmişti.

"Jamie'nin mi? Gerçekten Jamie'nin kızı mısın sen?" Brianna'nın ellerini kendininkilerin arasında iyice sıkıyordu.

"Annem öyle diyor."

Brianna verdiği cevabın kendi yüzünde bir gülümseme oluşturduğunu hissetti. Jenny'nin elleri soğuktu, Ama Brianna yine de içinde ellerinden yayılıp göğsüne doğru yükselen bir sıcaklık hissediyordu. Jenny'nin elbiselerinden gelen hafif bir çamaşır sodası kokusu duyuyordu. Topraksı ve keskin bir koku daha vardı, Brianna bunun koyun yünü kokusu olduğunu tahmin etti.

"Demek öyle diyor?" Laoghaire yeniden kendine hâkim olmuş, sesine kavuşmuştu. Geriye doğru adım attı, gözlerini kıstı. "Demek Jamie Fraser senin baban, öyle mi? Peki annen kimmiş?"

Brianna gerginleşti. "Karısı," dedi. "Ya kim olacak?"

Laoghaire başını geriye atarak güldü. Hoş bir gülüş değildi bu.

"Ya kim olacak?" dedi taklit ederek. "Ya kim olacak tabii ya kızım! Peki hangi karısıymış bu?"

Brianna yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Seni salak, diye düşündü. Seni kaz kafalı salak. Aradan yirmi yıl geçmiş! Elbette bir daha evlenmiştir. Elbette. Annemi ne kadar severse sevsin.

Bu düşüncenin ardından daha da korkuncu geldi. Annesi onu bulmuş muydu? Ah, Tanrım, onu yeni karısıyla bulmuş ve babası onu geri mi yollamıştı yoksa? Tanrım, o şimdi neredeydi?

Kaçmak, uzaklaşmak istiyordu. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu, tek bildiği buradan çıkıp annesini bulması gerektiğiydi.

"Sanırım otursan iyi olur kuzin. İçeriye geçelim, ne dersin?" Küçük Jamie'nin sesi kulaklarında netti, kolunu ise onun omzuna atmıştı. Onu çevirdi, odada yürüdüler ve açtığı kapılardan birinden geçtiler.

Çevresinde belli belirsiz duyduğu seslerde suçlamalar ve açıklamalar vardı, bunlar kulaklarında sanki kız kaçıranlar gibi çatırdıyordu. Oldukça şaşkın görünen ve beyaz bir tavşana benzeyen ufak tefek bir adam ilişti gözüne,

sonra çok daha uzun bir adam gördü. Bu ikincisi o odaya girdiğinde kalkıp ona doğru yürüdü, yıpranmış ve gösterişsiz yüzü kaygıyla kırışmıştı.

Brianna'nın orada bulunmasını açıklığa kavuşturarak gürültü patırtıyı dindirip herkesi sakinleştiren uzun adam oldu.

"Jamie'nin kızı mı?" Ona ilgiyle ama diğerlerinden çok daha az şaşkınlıkla baktı. "Adın nedir, *a leannari*!"

"Brianna." Kız adama gülümsemek için fazlasıyla keyifsizdi fakat adam bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

"Brianna." Adam bir mindere oturdu ve kıza karşısındaki koltuğu gösterdi, o sırada Brianna adamın bir yana doğru dümdüz uzattığı tahta bacağını gördü. Adam onun elini tuttu ve gülümsedi, yumuşak bakışlı kahverengi gözlerindeki sıcak ışık kendini bir an için güvende hissetmesini sağladı.

"Ben senin enişten Ian'ım. Hoş geldin." Brianna'nın adamın avucundaki eli ona daha sıkı sarıldı, adamın bahşettiği sığınmaya sıkıca yapışır gibiydi. Adam yalnızca onun kıyafetlerine baktı, bunlar komiğine gitmiş gibiydi.

"Çalılıklarda geceledin değil mi?" dedi, giysilerindeki toprak ve yeşillik izlerini görmüştü. "Bizi görmek için epey yol gelmişin yeğenim."

"Yeğenin olduğunu söylüyor," dedi Laoghaire. Girdiği şoktan çıkmış, Ian'ın omzunun üstünden bakıyordu, yuvarlak yüzü memnuniyetsizlikle çarpılmıştı. "Belki de buraya ne koparabilirse onu almak için gelmiştir."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara, Laoghaire," dedi Ian sakince. Kadını görmek için geriye döndü. "Yoksa yarım saat önce benden beş yüz pound koparmaya çalışanlar sen ve Hobart değil miydiniz?"

Kadın dudaklarını sıkıca bastırdı, ağzının kenarındaki çizgiler daha da belirginleşti.

"O para benim, bunu sen de biliyorsun! Bu anlaşmada var, sen de şahitsin."

Ian iç geçirdi; belli ki bugün bu konuyu ilk duyuşu değildi.

"Öyleyim," dedi sabırla. "Ve paranı alacaksın, Jamie onu yollar yollamaz. Söz verdi ve o onurlu bir adamdır. Fakat- "

"Onurlu, öyle mi?" Laoghaire kadınlara yakışmayacak türden bir homurtu çıkardı. "Çokeşlilik de onurlu mu peki? Karısını ve çocuklarını terk etmesi? Kızımı benden çalıp onu mahvetmesi? Onurluymuş!" Brianna'ya baktı, gözleri çelik bilyeler kadar sert ve parlaktı.

"Yeniden soruyorum kızım, annenin adı ne?"

Brianna gözlerini ona dikti, bunalmıştı. Boğazındaki yumru onu boğuyordu, elleri ise Ian onları tutuyor olmasına rağmen buz kesmişti.

“Annen,” diye yineledi Laoghaire sabırsızca. “Kimdi o?”

“Kim olduğunun bir önemi- ” diye söze girdi Jenny,ama Laoghaire ona döndü, yüzü öfkeyle doluydu.

“Ah, önemi var! Onu bir ordu fahişesinden ya da İngiltere’de olduğu zaman bir hizmetçiden doğurttuysa başka şey ama eğer- ”

“Laoghaire!”

“Hemşire!”

“Seni çatal dilli çalı süpürgesi!”

Brianna bu taşkınlığı ayağa kalkıvererek durdurdu. Oradaki adamların herhangi biri kadar uzundu, kadınlara ise tepeden bakıyordu. Laoghaire hızlıca geriye bir adım attı. Nefret, sempati ya da merakla bakıyor olsun, odadaki her yüz ona dönmüştü.

Brianna, kendisinin bilincinde olmadığı bir serinkanlılıkla ceketinin astarına diktiği gizli cebe uzandı. Cebi daha bir hafta önce dikmişti ama sanki aradan yüz yıl geçmiş gibiydi.

“Annemin adı Claire,” dedi ve kolyeyi masanın üstüne attı.

Ocakta yanan kömür ateşi sayılmazsa, odaya tam bir sessizlik çöktü. İnci kolye durduğu yerde parlıyor, pencereden gelen ilkbahar güneşinin ışınları kolyedeki altın işlemelerin üstüne düşüp onları alev gibi ışıldatıyordu.

İlk konuşan Jenny oldu. Uyurgezer gibi bir parmağını uzattı ve incilerden birine dokundu. Bunlar her birinin kusursuz ve bir örnek biçimlerinden dolayı barok olarak adlandırılan tatlı su incileriydi.

“Tanrım,” dedi Jenny usulca. Başını kaldırıp Brianna’ya baktı, çekik mavi gözleri nemlenmişti. “Seni gördüğüme çok memnun oldum… yeğenim.”

“Annem nerede? Biliyor musunuz?” Brianna kalbi küt küt atarak her birinin yüzüne baktı. Laoghaire ona bakmıyordu, onun bakışları incilerdeydi, yüzü soğumuş ve donuklaşmıştı.

Jenny ve Ian hızlıca birbirlerine baktılar, sonra Ian ayağa kalktı ve bacağını altına almak için kabaca hamle etti.

Brianna’nın koluna dokunarak, “O babanla,” dedi sessizce. “Telaşlanma kızım, ikisi de güvende.”

Brianna rahatlamayla yere yığılma isteğine karşı koydu. Onun yerine çok büyük bir dikkatle nefes verdi ve karnındaki gerginlikten oluşmuş düğümün çözüldüğünü hissetti.

“Sağ ol,” dedi. Ian’a gülümsemeye çalıştı ama suratı lastik gibi gevşemişti. Güvende ve beraber, diye düşündü, kelimelere dökemediği bir minnettarlıkla.

“Yasalara göre onlar benim.” Laoghaire başıyla incileri gösterdi, artık öfkeli değildi, gayet kendine hâkimdi. Öfkesi dinmiş haline bakınca Brianna onun bir zamanlar çok güzel bir kadın olduğunu tahmin etti. Hâlâ da hoş bir kadındı; bir İskoç için oldukça uzundu ve hareketleri zarifti. Yüzü biraz solgundu ve yıllar içinde biraz kilo almıştı ama yine de duruşu sağlam ve dimdikti. Yüzünde ise kendini güzel bulan bir kadının gururu vardı.

“Değiller!” dedi Jenny, ani bir öfke nöbetiyle. “Onlar benim annemin mücevherleriydi, babam da karısına vermesi için onları Jamie’ye verdi, hem- ”

“Ben de onun karısıyım işte,” diye araya girdi Laoghaire. Sonra Brianna’ya soğuk, delici bir bakış attı.

“Ben onun karısıyım,” diye tekrarladı. “İyi niyetle onunla evlendim, o da bana yaptığı yanlış için para ödeyeceğine söz verdi.” Buz gibi bakışlarını Jenny’ye çevirdi. “Tek kuruş görmeyeli bir yılı geçti. Onun bana bıraktığı kızımı doyurmak için ayakkabılarımı mı satayım?”

Çenesini doğrulttu ve Brianna’ya baktı. “Eğer onun kızıysan, borçları da senin borcun demektir. Anlat ona Hobart! “

Hobart biraz utanmış görünüyordu. “Şimdi kız kardeşim,” dedi, kadını sakinleştirmek için koluna elini koyarken. “Sanmıyorum ki- ”

“Sanmazsın tabii, zaten doğduğundan beri çalışmadı ki kafan!” Onu sinirle savuşturdu ve bir elini incilere doğru uzattı. “Benim onlar!”

Tamamen refleks eseri, Brianna kadın daha onlara değemeden incileri kapmıştı. Altın halkalar eline soğuk soğuk gelirken inciler ise sıcaktı; annesinin ona anlattığına göre bu, bir incinin gerçek olduğunun kanıtıydı.

“Bekle bakalım bir dakika.” Sesindeki güç ve soğukluk kendisini de şaşırtmıştı. “Senin kim olduğunu bilmiyorum, babamla aranızda ne geçtiğini de bilmiyorum, ama- ”

“Ben Laoghaire MacKenzie ve baban denen piç dört yıl önce benimle evlendi, sahte vaatlerle olduğunu da eklemeliyim.” Laoghaire’nin öfkesi geçmemişti ama kadın onu bastırmıştı; yüzünde gergin bir ifade vardı ancak

bağırmıyordu, yanaklarındaki kırmızılık da gitmişti.

Brianna derin bir nefes aldı, sakin olmaya çalışıyordu. “Ee? Eğer babam şu anda annemle birlikteyse- ”

“Beni terk etti.”

Kelimeler ağzından hiddetsizce çıkmıştı fakat bunlar sanki durgun suya atılan taşlardı, çevreye sonsuz acı ve aldatılmışlık halkaları yayıyorlardı. Küçük Jamie tam konuşmak için ağzını açtı, sonra Laoghaire’e bakarak yine sustu.

“Dedi ki, artık benimle aynı evde olmaya, yatağımı paylaşmaya dayanamıyormuş.” Sanki öğrendiği bir metinden alıntı yaparmış gibi sakince konuşuyordu, gözleri hâlâ demin masada incilerin durmakta olduğu yere odaklanmıştı.

“Sonra da gitti. Ardından geri geldi, cadının biriyle. Onu yüzüme çarptı, burnumun dibine dayadı.” Yavaşça bakışlarını Brianna’ya doğrulttu, onu iyice inceliyor, yüzünün gizemlerini çözmeye çalışıyordu. Ağır ağır başını salladı.

“Oydu,” dedi, sakinliğiyle ürkütücü bir hale bürünen düşen bir eminlikle. “Leoch’a geldiği günden beri ona büyüler yaptı, bana da öyle. Beni görünmez kıldı. Onun buraya geldiği günden beri kocam beni görmez oldu.”

Brianna, ocaktan tıslayarak gelen kömür ateşine karşın sırtında bir ürperme hissetti.

“Sonra o kadın gitti. Öldü dediler. Ayaklanma’da öldürülmüş. Kocam ise İngiltere’den döndü, sonunda özgürdü.” Çok hafifçe başını salladı, gözleri halen Brianna’nın üstündeydi ama kız onun artık kendisini görmediğinin farkındaydı.

“Ama kadın ölmüş falan değildi,” dedi Laoghaire usulca. “Kocam da özgür değildi. Bunu biliyordum, bunu hep biliyordum. Bir cadıyı çelikle öldüremezsin, onları yakman gerekir.” Laoghaire’nin soluk mavi gözleri Jenny’ye döndü.

“Sen onu gördün… düğünümde. Onun sureti, kocamla benim aramdaydı. Onu gördün ama bir şey demedin. Sonrada kâhin Maisri’ye anlattığında duydum. Bana o zaman söylemen gerekirdi.” Bu bir suçlamadan çok bir beyanata benziyordu.

Jenny’nin yüzünün rengi yine atmıştı, çekik mavi gözleri bir şeyle gölgelendi, bu belki korkuydu. Dudaklarını emdi, tam cevap verecekti ki Laoghaire’nin dikkati Ian’a döndü.

“Dikkatli olsan iyi edersin, Ian Murray,” dedi, sesinde heyecansız bir ton vardı. Başıyla Brianna’yı gösterdi. “Ona bir bak, kadın dediğin böyle mi görünür? Çoğu erkekten uzun, erkek gibi giyinmiş, elleri yemek tabağı gibi kocaman, istese çocuklarından birinin canını emebilir. “

Ian cevap vermedi ama uzun, çirkin suratı huzursuz gibiydi. Küçük Jamie yumruklarını sıkmış, çenesini öne doğru çıkarmıştı. Laoghaire bunu gördü ve ağzının yanına bir tebessüm dokundu.

“O bir cadının kızı,” dedi. “Siz de bunu biliyorsunuz, hepiniz!” Odadaki bütün huzursuz yüzlere meydan okur bir havayla baktı. “Annesini Cranesmuir’de yakmalıydılar, sırf Jamie Fraser’a yaptığı aşk büyüsü bile yeterliydi bunun için. Derim ki, evinize neyi soktuğunuzun farkında olun!”

Brianna elinin ayasını bir gümbürtüyle masaya vurdu ve herkesi sıçrattı.

“Deli zırvası,” dedi yüksek sesle. Yüzüne hücum eden kanı hissedebiliyordu ama bunu umursamadı. Tüm yüzlerde hayret vardı ve ağızlar açıktı;ama o Laoghaire MacKenzie’den başkasına dikkat edecek halde değildi.

“Deli zırvası,” dedi yeniden ve parmağını kadına doğrulttu. “Eğer birine dikkat etmeleri gerekiyorsa bu sendin, seni omurgasız yavşak!”

Laoghaire’in ağzı herkesten çok açılmıştı ama sesi çıkmıyordu.

“Onlara Cranesmuir hakkındaki *her şeyi* anlatmadın, değil mi? Annem anlatmalıydı ama yapmadı. Senin ne yaptığını bilmek için çok genç olduğunu düşündü. Ama öyle değildin, değil mi?”

“Ne… ?” dedi Jenny hafif bir sesle.

Genç Jamie çılgınca babasına baktı ama o ayağa dikilmiş Brianna’ya bakakalmıştı.

“O annemi öldürmeye çalıştı.” Brianna sesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Sesi çatlak ve titrek çıkıyordu fakat kelimeleri söylemeyi beceriyordu. “Yaptın, yapmadın mı? Ona Geillis Duncan’ın hasta olduğunu ve onu çağırdığını söyledin. Gideceğini biliyordun, kim hastalansa gider, o bir doktor! Geilie Duncan’ı cadılıktan tutuklayacaklarını ve annem orada olursa onu da götüreceklerini biliyordun! Onu yakarlar, Jamie Fraser da bana kalır, diye düşündün.”

Laoghaire dudaklarına dek bembeyaz olmuştu, yüzü taş gibiydi. Gözleri bile cansızdı, mermer gibi bomboş bakıyorlardı.

“Kocamın üstünde onun elini hissedebiliyordum,” diye fısıldadı. “Yatağımızda. Aramızda yatarken, elini onun üstüne koyardı, o da kaskatı

kesilip uykusunda onun adını bağırırdı. O bir cadıydı. Her zaman biliyordum.”

Ateşin çıtırtısı ve pencerenin dışında şakıyan küçük kuşun sesi dışında oda tümüyle sessizdi. Hobart MacKenzie sonunda silkindi, ileri çıkıp kız kardeşini kolundan kavradı.

“Böyle gel, *a leannan*,” dedi sessizce. “Seni eve götüreyim.” Ian’a başıyla selam verdi, o da aynıyla karşılık verdi, hem anlayış hem de pişmanlık belirten bir ifadesi vardı.

Laoghaire erkek kardeşinin kendisini dışarıya çıkarmasına izin verdi ama kapıya gelince durdu ve geri döndü. Brianna olduğu yerde duruyordu; istese de hareket edebileceğini sanmıyordu.

“Eğer sen Jamie Fraser’ın kızıysan,” dedi Laoghaire sert ve duru bir sesle, “ve görünüşüne bakılırsa olman mümkün; o halde şunu bil. Senin baban bir yalancı, bir zampara ve bir hilekârdır. Hepinize başarılar diliyorum.” Sonra Hobart’ın kendisini kolundan çekiştirmesine ve peşlerinden kapıyı kapamasına izin verdi.

İçindeki hınç birdenbire gidince Brianna öne yaslandı ve ağırlığını avuç içlerine verdi. Saçı açılmış, kalın bir perçem yüzüne düşmüştü.

Başının dönmesiyle baş edebilmek için gözlerini kapamıştı. Kendisine değip yüzündeki saçı çeken bir el hissetti.

“Onu sevmeye hep devam etti,” diye fısıldadı kadın, kendine olduğu kadar diğer herkese. “Onu hiç unutmadı.”

“Elbette unutmadı onu.” Gözlerini açınca on beş santim ötesinde Ian’ın uzun yüzünü ve kahverengi sakin gözlerini gördü. Çalışmaktan yıpranmış koca elini kızınkinin üstüne koydu; bu Briann’nınkinden bile büyük bir eldi.

“Biz de öyle,” dedi Ian.

“Biraz daha almaz mısın, Kuzin Brianna?” Küçük Jamie’nin karısı Joan masanın öbür yanından gülümsedi, elindeki servis kaşığını tepsideki devasa çilekli tarttan geriye kalan parçalara doğrultmuştu.

“Sağ ol, almayayım, bir lokma daha yiyecek halim kalmadı,” dedi Brianna da gülümseyerek. “Patlayacağım!”

Bu Matthew ve küçük kardeşi Henry’nin kıkırdamasına sebep oldu. Ama büyükanneleri onlara kötü kötü baktı. Yine de Brianna masadaki yüzlere baktığında, çocuğundan yaşlısına herkesin kendisinin hareketlerini son derece eğlendirici bulduğunu ve gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını

görebiliyordu.

Bu ne alışılagelmedik giysilerinden ne de yabancı biriyle - herkesten daha da yabancı olsa bile - karşılaşmanın verdiği histen kaynaklanıyor, diye düşündü. Başka bir şey vardı; ancak bir ailenin mensupları arasında olabilecek, gözle görünmez ama elektrik kadar gerçek bir şey.

Bunun ne olduğunu yavaş yavaş kavradı. Ian'ın bir ifadesi asıl noktaya odaklanmasına yardımcı olmuştu.

"Biz hiç Jamie'nin bir çocuk sahibi olacağını düşünmemiştik." Masanın karşısında oturan Ian'ın gülümsemesi buzu bile eritirdi. "Ama onu hiç görmedin, değil mi?"

Son lokmasından kalanları yutarken başını olumsuz anlamda salladı, dolu ağzıyla gülümsedi. İşte bu, diye düşündü, ondan bu kadar hoşlanmalarının sebebi kendi değil, Jamie'nin hatırıydı. Jamie'yi seviyorlardı ve kendilerinden çok onun için mutlu olmuşlardı.

Bunu idrak etmek gözlerinin yaşla dolmasına neden oldu. Laoghaire'in suçlamalarının vahşiliği onu sarsmıştı, bu insanların babasını iyi tanıyor olmaları ise rahatlatıcıydı. Jamie Fraser ne bir yalancı ne de adi bir adamdı, o tam da annesinin kendisine anlattığı kişiydi.

Onun böyle duygulanmasını boğazına bir şey kaçmasına yoran Küçük Jamie, yardım etmek için sırtına vurdu ve bu kez lokma gerçekten boğazına kaçtı.

"Jamie Dayı'ya yazıp bize geldiğini söyleyecek misin?" diye sordu, öksürmesine ve kıpkırmızı suratıyla tükürmesine aldırmadan.

"Hayır," dedi kız boğuk bir sesle. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Jenny'nin martı biçimli kaşları havaya kalktı. "Evet, söylemiştin, unutmuşum."

"Şu anda nerede olduklarını biliyor musunuz? Onun ve annemin?" Brianna heyecanla öne eğildi.

Jenny gülümsedi ve masadan kalktı. "Evet, biliyorum - aşağı yukarı. Yemeğini yediysen benimle gelir misin? Sana onun mektubunu göstereyim."

Brianna Jenny'yi izlemek için ayağa kalktı ama kapının yanına gelince aniden durdu. Misafir odasının duvarındaki resimler daha önce de şöyle bir dikkatini çekmişti, fakat olayların telaşı ve duygu yoğunluğu arasında onlara alıcı gözle bakmamıştı. Şimdi resimlerden birine takılmıştı.

Altın kızıl saçlarıyla iki küçük oğlan, üstlerinde kiltler ve içinde fırfırlı

beyaz gömlek olan ceketleriyle ciddi ciddi oturuyor, yanlarında ise koyu renkli koca bir köpek dilini çıkarmış uzanıyordu.

Daha büyük olan oğlan uzun boylu ve gösterişliydi; dimdik oturmuş, çenesini de gururlu bir şekilde kaldırmıştı. Bir eli köpeğin başının üstündeydi, diğerini de koruyucu bir edayla dizlerinin arasında ayakta duran küçük kardeşinin omzuna koymuştu.

Fakat Brianna'nın asıl baktığı küçük oğlandı. Yuvarlak yüzlü çocuğun burnu küçük ve ucu hafifçe kalkıktı. Yanakları elma gibi kırmızı ve sağlıklı görünüşlüydü. Büyük ve hafifçe çekik mavi gözleri, taranıp düzeltilmiş kabarık sarı saçlarının altından bakıyordu. Klasik on sekizinci yüzyıl pozlarından birini vermişti ama bu sağlam duruşlu tıknaz figürde kızın gülümsemesini ve ona parmağıyla dokunmasını sağlayan bir şey vardı.

"Ne şeker şeysin sen," dedi usulca.

"Jamie tatlı bir çocuktu ama aynı zamanda inatçı küçük şeytanın tekiydi." Jenny'nin kulağının dibindeki sesi onu sıçratmıştı. "İster döv ister dil dök, hiç fark etmez; eğer bir şeye kafasını takarsa bundan vazgeçmezdi. Gel benimle, görmen gerektiğini düşündüğüm başka bir resim daha var."

İkinci portre merdiven sahanlığında iyice yukarıda asılıydı. Aşağıdan yalnızca süslü püslü çerçevesini görebiliyordu; çerçevenin gösterişli oymaları evin geri kalanındaki eşyaların yıpranmış rahatlığıyla bir tezat oluşturuyordu. Ona müzelerdeki resimleri hatırlatmıştı. Evin sade haliyle uyuşmuyordu.

Jenny'nin peşinden sahanlığa çıkınca pencereden resmin üzerine vuran ışık yansıması yok oldu, resim kızın rahatça görebileceği hale geldi.

Brianna'nın nefesi kesilmiş, gömleğinin altında kolundaki tüyler diken diken olmuştu.

"Dikkate değer, değil mi?" Jenny önce resme sonra Brianna'ya baktı ve bunu tekrarladı. Yüzünde gururla şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Dikkate değer!" diye onayladı Brianna yutkunurken.

"Seni nasıl tanıyıverdiğimizi anladın mı?" diye devam etti halası, elini şefkatle oymalı çerçevenin üzerine koyarak.

"Evet. Evet, bunu görebiliyorum."

"Bu benim annem. Senin büyükannen, Ellen MacKenzie."

"Evet," dedi Brianna, "biliyorum." Pencereden gelen öğleden sonra ışığında, adımlarıyla havalanan toz zerreleri havada ağır ağır süzülüyordu. Brianna da sanki onlarla süzülüyormuş gibi hissetti.

Bugünden iki yüz yıl sonra, Ulusal Portre Galerisi'nde durmuş ve resmin açıkça ortaya koyduğu gerçeği şiddetle reddetmişti - ya da edecekti.

Ellen MacKenzie onun gözüne o zaman nasıl görünüyorsa şimdi de öyle görünüyordu; uzun boyunlu ve asildi, çekik gözlerindeki muziplik zarif ağzına pek yansımamıştı. Birbirlerine tıpatıp benziyor değillerdi; Ellen'ın alnı yüksek ve Brianna'nınkine göre daha dardı, çenesi de sivri değil yuvarlak hatlıydı, tüm yüzü genel hatlarıyla daha yumuşak ve zayıftı.

Ama benzerlik ortadaydı ve insanı sarsacak derece açıktı; geniş elmacık kemikleri, parlak kızıl saçlar aynıydı. Kadının boynunda ise yumuşak ilkbahar güneşinde parıldayan altın halkalarıyla inci kolye asılıydı.

"Resmi kim yapmış?" dedi Brianna nihayet, aslında cevabı duymaya ihtiyacı yoktu. Müzede resmin yanındaki etikette sanatçı kısmında "Bilinmiyor" yazıyordu. Ama aşağıdaki iki küçük oğlanın portrelerini de gördükten sonra Brianna emin olmuştu. Bu resim belki daha önce yapılmıştı ve teknik anlamda daha yetersizdi fakat cilt ve saçları yapan el aynı kişiye aitti.

"Annem kendi yapmış," dedi Jenny, sesinde belirgin bir gururla. "Resim ve çizim işlerine eli çok yatkındı. Onun kadar yetenekli olmayı çok istemişimdir."

Brianna farkında olmadan parmaklarının büküldüğünü hissetti. Parmaklarının arasında bir fırça tuttuğu hissi o kadar canlıydı ki eliyle fırçanın pürüzsüz tahtasına dokunduğuna yemin edebilirdi.

İşte bu, diye düşündü ufak bir ürpertiyle. İşte buradan geliyor.

Frank Randall düz bir çizgi bile çizemediği konusunda şakalar yapardı ve Claire de hiçbir şey çizmezdi. Fakat Brianna çizgiler, eğriler, ışık ve gölge konusunda çok yetenekliydi - şimdi de bu yeteneğinin kaynağını öğrenmişti.

Başka ne var? diye düşündü birden. Bir zamanlar resimdeki kadına ya da küçük inatçı çocuğa ait olan başka ne şimdi onundu?

"Ned Gowan bunu bana Leoch'tan getirdi," dedi Jenny, çerçeveye belirgin bir saygıyla dokunarak. "İngilizler şatoyu yıktığı zaman bunu saklamış, Ayaklanma'dan sonra." Hafifçe gülümsedi. "Ned ailemiz için çok kıymetlidir. Edinburg'dandır ve akrabası yoktur ama MacKenzieler'i kendine klan olarak seçmiştir - tabii artık klan diye bir şey kalmadı."

"Artık yok mu?" dedi Brianna şaşkınlıkla. "Hepsi öldü mü?" Sesindeki korku Jenny'nin ona hayretle bakmasına neden oldu.

“Ah, hayır. Öyle demek istemedim kızım. Ama Leoch düştü,” diye ekledi daha yumuşak bir ses tonuyla. “Son şefler de onunla beraber - Colum ve kardeşi Dougal… Stuartlar için öldüler.”

Brianna bunları elbette biliyordu; Claire ona anlatmıştı. Şaşırtıcı olan, birden bu insanlar için hissettiği büyük üzüntüydü; yeni keşfettiği akrabalarının ardından kederleniyordu. Kendini zorlayarak boğazındaki düğümü yuttu ve Jenny’nin peşinden merdivenlerden yukarı çıktı.

“Leoch büyük bir şato mu?” diye sordu. Halası eli tırabzandayken duraksadı.

“Bilmiyorum,” dedi. Jenny yeniden Ellen’ın resmine baktı, gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey vardı.

“Hiç görmedim, zaten artık yok.”

İkinci kattaki yatak odasına girmek sanki sualtı mağarasına girmek gibiydi. Oda tüm diğer odalar gibi küçüktü. Yıllardır yanan kömür ateşlerinden kapkara olmuş alçak kirişleri vardı fakat duvarları temiz ve beyazdı. Odanın içiyse tomurcuklanan gül sarmaşığından süzülerek iki geniş pencereden içeri giren yeşilimsi bir ışıkla doluydu.

Orada burada, sanki mercan kayalıklarındaki bir balık gibi ışıldayıp duran bir şeyler vardı; ocağın önündeki halının üstünde duran, torunlardan birinin unuttuğu boyalı bir bebek, kapağına süs olsun diye ortası delinmiş bir para bağlanmış Çin işi bir sepet. Masadaki pirinç mumluk, duvardaki küçük resim, duvarın badanasıyla zıtlık oluşturan koyu renkler.

Jenny, odanın kenarında duran büyük gardırobun yanına giderek ayakucunda yükseldi ve kenarları zamanla yıpranmış büyük bir kutuyu aşağı indirdi. Kadın kutunun kapağını kaparken, Brianna’nın gözüne sanki mücevherlerin üstüne vuran güneş ışığınınki gibi bir parıltı çalındı.

“İşte burada.” Jenny katlanmış kalın bir kâğıt tomarı getirdi ve Brianna’nın eline tutuşturdu. Tomar epey okunmuş gibi görünüyordu. Önceden mühürlenmişti, bir yaprağın ucunda hâlâ balmumu kalıntısı vardı.

“Kuzey Carolina kolonisindeler ama herhangi bir kasabanın yakınında yaşamıyorlar,” diye açıkladı Jenny. “Jamie akşamları fırsatını bulabilirse biraz yazıyor ve yazdıklarını biriktiriyor, ta ki o veya Fergus Cross Creek’e gidene ya da mektubu götürecek bir yolcu oradan geçene dek. Böylesi de ona uygun; bir süre önce elini kırdığından yazı yazmakta epey zorlanıyor.”

Brianna bunun nedenine dair bir açıklama gelmesini bekledi ama teyzesinin sakin yüzünün ifadesi değişmemişti bile.

“Otur kızım.” Eliyle Brianna’ya sandalye ya da yatak arasında seçim yapabileceğini gösterdi.

Brianna, “Teşekkürler,” diye mırıldanarak sandalyeye oturdu. Belki de Jenny, Jamie ve Jack Randall hakkında her şeyi bilmiyor muydu? Bu görünmez adam hakkında kız kardeşinden daha fazla şey biliyor olduğu fikri huzursuz ediciydi. Bu gerçeği görmezden gelmek için aceleyle mektubu açtı.

Karalanmış sözcükler önünde parlak ve siyah lekeler gibi açıldı. Bu yazıyı daha önce görmüştü - birbirine kenetlenmiş, zorla yazılmış harfleri ve bunları birbirine bağlayan koca kuyrukları hatırlıyordu. Ama o zaman gördüğü belge iki yüz yıllıktı, mürekkebi kahverengiye dönmüş ve solmuştu; yazısı da zorlama bir biçimde şekle ve manaya büyük özen gösterilerek yazılmıştı. Oysa Jamie burada yazarken kendini rahat hissetmişti. Yazılar sayfa boyunca birbirine giren sözcüklerle devam ediyor, satırlar sonlarına doğru eğilip bükülüyorlardı. Yazı derli toplu değildi ama yine de okunaklıydı.

Fraser Tepesi, Pazartesi, 19 Eylül

Çok sevgili Jenny,

Buradaki herkes sağlıkta ve afiyette. Bu mektup size ulaştığında sizin evin ahalisinin de aynı durumda olacağına inanıyorum.

Oğlun en içten saygılarını yolluyor ve babası, kız ve erkek kardeşleri tarafından hatırlanmayı rica ediyor. Senden ise ekteki nesneyi Matthew ve Henry’ye yolladığını onlara söylemeni istiyor. Bu, oklukirpi olarak adlandırılan bir hayvanın muhafaza edilmiş kafatasıdır (ama bu senin çalıların arasında gezinen minik kirpiye hiç benzemiyor, bu hayvanın boyu çok daha büyük, ağaçlarda geziniyor ve oradaki ince filizlerle besleniyor). Matthew ve Henry’ye dişlerinin neden turuncu olduğunu bilmediğimi söyle. Şüphesiz hayvan böylesini süslü buluyor olmalı.

Ekte senin için de küçük bir hediye bulacaksın. Bu desen oklukirpinin sert tüyleriyle yapıldı, Kızılderililer tüyleri önce çeşitli bitkilerden elde ettikleri boyalarla boyuyor, sonra da bu tüyleri görmekte olduğun üzere marifetli bir biçimde dokuyorlar.

Claire bu aralar İletişime merak saldı - tabii el kol hareketleri ve yüz buruşturmalarla kurulan bir şeye iletişim denebilirse (burada kendisinin yüz buruşturmadığını not düşmemde ısrar ediyor ama söz konusu yüzü o değil de ben görebildiğim için, bunu ancak benim yargı yeteneğimin daha üstün

olduğu gerçeğiyle cevaplayabilirim). Yaşadığı bölgede, Kızılderililer tarafından şifacı olarak büyük saygı gören yaşlı bir kadınla iletişim halinde ve kadın ona birçok bitki veriyor. Bunun sonucunda da şu anda parmakları mosmor ve ben bunu güzel buluyorum.

Salı, 20 Eylül

Bugün, ayıların tahribatından korumak amacıyla - burada bol miktarda bulunuyorlar - geceleri birkaç sığır ve domuzumuzu içinde tuttuğumuz çitin tamiri ve takviyesiyle oldukça meşguldüm. Bu sabah çitle çevrili bölgenin içine girdiğimde, çamurda benim ayağımla boy ölçüşecek denli büyük bir pençe izi buldum. Hayvanlar gergin ve rahatsız görünüyorlardı ki bunun için onları suçlayamam.

Yalvarırım, bizim durumumuz hakkında endişelenme. Bu ülkedeki boz ayılar İnsanlara karşı temkinli ve tek bir kişiyle karşılaştıklarında bile saldırmaya isteksizler. Ayrıca evimiz epey sağlam ve ben Ian'ın hava karardıktan sonra evden uzaklaşmasını yasakladım; zaten o da silahlı.

Silahlanma konusuna gelecek olursak, o da epey gelişim gösterdi. Fergus hem yeni tip bir tüfek hem de birkaç mükemmel bıçak getirdi.

Getirdikleri arasında ayrıca bir de büyük kazan var. Bunun gelişini geyik eti, ormandan topladığımız yabani soğanlar ve yazın toplayıp kuruttuğumuz domates meyveleriyle yaptığımız bol miktardaki leziz türlüyle kutladık. Hiçbirimiz bu türlüden zehirlenip ölmedik ya da hastalanmadık. Demek ki Claire haklıymış: Domatesler zehirli değil.

Çarşamba, 21 Eylül

Ayı yine geldi. Claire'in yeni çapalanmış bahçesinde bugün büyük izler ve kazıntılar buldum. Canavar kış uykusuna yatmadan yağlanmak peşinde, o yüzden yeni kazılmış toprağı kurtçuklar bulmak için eşelediğine şüphe yok.

Anaç domuzumuzu kilere koydum, çünkü yavrulamak üzere. Bu yer değişikliğinden ne Clarie ne de domuz pek memnun kalmadılar. Ne var ki hayvan kıymetli, onu Bay Quillan'dan almak bana üç pounda patladı.

Bugün dört Kızılderili geldi. Bunlar Tuscarora denilen topluluktan. Bu insanlarla birkaç vesileyle karşılaştım ve onları oldukça cana yakın buldum.

Vahşiler, bizim ayıyı avlamak konusundaki kararlılıklarını dile getirince, onlara bir bıçak ve biraz tütünden oluşan bir hediye paketi hazırladım,

bundan epey memnun kaldılar.

Sabahın çoğunda evin sayvanının altında oturup kendi aralarında konuştular ve tütün içtiler, ancak gün ortasına doğru av için yola çıktılar. Ayı bizim dostluğumuzdan hoşlandığına göre, avcıların yakınlarda saklanmasının onu kaçırıp kaçırmayacağını düşündüm.

Bana söylendiği kadarıyla - elbette işaretler ve sözcükler yardımıyla ne derece anlaşılabilirse - hayvanın dışkıları, bu bölgeden uzaklaşıp bir iş halletmek üzere batıda bir yerlere gittiğine işaret ediyormuş.

İşinin eri böylesi kimselere itiraz edecek durumda olmadığımdan, onları en içten dileklerimle uğurladım ve kendilerine şans diledim. Burada yapmam gereken acil işlerim olduğundan onlara eşlik edemedim, fakat Ian ve Rollo daha önce de yaptıkları üzere onlarla gittiler.

Arkadaşlarımızın ayının niyetine dair değerlendirmelerinin yanlış çıkması ihtimaline karşı da tüfeğimi doldurdum ve ateşe hazır şekilde kenara koydum.

Perşembe, 22 Eylül

Dün gece korkunç bir sesle uykumdan uyandım. Bu, evin kütükten duvarlarında yankılanan büyük bir Tırmalama sesiydi; yüksek sesli feryatlar ve gümbürtüler de sese eşlik ediyordu. Ben evin başımıza yıkılacağına ikna olmuş halde yataktan fırladım.

Bir düşmanın yaklaştığını hisseden dişi domuz kilerin kapısını yıkıp geçti (bu kapının biraz eften püften yapıldığını belirtmeliyim) ve yatağımızın altına sığınarak bizi sağır edecek türden çığlıklar atmaya başladı. Ayının yakınlarda olduğunu anlayarak yeni tüfeğimi kaptım ve dışarı koştum.

Mehtaplı bir gece olsa da etrafta sis vardı ve rakibimi zar zor seçebiliyordum. Arka ayaklarının üstünde doğrulduğu vakit, neredeyse benim boyuma gelen (o panikle gözüme öyle göründü) ve benim üç katım genişlikte olan iri, siyah bir biçim, benim oldukça yakınımdaydı.

Ona ateş ettim, o anda dört ayağının üstüne inerek inanılmaz bir hızla yakındaki ormana sığındı ve ben tüfeğimi bir kez daha ateşleyemeden gözden kayboldu.

Gündüz olduğunda kan izi bulmak için toprağı yokladım ama bulamadım; yani hedefimi vurup vuramadığımı bilmiyorum. Evin yanında, sanki keserle yapılmış gibi ahşabın beyazını gösteren birkaç uzun yarık açmış.

Bu olayın ardından dişi domuzu (şaşırtıcı derecede büyük, beyaz bir domuz

bu, oldukça inatçı ve tüm dişleri de sapasağlam) yatağımızı bırakıp kilerdeki sığınağına geri çekilmeye razı etmekte epey zorlandık. Başta gönülsüzdü, ama önüne mısır tanelerini ince bir yol oluşturacak şekilde döküp arkasına, elimde bir çalı süpürgesiyle silahlanmış halde geçince bir şekilde ikna oldu.

Pazartesi, 26 Eylül

Ian ve Kızılderili arkadaşları döndüler. Avları ormanda onlardan paçayı kurtarmış. Onlara evin yanındaki çizikleri gösterince çok heyecanlandılar ve aralarında benim takip edemeyeceğim bir hızla konuşmaya başladılar.

Bir tanesi kolyesinde büyük bir diş çıkarıp büyük bir törenle bana sundu, dediğine göre bu beni ayı ruhuna takdim edecek ve beni zarar görmekten koruyacakmış. Bu nişanı ağırbaşlılıkla kabul ettim ve karşılığında ona bir parça petek bal sundum, çünkü görgü kurallarına göre böylesi uygundu.

Claire bal peteğini getirmek için gelmişti ki bu tip konularda dikkatli gözleriyle konuklarımızdan birinin iyi olmadığını, gözlerinin çökmüş, öksürür ve dikkatini toplayamaz durumda olduğunu fark etti. Claire'in dediğine göre adam ateşten yanıyordu ama bu ilk bakışta anlaşılmıyordu. Arkadaşlarıyla yola devam etmek için çok hasta olduğundan, onu tahıl ambarındaki bir ot döşeğin üzerine yatırdık.

Domuz tamamen kontrolümüz dışında kilere yavruladı. Kilerde tanrıya şükür ki hepsi de gayet iştahlı bir düzine domuz yavrusu var. Lakin bu ara bizim yemekle biraz sorunumuz var: Anne domuz her kim kilerin kapısını açacak olursa hırlıyor, homurdanıyor ve öfkeyle dişlerini gösteriyor. Akşam yemeğinde bana tek bir yumurta verildi ve bu zorluğu aşmayı başarana dek başkasını alamayacağım söylendi.

Cumartesi, 1 Ekim

Bugün büyük bir sürprizimiz vardı. İki Konuğumuz geldi…

"Çok vahşi bir yer olmalı."

Sıçrayarak başını kaldırdı. Jenny başıyla mektubu gösterdi, gözleri Brianna'ya dikiliydi.

"Vahşiler, ayılar, kirpiler falan. Jamie'nin dediğine göre içinde yaşadıkları küçücük bir kulübeymiş. Hem de tek başlarına, dağın tepesinde. Çok vahşi olmalı." Brianna'ya biraz gergince baktı. "Yine de hâlâ gitmeye kararlı

mısın?”

Brianna birden kadının onun gitmeyeceğinden korktuğunu anladı; uzun bir yolculuk yapma ve bunun sonunda vahşi bir yere varma düşüncesinin kendisini korkutacağını düşünmüştü. Vahşi yer birden elinde tuttuğu kâğıttaki siyah sözcüklerle gerçeğe dönüşmüştü - ama asla onları yazan adam kadar gerçek olamazdı.

“Gideceğim,” diye halasını temin etti. “Hem de olabildiğince çabuk.”

Jenny’nin yüzü rahatladı.

“Ah, iyi,” dedi. Elini uzatarak Brianna’ya oklukirpi dikenlerinden yapılmış bir desenle süslenmiş deri bir keseyi gösterdi. Gri ve siyah boyanmış desende bazı dikenler de doğal grimsi renklerinde bırakılmıştı.

“Bu bana gönderdiği hediye.”

Brianna keseyi aldı ve üstündeki desenin karmaşıklığını ve soluk renkli geyik derisinin yumuşaklığını takdir etti. “Çok güzelmiş.”

“Evet, öyle.” Jenny döndü ve kitap rafında duran küçük süsleri gereksiz yere düzenlemekle meşgul olmaya başladı. Brianna tam dikkatini yeniden mektuba vermişti ki Jenny birden konuştu. “Biraz kalmaz mıydın peki?”

Brianna şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Kalmak mı?”

“Yalnızca bir-iki gün.” Jenny döndü, arkasındaki pencereden gelen ışık parlaktı ve yüzü gölgede kalıyordu.

“Biliyorum hemen gitmek istiyorsun,” dedi. “Yine de seninle biraz konuşmak isterdim.”

Brianna ona baktı, kafası karışmıştı ama kendininkine benzeyen bu çekik gözler ve bu soluk muntazam yüzde bir şey okuyamıyordu.

“Evet,” dedi yavaşça. “Elbette kalırım.”

Jenny’nin ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. “Bu güzel,” dedi usulca. Yeğenine baktıkça gülümsemesi genişledi.

“Tanrım, tıpkı kardeşim gibisin!”

Brianna yalnız kalınca mektubu okumaya döndü. Mektubun başını yeniden ve bu kez yavaşça okudu. Okudukça etrafındaki oda sanki yok oldu ve ellerinin içinde Jamie Fraser adeta can buldu. Kulağının içinde sesi o kadar gerçekti ki adeta önünde duruyor, pencereden vuran güneş onun kızıl saçlarında parlıyordu.

Cumartesi, 1 Ekim

Bugün büyük bir sürprizimiz vardı. Cross Creek'ten iki konuğumuz geldi. Sanırım Ardsmuir'den tanıdığım Lord John Grey'i hatırlarsın, sana anlatmıştım. Onu Jamaika'da Kraliyet adına valilik yaptığı zamandan beri görmemiştim.

Bu uzak yerde görmeyi beklediğim belki de son kişiydi. Alışık olduğu cafcaflı çalışma odalarını ve süslü püslü koşum takımları bir yana, burası medeniyete dair herhangi bir ize bile öylesine uzak ki… Elbette onun kapımızda belirmesi sonucunda hayrete düştük, yine de onu buyur ettik.

Üzülerek söylemeliyim ki onun buraya gelişini çok elim bir olaya borçluymuşuz. İngiltere'den oğluyla beraber yola koyulan karısı, yolda ateşli bir hastalığa yakalanmış ve okyanusun ortasında bu hastalıktan ölmüş. Tropiklerin ateşli hastalıkları oğlanı da annesi gibi öldürmesin diye, Lord John çocuğun, ailesinin önemli miktarda toprağının olduğu Virginia'ya gitmesine karar vermiş ve çocuğun annesinin kaybıyla oldukça sarsıldığını görünce, ona buraya dek kendi eşlik etmeyi doğru bulmuş.

Yollarını bu kadar değiştirip uzak bir noktaya da uğramaları karşısındaki hayretimi ve memnuniyetimi sunduğum vakit Lord John, bunu çocuğun farklı Kolonileri görmesi ve böylece ülkesinin zenginliğini ve çeşitliliğini daha iyi anlasın diye yaptığını söyleyerek bertaraf etti. Çocuk en çok Kızılderililer ile karşılaşmak için can atıyor - bu yönüyle bana Ian'ın çok da uzun olmayan bir süre önceki halini hatırlatıyor.

Sanırım on iki yaşında ve yaşına göre uzun ve yapılı, alımlı bir çocuk. Hâlâ annesinin ölümünün etkisiyle biraz melankolik ama sohbeti keyifli ve ayrıca nazik, ne de olsa o bir kont (Lord John sanırım onun üvey babası, gerçek babası Ellesmere Kontu). İsmi William.

Brianna mektubun devam etmesi beklentisiyle sayfayı çevirdi ama o kısım o notla bitiveriyordu. Mektubun 4 Ekim'deki devamından önce birkaç günlük bir ara vardı.

Salı, 4 Ekim

Tahıl ambarındaki Kızılderili, Claire'in tüm çabalarına rağmen bu sabah erken saatte öldü. Yüzü, gövdesi ve uzuvlarını tümüyle kaplayan şiddetli döküntüler ona korkunç ve benekli bir görüntü vermişti.

Claire adamın kızamıktan muzdarip olduğunu düşünüyor ve bu hastalık da veba gibi büyük bir hızla yayıldığı için çok kaygılı. Kendinden başka kimsenin adama yaklaşmasına izin vermiyor - dediğine göre onun zarar görmesini engelleyen bir muskası varmış - fakat hepimiz gün ortasında bir araya geldik ve ben Kutsal Kitap'tan duruma uygun bölümler okudum ve adamın ruhunun huzur bulması için hep beraber dua ettik. Zira ben vaftiz edilmemiş ruhların bile Tanrı'nın ışığında huzur bulabileceklerine inanıyorum.

Bu zavallı ruhun dünyevi kalıntılarının nasıl bertaraf edileceği konusunda biraz kararsızız. Ben adamın arkadaşlarını toplaması için Ian'ı yollamaktan yanaydım, böylelikle onlar adamı Kızılderililer arasında yaygın olan şekliyle gömebilirdi.

Claire böyle yapmamamız gerektiğini, cesedin de hastalığı Kızılderililer arasında yayma tehlikesi olduğunu ve bunun, arkadaşları açısından adamın yaşasa asla gerçekleşmesini istemeyeceği bir felakete yol açacağını söylüyor. O cesedi bizim yakmamızdan ya da gömmemizden yana, bense böyle bir şey yapma konusunda gönülsüzüm, çünkü bu adamın arkadaşları arasında kolaylıkla yanlış anlaşılabilir. Bizim böyle yaparak adamın ölümü konusundaki birtakım karmaşık halleri gizlemeye çalıştığımızı düşünebilirler.

Bu kaygıma dair misafirlerimize hiçbir şey söylemedim. Eğer tehlike iyice yaklaşırsa onları başka yere yollarım. Şimdilik cesedi evin yukarısındaki küçük ve kuru bir mağaraya koyduk, önceden planım burayı ahır ya da depo olarak kullanmaktı.

Kafamdaki sıkıntıları aktararak huzurunuzu kaçırdıysam kusuruma bakmayın. Sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum ama şu anda, biraz kaygılı olduğumu itiraf etmeliyim. İster hastalık ister Kızılderililer kaynaklı olsun, eğer tehlike baş gösterirse, bu mektubu size konuklarımız aracılığıyla yollayacağım ki elinize geçeceği kesin olsun.

Eğer her şey yolunda giderse, olanları açıklamak için sana hızla yeniden yazacağım.

Seni çok seven kardeşin,

Jamie Fraser

Brianna'nın ağzı kurumuştu, yutkunarak tükürük çıkarmaya çalıştı. Mektupta iki yaprak daha vardı; kızın onları ayırma çabalarına rağmen bir an birbirlerine yapıştılar, sonra ayrıldılar.

Not: 20 Ekim

Hepimiz güvendeyiz, yine de büyük bir Üzüntü içindeyiz. Sana bundan daha sonra bahsedeceğim, şu anda bunu anlatmaya gönlüm elvermiyor.

Ian kızamık oldu, Lord John da öyle fakat ikisi de iyileştiler. Claire, Ian'ın çok iyi durumda olduğunu ve onun için kaygılanmaman gerektiğini yazmam konusunda ısrar ediyor. Bunun gerçek olduğunu anlaman için kendi eliyle yazacak.

J

Son yapraktaki yazı başka bir elden çıkmıştı, bu yazıdaki satırlar eğik gitmesin diye büyük gayret gösterilmiş, yine de kâğıt belki yazanın hastalığını belki de kalemdeki bir terslik sonucu bir-iki yerde mürekkeple lekelenmişti.

Sevgili anne,

Hastaydım ancak iyileştim. Ateşim vardı ve garip şeylerle dolu çok acayip rüyalar gördüm. Gelip benimle bir insanın sesiyle konuşan kurt vardı ama Claire Yenge bunun Rollo olması gerektiğini söylüyor. Ben hastayken Rollo hep yanımda bekledi, o çok iyi bir köpek ve pek fazla ısırmıyor.

Kızamık derimin altında küçük kabartılar oluşturdu ve bunlar deli gibi kaşındı. Sanki bir karınca yuvasına oturmuş veya bir yabanarısı kovanına girmiş gibiydim. Kafam sanki iki kat büyümüştü ve sürekli öksürdüm.

Bugün kahvaltıda üç yumurta ve lapa yedim, tek başıma bahçeye çıktım; yani oldukça iyiyim. Ama ilk çıktığımda hastalık beni kör etti sandım - dışarıya adım atınca gözüm günışığından epey kamaştı, fakat yengem bunun geçeceğini söyledi ve geçti de.

Sonra daha fazla yazarım - Fergus mektubu götürmek için bekliyor.

Sana sadık ve candan bağlı oğlun,

Ian Murray

Not: Oklukirpi kafatası Henry ve Mattie'ye, umarım beğenirler.

Brianna bir süre sandalyede oturdu. Ardındaki badanalı duvardan serinlik gelirken, mektubun sayfalarını düzeltti ve raflarında düzgün dizili bezden ve

deriden ciltlerin bulunduğu kitaplığa boş boş baktı. *Robinson Crusoe* çarptı gözüne, başlığı cildin sırtına altın harflerle yazılmıştı.

Vahşi bir yer, demişti Jenny. Aynı zamanda hayatın bir an içinde kilerdeki bir domuzun yarattığı komik sıkıntıyla uğraşırken, birden vahşet kaynaklı ani ölüm tehdidiyle gölgelenebileceği kadar tehlikeli bir yerdi.

"Ben bir de *bunun* ilkel olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı, ocaktaki kömür ateşine bakarken.

Aslında o kadar da ilkel değilmiş, diye düşündü avluda Ian'ın peşinden dış binaların arasından geçerken. Her şey düzgünce muhafaza ediliyordu; biraz eski püskü görünseler de taş duvarlar ve yapıların hepsi tamir görmüş ve iyi durumdaydı. Tavuklar kendilerine ait ayrı bir yerde tutuluyordu ve ahırların arka tarafında vızıldayan bir sinek bulutu, evden iyice uzak ve gözden ırak bir dışkı çukurunun varlığını haber veriyordu.

Modern çiftliklerle buranın arasındaki tek gerçek fark, metal tarım eşyalarının yokluğuydu. Ahırın kapısına dayalı bir kürek vardı, geçtikleri bir sundurmada da iki yıpranmış saban demiri görmüştü ama döküntü bir traktör, tel yumakları ve yıkık dökük metal levhaları yoktu.

Modern benzerlerine göre biraz daha küçük olsalar bile hayvanlar da gayet sağlıklıydı. Yüksek sesli bir "Meeeh!" feryadı, tombul koyunlardan oluşan küçük bir sürünün tepenin yamacında etrafı çitlerle çevrili bir yeşillikteki varlığını haber veriyordu. Yanlarından geçerken koyunlar çitlere doğru koştular ve yünlü popolarını hoplatarak beklenti içindeki sarı gözleriyle onlara baktılar.

"Şımarık piçler," dedi Ian, ama gülümsüyordu. "Sanırsın ki bunlara hiç yem veren yok. Halbuki karım verdi," diye ekledi, Brianna'ya dönerek. "Onlara bir araba dolusu bayat lahana verdi, öyle ki yemekten patlayacaklardı."

Büklüm büklüm dönen koca boynuzlarıyla haşmetli bir yaratık olan koç, başını çitin üstünden uzattı ve buyurgan bir "Meheheh!" patlattı, ardından tüm sadık sürüsü bu sesi yankıladı.

"Hadi ordan, Hughie," dedi Ian, anlayışlı bir horgörüyle. "Henüz pirzola değilsin, ama zamanı gelecek, değil mi?" Elini umursamazca koça doğru salladı ve tepeye doğru dönerek kiltini sallaya sallaya gitti.

Brianna bir adım geride kalıp adamın uzun adımlarla ilerlemesini hayranlıkla izledi. Ian'ın kiltini giyişinde onun hiç alışık olmadığı bir hava vardı; bir kostüm ya da üniforma gibi giymemişti onu, bir giysiden çok vücudunun bir parçası gibi taşıyordu.

Buna rağmen Brainna, kilt giymenin onun için sıradan bir olay olmadığının farkındaydı. Ian kahvaltıya indiğinde Jenny'nin gözleri kocaman açılmıştı, sonra kadın yüzünde bir gülümsemeyle başını fincanına eğmişti. Babasını görünce Küçük Jamie'nin de bir kaşı havaya kalkmış, sonra delikanlı terbiyeli bir tavırla omzunu silkerek ve İskoç erkeklerine özgü o küçük belli belirsiz seslerden birini çıkararak ilgisini yine önündeki sosise vermişti.

Kiltin kareli kumaş eskiydi - kumaşın üstündeki yıpranmışlık izlerini görebiliyordu - ama özenle saklanmıştı. Culloden'ın ardından, silahlar, kılıçlar ve gaydalarla beraber saklanmış olmalıydı, fethedilen onurun tüm sembolleriyle beraber.

Yo, o kadar da fethedilmiş sayılmaz, diye düşündü kalbi ufaktan hop ederek, yüzünde garip bir gülümsemeyle. Culloden'daki savaş meydanında gri gökyüzünün altında yanına çömelen Roger Wakefield'i hatırladı, yüzü ciddi, gözleri çevrelerinde ölmüş olanların farkında olmanın bilinciyle gölgeliydi.

"İskoçların hafızası güçlüdür," demişti, "ve dünyanın en bağışlayıcı insanları da sayılmazlar. Orada üstüne MacKenzie adı kazılı bir klan taşı var, altında da bir sürü akrabam." Ardından gülümsemişti ama bu keyiften değildi. "Bu konuyu bazı kişiler kadar kişiselleştirmiyorum ancak unutmuş da değilim."

Hayır, fethedilmiş değildi. Ne bin yıllık sürtüşme ve ihanetin ardından, ne de şimdi. Ezilmişti, dağılmıştı ama hâlâ ayaktaydı. Tıpkı Ian gibi, sakatlanmış fakat dimdik ayaktaydı. Babası gibi, sürülmüş ama hâlâ bir İskoçyalıydı.

Bir gayretle Roger'ı zihninden uzaklaştırdı ve Ian'ın uzun aksak adımlarına yetişebilmek için aceleyle koştu.

Ondan Lallybroch'u göstermesini isteyince adamın zayıf yüzü keyifle ışıldamıştı. Küçük Jamie'nin Brianna'yı bir hafta içinde Inverness'a ulaştırması ve Koloniler'e giden bir gemiye sağ salim bindirmesi planlanmıştı, kız da buradaki zamanını iyi değerlendirmek niyetindeydi.

Ian'ın bacağına rağmen, oldukça hızlı bir şekilde tarlalardan geçip kuzeydeki vadilere kıvrılan ve sarp kayalıklardan geçerek yükselen patikalara doğru ilerlediler. Çok güzel bir yer burası, diye düşündü kız. Çavdar ve arpa ekili soluk yeşil tarlalar değişen ışıkta dalgalanıyor, ilkbahar güneşi zaman zaman bulutlarla gölgeleniyor, filizlenmekte olan ekinlerin sapları esintilerle bükülüyordu.

Tarlalardan biri koyu renk bir bayır boyunca uzanıyordu. Tarlanın yanı başında iri taşların istiflenmesiyle yapılmış büyük bir yığın vardı.

Sesi saygıyla alçalmış bir şekilde Ian'a, "Bu bir kurgan mı?" diye sordu. Annesinin anlattığına göre kurganlar ölülerin anısında dikilirdi, bunların bir kısmı çok uzun süre önce ölmüş de olabilirdi. Yığının yanından her geçen ziyaretçi oraya bir taş eklerdi.

Ian ona şaşkınlıkla baktı ve gülümsedi.

"Ah, hayır kızım. Bunlar ilkbaharda tarlayı sürerken çıkardığımız taşlar. Her yıl bunları çıkarırız, her yıl da yenileri eklenir. Nereden geldiklerini biliyorsam kahrolayım," diye ekledi pes etmiş bir ifadeyle. "Herhalde geceleri taş perileri gelip koyuyor olsa gerek."

Kız bunun şaka mı ciddi mi olduğunu anlamamıştı. Gülse mi gülmese mi karar veremedi ve onun yerine bir soru sordu. "Buraya ne ekeceksiniz?"

"Ekili zaten." Ian gözlerini kısarak uzun tarlaya gururla baktı. "Burası patates tarlası. Ay sonuna dek olgunlaşırlar."

"Patates!" Şimdi tarlaya daha bir merakla bakıyordu. "Annem bundan bahsetmişti."

"Evet, bu Claire'in fikriydi ve çok da iyi bir fikirmiş. Patatesler bizi birkaç kez açlıktan ölmekten kurtardı." Kısaca gülümsedi ama başka bir şey söylemeden tarlaların ötesindeki yabani tepelere doğru yöneldi.

Uzun bir yürüyüştü. Hava esintili fakat sıcaktı ve nihayet yarı yolda çalılıkların arasında durduklarında Brianna artık terlemişti. Üstünde ilerledikleri dar patika sarp bir yamaçla daha da sarp bir iniş arasında kararsızca uzanıyor gibiydi.

Ian durup gömleğinin koluyla alnını sildi ve kıza oturması için granit taşlarından bir yığını gösterdi. Bu noktadan aşağıdaki vadi tümüyle ayakları altındaydı. Çiftlik evi küçücük görünüyordu; çevresindeki vahşi doğanın içinde medeniyetin zayıf bir işgali gibiydi sanki.

Adam yanında taşıdığı heybeden bir taş şişe çıkardı ve ve şişenin ağzındaki mantarı dişleriyle çekti.

"Bunu da annene borçluyuz," dedi, sırıtarak şişeyi ona uzatırken. "Dişlerimin hâlâ duruyor olmasını yani." Dilinin ucunu yavaşça dişlerinin üstünden geçirdi ve başını salladı.

"Tam ot yemek için değil mi? Ama hiç şikâyet edemem, benim yaşımdaki erkeklerin yarısı artık lapadan başka bir şey yiyemiyor."

"Küçükken annem bana sebzelerimin hepsini yememi ve her öğünden sonra dişlerimi fırçalamamı söylerdi." Brianna şişeyi ondan aldı ve ağzına doğru

eğdi; malt birası sert ve acıydı fakat uzun yürüyüşün ardından iyi gelmişti.

“Demek sen küçükken, öyle mi?” Ian neşeyle onu boylu boyunca süzdü. “Senin kadar boylu bir kız pek görmedim. Demek ki annen işini iyi yapmış.”

Kız ona gülümsedi ve şişeyi geri verdi. “En azından uzun boylu bir adamla evlenmeyi akıl etmiş,” dedi alaylı bir şekilde.

Ian güldü ve elinin tersiyle ağzını sildi, sıcak kahverengi gözleriyle ona baktı. “Ah, seni görmek iyi oldu kızım. Gerçekten de ona çok benziyorsun. Tanrım, Jamie seni gördüğünde orada olmak için neler vermezdim!”

Kız yere bakarak dudağını ısırdı. Zemin eğreltiotlarıyla kaplıydı, tepeye doğru giden patika boyunca yola giren yapraklar ezilip kenara çekilmişti.

“Bilip bilmediğini bilmiyorum,” deyiverdi kız. “Beni yani.” Ian’a doğru baktı. “Sana anlatmamış.”

Ian kaşlarını çatarak hafifçe geriye çekildi. “Bu doğru,” dedi usulca. “Ama belki de bilse bile söyleyecek zamanı olmamıştır. Geçen sefer Claire ile birlikte buraya geldiğinde fazla kalmadı. Sonrasında olanlar ise zaten tam gürültü patırtı- ” Dudaklarını büzerek ona baktı.

“Halanın canı sana sıkkın,” dedi. “Onu suçlayabileceğini düşünüyor.”

“Ne için suçlayacakmışım?” diyerek ona baktı, kafası karışmıştı.

“Laoghaire için.” Kahverengi gözler onunkileri süzdü.

Kadının mermer gibi soğuk bakışlarını, nefret dolu sözlerini ve o soluk gölzerini hatırlayan Brianna ürperdi. “Jenny Hala ile Laoghaire’in ne ilgisi var ki?”

Ian iç geçirdi ve yüzüne düşen kalın bir kahverengi bukleyi geriye itti. “Jamie’yi o kadınla evlendiren oydu,” dedi temkinle. “Onca yıl boyunca Claire’i öldü sanmıştık.”

Sesinde soru soran bir ton vardı ama Brianna dizinin üstündeki kumaşı düzeltir gibi yaparak belli belirsiz başını salladı. Bunlar konuşması tehlikeli konulardı, yapabilirse hiçbir şey söylememek daha iyiydi. Bir süre sonra Ian söze devam etti.

“Jamie İngiltere’den eve döndükten sonraydı - Ayaklanma’dan sonraki yıllarda orada mâhkûmdu- ”

“Biliyorum.”

Ian’ın kaşları hayretle kalktı ama bir şey demedi, yalnızca başını salladı.

“Peki. Geri geldiğindeyse-farklı biriydi. Nasıl olmasın tabii.” Kısaca gülümsedi, sonra gözlerini yere indirip kiltinin kumaşını parmaklarının arasında büktü.

“Bir hayaletle konuşmak gibiydi,” dedi sessizce. “Bana bakıp gülümser, beni cevaplardı - ama sanki orada değil gibiydi.” Adam derin bir nefes aldı, Brianna alnında oluşmuş derin kırışıklıkları görebiliyordu.

“Daha önceleri - Culloden’dan sonra - o zaman farklıydı. Kötü yaralanmıştı ve Claire’i kaybetmişti… Ama onlar çok kötü zamanlardı. Savaştan, hastalıktan yahut açlıktan pek çok insan ölmüştü. Ülkede İngiliz askerleri etrafı yıkıp yakıyor, insanları öldürüyorlardı. Durum böyleyken ölmeyi bile düşünemezsin, çünkü yaşamak ve aileni korumak mücadelesi bütün gücünü alır.”

Ian’ın dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi.

“Jamie şurada saklanmıştı,” dedi, aniden üstlerindeki tepeyi göstererek. “Şurada. Yukarıda, şu çalılıkların ardında küçük bir mağara var. Zaten seni buraya orayı göstermek için getirdim.”

Kız adamın işaret ettiği kayalıklara doğru baktı. Kayaların yamacında sarı bir meşale gibi fışkırmış kır çiçekleri görülüyordu, ancak bir mağaradan eser yoktu.

“Bir seferinde ona yiyecek getirmeye gelmiştim, ateşlenmiş hasta yatıyordu. Ona benimle aşağıya, eve gelmesi gerektiğini, Jenny’nin onun yukarıda bir başına ölmesinden korktuğunu söyledim. Tek gözünü açtı - ateşten pırıl pırıldı gözü - ve onu zorlukla duyabildiğim boğuk bir sesle konuştu. Jenny’nin kaygılanmamasını, dünyadaki diğer her şey onu öldürmek için bir araya gelse bile postunu pahalıya satmayacağını söyledi. Sonra gözünü kapadı ve uyuyakaldı.”

Ian muzipçe baktı. “Ölüp ölmeyeceğinden emin olamadığımdan, geceleyin onunla kaldım. Ama sonunda haklı çıktı. Çok inatçıdır, biliyor musun?” Sesinin tonunda hafif bir özür tınısı var gibiydi.

Brianna başıyla onayladı, ama boğazı konuşamayacak denli düğüm düğümdü. Onun yerine birden ayağa kalktı ve tepeye doğru yürümeye başladı. Ian buna karşı koymadı ve oturduğu kayanın üzerinden onu izledi.

Tepenin eğimi dikti, dikenli çalılar da çoraplarına takılıp duruyordu. Mağaraya yaklaşınca dik eğimli granit kayalarda dengesini sağlayabilmek için hem dizleri hem de ellerinin üstünde ilerlemesi gerekti.

Mağaranın ağzı kayadaki büyükçe bir çatlaktı, burası zemine doğru açılarak

küçük bir üçgen oluşturuyordu. Dizlerinin üzerinde durarak başını ve omzunu içeri soktu.

İçerinin serinliği çok belirgindi; yanaklarına çöken nemi hissetti. Gözlerinin içerideki karanlığa alışması biraz zaman aldı, ama yeterince ışık omuzlarından geçerek içeri süzülüyordu.

İçerisi iki metreye bir seksen ancak vardı. Toprak zeminli bu loş girintide ayakta durmak sadece girişin hemen yanındayken mümkündü. İçeride belli bir süreden daha uzun kalmak mezara girmek gibiydi.

Başını hızla dışarı çekti ve taze ilkbahar havasından derin nefesler aldı. Kalbi küt küt atıyordu.

Yedi yıl! Yedi yıl boyunca burada soğukta, pisliğin içinde, açlık çekerek yaşamıştı. Ben yedi gün bile dayanamazdım, diye düşündü. .

Yapamaz mıydın? dedi zihninin bir başka yanı. İşte o zaman yine, Ellen'in portresine bakıp da parmaklarının arasında görünmez bir fırça varmış gibi hissettiği zamanki farkındalık geldi üstüne.

Yavaşça döndü ve mağara arkasında kalacak şekilde oturdu. Burada dağın tepesinde her yer çok sessizdi ama dağlarda ve ormandaki sessizlik başka türlüydü, daha çok, sürekliliği olan minicik seslerin bir araya gelmesi gibiydi.

Yakınlardaki katırtırnağından vızıltılar geliyordu, polenlerle yüklü arılar, sarı çiçeklerde geziniyordu. Çok aşağılarda akan derenin sesi, esen rüzgârla birbirine karışıyor ve ayrıca hışırdayan yapraklarla kayalara sürten sürgünlerin sesi duyuluyordu.

Sessizce oturdu ve dinledi. Jamie Fraser'ın burada ne bulduğunu anladığını düşündü.

Yalnızlık değildi bu, tek başınalıktı. Acı değil ama dayanıklılık, kayalarla gökyüznün arasındaki çetin akrabalığın keşfiydi. Ve burada bulduğu haşin huzur bedensel rahatlığa galip gelmişti, çünkü onun ruhundaki yaraları iyileştirmesine yardımcı olmuştu.

Belki de mağarada bir mezar değil bir sığınak görmüş; dünyaya fırlatılan Antaeus gibi onun kayalarından güç almıştı. Jamie burada doğduğu için burası onun bir parçasıydı, Brianna ise burayı daha önce hiç görmemiş olsa da bu yer onun da bir parçasıydı.

Ian ellerini dizlerine koymuş, vadiye bakarak aşağıda sabırla beklemeye devam ediyordu. Brianna uzandı ve dikenlerine dikkat ederek bir katırtırnağı dalı kırdı. Dalı mağaranın girişine koydu ve kenarına küçük bir taş yerleştirdi,

ardından nazik adımlarla tepeden indi.

Ian geldiğini duymuş olmalıydı, ancak geriye dönmedi. Kız onun yanına oturdu.

“Artık bunu giymen güvenli mi?” dedi kız birdenbire, başıyla onun kiltini göstererek.

“Ah, evet,” dedi. Aşağıya baktı ve parmaklarını yumuşak, yıpranmış yüne sürttü. “Askerlerin son gelişinden beri yıllar geçti. Zaten geriye ne kaldı ki?” Eliyle aşağıdaki vadiyi gösterdi.

“Bulabildikleri kıymetli ne varsa götürdüler. Yanlarında götüremediklerini kırıp döktüler. Geriye topraktan başka fazla bir şey kalmadı. Onunla da pek ilgilendiklerini sanmıyorum.” Kız onun oldukça öfkeli olduğunu görebiliyordu; adamın yüzü duygularını gizleyen cinsten değildi.

Ona bir süre baktı sonra usulca, “Siz hâlâ buradasınız. Sen ve Jenny,” dedi.

Adam elini kımıldatmayı bıraktı ve şalının üstüne koydu. Gözleri kapalı, gösterişsiz yüzü güneşe doğru dönüktü.

“Evet, bu doğru,” dedi sonunda. Gözlerini yeniden açtı ve ona döndü. “Sen de öyle. Teyzen ve ben dün akşam biraz konuştuk. Jamie’yi gördüğün zaman ve siz hasret giderdikten sonra - ona sorar mısın, ne yapmamızı istiyormuş.”

“Hangi konuda?”

“Lallybroch konusunda.” Aşağıdaki vadiyi ve evi göstererek elini salladı. Kıza döndü, gözleri sıkıntılıydı.

“Sen belki bilir belki bilmezsin; baban Culloden’a gitmeden önce, eğer öldürülür ya da bir vatan haini olarak hapse atılırsa diye bir anlaşma yaparak buradaki haklarını Küçük Jamie’ye devretti. Ama bunlar sen doğmadan önce olmuştu. O zaman Jamie’nin kendi çocuğu olacağını bilmiyorduk.”

“Evet, bunu biliyordum.” Birden Ian’ın konuyu nereye götürdüğünü anladı ve elini onun koluna koydu.

“Ben bunun için gelmedim, enişte,” dedi usulca. “Lallybroch benim değil ve onu istemiyorum. Tek istediğim babamı ve annemi görmek.”

Ian’ın uzun yüzü ferahladı ve elini kızın kendi kolundaki elinin üstüne koydu. Bir süre hiçbir şey demedi, sonra kızın elini sıktı ve indirdi.

“Tamam, peki. Sen yine de söyle ona; eğer isterse- ”

“İstemez,” diye kesin bir ifadeyle kesti sözünü.

Ian ona baktı, gözlerinin ardında muzip bir ifade vardı. “Onu hiç görmemiş biri için ne yapıp ne yapmayacağını çok iyi biliyorsun.”

Kız adama gülümsedi, ilkbahar güneşi omuzlarına vuruyordu.

“Belki de öyledir.”

Ian’ın yüzündeki gülümseme dondu. “Sanırım annen anlatmıştır sana. Bir İngiliz olmasına rağmen annen onu iyi tanırdı. Ama doğruya doğru, annen her zaman özeldi… ”

“Evet.” Bir an tereddüt etti, Laoghaire konusunda daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama bunu nasıl soracağını bilemiyordu. O bunu düşünürken beriki ayağa kalktı, kiltini silkeledi ve yoldan aşağı doğru yürümeye başladı. Kız da ayağa kalkıp adamı takip etti.

“Suret nedir, Ian Enişte?” diye adamın gerisinden sordu. Aşağı inmenin zorluklarıyla meşgul olan Ian ona doğru dönmedi, ama kız onun tahta bacağının gevşek toprağa denk gelip sendelediğini gördü. Tepenin eteğine geldiklerinde adam değneğine yaslanmış onu bekliyordu.

“Laoghaire’nin dediği şeyi mi düşünüyordun?” diye sordu. Kızın cevap vermesini beklemeden döndü ve kayaların arasından akan küçük bir derenin olduğu yere doğru tepenin eteği boyunca yürümeye koyuldu.

“Suret, kişinin kendisi uzaklardayken beliren görüntüsüne denir,” dedi. “Bu bazen evinden uzakta ölmüş birisi olabilir. Bunlardan biriyle karşılaşmak kötü şans getirir, ama en berbatı kendinle karşılaşmaktır - çünkü o zaman ölürsün.”

Adamın sesindeki tümüyle doğal ton kızın sırtını ürpertti. “Umarım karşılaşmam,” dedi. “Ama o dedi ki Laoghaire- ” İsmi söylerken dili sürçmüştü.

“Evet, Jamie ve o evlenirken Jenny annenin suretini gördü, bu doğru. O zaman bu ikisinin bir araya gelmesinin hayırlı olmadığını anladı, ama artık bunu önlemek için çok geçti.”

Hantalca sağlam dizi üstünde çömeldi ve dereden yüzüne su çarptı. Brianna da aynısını yaptı ve yosunsu bir tadı olan sudan birkaç avuç içti. Havlusu olmadığından, yüzünü gömleğinin uzun eteğine sildi. Ian’ın onun çıplak göbeğini görünce sanki bu büyük bir rezaletmiş gibi baktığını fark eder etmez gömleğini indirdi ve mahcubiyetten yanakları kızardı.

Utancını gizlemek için, “Babamın neden onunla evlendiğini anlatacaktın bana,” dedi.

Ian’ın yanakları kıpkırmızı olmuştu, arkasına döndü ve şaşkınlığını

gizlemek için konuşmaya başladı.

“Sana dediğim gibi - Jamie İngiltere’den döndüğünde sanki içindeki kıvılcım sönmüştü ve hiçbir şey onu tekrar yakamıyordu. İngiltere’de tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şey olduğundan adım gibi eminim.”

Omuzlarını silkti, ensesi yine normal güneş yanığı rengine dönmüştü.

“Culloden’dan sonra fena yaralanmıştı ama yine de bir şekilde savaşa devam etmesi gerekiyordu ve bu onu hayatta tutmuştu. İngiltere’den eve döndüğündeyse burada onu tutacak gerçek bir şey kalmamıştı artık.” Yavaşça konuşuyordu, gözleri aşağıya, kayalık zemine basan ayağındaydı.

“Böylece Jenny de onun Laoghaire ile arasını yaptı.” Adam parlak ve keskin gözleriyle ona baktı.

“Henüz evli olmasan da, bir kadının bir erkek için - ya da erkeğin kadın için - neler yapabileceğini bilecek yaştasın sanırım. Onu iyileştirmek için yani. İçindeki boşluğu doldurmak için.” Farkında olmadan sakat bacağına dokundu. “Sanıyorum Jamie, Laoghaire ile acıdığı için evlendi. Kadının da ona gerçekten ihtiyacı var mıydı Tanrı bilir.” Yeniden omuzlarını silkti ve kıza gülümsedi.

“Geçmişe dair nelerin farklı yapılabileceğini konuşmanın bir anlamı yok öyle değil mi? Ama bilmelisin ki Jamie, Laoghaire’nin evini annen gelmeden bir süre önce terk etmişti. “

Brianna ufak çaplı bir rahatlama hissetti.

“Bunu duyduğuma memnun oldum. Peki ya annem, o geri geldiğinde- ”

“Jamie onu gördüğüne çok sevinmişti,” dedi Ian açıkça. Bu kez gülümseme tüm yüzüne güneş ışığı gibi yayılmıştı. “Ben de öyle.”

6
İyi Yolculuklar

Rahatsız edici bir şekilde burası ona Boston köpek barınağını anımsatmıştı. Havlama seslerinin çatı kalaslarına çarparak çınladığı geniş, yarı aydınlık bir alan; ortamı ağır bir hayvan kokusu sarmış. Inverness'ın Pazar yerindeki bu büyük bina, pek çok işletmeyi çatısı altında topluyordu. Yemek satıcıları, büyükbaş hayvan ve domuz tüccarları, sigorta acenteleri, gemi levazımatçıları ve kraliyet donanmasına asker alan görevliler… Ama bu yanılsamayı asıl kuvvetlendiren, köşeye kümelenmiş bir grup erkek, kadın ve çocuktu.

Arada bir erkek ya da kadın grubun içinde öne çıkıyor; dimdik durup, çenesini öne çıkarıp, omuzlarını dikleştirerek ruhen ve bedenen sağlıklı olduğunu ortaya koyuyordu. Ama kendilerini satışa çıkaran bu kişilerin büyük bir kısmı, yüzlerinde umut ve korku dolu bir ifadeyle önlerinden geçenleri izliyordu. Tıpkı barınakta, kafeslerin önünden geçen ve içlerinden birini seçecek olan baba ve kızını gözleyen köpeklerin bakışları gibi.

Aralarında aileler de vardı. Çocuklar ya annelerine sarılmışlardı ya da anne ve babalarının dibinde yüzlerinde anlamsız bir ifadeyle öylece duruyorlardı. Özellikle çocuklara bakmamaya çalıştı; yavru köpeklerin bakışı insanın burnunun direğini nasıl da sızlatırdı.

Küçük Jamie grubun arasına sokuldu. Şapkasını çıkarmış, kargaşada ezilmesin diye göğsünde tutuyor, gözlerini açmış kendini satılığa çıkaranları değerlendiriyordu. Eniştesi Ian, Amerika'ya gidiş biletini ayarlamak için gemi şirketinin ofisine gitmiş, kuzeni Jamie'yi, kıza yolculuğu sırasında eşlik edecek bir hizmetçi seçmesi için yanında bırakmıştı. Bir hizmetçiye ihtiyacı olmadığını defalarca söylemesine rağmen itirazlarını kabul etmemişlerdi. Hâlbuki Fransa'dan İskoçya'ya yalnız başına rahat bir şekilde seyahat ettiğini onlar da çok iyi biliyordu.

Beylerin ikisi de onu gülümseyerek, son derece kibar bir şekilde dikkatle dinlemişti ama nafile. Şimdi Küçük Jamie'yi, tıpkı halası Jenny'nin koyunları gibi, kalabalığın içinde itaatkâr bir şekilde takip ediyordu. Annesinin Fraserlar için neden "keçi gibi inatçıdırlar" dediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Etrafındaki hayhuya, eniştesi ve kuzenine sinirlenmiş olmasına rağmen, annesini düşününce kalbi heyecanla çarptı. Claire'in iyi olduğunu henüz öğrenmişti ve onu ne kadar özlediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Ve o hiç tanımadığı İskoçyalı, babası… Onun da kanlı canlı bir insan olduğunu

mektuplarını okuyunca bir anda idrak etmişti. Okyanusu geçme ayrıntısı, ona küçük ve önemsiz bir engel gibi geliyordu.

Kuzen Jamie kolundan tutup kulağına bağırarak onu bu tatlı hayallerden çekip çıkardı.

"Şurdaki adama baksana çaktırmadan," dedi ve çenesiyle bir adamı işaret etti. "Ne dersin Brianna?"

"Boston Canisi'ne benziyor derim," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra kuzenin kulağına bağırarak, "Öküz gibi adam! Hayır!" dedi.

"Güçlü ve dürüst görünüyor!"

Brianna söz konusu centilmenin sahtekâr olamayacak kadar aptal göründüğünü düşündü ama bunu söylemedi. Onun yerine kendinden emin bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Küçük Jamie omuz silkti ve köle arayışını sürdürdü. Aralarında yürüyüp ilgilendiklerini yakından inceleyişini gören Brianna, eğer diğer işverenlerin de aynısı yaptığını görmemiş olsa, Jamie'nin davranışının çok kaba olduğunu düşünecekti.

"*Bridie*'ler! Sıcak *bridie*'ler!" Tiz bir ses gürültünün ve kalabalığın arasından yükseldi. Brianna sesin kaynağını görmek için döndüğünde boynuna içinde sıcak bir şeyler olan bir tepsi asmış, elinde tahta spatula olan yaşlı bir kadın gördü. Kadın kalabalığı yarmaya çalışarak ilerliyordu.

Yeni fırından çıkmış sıcak hamurun ve baharatlı etin muhteşem kokusu, pazar yerindeki diğer kokuları bastırıyor ve kadının sesi kadar dikkat çekiyordu. Kahvaltı yapalı çok olmuştu, Brianna ağzının sulandığını fark etti.

Ian bilet parasını ödemek için Brianna'nın çantasını yanına almıştı, ama yanında biraz bozuk para olacaktı. Brianna gümüş paraların birini havaya kaldırıp sallamaya başladı. *Bridie* satıcısı gümüş paranın parıltısını gördü ve bir anda yolunu değiştirip geveze ayaktakımını yararak Brianna'ya doğru yürümeye başladı. Yanına gelir gelmez de gümüş paraya uzandı.

"Meryem bizi korusun, ne güzel bir dev!" dedi Brianna'ya bakmak için başını geriye atarak. Bir yandan da Brianna'ya güçlü sarı dişlerini göstererek sırıttı. "En iyisi sen iki tane al canım. Senin gibi iri bir kıza bir tane yetmez!"

Etraftaki yüzler ona döndü, herkes ona gülerek bakıyordu. Brianna, etrafındaki adamların bile çoğundan daha uzundu. Bu kadar dikkat çektiği için biraz utanarak en yakınındaki adama soğuk bir bakış attı. Bu hareketi genç adamı epey eğlendirdi. Adam ellerini korkmuş gibi göğsünde

kavuşturarak geriye, arkasında duran arkadaşına doğru bir adım attı ve sanki heyecanını yatıştırmaya çalışıyormuş gibi rol kesti.

“Tanrım!” dedi. “Bana baktı! Kalbim duracaktı neredeyse!”

“Ahh, hadi oradan,” dedi arkadaşı alay ederek. “Sana değil, bana baktı. Seçme hakkı olan biri neden sana baksın ki?”

“Sen öyle san,” dedi arkadaşı. “Bana baktı. Bana baktın değil mi hayatım?” Numaradan acıklı gözlerle Brianna’a baktı. O kadar komik görünüyordu ki hem Brianna hem de etrafındaki insanlar güldü.

“Kız senin olsa sanki bir şey yapabileceksin. Bu kızdan iki tane sen çıkar. Şimdi, uza bakalım buradan,” dedi *bridie* satıcısı ve elindeki spatulayla genç adamın poposuna gelişigüzel vurdu. “Eğer müsade edersen bu küçük hanımla burada iş yapıyoruz. Ayrıca kendini aptal yerine koymayı bırakıp buradan gitmez de kızcağızın yemek almasına müsade etmezsen aç kalır, öyle değil mi canım?”

Brianna’ya yılışan genç bu hakaret ve uyarıya aldırmadan arsızca Brianna’ya bakmaya devam etti ve, “Bana son derece sağlıklı göründü teyzeciğim, merak etme,” dedi. “Ayrıca ben yüksekten korkmam. Bobby, bana bir merdiven getir oğlum!”

Gülüşmelerin arasında arkadaşları genç adamı çekerek uzaklaştırdılar. Uzaklaşırken bile dönüp dönüp Brianna’ya öpücükler göndermeye devam ediyordu. Brianna bakır para üstlerini aldı ve iki harika etli böreği yemek için bir köşeye çekildi. Hâlâ gülümsüyordu.

Boyunun uzunluğunu ilk kez yedinci sınıfa geçtiği ve tüm sınıf arkadaşlarına tepeden baktığı yıl fark etmişti. O zamandan bu yana da pek konu üzerine kafa yormamıştı. Kendi gibi uzun boylu kuzenleriyle bir arada olduğu süre boyunca kendini evinde hissetmişti. Jenny’nin ısrarlarıyla erkek kıyafetlerini çıkarıp giydiği kuzeni Janet’in elbisesiyle ‘ayrıksı’ duruyordu.

Tüm bu farkındalık ve rahatsızlık hissini elindeki sıcak börekten bir lokma aldığı anda unuttu. *Bridie*, içine içyağı ve soğanla kavrulmuş biftek parçaları konan, dolgun, yarım ay şeklinde sıcak bir börekti. Böreğin lezzetli ve gevrek tadı bir anda ağzına yayıldı, Brianna gözlerini kapayarak bu anın tadını çıkardı.

Clarie geçmişteki anılarını anlatırken, “Yemek ya çok güzel ya da çok kötü oluyordu,” demişti. “Çünkü o yıllarda yiyecekleri bozulmadan saklamanın bir yolu yoktu. Bu yüzden herhangi bir şey eğer bayat değilse ya aşırı tuzlu ya da domuz yağında saklandığı için aşırı yağlıydı. Tazesi ise az önce bahçeden

toplanmış sebzelerle veya yeni kesilmiş hayvan etiyle yapıldığından çok ama çok lezzetli oluyordu.”

Yerken sürekli üzerine kırıntılar dökülmesine rağmen *bridie*’nin çok ama çok lezzetli olduğuna karar verdi. Kırıntıları fazla göze çarpmamaya çalışarak silkeledi ama zaten kalabalığın dikkati bambaşka yerlerdeydi. Artık kimse ona bakmıyordu.

Ya da bir kişi hariç kimse bakmıyordu. Üzerinde yırtık pırtık bir kaban olan ince, efendice bir adam yanı başında bitivermişti. Sanki cebinden bir şeyler yürütmek istiyormuş da bir türlü cesaretini toplayamıyormuş gibi garip, tutuk hareketler yapıyordu. Bir dilenci mi yoksa yavşamaya çalışan başka bir erkek mi anlayamayan Brianna, çareyi adama dönüp şüphelendiğini belirten bir bakış atmakta buldu.

“Ne istemiştiniz?”

“Siz, şey… Siz bir hizmetçi mi istiyorsunuz efendim?”

Brianna, adamın kendini satılığa çıkarmış kalabalıktan biri olduğunu anlar anlamaz imalı davranışını değiştirdi.

“Ah. Evet. Şey, tam olarak istediğim söylenemez ama görünen o ki eninde sonunda bir hizmetçi tutmam gerekecek.” Küçük Jamie’ye bakındı ve onu omuzları bir demir ustasınınki gibi geniş ve kuvvetli bir adamı sorguya çekerken gördü. Küçük Jamie’nin ideal hizmetçiden anladığı, bol kaslı ve güçlü erkeklerdi. Brianna yanındaki ufak tefek adama baktı; Küçük Jamie’nin standartlarında bir adam değildi ama kesinlikle onunkilere uyuyordu.

“Siz ilgileniyor musunuz?” diye sordu adama.

Adamın yüzündeki endişeli ifade geçmedi ama gözleri bir anda umutla parıldadı.

“Ben… Yok, ben değil, hayır. Ama belki siz benim kızımı tutmayı düşünürsünüz. Düşünür müsünüz, ne dersiniz?” dedi ve ekledi: “Lütfen!”

“Kızınız mı?” Brianna adama şaşkın şaşkın baktı, elindeki yarım *bridie*’yi unutmuştu bile.

“Size yalvarıyorum hanımım!” Brianna’nın şaşkın bakışları arasında adamın gözleri doldu. “Size yalvarıyorum. Kabul ederseniz size minnettar olurum!”

“Ama, ah…” Brianna ağzının kenarındaki kırıntıları sildi, çok garip hissediyordu.

“Öyle görünmese de çok güçlü bir kızdır ve çok çalışkandır! Her türlü ihtiyacınızı yerine getirebilir. Karşılığında onun sözleşmesini almanız

yeterli!”

Gizleyemediği merakı ve saklayamadığı üzüntüsü nedeniyle adama, “Ama neden, yani sorun ne?” diye sordu. Adamı kolundan tuttu ve kalabalığın gürültüsünden uzağa, bir köşeye çekti.

“Şimdi söyleyin bakalım, kızınızı bu kadar çok göndermek istemenizin nedeni ne?”

Adamın yutkundukça hareket eden boyun kaslarını görüyordu.

“Bir adam var. Onu, yani kızımı istiyor. Ama hizmetçi olarak değil. Bir şey olarak… Metres.” Kelimeler ağzından boğuk bir fısıltıyla çıkmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Hmm,” dedi Brianna adamın yüzündeki ifadenin nedenini anlayarak. “Anlıyorum. Ama kızınızı bu adama vermemelisiniz, değil mi?”

“Başka çarem yok.” Çektiği acı yüzünden okunuyordu. “Sözleşmesini Bay Ransom satın aldı, simsar yani.” Başıyla sert görünüşlü, perukalı bir centilmeni işaret etti. Adam Küçük Jamie ile konuşuyordu. “O da kime isterse verebilir. Ve kızımı bir saniye bile düşünmeden satacaktır. Ya buna satarsa? Bu, bu…” Umutsuzluk içinde hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Alın bunu.” Aceleyle boynuna astığı fuları adama verdi. Bu iffetli bir kadının yapacağı türden bir hareket değildi ama o anda Brianna’ya yapılması gerekli gibi gelmişti.

Belli ki adamın gerçekten ihtiyacı vardı. Adam ne yaptığını bilmez bir halde fularla yüzünü sildi ve fuları yere attı. Brianna’nın elini ellerinin arasına aldı.

“O hayvan tüccarı, sığırlarını satmaya gitti. İşini bitirir bitirmez kızımın sözleşmesi için yeterli parayla buraya gelecek ve onu alıp Aberdeen’deki evine götürecek. Ransom’a gelip kızı alacağını söylediğini duydum az önce, çok perişan oldum. Tanrıya kızımı bu kaderden kurtarması için dua ettim. Ve tam o sırada…” Yutkundu.

“Sizi gördüm. O kadar onurlu, asil ve iyi görünüyordunuz ki dualarımın kabul olduğunu anladım. Hanımım, size yalvarırım, bir babanın ağıdına sırtınızı dönmeyin. Onu alın!”

“Ama ben Amerika’ya gidiyorum! Kızınızı bir daha hiç…” Dudaklarını ısırdı. “Yani, uzun bir süre göremeyebilirsiniz.”

Umutsuz babanın yüzü bunu duyunca bembeyaz oldu. Gözlerini kapadı ve olduğu yerde sendeledi.

“Koloniler’e mi?” diye fısıldadı. Sonra gözlerini açtı ve başını kaldırdı.

“Onurunu lekelediğini görmektense benden uzakta, vahşi bir coğrafyada yaşamaya gittiğini bilmek daha iyi.”

Brianna buna ne cevap vereceğini bilemedi. Adamın başının üzerinden insan denizine baktı.

“Şey… Kızınız… Hangisi?”

Adamın gözleri birden umutla parıldadı. “Tanrı sizi korusun efendim! Hemen yanınıza getireyim!”

Brianna’nın elini bıraktı ve kalabalığın içinde kayboldu. Brianna arkasından bakakaldı. Sonra eğilip düşen mendilini yerden aldı. Bu nasıl olmuştu? Kuzeni ve eniştesi olanları öğrenince ne yapacaktı?

“Bu Elizabeth,” dedi hemen arkasından biri. “Hanımın bu *Lizzie*.”

Brianna eğildi ve kendisine yardımcı olacak hizmetçiye baktı. Hemen önünde reverans yapan küçük kafayı görünce, “Ah, olamaz,” diye inledi. “Bir bebek bu.”

Kafa yukarı kalktı ve Brianna ince, iyi beslenmemiş bir kız çocuğunun yüzünün yarısını kaplayan iri gri gözleriyle karşı karşıya kaldı.

“Hizmetinizdeyim efendim,” dedi küçük dudaklarını oynatarak. Ya da Brianna böyle dediğini düşündü, çünkü kız o kadar sessiz konuşuyordu ki etraftaki gürültüde tam olarak ne dediğini anlamak imkânsızdı.

“Size iyi hizmet edecektir efendim, gerçekten!” Babasının gergin sesi çok daha net duyuluyordu. Brianna ona baktı. Baba ve kız birbirine çok benziyordu. Her ikisinde de aynı ince telli saçlar, aynı ince, stresli yüz vardı. Neredeyse aynı boydalardı ama babasının gölgesi gibi görünen kızcağız çok daha ince yapılıydı.

“Şey… merhaba.” Brianna onu rahatlatmaya çalışarak kıza gülümsedi. Kızın başı korkuyla hafif geriye düşmüştü. Yukarı doğru bakıyor, sesli bir şekilde yutkunuyor ve dudaklarını yalıyordu.

“Hey… Kaç yaşındasın Lizzie? Sana Lizzie diyebilir miyim?”

Uzun, renksiz ve inanılmaz derecede kırılgan boynunun taşıdığı küçük kafasıyla yabani bir mantarı anımsatıyordu. Kız, Brianna’nın duyamadığı bir sesle bir şeyler söyledi. Brianna da cevabı alabilmek için kızın babasına döndü.

“On dört yaşında hanımım. Ama aşçılık ve dikiş-nakış işlerinde çok iyidir, çok temizdir ve göreceksiniz, hayatınızda onun kadar uysal ve çalışkan birini görmemişsinizdir!”

Kızının arkasında duruyordu; ellerini omzuna koymuş ve kızı sıkı sıkı tutuyordu. Gözlerini Brianna'nınkilere dikti. Yalvaran gözleri çok açık bir mavi renkteydi. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkarmadan bir şey söyledi; Brianna ne dediğini gayet iyi anlamıştı.

"Lütfen," dedi adam.

Adamla kızının arkasındaki Brianna, geri gelen eniştesini görebiliyordu. Küçük Jamie ile konuşuyorlardı; iki yumuşak, kıvırcık saçlı kafa baş başa vermiş bir şeyler tartışıyorlardı. Birazdan Brianna'yı aramaya başlayacaklardı.

Derin bir nefes aldı ve iyice dikleşti. Tamam, diye düşündü. Eğer mesele inatçılıksa o da en az kuzeni kadar bir Fraser'dı. Onlara bir keçi gibi inatçı olmak neymiş gösterecekti.

Lizzie'ye gülümsedi, elini uzatıp henüz yemediği *bridie*'yi kıza verdi.

"Bu bir anlaşma Lizzie. Bu anlaşmayı imzalamak için bir ısırık alacak mısın?"

***

"Benim yemeğimden yedi," dedi Brianna olabildiğince kendinden emin bir tavırla. "O artık bana ait."

Brianna bu sözlerin tartışmayı kesmesine epey şaşırdı. Gerçi kuzeni hâlâ onu azarlamak ister gibiydi ama eniştesi, Küçük Jamie'nin kolunu tutup onu susturdu. Ian'ın yüzündeki şaşkın ifade birden saygı dolu bir memnuniyete dönüşmüştü.

"Demek öyle?" dedi Brianna'nın ardına saklanmış Lizzie'ye bakarak. Dudakları seğirdi. "Hmm. O halde söyleyecek bir şey kalmadı, değil mi?"

Belli ki Küçük Jamie babasının bu değerlendirmesine katılmıyordu. Daha söyleyecek çok sözü vardı Brianna'ya. "Ama küçücük bir kız… Ne işe yarar ki?" Elini onaylamadığını belli edercesine Lizzie'ye doğru sallamıştı. "Bir valiz bile taşıyamayaz bu kız, bırak seni korumayı…"

"Ben kendi çantalarımı taşıyacak kadar büyüğüm, teşekkür ederim," diye sözünü kesti Brianna. Kuzenine sert bir bakış attı ve boyunu hatırlatmak istercesine dikleşti.

Küçük Jamie'nin kalkan kaşı, mesajı kavradığını gösteriyordu ama vazgeçmedi.

“Bir kadın tek başına seyahat etmemeli!”

“Tek başıma olmayacağım, yanımda Lizzie olacak.”

“Özellikle de Amerika gibi bir yere gidiyorsa!”

Brianna öfkelendi. “Sanki dünyanın sonuna gidiyormuşum gibi konuşuyorsun ama hiçbir fikrin yok. Tanrı aşkına, ben orada doğdum!”

Amcası ve kuzeninin bir anda ağızları bir karış açık kaldı. İkisi de tepkisine çok şaşırmıştı. Kazandığı bu avanatajı kullanmaya devam etti.

“Benim param, benim hizmetçim, benim seyahatim. Bir söz verdim ve onu tutacağım!”

Ian parmağını üst dudağına götürerek gülümsemesini saklamaya çalıştı. Başını iki yana salladı.

“Bu uzun boyu ve kızıl saçları herhangi birinden almış olabilirdin ama inatçılığın böylesi… James Fraser’dan başkasında görmedim.”

Brianna biraz utandı. Bir yandan da mutluluk hissine benzer bir heyecan dalgası vücudunu sardı.

Tartışma yüzünden yüzü iyice kızaran Küçük Jamie şansını son bir kez daha denemeye kararlıydı. “Bir kadının fikirlerini bu kadar açık söylemesi, ona bakmakla yükümlü erkeklere karşı gelmesi hiç görülmüş bir şey değil,” dedi soğukça.

“Kadınların kendilerine ait fikirleri olmaması gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Brianna yumuşak bir sesle.

“Evet, olmamalı!”

Ian oğluna uzun uzun ve alaycı bir bakış attı.

“Bunu söylüyorsun ama sen de ne kadardı, hah, sekiz yıldır evlisin.” Başını iki yana salladı. “Neyse ki sevgili Joan çok anlayışlı bir kadın.” Ian, Küçük Jamie’nin bu alaya bozulmasına aldırmadan Lizzie’ye döndü.

“Pekâlâ. Git babanla vedalaş küçük kız. Ben gidip kâğıtlarını ayarlayayım.” Ian, koşarak uzaklaşan Lizzie’nin ardından bir süre baktı. Kalabalığın arasına dalarken güçsüz omuzlarını kamburlaştırmıştı. Onaylamayan, endişeli bakışlarla başını iki yana salladı ve sonra Brianna’ya döndü.

“Neyse, belki sana erkek bir hizmetçiden daha iyi bir yol arkadaşı olur. Ama kuzenin bir konuda çok haklı, bu kız seni hiçbir şekilde koruyamaz. Aksine senin onu koruman gerekecek büyük ihtimalle.”

“Ben başımın çaresine bakarım,” dedi.

***

İki ellini bir araya getirmiş, avucunun içindeki taşı sıkıca tutuyordu. *Moray Firth* denizi yararak ilerlerken ve hızla İskoç kıyılarını geride bırakırken, bu taş tutunabileceği bir şeydi.

Neden pek de tanımadığı bu topraklardan ayrılmak onu bu kadar etkiliyordu ki? Lizzie İskoçya’da doğup büyümüş olmasına rağmen uzaklaştıkları limana bakmak bile istememiş, gemi hareket eder etmez aşağı inip onlara ayrılan alanı sahiplenmeyi ve gemiye binmeden önce aldıkları malzemeleri yerleştirmeyi uygun görmüştü.

Brianna hiçbir zaman kendini İskoç gibi hissetmemişti. Zaten İskoç olduğunu da çok kısa bir süre önce öğrenmişti. Ama şu anda, çok kısa bir süredir tanıdığı bu insanlardan ve topraklardan uzaklaşmak, kendini annesinin gidişinden ya da babasının ölümünden sonra hissettiğinden daha çok yalnız hissetmesine neden olmuştu.

Belki de bunun nedeni gemideki diğer yolcuların ruh halleriydi.

Birçok yolcu Brianna gibi küpeştenin ardından limana bakıyor, pek çoğu ağlıyordu. Böyle hissetmesinin nedeni yolculuk korkusu da olabilirdi. Hayır, Brianna aslında çok iyi biliyordu ki hislerinin nedeni ikisi de değildi.

“Hepsi bu kadar, sanırım.” Konuşan Lizzie idi. Brianna’nın yanı başında bitmiş, son görünen kara parçasına bakıyordu. Solgun yüzü ifadesizdi. Ama Brianna ifadesizliği, duygusuzlukla karıştırmadı.

“Evet, artık yola çıktık.” Brianna ani bir kararla kızı esen rüzgârdan ve itişip duran yolcu ve mürettebattan korumak istercesine küpeşteyle arasına çekti. Lizzie ondan epey kısaydı. Gemi direklerinin etrafında çığlıklar atarak dönüp duran gri denizkırlangıçları gibi kırılgan ve güzeldi.

Güneş yılın bu zamanlarında hemen batmıyor, koyu tepelerin ardında duruyordu. Hava iyice soğumuştu. Kızın elbisesi çok inceydi; titredi ve ister istemez Brianna’ya sokuldu. Brianna’nın üzerinde Jenny’nin verdiği mavi yün pelerini vardı; Brianna kollarını kıza üzerindeki yünlü pelerin ile birlikte sardı. Sarılmak, küçük kıza olduğu kadar Brianna’ya da iyi gelmişti.

“Her şey çok güzel olacak,” dedi hem Lizzie’ye hem de kendine.

Kız küçük sarı kafasını hafifçe salladı; Brianna kızın söylediklerini onayladığını sandı ama belki de rüzgâr nedeniyle gözüne giren saçlarını

geriye itmişti. Kızın sert, tuzlu rüzgârla uçuşan peri gibi ince saçları, Brianna'nın örgülerine değiyordu. Rüzgârın sesi, dev yelkenlerin hışırtısına karışıyordu. Tüm endişelerine rağmen içinin rüzgârla birlikte kabardığını hissetti. Şu ana kadar epey iyi idare etmişti; bundan sonrasını da başaracaktı. Bu ayrılığı bu kadar zor kılanın ne olduğunu anlamıştı. Bugüne kadar babasını, annesini, sevgilisini, evini ve arkadaşlarını yitirmişti. Yalnız olması gerekiyordu ama bir yandan da başına gelenler kendi tercihiydi. Lallybroch'ta, hiç beklemediği bir anda hem bir ev hem de bir aile bulmak onu hazırlıksız yakalamıştı. Biraz daha kalsam, diyebilmeyi ne kadar çok isterdi hâlbuki.

Ama tutması gereken sözler vardı, bir de önüne geçmesi gereken kayıplar… Ondan sonra geri dönebilirdi. Buraya, İskoçya'ya. Ve Roger'a.

Kolunu kaldırdı ve ince gümüş bilekliğe baktı. Bileklik vücudunun ısısıyla ısınmıştı. *Un peu… beaucoup…*[1] Diğer eliyle rüzgârın dağıttığı ve denizden gelen çisentilerle ıslanan kumaşı çekiştirdi. Bu kadar soğuk olmasaydı elinin tersine düşen ılık su damlasını hissetmeyebilirdi.

1 (Fr.) Biraz

Lizzie iki kolunu göğünde birleştirmiş, kıpırdamadan duruyordu. Kulakları nerdeyse şeffaftı, güzel saçları, başını örtüyordu. Kulakları akşam güneşinin ışığıyla bir fareninki gibi pembe ve kırılgan görünüyordu.

Brianna uzanıp kızın gözlerindeki yaşı sildi. Kendi gözleri kuruydu, dudaklarını sımsıkı kapamış uzaklaşan karaya bakıyordu. Ama pekâlâ elini gezdirdiği soğuk yüz ve titreyen dudaklar kendine ait de olabilirdi.

Son kara parçası da gözden kaybolana kadar orada öylece durdular.

1

7
Bir Daha Eve Gidemezsin

Inverness

Temmuz 1769

Roger, kent sokaklarını hayret ve keyif içinde yavaş yavaş gezdi. Inverness iki yüzü aşkın yılda çok az değişmişti. Burası fark edilir bir şekilde aynı kentti ama tabii ki daha küçüktü. Çamurlu sokaklarının yarısı topraktı. Roger yine de şu anda yürüdüğü sokağı tanımıştı; daha önce yüzlerce kez yürüdüğü bir sokaktı.

Huntly Sokağı'ydı adı. Dükkânların çoğu ona yabancıydı ama işte nehrin diğer yakasındaki Eski Büyük Kilise'ydi. Gerçi şu anda kilise pek eski görünmüyordu ama olsun, kısa çan kulesi her zamanki pervasızlığıyla dikeliyordu. İçeri girse papazın karısı Bayan Dunvegan'ı pazar ayini için mihraba çiçekler dizerken bulacakmış gibi hissetti. Ama bulamazdı, çünkü Bayan Dunvegan henüz hayatta bile değildi. Yine de küçük taş kilise, vakur ve tanıdık bir ifadeyle ayaktaydı.

Babasının kilisesi yoktu; o 1837'de inşa edilmişti ya da edilecekti. Aynı şekilde ona her zaman çok eski görünen papaz evi de henüz inşa edilmemişti; onun da 1900'lerin başında inşa edildiğini biliyordu. Evin bulunduğu araziden geçti. Şu anda arazide, küçük bir beşparmakotu ve katırtırnağı öbeğinin ve hafif esen rüzgârla yaprakları titreyip duran küçük bir üvez fidanının dışında hiçbir şey yoktu.

Havanın insanda tazelik hissi bırakan nemli soğuğu bile aynıydı. Ortalığı kaplayan egzoz dumanından eser yoktu ama onun eksikliğini uzaktan gelen bir lağım kokusu dolduruyordu. En dikkat çeken farklılık kiliselerin azlığı idi. Nehrin iki yakasını dolduran soylu kule ve sivri külahların yerinde birkaç küçük binanın dışında hiçbir şey yoktu.

Sadece bir tane yaya köprüsü vardı, taş bir köprüydü bu. Ama Ness Nehri doğal olarak nerdeyse aynıydı. Nehrin suyu şu anda azdı ve sanki kum tepeciklerinde dinlenen martılar aynı martılardı: Suyun derin olmadığı noktalardaki kayaların dibinden avladıkları küçük balıkları samimi çığlıklarla birbirlerine haber veriyorlardı.

“Çok şanslısın dostum,” dedi köprüde duran şişman bir martıya ve sonra köprüden geçerek kente doğru yürüdü.

Arada bir geniş topraklarla çevrelenmiş hoş konutlar göze çarpıyordu; tıpkı eteklerini açıp oturmuş yaşlı bir kadın gibi çevresindeki ayaktakımını yok sayarcasına dikiliyorlardı. Biraz ileride Mountgerald vardı. Büyük ev, tam da bildiği gibi yerinde duruyordu. Ama ileride evi çevreleyecek bakır rengi büyük Avrupa kayınlarının yerinde yeller esiyordu, henüz ekilmemişlerdi bile. Onların yerine bir sıra cılız Akdeniz selvisi, bahçe duvarına eğiliyor; güneşli anavatanlarından uzakta oldukları için sanki vatan özlemiyle biraz hastalanmış görünüyorlardı.

Tüm zarafetine karşın Mountgerald, eski yöntemlerin en eskisiyle inşa edilmesiyle tanınırdı: Temeli bir insan kurbanın üzerine atılmıştı. Kaynaklara göre bir köle, şarap mahzeni için kazılan oyuğa girmiş, yeni inşa edilmeye başlanan duvardan üzerine büyük bir taş düşmüş ve adam orada ölmüş. Yerel tarihçilere göre adam oraya gömülmüş, kanı toprağın aç Tanrılarını yatıştırmış ve tatmin olan bu Tanrılar bu anıt binanın yıllar boyunca böylesine kutlu ve belasız bir şekilde varlığını sürdürmesine izin vermişler.

Şu anda ev en fazla otuz yıllıktı. Roger kentte binanın inşasında çalışmış birkaç kişi bulabileceğini düşündü. Onlar büyük ihtimalle ona mahzende ne olduğunu, ölenin kim olduğunu ve niye öldüğünü anlatabilirlerdi.

Ama yapması gereken başka şeyler vardı. Mountgerald ve onun hayaleti, gizemini korumaya devam edecekti. Küçük bir pişmanlık duygusuyla Roger evi geçip yolunu nehir kenarındaki iskelelere giden yola çevirdi.

Sadece deja vu diyerek açıklayabileceği bir duyguyla bir birahaneye girdi. İri kaldırım taşlı giriş, tıpkı bir hafta önceki - ya da bundan 200 yıl sonra olacağı gibiydi ve havadaki tanıdık şerbetçiotu ve maya kokusu ona anında çok iyi geldi. İsmi değişmiş olabilirdi ama biranın kokusu aynıydı.

Roger elindeki ahşap bira bardağından büyük bir yudum aldığı anda neredeyse boğuluyordu. “İyi misin dostum?” diye sordu elinde bir kova toprak olan barmen Roger’a bakarak.

“İyiyim,” dedi Roger zorla.

Barmen başını salladı ve yere kum serpmeye devam etti; bir yandan da göz ucuyla Roger’a bakıyordu. Belli ki yeni temizlediği ve kumladığı yerlere kusmasını istemiyordu.

Roger öksürdü, boğazını temizledi ve birasından daha yavaş ve küçük bir yudum aldı. Tadı güzeldi, hatta çok güzeldi. Roger’a garip gelen içindeki

alkoldü; bu şey Roger'ın bugüne kadar içtiği tüm modern biralardan çok daha güçlüydü. Claire alkolizmin çok yaygın olduğunu söylemişti; Roger şimdi nedenin daha iyi anlıyordu. Yine de eğer sarhoşluk burada başına gelebilecek en büyük tehlikeyse, Roger bununla baş edebileceğini düşündü.

Ateşin başında sessizce oturdu, etrafı izleyip dinlerken koyu birasının acı rahiyasının tadını çıkardı.

Birahane iskeledeydi ve epey kalabalıktı. Moray Körfezi'nin hemen dibinde olduğu için içeride limandaki gemilerin kaptanları, denizcileri ve tacirlerle liman işçileri ile yakındaki ambarlarda çalışan ameleler vardı. Birahanenin küçük, bira lekeli masalarında iş görüşmeleri, pazarlıklar yapılıyordu.

Roger yan masaların birindeki bir anlaşmaya kulak kabarttı. Aberdeen'den gelen ve Koloniler'e gönderilecek üç yüz top ucuz keçe kumaşa karşılık, Güney ve Kuzey Carolina'dan gelecek pirinç ve çivitotu yüklenecekti. Yüz adet Galloway sığırı, altı yüz kilo çekme bakır, sülfür fıçıları, şekerkamışı ve şarap… Birahanenin uğultulu, ağır bira kokulu ve alçak tavanının altına yerleşmiş mavi bir tütün bulutuyla kaplı ortamında, her kafadan tutarlar ve miktarlara dair rakamlar, teslim tarihleri ve planları çıkıyordu.

İçerde üzerine pazarlık yapılan sadece mallar değildi. Bir köşede uzun paltosunda büyük bir kesik olan ve üç köşeli şapkasını masaya, hemen kolunun yanına koymuş bir gemi kaptanı oturuyordu. Hemen yanında bir kâtip, büyük bir defter ve içinde para olan bir kutu vardı. Kaptan sürekli gelip giden insanlarla sırayla görüşüyordu; bunlar aileleriyle birlikte Kolonilere gitmenin yolunu arayan göçmenlerdi.

Roger bu görüşmeleri gizlice izledi. Gemi Virginia'ya gidecekti. Bir süre dinledikten sonra Roger bir erkek yolcu - soylu bir beyse - için yolculuk ücretinin 10 paunt, 8 şilin olduğunu öğrendi. Kasara altında fıçılar ve sığırlarla yolculuk yapmayı kabul edenler, kişi başı 4 paunt, 2 şilin ödeyerek gemiye binebilirdi; ancak altı haftalık yiyeceklerini yanlarında getirmek şartıyla. Kaptan içme suyunu gemide bulabileceklerini ekliyordu.

Gitmek isteyen ama parası olmayanlar için başka yollar da vardı.

"Kendiniz, eşiniz ve iki yetişkin oğlunuz için senet mi istiyorsunuz?" Kaptan başını kaldırıp önünde duran aileye baktı. Roger'ın otuzlarının başında olduğunu tahmin ettiği ama çok daha yaşlı gösteren adam ufak tefek ve inceydi; çalışmaktan yıpranmış ve kamburlaşmıştı. Ondan belki biraz daha genç olan karısı, hemen adamın arkasında duruyor, iki küçük kızın ellerinden tutmuş gözlerini yerden ayırmıyordu. Küçük kızların biri, daha küçük, belki üç yaşlarında bir oğlan çocuğunun elini tutuyordu. Büyük oğulları babalarının

iki yanında duruyor, ellerinden geldiği kadar erkek gibi görünmeye çalışıyorlardı. Roger iyi beslenmemekten kaynaklanan çelimsiz vücutlarına bakarak, onların da on-on iki yaşlarında olabileceklerine kanaat getirdi.

“Siz ve çocuklar, öyle mi? Olur,” dedi kaptan. Başını hiç kaldırmamış kadına baktı. “Bu kadar çok çocuğu olan bir kadını kimse satın almaz. Bir tane olsa olurdu da… Kızları satmanız gerek.”

Adam geri dönüp karısı ve çocuklarına baktı. Karısı hâlâ hiç kıpırdamadan yere bakmaya devam ediyordu. Kızlardan biri annesinin tuttuğu elini çekiştirdi ve sessizce annesinin elini çok sıktığından şikayet etti. Adam döndü.

“Peki,” dedi alçak bir sesle. “Peki kızların bir arada gitmesi mümkün mü, bu olabilir mi?”

Kaptan ağzını sildi ve kayıtsızca başıyla onayladı. “Büyük olasılıkla.”

Roger anlaşmanın detaylarına daha fazla tanık olmak istemedi. Hızla yerinden kalktı ve birahaneden çıktı; artık koyu biranın tadı kalmamıştı.

Sokakta bir süre durdu, cebindeki bozuk paralarla oynadı. Bunlar kendi zamanında bulabildiği tek geçerli paralardı. Yine de yeterli olabileceğini düşünmüştü. Roger iri ve kendi yeteneklerine güvenen bir adamdı. Yine de az önce gördükleri onu sarsmıştı.

Roger İskoçya’nın tarihi ile büyümüştü. Aileleri kurtuluşun bedeli olarak böylesine sonsuz ayrılıkları ve yarı köleliği kabul etmeye iten umutsuzluğun nedenlerini iyi biliyordu.

Toprakların satışının ardından küçük çiftçiler ve ailelerinin nasıl yüzlerce yıldır yaşadıkları toprakları terk etmeye itildiğini, berbat yaşam alanları olan şehirlerde insanların nasıl yokluk ve açlık sınırında yaşamak zorunda kaldığını, kısaca o yıllarda İskoçya’da hayatın ne kadar çekilmez olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de belli ki bunca yıl bu konularda okumuş olmak onu yine de şahit olduklarına hazırlamamıştı.

10 paunt, 8 şilin. Ya da 4 paunt, 2 şilin. Artı altı haftalık yemek parası. Cebinde 14 şilin ve 3 peni vardı. Biraz da bakır meteliklerle bir-iki çeyrek peni.

Deniz kenarına doğru giden yolda yürümeye başladı ve ahşap iskelelere yanaşmış gemilere baktı. Balıkçı tekneleri, küçük kalyonlar ve brikler halice girip çıkıyor ya da Fransa’ya yolcu ve kargo götürmek için Kanal’ı geçmek üzere uzaklaşıyordu. Körfezde, Atlantik’in rüzgârlarına kafa tutmaya cesaret edebilecek büyüklükte sadece üç gemi demirliydi.

Roger Fransa'ya geçebilir ve oradan bir gemiye binebilirdi. Ya da Inverness'tan çok daha büyük bir limanı olan Edinburgh'a gidebilirdi. Ama bunları yaparsa zaman kaybederdi ve okyanusu geçmek için uygun mevsimi kaçırabilirdi. Brianna şimdiden ondan altı hafta öndeydi; onu bulmak için kaybedecek vakti yok. Burada yalnız bir kadının başına kim bilir neler gelirdi…

4 paunt ve 2 şilin. Aslında çalışabilirdi. Ne çocukları ne de karısı vardı; kazandıklarının çoğunu biriktirebilirdi. Ama ortalama bir kâtibin yılda 12 paunt gibi bir para kazandığı ve muhasebecilik işindense ahırda iş bulma ihtimalinin daha yüksek olduğu göz önüne alındığında, kabul edilebilir bir sürede ihtiyacı olan parayı biriktirmesi pek mümkün görünmüyordu.

"Sırayla," diye mırıldandı. "Başını belaya sokmadan önce Brianna'nın nereye gittiğini tam olarak öğren."

Ellerini cebinden çıkardı ve iki deponun arasındaki dar yola girdi. Sabahki enerjisi büyük oranda uçup gitmişti ama tam tahmin ettiği yerde olduğunu anlayınca biraz olsun yine heyecanlandı: Liman amirinin ofisi tam bildiği yerdeydi. Roger'ın zamanındakiyle aynı küçük taş binada. Roger gülümsedi; İskoçlar sadece değişiklik yapmış olmak için değişiklik yapmayı pek sevmiyorlar diye düşündü.

İçerisi epey kalabalıktı. Tahta bankonun ardında dört kâtip çalışıyordu. Bir şeyler yazıyorlar, kâğıtları damgalıyorlar, kâğıt yığınlarını bir oraya bir buraya taşıyorlar, para tahsil edip dikkatlice içerideki ofise koyuyorlardı. Bir süre sonra lakeli ince tepsilerin üzerindeki makbuzları imzalıyorlardı.

Bir grup sabırsız adam bankonun önüne yığılmıştı. Her biri sesi ve duruşuyla kendi işinin diğerlerinden daha acil olduğunu anlatma çabası içindeydi. Roger kâtiplerden birinin dikkatinin çektiğinde, artık Inverness'tan son birkaç aydır kalkan gemilerin kayıtlarını görmek epey kolaylaşmıştı.

"Al, bekle," dedi katip bankonun diğer tarafından ona büyük, deri kaplı bir defter uzatan genç adama.

"Evet?" burnunda küçük bir mürekkep lekesi olan kâtip koşturmaktan kızarmıştı. Yine de durdu ve kibarca Roger'a baktı.

Roger, "Burada ne kadar ücret alıyorsunuz?" diye sordu.

Kâtip kaşlarını kaldırdı, ama bir soru soracak ya da bu soruya tepki gösterecek zamanı olmadığı için hemen cevap verdi.

"Haftada 6 şilin," dedi ve arkadaki ofisten biri sinir bozucu bir sesle ismini söyleyince hemen içeri koştu: "Munro!"

“Hmm.” Roger kalabalığın dışına attı kendini ve kayıt defterini pencere kenarında, kalabalıktan uzakta duran bir masaya götürdü.

Kâtibin çalışma koşullarını gördükten sonra defterdeki elyazısının nasıl bu kadar düzgün olduğuna inanamadı. Bir tarihçi olarak eski harflere ve garip noktalama işaretlerine alışkındı ama bunları hep sararmış, yıpranmış, neredeyse yok olmak üzere olan kâğıtlarda görmüştü hep. Bir an bu kâğıtların yepyeni, bembeyaz halini görmek onu ürpertti. Karşısındaki masada oturan ve sırtının odanın karmaşısına vermiş adamın, bir tüy kalemle nasıl bu kadar hızlı yazabildiği ise onda merak uyandırdı.

Kafasının içinden bir ses “Vakit öldürüyorsun,” dedi. Brianna ya burada ya da değil, deftere bakmak gerçeği değiştirmeyecek. Hemen bak!

Roger derin bir nefes aldı ve büyük kayıt defterini açtı. Gemilerin isimleri düzgün bir şekilde sayfaların en üstüne yazılmıştı. İsmin dışında geminin kaptanı ve ikinci kaptanının isimleri, ne taşıdığı ve sefere çıkış tarihi de not edilmişti. *Arianna. Polyphemus. Merry Widow. Tiburon.* Endişeli olmasına rağmen gemilerin isimlerine hayran olmaktan kendini alamadı.

Yarım saat sonra kayıtların şiirselliği ve görselliği artık Roger’a o kadar da muhteşem görünmemeye başladı. Sayfayı her çevirdiğinde umutları tükeniyor, gemilerin adını fark etmiyordu bile. Yoktu, Brianna burada yoktu!

Ama buradan geçmiş olmalı, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Koloniler’e giden bir gemiye binmiş olmalıydı, yoksa nerede olabilirdi ki?

Derin bir nefes alıp sayfalarca el yazısı okumaktan acımaya başlayan gözlerini kapadı. Gözlerini açıp bir sonraki sayfayı çevirdi ve yeniden okumaya başladı. Her ismi mırıldanarak okuyor, hiçbir ismi atlamamaya çalışıyordu.

Bay Phineas Forbes, beyefendi.

Bayan Wilhelmina Forbes.

Usta Joshua Forbes.

Bayan Josephine Forbes.

Bayan Eglantine Forbes.

Bayan Charlotte Forbes.…

Bay Phineas Forbes’i ve beraberindeki kadınları düşünüp gülümsedi. O zamanlar beylerin soyadını metreslerinin de kullanabildiğini bildiğinden, bunların kızları değil de evlenmediği eşleri olabileceğini düşündü. İster istemez Phineas’ın dört karısının önünde yürüdüğüne dair bir görüntü

gözünün önüne geldi; Usta Joshua da kesin en arkadan geliyordu.

Bay William Talbot, tacir.

Bay Peter Talbot, tacir.

Bay Jonathan Bicknell, doktor.

Bay Robert MacLeod, çiftçi.

Bay Gordon MacLeod, çiftçi.

Bay Martin MacLeod…

Bu gemide de hiç Randall yoktu. *Persephone*'de, *Queen's Revenge*'de ya da *Phoebe*'de de yoktu. Gözlerini ovuşturdu ve *Phillip Alonzo*'nun kayıtlarını incelemeye başladı. İspanyol isimli bir gemiydi ama bu İskoç olarak kaydedilmişti. Inverness'tan Kaptan Patrick O'Brian daresinde yola çıkmıştı.

Henüz pes etmemişti ama Brianna'nın ismine rastlamazsa bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Lallybroch, tabii ki. Kendi zamanındayken terk edilmiş bu yerleşim yerini görmeye bir kere gitmişti; şimdi herhangi bir işaret ya da harita olmadan orayı bulabilir miydi?

Parmağı sayfanın altına doğru bir sıraya geldiğinde birden durdu. Brianna Randall'a rastlamamıştı, bu aradığı bir isim değildi ama dikkatini çekecek bir isimdi. *Fraser* diye okudu önce el yazısını. *Bay Brian Fraser*. Hayır, Brian yazmıyordu. Bay da yazmıyordu. Deftere iyice yakından baktı, neredeyse şaşı olacaktı.

Gözlerini kapadı, kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Rahatlama hissi, tıpkı birahanede içtiği bira gibi vücuduna yayıldı: *Bayan* yazıyordu.

Bu oydu, bu Brianna olmalıydı! Bu çok bilindik bir isim değildi. Koskoca defterde başka bir Brianna'ya ya da Briana'ya rastlamamıştı. Fraser da mantıklıydı; babasını bulmak için yola çıktığı için babasının soyadını kullanıyordu. Doğduğu anda alması gereken soyadını…

Sanki Brianna defterin içinden çıkıp kaçacakmış gibi defteri hızla kapadı ve bir süre oturup nefes alıp verişinin tekrar düzene girmesini bekledi. Onu bulmuştu! Seyrek saçlı kâtibin bankonun diğer tarafından merakla onu izlediğini fark etti ve hemen defteri açtı.

Phillip Alonzo. Inverness'tan 4 Temmuz, 1769'da yola çıkmış. Varış yeri Charleston, Güney Carolina.

Birden kaşlarını çattı, emin olamamıştı. Güney Carolina. Burası asıl gitmek istediği yer miydi yoksa varabildiği yer mi? Hızla sayfaları karıştırdı ve

Temmuz ayında Kuzey Carolina'ya giden bir gemi olmadığını gördü. Belki de bir an önce yola çıkmak için Koloniler'e giden ilk gemiye binmişti, asıl varış noktasına karadan devam etmeyi planlamıştı.

Belki de yanılıyordu. Ürpermesinin nedeni hemen yanındaki pencereden giren nehirden esen soğuk rüzgârlar değildi. Tekrar sayfaya bakıp emin olmaya çalıştı. Hayır, yanılmıyordu. Burada bay, değil bayan yazıyordu. Bayan yazdığına göre isim Briana idi. Eğer isim "Briana" ise bu kesin onun Brianna'sıydı.

Defteri alıp seyrek saçlı kâtibe teslim etti.

"Teşekkürler," dedi rahat bir sesle. "Bana yakınlarda Amerikan Kolonileri'ne gidecek bir gemi olup olmadığını şimdi söyleyemezsin herhalde, değil mi?"

"Ah, tabii," dedi kâtip. Ustaca bir eliyle kâğıdı onayladı, diğeriyle bir müşteriden evrakı aldı. "*Gloriana* yakında yola çıkacak. Yarından sonraki gün, Carolina'ya." Roger'ı süzdü. "Göçmen misin denizci mi?" diye sordu.

"Denizci," dedi Roger hemen. Meraklı gözlerin ısrarlı bakışlarını görmezden gelerek dışarıdaki yelken ormanını gösterdi. "Kaydolmak için nereye gitmeliyim?"

Kâtip başıyla kapıyı gösterdi. "Kaptanı limana geldiğinde Friars'ta çalışıyor. Şimdi oradadır. Kaptan Bonnet." Şüpheli bir bakış attı; eğer Roger bir denizciyse o da Afrika papağanıydı.

"Tamam dostum. Teşekkürler." Bir selam verdi ve dönüp kapıya doğru yürüdü. Tam kapıya gelmişti ki arkasını döndü ve kâtibin sabırsız müşterilerin veryansınlarına aldırmadan hâlâ ona baktığını gördü.

"Bana şans dile!" dedi Roger sırıtarak.

Kâtip de cevaben gülümsedi. Bu gülüşte imrenme vardı.

"Şans seninle olsun dostum!" dedi ve el salladı. Roger kapıyı kapatana kadar adam elindeki tüy kalem yazmaya hazır bir sonraki müşteriyle hararetle konuşmaya başlamıştı bile.

Roger Kaptan Bonnet'i birahanede buldu ve ona söylendiği gibi Kaptan'ın yaprak sigarasından çıkan tütün dumanın altında bir köşeye oturdu.

"İsmin?"

"MacKenzie," dedi Roger aniden. Eğer Brianna yapabiliyorsa o da yapabilirdi.

“MacKenzie. Deneyim var mı Bay MacKenzie?”

Günışığı huzmesi Kaptan’ın yüzünü tam ortadan kesiyor, adamın gözlerini kısmasına neden oluyordu. Bonnet başını biraz geriye çekerek gölgeye geldi ve rahatladı. Bu sayede delici gözleriyle Roger’ı süzmeye devam etti.

“Minch’te ringa avcılığı yaptım.”

Bu yalan değildi; çocukken birkaç yaz boyunca Papaz Efendi’nin yönetimindeki bir balıkçı teknesiyle ringa avlamaya gitmişti. Bu deneyim ona bol bol kas, Britanya Adaları’nın tekdüze ritmine duyarlılık ve ringa nefreti kazandırmıştı. Ama en azından gemi ipini tutmak ne demek biliyordu.

“Hmm, boyutların uygun. Ama balıkçılar denizciler gibi olamaz tabii.” Adamın yumuşak, melodik İrlandalı aksanı, bu söylediğinin soru mu, yargı mı yoksa bir kışkırtma girişimi mi olduğunu anlamasını engelliyordu.

“Ben bu mesleğin çok büyük yetenek gerektirdiğini düşünmemiştim.” Tanımlayamadığı bir nedenle Kaptan Bonnet başını kaldırdı. Yeşil gözleri dikkatle bakıyordu.

“Sanırım sandığından daha çok yetenek gerektiriyor. Ama isteyen bir adamın öğrenemeyeceği bir şey değil. Ama senin gibi bir adamın denize birden bu kadar ilgi duymasının nedeni ne olabilir?”

Birahanenin gölgelerinde gözleri parıldadı. *Senin gibi bir adam*. Bu ne demekti? Roger düşündü. Konuşması olamazdı. Oxford’lu bilim adamı aksanını gizlemeye ve yerine Adalar’ın argosunu kullanmaya aşırı özen gösteriyordu. Bir denizci için çok mu iyi giyimliydi acaba? Acaba nedeni armalı yakası ya da paltosundaki yanık izi miydi?

“Bu sizi hiç ilgilendirmez diye düşünüyorum,” diye yanıtladı heyecansız bir sesle. Ellerini sakin bir şekilde iki yanında tutmaya gayret gösterdi.

Kaptan, solgun yeşil gözlerini bir kere bile kırpmadan tarafsızca onu izledi. Roger bakışlarını, önünden geçen bir antilobu izleyen ve yakalamaya değip değmeyeceğini tartan bir leopara benzetti.

Gözkapaklarını ağır ağır indirdi; avlamaya değer görmemişti onu, en azından şimdilik.

“Günbatımında gemide ol,” dedi Bonnet. “Ayda 5 şilin. Et haftada üç kez, erik muhallebisi sadece pazarları verilir. Yatmak için bir hamak veriyoruz ama kıyafetlerini kendin bul. Yük boşaltıldıktan sonra gemiyi terk edebilirsin. Ondan önce değil. Sizin için uygun mu?”

“Evet, uygun,” dedi Roger, ağzı kurumuştu.

“Gemiye geldiğinde Bay Dixon’ı sor. Kasa o.” Bonnet geriye yaslandı, cebinden deri kaplı küçük bir kitap çıkarıp açtı. Görüşme bitmişti.

Roger hızla döndü ve bir daha geriye bakmadan dışarı çıktı. Başının arkasında bir nokta soğumuştu. Biliyordu ki eğer dönüp arkasına baksaydı, şeffaf yeşil bir çift gözün kitabın üzerinden kendine baktığını ve adamın zaaflarını kaydettiğini görecekti.

8
Gloriana

Gloriana yola çıkmadan hemen önce Roger, fiziksel olarak gayet iyi durumda olduğunu düşünüyordu. Mürettebatın çoğunun o çağlarda yaşayan tüm insanlar gibi kötü beslenmiş ve çabuk çökmüş olduğunu görünce Roger, kendini hayli şanslı hissetmişti. Ancak bu düşüncesini değiştirmesi için tam olarak on dört saat - bir günlük mesai saati - geçmesi yeterli oldu.

Beklediği gibi günün sonunda elleri su toplamış, tüm kasları ağrıyordu. Eşyaları taşımak, direkleri kaldırmak, ipleri çekmek, bir süredir yapmamış da olsa yabancısı olduğu işler değildi.

Bu işler kadar ıslak kıyafetler nedeniyle sürekli üşümekten de kaynaklanan kemik ağrılarını ise unutmuştu. Kargo bölümünde çalışmayı sevmişti, çünkü burası sıcaktı. Ama buradan güverteye çıktığı anda da rüzgârın terli kıyafetlerini buza çevireceğini ve eskisinden daha çok üşüyeceğini biliyordu.

Islak kenevir nedeniyle çatlayan ve yara içinde kalan elleri çok acıyordu ama bunu da önceden tahmin etmişti. İlk günün sonunda avuç içleri katran yüzünden simsiyahtı; parmaklarındaki deriler tamamen çatlamış, tırnak dipleri kan içinde kalmıştı. Açlık nedeniyle midesinin ezilmesi ise hiç beklemediği bir şeydi. Şu anda olduğu kadar aç olabileceğini hayatta düşünse tahmin edemezdi.

Birlikte çalıştığı beceriksiz - adı da Duff'tı[2] - onun gibi ıslaktı ama durumdan o kadar da etkilenmiş görünmüyordu. Uzun, meraklı burnunu yırtık pırtık ceketinin yakasından bir dağgelinciği gibi dışarı uzatan adamın ucu soğuktan morarmış burnu musluk gibi damlayıp duruyor, gülümsediğinde Körfez'in suyu gibi gri dişlerini gösteriyordu.

2 (İng.) Beceriksiz anlamına geliyor. (ç.n.)

"İki kere çalan zili duydun mu bil ki yemek molası." Duff Roger'ın kaburgalarına arkadaşça dirsek attı ve hızla mağaramsı dehlizlerinden küfür dolu bağrışmaların yankılandığı bir deliğe atlayıp gözden kayboldu.

Yemeği düşününce canlanan Roger, kargo ağını boşaltmaya devam etti.

Arkadaki ambar neredeyse yarısına kadar dolmuştu. Su fıçıları gemiye yüklenmişti; kasvetli ambarda üst üste duran ve her biri 100 galonluk büyük

fıçıların ağırlığı 300 kilogramın üzerindeydi. Ama öndeki ambar halen boştu. Hamallar ve rıhtım çalışanları karıncalar gibi sürekli gidip geliyor, kutu ve varil yığınlarını, kumaş topları ve bohçaları kümeler şeklinde rıhtıma yığıyorlardı. Roger bu kadar malın gemiye nasıl sığacağına bir türlü akıl erdiremiyordu.

Yükleme tam iki gün sürdü. Tuz varilleri, kumaş topları, kocaman hırdavat sandıkları, ağırlıkları nedeniyle bir ip sistemiyle gemiye yüklenmişti. Bu noktada Roger'ın boyutlarının önemi ortaya çıktı. Bir bocurgata sarılmış ipin bir ucuna bağlanan yükün ağırlığına karşılık, yükü yavaş bir şekilde kaldırıp gemide bekleyen iki adamın yine yavaş bir şekilde tutup uygun yere, yüke ve çevredeki kalabalığa zarar vermeden indirebilmesine yardım edebilmek için tüm ağırlığını ipin diğer ucuna vermesi gerekmişti.

Yolcular o gün öğleden sonra gemiye geldiler. Göçmenler çantaları, bohçaları, kafeste getirdikleri tavukları ve çocuklarıyla bir sıra oluşturdular.

"Köleler ve borçlular," dedi Duff gemiye binenlere bakarak. "Çiftliklerde eli ayağı tutanların her biri 15 paunt değerinde, çocuklarsa üç ya da dört. Henüz meme emen bebelerden para alınmaz."

Denizci öksürdü; ciğerlerinden gelen ve antika bir arabanın motorunun çalışırken çıkardığı sesi anımsatan gürültülü öksürüğün ardından boğazını temizleyip balgamını tükürdü. Gemiden hareketli sıraya bakarken başını iki yana salladı.

"Çok azı yol parasını verebiliyor; bu gruptakilerin arasında da pek yoktur veren. Ayrıca yolculuk sırasında ailelerini doyuracak yiyeceği alabilmek için bir iş de yapmaları gerekiyor."

"Kaptan onlara yiyecek vermiyor mu?"

"Ah, evet." Duff'ın göğsü yine gürüldedi; adam öksürüp tükürdü. "Ama bir bedeli var." Roger'a güldü ve ağzını sildi. Başıyla borda iskelesini göstererek "Git de yardım et çocuk," dedi. "Kaptan'ın sermayesinin denize düşmesini istemeyiz, değil mi?"

Küçük bir kızı gemiye taşırken üzerindeki şişkin kıyafetlere şaşıran Roger, daha dikkatli baktı. Bu kadınların çoğunun dolgun görüntüsü, üst üste giydikleri kıyafetlerden kaynaklanan bir ilüzyondan ibaretti. Sahip oldukları her şeyi belli ki üst üste giymişler, yanlarına da sadece birkaç kişisel malzemenin olduğu küçük bohçalarını, yolculuk için yiyecek doldurdukları kutuları ve bu yolculuğu göze alma nedenleri olan küçük çocuklarını almışlardı.

Roger çömeldi ve annesinin eteğine sıkıca tutunmuş çekingen, küçük bir çocuğa gülümsedi. İki yaşından büyük değildi, sarı bukleleri karman çorman olmuş, tombul küçük dudakları etrafında olup bitenleri onaylamadığını gösterir bir şekilde sarkmıştı.

“Gel bakalım küçük adam,” dedi Roger tatlı bir sesle ve çocuğa elini uzattı. Artık aksanını kontrol etmesine gerek kalmamıştı. Genelde kullandığı Oxbridge aksanı yok olmuş, artık otomatik olarak çocukken öğrendiği zarif İskoç aksanıyla konuşuyordu. “Annen seni taşıyamaz buraya, hadi gel benimle.”

Çocuk burnunu çekti ve Roger’a dik dik baktı. Roger pek kendine güvenmese de çocuğun annesinin eteğine yapışmış parmaklarına uzanıp elini tuttu. Sonra da çocuğu kucaklayıp güverteye taşıdı. Annesi hiçbir şey söylemeden onu takip etti. Kadın Roger’a merdivenden inmesine yardım ederken baktı; göz göze geldiler. Yüzü bir kuyuya atılmış beyaz bir taş gibi giderek karanlığa gömüldü. Roger tedirginlik içinde kadının yanından ayrıldı; sanki boğulan birine sırtını dönüyormuş gibi hissetti kendini.

İşinin başına geri dönerken iskelede genç bir kadın gördü. Çekici bir kadındı; güzel değildi ama hayat dolu, hatları düzgündü. Göze çarpmasına neden olan bir şeyler vardı onda.

Belki de böyle görünmesinin nedeni duruşuydu; etrafındaki kambur ve eğik bükük figürler arasında o, bir zambak gibi dikti. Belki de yüzündeki endişe ve belirsizlik taşıyan ama merakla parıldayan ifadeydi onu çekici kılan. Cesur biri, diye düşündü ve göçmenlerin çoğunun yüzündeki hüzünlü ifade nedeniyle iyice ezilen kalbi, kızı görünce hafifledi.

Geminin görüntüsü ve etrafındaki kalabalıktan çekinmişti. Uzun boylu, güzel saçlı genç bir adam, kucağında bir bebekle kızı izliyordu. Adam kıza güven vermek istercesine omzuna dokundu; kız da ona bakıp gülümsedi, gülümseyince yüzünde güller açtı. Onları izlerken Roger bir çeşit kıskançlık duygusuna kapıldı.

“Sen, MacKenzie!” Lostromonun sesi, onu bu düşüncelerden çekip çıkardı. Lostromo geminin kıçını göstererek, “Bekleyen yük var; gemiye kendi kendine yürüyerek çıkmayacak herhalde!” diye bağırdı.

Gemi yüklenip yelkenlerini açtıktan sonraki birkaç hafta olaysız geçti. İskoçya’dan ayrılırken onlara eşlik eden fırtınalı hava kısa bir süre sonra geçti ve yerini güzel rüzgârlara ve dalgalı bir denize bıraktı. Dalgalar hemen etkisini gösterdi ve yolcuların büyük çoğunluğunu deniz tuttu; bu rahatsızlıklar da zaman içinde giderek azaldı. İçerideki kusmuk kokusu kolay

kolay geçmedi ama o da *Gloriana*'nın zengin kötü koku arşivine eklendi.

Roger'ın koku duyusu çok kuvvetliydi. Yakın mesafede hiç şaşmayan, belirgin bir özellikti. Yine de en hassas burun bile zaman içinde etrafındaki kokulara alışırdı; Roger da bir-iki gün sonra yeni kokular hariç hiçbir kokuyu alamaz oldu.

Onu deniz tutmadığı için çok şanslıydı. Gerçi ringa avcılığı yaptığı zamanlarda havanın suyun üzerindeki etkisini öğrenmişti ama yine de denizcilerin huzursuzluk veren bilgilerinin ardından, hayatının güneşli günlere kaldığını iyice öğrenmişti.

Gemideki yeni iş arkadaşları pek dost canlısı değillerdi ama düşmanca da yaklaşmıyorlardı. Ya Adalardan aldığı aksanı - *Gloriana*'da çalışanların çoğu Dingwall ya da Peterhead'den gelenlerdi - ya arada bir söylediği garip şeyler ya da sadece vücut ölçüleri nedeniyle mürettebat onunla arasına belirli bir mesafe koymuştu.

Roger aralarındaki soğukluktan şikâyetçi değildi. Kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktan memnundu. Vücudu geminin günlük işlerini görürken aklı düşünceden düşünceye atlayacak kadar serbest kalabiliyordu. Ve düşünülmesi gereken çok şey vardı.

Denizci olarak kaydolmadan önce *Gloriana*'nın veya geminin kaptanının ününe pek kulak asmamıştı. Kaptan Ahab[3] bile olsa yolculuğa çıkardı. Yine de mürettebatın konuşmalarından Stephen Bonnet'in çok iyi bir kaptan olarak tanındığını öğrenmişti. Sert ama adil, tüm seyahatleri kârlı çıkan bir adam. Çoğu ücret karşılığı değil de kâr ortağı olarak çalışan denizcilerin dediğine göre, özellikle kaptanın bu ikinci özelliği, karakterindeki hataları ya da gittiği yerin neresi olduğunu görmezden gelmelerine neden oluyordu.

3 Moby Dick romanının kaptanı. (ç.n.)

Roger kendi gözleriyle adamın karakterinde bir terslik görmemişti. Ama adam her ortaya çıkışında sanki etrafında görünmez bir çember varmış da pek azı bu çemberin içine girmeye cesaret edebiliyormuş gibi geliyordu. Sadece ikinci kaptan ve lostromo Kaptan'a direkt konuşmaya cesaret edebiliyordu; mürettebatın geri kalanı o geçerken bakışlarını yere indiriyordu. Roger soğuk, yeşil leopar gözleri unutmamıştı; kimsenin bu gözlerin dikkatini çekmek istememesine de pek şaşmıyordu.

Roger'ın ilgisini aslında kaptan ya da mürettebattan çok yolcular çekiyordu. Normal zamanlarda çok azı ortalığa çıkıyordu ama günde iki kere güverteye çıkıp biraz hava almalarına, lazımlıklarını denize boşaltmalarına (geminin

tuvaletleri pek çokları için ızdırap verici ve uygunsuzdu) ve her aileye eşit olarak paylaştırılan bir miktar sularını teslim almalarına izin veriliyordu. Roger bu kısa süreli anları heyecanla bekliyordu. Onların çıkacağı saatlerde yürüyüş yaptıkları güverteye yakın bir yerlerde iş almaya çalışıyordu.

Bu ilgisi hem profesyonel hem de kişisel nedenlere dayanıyordu; tarihçi içgüdüsü yolcular ortalığa döküldüğünde iyice kabarıyordu, onların konuşmaları ise yalnızlığını biraz olsun unutmasını sağlıyordu. Bu gemidekiler yeni bir ülkenin ilk insanlarıydı, eskinin mirasçıları. Bu yoksul göçmenlerin bilip değer verdikleri, gelecek nesillere aktarılacak olanlardı.

“Bayım,” dedi küçük bir ses. “Bayım, geminin zincirine dokunabilir miyiz?”

Eğilip kendinden daha küçük iki erkek kardeşinin elinden tutan küçük kıza gülümsedi.

“Elbette güzelim,” dedi. “Haydi gelin, ezilmemeye dikkat edin ama.”

Kız başıyla onayladı ve üç küçük, tıpış tıpış peşinden yürümeye başladılar. Arada bir gergin bakışlar atarak kimsenin altında kalmamaya çalışıyorlardı. Geminin bayrak direğine şans getirmesi için asılan at nalına dokunmk için dikkatle tırmandılar. Bu at nalı, onlara göre hem koruyor hem de iyileştiriyordu; anneler rahatsızlanan çocuklarını at nalına dokunmaları için sık sık buraya gönderiyordu.

Bembeyaz yüzlerdeki kızarıklıkları gördükçe, kaşınmaktan, diş kaybetmekten ve yüksek ateşten şikâyet edenleri duydukça, bu demir içeri konsa daha iyi olurdu aslında, diye düşündü Roger. İşine geri döndü. Maşrapayla kovalara su koyuyor, göçmenlerin yemeklerini ölçüp dağıtıyordu. Yulaf ezmesiyle besleniyorlardı; çok miktarda yulaf ezmesiyle… Yulaf ezmesi ve arada bir verdikleri kurutulmuş bezelye ile bir miktar sert bisküvi, yolculuk boyunca onlara dağıtılan erzağın tamamını oluşturuyordu.

Bu konuda hiç şikâyet edildiğini duymamıştı. İçme suyu temizdi, bisküviler küflü değildi ve yulaf, bol keseden dağıtılmıyorsa da yeterli miktarda paylaştırılıyordu. Mürettebat daha iyi besleniyordu. Ama sonuçta verilen de topu topu et ve nişastaydı, arada bir de soğan. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi; bunu birkaç günde bir yapıyordu. Ağzındaki belli belirsiz demir tadı artık hemen hiç geçmiyordu; dişetleri, taze sebze tüketmemekten kanamaya başlamıştı.

Yine de dişlerinin kökü sağlamdı ve henüz şişmiş eklemler ya da çürümüş tırnaklar gibi diğer denizcilerde başgösteren sorunları yaşamamıştı. Bu yolculuğa çıkmadan önce haftalarca beklerken araştırmış, sağlıklı, yetişkin bir

erkeğin sürekli vitamin eksikliğine maruz kalması halinde önemli bir belirti göstermeden üç ila altı ay arasında dayanabileceğini okumuştu. Eğer güzel havalar devam ederse sadece iki ay içinde varmış olacaklardı.

“Yarın hava güzel olacak, ne dersin?” Sanki aklından geçenler okunuyormuşçasına iletilen bir soruyla daldığı düşüncelerden çıktı. Döndüğünde karşısında Inverness’ta iskelede gördüğü ve beğendiği çekici, kumral kızı buldu. Arkadaşları onu Morag diyordu.

“Öyle olacağını umuyorum,” dedi kızın kovasını gülümseyerek alırken. “Neden öyle olacağını düşündünüz?”

Küçük, keskin hatlı çenesiyle işaret etti. “Yeni ay, çok net görünüyor. Eğer karadayken bu hava güzel olacak demekse neden denizde de aynı şey olmasın?”

Roger arkasını dönüp gümüşi ayın parlak kavisine baktı. Ay, soluk menekşe rengi ve sonsuz gökyüzünde yükselmiş, mehtabı lacivert denizde belirmişti.

“Zaman kaybetme güzelim. Soracağını doğrudan sor işte!” Roger başını geri kıza çevirdiği anda, Morag’ın tam omzunun arkasında duran orta yaşlı bir kadın gördü. Morag kadına kızgın kızgın baktı.

“Sussana sen?” diye tısladı kadına. “Susmam, susmayacağım işte!”

“Çok inatçı bir kızsın Morag,” dedi yaşça büyük olan kadın bir adım öne doğru çıkarak, “eğer sen sormazsan senin adına ben sorabilirim!”

Kadın Roger’ın kolunu tutup ona gülümsedi. “Adın ne genç delikanlı?”

“MacKenzie, hanımefendi,” dedi Roger saygılı bir şekilde ve gülümsemesini zaptetmeye çalışarak.

“Ah, MacKenzie, demek! Al işte Morag. Bak o da senin taraftan ve eminim sana yardım etmekten mutlu olacaktır!” Kadın mutlu bir şekilde kıza döndü ve sonra Roger’a bakarak karakterinin tüm niteliklerini kullanarak konuştu.

“Bebek emziriyor ve bu onu çok susatıyor. Bir kadın emzirirken çok susar, yoksa sütü kesilir; bunu herkes az çok bilir. Ama bu şapşal çocuğum biraz daha su istemeye çekiniyor. Buna kimse itiraz etmez herhalde, değil mi?” Bu son cümleyi sırada bekleyen diğer kadınlara hitaben söylemişti. Roger hepsinin onaylayan başlarını görünce pek de şaşırmadı.

Hava kararıyordu ama Roger, Morag’ın yüzünün pembeleştiğini görebiliyordu. Dudaklarını kenetlemişti, ekstra verilen suyu kafasını hafifçe öne eğerek aldı.

“Teşekkür ederim Bay MacKenzie,” diye mırıldandı. Ambarın ağzına

gelene kadar da başını kaldırmadı. Ama oraya geldiğinde durdu ve omzundan arkaya, Roger'a doğru baktı. Kızın yüzündeki minnettarlık belirten gülümseme, ceketinin içine kadar işleyen gecenin keskin soğuğuna rağmen Roger'ın içini ısıttı.

Su dağıtma işinin bitmesine ve göçmenlerin tekrar aşağı inmesine üzüldü. Aşağıdaki bölmelerinin kapısı, gece nöbeti için kapatıldı. Zaman geçirmek için hikâyeler anlatıp şarkılar söylediklerini biliyordu; bunları duymayı ne kadar da çok isterdi. Sadece meraktan değil, özlem duyduğu için de… Onu bu kadar etkileyen fakirlikleri, acıması ya da belirsiz gelecekleri değildi; aralarındaki bağı kıskanıyordu.

Aslında ne Kaptan, ne mürettebat, ne yolcular ne de değişen hava koşulları, Roger'ın aklını çok da kurcalamıyordu. Gece gündüz, ıslak ya da kuru, aç ya da tok olsun hep Brianna'yı düşünüyordu.

Akşam yemeği için işaret verildiğinde yemekhaneye indi ve verileni ne olduğuna bakmadan yedi. İkinci nöbet onundu; yemekten sonra hemen hamağına gitti. Yalnızlığı seçerek ön güvertedeki muhabbetten uzak durdu.

Ama gemide gerçek bir yalnızlıktan bahsetmek mümkün değildi. Hamağına uzandığında, yanında yatan denizcilerin her kıpırtısını duyuyor; uyuyan vücutlardan çıkan yapış yapış ter kendininkine karışıyordu. Her tayfaya 40 santimetrelik bir uyuma alanı tahsis edilmişti. Ne yazık ki Roger, sırt üstü yattığında omuz genişliğinin bu sınırı aştığını biliyordu.

İki gece boyunca uykusu diğerlerinin iteklemeleri ve itirazlarıyla bölününce yerini değiştirmiş, hamağını batardonun yanındaki alana çekmişti. Burada rahatsız edebileceği sadece tek bir denizci vardı. Bir yöne dönüp yan yatmayı öğrenmişti. Sırtını yanında yatan adama dönüp, yüzünü tahta perdeye vererek yatıyordu. Yatar yatmaz kulağını geminin seslerine verip etrafındaki adamların seslerine kapatıyordu.

Gemiler çok müzikal yapılardı. İpler ve halatlar rüzgârda şarkılar söylüyor, ağaçtan paraçol, gemi her yükselip alçaldığında gıcırdıyordu. Batardonun diğer tarafından, başaltındaki yolcu bölmesinin karanlık dehlizlerinden küçük gümbürtüler ve mırıltılar geliyordu. Başının üzerinde sallanan fenerin ışığının gölge oyunları sahnelediği koyu ahşaba baktı ve onu hayal etmeye çalıştı. Yüz hatları, saçları, vücudu canlı bir şekilde gözünün önne geldi. Fazlasıyla canlı…

Yüzünü tahayyül etmek kolaydı. Roger'ın asıl görmekte zorlandığı kafasının içindekilerdi.

Geri kalan illüzyondu. Taşların arasında kaybolduğunda kendiyle birlikte

huzuru da alıp götürmüştü. O günden beri korku ve öfke içinde yaşıyordu; ayrıca uğradığı ihanet, yaraya basılan tuz gibi canını acıtıyordu. Aynı sorular cevapları olmadan aklında dönüp duruyordu.

Neden gitmişti?

Ne yapıyordu?

Neden ona söylememişti?

Bu soruların ilkine cevap bulma çabası, onu ayakta tutuyordu. Sanki bu sorunun cevabı Brianna ile ilgili tüm gizemi çözmesini sağlayacaktı.

Evet, o da yalnızdı. Tüm dünyada sana ait kimsenin olmaması ya da kimsenin seni sahiplenmemesi ne demek çok iyi biliyordu. Ama bu ikisini bir araya getiren en büyük etmendi.

Claire de biliyordu, diye düşündü aniden. O da öksüz kalmış, en yakınlarını kaybetmişti. Ama evlenmişti. Ama savaş sırasında kocasından ayrılmıştı… Evet, yalnızlık ne demek, o da çok iyi biliyordu. Bu nedenle Bree'yi bir an bile yalnız bırakmamıştı; onun yalnız ve sevgisiz hissetmemesi için.

Aslında Roger, onu hakkını vererek sevmeye çalışmıştı. Hâlâ da deniyorum, diye düşündü sinirli bir şekilde ve hamağında döndü. Gün içinde zorlu çalışma şartları, vücudunun ihtiyaçlarını baskılıyordu. Ama geceleri… Aklındaki Brianna imgesi fazlasıyla canlıydı.

Onu takip etmesi gerektiğini anladığı andan itibaren, hiç tereddüt etmeden peşine düşmüştü. Ama bazen buraya onu kurtarmaya mı yoksa hırpalamaya mı geldiğinden emin olamıyordu. Her ne olursa olsun, aralarındaki durumu netleştireceklerdi. Onu bekleyeceğini söylemişti ama artık yeterince beklediğini düşünüyordu.

En kötüsü yalnızlık değil, diye milyonuncu kez aklından geçirdi. Kötü olan şüpheydi. Onun ve kendinin duygularından emin olamamak… Onu gerçekten iyi tanımadığı hissinin yarattığı panikti onu korkutan.

Taşların arasından buraya geldiğinden beri ilk defa, Brianna'nın onu reddederken ne demek istediğini anladı. Tereddüt etmesinin altında yatan bilgeliği gördü. Bu bilgelik miydi? Belki de sadece korkuydu?

Eğer taşlara gitmemiş olsaydı tüm kalbiyle ona mı gelirdi? Ya da başka birilerinin arayışı içinde arkasını dönüp gider miydi?

Bu bir karar anıydı: İnandığın bir şeyin aksine inanabilme iradesi göstermişti. Birinin kalbini fırlatıp atması ve başka birinin onu yakalayacağına inanması… Roger kendininkini fırlatılmış, düşüp

düşmeyeceğini bilemiyordu. Tek bildiği kalbinin hâlâ boşlukta olduğuydu.

Batardonun diğer tarafından gelen sesler azaldıktan bir süre sonra, yine o bildik sesler gelmeye başlamıştı. Sessizce devam eden, tanıdık bir ritim. Duvarın arkasındakiler yeniden iş üzerindelerdi.

Hemen her gece, diğerleri uyuduktan sonra başlıyorlardı. İlk başta bu sesleri duymak yalnız olduğunu hissetmesine neden oluyordu, Brianna'nın hayaliyle yalnız… Burada gerçek bir insan sıcaklığı, zihinlerin ve kalplerin buluşması mümkün değilmiş gibi geliyordu ona; olsa olsa hayvani bir içgüdüyle karanlıkta birleşen bedenlerdi bunlar.

Ama zamanla Roger bazı kelimeler de duydu. Yarım yamalak duyduğu bu aşk cümleleri, memnuniyet ifade eden sesler sayesinde kendini bu birleşmeyi izleyen bir röntgenci gibi değil de olaya müdahil hissetmeye başlamıştı.

Tabii ki diğer taraftaki çiftin kim olduğunu anlaması mümkün değildi. Herhangi bir çift ya da şehvetle birleşen herhangi iki beden olabilirdi. Ama duvarın diğer tarafındakileri hayal etmeye çalıştığında hep uzun boylu, güzel saçlı genç adamı ve güzel yüzlü, kumral kızı görür gibi olmuştu. Gerçekten onlar olup olmadığını öğrenmek için ruhunu bile verebilirdi.

2

3

9
Açık Denizlerde Tehlike

Aniden başlayan bir fırtına yüzünden yolcular birkaç gün güverteye çıkamadı. Denizciler ise vazife yerlerini birkaç dakika dinlenmek için veya yemek molasının dışında terk edemediler. Fırtına dinip de *Gloriana* günbatımında gökyüzünü kaplayan bulutların altında, fırtına sonrası kabaran denizde rahatça ilerlemeye başladığında Roger sersemlemiş bir halde hamağına gitti; üzerindeki ıslak kıyafetleri bile çıkaramayacak kadar yorulmuştu.

Harap olmuş, ıslanmış, her tarafı tuzlu suya bulanmış bir haldeydi. Tek istediği sıcak bir banyo yapmak ve bir hafta uyumaktı. Dört saat dinlendikten sonra lostromonun ıslığı ile uyanıp tekrar görevinin başına geçti.

Gün doğduğunda artık o kadar yorgun hissediyordu ki kendini, içme suyunun bulunduğu varilin maşrapasını bile kaldıramadı. Varilin üzerine devrilmeden suyu paylaştırabilse iyiydi ama kaslarına hakim olamama ihtimalinden korkuyordu. Yüzüne biraz soğuk su çarptı, bunun yanan gözlerine iyi gelmesini umuyordu fakat canı daha çok yandı. Sürekli denizle temasta olduğu için oluşan yaraları unutmuştu. Buranın koşullarında su ya çok fazla geliyordu ona ya da çok az.

Matara ve kovalarını doldurmaya gelenlerin hali ondan kötüydü. Yüzleri yemyeşil olmuştu; bulundukları yerde bilardo topları gibi sağa sola yuvarlanmaktan her yerleri yara bere içindeydi. Hemen hepsini deniz tutmuş lazımlıkları kusmuklarla dolup taşmıştı.

Önceden tanıdığı ve benzi atmış, halsiz insan topluluğunun tam tersine belirgin derecede iyi görünen bir adam kendi etrafında dönerek zıplıyordu. Bir yandan da kulakları tırmalayan monoton bir ilahi söylüyordu.

“Yedi ringa bir somonu,

Yedi somon bir fokbalığını,

Yedi fokbalığı bir balinayı,

Yedi balina ise Cirein Croin’i[4] *doyurur!”*

4 İskoç folklöründe adı geçen büyük bir deniz canavarı. (ç.n.)

Ambarda kapalı kalmaktan sıkılan küçük kız, küçük bir serçe gibi hoplayıp zıplıyordu. Roger ne kadar yorgun da hissetse kızı görünce gülümsemekten kendini alamadı. Kız zıplayıp küpeşteye asıldı, sonra parmak ucuna yükselip etrafa bakmaya başladı.

“Fırtınayı çıkaranın Cirein Croin olduğuna inanıyor musunuz Bay MacKenzie? Ninem o çıkardı diyor. O kocaman dalgalar, devasa kuyruğunu sallayınca oluşuyormuş,” diyerek Roger’ı bilgilendirdi.

“Ben böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Erkek kardeşlerin nerede tatlım?”

“Ateşleri çıktı,” dedi kız ifadesizce. Bu çok şaşılacak bir durum değildi; göçmenlerin yarısından çoğu öksürüyor, hapşırıyordu. Üç gün boyunca nemli kıyafetlerle karanlıkta oturmak ve hiç hareket edememek, sağlıklarını kötü etkilemişti.

“Sen Cirein Croin gördün mü hiç?” diye sordu kız küpeşteden eğilerek. Bir eliyle gözlerine giren güneşi engellemeye çalışıyordu. “Gemiyi yutacak kadar büyükler mi gerçekten?”

“Ben hiç görmedim.” Roger elindeki maşrapayı koyup kızı kucakladı, küpeşteden alıp yere koydu. “Dikkatli ol, olur mu? Seni küçük bir balık bile kolayca yutabilir!”

“Bak!” diye bağırdı kız Roger’ın kollarına rağmen ileri atılarak. “Bak, bak, ne var orada!”

Kızın çığlığından rahatsız olmasına rağmen Roger, ister istemez dediğini yapıp eğilip o yöne baktı. Suyun yüzeyinin hemen altından karanlık bir gölge geçti; geminin yarısı büyüklüğündeki figür, yavaş yavaş ve zarif bir şekilde ierliyordu. Bir süre geminin yanında, onunla yarışarak ilerledi ama sonra geride kaldı.

“Köpekbalığı,” dedi Roger hafifçe ürpererek. Çığlıkları kesmesi için kızı dürtükledi. “Bu köpekbalığı değil. Sen köpekbalığı nasıl bir şey bilmiyor musun? Biz geçen hafta yemiştik!”

Çığlık atmayı kesmişti ama yüzü hâlâ bembeyazdı ve gözlerini kocaman açmıştı.

“Eminsin değil mi?” dedi. “Bu… bir Cirein Croin olamaz, değil mi?”

“Hayır,” dedi Roger anlayışlı bir sesle ve içmesi için kıza biraz su verdi. “Sadece bir köpekbalığı.” Gerçi bugüne kadar gördüğü en büyük köpekbalığıydı ve onun da tüyleri ürpermişti ama sonuçta sadece bir

köpekbalığıydı. Geminin hızı düştüğünde yanı sıra gitmeyi severlerdi; gemiden atılan çöpler ve pisliklerle besleniyorlardı.

“Isobeail!” Kızgın bir kadın sesi küçük dostunu yanına çağırıyordu. Isobeail ayaklarını sürüyerek ve dudaklarını bükerek annesine yardıma gitti. Artık Roger’ı işinden alıkoyamayacaktı.

Küçük kız gitmişti belki ama Roger’ın düşünceleri kendi kendini işinden alıkoyabilirdi. Çoğu zaman Roger, *Gloriana’*nın içi boş bir kabuktan ibaret olduğunu unutuyordu. Bir ada gibi sağlam ve parçalanmaz değildi; hatta tam tersine hayli kırılgandı. Bazı güçler onu kolaylıkla ortadan ikiye bölebilir ve insanları denize dökebilirdi.

Acaba *Phillip Alonzo* gemisi limana sapasağlam varabilmiş miydi? Gemiler sık sık batıyordu, bu konuda epey bir kaynak okumuştu. Geçirdiği son üç günün ardından çoğunun batmamasına da daha çok şaşırır olmuştu. Eh, tabii bu konuda yapabileceği bir şey yoktu, dua etmenin dışında.

Açıklarda tehlikeyle yüz yüze olanlar, Tanrı sizi bağışlasın.

Roger birden canlandı; bu cümleyi yazanın ne demek istediğini şimdi daha iyi anlayabiliyordu.

İşi bitince maşrapayı varilin içine bıraktı ve suyun ağzını kapamak için bir tahtaya uzandı. Eğer suyun ağzını kapamazsa fareler içine düşüp boğuluyordu. Tam işini bitirmiş dönerken bir kadın onu kolundan yakaladı. Kucağındaki küçük çocuğunu gösterdi.

“Bay MacKenzie, Kaptan bize yüzüğüyle dokunabilir mi? O kadar uzun süre karanlıkta kalınca Gibbie’nin gözü iltihap kaptı.”

Roger önce tereddüt etti ama sonra kendine kızdı. Mürettebatın geri kalanı gibi o da Bonnet’in karşısına çıkmaktan imtina ediyordu. Ama bir kadının isteğinin geri çevirmenin anlamı yoktu. Kaptan’ı daha önce altın yüzüğüyle insanların gözlerini tedavi ederken görmüştü. Bu, o yıllarda iltihap kapan gözlere uygulanan bir tedavi yöntemiydi.

“Evet, tabii. Benimle gelin,” dedi. Kadın itaatkâr bir şekilde Roger’ı izledi. Kaptan her zamanki gibi kıç kasarada ikinci kaptan ve diğer yardımcılarıyla konuşuyordu. Roger kadına beklemesini işaret etti ve kadın durdu.

Kaptan da en az diğerleri gibi yorgun görünüyordu, yüzündeki izler iyice derinleşmişti. Bir hafta cehennemi yaşadıktan sonra sabah yıldızını görmüş ama yine de paydos ilan etmemiş, aynı ciddiyetle işinin başındaydı. Roger bunu çok heyecan verici buldu.

“… çay kutuları zarar mı gördü?” diye soruyordu yardımcılarına.

“Sadece ikisi ama içindekiler ıslanmamış,” dedi Dixon. “Bir kısmını kurtarabiliriz, belki Cross Creek’te içeri doğru giderken bir kısmını elden çıkarırız.”

“Edenton ve New Bern’de daha çok iş yapar bunlar. Buralarda daha iyi bir fiyat alabiliriz aslında. Wilmington’a varmadan elimizde ne var ne yok elden çıkarırız.”

Bonnet yavaşça yana döndü ve Roger’ı gördü. Önce sert sert baktı ama neden geldiğini öğrenince yumuşadı. Hiçbir yorum yapmadan altın yüzüğünün bulunduğu elini çocuğa uzattı ve Gilbert’in kapalı gözüne sürdü. Roger sade, geniş bir bant şeklindeki yüzüğü bir alyansa benzetti. Biraz daha küçüktü, belki bir kadın yüzüğüydü. Heybetli Bonnet’in aşk hatırası mı? Neden olmasın, diye düşündü Roger; Kaptan’ın şiddetli, sert havasını çekici bulan pek çok kadın olabilirdi.

“Bu çocuk hasta,” dedi Dixon ve çocuğun kulağındaki kırmızı lekeleri gösterdi. Çocuğun yanakları da ateşler içindeydi.

“Yok değil, diş çıkarıyor,” dedi kadın çocuğunu korumak istercesine geri çekerek.

Kaptan başını salladı ve diğer yöne döndü. Roger kadını kalyona kadar geçirdi, mutfaktan çocuk için bir bisküvi istedi ve sonra onları diğerlerinin yanına yolladı.

Artık Gilbert’ı düşünmüyordu gerçi, merdivenleri çıkarken aklında yukarıda tanık olduğu konuşma vardı.

Wilmington’dan önce gemi New Bern ve Edenton’da duracaktı. Belli ki Bonnet’in acelesi yoktu, malları için en iyi teklifi almayı planlıyordu. Ve bu kadar mal için birer anlaşma yapmak… Wilmington’a varana kadar aylar geçebilirdi!

Böyle olmayacak, diye düşündü Roger. Kim bilir Brianna nereye varmıştı ya da yolda başına neler gelmişti. *Gloriana*, fırtınaya rağmen hızlı bir yolculuk yapmıştı. Tanrı yardım eder de rüzgâr böyle esmeye devam ederse, sekiz haftada Kuzey Carolina’ya varmış olacaklardı. Roger kazandığı bu çok değerli zamanı, Kuzey Carolina’daki limanlarda boşa harcamak istemiyordu.

Vardıkları ilk limanda *Gloriana*’dan inmeliydi, güneye mümkün olduğunca çabuk geçmeye kararlıydı. Tüm mallar boşaltılana kadar gemide kalacağına dair Kaptan’a söz vermişti ama ayrılırsa kalan ücretini de almayacaktı. Bu anlaşma ona makul görünmüştü

Üst güvertelerdeki taze, soğuk hava onu biraz olsun canlandırdı. Nöbetinin bitmesine üç saat daha kalmıştı. Suyun oraya doğru tekrar yürüdü, yüzüne biraz daha su çarpıp uyanık kalmayı planlıyordu.

Dixon, Kaptan'ın yanından ayrılmıştı. Bir grup yolcunun arasında geziniyordu. Beylere başıyla selam veriyor, çocuklu kadınlarla küçük sohbetler yapıp çocukları sevmek için arada bir duruyordu. Garip, diye düşündü Roger. Normalde bu adam bir çeşit yük olarak gördüğü yolcular şöyle dursun, mürettebatla bile ilişki kurmaya tenezzül etmezdi.

Aklı karışmıştı, kargodan bahsedilirken söylenen bir şeyler de onu rahatsız etmişti, ama ne olduğunu tam anımsayamıyordu. Yorgunluktan da aklını bir türlü toparlayamıyordu. Sanki göremeyeceği ama koklayabileceği bir şeydi bu his. Evet, koklamak… Kafasını karıştıran şey kokuyla alakalıydı. Ama neydi?

"MacKenzie!" Denizcilerden biri kıç tarafından ona seslendi. Fırtınada yırtılan yelkenlerin onarılmasına yardım etmesi için çağırıyordu; katlanmış dev yelkenbezi yığınları kirlenmiş kar öbeklerine benziyordu. Üstte kalan kısımları hâlâ rüzgârda hareket etmek istiyordu.

Roger inledi, ağrayan kol kaslarını gerdi. Ne olursa olsun, Kuzey Carolina'ya varır varmaz bu gemiden ayrılmalıydı.

İki gece sonra bağrışmalara uyandığında Roger çok derin bir uykudaydı. Kalbi ağzında hızla güverteye koşarken ayağını çarpana kadar tam da uyanmamıştı. Merdivene atladı ve yukarı çıkarken göğsüne atılan bir tekmeyle durmak zorunda kaldı. Yere düşmüştü.

"Olduğun yerde kal, şapşal!" Yukarıdaki Dixon'dı, sesi gürlüyordu. Roger merdivenin açıldığı kapağın arkasında ikinci kaptanın kafasını görebiliyordu.

"Ne var? Neler oluyor?" Rüyasındaki karmaşanın şaşkınlığı üzerinden yeni atmıştı ki şimdi de gerçek hayatın karmaşıklığına dalmıştı.

Karanlıkta başkaları da vardı. Ayağa kalkmaya çalışırken yanındaki bedenleri hissetti. Sesler yukarıdan geliyordu; birileri güvertede koşturuyor, bağrışmalar, hayatında duymadığı kadar acı dolu çığlıklar duyuluyordu.

"Katiller!" Bir kadının karmaşayı bıçak gibi kesen sesi duyuldu. "Hain, ka-" Sesi garip bir şekilde kesildi sonra da güvertedeki koşturmaca devam etti.

"Bu da ne?" Ayağa kalkan Roger yukarıdaki Dixon'a bağıran diğer adamlara yolu açtı. "Ne oldu? Burada hapis miyiz?" Adamın sözlerini yukarıdan gelen yeni bağrışmalar, kadın ve çocukların çığlıkları, erkeklerin feryat ve küfürleri kesti.

Bir yerlerden kırmızı bir ışık geldi. Gemi yanıyor muydu yoksa? Roger merdiveni tırmanıp Dixon'ın ayağına uzandı.

"Geri çekil!" Dixon ayağını sallayıp eline vurmaya çalıştı. "Orada durun! Tanrı aşkına, çiçek hastalığına mı yakalanmak istiyorsunuz?"

"Çiçek hastalığı mı? Kahretsin, orada neler oluyor?" Artık gözler karanlığa alışmıştı. Roger Dixon'ın salladığı ayağı kaptı, sertçe büktü ve aşağı çekti. Bu saldırıyı beklemeyen Dixon dengesini kaybetti, Roger'ın başına ve aşağıda bekleyen adamlara çarpıp sertçe yere düştü.

Roger köpürüp duran adama ve şaşkın bakışlara aldırmadan hızla güverteye tırmandı. Öndeki ambarın ağzında bir grup adam kümelenmişti. Fenerler kırmızı, beyaz ve sarı ışıklarıyla ellerindeki bıçakları aydınlatıyordu.

Başka bir gemi var mı diye baktı ama okyanus simsiyahtı. Kesinlikle yalnızlardı; işgalciler ya da korsanlar gelmemişti. Karmaşanın merkezi, ellerinde bıçaklar ve sopalarla bekleyenlerin durduğu ambarın girişi gibi görünüyordu.

İsyan olabilir miydi? Bonnet'in fenerin ışığında parıldayan şapkasız başını kalabalığın ortasında görünce isyan olasılığı da imkânsız göründü. Roger gruba doğru ilerledi, en dışta duran daha ufak tefek adamları kenara itti.

Delikten çığlıklar ve bağrışmalar geliyordu. Aşağıda bir ışık parıldadı. Birileri aşağıdan yukarıya kumaşlara sarılı bir yük uzattı ve yük elden ele taşınarak kalabalığın arkasına doğru ilerledi. Bir anda geminin iskele tarafından su sıçrama sesi geldi, sonra bir daha geldi.

"Ne bu, neler oluyor?" Roger, ambarın ağzında duran ve bir fener taşıyan lostromoya sormuştu. Adam aniden arkasını döndü ve Roger'a baktı.

"Çiçek hastalığı geçirdin mi daha önce? Geçirdiysen sen de aşağı in!" Hutchinson tekrar ambarın aralık ağzından aşağı bakmaya başladı.

"Evet, geçirdim! Neden soruyorsun bunu- "

Lostromo şaşkın şaşkın baktı. "Geçirdin ama damgalı değilsin. Ah, her neyse. İn aşağı o zaman, daha çok kişiye ihtiyaç var!"

"Ne için?" Roger aşağıdan gelen sesleri daha iyi duyabilmek için öne eğildi.

"Salgın!" dedi lostromo. Başıyla açık ambar ağzını işaret etti. O sırada denizcilerden biri merdivenleri çıkıyordu. Koltuğunun altında bir çocuk vardı, sağa sola tekme savuruyordu. Pençe gibi elleriyle adamın sırtını tırmalıyordu. Aşağıdan bir kadının çığlığı diğer sesleri bastırdı.

Kadın denizciyi gömleğinden yakaladı. Roger'ın gözleri önünde adama

tırmanarak çocuğa ulaşmaya çalışıyordu. Tırnaklarını adamın sırtına geçirerek gömleği parçalayıp derisini yüzdü.

Adam acıyla inledi ve kadını itti. Merdiven sabitti ama tek eliyle tutunmaya çalışan denizci dengesini kaybetti ve bir anda sallanmaya başladı. Ayağı da kayınca öfke dolu bakışları bir anda panikle doluverdi.

Denizci tam düşerken son bir çabayla çocuğu yukarı doğru fırlattı; Roger bir anda öne fırlayıp bir ragbi topu gibi çocuğu kaptı. İki sevgili gibi birbirine dolanan denizciyle kadınsa sırt üstü aşağı düştüler. Bir çatırtı sesini yeni çığlıklar takip etti. Sonra bir an şoktan kaynaklanan bir sessizlik oldu. Sonra yeniden bağrışmalar…

Roger çocuğun tekme ve yumruklarını durdurmaya çalıştı. Çocuk elinde kırılacak gibiydi ve üzerinde o kadar kıyafet olmasına rağmen Roger çocuğun ateşler içinde yandığını hissetti. Lostromo feneri kaldırıp Roger'a doğru tuttu, çocuğa tiksintiyle bakıyordu.

"Umarım gerçekten çiçek hastalığı geçirmişsindir MacKenzie," dedi.

Kucağındaki Gilbert'tı, gözleri iltihaplanan çocuk. Ama iki gün içinde çocuk tanınmayacak hale gelmişti. Çok zayıflamıştı, yuvarlak yüzündeki kemikler açıkça görülebiliyordu. Çocuğun kirlenmiş açık teni de cerahatli kabartılarla doluydu. Bu kabartılar o kadar fazlaydı ki gözleri neredeyse görünmüyordu.

Birileri çocuğun yanan vücudunu ellerinden almadan önce Gilbert'a şöyle bir bakabilmişti. Kollarındaki boşluğu daha idrak edemeden yine güverteye su sıçradı.

Felç olmuş biçimde küpeşteye doğru ilerledi, yumruklarını sıkmıştı. Ama sonra ambarın ağzından yeni bir haykırış duyunca arkasını döndü.

Yolcular saldırının şokunu atlatmıştı. Bir grup adam, merdiveni hızla tırmandılar ve ellerine ne geçtiyse silahlanmış olarak cinnet geçirirmişçesine yukarıdaki denizcilere saldırdılar.

Biri çarpınca Roger düştü ve bir iskemlenin bacağı hemen başının yanında yerde kırılınca yuvarlanarak kenara kaçtı. Tam dizleri ve elleri üzerinde ayağa kalkmaya çalışıyordu ki biri kaburgalarına vurdu, itip kaktı ve onu alıp kenara fırlattı. Bir an fırsatını bulan Roger etrafı tam göremediği için bir yolcuyla mı yoksa mürettebattan biriyle mi boğuştuğunu bilmeden karşısındaki bir çift bacağa saldırdı. Bir şekilde ayağa kalkmak ve nefes alabilmek için çılgınca boğuşuyordu.

Ambardan hastalık kokusu yayılıyordu; genelde aşağıdan gelen keskin insan

pisliği ve ter kokusuna, bir de çürük kokusu eklenmişti. Fenerler rüzgârda sallanıyor, Roger bir gelip bir giden ışığın altında etrafı bir filmden sahneler gibi görüyordu. Gözlerini kocaman açmış bağıran bir yüz, havaya kalkan bir kol, çıplak bir ayak… Karanlıkta bir görünüp bir kaybolan bu görüntüleri dirsekler, bıçaklar, kalkan dizler takip ediyordu. Tüm güverte insan vücudu parçalarıyla doluydu sanki.

Roger görüntülerden o kadar etkilendi ki bir an kendini de parçalara ayrılmış gibi hissetti. Sol kolunu hissedemiyordu, bakışlarını aşağı çevirdi. Kolu yerindeydi, refleksle hareket de ediyordu; hatta şu anda kemiğine gelen görünmeyen bir yumruğu savuşturmaya çalışıyordu.

Biri saçından yakaladı; kurtuldu ve yan dönüp dirseğiyle kaburgalarına vurdu. Sonra bir yumruk salladı ama boşluğa… Bir anda kavganın ortasında serbets kaldı ve nefes almaya çalıştı. Hemen önünde iki kişi, küpeştenin gölgesine saklanmıştı, biraz daha net görebilmek için eğilip baktı. Daha uzun olan ayağa kalktı ve Roger'ın üzerine atladı.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru yalpaladı ama saldırganı da sıkıca yakalamıştı. Pruva direğinin hemen yanında mücadele etmeye başladılar; sonra beraber yere düşüp yuvarlandılar. İkisi de kim olduğunu bilmediği diğerine yumruklar savuruyordu. Tüm bu kargaşanın içinde adamın arada bir kulağına söylediklerine hiç kulak verememişti.

Adam Roger'a tekme attı, sonra bir daha vurdu. Roger tam rakibini bırakmak üzereydi ki mürettebattan iki kişi yerdekileri tekmeleyip ayırdı. Biri diğer adamı tutup ayağa kaldırdı. Roger lostromonun elindeki feneri kaldırıp mücadele ettiği yolcunun yüzüne tuttuğunu gördü. Bu sarışın yolcuydu, Morag MacKenzie'nin kocası… Adamın yeşil gözleri öfke içindeydi.

MacKenzie darmadağın olmuştu, Roger da tabii. Elini yüzüne götürdü ve patlayan dudağını hissetti. Lostromo feneri adamın yüzüne tuttu.

"Bu iyi," dedi Hutchinson kısaca ve mürettebat adamı alıp çekiştirerek ambara geri götürdü.

Arkadaşları Roger'ın yerden kalkmasına yardım ettiler, sonra onu orada sersemlemiş bir halde bırakıp işlerine döndüler. Direniş pek uzun sürmedi; umutsuzluk ve öfkeyle dolu olmalarına rağmen yolcular ambarda altı haftalık yolculuk, hastalık ve kötü beslenme yüzünden güçten düşmüşlerdi. Daha güçlü olanlar zaptedilmiş, zayıflar ve çiçek hastalığı taşıyanlar geri püskürtülmüştü.

Roger küpeşteden aşağı baktı. Sonra kenara sıkıca tutunup denize kustu. Sadece safra kusmuştu ama o da hem burnunu hem de boğazını yaktı. Deniz

karanlık ve boştu.

Harap ve bitap bir şekilde güvertenin diğer tarafına yürüdü. Önünden geçen denizciler sessizdi. Ama ilerideki ambardan hâlâ acı çığlıklar geliyor.

Tekrar mürettebatın yattığı bölüme vardığında neredeyse yere düşecekti. Doğrudan hamağına gitti ve sorulara yanıt vermeden battaniyesini başının üzerine kadar çekti. Belki bu sayede çığlıkları duymazdı.

Ama yün battaniyenin bunaltıcı kıvrımları arasında huzur yoktu. Birden boğuluyor gibi hissetti ve kalbi hızla çarparak battaniyeyi yüzünden çekti. Boğulma hissi o kadar gerçekti ki tekrar tekrar nefes aldı. Sanki bundan sonra alamayacaklar için alıyormuşçasına aldı…

“Bu en doğrusuydu,” dedi Hutchinson sevimsiz bir anlayış gösterisi eşliğinde. “Çiçek kontrolsüz bir yangın gibi yayılır. Eğer hasta olanları almasaydık o ambarda kalanların hiçbiri anakarayı göremeyecekti.”

Acaba bu ölüm şekli, ateş ve yaralar eşliğinde daha yavaş bir ölümden daha mı iyiydi? Geride kalanlar için değildi tabii. Ağıtlar, çığlıklar hâlâ devam ediyordu, aradaki tahtaları geçip Roger’ın kalbini eziyordu.

Roger’ın gözlerinin önünden dehşet sahneleri tekrar tekrar geçiyordu: Denizcinin merdivenden düşerkenki ifadesi, küçük çocuğun her tarafı kabartılarla dolu yüzü… Arbedenin başında duran Bonnet’in sanki gökyüzünden düşmüş bir melek gibi olayları izlemesi. Ve karanlık ve boş deniz…

Roger yavaş yavaş idrak ediyordu. Geminin yanından kayıp giden bir şeyler vardı… Roger içerisi aşırı derecede sıcak olmasına rağmen titreyerek iki büklüm oldu ve yanında yatan adam uykulu bir sesle şikayet etti. Hayır, deniz boş değildi. Roger köpekbalıklarının geceleri uyumadığını duymuştu.

“Ah, Tanrım,” dedi yüksek sesle. “Ah, Tanrım!” Ölenler için dua ediyor olmalıydı ama yapamıyordu.

Diğer yana döndü. Sanki zihninin derinliklerinden yankılanan seslerden kaçmaya çalışıyordu. Kavga sırasında kulağına söylenen cümleyi şimdi hatırlıyordu.

Tanrı aşkına, demişti sarışın adam. Tanrı aşkına, bırak onu gitsin!

Sırt üstü döndü ve ter içinde yattı.

Gölgede iki figür… Ve ambarın ağzı sadece birkaç metre ilerideydi.

“Ah Tanrım,” dedi yeniden ama bu sefer dua ediyordu.

Ambara girme fırsatını ancak ertesi günkü nöbetinin tam ortasında yakaladı. Görünmemek için fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı; mürettebatı izleyerek eğer dikkat çekmek istemiyorsa kenarlardan acele etmeden yürümesi gerektiğini öğrenmişti. Gizli ve sinsice davranışlar kadar dikkat çekici başka bir şey yoktu.

Eğer biri sorarsa bir ses duyduğunu ve kargonun hareket edip etmediğini kontrol edeceğini söyleyecekti. Bu pek de yalan sayılmazdı.

Ambarın ağzından elleriyle asılarak indi. Merdiven koymazsa birilerinin peşinden gelme ihtimali azalırdı. Kendini aşağı bıraktı ve bacak kemiklerinde bir acıyla yere indi. Burada saklanan biri varsa bu sesi mutlaka duyardı, aynı şekilde eğer biri peşinden gelirse Roger da onu duyacaktı.

Sert inişin acısı geçsin diye bir süre bekledi, sonra üst üste dizili malların arasında yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Kenarlarda her şey belli belirsiz görünüyordu. Nedeni sadece az ışık değildi, ambardaki her şey gemi gövdesi gibi hafifçe titriyordu. Roger dikkatli bakınca bu titremeyi gözle bile görüyordu. Bu, geminin söylediği şarkının en bas sessiydi.

Kafes ve kutuların arasındaki dar aralıkları geçip sıkışık yerleştirilmiş su fıçılarının yanına geldi. Nefes aldı; havada ıslak ahşap ve biraz da çay kokusu vardı. Çıkan gıcırtı ve hışırtıların dışında bir insanın çıkarabileceği bir ses de yoktu. Yine de Roger burada birisinin olduğu duygusuna kapıldı.

“Sen neden buradasın ki?” diye sordu kendine. Ya göçmenlerden biri öç almak için buraya saklandıysa? Eğer burada saklanıyorsa bu kişi büyük ihtimalle çiçek hastalığına da yakalanmıştı. Roger onun için hiçbir şey yapamazdı. O halde neden onu arıyordu ki?

Çünkü bakmadan duramazdı. Çiçek hastalığına yakalanan yolculara bir faydası olamamıştı; zaten onları kimse kurtaramazdı. Hatta belki de böyle boğularak bir anda ölmeleri, acı içinde ölmelerinden daha iyi olmuştu. Roger buna inanmak istiyordu.

Ama uyuyamamıştı; O kadar bitkin olmasına rağmen, gece olanların etkisiyle gözüne uyku girmemişti. Ne yapabilirdi bilmiyordu ama bir şeyler yapması gerektiğinden emindi. Buraya bakmak zorunda hissetmişti kendini.

Ambarın karanlık köşelerinde küçük bir şey hareket etti. Faredir, diye düşündü ve öldürmek üzere o taraf yöneldi. Bu hareketi onu kurtarmıştı, çünkü tam o sırada arkasından sert bir şeyin uçtuğunu ve yere düştüğünü fark etti.

Başını iyice eğdi ve hareketin geldiği yöne doğru atıldı; yumruk

beklentisiyle kendini korumaya almıştı. Kaçacak, saklanacak bir yer yoktu. Birini kıyafetinden yakaladı. Karanlıkta küçük bir mücadelenin ardından Roger kendini ince bileklerinden yakaladığı Morag MacKenzie'nin üzerinde yatarken buldu.

"Hey, ne yapıyorsun*?*" Morag tekme atmış ve Roger'ı ısırmaya yeltenmişti ama Roger aldırmadı. Onu boynundan yakalayıp gölgeden çekip çıkardı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey! Bırak beni! Lütfen, bırakın da gideyim! Lütfen, efendim, size yalvarıyorum…" Kadın çırpınmasının bir işe yaramayacağını anladı, ağırlığı muhtemelen Roger'ınkinin yarısı kadardı. O da yalvarmaya başladı, kelimeler yarı anlaşılır bir şekilde ağzından dökülüyordu. "Tanrı sevdiklerinizi bağışlasın efendim! Lütfen, bunu yapmayın. Onu öldürmelerine izin vermeyin. *Lütfen!"*

"Kimseyi öldürecek değilim. Tanrı aşkına biraz sus!" dedi ve kadını omuzlarından sarstı.

Ambarın en karanlık köşesinden bir bebek ağlaması sesi geldi.

Morag, Roger'a dehşet içinde bakıyordu.

"Onu duyacaklar! Tanrım! Lütfen beni bırakın yanına gideyim!" O kadar çaresizdi ki Roger onu bıraktı. Morag koşarak çocuğun sesine doğru gitti. Yüklerin arasına, karanlığa daldı.

Roger onu acele etmeden takip etti, ne de olsa kaçacak bir yeri yoktu. Onu en karanlık köşede, geminin kaburgalarını oluşturan ağaç parçalardan birine sırtını vermiş olarak buldu. Geminin gövdesi ile çapasının devasa zincirinin olşturduğu yığın arasında neredeyse bir adımlık aralık vardı. Morag, buradaki kasvetli karanlığın içinde kara bir leke gibiydi.

"Size zarar vermeyeceğim," dedi sakin sakin. Gölge sanki biraz daha küçüldü ama cevap vermedi.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu; burada bile geminin gövdesini oluşturan parçaların brileşme yerinden hafif bir gün ışığı sızıyordu. Karanlığın içinde beyaz bir leke belirdi. Morag göğsünü açmıştı, bebeğini emziriyordu. Roger, bebeğin annesini emerken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Cevabı bilmesine rağmen, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Midesi kasılmıştı; nedeni sadece kötü koku değildi. Kızın yanına çöktü, o küçücük yere ikisi zor sığmışlardı.

“Saklanıyorum!” dedi hiddetle. “Tanrı aşkına, görmüyor musun?”

“Çocuk hasta mı?”

“Hayır!” Bebeğin üzerine doğru kapandı, elinden geldiğince çocuğu Roger’dan uzak tutuyordu.

“O halde- “

“Bu sadece küçük bir kızarıklık! Annem demişti, tüm çocuklarda olur!” Roger, Morag’ın hiddetli sesindeki korkuyu hissedebiliyordu.

“Emin misin?” dedi elinden geldiğince nazikçe. Elini dikkatli bir şekilde Morag’ın kucağındaki karanlık lekeye doğru uzattı.

Morag ona vurdu, Roger geri çekilirken acıyla tısladı.

“Tanrı aşkına! Beni kestin!”

“Uzak dur! Kocamın kaması elimde,” diye onu uyardı. “Onu almana izin vermem. Seni öldürürüm, yemin ederim öldürürüm!”

Roger ona inanıyordu. Elini ağzına götürdü, tuzlu ve tatlı kanının tadı ağzını doldurdu. Küçük bir sıyrıktı ama gerekli mesajı Roger’a iletmişti. Morag onu öldürebilirdi. Ya da o ölürdü; eğer mürettebattan biri onu bulursa olacak olan da buydu.

Ama hayır, diye düşündü. Para ederdi. Bonnet onu öldürmezdi, belki güverteye çıkarıp çocuğu denize atılırken izlettirirdi. Roger geminin ardında bıraktığı karanlık gölgeleri düşündü. Karanlık ya da soğuktan değil bu düşünceyle ürperdi.

“Onu senden almayacağım. Ama eğer çiçekse- “

“Değil! Yemin ederim değil!” Küçük bir el karanlıktan uzanıp Roger’ın yakasına yapıştı. “İnan bana, çiçek değil. Diş çıkaran bebeklerde böyle kızarıklıklar olur. Daha önce yüzlerce kez gördüm bunu! Ben dokuz kardeşin en büyüğüyüm. Bir bebek hasta mı yoksa diş mi çıkarıyor bilirim!”

Önce tereddüt etti ama sonra hemen karar verdi. Eğer Morag yanılıyorsa ve bebek hastaysa, o da zaten çoktan hastalığa yakalanmış demekti. Onu yukarı çıkarmak hastalığı yaymaktan başka işe yaramayacaktı. Ve eğer haklıysa, biliyordu ki kızarıklığın ne olduğu önemli değildi. Herhangi bir leke, yukarıdakiler için çocuğun ölüm fermanı demekti.

Roger, Morag’ın histeri içinde titrediğini görebiliyordu. Ona destek olmak için dokunmak istedi ama yapmadı. Ona güvenmeyecekti; güvenmesi için de bir neden yoktu doğrusu.

“Seni ele vermeyeceğim,” diye fısıldadı.

Şaşkınlıkan konuşamamıştı Morag.

“Yemeğe ihtiyacın var, değil mi? Ve içme suyuna. Yoksa yakında sütün biter. Sütün olmazsa bebek ne yapar?”

Morag’ın ciğerlerinden gelen düzensiz ve hırıltılı sesleri duyabiliyordu. Hastaydı ama bu çiçek hastalığından kaynaklanıyor gibi görünmüyordu. Bütün yolcular öksürüp hırıltılı nefes alıp vermiyor muydu? Nem çoktan ciğerlerine inmişti.

“Çocuğu bana göster.”

“Hayır!” Korkmuş bir fare gibi kocaman açtığı gözleri karanlıkta parladı.

“Sana söz veriyorum onu senden almayacağım. Ama yine de görmem lazım.”

“Neyin üzerine yemin edeceksin?”

Roger, uygun bir Kelt yemini hatırlayabilmek için aklını yokladı, sonra vazgeçti ve aklına gelen ilk şeyin üzerine yemin etti.

“Sevdiğim kadının üzerine yemin ederim,” dedi, “ve bir de henüz doğmamış çocuklarımın üzerine.”

Morag’ın bir an tereddüt ettiğini hissetti. Ama sonra Roger’ın bacaklarına değen zayıf dizini hafifçe hareket ettirdi, biraz olsun rahatladığının işaretiydi bu. Zincirlerden küçük tıkırtılar geldi, bu sefer gerçek farelerdi.

“Oğlumu burada yalnız bırakıp yemek çalmaya gidemem.” Roger, Morag’ın başıyla sesin geldiği tarafı işaret ettiğini anladı. “Onu canlı canlı yerler, bu hain yaratıklar beni bile uyurken ısırdılar.”

Roger yukarıdan, güverteden gelen seslere kulak vererek elini uzattı. Kimsenin buraya falan ineceği yoktu ama yokluğu her an fark edilebilirdi.

Morag elini göğsüne doğru götürüp çocuğun ağzını meme başından çekti. Bebek birkaç küçük sesle duruma itirazı olduğunu belli etti ve Roger kucağına alırken biraz mızırdandı.

Roger pek sık bebek kucaklamazdı. Bu küçük şeyi elinde hissetmek çok garipti. Hareketsiz ama capcanlı, yumuşak ama çok dayanıklı…

“Başına dikkat et!”

“Tamam, tuttum.” Ilık kafatasını avcuyla destekleyerek bir-iki adım geriye yürüdü, bebeğin yüzünü ışığa tuttu.

Yanaklarında kırmızılıklar vardı, üstelik üzerinde beyazlık olan kabartılardı bunlar. Roger'a basbayağı çiçek hastalığı gibi gelmişti. Bir an dehşete kapıldı; her ne kadar bağışıklık kazanmış da olsa böylesine bulaşıcı bir hastalığa bu kadar yaklaşmak ve çekinmemek cesaret isterdi.

Bebeğe yakından baktı. Sonra annesinin tüm itirazlarına rağmen dikkatli bir şekilde kundağını açtı. Elini tulumunun içine doğru soktu. İki bacağının arasındaki bezinin ıslaklığını, ardından da göğüs ve karın bölgesindeki yumuşak, ipeksi tenini hissetti.

Bebek gerçekten de pek hasta görünmüyordu. Gözleri berraktı, puslu ya da iltihaplı değildi. Bu arada azıcık sıcak da olsa teni dün gece kucakladığı çocuğunki gibi ateşler içinde yanmıyordu. Bebek ağlayıp kıpırdanıyordu ama küçük kollarını sinirli sinirli sağa sola da sallıyordu. Bu hareketlerde hasta bir bebeğin kasılmalarından eser yoktu, bebek hayli güçlüydü.

Bebekler çabuk ölür, demişti Claire. Hiçbir şeyi yokken hastalık nasıl bir anda tüm vücutlarına yayılır, ne olduğunu anlamazsın. Dün geceden sonra Roger artık anlayabilirdi.

"Tamam," diye fısıldadı en sonunda. "Sanırım haklısın." Morag'ın biri kama tutan ellerinin ve omuzlarının biraz rahatladığını hissetti.

Büyük bir dikkatle bebeği tekrar annesine verdi. Verince biraz hüzünlendi ama rahatlamıştı da. Ne kadar büyük bir sorumluluktu az önce üstlendiği.

Morag bebeğe bir şeyler mırıldandı, alelacele kundağını sardıktan sonra bebeği tekrar emzirmeye başladı.

"Tatlı Jemmy'm benim, iyi bir çocuksun sen. Sus bebeğim, sus haydi, hepsi geçti, annen yanında."

"Kaç gün sürer?" diye fısıldadı Roger elini Morag'ın koluna koyarak. "Bu kızarıklıklar yani, eğer senin dediğin gibiyse kaç günde geçer?"

"Belki dört, belki beş günde," diye fısıldadı. "Aslında iki güne görüntüleri de değişir, kızarıklık azalır. Ondan sonra kimse çiçek olduğunu iddia edemez."

İki gün. Eğer çiçekse, bebek zaten iki günde ölecekti. Ama değilse, Roger bir yolunu bulacaktı, tabii Morag da.

"O kadar süre uyumadan kalabilecek misin? Fareler…"

"Evet, kalırım," dedi cesurca. "Ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Bana yardım edecek misin?"

Roger kötü kokuyu boş verip derin bir nefes aldı.

“Evet, edeceğim.” Ayağa kalktı, elini Morag’a uzattı. Bir an tereddüt ettikten sonra Morag elini verdi ve o da ayağa kalktı. Ufak tefekti, boyu Roger’ın omuzuna zor yetişiyordu ve Roger’ın avcundaki eli, bir çocuk eli kadar küçüktü. Karanlıkta oyuncak bebeğiyle oynayan bir kız çocuğuna benziyordu.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Roger birden.

Morag’ın hayli şaşırdığını gördü.

“Dün yirmi iki yaşındaydım,” dedi ruhsuzca. “Bugün yüz bile olabilirim.”

Küçük, nemli elini Roger’ınkinden çekti ve karanlığın içinde kayboldu.

4

10
Kumarbaz

Akşam sis çöktü. Tam gün batımında gemi öylesine yoğun bir bulutun içine girdi ki küpeşteden deniz bile görünmüyordu. *Gloriana*'nın havada değil de suda ilerlediğini anlayabilmenin tek yolu, geminin suyu yararken çıkardığı sese kulak vermekti.

Güneş yoktu ve esinti de azdı; yelkenler sarkmış, arada bir esip duran rüzgârla sallanıyordu. Bu donuk havadan bunalan erkekler güvertede hayaletler gibi dolanıyordu. Sisin içinde aniden karşı karşıya kalanlar ürküp yerlerinden sıçramaktan kendilerini alamıyorlardı.

Bu durum Roger'a yaradı; geminin içinde neredeyse hiç görünmeden ilerleyebiliyor, kimse şahit olmadan ambara inebiliyordu. Kendi payından artırdığı bir miktar yemeği ise gömleğinin altına saklıyordu.

Sis ambara da girmişti; ıslak ve nemli beyaz duman yüzüne değiyor, su fıçılarının arasında yavaş yavaş dolanıyor, yere, ayaklarının yanına kadar ulaşıyordu. Öncekinden daha da karanlıktı artık burası; sarımsı toz tabakası yerini ıslak tahtanın koyu kahverengine bırakmıştı.

Bebek uyuyordu. Roger sadece yanağının bir tarafını görebiliyordu. Beyaz uçlu kabartılar hâlâ yerindeydi. Ama neredeyse patlayacak gibi duruyorlardı. Morag, Roger'ın yüzündeki şüpheli ifadeyi gördü ama bir şey demedi. Onun yerine Roger'ın elini alıp bebeğin boynuna götürdü.

Küçüğün nabzı bir pompa gibi atıyordu ve yumuşak, buruş buruş cildi sıcak ama nemliydi. Morag'a güven telkin edecek bir şekilde gülümsedi, genç kadın ona daha da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Son iki günde yaşadığı korku ise yüzünde kalıcı izler bırakmıştı. Dağılmış, yağlı ve bitli saçları yüzünün iki yanından sarkıyordu. Gözaltları yorgunluk nedeniyle mosmor olmuştu.

Roger merdivenin en üst basamağından geri dönüp baktı. Morag hâlâ orada durmuş kucağında bebeği, Roger'a bakıyordu.

Güverte, sis yüzünden görünmeyen dümenin başındaki dümenci ve lostromonun mırıltısının dışında tamamen sessizdi. Roger ambarın kapağını kapadıktan sonra kalp atışları biraz yavaşladı. Kızın dokunuşlarının hayali Roger'ı ısıtmaya devam ediyordu. İki gün. Belki üç. Belki de başarırlardı. Roger en azından artık kıza tamamen inanıyordu; bebek çiçek hastalığına

yakalanmamıştı.

Bu aralar kimsenin ambara inmesini gerektiren bir durum da yoktu: Yeni içme suyu fıçısı, daha bir önceki gün güverteye çıkarılmıştı. Bir yolunu bulup ona yemek götürebilirdi. Roger genç kadının uyuya kalmamış olmasını diledi. Geminin çanı, sisi yarıp yankılandı. Saatlerce hava ne aydınlandığı ne de karardığı için herkesin yitirdiği zaman algısını insanlara hatırlatan tek şeydi.

Roger sesi, tam geminin pupasını geçerken duydu: Sisin içinden gelen ani ve yüksek frekanslı bir vınlama sesi. Hemen sonra gemi hafifçe zangırdadı; iri bir şey, tahtalarına sürtünmüştü.

“Balina!” diye bağırdı birileri. Roger sisin içinde yakınlarda iki adam gördü. Çığlığı duyunca ikisi de oldukları yerde kalakalmışlardı; Roger dimdik durmuş etrafı dinlediğini fark etti.

Yakından başka bir su sesi geldi, biraz öteden bir tane daha. *Gloriana*’nın mürettebatı oldukları yerde donmuş, sessizce bu büyük iç çekişe kulak kesilmişti. Adamlar yavaşça ilerleyen kalabalık sürünün her bir üyesi yükselip alçaldığında o yöne bakıyor; bu zeki yaratıkların kadim sessizliğine kulak vererek yerlerini tespit etmeye çalışıyorlardı.

Ne kadar büyüklerdi acaba? Roger hayal etmeye çalıştı. Gemiye zarar verecek kadar büyükler miydi? Gözlerini kıstı, çaresizce yoğun sisin içinde bir şeyler görmeye çalıştı.

Balina tekrar suyun yüzeyine geldi ve bu sefer gemiye daha sert sürtündü. Roger küpeştenin zangırdadığını hissetti. Ardından tahtalardan kulak tırmalayan bir gıcırtı; başaltından da korku dolu çığlıklar geldi. Balina hemen yakınlarında bir yere sürünmüştü. Aralarında geminin tahta döşemelerinin dışında bir şey yoktu. Birden ani bir çatırtı ve suyun içeri girdiğine dair bir ses geldi. Yedi santimetre kalınlığındaki meşe döşemeler, hemen yanlarında ilerleyen ve sisin içinde nefes alıp veren bu devasa yaratığın karşısında tuvalet kağıdı kadar dayanıklıydı.

“Kaya midyeleri,” dedi yumuşak bir İrlanda aksanıyla hemen arkasındaki ses. Roger sıçradı; Bonnet’in gölgeler içindeki iri vücudundan sessiz bir kıkırdama geldi. Kaptanın dişlerinin arasında ince, uzun bir puro vardı. Mufak ateşinden gelen belli belirsiz ateş, adamın yüzündeki çizgileri aydınlattı. Döşemelerden yeniden titreyerek gıcırdadı.

Bonnet, “Balinalar derilerine yerleşen parazitlerden kurtulmak için birbirlerine sürünür,” diye sakin sakin açıkladı. “Biz onlar için yüzen bir kayadan başka bir şey değiliz.” Puronun ateşini canlandırmak için derin bir nefes çekti, tütün ve yanık kâğıt kokusu etrafa yayıldı. Koku sisin içinde

yavaşça yokoldu.

Roger, balinalardan biraz daha az gürültülü bir iç çekti. Bonnet ne kadar yakınındaydı? Acaba onu ambardan çıkarken görmüş olabilir miydi?

“O halde gemiye zarar vermezler, değil mi?” dedi Kaptanın sakin sesine benzer bir tonda.

Bonnet sessizce purosunu tüttürmeye devam etti. Ateşin ışığı olmadan sadece bir gölgeden ibaretti.

“Kim bilir?” dedi en sonunda, konuşurken dişlerinin arasından puronun dumanları çıkıyordu. “Herhangi biri isterse batmamıza neden olabilir. Bir keresinde bir gemi görmüştüm, daha doğrusu bir gemiden arta kalanları. Kızgın bir balina tarafından parçalanmıştı. Koca gemiden geriye sadece bir metrelik döşeme parçası ve tahta kırıntıları kalmıştı. Kalanlar, içindeki iki yüz can ile dibi boylamıştı.”

“Ama bu ihtimal sizi endişelendiriyor gibi görünmüyorsunuz.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sessizliği sadece iki adamın ve balinanın nefes sesleri bölüyordu. Bonnet dudakları arasında tuttuğu purodan bir nefes daha çekti.

“Kendimi üzmek beni gereksiz yere yorar. Akıllı bir adam, kendi gücünün ötesindeki değiştiremeyeceği şeyleri tanrılara havale eder. Ve Tanrı Danu’ya[5] yanında olması için dua eder.” Şapkasının sivri köşesi bir anda Roger’dan tarafa döndü. “Danu’yu biliyorsun değil mi MacKenzie?”

5 Danu, İrlanda mitolojisindeki anatanrıça. (ç.n.)

“Danu?” diye sordu Roger aptal aptal. Jeton sonradan düştü. Buğulu çocukluk anılarının arasından bir şarkıyı anımsadı birden. Bayan Graham’ın ona öğrettiği bir şerkıydı bu. “*Danu bana gel, bana şans ver. Beni cesur yap, bana zenginlik ver. Bir de tutunabileceğim bir aşk…*”

Bonnet puronun alevi ardından eğlenerek güldü.

“Ah, sen bir İrlandalı bile değilsin. Ama seni gördüğüm anda öğrenmeye açık biri olduğunu anlamıştım MacKenzie.”

“Danu’yu biliyorum, şans verir,” dedi Roger doğru olduğunu umarak. Geriye bir adım attı, gitmeye yeltenmişti. Ama bir el, sıkıca bileğinden yakaladı.

“Öğrenmeye açık bir adam,” diye tekrarladı Bonnet. Sesindeki laubalilikten

eser kalmamıştı. “Ama hiç akıl yok. İnançlı biri misin MacKenzie?”

Roger gerilmişti ama Bonnet’in nasıl sıkı tuttuğunun farkındaydı; kolunu geri çekmedi. Kollarına güç topladı, bir önceki kavgadan anımsadığı bir histi bu.

“Akıllı bir adam kendi gücünün sınırları dışındaki şeylere karışmaz demiştim. Ama bu gemide her şey benim kontrolüm altında.” Bileğini biraz daha çok sıkmaya başladı. “Herkes de benim kontrolüm altında.”

Roger dirseğini yana çekti, bileğini adamın elinden kurtardı. Tek başınaydı, ne yardım edecek biri ne de kaçacak bir yeri vardı. Bonnet haklıydı gemideyse kontrol kaptandaydı; geminin dışındaysa hayat yoktu. Eğer ölürse bunun Morag’a bir faydası olmayacaktı. Çoktan karar vermişti.

“Neden?” diye sordu Bonnet biraz ilgili görünerek. “Kadın fena değil, bu kesin. Ama senin gibi irfan sahibi bir adam benim gemimi ve işimi bir kadının sıcaklığı için riske atabilir mi?”

“Risk yok.” Kelimeler boğuk çıkmıştı ağzından, boğazı düğümleniyordu. Yumruklarını sıkıp bekledi. “Çocukta çiçek hastalığı yok. Zararsız kızarıklıklar var sadece.”

“Lütfen beni bağışla, senin bigeliğini yok sayıp kendi bildiğimi okuyacağım ama Bay MacKenzie, burada kaptan benim.” Sesi son derece sakin çıkıyordu ama içindeki öfke açık ve netti.

“Tanrı aşkına, o bir bebek!”

“Doğru, yani hiçbir değeri yok.”

“Senin için bir değeri olmayabilir!”

Bir an ikisi de sustu. Tek ses beyaz bulutun içinden, denizden gelen balinanın sesiydi.

“Senin için nasıl bir değeri varmış?” diye sordu acımasızca. “Neden yapıyorsun bunu?”

Sıcak bir vücut için. Evet, buydu. İnsanlığa dokunmak için, şefkat ne demek anımsamak için, ölüme direnen hayata saygı duymak için. Bunlar için yapıyordu.

“Acıdım,” dedi. “Çok fakir, ona yardım edecek kimsesi yok.”

Tütün kokusu Roger’ı sarmıştı, etkiliyordu onu. İyice içine çekip ondan güç almaya çalıştı.

Bonnet ilerledi, o da bir adım attı. Kendini olacaklara hazırladı. Ama ona

doğru gelen bir yumruk falan göremedi. Gölge, bir elini cebine soktu; cebinden fener ışığında parıldayan bir avuç pırıltılı şey çıkardı. Demir paralar ve çerçöpün arasından en sonunda gümüş bir şilini seçti ve gerisini tekrar cebine tıkıştırdı.

“Demek acıma duygusu,” dedi. “Kumar oynamayı sever misin MacKenzie?”

Şilini ileri doğru fırlattı. Roger parayı havada yakaladı.

“Bebeğin hayatı için o zaman,” dedi Bonnet. Sesin neşesi tekrar yerine gelmişti. “Centilmence bir bahis olsun mu? Tura çıkarsa yaşar, yazı çıkarsa ölür.”

Avcunun içindeki ılık ve sert demir para, bu sonsuz soğukluğun içinde uzaydan gelmiş bir obje gibiydi. Roger’ın elleri terden ıslanmıştı. Beyni ise çalışmayı bırakmıştı.

Tura gelirse yaşar, yazı gelirse ölür, diye aklından geçirdi. Bahsettiği kişi bebek değildi ama. Karşısındaki adamın boğazını ve kasıklarını hedef aldı; kavra ve saldır, vur ve fırlat… Küpeşte birkaç adım uzaktaydı, ondan sonrası ise balinalara kalıyordu.

Bu hesaplamalarının dışında aklında korkuya yer yoktu. Parayı havaya fırlatırken sanki bunu kendi değil de başka biri yapıyormuş gibi hissetti. Para güverteye düştü. Kasları yavaş yavaş kasıldı.

Kaptan eğilip parayı yerden alırken, “Danu bu gece senin tarafında anlaşılan,” dedi Bonnet’in yumuşak İrlandalı aksanı ona çok uzaktan gelmişti.

Olayı idrak etmesi biraz zaman aldı. Sonra kaptan onu omzundan tutup çevirdi.

“Biraz benimle yürü MacKenzie.”

Dizlerine bir şeyler olmuştu, sanki her adımda yıkılacak gibiydi. Ama yıkılmadı, bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştı. Yanındaki gölgeye ayak uydurdu. Gemi çok sessizdi ama üzerinde ilerlediği deniz canlıydı, sanki nefes alıp veriyordu. Bir yükselip bir alaçalan güverteyle birlikte, kendi ciğerlerinin de yükselip indiğini hissetti. Sanki hiçbir şey onu engelleyemezmiş gibi hissetti. Ayağının altındaki ister ahşap ister su olsun, o bastığı yeri hissedebiliyordu.

Bonnet’in sözlerini anlaması da biraz zaman aldı. Roger şaşkınlık içinde adamın alçak sesle ve duygusuzca ona hayat hikâyesini anlattığını fark etti.

Sligo’da küçük yaşta yetim kalmış, kısa sürede başının çaresine bakmayı

öğrenmişti. Ticaret gemilerinde kamarot olarak çalışmaya başlamıştı. Ama gemilerin fazla denize açılmadığı bir kış mevsiminde Inverness'ta, kendine kıyıda bir iş bulmuştu. Kentin yakınlarında inşa edilecek bir mansiyonun temelini kazma işiydi bu.

"Sadece on yedi yaşındaydım," diye anlatmaya devam etti Bonnet. "Tüm işçilerin en genci bendim. Benden neden nefret ettiklerini bilemiyorum. Belki de hal ve kaba tavırlarımdı sinirlerine dokunan. Ya da benim fiziki ölçülerim ve gücümü kıskanıyorlardı. İyice güçten düşmüş, yaşlıca bir ekipti. Belki de kızların bana ilgisi onları delirtiyordu. Ya da sadece yabancı olmam bile beni sevmemeleri için yetmişti.

"Ne olursa olsun pek popüler olmadığımı biliyordum. Ama ne kadar nefret ettiklerini tahmin edememişim. Bunu ancak, mahzenin bulunduğu yeri kazmayı bitirdiğimiz ve temeli yerleştireceğimiz gün anlayabildim."

Bonnet durup sigarasından bir nefes aldı. Dumanı dudaklarının kenarından üfledi. Dumanlar, başının iki yanından geçip büyük beyaz sise kavuştu.

Sigarası dişlerinin arasında, "Çukurlar kazılmıştı," diye anlatmaya devam etti. Duvarla örülmeye başlanmıştı, büyük köşetaşı hazırdı. Öğle yemeğinden sonra uyuduğum yere dönmüştüm ki beraber çalıştığım delikanlılardan ikisiyle karşılaştım.

"Yanlarında bir şişe vardı; bir duvara çöktüler ve beni içmeye zorladılar. Bu kadar arkadaş canlısı davranmalarından şüphelenmeliydim; daha önce hiç böyle yakın davranmamışlardı bana. Ama bilemedim ve onlarla içtim, çok içtim. Bir süre sonra epey sarhoştum. Bu kadar güçlü bir içki alacak param olmadığından, daha önce hiç likör içmemiştim. Hava tamamen karardığında zilzurna sarhoştum. Beni kollarımdan tutup taşımaya başladıklarında bilincim gidip geliyordu. Dar bir tünelden geçip de beni yarı bitmiş bir duvardan aşağı attıklarında nerede olduğumu güç bela anladım: Kazılmasına yardım ettiğim mahzenin dibinde, çamurun içinde yatıyordum."

"Hepsi oradaydı, tüm işçiler. Yanlarında bir başka adam daha vardı; birinin elinde bir fener vardı. Feneri kaldırdığında adamın Deli Joey olduğunu gördüm. Deli Joey, köprü altında yaşayan bir dilenciydi. Ağzında dişleri olmayan, nehirden topladığı çürümüş balıklarla ve hayvan leşleriyle beslenen, domuz gibi kokan bir adamdı.

"Alkol ve düşme nedeniyle o kadar sersemlemiş hissediyordum ki ne konuştuklarını ya da ne hakkında tartıştıklarını bölük pörçük duyabiliyordum. Ekibin lideri, diğer ikisine beni getirdikleri için sinirlenmişti. Deli işimizi görürdü, diyordu. Ama beni getiren diğer ikisi, benim daha uygun olduğumu

düşünüyordu. Birileri deli dilenciye ne oldu merak edebilirdi onlara göre. Başka biri güldü ve beni seçerlerse son haftanın yevmiyesini vermekten yırtacaklarını hatırlattı. İşte o anda beni öldürmeyi planladıklarını anladım.

"Çalışırken bu konuda konuştuklarını duymuştum. Temel atılırken bir kurban vermekten bahsediyorlardı. Yerin titremesini, duvarların yıkılmasını önlemek için bir tedbir… Ama can kulağıyla dinlememiştim. Dinlemiş olsaydım da bir horoz kesip kurban edeceklerini düşünürdüm."

Hikâyeyi anlatırken Roger'a bir kere bile bakmamış; sanki anlattıkları o anda, sisin içinde beyaz bir perdenin ardında yaşanıyormuşçasına gözlerini sise dikmişti.

Roger'ın üzerindeki kıyafetler sis ve soğuk soğuk terlediği için ıslanmıştı. Midesinde sanki bir taş vardı.

Bonnet anlatmaya devam etti: "Bir süre tartıştılar. Bu arada dilenci daha çok içki istiyor, mızırdanıp duruyordu. En sonunda ekibin lideri bu kadar konuşmaya gerek olmadığını, yazı-tura atacaklarını söyledi. Sonra cebinden bir bozuk para çıkardı ve gülerek bana sordu: 'Yazı mı tura mı dostum?'

"Bir kelime bile edemeyecek kadar kötü hissediyordum. Gözlerimin kenarında yıldızlar çakıyor, üzerimdeki siyah gökyüzü dönüp duruyordu. En sonunda benim için seçti: Üzerinden Geordie'nin başının bulunduğu taraf gelirse ben yaşayacaktım, diğer taraf gelirse ölecektim. Şilini havaya fırlattı. Para önce başıma çarptı, sonra da çamura düştü. Ne geldi diye dönüp bakacak gücüm yoktu. Adam eğildi ve homurdandı. Sonra da bana baktı."

Yavaş yavaş yürüyerek pupaya varmışlardı. Bonnet durdu, ellerini küpeşteye koydu ve sessiz sessiz sigarasından nefes çekti. Sonra cigarayı ağzından aldı.

"Zavallı deliyi duvarın yanına götürdüler. Yere oturmasını söylediler. Adamın aptal yüzü hâlâ aklımda," dedi yavaşça. "İçkisinden bir yudum aldı ve diğerlerine güldü. Ağzı ardına kadar açıktı. Bir an sonra yukarıdan adamın üzerine büyük bir taş düştü, adamın kafası patladı."

Nem yüzünden Roger'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Sırtında hissettiği soğukluktan, su damlalarının birleşip ensesinden aşağı aktığını anlıyordu.

"Beni yere itip tekmelemeye başladılar," diye duygusuzca sözlerini sürdürdü. "Kendime geldiğimde bir balıkçı teknesinin içindeydim. Balıkçı beni Peterhead yakınlarında bir sahile bıraktı ve kendime başka bir gemi bulmamı söyledi. Karada kalmama izin yoktu."

Sigarasını tuttu, bir parmağıyla ucundaki düşmek üzere olan külü silkti.

“Bu arada,” diye devam etti, “bana o haftanın yevmiyesini verdiler; baktığımda cebimde o şilini buldum. Ne olursa olsun namuslu adamlardı.”

Roger küpeşteye yaslandı, gidederek maddeselliğini yitiren dünyada sanki küpeşte dokunabildiği tek sağlam şeydi.

“Karaya tekrar döndün mü?” diye sordu. Doğal olamayacak kadar sakin çıkan sesin kendinden çıktığına inanamadı.

“Onları buldum.” Bonnet de yüzünü Roger’a dönüp küpeşteye yaslandı. “Yıllar sonra. Teker teker hepsini buldum.” Bozuk parayı tutan elini açtı ve düşünceli düşünceli parayı inceledi. Parmakları arasında çevirdikçe gümüş para fenerin ışığında parıldadı.

“Tura çıkarsa yaşam, yazı çıkarsa ölüm. Sence de adil değil mi MacKenzie?”

“Onlar için mi?”

“Senin için.”

Yumuşak İrlandalı aksanı sanki havadan sudan konuşuyormuşçasına duygusuzdu.

Sanki bir rüyadaydı, Roger geminin tüm ağırlığını taşıdığını hissetti. Balinalardan çıkan nefes seslerini duydu.

“Şans yarı yarıya,” dedi Bonnet. “Şans senden yanaydı az önce MacKenzie. Görelim bakalım Danu yine arkanda mı olacak?”

Sisi güverteyi tamamen örtmüştü. Bonnet’in cigarasının yanan ucunun dışında hiçbir şey görünmüyordu. Adam gerçekten bir canavardı, karanlığa bakıyordu. Ve Roger onunla karanlık denizin arasında kendini sıkışmış hissediyordu. Tek kurtarıcısı basit bir gümüş şilindi.

“Benim hayatım; ben seçmek istiyorum,” dedi ve sesinin ne kadar sakin çıktığına kendi bile inanamadı. “Yazı! Yazıyı seçiyorum.” Roger parayı havaya fırlattı ve yakaladı. Parayı çevirerek diğer elinin üzerine koydu.

Gözlerini kapayıp sadece Brianna’yı düşündü. Üzgünüm, dedi sessizce ve elini ona doğru kaldırdı.

Önce derisine yaklaşan ılık bir nefes hissetti; ardından soğuk bir el parayı aldı. Roger bu süre boyunca ne kıpırdadı ne de gözlerini açtı.

Tek başına kaldığını anlaması biraz zaman aldı.

5

Bölüm 2
Tutkuyla

11
Bakire Kurban

Wilmington, Kuzey Caroline Kolonisi

1 Eylül 1769

Lizzie'nin hastalığı her neyse, bu geçirdiği üçüncü nöbetti. İlk şiddetli ateşten kurtulmayı başarmış ve bir gün dinlenip gücünü topladıktan sonra, tekrar yolculuğa çıkmaya hazır olduğu konusunda ısrar etmişti. Charleston'ın kuzeyine at sırtında bir günden az yolları kalmıştı ki kız yine ateşlendi.

Brianna atları bağlamış ve küçük bir dere yakınlarında alelacele bir kamp kurmuştu. Ardından gece boyunca elinde matarayla derenin çamurlu kıyısına gidip gelerek Lizzie'ye içirmek ve ateşle adeta tüten bedenini serinletmek için su taşımıştı. Karanlık ormandan ya da pusuya yatmış hayvanlardan korkmuyordu ama Lizzie'nin herhangi bir yerleşimden uzakta, vahşiliğin ortasında ölmesi fikri onu dehşete düşürüyordu. Bu yüzden, kız bir atın üstünde durabilir hale gelir gelmez hemen Charleston'a doğru yola çıkmak istiyordu.

Neyse ki sabah olduğunda kızın ateşi düşmüştü ve Lizzie bitkin ve solgun olsa da ata binecek haldeydi. Brianna başta tereddüt etti ama sonra, geriye dönmektense Wilmington'a doğru ilerlemeye karar verdi. Artık annesini bulması kendisi için olduğu kadar Lizzie açısından da bir zorunluluktu.

Brianna, toplu sınıf resimlerinin en arka sırasında dikildiği tüm o yıllar boyunca boyutlarından çok da memnun olmamıştı ama boylu poslu ve kuvvetli olmanın kıymetini yaşı ilerledikçe anlamaya başlamıştı. Ve bu sefil yerde kaldığı süre uzadıkça şimdi bu avantajlar daha da çok ortaya çıkıyordu.

Bir koluyla Lizzie'nin narin beyaz kalçalarının altından lazımlığı alırken, diğeriyle yataktan destek aldı. Lizzie cılız olmakla beraber şaşırtıcı derecede ağırdı ve yarı bilinçsiz haldeydi; sürekli sayıklıyor ve vücudu seğiriyordu, seğirmeler arada titremeli spazmlara dönüşüyordu.

Kızın kenetlenen dişleri çene kemiklerinin derisinin altından gergi çubukları gibi fırlamasına neden olsa da titremesi biraz olsun hafiflemişti.

Sıtma, diye düşündü Brianna, belki onuncu kez. Sürekli tekrarlamasına bakılırsa öyle olmalıydı. Lizzie'nin ensesinde küçük pembe lekeler vardı,

bunlar *Phillip Alonzo* karayı gördüğünden beri onları sokup duran sivrisineklerin hatırası olmalıydı. Karaya çok güneyden çıkmış ve üç hafta süreyle Charleston civarındaki sığ sularda avare avare dolaşarak boşa vakit harcamışlardı, bu arada kan emici sinekler onları kemirip durmuştu.

"İşte. Şimdi biraz daha iyi misin?"

Lizzie güçsüzce başını salladı ve gülümsemeye çalıştı; ama tek başarabildiği zehirli yem yemiş bir beyaz fare gibi görünmekti.

"Su iç, tatlım. Hadi bakalım, yalnızca bir yudum." Brianna bir yandan dil dökerek fincanı Lizzie'nin ağzına götürdü. Üstüne garip bir deja vu hissi geldi ve sesinin tıpkı annesininki gibi çıktığını fark etti, hem tonu hem de kelimeleri benziyordu. Bunu fark etmek bir açıdan rahatlatıcıydı, sanki annesi bir şekilde onun ardında duruyor ve onun aracılığıyla konuşuyor gibiydi.

Elbette konuşan annesi olsaydı, bunun ardından emmek üzere portakal aromalı aspirin ve şefkatini verirdi. Böylelikle emmekte olduğu tablet eriyince ateşi düşmüş ve ağrısı hafiflemiş olurdu. Brianna köşede yığılı duran eyer heybelerine boş gözlerle baktı. Aspirin yoktu; Jenny'nin "basit ihtiyaçlar" diye yanına verdiği bir demet bitki vardı ama papatya ve nane çayları Lizzie'yi kusturmaktan başka işe yaramamıştı.

Sıtma olan insanlara kinin verilirdi; ihtiyacı olan şey buydu. Ama burada bu maddeye yine kinin mi dendiğini ya da bunu nereden bulabileceğini hiç bilmiyordu. Sonuçta sıtma eski bir hastalıktı, kinin de bitkilerden elde edilirdi - buna ne deniyorsa densin, bir doktorun elinde mutlaka biraz olması gerekmez miydi?

Lizzie'nin ikinci nöbetinde Brianna'nın yola devam etmesinin tek nedeni, tıbbi yardım bulma umuduydu. Yolda bir kez daha durmaya korkarak Lizzie'yi önüne alıp ata bindirmiş ve onun atını sürerken kızın gövdesini kendine yaslamıştı. Lizzie bir ateşten kavruluyor bir buz kesip titriyordu ve ikisi bu şekilde güçten düşmüş bir halde Wilmington'a ulaştılar.

Ama Wilmington'un ortasında da gerçek bir yardıma önceden oldukları kadar uzaktılar. Bree dudaklarını sıkmış, yatağın yanındaki komodinin üstüne bakıyordu. Orada üstü kanlı bir bez yumağı duruyordu.

Pansiyoncu kadın Lizzie'yi görünce hemen bir eczacı çağırmaya gitmişti. Annesi buradaki tıbbi bilgilerin ve bunu uygulayanların ilkelliği hakkında ne demiş olursa olsun, Brianna karşısındaki adamı görünce birden içgüdüsel bir rahatlama hissetmişti.

Eczacı düzgün giyimli, kibar görünüşlü ve elleri oldukça temiz bir genç

adamdı. Tıbbi bilgisi ne düzeyde olursa olsun, ateş hakkında Brianna kadar bilgiye sahip gibi görünüyordu. Daha da önemlisi Lizzie için uğraşırken artık kendini yalnız hissetmiyordu.

Eczacı yatak örtüsünü kaldırıp da kızı tetkik etmeye başlayınca terbiyesi gereği odadan çıkmış ama ıstırap dolu küçük bir çığlık duyunca kapıyı açmış ve karşısında elinde bir neşterle eczacıyı ve dirseğindeki bir kesikten oluk gibi kan akan, yüzü kirece dönmüş Lizzie'yi görmüştü.

"Ama hanımefendi, bu vücut sıvılarını çekmek için!" diye kendini savundu eczacı, hem kendini hem de hastasının vücudunu korumaya çalışıyordu. "Anlamıyor musunuz? Sıvıları çekmeniz gerek! Eğer bu yapılmazsa sıcak safra onun organlarını zehirler ve tüm vücudunu doldurur. Bu ise onun felaketi olur!"

"Eğer gitmezseniz bu sizin felaketiniz olacak," dedi Brianna kenetli dişlerinin arasından. "Derhal çıkın buradan!"

Canını kurtarma kaygısı tıbbi hevesine baskın çıkan genç adam, çantasını aldığı gibi olabildiğince vakur bir edayla odadan çıktı ve merdivenlerin başına gelince de kıza korkunç uyarılar savurmaya başladı.

Aşağıdaki mutfağa su almak için inip çıkarken uyarılar Brianna'nın kulaklarında yankılandı. Eczacının sözlerinin çoğu cehaletini ortaya koyuyordu. Vücut sıvıları ve kirli kanla ilgili zırvalar ama içlerinden bazıları kızı rahatsız etmişti.

"Eğer önerilerimi dikkate almazsanız bayan, hizmetçinizin ölümünden siz sorumlu olursunuz!" diye bağırdı, öfkeli yüzü merdiven arasının yarı karanlığında yukarı dönmüştü. "Ona nasıl bakacağınızı bilmiyorsunuz!"

Gerçekten de bilmiyordu. Lizzie'nin hastalığının ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordu. Eczacı hastalığa "humma" demiş, pansiyoncu kadınsa "çeşnilenme" olarak bahsetmişti. Yeni gelen göçmenlerin, buradaki yeni mikropların taarruzuna karşı koyamayarak hastalanması çok yaygındı. Kadının teklifsiz sözlerinden anladığı kadarıyla, bu göçmenlerin söz konusu çeşnilenme sürecinden canlı çıkamaması da oldukça sık karşılaşılan bir durumdu.

Leğeni doldururken kızın bileklerine sıcak su sıçradı. Elindeki tek şey suydu. Hanın arka yanındaki derenin suyunun temiz olup olmadığını Tanrı bilirdi; böylesi daha uzun sürse de kazandaki kaynamış suyu alıp soğumasını beklemek daha doğruydu. Testide bir miktar soğuk su vardı, birazını Lizzie'nin kurumuş dudaklarına damlattı, sonra kızı geri yatağa yatırdı. Lizzie'nin yüzünü ve boynunu yıkadı, yorganını kaldırdı ve kızın geceliğini

ıslattı, kızın küçük meme uçları geceliğin altından koyu pembe noktalar gibi görünüyordu.

Lizzie gözlerini aralayarak azıcık gülümsemeyi başardı, sonra küçük bir iç çekişle yeniden başı düştü ve uyuyakaldı. Eklemleri bir bez bebeğinkiler gibi gevşeyivermişti.

Brianna sanki kendi de bir bez bebekmiş de içindeki dolguyu çıkarmışlar gibi hissediyordu. Odadaki tek sandalyeyi pencerenin kenarına çekti ve pencere eşiğine dayanarak sandalyeye yığıldı kaldı, temiz hava almak için başını dışarı uzattı. Charleston'dan buraya gelene kadar sanki atmosfer üzerlerine kalın bir battaniye gibi çökmüştü. Zavallı Lizzie'nin bunun altında ezilmesine şaşmamalıydı.

Huzursuzca kendi bacağındaki bir ısırığı kaşıdı; sinekler ondan Lizzie'den hoşlandıkları kadar hoşlanmıyordu ama o da ısırıklardan payını almıştı. Sıtma sorun değildi; onun için aşı olmuştu, tifo, kolera ve aklına gelen diğer hastalıklar için de öyle. Ama yeni gün humması ya da yoğun havada kötü ruhlar gibi gezinen bir düzine diğer hastalık için serum ya da aşı yoktu. Bunların kaçı sinek ısırıklarından geçiyordu acaba?

Gözlerini kapadı ve başını tahta doğramalara yasladı, göğsünden akan terler gömleğinin kıvrımlarına damlıyordu. Kendi kokusunu duyabiliyordu; ne kadar zamandır bu elbiseleri giyiyordu? Bunun önemi yoktu. İki gün iki gecedir ayaktaydı ve yıkanmak şöyle dursun, üstündekileri çıkaracak hali bile yoktu.

Lizzie'nin ateşi düşmüş gibiydi ama bu ne kadar sürerdi? Eğer yeniden yükselirse küçük hizmetçi kızı öldüreceği kesindi; yolda aldığı kiloları şimdiden kaybetmişti bile, açık renkli teni günışığı altında sarı sarı görünüyordu.

Wilmington'da bir yardım bulacakları yoktu. Brianna oturuşunu dikleştirip gerindi ve sırtındaki kemiklerin yerine oturduğunu hissetti. Yorgun olsun olmasın yapılacak tek bir şey vardı. Annesini bulmalıydı, hem de olabildiğince çabuk.

Atları satıp onları nehrin yukarısına götürecek bir gemi bulabilirdi. Kız yeniden ateşlenirse bile Lizzie ile bu sıcak, pis kokulu küçük odada nasıl ilgileniyorsa gemide de aynı şekilde ilgilenebilirdi - hem bir yandan da hedeflerine doğru ilerliyor olurlardı.

Ayağa kalktı ve yüzüne biraz su çarptı, ter içindeki saçlarını geriye ittirdi. Buruş buruş olmuş pantolonunu çıkarırken bir yandan da plan yapmaya çalışıyordu.

Nehirde giden bir gemi. Nehrin üstü daha serin olurdu elbette. Daha fazla ata binmek de yoktu; dört gündür ata binmekten uylukları ağrıyordu. Cross Creek'e yelken açar, Jocasta MacKenzie'yi bulurlardı.

"Hala," diye mırıldandı, gaz lambasına uzanırken hafifçe sendeleyerek. "Büyük Hala Jocasta." Lallybroch'ta bulduğuna benzer bir konukseverlikle kendisini karşılayan, beyaz saçlı kibar bir yaşlı kadın hayal etti. Aile. Yeniden aileyle olmak ne kadar iyi olacaktı. Sık sık olduğu üzere Roger sızdı düşüncelerine. İradesiyle aklından çıkardı onu; görevini tamamladığı zaman onu düşünecek çok vakti olacaktı.

Küçük bir tatarcık bulutu aleve doğru hücum etti. Hemen yakındaki duvarın üstünde ise güveler ve bitler harekete hazırlanıyordu. Odadaki havadan ancak biraz daha sıcak olan lamba alevini söndürdü ve karanlıkta gömleğini başının üstüne çekti.

Jocasta, Jamie Fraser ve annesinin nerede olduklarını bilir, onun oraya ulaşmasına yardım ederdi. Taşların içinden geçti geçeli ilk kez, Jamie Fraser'ı zihninde ne merak ne de endişeyle düşünüyordu. Tek mühim olan annesini bulmasıydı. Annesi Lizzie için ne yapılması gerektiğini bilirdi. Annesi her şeyin nasıl halledileceğini bilirdi.

Katlanmış bir yorganı açarak yere serdi ve çıplak halde üstüne uzandı. Saniyeler içinde uyuyakalmıştı, rüyasında ise dağlar ve beyaz, tertemiz karlar görüyordu.

Ertesi sabah işler daha yolunda görünüyordu. Lizzie'nin ateşi azalmış, kız güçsüz düşmüştü fakat zihni açıktı ve havanın izin verdiği ölçüde vücudu serindi.

Geceleyin dinlenmesi sayesinde gücünü yenileyen Brianna, saçlarını yıkamış ve leğende ıslattığı süngerle silinmişti. Sonra üstüne pantolon ve ceketini giyip, han sahibi kadına parasını öderken Lizzie'ye göz kulak olmasını tembihlemiş ve işlerini halletmek için çıkmıştı.

Günün büyük kısmı bu işlerle - ve bir de cinsiyetini anlayınca ağzı açık kalan ya da gözleri yuvalarından fırlayan adamlardan bunalmakla - geçti. Atları makul olduğunu umduğu bir fiyata satmayı başarmıştı. Wilmington'dan Cross Creek'e giderken kanosuna ücret karşılığı yolcular alan Viorst isimli bir adam olduğunu duymuştu. Ama Viorst'u karanlık çökmeden önce bulmayı başaramadı ve üstünde pantolon olsun olmasın, geceleyin rıhtımda gezinmeye niyeti yoktu. Sabah yeterince vakti olacaktı.

Güneş batmak üzereyken hana geri döndüğünde umut verici bir manzarayla karşılaştı; Lizzie aşağıya inmiş, otelci kadın tarafından mısır lapası lokmaları

ve tavuk yahnisiyle şımartılmakla meşguldü.

“Daha iyisin!” diye bağırdı Brianna. Lizzie gözlerinin içi gülerek başını salladı ve lokmasını yuttu.

“Evet, öyleyim,” dedi. “Kendime gelmiş gibiyim, Bayan Smoots da tüm giysilerimizi yıkamama izin verme kibarlığını gösterdi. Yeniden temiz olmak harika bir şey!” dedi coşkuyla ve elini yeni ütülendiği belli olan yakasının üstüne koydu.

“Çamaşır yıkayıp ütü yapmamalısın,” diye çıkıştı Brianna, hizmetçisinin oturduğu bankta onun yanına ilişirken. “Gücün tükenecek ve yine hasta düşeceksin.”

Lizzie başını önüne eğdi, dudaklarını kenarında minik bir gülümseme belirdi.

“Babanızla kir pas içinde kıyafetler giyerken buluşmak istemezsiniz diye düşündüm. Gecelik bile giyseniz şu üstünüzdekinden iyi olur.” Küçük hizmetçinin kınayan bakışları Brianna’nın pantolonunda gezindi; hanımının erkek kıyafetlerine olan bu tutkusunu hiç onaylamıyordu.

“Babamla buluşmak mı? Sen ne… Lizzie, bir şeyler mi duydun?” İçinde bir şeyler hop etmişti, sanki gaz ocağının puf etmesi gibi bir umut doğuvermişti.

Lizzie bilmiş bilmiş baktı. “Duydum. Ve tüm bunlar yıkamak sayesinde oldu - babamın her zaman dediği gibi, iyi davranışlar her zaman ödüllenir.”

“Eminim öyledir,” dedi Brianna. “Ne öğrendin ve nasıl öğrendin?”

“Şey, tam sizin iç eteğinizi asıyordum, hani şu güzel ve eteğinde işlemeleri olanı- ”

Brianna küçük bir kap sütü eline alıp hizmetçisinin başının üstüne doğru tuttu. Lizzie kıkırdayarak eğildi ve kaçmaya yeltendi.

“Tamam! Anlatıyorum! Anlatıyorum!”

Kız yıkama işinin ortasındayken, hanın lokantasının müdavimlerinden biri hava güzel olduğundan pipo içmeye dışarı çıkmıştı. Lizzie’nin becerikliliğinden etkilenen adam, onunla keyifli bir sohbete koyulmuştu. Bu sohbet sırasında ise Andrew MacNeill isimli bu beyefendinin James Fraser adını yalnızca duymakla kalmayıp ayrıca onu iyi tanıdığı da ortaya çıkmıştı.

“Demek tanıyormuş? Ne dedi peki? Bu MacNeill hâlâ burada mı?”

Lizzie elini kaldırıp Brianna’nın sözünü kesti. “Yapabildiğim kadar hızlı anlatıyorum. Hayır, burada değil; onu kalmaya ikna etmeye çalıştım ama

posta gemisiyle New Bern'e gitmesi gerekiyordu ve gemiyi bekletemedi." Kız da neredeyse Brianna kadar heyecanlıydı, yanakları hâlâ solgundu ama burnunun ucu pembeleşmişti.

"Bay MacNeill babanızı tanıyor, büyük halanızı da öyle. Dediğine göre harika bir kadınmış, çok zenginmiş, muhteşem bir evi varmış, ayrıca birçok kölesi ve- "

"Şimdi bunu boş ver. Babam hakkında ne dedi? Annemden bahsetti mi?"

"Claire," dedi Lizzie muzaffer bir edayla. "Annenizin ismi buydu, değil mi? Sordum, o da onayladı: Bayan Fraser'ın adı Claire'miş. Gördüğü en iyi şifacıymış - annenizin doktor olduğunu da söylememiş miydiniz? Bir seferinde onun bir adam üzerinde çok zor bir ameliyat yaptığına şahit olmuş, adamı yemek masasının üstüne yatırıp *tosunlarını* kesmiş ve dikiş atmış, hem de tüm davetlilerin gözleri önünde!"

"İşte bu benim annem olmalı, doğrudur." Gözlerinin kenarında gülmekten yaşlar birikmişti. "İyiler miymiş? Son zamanlarda onları görmüş mü?"

"Ah, en iyisi de bu işte!" Lizzie ileri doğru yaslandı, gözleri anlattıklarının önemiyle kocaman olmuştu. "Babanız Bay Fraser, Cross Creek'teymiş! Tanıdığı bir adam saldırıdan mahkemeye çıkmış, babanız da onun için şahitlik yapacakmış." Mendiliyle şakaklarındaki minik ter damlalarını kuruladı.

"Bay MacNeill mahkemenin gelecek pazartesiye dek toplanamayacağını söyledi, çünkü yargıç hastalanmış ve Edenton'dan yeni bir tane gelecekmiş, mahkeme de o gelene dek görülemezmiş."

Brianna bir tutam saçını eliyle geriye attı ve rahatlayıp nefesini verdi, ne kadar şanslı olduklarına inanamıyordu.

"Gelecek pazartesi… bugün ise cumartesi. Tanrım, peki nehirden yukarı gitmek ne kadar alır?"

Lizzie hanımının Tanrı'nın adını ağzına olur olmaz almasından rahatsız olarak haç çıkardı, ama kendisi de onun heyecanını paylaşıyordu.

"Bilmiyorum ama Bayan Smoots'un oğlu daha önce bir kez o yolu gitmiş, ona sorabiliriz."

Brianna oturduğu bankta ardına dönüp odaya baktı. Karanlık bastırdıkça genç ve yetişkin erkekler iş dönüşü yatmadan önce akşam yemeği yemek ya da bir şeyler içmek için buraya uğramaya başlamışlardı. O anda o küçük odaya tıkışmış on beş ya da yirmi kişi mevcuttu

"Hanginiz Genç Smoots?" diye sordu Brianna, adamları rahatça görebilmek

için başını geriye çevirmişti.

“İşte şuradaki, güzel kahverengi gözleri olan çocuk. Gidip çağırayım mı?” Heyecanla cesareti artan Lizzie, oturduğu yerden aşağıya kayıverdi ve kalabalığa doğru koştu.

Brianna süt kabını hâlâ elinde tutuyordu ama henüz fincanına dökmek için bir harekette bulunmamıştı. O kadar heyecanlıydı ki içtiği boğazından geçmezdi. Bir haftadan biraz fazla zaman vardı!

***

Wilmington küçük bir kasaba, diye düşündü Roger. Gidebileceği kaç yer olabilirdi ki? Elbette eğer buradaysa. Bunun hayli olası olduğunu düşündü; New Bern rıhtımındaki birahanelerde yaptığı araştırmalar sonucunda *Phillip Alonzo*’nun Charleston’a sağ salim ulaştığını öğrenmişti - üstelik *Gloriana* Edenton’a demirlemeden yalnızca on gün evvel.

Brianna’nın Charleston’dan Wilmington’a varması iki günle iki hafta arası bir vakit almış olabilirdi - elbette eğer o yönde gittiyse.

“O burada,” diye mırıldandı. “Lanet olsun, burada olduğunu biliyorum!” Vardığı bu hüküm ister bir çıkarım, ister sezgi, ister temenni, isterse düpedüz inatçılık olsun, boğulmakta olan bir denizcinin seren direğine sarılması misali sarılmıştı buna.

Kendisi Edenton’dan Wilmington’a gitme işini oldukça kolay halletmişti. *Gloriana’*nın ambarından yük boşaltma işine başlamış, bir sandık çayı depoya taşımış, yere bırakmış, kapıya geri yürümüş ve teri emsin diye başına sardığı bezi yeniden bağlama işiyle meşgul olmuştu. Sıradaki ondan bir sonraki adam kendisini geçtiğindeyse rıhtıma geri çıkmış ve sağa değil de sola dönmüştü. Birkaç saniye sonra rıhtımdan kasabaya giden çakıl taşlı ince yola koyulmuştu bile. Ertesi sabah, Edenton’dan Wilmington’daki ana depoya denizcilik gereçleri götüren küçük bir kargo gemisinde yükleyici olma karşılığında bir ranza ayarlamıştı. Mallar daha sonra büyük bir gemiyle İngiltere’ye yollanacaktı.

Wilmington’a gelince yine, bir an bile vicdan azabı çekmeden atladı gemiden. Harcayacak zamanı yoktu, Brianna’yı bulması gerekiyordu.

Kızın orada olduğundan emindi. Fraser Tepesi dağlardaydı; oraya gitmek için bir rehbere ihtiyacı vardı ve Wilmington da böyle birini bulabileceği en uygun limandı. Ve eğer kız oradaysa kesinlikle birileri onu fark ederdi, bu konuda bahse girebilirdi. Yalnızca yanlış türden birilerinin hâlihazırda onun farkına varmış olmadığını umuyordu.

Ana caddeyi hızlıca şöyle bir kolaçan edip rıhtımda gezininceye, yirmi üç adet içkili han saydı. İsa aşkına, burada insanlar balık gibi içiyordu! Kız müstakil bir evden oda kiralamış da olabilirdi ama işe hanlardan başlamak en iyisiydi.

Akşam olduğunda hanların on tanesini elden geçirmiş, gemici arkadaşlarıyla karşılaşma ihtimaline karşı işi ağırdan almaya başlamıştı. Gözünün önünde bunca içkinin olup onun cebinde harcamak için fazladan tek kuruş para olmaması, susuzluğunu dayanılmaz boyutlara taşımıştı. Gün boyunca ağzına yemek koymamış olması işleri daha da zorlaştırıyordu.

Öte yandan henüz bundan fiziksel bir rahatsızlık duymaya başlamış sayılmazdı. Beşinci handaki adamlardan biri onu görmüştü, yedinci handaki kadınlardan biri de öyle. “Uzun boylu kızıl saçlı bir adam,” demişti adam ama kadın, “kocaman nefis bir kız, erkek pantolonu giymişti,” demişti hayretle dilini şaklatarak. “Caddeden aşağı her yanı açıkta yürüyordu, ceketini koluna asmıştı, poposu ise herkesin gözü önündeydi!”

Ah o popoyu ben de bir görsem, diye düşündü Roger, o zaman ne yapacağını biliyordu. Kibar bir hancı kadından bir bardak su isteyip yenilenmiş bir kararlılıkla yeniden yola koyuldu.

Hava iyice karardığında, beş han daha dolaşmıştı. Hanların bar kısımlar doluydu şimdi ve kızıl saçlı erkek giysili uzun kızın, yaklaşık bir haftadır dikkat çekmekte olduğunu öğrenmişti. Kız hakkında yapılan yorumların bazısı kanın tepesine sıçramasına neden olmuştu ve onu durduran tek şey, saldırıdan hapse atılma korkusu olmuştu.

Bu şekilde on beşinci hanı iki sarhoşla söz dalaşı yaparak terk etti, öfkeden köpürüyordu. İsa aşkına, bu kadında hiç mi akıl yoktu? Erkeklerin neler yapabileceğinden hiç mi haberi yoktu?

Caddede durdu ve terleyen yüzünü gömleğinin koluyla sildi. Şimdi ne yapacağını düşünerek derin derin nefes aldı. Devam etmeli diye düşündü ama aslına bakılırsa, yakında yiyecek bir şeyler bulamazsa yolun ortasında yüzüstü yere yapışıverecekti.

Mavi Boğa, diye karar verdi. Oranın önünden geçerken ahır kısmında içeri göz atmış ve yerlerin taze samanla kaplı olduğunu görmüştü. Bir-iki peniye yemek yese, belki hanın sahibi insaniyet adına ahırda uyumasına izin verirdi.

Başını çevirdiğinde gözüne yolun karşısındaki bir tabela takıldı.

Wilmington haber yazarı, Jno. Gillette, yazıyordu üstünde. Wilmington Gazetesi; Kuzey Caroline’daki birkaç tanesinden biriydi. Roger’a kalırsa bu kadarı fazlaydı bile. Eline bir taş alıp Jno. Gillette’in penceresinden atmamak

için kendini zor tuttu. Onun yerine başında sırılsıklam olmuş bezi çekip çıkardı ve üstüne başına çeki düzen vermeye çalışarak nehre ve Mavi Boğa'ya doğru yöneldi.

Kız oradaydı.

Ocağın yanına oturmuş, atkuyruğu yaptığı saçları ateşte parlıyor, yüzünde Roger'ın zor kullanarak silip atmak istediği bir gülümseme yerleşmiş haldeki bir genç adamla sohbet ediyordu. Roger kapıyı ardından çarptı ve kıza doğru ilerledi. Kız başını çevirdi ve sakallı yabancıya boş boş baktı. Gözlerinde onu tanıdığına dair bir ifade belirdi, sonra keyiflendi ve yüzüne koca bir gülümseme yayıldı.

"Ah," dedi. "Sen misin!" Sonra bakışları değişti ve orman yangını gibi hızla kavrayış yayıldı yüzüne. Çığlık attı. Çığlığı tüm gücüyle atmıştı, meyhanedeki bütün kafalar ona doğru döndü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Roger masanın diğer yanından ve kızın koluna yapıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kızın yüzü bembeyaz olmuş, şoktan gözleri büyümüştü. Kendini kurtarmaya çalışarak geri çekildi.

"Bırak beni!"

"Bırakmam! Benimle geleceksin, hem de hemen!"

Masanın etrafını dönerek diğer kolunu da yakaladı, kızı kendine çekti ve ardından iterek kapıya doğru yönlendirdi.

"MacKenzie!" Hay aksi, bu kargo gemisindeki denizcilerden biriydi. Roger adamı bu işin dışında tutmak için ona dik dik baktı. Neyse ki adam Roger'dan hem boyca ufak hem de yaşça büyüktü. Önce tereddüt etti, sonra yanındakilerden de cesaret alarak hırçın bir ifadeyle çenesini doğrulttu.

"Ne yapıyorsun o kıza, MacKenzie? Bırak kızı!" Kalabalıkta bir hareketlenme olmuştu, adamlar içkilerinden başlarını kaldırıp gürültünün geldiği yere bakmaya başlamıştı. Eğer Roger buradan *hemen* çıkmayı başaramazsa hiç çıkamayacaktı.

"Onlara sorun olmadığını, beni tanıdığını söyle!" diye fısıldadı Brianna'nın kulağına.

"Sorun yok." Brianna'nın sesi şok nedeniyle boğuk çıkıyordu ama yine de toplanmakta olan kalabalığın duyabileceği denli yüksekti. "Mesele yok. Onu… tanıyorum." Denizciler biraz gerilediler, hâlâ tereddüt ediyorlardı. Şöminenin yanında oturan cılız bir kız ayağa kalkmıştı; aslında ölümüne

korkuyordu ama cesurca eline taştan bir bira şişesi aldı, belli ki gerekirse Roger'a onunla vuracaktı. Tiz sesi, kalabalığın kuşkulu homurtularını bastırdı.

"Bayan Bree! Bu serseriyle bir yere gitmeyeceksiniz ya?"

Brianna, gülme niyetiyle bir ses çıkardı ama histeri krizi nedeniyle bu ses boğazında takıldı kaldı. Uzanıp tırnaklarını Roger'ın elinin üstüne geçirdi. Acıyla yerinden sıçrayan Roger kızın kolunu bıraktı, kız da kolunu çekti.

"Mesele yok," diye tekrar etti, bu kez daha kararlı bir sesle tüm salona. "Onu tanıyorum." Başıyla kıza küçük bir işaret yaptı. "Lizzie, sen git yat. Ben… daha sonra dönerim." Topukları üzerinde döndü ve hızla kapıya doğru yürüdü. Roger, olaya karışmalarını önlemek için meyhanedekilere tehditkâr bir bakış attı ve kızın peşinden ilerledi.

Kız kapının hemen dışında bekliyordu; parmakları Roger'ın koluna öyle bir şiddetli gömüldü ki eğer bu onu gördüğüne sevindiği içinse çok memnun ediciydi. Ama Roger'ın bu konuda şüpheleri vardı.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordu kız.

Roger kızın parmaklarını açtı ve onları sıkıca kavradı. "Burada olmaz," dedi hiddetle. Kızı kolundan tuttu ve biraz öteye, büyük bir atkestanesi ağacının gölgesine gittiler. Gökyüzü hâlâ günbatımının kalıntılarıyla parıldıyordu. Ama altında durdukları ağacın sarkık dalları, neredeyse yere değiyor ve onlara peşlerinden gelebilecek meraklı tiplerden gizlenmek için yeterince karanlık bir yer sunuyordu.

Gölgeliğe girer girmez kız ona doğru döndü. "Tanrı aşkına, ne işin var burada?"

"Seni arıyorum, seni küçük aptal! Peki ya sen ne yapıyorsun burada? Hele bu kıyafetler içinde!" Kızın pantolonu ve gömleğine kısacık bir an bakmıştı ama bu kadarı yetmişti.

Kızın kendi zamanına göre kıyafetleri cinsiyetsiz denecek kadar bol kesimliydi. Hele burada aylarca kadınları uzun kabarık etekler içinde gördükten sonra şimdi onu bu şekilde bacaklarının ayrımı gözler önünde, kalçalarının kıvrımı ve uylukları seçilebilir halde görmek Roger'da bir çarşaf alıp kızı buna sarmak isteği doğuruyordu.

"Lanet kadın! Yolda çırılçıplak yürüseydin bari!"

"Aptallaşma! Ne işin var burada?"

"Dedim ya, seni arıyordum."

Kızı omuzlarından kavradı ve ardından sertçe öptü. Korku, öfke ve onu

bulmuş olmanın getirdiği büyük rahatlamanın hepsi eriyip tutkuya dönüşmüştü ve Roger bu tutkudan titremekte olduğunu fark etmişti. Kız da öyleydi. Roger'a sıkı sıkı yapışmış, kollarında titriyordu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı kıza. Dudaklarını onun saçlarına bastırdı. "Her şey yolunda, ben buradayım. Seninle ilgilenirim."

Kız birden onun kollarından geriye kaçtı.

"Bak *sen!*" diye bağırdı. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Tanrı aşkına, nasıl buraya gelirsin?"

Sesindeki dehşet gayet belirgindi. Roger kızın koluna yapıştı. "Sen lanet canını riske atarak ortadan yok olduktan sonra ne yapacaktım? Asıl sen neden yaptın bunu?!"

"Ben ailemi arıyorum. Burada başka ne işim olacaktı?"

"Tanrı aşkına, bunu biliyorum! Ne yapacağını neden bana söylemediğini kastediyorum!"

Kız kolunu onun elinden kurtardı ve ardından onu öyle bir itti ki Roger sendelemekten başka bir şey yapamadı.

"Çünkü gitmeme izin vermezdin, işte bu yüzden! Beni durdurmaya çalışırdın ve- "

"Çalışırdım elbette! Tanrım, seni bir odaya kitler ya da el ve ayaklarını bağlardım! O küçük beyninle düşündüklerin- "

Kız Roger'ın yüzünde destekli bir tokat patlattı. "Kapa çeneni!"

"Lanet kadın! Sen hiçliğin içine atılacaksın, ben de sen pazar yerinde kukunu sergilerken evde oturup masada parmaklarımla trampet çalacağım, öyle mi? Benim ne cins bir erkek olduğumu sanıyorsun sen?"

Kendisine doğru gelen bir diğer tokadı hissetti ve kızın elini havada yakaladı.

"Bunu çekecek halde değilim kızım! Bana bir kez daha vurursan o zaman sana şiddet neymiş gösteririm!"

Brianna, atak yapan bir yılan kadar hızla, diğer elini yumruk yapıp onun karnına geçirdi.

Roger ona karşılık vermek istedi. Onun yerine kızı yakaladı ve saçını şöyle bir eline doladıktan sonra öpebildiğince sert şekilde onu öptü.

Kız boğulurmuş gibi sesler çıkarıp çırpınarak ona karşı geldi ama Roger

durmadı. Sonra kız da onu öpmeye başladı, ikisi birlikte dizlerinin üstüne çöktüler. Kızın kolları Roger'ın boynuna dolandı ve ağacın altındaki yaprak kaplı zemine serildiler. Hemen ardından kız Roger'ın kollarında sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

"Neden?" diye hıçkırdı. "Neden ille de beni takip ettin? Anlamıyor musun? Ne yapacağız şimdi!"

"Neyi? Neyi ne yapacağız?" Kızın korkudan mı öfkeden mi ağladığını anlamamıştı. Herhalde ikisi birden, diye düşündü.

Kız dağılmış saç tutamlarının arasından ona baktı. "Geri dönmek için! Ona doğru gideceğin, sevdiğin biri olması gerek. Sen diğer taraftaki sevdiğim tek kişiydin! Sen burada olursan ben oraya nasıl döneceğim? Peki ya sen nasıl döneceksin?"

Roger dondu kaldı. Korkuyu ve öfkeyi unutmuştu artık; tekrar vurmaya başlamasın diye kızın bileklerini sıkıca tuttu.

"Bu yüzden mi? Bu yüzden mi anlatmadın bana? Beni sevdiğin için mi? Tanrım!"

Kızın bileklerini bıraktı ve onu yanaklarından tutarak tekrar öpmeye davrandı. Kız birden kalçalarını kaldırdı ve bacaklarını aralayıp Roger'ın kaburgalarını kıstırdı.

Roger yuvarlanarak bu kıskaçtan kurtuldu ve kızı da beraberinde sürükledi. Sonunda Roger altta sırtüstü durumdaki Brianna ise üstte durur hale gelmişlerdi.

Saçına elini atıp yüzünü kendininkine yaklaştırdı Roger. "Dur artık," dedi. "Tanrım nedir bu, güreşiyor muyuz?"

"Bırak saçımı." Kız, Roger'ın elini çözmeye çalışarak başını kaldırdı. "Saçımın çekilmesinden nefret ederim."

Roger onun saçını bıraktı ve elini ensesi boyunca aşağı indirerek başparmağını boynunda nabzının attığı yerde tuttu. Kızın nabzı çekiç gibiydi; kendisininki de öyleydi.

"İyi, peki boğulmak hoşuna gider mi?"

"Sevmem."

"Ben de öyle. Şimdi kolunu boynumdan çek, tamam mı?"

Kız gövdesini çok yavaşça kaldırdı. Roger'ın nefesi hâlâ yerine gelmemişti ama bu boğulmaktan değildi. Kızın ensesini bırakmak istemiyordu. Yine

kaçarsa diye değil, onu elinin altında hissetmemeye dayanamayacaktı. O kadar uzun zaman olmuştu ki…

Kız ensesine uzandı ve onun bileğini kavradı fakat elini çekmedi. Roger onun yutkunduğunu gördü.

“Evet,” diye fısıldadı. “Söyle. Duymak istiyorum.”

“Ben… sana… âşığım,” dedi Brianna fısıldayarak. “Anladın mı?”

“Evet, anladım.” Kızın yüzünü çok nazikçe ellerinin arasına aldı ve onu aşağıya çekti. Kız da kolları titreyip gevşeyerek alçaldı.

“Emin misin?” dedi Roger.

“Evet. Peki şimdi ne yapacağız biz?” dedi Brianna ve ağlamaya başladı.

Roger yol kenarında toz ve yara bere içinde aç biilaç yatıyordu, göğsünün üstünde sarsıla sarsıla ağlayan ve arada ona küçük bir yumruk indiren bir kadın vardı. Hayatında kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

“Şişşt,” diye fısıldadı onu hafifçe sarsarak. “Sorun değil, başka bir yolu var. Geri döneceğiz, nasıl yapıldığını biliyorum. Merak etme, bunu halledeceğim.”

Nihayet kızın gücü tükendi ve sessizce Roger’ın göğsüne uzandı. Arada bir burnunu çekip hıçkırıyordu. Roger’ın gömleğinin üstünde büyükçe ve ıslak bir leke belirmişti. Tepelerindeki ağaçta konuşlanmış cırcırböceklerinin sesi geceyi delip geçiyordu.

Neden sonra kız doğruldu ve karanlıkta arandı. “Burnumu silmem gerek,” dedi. “Mendilin var mı?”

Roger ona saçını bağlarken kullandığı paçavrayı verdi, kız da sümkürme sesleri çıkardı.

“Tıraş köpüğü kutusu gibi ses çıkarıyorsun.”

“Peki sen bunlardan birini en son ne zaman gördün bakayım?” Yine Roger’ın üstüne yatıp başını omuz çukuruna koydu ve çenesine doğru uzandı. Roger en son iki gün önce tıraş olmuştu, o zamandan beri buna ne zaman ne de fırsat bulabilmişti.

Kızın saçı artık sentetik çiçekler gibi değilse de hâlâ biraz çimen gibi kokuyordu. Demek ki bu onu doğal kokusuydu.

Kız Roger’ı saran kollarını iyice sıkarak derin derin iç çekti.

“Üzgünüm,” dedi. “Peşimden gelmeni istememiştim ama şu anda burada olduğun için son derece mutluyum Roger!”

Roger onu şakağından öptü; ter ve gözyaşından tuzlanıp nemlenmişti.

“Ben de öyle,” dedi, o an artık önceki iki ayın tüm sıkıntı ve tehlikeleri önemsiz görünüyordu. Biri dışında hepsi.

“Ne kadar zamandır planlıyordun bunu?” diye sordu Roger. Bunu günü gününe tahmin edebileceğini düşünüyordu. Kızın mektuplarının değişmeye başladığından beriydi.

“Ah… aşağı yukarı altı ay,” diyerek Roger’ın tahminini doğruladı. “Geçen Paskalya tatilinde Jamaika’ya gittiğimden beri.”

“Öyle mi?” İskoçya yerine Jamaika’ya gitmişti. Roger’a ona katılıp katılmayacağını sormuştu ama tatilde doğruca onu ziyaret etmeye gelmediği için aptalca alınganlık yaparak Brianna’yı reddetmişti.

Kız derin bir nefes alıp verdi, sonra gömleğinin yakasıyla boynunu sildi.

“Rüyalar görüp duruyordum,” dedi. “Babam hakkında. Babalarım. Her ikisi.”

Bu rüyalar küçük küçük bölümlerden fazlasıydı; Frank Randall’ın yüzünün sanki canlıymış gibi bir görüntüsü ve içinde annesini de gördüğü uzun bölümler vardı. Arada sırada da kızıl saçlı uzun bir adam görüyordu, hiç görmemiş olduğu halde o olduğunu bildiği babasıydı bu.

“Bir de belli bir rüya vardı ki…” Rüyada geceydi, kız tropik bir yerlerdeydi ve şekerkamışı olduğunu sandığı yüksek birtakım bitkiler vardı, uzakta bir yerde ise yangın vardı.

“Davullar çalıyordu ve ben kamışların arasında çok korkunç bir şeyin saklandığını biliyordum,” dedi. “Annem oradaydı, bir timsahla çay içiyordu.” Roger homurdandı, kızın sesi tizleşti. “Sonra o kamışların arasından çıktı. Yüzünü pek göremiyordum çünkü karanlıktı fakat başını çevirdiğinde, orada beliren bakır rengi yansımalardan saçının kızıl olduğunu anlamıştım.”

“Kamışların ardındaki korkunç şey o muydu?” diye sordu Roger.

“Hayır.” Kız başını çevirdiğinde Roger onu saçından çıkan hışırtıyı duydu. Hava artık iyice kararmıştı, Brianna’nın vücudu onun göğsünde biraz ağırlık yapıyor, yumuşak sesi gölgelerin arasından geliyordu.

“O, annemle korkunç şeyin arasında duruyordu. Onu göremiyor ama orada beklediğini biliyordum.” Kız istem dışı şekilde hafifçe titredi ve Roger ona daha sıkı sarıldı.

“Annemin kalkıp ona doğru gideceğini de biliyordum. Onu durdurmaya çalıştım ama beni görmesini ya da duymasını sağlayamadım. Sonra babama

döndüm ve annemle gitmesini söyledim. O yaratık her neyse annemi ondan kurtarması için. Ve babam beni gördü!" Kızın kolundaki eli sıkılaştı. "Beni hem gördü hem de duydu. Sonra da uyandım."

"Ve?" dedi Roger şüphe içinde. "Yani bu Jamaika'ya gitmene neden oldu, çünkü- "

"Bu düşünmemi sağladı," dedi kız kesin bir tavırla. "Sen biliyorsun; 1766'dan sonra onları ne İskoçya'da ne de Kolonilerdeki göçmenlerin arasında bulabildin. O zaman da artık vazgeçmemiz gerektiğini, bulunacak daha fazla şey olmadığını söyledin."

Roger karanlığın yüzündeki suçlu ifadeyi gizlediğine memnun olmuştu. Hızlıca kızın başının tepesini öptü.

"Ama düşündüm ki rüyada gördüğüm yer tropik bir bölgedeydi. Ya okyanus adalarına gittilerse?"

"Buna bakmıştım," dedi Roger. "1760'ların sonundan 70'lere dek Edinburgh ya da Londra'dan herhangi bir istikamete doğru kalkan tüm gemilerin yolcu listelerini kontrol etmiştim," diye ekledi sesinde ters bir tonla.

"Bunu biliyorum," dedi o da aynı ters tonla. "Peki ya yolcu değildilerse? Düşünsene, insanlar o zamanlar - yani şimdi - Okyanus adalarına ne amaçla gidiyorlar?" Fark ettiği gerçek karşısında sesi çatlamıştı.

"Çoğunlukla ticaret için."

"Doğru. O halde ya bir kargo gemisiyle gittilerse? O zaman isimleri yolcu listesinde olmazdı."

"Tamam," dedi usulca. "Haklısın, olmazdı. Peki ya o zaman onları nasıl arayacaktın?"

"Depo girişleri, tarla kayıt defterleri, rıhtım giriş kayıtları. Tüm tatilimi kütüphane ve müzelerde geçirdim. Ve onları buldum," dedi, sesinde garip bir tınıyla.

Tanrı aşkına, notu görmüştü. "Yani?" dedi Roger sakin kalmaya çalışarak.

Kız hafifçe güldü. "Kaptan James Fraser diye biri, *Artemis* isimli gemiyle gelip Montego Körfezi'ndeki bir çiftçiye 2 Nisan 1767 tarihinde beş ton yarasa gübresi satmış."

Roger neşeyle homurdanmadan edemedi ama yine de görüşünü belirtti: "Bir gemi kaptanı demek? Peki ya annenin onun deniz tutması hakkında tüm o anlattıkları ne olacak? Hem cesaretini kırmak istemem ama gerçekten de yüzlerce James Fraser var; bunun o olduğundan nasıl olup da- "

“Olabilir ama Nisan ayının birinde de Claire Fraser isimli bir kadın Kingston’daki köle pazarından bir köle satın almış.”

“Ne yapmış?”

“Nedenini bilmiyorum,” dedi Brianna, “ama eminim iyi bir nedeni vardır.”

“Elbette, ama- ”

“Belgelere göre kölenin ismi Temeraire ve tek kollu olarak tarif edilmiş. Bu onu diğerlerinden ayırıyor, değil mi? Neyse, bu ismi aramak için sadece Okyanus Adaları’nın değil tüm güney kolonilerinin gazetelerini araştırmaya başladım. Çünkü annem bir köleyi elinde tutmazdı, onu satın alsa bile bir şekilde serbest bırakırdı, azat haberleri de yerel gazetelerde basılırdı. Belki kölenin nerede azat edildiğini bulabilirim diye düşündüm.”

“Buldun mu peki?”

“Hayır.” Bir süre sustu. “Başka bir şey buldum. Ailemin nasıl… öldüğüne dair bir haber.”

Her şeye rağmen bunu kızın ağzından duymak yine de onu şok etmişti. Kızın bacaklarını sıkıca kendine çekerek kollarını onun etrafına sıkıca sardı.

“Nerede?” dedi usulca. “Nasıl?”

Aslında bunu kendi daha iyi bilirdi. Brianna’nın zorlukla yaptığı açıklamayı dinlemedi bile; kendini lanetlemekle meşguldü. Onun bir şeyden vazgeçirilemeyecek kadar inatçı olduğunu bilmeliydi. Kalın kafasıyla yaptığı her şey yalnızca kızın yaptıklarını gizlemesine neden olmuştu. Sonunda da aylar boyunca kaygılanarak bunun bedelini ödeyen yine kendi olmuştu.

“Ama zamanımız var,” dedi Brianna. “Haberde 1776 diyordu, onları bulacak zamanımız var.” Derin bir iç çekti. “Burada olduğuna çok memnunum. Ben dönmeden evvel durumun farkına varırsın diye çok kaygılanıyordum, ne yapacağını kestiremiyordum.”

Roger, “iki yaşında bir çocuğu olan bir arkadaşım var. Çocuklara karşı işlenen şiddet suçlarını asla affetmeyeceğini ama insanlara bunu yaptıranın ne olduğunu anladığını söylüyor. Ben de karılarını dövenler konusunda şu anda aynı şeyi hissediyorum,” dedi.

Göğsünde uzanan ağır kütleden kıkırtılı, küçük bir gülüş geldi. “Bunu derken neyi kastediyorsun?”

Roger bir elini onun sırtından aşağı indirip biçimli yuvarlak kalçasını sıktı. Gevşek pantolonun içine külot giymemişti.

“Yani eğer ben kendim değil de bu zaman ait bir adam olsaydım, hiçbir şey bana kemerimi popona şöyle bir düzine kez falan indirmenin vereceği kadar büyük zevk veremezdi.”

Kız bu tehdidi hiç ciddiye almadı. Hatta Roger onun güldüğünü düşündü.

“Bu zamandan olmadığına göre yapmayacak mısın yani? Yoksa yapacaksın da zevk mi almayacaksın? “

“Ah, zevk almasına alırdım,” diye temin etti onu Roger. “Sana temiz bir sopa çekmekten daha çok hoşuma gidecek bir şey yok. “

Gerçekten de gülüyordu Brianna.

Birdenbire sinirlenerek onu üstünden attı ve onun üstüne oturdu.

“Neyin var senin?”

“Başka birini bulduğunu düşünmüştüm! Son aylardaki mektupların… özellikle de o sonuncusu. Bundan emindim. Seni dövmek istemem bu yüzden - bana yalan söylediğin ya da bana söylemeden çekip gitmen yüzünden değil - seni kaybettiğimi düşündürdüğün için!”

Brianna bir süre sustu. Eli karanlıktan çıkıp usulca Roger’ın yüzüne dokundu. “Üzgünüm,” dedi sessizce. “Asla böyle düşünmeni istemedim. Sadece iş işten geçene kadar farkına varmamanı istedim.” Brianna başını ona doğru çevirdi, sığınaklarının dışından gelen zayıf ışıkta bir siluet gibi görünüyordu. “Peki nasıl anladın?”

“Kutuların. Üniversiteye geldiler.”

“Ne? Ama onlara kutuları Mayıs sonu olmadan yollamamalarını söylemiştim, o vakitlerde sen İskoçya’da olacaktın!”

“Evet olacaktım ama son dakikada çıkan bir konferans nedeniyle Oxford’da kalmam gerekti. Kutular ben gitmeden bir gün önce geldi.”

Kapı açılıp da müdavimler handan sokağa döküldüğünde, ani bir ses ve ışık seli oluştu. Ayak sesleri ve konuşmalar sığınaklarının çok yakınından geçip gitti. Sesler yok olana dek ikisi de konuşmadı. Yeniden sessizlik çökünce Roger, üst dallardan düşüp yakınlarındaki yapraklara çarpan bir atkestanesinin sesini duydu.

Brianna’nın sesi oldukça boğuktu. “Demek başkasını bulduğumu düşündün… ve yine de peşimden geldin, öyle mi?”

Roger iç çekti ve yüzündeki nemli saçları uzaklaştırdı, öfkesi geldiği gibi gitmişti.

“Siyam Kralı’yla mı evlendin diye bakmaya geldim. Lanet kadın.”

Kız karanlıkta ancak soluk bir gölgeydi; Roger onun düşen kestaneyi almak için eğildiğini ve onunla oynamak için oturduğunu gördü. En sonunda Brianna derin bir soluk alıp onu yavaşça bıraktı.

“*Karılarını* dövenler dedin.”

Roger duraksadı. Cırcırböcekleri yine susmuştu.

“Emin olduğunu söyledin. Ciddi miydin?”

Bir kalp atımı, hatta bir sonsuzluk boyunca sessizlik oldu. Brianna usulca, “Evet,” dedi.

“Inverness’ta demiştim ki- ”

“Beni ya tümüyle alacağını ya da hiç almayacağını söylemiştin. Ben de anladığımı söylemiştim. Eminim.”

Kızın tişörtü dalaşırlarken pantolonunun içinden çıkmıştı ve sıcak yaz esintisinde onun üzerinde salınıp duruyordu. Uçuşan gömleğin altındaki tene eliyle dokundu Roger, o değince kızın tüyleri dimdik oldu. Roger kızı kendine çekti, ellerini onun çıplak sırtında ve kumaşın altındaki çıplak omuzlarında gezdirdi, yüzünü onun saçlarına ve boynuna gömdü. “Söylediğinde ciddi miydi?”

Kız onun omuzlarını yakalayıp geriye yaslanarak onu kışkırttı; evet, ciddiydi. Roger tek kelime etmeden onun gömleğini yırtarcasına açarak cevapladı kızı. Memeleri beyaz ve yumuşaktı.

“Lütfen,” dedi kız. Elleri oğlanın başının gerisinde, onu kendine çekiyordu. “Lütfen!”

“Seni şimdi alırsam, bu sonsuza dek devam eder,” diye fısıldadı.

Brianna kesik kesik nefes aldı fakat Roger ellerini üstünde gezdirirken hiç sesini çıkarmadı.

“Tamam,” dedi sonra.

Hanın kapısı yeniden açılarak sıçramalarına neden oldu. Kızı bırakıp ayağa kalktı ve sonra ona yardım etmek için elini uzattı, sonra kızın elini tutarak seslerin uzaklaşmasını bekledi.

“Gel hadi,” dedi ve eğilerek dalların altından geçti.

Ahır hanın biraz uzağında, sessiz ve karanlıktı. Dışarıda durup beklediler ama hanın arka tarafından ses gelmiyordu, üst katlardaki pencerelerde de ışık

yoktu.

“Umarım Lizzie yatmıştır.”

Bir an Lizzie’nin kim olduğunu merak etti Roger ama sonra umursamadı. Gece Brianna’nın tenindeki tüm rengi çekip almış olsa da bu mesafeden onun yüzünü rahatça görebiliyordu. Roger onun bir palyaço gibi göründüğünü düşündü; beyaz yanaklarına yaprakların gölgeleri düşmüştü ve bunlar saçının koyu rengiyle çerçevelenmişti. Kızın elini, avuç içleri birbirine bakacak şekilde tuttu.

“El evliliği nedir bilir misin?”

“Tam olarak değil. Geçici bir cins nikâh mı?”

“Öyle sayılır. Adalarda ve İskoçya’nın diğer uzak köşelerinde, insanların bir rahibe uzak oturduğu yerlerde, bir kadın ve bir erkek el evliliği yapar; bir yıl ve bir gün süresince birbirlerine sadık kalmaya yemin ederlerdi. Sürenin sonunda ise bir rahip onları kalıcı olarak evlendirirdi ya da kendi yollarına giderlerdi.”

Kız onun elini daha sıkı tuttu. “Ben geçici bir şey istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum. Ama öyle hemencecik bir rahip bulabileceğimizi de sanmıyorum. Burada henüz kilise yok, en yakın rahip de herhalde New Bern’dedir.” Tuttukları ellerini kaldırdı. “Sana hepsini istediğimi söyledim ama eğer benimle evlenmeyi düşünmüyorsan…”

Kız elini daha da sıktı. “İstiyorum.”

“Tamam öyleyse.”

Derin bir nefes aldı ve başladı: “Ben, Roger Jeremiah, sen Brianna Ellen’ı yasal karım olarak alıyorum. Mallarımı ve bedenimi bu uğurda ortaya koyuyorum…” Kızın eli onunkinin içinde seğirdi, o da tutuşunu sıkılaştırdı. Bu yemini kim yazdıysa işi iyi biliyordu.

“…hastalıkta sağlıkta, zenginlik ve fakirlikte, ikimiz de yaşadığı sürece.”

Kız birleşmiş ellerini indirdi ve üzerinde düşüne düşüne konuştu: “Ben, Brianna Ellen, sen Roger Jeremiah’ı…” Kızın sesi Roger’ın kalp atışından ancak biraz daha yüksekti ama Roger her bir sözcüğü duymuştu. Ağaçtan yana bir esinti geldi, yaprakları titreterek kızın saçını havalandırdı

“…ikimiz de yaşadığı sürece.”

Bu kısmın onlara, şu an birkaç ay öncesine göre daha çok şey ifade ediyor olması gerektiğini düşündü. Taşlardan geçmek insanın hayatın ne kadar

kırılgan olduğunu anlaması için çok iyi bir yoldu.

Bir anlık sessizlik oldu, bunu tek bozan üstlerindeki yaprakların hışırtısı ve handan gelen belirsiz konuşma sesleriydi. Roger kızın elini dudaklarına götürerek öptü, tam yüzük parmağının üstünden, bir gün oraya bir yüzük de takabileceğini umuyordu.

Burası bir ahırdan çok genişçe bir barakaydı. Yine de hayvanın biri - bir at ya da katır - odanın sonundaki bir bölmede eşeleniyordu. Havada güçlü ve temiz bir şerbetçiotu kokusu vardı ve hem saman hem de gübre kokusunu bastırıyordu; Mavi Boğa kendi birasını kendi yapıyordu. Roger kendini sarhoş gibi hissetti ama bu alkolden değildi.

Baraka çok karanlıktı, kızı soymak hem sinir bozucu hem de çok zevkliydi.

“Bir de kör insanların dokunma duyularının gelişmesinin yıllar aldığını sanırdım,” diye mırıldandı.

Kızın gülüşüyle çıkan sıcak nefesi boynunu yalayıp geçince, ensesindeki tüyler dikeldi.

“Bunun beş kör adam ve bir fil şiirindeki gibi olmadığına emin misin?” dedi. Kızın eli yoklayarak onun gömleğinin yakasını buldu ve oradan içeri girdi.

“ ‘Hayır, bu bir duvara benziyor,’ ” diye alıntıladı. Parmakları Roger’ın meme uçlarının etrafındaki hassas bölgede gezindi. “Kıllı bir duvar. Tanrım, bu duvarda kabartılar da varmış.”

Yine güldü ve başını eğerek bir güveyi kapmaya çalışan kör bir yarasa gibi ilk denemede onun dudaklarını buldu.

“Amfora,” diye mırıldandı Roger onun etli dudaklarını öperken. Elleri kızın kalçalarının genişleyen tatlı eğiminin üzerinde gezindi, sanki kadim seramik kapların zamansız mükemmeliyetini yansıtıyor, bereket vaat ediyordu bu kıvrımlar. “Bir Antik Yunan vazosu gibi, Tanrım dünyanın en güzel kıçına sahipsin!”

“Vazo kıçlı demek?”

Kız ona sürtündü, gülüşündeki titreme dudakları vasıtasıyla onunkilere geçti ve bir virüs gibi kanına karıştı. Kız elini onun kalçasına koydu ve uzun parmaklarını pantolonundan içeri soktu. Başta duraksayarak ardından kendinden daha emin şekilde yokladı, bir yandan da onun üstündeki giysi katlarını çıkarıyordu.

“Hayır, bu bir ipe benziyor… ”

“Kes gülmeyi seni hınzır.”

“…bir yılana… Yok… Hmm, belki bir kobraya… ”

“Bir zamanlar ‘Bay Mutlu’ diyen bir arkadaşım vardı,” dedi Roger, “ama bu benim için biraz tuhaf.” Kızı kollarından tutup yeniden öptü, öpücüğünü kızın yeniden kıyaslamalara başlayamayacağı kadar uzun tuttu.

Brianna hâlâ titriyordu ama Roger bunu artık gülmekten kaynaklandığını sanmıyordu. Kollarını ona dolayıp kendine çekti.

Nefes almak için durakladı. Bu hissin dağa tırmanmaya mı yoksa boğulmaya mı daha çok benzediğini düşündü fakat her neye benziyorsa aralarında pek oksijen bırakmamıştı.

“Daha önce hiç duraksamadan bir kızı öpmeyi başaramadım,” dedi, nefesini geri toplama umuduyla konuşarak.

“Ah, iyi. Boynun tutulsun istemeyiz.” Sesi yine titrek çıkıyordu ve bu kesinlikle gülmekten dolayıydı ancak sinirden de gülüyor olabilirdi.

“Ha-ha,” dedi Roger ve kızı yine kavradı, oksijenin canı cehennemeydi. Göğüsleri iri ve yuvarlaktı, onları Roger’ın göğsüne bastırdığı zaman verdikleri o yumuşak ama sıkı his, genç adamın içini gıcıklıyordu.

Bir türlü onu öpmeyi bitirip de üstündekileri çıkarmaya geçemiyordu fakat kendi belini kımıldatarak, Brianna’nın onun pantolonunu biraz aşağı çekebilmesini sağladı. Kızın eli aralarına girdiğinde boğazından minik bir inilti yükseldi.

Brianna yemekte soğan yemişti. Körlük Roger’ın sadece dokunma değil koku ve tat duyularını da keskinleştirmişti. Rosto, ekşi bira ve ekmek tadı geldi ağzına. Bir de tam olarak tanımlayamasa da ona çimen dolu yeşil çayırları hatırlatan bir başka koku. Bu kokuyu burnuyla mı duyuyordu yoksa ağzıyla mı? Bunu cevaplayamıyordu; duyularının arasındaki sınırları kaybetmişti. Sanki onun nefesini soluyor, kalbi onun göğüs kafesinde atarmış gibi onun kalp atışlarını hissediyordu.

Brianna’nın eli, onu rahatlatıcı olmanın biraz ötesinde bir tutuşla sıkıyordu, sonunda Roger derin derin soluyarak öpüşmeyi bıraktı.

“Bir saniye olsun onu bırakmayı düşünür müsün? Anlıyorum, güzel bir tutamaçtır ama daha etkili kullanımları da vardır.”

Kız bırakmak yerine dizlerinin üstüne çöktü.

Roger sıçrayarak hafifçe geri gitti.

“Tanrım, bunu yapmak istediğine emin misin?” Yapmasını mı istiyordu yoksa yapmamasını mı, kendi de emin değildi. Kızın saçları kasıklarını gıdıkladı, erkekliği de yutulmaya hasret, nabız gibi atıyordu. Ama Roger aynı zamanda onu korkutmak ya da reddetmek istemiyordu.

“Yapmamı istemiyor musun?” Kızın elleri Roger’ın kasıklarında hafifçe gezinip onu huylandırdı. Genç adamın dizlerinden beline dek vücudundaki her bir tüy dikilmişti. Kendini yarı keçi yarı insan olan, mitolojik yaratık satir gibi hissediyordu; keçi bacaklı ve pis kokulu.

“Aslında isterim. Ama günlerdir yıkanmadım,” dedi acemice kendini geri çekmeye çalışarak.

Kız kendiliğinden burnunu onun karnına dayadı ve derin bir nefes eşliğinde kasıklarına doğru indi. Roger’ın tüyleri diken diken oldu, bunun oda sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

“İyi kokuyorsun,” diye fısıldadı. “Bir tür iri, erkek hayvan gibi.”

Brianna’nın başını kavradı, parmakları ipeksi saçlarının arasına girdi.

“Bunda çok haklısın,” diye fısıldadı. Kızın elleri onun bileğinde duraksadı. Elleri hafif ve sıcacıktı.

Tam olarak niyeti bu değilken elleri gevşeyiverdi. Kızın saçlarının düşüp kasıklarına sürtmesini hissetti ve artık bir şeyler düşünmeyi bıraktı; zira beynindeki kan büyük bir hızla aşağı, kasıklarına doğru gidiyordu.

“Dou-yap-mu-yom?”

“Ne?” Roger, ancak kız geri çekilip saçını yüzünden çektikten bir süre sonra kendine geldi.

“Dedim ki, doğru yapıyor muyum?”

“Ah… sanırım.”

“Sanıyor musun? Emin değil misin yani?” Brianna’nın aklı yerine, Roger onu ne kadar hızla kaybediyorsa o denli çabuk geri geliyor olmalıydı. Kızın sesindeki bastırılmış gülme tonunu duydu.

“Şey… hayır,” dedi. “Yani, ben daha önce… bunu kimse… evet, sanırım öyle.” Kızın başını yeniden tutup hafifçe ileri bastırdı.

Roger başta, kızın gırtlağının derinliklerinden alçak bir uğultu çıkardığını sandı. Gerçi bu genişlemiş damarlarından akan kendi kanı da olabilirdi. Okyanustaki bir girdap gibi dönen, köpürüp fokurdayan… Bir an daha kalsa fışkıracaktı.

Brianna karşı koyamadan evvel kendini geri çekti, onu ayağa kaldırdı ve sonra kızın giysilerini atmış olduğu saman yığınına doğru götürdü.

Gözleri karanlığa alışmıştı ama yıldızların pencereden gelen ışığı o kadar zayıftı ki Brianna'ya baktığında, beyaz bir mermere bakarmış gibi bir şekil ve ana hatlar görebiliyordu sadece. Elbette mermer gibi soğuk olmakla hiç ilgisi yoktu.

Kendi görevine coşku ve dikkat karışımı bir hisle başladı; bunu daha önce bir kez denemiş ve o zaman yüzünü pazar günleri babasının kilisesindeki çiçekler gibi kokan bir kadın pedine gömmek zorunda kalmıştı. Bu pek şevk verici değildi doğrusu.

Ancak Brianna'nın kokusu onu haz denizine davet ediyordu.

Derin bir nefes aldı ve onu tüylerin oluşturduğu koyu renkli karaltının üstünden öptü Roger.

"Lanet olsun," dedi.

"Ne oldu?" Kızın sesi paniklemiş gibiydi. "Kötü mü kokuyorum?"

Gözlerini kapadı ve nefes aldı. Başı hafifçe dönüyordu ve hazla keyif karışımından sersemlemişti.

"Hayır. Sadece, bir yılı aşkın zamandır buradaki tüylerinin ne renk olduğunu düşünüp duruyordum." Ellerini nazikçe buklelerde gezdirdi. "Şimdi ise burnumun dibindeler ve ben hâlâ bunu bilemiyorum."

Kız kıkırdadı, titremesi Roger'ın elinin altındaki göbeğini hafifçe sallamıştı. "Sana söylememi ister misin?"

"Hayır, bırak sabaha şaşırayım." Başını işine gömdü, bunca küçük bir yerde bu kadar farklı çeşitte doku olmasına şaşırmıştı - cam gibi dümdüz, hafif pütürlü, lastik gibi esnek ve birden kaygan bir doku, misk ve tuz kokusu bir arada.

Bir süre sonra, kız sanki kendisini kutsarmış gibi ellerini onun başına koydu. Roger sakalının onun canını yakmadığını umuyordu ama bu, Brianna'nın umurunda değil gibiydi. Sıcak kasıklarından bir titreme geçti ve aynı titremenin Roger'ın göbeğine de sıçramasına neden olan minik bir ses çıkardı.

Başını kaldırarak, "Doğru yapıyor muyum?" diye şaka yollu sordu.

"Oh, evet," dedi usulca. "Yapıyorsun tabii." Onun saçlarındaki ellerini daha da sıktı.

Tam yine başını eğiyordu ki yine geri çekildi ve kızın vücudunun beyazlığına baktı.

“Peki nasıl oluyor da biliyorsun bunu?” diye sordu Brianna. Roger’ın cevabı derin bir gülüştü. Ardından kendini kızın yanında buldu; ağzı ağzındaydı, vücutları birbirine yapışmıştı ve kızın ısısı onu ateş gibi yakıyordu.

Birbirlerinin tadına baktılar ve Roger’ın artık işi ağırdan alacak hâli kalmamıştı.

Yine de bunu başardı. Kız hevesli ama acemi bir şekilde kalçalarını kaldırıp onun üzerine oturdu, hızlıca ve çok hafifçe ona temas etti. Roger onun ellerini alıp göğsünün üstüne yerleştirdi. Kızın avuç içleri sıcacıktı ve onun da göğüs uçları belirginleşmişti.

“Kalbimi hisset,” dedi Roger. Sesi kendi kendine bile kalın gelmişti. “Eğer durursa söyle bana.”

Aslında niyeti komiklik yapmak değildi, kız sinirle gülünce de şaşırdı. Roger ona değince gülme sona erdi. Elleri Roger’ın göğsünde birbirine yanaştı, sonra genç adam onun gevşeyerek kendisine bacaklarını araladığını hissetti.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı Roger. “Ah, Bree, âşığım sana.”

Brianna cevap vermedi fakat karanlığın içinden bir el çıkıp narince yanağına dokundu. Roger ona sahip olana dek kız elini orada tuttu, diğer eli de onun atan kalbinin üstündeydi.

Roger şimdi kendini daha da sarhoş hissediyordu. Ancak bu uykulu bir kendinden geçiş değildi, her şeyin farkındaydı. Kendi terinin kokusu, onunki, Brianna’nın tutkusuna karışmış bir tutam korkununki…

Gözlerini kapayıp soluk aldı. Kızın omuzlarını daha sıkı tuttu. Hafifçe bastırdı. İçine girmişti. Kızın yırtılışını hissetti ve kendi dudağını kan gelecek kadar sert ısırdı.

Brianna’nın tırnakları göğsüne girdi ve, “Devam et!” diye fısıldadı.

Hızlı ve sert bir hamle, işte ona sahip olmuştu.

Roger o pozisyonda kaldı, gözleri kapalı soluk alıp veriyordu. Canını yakacak derecede büyük bir zevkin eşiğindeydi. Hayal meyal, acaba duyduğu acının ona mı ait olduğunu düşündü.

“Roger?”

“Hmm?”

“Seninki… çok mu büyük sence?” Sesi hafifçe ürkekti.

“Ah…” Uygun sözleri aradı. “Ortalamadır.” Düşünceleri ani bir şüpheyle bölünüverdi. “Çok mu canını yakıyorum?”

“Hayır, pek sayılmaz. Yalnızca… bir dakika hareket etmesen olur mu?”

“Bir dakika, bir saat, hatta istersen ömrüm boyunca.” Hareket etmemenin onu öldürebileceğini düşündü ve seve seve ölebilirdi.

Kızın elleri yavaşça sırtından aşağıya inip kalçalarına değdiler. Roger titredi ve başını eğdi, gözleri kapalıydı. Zihninde kızın yüzü canlandı ve onu öpücüklere boğdu.

Kız kulağına, “Tamam,” diye fısıldadı, o da bir makine gibi olabildiğince yavaş hareket etmeye başladı, hareketlerini kızın kalçalarında duran ellerine göre ayarlıyordu.

Kız biraz kasıldı ve sonra gevşedi, kasıldı gevşedi, kasıldı gevşedi, Roger onun canını yaktığını biliyordu, yine tekrarladı ve tam duracaktı ki kız kendini ona doğru yükseltti.

Karaya çıkmış bir balık gibi çırpınarak kızın içinden çıktı, kendini geri çekerken kızın göğüslerini ezerek onun üzerine uzandı ve inledi.

Sonra sessizce yattı, artık sarhoş değildi, suçlulukla karışık bir huzurla sarmalanmıştı, kızın kolları da sarıyordu onu ve sesi kulağında bir fısıltıydı.

“Sana âşığım,” dedi Brianna, bira kokan havadaki boğuk sesiyle. “Benimle kal.”

“Hayatım boyunca,” dedi Roger ve kollarını kıza doladı.

Terleri birbirlerine kaynaşmış ve nefeslerini dinler halde huzur içinde uzandılar. Roger sonunda silkelendi ve yüzünü onun saçlarından kaldırdı. Bir ara ağırlıksız gibi hissettiği uzuvları şimdi kurşun gibi ağırdı.

“İyi misin aşkım?” diye fısıldadı. “Canını yaktım mı?”

“Evet, ama umurumda değil.” Brianna’nın eli onun sırtı boyunca dolaştı. “Güzel miydi? Doğru yaptım mı?” Sesi gergin çıkmıştı.

“Ah, Tanrım!” Roger eğildi ve onu uzun uzun öptü. Brianna başta biraz gergindi fakat dudakları gevşedi.

“O halde iyiydi öyle mi?”

“Ah, Tanrım!”

“Bir papazın oğlu olduğun düşünülürse çok fazla lanet okuduğun kesin,” dedi Brianna sesinde hoş bir suçlayıcılıkla. “Belki de Inverness’taki o yaşlı kadınlar haklıydı; sen şeytana karışmışsın.”

“Benimkiler lanet değil,” dedi. Alnını kızın omzuna koydu ve onun, daha doğrusu her ikisinin kokusunu çekti içine. “Bunlar şükran duası.”

Brianna bu sözlere güldü. “O halde gerçekten iyiymiş,” dedi sesinde belirgin bir rahatlama vardı.

Roger başını kaldırdı. “Tanrı aşkına, elbette. Nasıl olur da başka türlüsünü düşünürsün?”

“Şey, tek laf etmedin. Orada sanki biri kafana bir şey indirmiş gibi yattın durdun. Ben de belki hayal kırıklığına uğramışsındır diye düşündüm.”

Şimdi gülme sırası Roger’daydı, yüzü yarı yarıya kızın boynuna gömülü bir haldeydi.

“Hayır,” dedi sonunda nefes almak için başını kaldırarak. “Sanki omurilik sıvısı boşaltılıyormuş gibi çırpınmak, erkek tatmini için yeterince belirgin bir harekettir. Belki pek beyefendice değildir ama dürüst bir davranıştır.”

“Ah, tamam.” Bu cevaptan tatmin olmuşa benziyordu Brianna. “Kitapta bu konu hakkında bir şey yazmıyordu.”

“Hangi kitapmış bu?” Roger tedbirli bir şekilde hareket etti, ikisinin ciltleri sanki birbirine yapışmış iki kâğıt gibi cırt ederek ayrıldı. “Dağınıklık için özür dilerim.” Kırış kırış olmuş gömleğini arandı ve kıza uzattı.

“*Duyusal Adam.*” Kız gömleği aldı ve titizlikle silkti. “Kitapta çırpılmış krema ve buz kalıplarıyla ilgili bir sürü ayrıntı vardı, ama ağızla muamele gibi şeylerin nasıl yapıldığını öğretmesi açısından- ”

“Yani bunu bir *kitaptan* mı öğrendin?” Roger sanki babasının cemaatindeki kadınlardan biriymişçesine isyan etmişti.

“Herhalde birlikte yemeğe çıktığım insanlara yapmıyorum bunu!” Buna karşılık kız da şoke olmuştu.

“Genç kadınlara bunların nasıl yapılacağını öğreten kitaplar mı var yani? Rezalet!”

“Rezil olan da neymiş?” dedi alıngan bir tonla. “Bunu başka nasıl öğrenecektim ki?”

Roger eliyle yüzünü sıvazladı, diyecek laf bulamıyordu. Bir saat önce sorulsa, tümüyle cinsel eşitlikten yana olduğunu belirtirdi. Yine de belli ki

yüzeydeki modern kılıfın altında, hoş bir genç kadının evlenirken böyle konularda tümüyle cahil olmasını dileyen, bir Presbiteryen rahibin oğluydu.

Kafasındaki bu Viktoryen fikirleri erkekçe bastıran Roger, elini kızın bel ve kalçasının beyaz kıvrımına koydu, ardından bir göğsünü avuçladı.

“Hiç mühim değil,” dedi. “Yalnızca kitaplarda okuduğundan,” - dudaklarını onunkilere değdirmek için başını eğdi kızın alt dudağına küçük bir ısırık attı - “biraz daha fazlası da var.”

Brianna birden hareket ederek bembeyaz sıcak vücudunu onun çıplak tenine yasladı. Roger bunun şokuyla ürperdi.

“Göster bana,” diye fısıldadı genç kız ve onun kulakmemesini ısırdı.

***

Yakınlarda bir yerde bir horoz öttü. Brianna, uyuyakaldığı için kendini azarlayarak hafif bir uykudan uyandı. Kendini sanki yerden birkaç karış havada hissediyordu, yön duygusu kaybolmuş, başı hafifçe dönüyordu. Aynı zamanda tek bir dakika bile kaybetmek istemiyordu.

Roger kızın yanında kımıldadığını hissederek silkelendi. Bir kolunu kızın üstüne attı ve kızı önüne doğru çekerek kaşık pozisyonu almalarını sağladı. Dizleri dizlerine, kasıkları kızın kalçalarına değiyordu. Kızın saçlarını üfleyerek yüzünden çekti ve bu kızı güldürdü.

Onunla üç kez sevişmişti. Her yanı tutulmuştu ama keyfi gayet yerindeydi. Bunu kafasında bin kez canlandırmış ancak düşündüklerinin hiçbiri gerçeği gibi olmamıştı. Biri tarafından bu şekilde fethedilmek, alınan zevkin insan etinin sınırlarının ötesine geçmesi, bunları hayal etmenin bir yolu yoktu.

“Üzgünüm,” dedi Roger usulca onun kulağına.

“Ne için?” Brianna geriye döndü. Şu anda yapabilirdi. İstediği yerine dokunabilir, vücudundaki farklı dokuları elleyip tadabilirdi. Onu çıplak görebilmek için gün ışığının gelmesini iple çekiyordu.

“Bunun için.” Eliyle küçük bir hareket yaparak etraflarındaki karanlığa ve altlarındaki samanlara işaret etti. “Beklemeliydim. Senin için… iyi olmasını istiyordum.”

“Benim için gayet iyiydi,” dedi usulca.

“Doğru düzgün bir gerdek gecemiz olsun istiyordum. Yumuşak bir yatak, temiz çarşaflar… İlk seferin için böylesi daha iyi olurdu.”

“Yumuşak yatakları ve temiz çarşafları biliyorum zaten,” dedi. “Ama bunu bilmiyordum.” Brianna onun kollarının arasında geriye döndü ve bacaklarının arasındaki değişken kütleyi yakaladı. Roger bir an şaşırarak kasıldı, sonra kızın onunla istediği gibi oynamasına izin vererek gevşedi. “Daha iyi olamazdı,” dedi Brianna usulca ve onu öptü.

Roger da karşılık verdi; yumuşak ve yavaş bir şekilde, ağzının bütün kıvrımlarını keşfederek ve kendisininkinin de keşfedilmesine izin vererek. Genzinin derinlerinden mırıldandı ve onun aşağıdaki elini çekmek için uzandı.

“Tanrım, Bree, öldüreceksin beni.”

“Üzgünüm,” dedi Brianna şaşkınlıkla. “Çok mu fazla sıktım? Canını yakmak istememiştim.”

Roger bunun üzerine güldü. “Ondan değil. Ama zavallıyı bırak da biraz dinlensin.” Roger sıkıca tutarak kızı yine sırtı kendisine bakacak şekilde çevirdi.

“Roger?”

“Hmm?”

“Şimdiye dek hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.”

“Ne? Ne güzel işte.” Sesi mayışık çıkıyordu.

“Artık… dönemesek bile, bir arada olduğumuz sürece bunu umursamam.”

“Geri döneceğiz.” Eliyle kızın göğsünü nazikçe avuçladı. “Dedim sana, başka bir yolu daha var.”

“Öyle mi?”

“Sanırım.” Roger ona büyü defterinden, dikkatlice bir araya getirilmiş notlardan ve çılgınca lakırdılardan - ve Craigh na Dun’daki taşlardan kendi geçişinden bahsetti.

“İkinci seferinde seni düşündüm,” dedi usulca ve karanlıkta elini onun yüzünün kıvrımlarında gezdirdi. “Hayatta kaldım. Ve doğru zamana geldim. Ama Fiona’nın bana verdiği elmas cebimde kömüre dönmüştü.”

“O halde bunu bir şekilde kontrol etmek mümkün, öyle mi?” Brianna’nın sesinde umut vardı.

“Olabilir.” dedi diğeri. “Defterde bu iş için bir şiir, ya da bir büyü gibi bir şey vardı.” Alıntılarken elini indirdi.

“*Hançerimi kuzeye kaldırırım*

Gücümün geldiği yere.,

Batıya

Ruhumun kalbi oradadır.

Güneye

Dostluğun ve sığınağın yurduna.

Doğuya

Güneş doğar oradan.

Sonra bıçağımı yaptığım sunağa koyarım.

Üç ateşin ortasına otururum.

Üç nokta bir düzlemi belirler, böylece sabitlenirim.

Dört nokta dünyayı içine alır ve benimki onunla dolar.

Beş korunmanın sayısıdır, iblisler bana mani olmasın.

Sol elim altınla bezeli

Ve güneşin gücünü tutar.

Sağ elim gümüşle kaplı

Ay dingince hüküm sürer.

Başlarım.

Lâl taşları boynumda aşkla dursun.

Sadık olacağım.”

Brianna dikleşti, kollarını dizlerinin etrafına sardı. Bir an için sustu.

“Kafayı yemiş,” dedi sonunda.

“Tescilli deli olmak hep yanlış şeyler söylemenin garantisi değildir,” dedi Roger kuru bir sesle. Esneme sesi çıkararak gerindi ve saman yığınının üstüne bağdaş kurup oturdu.

“Sanırım bunun bir kısmı geleneksel bir Kelt ritüeli, örneğin dört yönle ilgili olan kısımlar; bunların tarihi epey eskiye gider. Bıçak, sunak ve ateş kısmına gelecek olursak, bunlar düpedüz cadılıkla ilgili.

“Kocasının kalbine bıçak saplayıp adamı ateşe verdi.” Brianna da hâlâ tıpkı Roger gibi Craigh na Dun çemberindeki benzin ve yanmış et kokusunu

hatırlıyordu. Barakanın içi gayet sıcak olmasına rağmen ürperdi.

“Umarım kurban etmek için bir insan aramak zorunda kalmayız,” dedi Roger, bu konuda bir espri yapmaya çalışıp bunu beceremeyerek. “Yine de, metal ve mücevherler hakkındaki kısımlar… Sen taşlardan geçerken üstünde hiç mücevher var mıydı, Bree?”

Kız başını salladı.

“Senin bilekliğin,” dedi usulca. “Cebimde de büyükannemin inci kolyesi vardı. Ama incilere bir şey olmadı, sapasağlam çıktılar.”

“İnciler değerli taş ya da metal değildir,” diye hatırlattı. “Onlar da insanlar gibi organiktir.” Roger eliyle yüzünü sıvazladı, uzun bir gece olmuştu ve başı zonklamaya başlamıştı. “Ama altın ve gümüş öyledir; sende de gümüş bileklik vardı, kolyede ise incilerin yanı sıra altın da vardı. Ayrıca annen de hem altın hem de gümüş takıyordu, değil mi? Nikâh yüzüklerini diyorum.”

“Evet. Fakat üç nokta düzlemi, dört nokta uzayı tanımlıyor, beş ise korunmanın rakamı…” diye mırıldandı Brianna. “Acaba yapmaya çalıştığı her neyse ondan değerli taşların şart olduğunu mu kastediyordu? Noktalar dedikleri bunlar mı?”

“Olabilir. Üçgen ve pentagram çizimleri ve yanlarında ‘büyülü’ özelliklerinin yazılı olduğu bir değerli taşlar listesi vardı. Teorilerini çok değerlendirmemiş - buna ihtiyacı da yoktu, çünkü kendi kendine konuşuyordu - ama genel olarak, dünyanın üzerinden geçen güç çizgilerinden bahsedilebilir; yani onun değimiyle ‘toprak çizgileri’. Bazı zamanlarda bu çizgiler birbirine yaklaşıyor ve birtakım düğümler oluşturuyorlar. İşte böyle bir düğüme denk geldiğinde, zamanın var olmadığı bir yere girmiş oluyorsun.”

“Yani bunlardan birine girdiğinde, çıktığında… herhangi bir zamanda olabilirsin.”

“Aynı yer, başka zaman. Ve sen eğer değerli taşların tek başlarına güçlü olduklarına inanıyorsan, bunlar çizgileri biraz eğebilir…”

“Herhangi bir değerli taş yapabilir mi bunu?”

“Onu Tanrı bilir,” dedi Roger. “Ama tek şansımız bu, değil mi?”

“Evet,” diye onayladı Brianna, kısa bir suskunluğun ardından. “Peki nereden bulacağız?” Eliyle kasabayı ve rıhtımı gösterdi. “Buralarda hiç böyle bir şey görmedim. Ne Inverness’ta ne de burada. Büyük bir şehre gitmek gerek herhalde - Londra, belki Boston ya da Philadelphia. Peki sonra - ne

kadar paran var ki Roger? Ben yirmi paunt bulmayı başardım, çoğu da hâlâ duruyor ama bu yetmez ki.”

“Konu da bu işte,” diye söze girdi. “Ben de sen uyurken bunu düşünüyordum. Böyle bir taşı nerede bulabileceğimi biliyorum ya da öyle sanıyorum. Yalnız- ” diye duraksadı. “Onu bulmak için gitmem gerek. Buna sahip olan adam şu anda New Bern’de ama orada fazla uzun kalmayacak. Eğer parandan biraz alabilirsem sabaha bir gemiye biner ve bir sonraki gün New Bern’de olurum. Bence en iyisi senin burada kalman. Ondan sonra- ”

“Burada kalamam!”

“Neden ki?” Karanlıkta eliyle yoklayarak kızı tuttu. “Senin benimle olmanı istemiyorum. Yani tabii ki istiyorum da,” diye düzeltti, “burada kalmanın senin için daha güvenli olacağına inanıyorum.”

“Ben de seninle gelmek istediğimi söylemedim zaten, burada kalamayacağımı söyledim,” diye yineledi, Roger’ın elini tutarak. Kız bunu neredeyse unutmuştu ama şimdi yaptığı keşfin bütün heyecanı yeniden sarmıştı onu. “Roger, onu buldum, Jamie Fraser’ı buldum!”

“Fraser’ı mı? Nerede? Burada mı?” Kapıya doğru dönerek yerinden sıçradı.

“Hayır, Cross Creek’te ve pazartesi günü nerede olacağını da biliyorum. Benim gitmem gerek, Roger. Anlamıyor musun? O kadar yakınımda ki ve ben de o kadar çok yol geldim ki.” Birdenbire ve akıldışı bir şekilde ağlamak istedi, aklına annesini yeniden görme fikri gelmişti.

“Anlıyorum.” Roger’ın sesi hafiften gergindi. “Ama birkaç gün olsun bekleyemez misin? New Bern’e deniz yoluyla gitmem bir gün falan alır, dönüş de o kadar. Oradaki işimi de bir ya da iki günde hallederim diye düşünüyorum.”

“Hayır,” dedi. “Yapamam, Lizzie var.”

“Lizzie de kim?”

“Hizmetçim, onu gördün. Sana şişeyle vurmak üzereydi.” Brianna bunu hatırlayarak sırıttı. “Lizzie çok cesurdur.”

“Evet, belli,” dedi Roger kuru bir sesle. “Öyle olsa bile- ”

“Ama o hasta,” diye sözünü kesti Brianna. “Ne kadar solgun olduğunu görmedin mi? Sanırım sıtma oldu, bir gün civarında sürüp sonra duran korkunç ateş nöbetleri ve titremeler geçiriyor - birkaç gün sonra ise hepsi yeniden başlıyor. Olabildiğince çabuk annemi bulmam gerek. Bulmak *zorundayım*.”

Brianna onun karşılık vermek için çırpındığını gördü. Karanlıkta uzanıp onun yüzüne dokundu. “Yapmam gerek,” diye yineledi usulca ve Roger’ın teslim olduğunu hissetti.

“Tamam,” dedi Roger. “Tamam! Ben de olabildiğince hızlı size katılırım. Yine de benim için bir şey yap, tamam mı? Git ve lanet bir elbise giy!”

“Pantolonumu sevmiyor musun yoksa?” Kızdan gülücükler bir gazozdaki baloncuklar gibi taşıyordu - sonra birdenbire, sanki bir şey olmuş gibi duruverdi.

“Roger,” dedi. “Yapacağın şey… o taşı çalmak mı?”

“Evet,” dedi doğrudan.

Kız bir dakika sustu, uzun başparmağı yavaşça Roger’ın avucunun içinde geziniyordu.

“Yapma,” dedi sonunda, çok sessizce. “Yapma, Roger.”

“Başını taşın sahibiyle belaya sokma.”

Roger kızı sakinleştirmeye çalışarak ona uzandı. “Zaten o da herhalde başkasından çalmıştır.”

“Benim kaygılandığım o değil, sensin!”

“Ah, bana bir şey olmaz,” diye temin etti onu.

“Roger, bu zamanda insanları hırsızlık yaptıkları için *asıyorlar*!”

“Ben yakalanmayacağım.” Roger’ın eli karanlıkta onunkini buldu ve sıktı. “Sen farkına bile varmadan gider gelirim.”

“Ama bu- ”

“Her şey iyi olacak,” dedi kararlılıkla. “Seninle ilgileneceğimi söylemedim mi? Öyle de yapacağım.”

“Ama- ”

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve onu öperek susturdu. Çok yavaşça kızın elini alarak kendi bacaklarının arasına götürdü.

Brianna yutkundu, aniden kollarındaki tüyler dimdik olmuştu.

“Hmm?” diye mırıldandı Roger onun dudaklarına doğru ve bir cevap beklemeden onu samanlara çekti. Üstüne doğru yuvarlandı, dizleriyle kızın bacaklarını ayırdı.

Roger ona sahip olurken kız onun omzunu ısırdı, ama ses çıkarmadı.

Bir süre sonra Roger uykulu bir sesle, “Biliyor musun?” dedi. “Sanırım ben altıncı göbekten büyük halamla evlendim. Bunu şimdi fark ettim.”

“Ne yaptın*?*”

“Meraklanma, bunun ensestle yakından uzaktan alakası yok,” diye temin etti kızı.

“Ah, iyi bari,” dedi kız alaycı bir şekilde. “Ben de epey kaygılanmıştım. Tanrı aşkına, ben nasıl oluyor da senin büyük yengen oluyorum?”

“Şimdi, dediğim gibi; bunu daha önce fark etmemiştim. Fakat senin babanın amcası Dougal MacKenzie idi - ve Geilie Duncan’dan bir çocuk sahibi olarak tüm bu belayı başlatan da oydu, değil mi?”

“Her şeyin de *Dougal*’ın suçu olduğunu sanmıyorum.” Brianna’nın sesi de gayet mayışık çıkıyordu. Şafağa pek bir şey kalmamış olsa gerekti; dışarıda kuşlar sesler çıkarmaya başlamış ve pencereden içeri esen hava da daha taze bir hâl almıştı.

“Yani Dougal benim büyük amcam ve senin de altıncı göbekten büyük-büyükbabansa… yok, yanılıyorsun. O zaman ben senin altı ya da yedinci göbekten kuzinin olurum, halan değil.”

“Hayır, bu dediğin ancak biz soyağacında aynı jenerasyonda yer alsaydık doğru olurdu fakat öyle değiliz. Sen benden takribi beş nesil yukarıdasın - en azından baba tarafın böyle.”

Brianna susmuştu, kafasında bunu oturtmaya çalışıyordu. Sonra vazgeçip hafifçe bir inilti çıkardı ve kalçalarını genç adamın uyluklarına iyice yerleştirdi. “Canı cehenneme,” dedi. “Sen ensest olmadığından emin olduktan sonra.”

Kızı göğsüne bastırdı ancak uykulu zihni konunun ucunu bırakmıyordu.

“Hiç böyle düşünmemiştim,” diye hayret etti. “Bu ne anlama geliyor biliyor musun? Ben senin babanla da akrabayım - aslına bakarsan o, senin dışında benim hayattaki *tek akrabam*!” Roger bu keşfi karşısında son derece büyük bir şaşkınlığa düşmüştü. Uzun süredir kendini hiç yakın akrabası olmadığı fikrine o kadar alıştırmıştı ki… Yedi göbek uzaktan bir büyük amca o kadar yakın olduğundan değil ama yine de…

“Hayır, değil,” diye mırıldandı Brianna.

“Ne?”

“Bir tek o yok. Jenny de var. Ve onun çocukları. Ve torunları. Benim halam Jenny, senin şeyin oluyor… Hmm, belki de sen haklısın. Çünkü eğer o benim

halamsa, senin de çok büyük bir halan olur, o zamanda ben senin…” Başını Roger’ın omzuna doğru bırakıverdi, yumuşacık saçları onun göğsüne yayıldı. “Onlara kim olduğunu söyledin?”

“Kime?”

“Jenny ve Ian’a.” Kız geri çekilip esnedi. “Lallybroch’a gittiğin zaman.”

“Oraya hiç gitmedim.” Roger da kıza doğru ilerledi ve bedenini onunkine yapıştırdı. Elini kızın beline yerleştirdi ve genetik kökenleri hakkında hesaplar yapmayı bırakıp daha somut hazlar peşine düştü.

“Gitmedin mi? Peki o zaman…” Sesi azaldı. Uyku ve haz ile zihni buğulanan Roger, kızın sözlerini yarım kulakla dinliyordu. Haz dolu bir iniltiyle kıza biraz daha sokuldu. Bir an sonra, kızın sesi onun içinde bulunduğu sisi bir bıçak gibi kesti.

“Yerimi nasıl buldun?” dedi kız.

“Hmm?”

Birdenbire döndü ve Roger’ın kollarını boş bırakarak bir karış öteye gitti ve ona kuşkuyla baktı.

“Nerede olduğumu nasıl bildin?” diye yineledi yavaşça, her bir sözü buzdan bir kıymık gibiydi. “Koloniler’e gittiğimi nereden bildin?”

“Ah… Ben… Neden ki…” Artık çok geçti, içine düştüğü tehlikeyi şimdi kavramıştı.

“İskoçya’yı terk ettiğimi bilmene imkân yoktu,” dedi, “bunu ancak Lallybroch’a gidip onlara sorarak öğrenebilirdin. Ama sen hiç Lallybroch’a gitmedin.”

“Ben…” Çılgınlar gibi yapacak bir açıklama arıyordu - herhangi bir açıklama olurdu - ama gerçekten başka açıklayacak bir şey yoktu. Ve vücudunun sertleşmesine bakılırsa kız da bu çıkarıma varmıştı.

“Biliyordun,” dedi. Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi ama etkisi onun kulağına bağırmasından bile yüksekti. “*Biliyordun*, değil mi?”

Brianna şimdi dik oturmuş ve bir tanrıça gibi yukarıdan bakıyordu ona.

“Ölüm ilanını görmüştün! Bunu hep biliyordun, değil mi?”

“Hayır,” dedi, dağılan zihnini toparlamaya çalışıyordu. “Yani evet, ama- ”

“Ne kadar zamandır biliyordun? Bana neden söylemedin?!” diye bağırdı. Ayağa kalktı ve altlarında serili giysilerini almaya davrandı.

“Bekle,” diye yalvardı Roger. “Bree, bırak açıklayayım- ”

“Tabii, tabii açıklarsın! Çok merak ediyorum açıklamanı!” Sesi öfke saçıyordu fakat eşyalarını toplamayı bir an için bıraktı ve açıklamasını duymak için bekledi.

“Bak.” Roger artık kendine gelmişti. “Geçen ilkbahar buldum. Ama ben- ” Derin bir nefes aldı, onun kendisini yanlış anlamaması için gereken doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordu.

“Bunun seni inciteceğini biliyordum. Sana göstermek istemedim, çünkü bu konuda yapabileceğin bir şey yoktu - kalbini kırmanın anlamı yoktu, sırf şey olacak diye- ”

“Ne demek yapabileceğim hiçbir şey yoktu?” Başından gömleğini geçirdi ve sıkılı yumruklarıyla ona dik dik baktı.

“Olayları değiştiremezsin, Bree! Bunu bilmiyor musun? Ailen denedi - Culloden’ı biliyorlardı ve Charles Stuart’ı durdurmak için ellerinden geleni yaptılar ama durduramadılar, değil mi? Başarısız oldular! Geillis Duncan, Stuart’ı bir kral yapmaya çalıştı. Başaramadı! Hiçbiri başaramadı!” Elini kızın omzuna koymayı denedi, kız taş gibi duruyordu.

“Onlara yardım edemezsin, Bree,” dedi, daha sakin bir şekilde. “Bu tarihin bir parçası, geçmişin bir parçası - sen bu zamana ait değilsin ve olacakları değiştiremezsin.”

“Bunu bilemezsin.” Roger onun sesinde bir şüphe kırıntısı duyduğunu sandı.

“Bilirim!” Çenesindeki bir ter damlacığını sildi. “Dinle, küçük bir şans bile olduğuna inansaydım eğer… ama inanmadım. Ben… Tanrım, Bree, senin incinmen düşüncesine dayanamadım!”

Kız sessizce duruyor, burnundan soluyordu. Eğer seçme şansı olsaydı, Roger onun hava yerine kükürt ve ateş solumayı tercih edeceğinden emindi.

“Benim adıma kararlar almak senin işin değildi,” dedi, kenetli dişlerinin arasından. “Ne düşünürsen düşün. Hele de böyle önemli bir konu hakkında… Roger, böyle bir şeyi nasıl yaptın!?”

“Lanet olsun, eğer sana anlatırsam, şu yapmış olduğun şeyi yapacağından korktum işte!” diye köpürdü. “Beni terk edecektin! Taşlardan kendi başına geçmeye çalışacaktın. Ve şimdi yaptığına bak, ikimiz burada- ”

“Burada olduğun için *beni mi* suçlamaya çalışıyorsun? Benim peşimden gelecek kadar geri zekâlı olmaman için her şeyi yaptığım halde mi?”

Aylar boyunca kaygılanan Roger, şimdi kendisine yönelen haksız eleştiriler karşısında incinmişti.

“Geri zekâlı mı? Seni bulmak için kendimi paralamam karşılığında aldığım teşekkür bu mu? Lanet olası hayatımı, seni korumak uğruna tehlikeye atmamın ödülü mü bu?” Samanların üzerinden kızı tutmak amacıyla ayağa kalktı. Onu sarsacak mıydı yoksa yatağa mı atacaktı, bundan emin değildi. Zaten her ikisini de yapamadı; kız onu göğsünden itip dengesini bozdu ve Roger samanların üzerine kıç üstü düşüverdi.

Brianna tek ayağının üstünde seke seke pantolonunu giyerken bir yandan da saydırıp duruyordu.

“Seni - lanet - kendini beğenmiş - lanet olsun, Roger! - *sana lanet olsun*!” Pantolonunu yukarı çekeleyip sonra aşağı eğildi ve çoraplarıyla ayakkabılarını kaptı.

“Git!” dedi. “Lanet olası defol! Öyle istiyorsan git ve astır kendini! Ben gidip ailemi bulacağım! Ayrıca onları kurtaracağım da!”

Hızla dönerek kapıya uzandı ve Roger ona yetişene dek kapıyı açtı. Bir an durup bekledi, kapıdan giren günışığının önünde koyu renk bir siluet gibi görünüyordu, saçları rüzgârda uçuşuyor, sanki Medusa’nın kafasındaki yılanları andırıyordu.

“Ben gidiyorum. Sen ister gelir ister gelmezsin, umurumda değil. İskoçya’ya geri dön - git tek başına taşlardan geç, ne yaparsan yap! Ama beni durduramazsın!”

Sonra da gitti.

***

Kapı duvara çarparak açılınca Lizzie’nin gözleri kocaman oldu. Gece uyumamıştı - nasıl uyuyabilirdi ki? - ama gözlerini kapayarak uzanmıştı. Yataktan fırladı ve çakmak kutusuyla cebelleşmeye başladı.

“İyi misiniz, Bayan Bree?”

Pek öyle gibi değildi; Brianna odayı ileri geri adımlıyor, dişlerinin arasından yılan gibi tıslıyor, ikide bir gardırobun oraya geldikçe de ona bir tekme atıp geri dönüyordu. O arada iki gümbürtü daha duyuldu; yeni yanmış mumun ışığında Lizzie’nin gördüğü kadarıyla bunlar Brianna’nın duvara attığı ve ardından yere düşen ayakkabılarıydı.

“İyi misiniz?” diye yineledi kararsız bir biçimde.

“İyiyim!” dedi Brianna.

Pencerenin ardındaki karanlıktan bir ses gürledi: “Brianna! Senin için geleceğim! Beni duyuyor musun?! *Geliyorum!”*

Hanımı cevap vermeden uzun adımlarla pencereye gitti, panjurları kavradı ve odada yankılanan bir gümbürtüyle onları aşağı indirdi. Sonra bir panter gibi döndü ve mumu yere çarparak odayı karanlığa gömdü.

Lizzie yatağa döndü ama şaşkındı, kıpırdamaya ya da konuşmaya korkuyordu. Brianna’nın giysilerini çılgın gibi yırtarcasına çıkardığını, tahta zeminde yere basan çıplak ayaklarının sesini ve giysi hışırtılarını bölen öfkeli nefes alışlarını duyuyordu. Panjurların ardından gelen boğuk küfürler duydu, sonra ses kesildi.

Işıkta Brianna’nın yüzünü bir anlığına görmüştü. Kâğıt gibi bembeyaz ve kemik kadar sert görünüyordu; gözleri de sanki iki kara çukurdu. O nazik, narin hanımı adeta duman olup uçmuş, yerine bir dişi şeytan, bir *deamhan* gelmişti. Lizzie bir kasaba kızıydı, Culloden’dan çok sonra doğmuştu. Dar vadilerin yabani klan insanlarıyla veya siniri başına vurmuş bir İskoçla hiç karşılaşmamıştı. Ama eski hikâyeleri duymuştu ve artık bunların doğru olduğunu biliyordu. Bu hale gelmiş bir insandan her şey beklenirdi.

Sanki uyuyormuş gibi nefes alıp vermeye çalıştı fakat hava ağzından kesik kesik çıkıyordu. Yine de bu Brianna’nın pek umurunda değildi; odayı hızlı ve sert adımlarla arşınladı, leğene su doldurup yüzüne çarptı ve sonra yatağın içine girip tahta gibi dümdüz uzandı.

Tüm cesaretini toplayarak başını hanımına doğru çevirdi.

“İyi… misiniz, *a bann-sielbheadair*[6]?” diye sordu. Sesi o kadar alçaktı ki hanımı istese onu duymamış gibi yapabilirdi.

6 (Gal.) Hanımım.

Bir an Brianna’nın onu duymazdan geldiğini düşündü. Sonra son derece düz ve duygusuz bir sesle verilmiş bir, “Evet,” cevabı geldi. Ses sanki Brianna’ya ait değildi. “Yat uyu.”

Elbette kız bunu yapmadı. Birdenbire bir canavara dönüşebilecek birinin yanındayken uyunmazdı. Gözleri yeniden karanlığa alışmıştı ama bakmaya korkuyordu, çünkü kızın hemen dibindeki yastıkta uzanan kızıl saçlar yeleye ve o tatlı küçük burnu, altından kendisini parçalayıp yutacak vahşi dişlerin fırlayacağı bir hayvan burnuna dönüşebilirdi.

Lizzie’nin hanımının titrediğini fark etmesi biraz zaman aldı. Ağlamıyordu - öyle olsa ses çıkardı - ama çarşafı hışırdatacak kadar çok titriyordu.

İçgüdüyle Brianna’ya doğru döndü ve eline uzandı.

“Bree,” dedi usulca Lizzie. “Sana bir yardımım olabilir mi?”

Brianna’nın eli, kızınkini kısa bir süreliğine sıkıp bıraktı. “Hayır,” dedi Brianna çok sessizce. “Uyu, Lizzie. Her şey yoluna girecek.”

Lizzie bundan şüpheliydi ama daha fazla bir şey söylemeden geri arkasına uzandı ve sessizce soluk alıp verdi. Bu çok uzun sürdü fakat sonunda Brianna’nın uzun bedeni hafifçe ürperdi ve gevşeyerek uykuya daldı. Lizzie uyuyamıyordu - ateşi geçmiş olsa da huzursuz ve tetikteydi. Üzerindeki battaniye ağır ve nemliydi. Panjurlar kapalıyken küçücük odadaki havayı solumak sıcak pekmez solumakla eşdeğerdi.

Sonunda buna daha fazla dayanamayan Lizzie, sessizce yataktan dışarıya süzüldü. Kulağı yataktan gelecek bir sese karşı tetikte, pencereye doğru süründü ve panjurları gevşetti.

Dışarıdaki hava da hâlâ sıcak ve bunaltıcıydı ama biraz olsun hareketlenmeye başlamıştı. Şafak esintisi denizden karaya doğru esmeye başlamıştı. Hava hâlâ karanlıktı ama gökyüzü de aydınlanmaya başlamıştı; aşağıdaki bomboş yolun hatlarını seçebiliyordu.

Başka ne yapacağını bilmez bir halde, başı sıkışık kafası karıştığı zamanlarda ne yaparsa yine onu yaptı; eşyaları düzenlemeye koyuldu. Odanın içinde sessizce hareket ederek Brianna’nın odanın her yerine attığı eşyaları toplayıp silkti.

Pislik içindeydiler, üstleri yaprak ve toprak lekeleri ve saman parçalarıyla doluydu; bunu pencereden gelen loş ışıkta bile görebiliyordu. Brianna ne yapmıştı, yerlerde mi yuvarlanmıştı? Hemen aklına onu şok eden bir düşünce geldi - Brianna yere yapışmış, ona sahip olmak isteyen kara şeytanla cebelleşiyordu.

Hanımı oldukça iri bir kadındı; ama o MacKenzie de hayvan gibi bir adamdı; istese - bunu hayal etmek istemeyerek kendini durdurdu. Yine de kendine engel olamıyordu, zihni bu yönde çalışmaya başlamıştı bile.

İstemeye istemeye kızın gömleğini burnuna götürdü. İşte, kızışmış keçininki gibi kuvvetli ve ekşi, pis bir erkek kokusu vardı. Adi yaratığın vücudunu Brianna’nınkine yaslayıp sürtünmesini, sanki yere işaret bırakan bir köpekmiş gibi onun üzerine kokusunu bırakmasını düşününce tiksintiyle titredi.

Zangırdayarak kızın pantolonunu ve çoraplarını alıp leğene tıktı. Onları yıkayacak, üstlerinde ne MacKenzie'yi hatırlatacak bir ibare ne de toprak ve çimen lekesi bırakacaktı. Peki ya giysiler sabaha hanımının giyemeyeceği kadar ıslak olursa… olsun.

Pansiyoncu kadının ona çamaşır yıkaması için verdiği bir kap Arap sabunu hâlâ duruyordu, bu iş görürdü. Çamaşırları suya bastı, üstüne bir parmak sabun ekledi ve suyu köpürterek giysileri çitilemeye başladı.

Pencereden günışığı girmeye başlamıştı. Omzunun üstünden hanımına kaçamak bir bakış attı fakat Brianna'nın nefes alışı yavaş ve düzenliydi. İyi, daha bir süre uyanmazdı.

İşine geri döndü ve ateşlendiği zamanlarda hissettiğinden beter bir üşüme hissiyle dondu kaldı. Elini kaplayan ince köpük tabakası koyu renkti ve suyun içinde mürekkep balığının bıraktıklarına benzer küçük siyah lekeler belirmişti.

Kız bakmak istemedi ama artık görmüş olduğunu görmemiş gibi yapmak için çok geçti. Dikkatle elindeki ıslak kumaşa yeniden baktı. İşte oradaydı; tam pantolonun dikişlerinin kesiştiği yerde koyu bir leke.

Yükselen güneş sisli gökyüzünü kasvetli bir kırmızıya boyamıştı ve bu ışık altında leğendeki su, odadaki hava ve tüm dünya taze kanın kırmızısına boyandı.

6

12
Yolculuk Bitiyor

Brianna bağıracağını düşünüyordu. Ancak bunun yerine Lizzie'nin sırtını sıvazlayıp usulca konuştu: "Endişelenme, geçecek. Bay Viorst bizi bekleyeceğini söyledi. Sen iyileşir iyileşmez buradan ayrılacağız. Fakat şimdilik hiçbir şeyi kafana takma, yalnızca dinlen."

Lizzie başını olumlu anlamda salladı ama buna yanıt veremedi. Üzerinde üç tane battaniye ve ayağında sıcak tuğla olmasına rağmen dişleri zangır zangır titriyordu.

"Ben gidip içeceğini getireceğim, tatlım. Sen yalnızca dinlen," diye yineledi Brianna ve son bir kez daha kızın sırtını sıvazlayıp odadan çıktı.

Elbette bu Lizzie'nin hatası değildi, diye düşünüyordu Brianna ama ateş nöbeti geçirecek en kötü anı seçmişti. Brianna, Roger'la yaşanan o korkunç sahneden sonra çok geç yatmış ve huzursuz bir uyku çekmişti. Uyandığında kıyafetlerinin yıkanıp kuruması için ipe asılmış, ayakkabılarının parlatılmış ve çoraplarının katlanmış olduğunu görmüştü. Oda iyice süpürülüp toplanmıştı ve Lizzie titreyerek boş şöminenin önüne yığılmıştı.

Bininci kez günleri saymıştı. Pazartesiye sekiz gün vardı. Eğer Lizzie'nin nöbeti bu şekilde devam ederse yarından sonraki gün yola çıkabilirdi. Altı gün. Genç Smoots ve Hans Viorst'a göre yılın bu zamanında nehrin yukarısına gitmek için beş veya altı günü vardı.

Jamie Fraser'ı kaçıramazdı, kaçıramazdı! Pazartesi Cross Creek'te olmalıydı, öyle ya da böyle. Davanın ne kadar süreceğini veya dava biter bitmez Fraser'ın gidip gitmeyeceğini kim bilebilirdi? Oraya hemen gitmek için neler vermezdi.

Gitme isteği o kadar yoğundu ki bedenindeki bütün ağrı ve sancıları (kalp ağrısını, Roger'ın ihanetini bile) yok ediyordu. Ancak yapılacak bir şey yoktu. Lizzie iyileşene kadar hiçbir yere gidemezdi.

Meyhane doluydu. Gün içerisinde iki gemi limana yanaşmıştı ve bu akşam vaktinde bütün iskemleler denizcilerle doluydu. Köşedeki masada yüksek sesle kart oynuyorlardı. Brianna müstehcen yorumları umursamadan tütün dumanının oluşturduğu bulutun kenarından geçti. Roger, onun elbise giymesini istememiş miydi? Ona lanet olsun. Pantolonu normalde erkekleri ondan uzak tutardı ama Lizzie onları yıkamıştı ve giyilmeyecek kadar

ıslaklardı.

Kalçasına dokunmaya çalışan bir adama öyle sert çıktı ki adam şaşkınlıktan donakaldı. Brianna onun yanından geçip mutfağın yolunu tuttu.

Eli yanmasın diye bir beze sarılı çay demliğiyle geri dönerken, ona asılacaklardan uzak durmak için odanın kenarından ilerliyordu. Eğer o adam ona dokunursa demliği kucağına boşaltacaktı ki adam da bunu fazlasıyla hak etmiş olacaktı. Her ne kadar sinirleri yatışsa da elindeki çaya yazık olurdu ve Lizzie'nin buna ihtiyacı vardı.

Brianna, kaba denizcilerle duvarın arasında kalarak dikkatle kenardan kenardan gidiyordu. Masa kuruşlar ve diğer küçük eşyalarla dolmuştu; gümüş para, yaldızlı ve kalaylı düğmeler, bir enfiye kutusu, bir gümüş bıçak, karalanmış bir borç senedi veya on sekizinci yüzyılda buna uygun bir şey. Sonra adamlardan biri hareket ettiğinde altını fark etti.

Brianna şaşkınlıkla masaya baktı, sonra geri çekildi ve tekrar baktı. Bu geniş altın bir yüzüktü. Ancak onun dikkatini çeken, bir tek altın değildi. Yüzük hemen ötesinde duruyordu ve meyhanenin ışığı masanın ortasında duran mum ışığından ibaret olmasına rağmen yüzüğün içindeki yazılanları görebiliyordu.

Yazıyı seçemiyordu ama motifleri o kadar iyi biliyordu ki zihnine kazınmıştı.

Yüzüğü tutan adamın omzuna bir elini koyarak oyununu yarıda kesti. Adam hafiften kaşlarını çatarak ondan yana döndü ve ona dokunanı görünce rahatladı.

"Evet, tatlım, bana şans getirmeye mi geldin?" İri kemikli, yakışıklı, geniş ağızlı, kırık burunlu, açık yeşil gözlü yapılı bir adamdı. Adamın gözleri beğeniyle ona bakıyordu.

Brianna gülümsemeye çalıştı. "Öyle sanıyorum. Şans getirsin diye yüzüğünü parlatayım mı?" Hiç beklemeden masadaki yüzüğü kaptı ve kolunda parlattı. Sonra parlaklığına hayran olmuş gibi tutarak içindeki yazılanları okudu.

F'den C'ye sevgilerle. Sonsuza dek.

Yüzüğü geri verirken eli titriyordu. "Çok hoşmuş. Nereden buldunuz?"

Adam şaşırmıştı ve tetikteydi, Brianna hemen ekledi. "Sizin için çok küçük, eğer yüzüğü kaybederseniz eşiniz size kızmaz mı?" Zihni durmuyordu. Bunu nasıl aldı? Peki anneme ne oldu?

Dolgun dudaklarında büyüleyici bir gülümseme belirdi. “Eğer eşim olsaydı, onu senin için bırakırdım.” Kızı yakından inceliyor, uzun kirpikleri bakışlarını gizliyordu. Davet edercesine kızın beline dokundu.

“Şu an çok meşgulüm canım ama sonra… olur mu?”

Beze sarılı demlik yanıyordu ama Brianna’nın parmakları donuyordu. Kalbi korkudan neredeyse duracaktı. “Yarın. Gündüz.”

Adam şaşkınlıkla ona baktı sonra başını arkaya atıp kahkahayı bastı.

“Erkeklerin, benim için karanlıkta karşılaşmak istemedikleri türden biri olduğumu söylediklerini duymuştum cicim ama demek ki kadınlar da bunu tercih ediyor.” Dalga geçercesine bir parmağını kızın kolunda gezdirdi. Kızıl-altın tüyler hemen diken diken olmuştu.

“Tamam nasıl istersen yarın gündüz olsun. Gemime gel, savaş gemisinin yanındaki *Gloriana*’ya.”

***

“Harika, ne zamandır yemek yemiyorsun?” Bayan Viorst şüpheyle Brianna’nın boş kâsesine bakıyordu. Brianna ile yaşıt olan kız, iri yapılı, sakin mizaçlı bir Hollandalıydı. Kızın anaç ruhu onu daha da olgun gösteriyordu.

“Sanırım dün değil, evvelsi günden beri.” Brianna memnuniyetle ikinci sebzeli börek tabağını, et suyuna çorbayı ve tereyağı sürülmüş bir dilim ekmeği aldı. “Ah, teşekkür ederim!” Yemek içini kemiren boşluğu dolduruyor, küçük bir sıcaklık yayıyordu.

Mahkemeye iki gün kala Lizzie’nin ateşi yine yükselmişti, bu sefer daha uzun sürmüştü ve çok da ciddiydi. Brianna, Lizzie’nin Cape Fear Nehri’nin tam ortasında öleceğinden emindi. Viorst ve arkadaşı deliler gibi kürek çekerlerken, bütün gün ve gece kayıkta oturmuş Lizzie’nin başına bir avuç dolusu su dökmüş ve kızı, küçük göğsünün inip kalktığını görecek kadar battaniyelere sarmıştı.

“Eğer ölürsem babama söyleyecek misin?” diye fısıldamıştı Lizzie gecenin karanlığında.

“Söylerim ama ölmeyeceksin, sen bunu dert etme,” demişti Brianna kararlı bir şekilde. Bu büyük bir başarıydı, Brianna’nın bu İskoç tavrı Lizzie’nin narin sırtının kahkahadan titremesine neden olurken, kızın güzel eli onunkini kavramış ve uyuyup gevşeyene kadar öylece kalmıştı.

Lizzie için endişelenen Viorst, onları kız kardeşiyle birlikte yaşadığı Cross Creek'in hemen aşağısındaki eve getirmiş, Lizzie'nin battaniyelere sarılı bedenini tozlu yokuştan küçük kulübelerine kadar taşımıştı. Kızın inatçı ruhu bir kez daha onu kendine getirmişti ama Brianna, bu kırılgan nefsin birçok talebe uygun olmayacağını düşünüyordu.

Sebzeli böreğini ikiye bölüp yavaşça yemeye başladı, yoğun tavuk suyunun ve soğanın tadına varıyordu. Kirliydi, yol yorgunuydu, açlıktan ölüyordu, bitkindi ve bütün kemikleri sızlıyordu. Fakat başarmışlardı. Artık Cross Creek'teydiler ve yarın pazartesiydi. Jamie Fraser buralarda bir yerdeydi ve Tanrı'nın izniyle Claire de.

Brianna pantolonunun bacağına dokundu, dikiş yerine küçük bir paket dikiliydi. Küçük yuvarlak tılsım hâlâ oradaydı. Annesi hâlâ hayattaydı, bu da oldukça önemliydi.

Yemekten sonra bir kez daha Lizzie'yi kontrol etti. Yatağın kenarına oturmakta olan Hanneke Viorst, Brianna'ya başıyla selam verip gülümsedi.

"O iyi."

Bitkin, uyuyan yüze bakan Brianna, pek öyle diyemiyordu. Yine de Lizzie'nin ateşi düşmüştü, kızın alnına koyduğu eli nemlenmişti ve hemen yanı başındaki masada duran yarı boş kâse biraz bir şeyler yediğini gösteriyordu.

"Sen de dinlenecek misin?" Hanneke yarı ayağa kalkarak hazırda bekleyen tekerlekli yatağı gösterdi.

Brianna özlemle temiz yorgana ve yumuşak uzun yastığa baktı ama başını olumsuz anlamda salladı.

"Henüz değil, teşekkürler. Benim istediğim tek şey senin katırın, eğer mümkünse."

Şu an Jamie Fraser'ın nerede olduğunu söylemek mümkün değildi. Viorst kıza River Run'ın kasabadan bir hayli uzakta olduğunu söylemişti. Orada olabilirdi veya Cross Creek'te kalıyor olabilirdi. River Run'a at sürecek kadar Lizzie'yi yalnız bırakamazdı ama kasabaya gidip yarın davanın olacağı mahkeme salonunu bulmak istiyordu. Nereye gideceğini bilemediği için Jamie Fraser'ı kaçırmak istemiyordu.

Katır iri ve yaşlıydı ama nehir yolu boyunca gitmeye de gönülsüzdü. Brianna'nın yapabileceğinden çok daha yavaş gidiyordu ama bu önemli değildi. Nasılsa acelesi yoktu.

Yorgunluğuna rağmen at sürerken kendini daha iyi hissediyordu. Ezilmiş, hamlaşmış bedeni katırın yavaş hareketleriyle gittikçe rahatlıyordu. Sıcak ve nemli bir gündü ancak gökyüzü berrak ve maviydi, karaağaç ve ceviz ağaçları, yolun adeta bir tünel gibi görünmesini sağlıyor, güneş ışıkları soğuk yaprakların arasından süzülüyordu.

Lizzie'nin hastalığı ve kendi acı hatıraları arasında kalan Brianna, yolcuklarının ikinci yarısındaki hiçbir şeye dikkat etmemiş, geçtikleri kırsal bölgedeki değişiklikleri fark etmemişti. Sanki uykusunda başka bir yere getirilmiş ve bambaşka bir yerde uyanmıştı. Her şeyi bir kenara koyup son birkaç günü ve yaşadıklarını unutmaya karar verdi. Jamie Fraser'ı bulacaktı.

Kumlu yollar, çam ormanları ve kıyı bataklıkları gitmiş yerini uzun, kalın gövdeli ağaçlar ve yolun kenarına toplanmış ölü yaprakların kararttığı yumuşak portakal rengi toprak almıştı. Martıların ve deniz kırlangıçların ötüşü gitmiş yerini ala kargaların ötüşü ve ormanın derinliklerinden gelen bir şelalenin sesi almıştı.

Bu nasıl olabilir, diye merak ediyordu. Aynı şeyi yüz kez merak etmiş ve yüz kez farklı sahne gözünde canlanmıştı. Ne söyleyecekti, Jamie Fraser ne söyleyecekti ve Brianna'yı gördüğüne sevinecek miydi? Muhtemelen hayallerindeki adama hiç benzemeyecekti. Zorla da olsa Laoghaire'in sözlerini düşündü: O bir yalancı, bir hilekâr… Annesi ise hiç böyle düşünmemişti.

"Ne olacağını düşünme sadece şu ana odaklan," diye mırıldandı kendi kendine. Cross Creek'e de varmıştı. Seyrek evler sıklaşmıştı ve toprak yol, her iki yanını dükkân ve büyük evlerin kapladığı çakıl taşlı yola dönüşmüştü. Etrafta insanlar vardı ama öğleden sonra kasabadaki hava hâlâ sıcak ve ağırdı. Dışarıda olanlar da gölgede duruyordu.

Nehri takip eden yol kavisliydi. Küçük bir bıçkı atölyesinin yanında bir taverna vardı. Oraya sormaya karar verdi. Hava sıcaktı, hem bir şeyler de içebilirdi. Parasının olduğundan emin olmak için ceketinin cebini yokladı. Ancak eline bir atkestanesi kabuğu geldi ve sanki yanmışçasına elini çekti.

Yemek yemesine rağmen içindeki boşluğu yine hissediyordu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp katırının yularını bağladı ve loş tavernaya girdi.

Sandalyede tek başına oturan mal sahibi haricinde salon boştu. Adam ayağa kalktı ve kızı şaşkınlıkla süzdükten sonra bir bira koyup kibarca ona uzattı.

"Teşekkürler." Ceketinin koluyla alnındaki teri sildi, içerisi oldukça sıcaktı.

"Sen de davaya mı geldin?" diye sordu han sahibi, hâlâ şaşkınlıkla kıza

bakıyordu.

“Evet, şey aslında pek değil. Bu dava kimin?” diye sordu konu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ederek.

“Ah, Fergus Fraser’ın,” dedi adam, sanki herkes Fergus Fraser’ın kim olduğunu biliyordu. “Bir Saray memuruna saldırmaktan yargılanıyor. Ancak aklanacak. Jamie Fraser onun için dağdan kasabaya geldi.”

Brianna birasını boğazına kaçırmıştı. “Sen Jamie Fraser’ı tanıyor musun?” diye sordu nefes nefese ve koluyla ağzını sildi.

Han sahibi kaşlarını yukarıya kaldırmıştı. “Madem sen de tanıyorsun.” Yan masada duran dolu bardağı işaret etti. Brianna içeriye girdiğinde bunu fark etmemişti. “Sen içeri girdiğinde o dışarı çıktı. Heey, heey!” Brianna kendi bardağını yere düşürüp bir hışımla dışarı fırladığında han sahibi şaşkınlıktan bağırmıştı.

Tavernanın loş ışığından sonra dışarısı göz kamaştırıcıydı. Brianna gözlerini kırparak akçaağaç sıralarına bakınmaya başladı. Sonra titreyen ağaçların altında bir hareketlenme fark etti.

Akçaağacın gölgesinde durmuş, işerken başı önde sırtı yarı kıza dönüktü. Uzun boylu, uzun bacaklı, beyaz gömleğinin altındaki geniş omuzlarıyla hoş bir adamdı. Altında, ağaca işerken önüne sıkıştırdığı soluk yeşil ve kahve renkli bir kilt etek vardı.

İşini bitirip kilt eteğini indirdi ve handan yana döndü. Sonra ona bakan kızı gördü ve ellerini hafiften sıkarak öylece kalakaldı. Sonra kızın üzerindeki erkek kıyafetlerini fark etti ve onun bir erkek değil de bir bayan olduğunu anlayınca endişeli bakışları şaşkınlığa dönüştü.

Brianna’nın ufacık bir endişesi yoktu. İlk başta şaşırdı, aslında pek şaşırmadı. Tam tahmin ettiği gibi o hiç de hayal ettiği gibi değildi. Biraz küçük görünüyordu, normal bir erkeğin boylarındaydı ancak yüz hatları tıpkı kendisininkine benziyordu; uzun düz burnu, keskin çenesi ve kedininkiler gibi yana yatık gözler.

Jamie Fraser ona doğru hareket edince güneş, bakır rengindeki saçlarında parıldadı. Brianna elini kaldırıp yüzüne gelen bir tutam saçı geriye ittiğinde, gözünün ucuyla kızıl-altın saçların birbirilerine ne kadar uyduklarına baktı.

“Bir şey mi istemiştin kızım?” diye sordu. Kesin ama kibar bir dille konuşmuştu. Sesi, hayal ettiğinden çok daha derinden geliyordu, “R” harfi oldukça baskındı.

“Seni,” diye söyleyiverdi Brianna birden. Sanki kalbi boğazında sıkışmış, kelimeleri söylemekte zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu.

Jamie Fraser, kıza o kadar yakındı ki onun hafif ter ve taze kereste kokusunu alabiliyordu. Keten gömleğinin kol manşetlerinde sarı kereste tozları vardı. Jamie, kızın kıyafetlerini şöyle bir süzdüğünde gözleri keyiften kısıldı. Bir kızıl kaşını kaldırıp başını iki yana salladı.

“Kusura bakma, kızım,” dedi belirsizce gülümseyerek. “Ben evli bir adamım.”

Jamie Fraser kızın yanından geçmeye yeltendi fakat Brianna onu durdurmak için öksürür gibi hafif bir ses çıkarıp bir elini kaldırdı ama ona dokunmaya cesaret edemedi. Jamie Fraser durdu ve ona yakından baktı.

“Ben ciddiyim. Eşim evde ve evim de çok uzakta değil,” dedi, kibar olmak istediği ortadaydı. “Ancak- ” Kızın kirli kıyafetlerini, ceketinin kolundaki deliği ve yıpranmış çoraplarını şimdi daha iyi görebiliyordu.

“Ah,” dedi ve belindeki küçük deri keseye uzandı. “Aç mısın kızım? Eğer yemek için paraya ihtiyacın varsa verebilirim.”

Brianna güçlükle nefes alabiliyordu. Jamie Fraser’ın gözleri koyu maviydi ve yumuşak bir ifadeyle bakıyorlardı. Kendi gözleri adamın gömleğinin açık yakasındaydı. Yanık teninde altın gibi parlayan göğüs kılları görünüyordu.

“Sen… sen Jamie Fraser’sın, değil mi?”

Jamie Fraser sert bir ifadeyle kızın yüzüne baktı ve, “Benim,” dedi. Yine ihtiyatla bakıyordu, gözleri güneşe karşı kısıktı. Hemen arkasındaki tavernaya baktı ama açık kapıda kimsecikler yoktu. Kıza bir adım daha yaklaştı.

“Ne oldu?” diye sordu usulca. “Bana bir mesajın mı var kızım?”

Brianna gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bir mesajı mı vardı?

“Benim adım Brianna,” dedi. Jamie belirsizce kaşlarını çatarken gözleri parıldıyordu. Bu adı biliyordu! Bu adı duymuştu ve ona bir şeyler ifade ediyordu. Brianna yanaklarının kızardığını hissederek zorla yutkundu.

“Ben… senin kızınım,” dedi, duyduklarına kendi de inanamıyordu. “Brianna.”

Jamie öylece kalakaldı, yüzündeki ifade ufacık da olsa değişmemişti. Fakat onu duymuş olduğu belliydi. Rengi soldu ve boğazı kızardı, sonra o kızarıklık yüzüne sıçradı.

Brianna, bu manzara karşısında sevince boğulduğunu hissediyordu. Aynı

tepkileri veriyorlardı. Bu durum onu çok mu rahatsız etti, diye merak etti kız aniden. Acaba yüzünü ifadesizleştirmeyi öğrenmiş miydi? Brianna da bir yalan uydurmak için böyle ifadesiz kalırdı.

Kendi yüzünün de bu kadar durgun olduğunu hissediyordu ama gülmeye çalıştı.

Jamie gözlerini kırptı ve kızı baştan aşağıya süzdü. Bu kadar uzun boylu olması onu şaşırtmış görünüyordu.

"Tanrım," diye soludu. "Sen çok irisin."

Brianna'nın ateşi düşmüştü ama şimdi yine çıkmıştı. "Sence bu kimin suçu peki?" diye cevabı yapıştırdı. Ona sertçe bakarak omuzlarını dikleştirdi. Bu haliyle rahatlıkla onun gözlerinin içine bakabiliyordu.

Jamie geri çekildi ve yüz ifadesi yine değişti, oldukça şaşkındı. Bu haliyle genç görünüyordu. Bunun altında şok, şaşkınlık ve yarı acı dolu bir sabırsızlık ifadesi hâkimdi.

"Ah, hayır kızım!" diye bağırdı. "Ben bunu demek istemedim! Sadece- " Sonra susup büyülenmiş gözlerle ona baktı. Kendisine rağmen elini kaldırdı ve kızın yanağına, çenesine ve omuzlarına dokunur gibi yaptı. Gerçekten dokunmaya korkuyordu.

"Doğru mu?" diye fısıldadı. "Sen misin Brianna?" Adını aksanlı söyleyince kız titredi.

"Benim," dedi, sesi biraz boğuktu. Yeniden gülmeye çalıştı. "Söylemekte güçlük mü çekiyorsun?"

Jamie'nin dudakları geniş ve dolgundu ama onunkilere benzemiyordu, daha geniş ve şekilliydi. Hareketsizken bile köşelerinde bir gülümseme gizliymiş gibi görünüyordu. Şimdi ne yapacağını bilemiyor, seğiriyordu.

"Hayır, güçlük çekmiyorum."

Bu sefer ona dokundu. Parmakları yüzünde, şakaklarından kulaklarına gelen kızıl saçında ve narin çenesinde gezindi. Dokunuşu sıcak olmasına rağmen Brianna yine de titriyordu. Avucunun sıcaklığını yanağında hissedebiliyordu.

"Ben senin büyümüş olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Jamie, isteksizce elini çekerek. "Fotoğraflarını gördüm ama sen aklımda benim küçük *bairn*im, küçük bebeğim olarak kaldın. Ben hiç…" Brianna'ya, kendi gözleri gibi koyu mavi, sık kirpikli, beklentiyle kendisine bakan gözlere bakarken lafını yarıda kesti.

"Fotoğraflar," dedi Brianna, sevinçten nefesinin kesildiğini hissediyordu.

“Benim fotoğraflarımı gördün mü? Annem seni buldu, değil mi? Evde eşim bekliyor dediğinde- ”

“Claire,” diye araya girdi Jamie. Geniş ağzı kararını vermişti. Gün ışığında dans eden yapraklar gibi gülümsemesiyle gözleri de aydınlanmıştı. Kızın kollarını, onu ürkütecek kadar sıkıca kavradı. “O zaman sen onu daha görmedin? Tanrım, sevinçten deliye dönecek!”

Annesinin düşüncesi baş döndürücüydü. Bir anda kahkaha atmaya başladı ve günlerdir tuttuğu gözyaşları da yanaklarından akıyordu. Aynı anda hem kahkaha atıp hem ağlarken nefesi kesiliyordu.

“Kızım ağlama!” dedi Jamie, paniklemişti. Kızın kolunu bırakıp kendi kolundan büyük, kırışık bir mendil çıkardı ve dikkatle kızın yanaklarını sildi. Oldukça endişeli görünüyordu.

“Sakın ağlama, *a leannan*. Sen canını sıkma,” diye mırıldandı. “Her şey yolunda, *m’annsachd*. Her şey yolunda.”

“İyiyim, gerçekten iyiyim. Ben sadece… çok mutluyum,” diyerek mendili aldı ve gözlerini, burnunu sildi. “*A leannan* ne demek? Bir de diğer söylediğin şey?”

“Gaelce bilmiyor musun?” diye soran Jamie başını iki yana salladı. “Hayır, öğretilmedi ki,” diye mırıldandı kendi kendine.

Brianna kararlı bir ifadeyle, “Öğrenirim,” dedi ve son kez burnunu sildi. “*A leannan?*”

Kıza bakarken yine gülümseyen Jamie, “Canım demek,” dedi usulca. “*M’annsachd* ise kıymetlim.”

Havada asılı kalan kelimeler, adeta yapraklar gibi titriyordu. Sevgiden kaynaklanan ani çekinceyle öylece kalakalmışlardı, ne gözlerini birbirlerinden ayırıyor ne de söyleyecek söz buluyorlardı.

“Ba- ” diye konuşmaya başlayan Brianna, aniden sustu. Ona ne diyecekti? Babacığım diyemezdi. Onun tek babacığı Frank Randall idi ve başka bir adama böyle hitap etmek ona ihanet etmekti. Başka bir adam mı? Jamie mi? Hayır, bunu yapamazdı. Yine de karşısındaki adamın sıradan bir isimle çağrılamayacak kadar müthiş bir saygınlığı vardı. ‘Baba’ çok mesafeli ve kaba geliyordu - her ne kadar Jamie Fraser böyle olsa da Brianna için değildi.

Jamie kızın kararsızlığını ve sıkıntısını fark etmişti.

“Bana… bab diyebilirsin,” dedi. Sesi boğuktu, durdu ve boğazını temizledi. “Yani istersen demek istedim,” diye ekledi tereddütle.

“Bab,” dedi Brianna ve bu sefer kolayca gülebildiğini hissetti. “Gaelce mi?”

Jamie de gülümsüyor, dudaklarının köşeleri hafiften seğiriyordu. “Hayır, sadece… basit.”

Ve aniden her şey basitleşti. Jamie kollarını açtı ve Brianna bu kolların arasına girdiğinde ne kadar yanıldığını anladı. O, hayal ettiği kadar iri bir adamdı ve onu saran kolları da umduğu gibi güçlüydü.

***

Bundan sonraki her şey bir şaşkınlıkla olup bitmişti sanki. Coşkunun ve yorgunluğun üstesinden gelen Brianna, normal bir hayat akışından ziyade bir fotoğraf dizisi olarak bilincindeydi olan olayların.

Solgun ve kırılgan Lizzie, İskoç aksanlı sağlam zenci bir seyisin kollarında gün ışığında gözlerini kırpıştırıyordu. At arabası, cam ve hoş kokulu odunlarla doluydu. Atların nalları tıkırdıyor, tahta tekerlekleri gıcırdıyordu. Babasının sesi derinden geliyordu ve sıcacıktı, dağ eteğine yapılmakta olan bir evi tarif ediyor, pencerelerin annesini ne kadar şaşırttığını anlatıyordu.

“Ama sen onu daha çok şaşırtacaksın kızım!” Ve kızın kemiklerinde yankılanan sevinçli bir kahkaha buna eşlik ediyordu.

Uzun tozlu yolda ilerliyorken, başını babasının omzuna dayamış, babası da aracı sürerken kolunu ona dolamıştı. Babasının bilmediği ten kokusunu soluyor, o başını kızdan yana çevirdiğinde saçları kızın yüzüne değiyordu.

Sonra balmumu ve çiçeklerle dolu olan büyük, ferah bir eve geldiler. Beyaz saçlı, Brianna’nın yüz hatlarına sahip, şaşırtıcı derecede kızın ötesine bakan mavi gözlü uzun boylu bir kadın onları karşıladı. Uzun soğuk eller onun yüzüne dokundu ve merakla saçlarını okşadı.

“Lizzie,” dedi ve hoş bir bayan, Lizzie’nin yanına gidip mırıldandı. “Kınakına kabuğu.” Siyah eller Lizzie’nin porselen gibi sarı yüzünde oldukça güzel görünüyordu.

Eller, bir sürü el vardı. Sanki her şey adeta sihirle yapılıyor gibiydi. Brianna itiraz edemeden kıyafetleri çıkarılmış, kokulu sularla banyo yaptırılmıştı ve saçları lavantalı bir sabunla yıkanmıştı. Küçük, zenci bir kız keten havluyla ayaklarını kurulamış ve pudralamıştı.

Çıplak ayaklarına kadar uzanan temiz pamuklu bir elbiseyle babasının karşısına çıkınca, onun gözlerindeki ışığı görebilmişti Brianna. Yemek - kekler, tatlılar, çörekler ve pelteler - ve sıcak tatlı çay damarlarındaki kanın

yerini almış gibiydi.

Babasının Marsali diye tanıttığı kaşları çatık, sarışın hoş bir kız, tuhaf derecede tanıdık geliyordu. Yıkanıp battaniyelere sarılan Lizzie, narin elleriyle keskin bir koku yayan bir kupayı tutuyor, yeni sulanmış bir çiçeği andırıyordu.

Konuşuyor, yeni kişiler geliyor ve tekrar konuşuyordu. Gittikçe artan zihin bulanıklığında ifadeleri seçmekte güçlük çekiyordu Brianna.

"…Farquard Campbell daha hassas…"

"Baba, sen Fergus'u gördün mü? O iyi mi?"

Baba mı? Başka birinin ona bu şekilde hitap etmesine biraz öfkelenmişti çünkü… çünkü…

Uzaklardan bir yerlerden halasının sesi geliyordu. "Zavallı çocuk oturduğu yerde uyukluyor. Ulysses, onu yatağına götür."

Ve sonra güçlü kollar onu kucakladı. Ancak zencinin mum kokusunu değil, babasının talaş kokusunu alıyordu. Çabalamaktan vazgeçti ve başı babasının göğsünde uykuya daldı.

***

Fergus Fraser, kulağa İskoçyalı bir klan beyi gibi geliyordu ama tam bir Fransız asilzadesine benziyordu. Giyotin yolundaki Fransız bir asilzadeye, diye düzeltti Brianna ilk izlenimini.

Yakışıklı, esmer, hafif yapılı ve pek uzun olmayan Fergus, yavaşça sanık yerine geldi ve yüzünü salona çevirdi. Uzun burnu alışılmışın dışında biraz kalkıktı. Eski kıyafetleri, tıraşlanmamış çenesi ve teki mor gözü aristokrat havasını hiç etkilememişti. Hatta olmayan bir elinin yerine takılan kanca ona ayrı bir cazibe katmıştı.

Marsali onu görünce iç çekti, dudakları gergindi. Jamie'ye fısıldamak için Brianna'ya doğru eğildi.

"Bu piç kuruları ona ne yapmışlar?"

"Önemli değil." Jamie kız geriye yaslansın diye ufak bir hareket yaptı ve Marsali de mübaşir ve şerife öfkeyle bakarak geriye yaslandı.

Oturabildikleri için şanslıydılar. Bu küçük binadaki her yer doluydu ve insanlar itişip odanın gerisinden bağırıyorlar ve kapıları tutan kırmızı ceketlileri görünce bir hizada duruyorlardı. İki asker salonun ön tarafında,

yargıcın sırasının yanında duruyorlardı. Onların hemen arkasında gizleniyormuş gibi görünen bir memur vardı.

Brianna, memurun Jamie Fraser'a bakmakta olduğunu gördü. Adamın yüz hatlarından hinlik akıyordu, sanki bu duruma çok seviniyor gibiydi. Bu durum Brianna'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu ama babası adamın bakışlarına ilgisizce karşılık verip başını diğer tarafa çevirdi.

Yargıç salona girip yerine oturunca mahkeme merasimi de başladı. Jüri heyetiyle yürütülen bir dava olmadığı ortadaydı, çünkü bir tane bile jüri üyesi yoktu, sadece yargıç ve bir de memur vardı.

Brianna bir önceki gece konuşulanlardan bir şeyler kapmıştı, ancak sabah kahvaltısında kişi karmaşasını çözebilmişti. Jocasta'nın kölelerinden biri olan genç zenci bayanın adı Phaedre'ydi. Göz kamaştırıcı gülümsemesiyle uzun boylu, gösterişsiz delikanlı, Jamie'nin yeğeni Ian idi. Yani kuzenim, diye düşündü, Lallybroch'da hissettiği akrabalık hislerini yine hissediyordu. Sevimli sarışın Marsali, Fergus'un eşiydi ve Fergus da tabii ki Jamie'nin, II. James Ayaklanması'ndan önce Paris'te evlat edindiği Fransız öksüzdü.

Yargıç Bay Conant, oldukça tertipli bir beyefendiydi. Peruğunu yerleştirip ceketini düzeltti ve iddiaların okunmasını talep etti. Rowan County sakini Fergus Claudel Fraser, 4 Ağustos 1769 tarihinde, şerif vekili Hugh Berowne'ye saldırıp kanunen vekilin gözetimindeki Saray mülkünü ondan çalmıştı.

Kürsüye çağrılan Hugh adındaki kişi, otuz yaşında aşırı uzun boylu ve oldukça gergin biriydi. Yemin ederken kekeleyen adam, davalıyla görev başındayken Buffalo Demir Yolu'nda karşılaştığını iddia ediyordu. Davalı tarafından Fransızca sözlü hakaretlere uğramış, geri dönerken davalı tarafından kovalanıp yakalanmış ve yüzüne yumruk yemişti. Daha sonra davalı Berowne'ye verilen Saray mülkünü (yani yularlı ve eyerli bir at) ondan almıştı.

Yargıcın isteği üzerine davacı, yüzünü ekşiterek dudağının sağ kısmını çekip saldırı sırasında kırılan dişini gösterdi.

Yargıç Bay Conant ilgiyle kırık dişin kalıntılarını inceledi ve tutukluya döndü.

"Evet, şimdi Bay Fraser bu talihsiz olay hakkında sizin görüşlerinizi dinleyebilir miyiz?"

Fergus hafiften burnunu aşağıya eğip yargıca bir hamamböceğine bakıyormuş gibi baktı.

“Bu iğrenç gübre tıkacı,” diye konuşmaya başladı ölçülü bir tonla, “gelip- ”

“Hakarette bulunmayın sayın tutuklu,” dedi Yargıç Conant soğuk bir sesle.

“Bu vekil,” diye devam etti Fergus, istifini hiç bozmadan, “eşim at üstünde küçük oğlumla birlikte un değirmeninden dönerken onun yanına gelmiş. Bu vekil onu selamlamış ve hiçbir açıklama yapmadan eşimi aşağıya çekip vergi borcuna karşılık atı alacağını söylemiş. Sonra da o kavurucu güneşin altında evimden beş mil uzaklıkta eşimi ve küçük oğlumu bırakıp gitmiş!” Berowne’ye öfkeyle baktığında adam da ona gözlerini kısarak baktı. Brianna’nın yanındaki Marsali de burnundan soluyordu.

“Vekilin bahsettiği neyin vergisiydi?”

Fergus’un yanakları öfkeden kızardı. “Benim hiçbir şeyim yok ki! Onun iddiasına göre arazi yıllık üç şiline tabiymiş ama değil! Benim arazim vergiden muaf, arazi Vali Tryon tarafından James Fraser’a verilmiştir. Bu iğrenç soysuza evime gelip para almaya kalkıştığı zaman da açıklamıştım bunu.”

“Ben hibeyi falan duymadım,” dedi Berowne suratsızca. “Bu insanlar ödemeyi geciktirmek için size her yalanı söylerler. Hepsi dolandırıcı bunların.”

“*Oreilles en feuille de chou!*”

Salonu küçük bir kahkaha fırtınası sardı, neredeyse yargıçtan azar yiyeceklerdi. Brianna lisede Fransızca gördüğü için bunun “Kepçe kulaklı!” anlamına geldiğini biliyordu ve o da gülmeye başladı. Yargıç başını kaldırıp mahkeme salonunu inceledi.

“James Fraser burada mı?”

Jamie ayağa kalktı ve reverans yaptı. “Buradayım lordum.”

“Mübaşir, şahit yemin etsin.”

Yemin eden Jamie, hibe edilen arazinin mal sahibi olduğunu, hibenin yapılıp sürenin Vali Tryon tarafından belirlendiğini ve on yılı kapsadığını, bu sürenin sadece bir senesinin dolduğunu ve Fergus Fraser’ın, James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser’a bağlı arazi sınırları içerisinde bir ev yaptığını ve ürün aldığını söyledi.

Brianna ilk başta tüm dikkatini babasına vermişti ancak onu daha yeni inceliyordu. Babası salondaki en uzun boylu adamdı ve kar beyaz gömleği, yana yatık gözleri ve ateş rengi saçlarına uyan koyu mavi ceketiyle en dikkat çekici adamdı.

Ancak köşedeki bir hareketlenme dikkatini çekti ve daha önceden fark etmiş olduğu memura baktı. Adam artık babasına değil, dik bakışlarla Hugh Berowne'ye bakıyordu. Berowne çaktırmadan ona doğru başını salladı ve Fraser'ın konuşmasının bitirmesini bekledi.

"Bay Fraser'ın muafiyet iddialarının doğru olduğu görülüyor, Bay Berowne," dedi yargıç. "Bu nedenle davalının suçunu- "

"Bunu kanıtlayamaz!" diye bağırdı Berowne. Sanki destek alırcasına memura bir göz atıp çenesini dikleştirdi. "James Fraser'ın sözleri haricinde yazılı bir kanıt yok."

Yeni bir hareketlenme dalgası salonu kapladı, bu sefer daha kötü bir tonda. Brianna, babasının sözlerinin kuşku konusu olmasına karşı gösterilen şoku ve öfkeyi duyduğuna emindi, beklenmedik bir şekilde bundan gurur duydu.

Ancak babasında öfke belirtisi yoktu. Yeniden ayağa kalkıp yargıca selam verdi.

"Lord hazretleri bana izin verirse." Elini ceketine atıp kırmızı mühürlü katlı bir parşömen çıkardı.

"Eminim lord hazretleri valinin mührünü tanıyacaklardır," diyerek kâğıdı Bay Conant'ın masasına bıraktı. Yargıç bir kaşını kaldırıp mühre dikkatle baktı ve mührü kırıp içindekileri okudu.

"Bu, arazinin hibe edildiğini gösteren belgenin bir kopyası. Ekselansları William Tryon tarafından imzalanmış."

"Bunu nasıl aldı?" diye bağırdı Berowne. "New Bern'e gidip dönmesi için yeterli vakti yoktu ki!" Sonra yüzündeki bütün kan çekildi. Brianna memura baktığında tombul yüzünün, Berowne'nin kaybettiği kanı topladığını gördü.

Yargıç sert sert ona bakıp sadece, "Bu yazılı belge bir delildir," dedi, "davalının hırsızlık yaptığı iddiası düşmüştür çünkü söz konusu mülk kendisine aittir. Saldırıya gelince- " Bu noktada yargıç, Jamie'nin hâlâ ayakta olduğunu fark etti.

"Evet, Bay Fraser? Mahkemeye söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?" Yargıç Conant peruğunun altından süzülen ter damlacıklarını sildi. Küçük salon o kadar doluydu ki sıcaktan düşüp bayılabilirdi.

"Mahkemeden merakımı gidermesini istiyorum, lord hazretleri. Bay Berowne'nin kendi ifadesi saldırıyı anlatıyor mu?"

Yargıç kaşlarını kaldırdı ama önündeki kâğıtları karıştırdı sonra bir tanesini alıp okuması için mübaşire verdi.

“Davacı, Fergus Fraser’ın yüzünü yumruklayıp yere düşürdüğünü ve davalının atın yularını yakalayıp ata bindiğini ve Fransızca ona küfürler savurduğunu belirtiyor. Davacı- ”

Sanık yerinden gelen bir öksürükle bütün gözler o tarafa çevrildi. Muhteşem bir gülümsemeyle Yargıç Bay Conant’a bakan davalı, cebinden bir mendil çıkarıp sol kolundaki kancayı kullanarak yüzünü sildi.

“Ahh!” dedi yargıç ve buz gibi bakan gözlerini öfkeden yüzü kızaran Berowne’nin oturduğu yöne çevirdi.

“Sol eli olmayan birinin yüzünüzün sağına nasıl yumruk attığını açıklayabilir misiniz sör?”

“Evet, *crottin*,” dedi Fergus neşeyle. “Hadi bunu açıkla.”

Yargıç Conant, boynunu sildi ve Fergus Fraser’ın suçlanmasını reddederek davayı sonlandırdı.

***

“Bendim,” dedi Marsali gururla, dava sonrası kutlama şöleninde kocasının koluna yapışarak.

“Sen mi?” Jamie keyifle ona bakıyordu. “Vekilin yüzüne sen mi yumruk attın yani?”

“Yumruk değil, tekme,” diye düzeltti. “Soysuz beni attan indirmeye çalıştığında çenesini tekmeledim. Beni aşağıya indiremedi,” diye ekledi olayı hatırlayarak, “benden Germaine’i aldı, bu nedenle aşağı inip onu almak zorunda kaldım.”

Marsali kirli elinde bir parça bisküviyle eteğine yapışan küçük çocuğun sarı başını okşadı.

“Hiç anlamıyorum,” dedi Brianna. “Bay Berowne bir kadının onu dövdüğünü kabul etmek istemedi mi?”

“Hayır,” dedi Jamie, bir bardak daha bira koyup ona vererek. “Çavuş Murchison’ın kendisi sıkıntı yaratıyor.”

“Çavuş Murchison? Davadaki subay mı?” diye sordu, hatırına birasından bir yudum aldı. “Yarı kızarmış domuza benzeyen adam mı?”

Babası bu benzetmeye gülümsedi.

“Evet, o adam. Benden hiç hoşlanmaz,” diye açıkladı. “Beni yıkmak için ilk ve son kez bir oyun çevirmeye kalkıştı.”

“Böyle saçma bir suçlamada başarılı olacağını ümit etmemeliydi,” diyerek araya giren Jacosta, öne eğilip bir elini uzattı. Yanı başında duran Ulysses hamur işi tabağını biraz daha ona doğru itti. Jacosta bir tane hamur işi alıp kaygılı kör gözlerini Jamie’ye çevirdi.

“Farquard Campbell’i devirmene gerçekten gerek var mıydı?” diye sordu, bundan hoşlanmamıştı.

Jamie, “Evet, vardı,” diye yanıt verdi. Brianna’nın şaşkınlığını görünce açıklama yapma gereği duydu.

“Farquard Campbell, bu bölgenin yerel yargıcıydı. Eğer hastalanmasaydı,” - yine sırıtıyordu ve gözlerinde muziplik hâkimdi - “dava geçen hafta görülecekti. Bu da onların planıydı. Murchison ve Berowne’nin. Suçlamayı getirip Fergus’u tutuklatacaklar ve hasat zamanının tam ortasında beni dağdan indireceklerdi, ki çoğunu da başardılar, lanet olsun,” diye ekledi üzülerek.

“Ancak davadan önce New Bern’den hibe belgesinin bir kopyasını alabileceğimi hesaba katmadılar, eğer dava geçen hafta olsaydı alamayacaktım.” Ian’a gülümsedi ve belgeyi almak için hevesle New Bern’e at sürmüş olan çocuk kızarıp yüzünü kâsesine gömdü.

“Farquard Campbell benim dostum, teyze,” dedi Jamie, Jocasta’ya, “ama benim gibi sen de onun bir kanun adamı olduğunu biliyorsun. Hibe sözleşmesini bilmesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Eğer bunu mahkemede delil diye göstermeseydim, bana yasak koymak için kendini zorlayacaktı.

“Ve eğer yapsaydı,” diye devam etti Brianna’ya dönerek, “yargı karşısına çıkacaktım ve bu da Fergus’un New Bern’deki hapishaneye götürülmesi ve yeni bir davanın açılması demekti. Sonuç yine aynı olacaktı ama hasat zamanının çoğunda hem Fergus hem ben araziden uzaklaşmış olacaktık ve bu bana hasadın getireceği kazançtan çok daha pahalıya patlayacaktı.”

Kupasının kenarından Brianna’ya baktı, mavi gözleri ciddiydi. “Benim zengin olduğumu düşünmüyordun değil mi?” diye sordu.

“Hiç düşünmedim,” diye yanıt verdi şaşkınlıkla ve Jamie de gülümsedi.

“Bu iyi,” dedi, “iyi bir arazim var ve birazını ürün için kullanıyoruz. Tarlalara tohum ekip kendimize yetecek kadar ürün yetiştiriyoruz, birazını da sığırlara bırakıyoruz. Annen becerikli olsa da,” - yüzündeki gülümseme genişlemişti - “otuz dönümlük araziyi tek başına ekip biçemez.” Boş kupasını masaya koyup ayağa kalktı.

“Ian, erzakları kontrol edip Fergus ve Marsali ile gelir misin? Kızımla ben önden gideceğiz.” Soru sorarcasına Brianna’ya baktı.

“Jocasta senin küçük hizmetçinle ilgilenir. Erken gitmenin senin için bir sakıncası yoktur değil mi?”

“Hayır,” diyen Brianna da kendi kupasını masaya bırakıp ayağa kalktı. “Bugün gider miyiz?”

***

Dolaptaki şişeleri tek tek alıp tıpalarını açtım ve içindekileri kokladım. Ambara koymadan önce iyice kurutulmazlarsa taze bitkiler şişede çürüyebilir, tohumlarda küf oluşabilirdi.

Küf düşüncesi bir kez daha benim penisilin tarlamı hatırlattı. Ya da eğer şansım varsa bir gün olmasını umduğum tarlamı. Bayat ekmekte yetişen yüzlerce küften yalnızca bir tanesi *penisilin* idi. Haftada bir kenara koyduğum ekmek dilimlerinin üzerinde can bulan değerli bir küfün spor olma ihtimali var mıydı? Açıkta bırakılmış bir dilim ekmeğin spor üretecek kadar kalma olasılığı ne kadardı? Ve son olarak bunu görürsem onun spor olduğunu anlama olasılığım ne kadardı?

Bir seneyi aşkındır bunun için uğraşıyordum ama bu zamana kadar bir sonuç elde edememiştim.

Geri püskürtmek için serptiğim kadife çiçeği ve civanperçemleriyle bile haşaratları tutmak imkânsızdı. Hatta bir gün kilerde bir grup hırsız sincabı, tahılların üzerine dağılmış hamamböceklerini ve kemirilmiş tohumluk patateslerimi tutarken bulmuştum.

Tek çözüm, bütün yiyecekleri Jamie’nin yapmış olduğu büyük kilere kilitlemek veya kalın tahtadan yapılmış kasalara ya da kapaklı kavanozlara koymaktı. Ancak yiyecekleri dört ayaklı hırsızlardan uzak tutmak, aynı zamanda onları havasız da bırakmaktı ve hava, bir gün beni hastalığa karşı gerçek silaha götürecek tek elçiydi.

Her bitki bazı hastalıklara karşı bir panzehir taşır, tabii onun hangisi olduğunu bilirsek. Nayawenne’i kaybettiğimi düşündüğümde yine içim acımıştı; sadece onun için değil aynı zamanda bilgisi için. Bildiklerinin bir kısmını bana o öğretmişti ve ben buna çok üzülüyordum ancak onun acısı daha baskındı.

Yine de onun bilmediği bir şeyi biliyordum; en küçük bitkilerin ekmek küfü gibi türlü değerler taşıdığını. Bunu bulmak çok zordu, anlamak ve kullanmak ise çok daha zordu. Ancak araştırmaya değer olduğuna şüphem yoktu.

Evin içinde ekmekleri ortada bırakmak, farelerin içeri girmesine neden oluyordu. Ekmeği büfeye koymayı denedim ancak ben evde yokken Ian dalgınlıkla benim tomurcuklanan antibiyotik kuluçka makinemin yarısını yemişti ve farelerle karıncalar da geri kalanını kısa zamanda tüketmişlerdi.

Yaz, ilkbahar veya sonbaharda ekmeği açıkta ve korunmasız bırakmak ya da göz kulak olmak için evde kalmak imkânsızdı. Dışarıda yapılacak bir sürü iş vardı; doğum veya hastalar için çağrılıyordum, yiyecek bulmaya dışarı çıkıyordum.

Elbette kışın haşaratlar bahar için yumurtalarını bırakmak ve soğuktan korunmak için ölü yaprakların altında kış uykusuna yatmak üzere uzaklaşıyorlardı. Ancak hava, benim sporlarımı öldürecek kadar soğuktu. Dışarıya bıraktığım ekmek, ateşe uzaklığına bağlı olarak ya kuruyor ya da çamur gibi oluyordu; her durumda turuncu veya pembe ekmek kabuğu elde ediyordum.

Kurumuş mercanköşkü şişesini koklarken, ilkbaharda yine denerim, diye düşünüyordum. Bu güzeldi, rüya gibi kokuyordu. Dağ sırtındaki yeni evin yapımına çoktan başlanmış, temeli atılmış ve odalar şekillenmeye başlamıştı. Odanın kapısından iskeleleri görebiliyordum, dağ sırtının üzerinde yükselen berrak eylül gökyüzüne karşı siyahtı.

İlkbahara biterdi inşaatı. Alçı sıvalı duvarlar, ahşap bir zemin, fareleri ve karıncaları önlemek için siyah çerçeveli pencereler ve işimi yürütebilmem için hoş, güneş alan küçük bir yer yapılmış olacaktı.

Hevesli bakışlarım, posta kutusundan gelen kısık bir çığlıkla yarıda kesildi. Anlaşılan Clarence geliyordu. Clarence'in heyecanlı bağrışlarının arasından uzaktan gelen farklı sesler de duyabiliyordum. Hemen dağılmış tıkaçları ve şişeleri toplamaya başladım. Jamie, Fergus ve Marsali ile dönüyor olmalıydı ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Jamie davanın sonucundan emindi ancak ben endişeliydim. İngiliz yasalarının, medeniyetin büyük başarılarından biri olmadığına inanmaya başlayan biri olarak, buna inanmak için birçok somut örnek de görmüştüm. Diğer taraftan Jamie'ye de inanıyordum.

Clarence'in sesi, biriyle samimi bir şekilde konuşurken kullandığı kısık bir hırıltıya dönüşmüştü. Bu tuhaftı. Acaba işler yolunda gitmemiş miydi?

Son şişeyi de dolaba yerleştirip kapıya gittim. Avlu boştu. Clarence beni görünce kem küm etti ama onun haricinde hiçbir şey yoktu. Ancak birisi gelmişti, çünkü tavuklar uçarak çalılıklara kaçmıştı.

İçime bir korku düşmüştü, arkamı dönüp hemen etrafı kolaçan ettim. Hiçbir şey yoktu. Evin arkasındaki kestane ağacı esintiyle sallanıyor, güneş ışınları sarı yapraklarından süzülüyordu.

Yalnız olmadığımı adım gibi biliyordum. Lanet olsun, bıçağımı içerideki masada bırakmıştım!

“Sassenach.” Jamie’nin sesini duyunca yüreğim ağzıma geldi. İçim rahatlayarak arkama döndüm. Ne düşünüyordu da…

Bir an çift gördüğümü sandım. Dış kapının yanındaki bankta yan yana oturmuşlardı, ikindi güneşi birbirine benzeyen başları adeta yakıyordu.

Gözlerim, sevinçten parlayan Jamie’nin yüzüne odaklanmıştı.

“Anne.” Bu da aynı ifadeydi; sabırsızlık, sevinç ve özlem bir aradaydı. Bunu düşünmeye fırsatım olmadı, çünkü karşımdaki kişi beni kollarına almış, ayaklarımı yerden kesmişti.

“Anne!”

Nefesim kesilmişti; şoktan değil kaburgalarımın iyice sıkılmasından kaynaklanıyordu bu.

“Bree!” diye soluyabildim ve o beni aşağıya indirdi ama bırakmadı. Gözlerime inanamıyordum ama o gerçekti! Jamie’ye baktığımda Brianna’nın yanında duruyordu. Hiçbir şey söylemiyordu, fakat sevinçten ağzı kulaklarına varmış, kulak uçları kızarmıştı.

“Ben, ah, ben hiç ummuyordum ki- ” dedim şaşkınca.

Brianna babasınınkine uyan bir gülümsemeyle bana bakıyordu, gözleri mutluluktan yaşlarla dolmuştu.

Bölüm 3
Bozulan İlişkiler

13
Ay Işığı

Eylül 1769

Omzunda bir elle rüyasız bir uykudan uyandı Brianna. Yerinden sıçradı ve gözlerini kırpıştırarak dirseğinin üzerinde doğruldu. Ona bakan Jamie'nin yüzü karanlıkta güç bela seçiliyordu. Şöminedeki ateş közden ibaretti ve oda zifiri karanlıktı.

"Dağa avlanmaya gidiyorum kızım. Sen de benimle gelir misin?" diye fısıldadı.

Brianna uyku haliyle dağılmış düşüncelerini toplamaya çalışarak gözlerini ovuşturdu ve başını olumlu anlamda salladı.

"Güzel. Pantolonunu giy öyleyse." Jamie sessizce yataktan kalkıp dışarıya çıktı. Kapı açıldığında içerisi soğuk havayla dolmuştu.

Brianna pantolonunu ve çoraplarını giydiğinde Jamie, bir kucak dolusu odun taşımasına rağmen aynı sessizlikle içeri girdi. Kıza başını sallayıp ateşi yeniden yakmak için diz çöktü. Brianna ise ceketini giyip biraz yalnız kalmak için dışarıya çıktı.

Dışarısı karanlıktı, keşke soğuk olmasaydı, diye düşündü hâlâ uykulu bir halde. Yıldızlar parlıyordu ama sanki her an gökyüzünden düşüp ilerideki ağaçların arasında kaybolacaklarmış gibi yere çok yakınlardı.

Saat kaç, diye merak ederken bacaklarına soğuğun değmesiyle titremeye başladı. Gecenin bir vakti olmalıydı. Kesinlikle şafağın sökmesine daha çok vardı. Hiç ses yoktu; annesinin bahçesindeki böceklerden çıt çıkmıyordu ve tarla ekinlerle dolu olmasına rağmen sessizdi.

Brianna kulübenin kapısını açtığında içerideki hava yoğundu; azalan oksijenin, kızarmış yiyeceklerin ve uyuyan insanların kokusu birbirlerine karışmıştı. Aksine dışarıdaki hava tatlı ve hafifti.

Jamie hazırdı. Deri kesesi, baltası ve barutluğu kemerine bağlıydı ve bir omzundan çuval bezinden büyük bir torba sarkıyordu. Eğilip yataktaki annesini öptüğünde, Brianna hâlâ kapıda bekliyordu.

Jamie elbette kızın orada olduğunu biliyordu. Annesinin alnından öpmesine

rağmen Brianna davetsiz bir misafir, bir röntgenci gibi hissetti kendini. En çok da Clare'in uzun beyaz eli yorganların altından çıkıp kızın kalbini sıkıştıracak bir şefkatle Jamie'nin yüzüne dokunduğu zaman. Claire, Jamie'ye bir şeyler mırıldandı ama Brianna duymadı.

Soğuk havaya rağmen yüzü yanan Brianna, hemen arkasını döndü ve Jamie dışarıya çıktığında açıklıkta onu bekliyordu. Jamie yavaşça kapıyı kapattı ve neredeyse kızın boyunda olan uzun namlulu bir silah aldı.

Konuşmayıp gülümsedi ve başıyla ormanı işaret etti. Ladin ve kestanenin arasından geçen belirsiz bir yoldan giderken Brianna da onu takip ediyordu. Jamie çiyden ıslanmış çimenleri eziyor, geriye gümüş gibi parlayan ot öbeğinde iz bırakıyordu.

Yol bir müddet bir sağa bir sola gitti, sonra yukarı doğru engebeli olmaya başladı. Brianna değişikliği görmekten ziyade hissetti. Hava hâlâ karanlıktı, fakat sessizlik aniden bozuldu. Yakındaki ormandan bir kuş sesi geliyordu.

Sonra bütün dağ kuş ve kanat sesleriyle canlandı. Seslerin altında bir hareketlenme vardı. Jamie durup dinledi.

Brianna da ona bakarak durdu ve dinlemeye başladı. Hava öyle yavaş ağarıyordu ki kız neredeyse bunun farkında değildi. Gözleri karanlığa alıştığından yıldızların ışığıyla rahatlıkla etrafı görebiliyordu ve babasının canlı saç rengini seçebildiğinde bu değişimi fark etti.

Jamie çantasına yiyecek bir şeyler koymuştu. Bir kütüğe oturup elmaları ve ekmekleri yemeye koyuldular. Sonra Brianna küçük bir çatlaktan akan buz gibi sudan içti. Arkasına baktığında küçük yerleşkeden eser yoktu. Evler ve araziler yok olmuştu, dağ onu ormanla birlikte içine almıştı adeta.

Ellerini ceketine sildiğinde cebindeki atkestanesini fark etti. Bu ormanlık alanda atkestanesi ağacı yoktu. Ev hayalini kurma umuduyla gurbetçiler tarafından ekilen bir İngiliz ağacıydı atkestanesi. Başka bir hayata bağlılığı gösteriyordu. Brianna kendi bağlarının temelli olarak güçlenip güçlenmediğini merak ederek kestaneyi kavradı ve sonra bırakıp yokuşu çıkan babasını takip etti.

Kalbi ilk başta hızlı hızlı attı ve bacakları alışkın olmadığı tırmanıştan dolayı sızladı ama sonra bedeni zemine alıştı. Işığın artmasıyla da artık tökezlemiyordu. Dik yamacın zirvesine vardıklarında yaprakları çiğneyen ayakları öyle hafiflemişti ki yeryüzüne çok yakın gibi görünen gökyüzünde uçuyor gibi hissediyordu.

Bir an uçabilmeyi istedi. Ancak yeryüzündeki bağları onu tutuyordu -

annesi, babası, Lizzie… ve Roger. Dağların tepesinde ateş topu gibi görünen sabah güneşi yükseliyordu. Brianna kör olmamayı dileyerek gözlerini yummak zorunda kaldı.

***

İşte Jamie'nin onu getirmek istediği yer burasıydı. Yokuşun eteğinde kayanın bir kısmı yere düşmüş, yosunlarla çevrelenmişti ve yarıktan küçük fidanlar çıkmıştı. Jamie başıyla kızın onu takip etmesini işaret etti. Koca kayanın arasından pek belli olmayan bir yol geçiyordu. Jamie kızın duraksadığını hissederek arkasına baktı.

Brianna gülümseyip kayayı işaret etti. Kireçtaşının koca bir parçası yere düşmüş ikiye ayrılmıştı. Jamie de onun arasında duruyordu.

"Sorun yok," dedi Brianna usulca. "Sadece hatırladım."

Jamie'ye de hatırlatmış ve tüylerini diken diken etmişti. Brianna'nın kayanın içinden geçip geçemeyeceğinden emin olmak için durdu ve ona baktı. Fakat her şey yolundaydı, Brianna dikkatlice içinden geçip onun yanına geldi. Jamie yine de emin olmak için ona dokunmak isteyerek kıza elini uzattı ve parmakları onunkilere dolanırken içi rahatladı.

Jamie doğru hesaplamıştı. Yokuşun tepesindeki açıklığa geldiklerinde uzaktaki tepeden güneş yükseliyordu. Altlarında uzanan tepeler ve vadilerden öyle sis kalkıyordu ki adeta çukurlarda duman kaynıyormuş gibi görünüyordu. Karşıdaki dağdan bir şelale akıyor, beyaz köpükler halinde sise karışıyordu.

"Burası," dedi Jamie ve etrafını çimlerin kapladığı dağılmış kayaların olduğu yerde durdu. "Biraz dinlenelim." Sabah havasının serin olmasına rağmen tırmanmaktan dolayı ateş basmıştı. Jamie düz bir kayaya oturup kilt eteğinin altından hava gelsin diye bacaklarını uzattı ve omuzlarındaki şalı çıkardı.

"Çok farklı bir his," diyen Brianna yumuşak kızıl saçlarını geriye doğru itti. Kızın saçlarının alev kırmızısı Jamie'yi güneşten daha çok ısıtıyordu. Kız ona bakıp gülümseyerek, "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye devam etti konuşmasına. "Inverness'tan Büyük Vadi'nin içinden Lallybroch'a kadar at sürdüm ve yeterince ıssızdı," - bunu hatırlamakla hafiften ürperdi - "ama hiç bunun gibi değildi."

"Değildir," diye yanıt veren Jamie, kızın ne demek istediğini kesinlikle biliyordu. Vadi ve kırlar ıssızdı ama bu ormanlar ve çağlayan sular değildi.

Jamie, “Düşünüyorum da-” diye söz başladı ama sonra sustu. Brianna onun kaçık olduğunu düşünür müydü? Ancak Brianna devam etmesini istercesine ona bakıyordu. “Bence burada yaşayan ruhlar var,” dedi biraz gönülsüzce. “Yaşlılar ve binlerce yıldır insanları izliyorlar. Bizi çok iyi tanıyorlar ve hiçbiri de kendilerini göstermiyor. Burada yaşayanlar,” - tepelerinde yükselen otuz metrelik bir kestane ağacının gövdesine elini koydu - “öncekiler gibi bizi görmüyorlar.”

Brianna başını olumlu anlamda salladı ancak hepsini anlamış gibi görünmüyordu.

“Yine de endişeleniyorlardır, değil mi?” dedi James. “Bazıları?” Ve başını yukarı kaldırıp, dönerek yükselen dallara baktı. “Arada sırada onların bizi izlediğini düşünmüyor musun?”

“Arada sırada.”

Jamie, kızın oturduğu kayaya gelip oturdu ve dağlardan yayılıp bir inci gibi sisi aydınlatan gün ışığının dalgalanmasını izledi. Birlikte dağ yamacının gün ışığına kavuşmasını izlediler. Jamie sessizce bu yerdeki ruhlara bir dua yolladı. Ruhun, Gaelcesi yoksa bile onun ne demek istediğini anlardı.

Brianna sabah kokusunu içine çekerek uzun bacaklarını uzattı. “Gerçekten zor olmadı mı?” Sesi yumuşaktı ve gözleri aşağıdaki vadideydi. Ona bakmamaya dikkat ediyordu. “Broch Mhorda’nın yakınındaki mağarada yaşamak yani?”

“Hayır,” dedi Jamie. Güneş göğsünü ve yüzünü ısıtıyor, içi huzurla doluyordu. “Hayır.”

“Bunu duyduğumda korkunç bir şey olduğunu sanmıştım. Yani soğuk, kir ve yalnızlık.” O zaman ona baktı ve sabah güneşi gözlerinde parlıyordu.

Jamie, “Öyleydi,” diye yanıt vererek gülümsedi.

“Ian - Ian Enişte - göstermek için beni oraya götürdü.”

“Yaptı mı? Yazın orası hiç soğuk olmaz.”

“Hayır değildi ama öyleyken bile-” diyerek duraksadı Brianna.

“Hayır, hiç umursamadım.” Jamie göz kapaklarına güneş gelsin diye gözlerini kapadı.

Jamie ilk başta yalnızlığın onu öldüreceğini sanmıştı ama öldürmediğini anladığında dağın değerini anlamaya başladı. Gözleri kapalıyken bile güneşi rahatlıkla görebiliyordu; kenarları yanan büyük bir ateş küresi. Jocasta’nın kör gözlerinin ardında gördüğü şey bu muydu?

Brianna uzun süre konuşmazken Jamie de susmuş çevreyi dinliyordu. Yakındaki ladin ağacına toplanmış küçük kuşlar, dallardan sarkmış tahtakurularını toplayıp bulduklarıyla ilgili kendi aralarında konuşuyorlardı.

“Roger- ” dedi Brianna aniden, Jamie beklemediği bir şekilde onu kıskandığını ve içinin acıdığını hissetti. Bu kadar kısa sürede onu sahiplenmiş miydi? Gözlerini açtı ve elinden geldiğince ona ilgiyle bakmaya çalıştı.

“Bir keresinde ona yalnızlıktan bahsetmeye çalıştım. Bunun kötü olmadığını düşündüğümü söyledim,” diyerek bir iç çekti. “Roger’ın beni anladığını düşünmüyordum.”

Jamie tarafsız bir şekilde genzinden bir ses çıkardı.

“Düşünüyordum ki- ” Brianna duraksayıp ona bir göz attı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Nedeninin bu olduğunu düşünüyordum, yani sen ve annem…” Kızın teni o kadar beyazdı ki Jamie kızardığını görebiliyordu. Brianna derin bir nefes alıp ellerini kayaya dayadı. “Annem de böyleydi. Yalnız olmayı umursamazdı.”

Jamie, kızın neden böyle söylediğini öğrenmek isteyerek ona baktı. Ayrı kaldıkları yıllarda Claire’in hayatında ne olmuştu da Brianna bunu düşünmüştü? Claire de yalnızlığı tatmıştı. Yalnızlık kaynak suyu gibi soğuk ama bir şekilde içilebilirdi. Bazıları için yenilenmeden ziyade ölüm soğuğu demekti. Ancak Claire bir kocanın yanında kalmıştı. Nasıl olurdu da bunu bilecek kadar yalnız kalabilmişti?

Brianna belki bunu ona anlatabilirdi ama Jamie soramazdı. En son istediği şey bu yerde Frank Randall’dan bahsedildiğini duymaktı.

Onun yerine öksürdü. “Şey, belki doğrudur,” diye onayladı dikkatle. “Kendi düşünce seslerine katlanamayan kadınlar ve erkekler gördüm. Sırf bu yüzden iyi bir eş olamayabiliyorlardı.”

“Hayır,” diyen Brianna düşünceliydi. “Belki olamıyorlardır.”

Bu küçük kıskançlığı yatışmıştı. Acaba Brianna’nın bu Wakefield ile ilgili şüpheleri mi vardı? Brianna, ona ve Claire’e yaptığı araştırmayı, ölüm ilanını, İskoçya’daki yolculuğunu, Lallybroch’ı - lanet olası Laoghaire! - ve onun peşinden gelen şu Wakefield adındaki adamı anlatmıştı. Her şeyi anlatmadı, diye düşünüyordu Jamie ama bu iyiydi çünkü gerisini duymak istemiyordu.

Jamie dizlerini kendine doğru çekip sessizce oturdu. Yeniden huzuru hissetmeyi isteyerek Randall düşüncesini zihninden uzaklaştırdı. O kazanmıştı. Claire onundu ve bu muhteşem çocuk da - bu genç bayan da, diye düzeltti kendini. Ancak Randall, Jamie’nin sahip olamadığı yirmi yıla sahipti.

Elbette kadınlarında onun izi vardı. Peki bu iz neydi?

“Bak.” Brianna aniden onun kolunu tuttu. Jamie kızın bakışlarını takip ettiğinde onları gördü. Ağaçların gölgesinde duran iki geyik altı metre uzaklıkta bile değildi. Jamie hiç hareket etmiyor, sadece nefes alıyordu. Brianna’nın da bu sessizlikten büyülendiğini hissedebiliyordu.

Geyikler de onları görmüştü. Güzel başlarını kaldırmışlardı ve siyah nemli burunları kokuyu almak için seğiriyordu. Bir müddet sonra bir geyik ıslak çimenlerde iz bırakarak gölgenin dışına çıkınca diğeri de onu takip etti. Arazide dikkatle gezinirken kayaların arasında otlanıyor, arada sırada başlarını kaldırıp karşı taraftaki zararsız yaratıklara bakıyorlardı.

Jamie, kokusunu alan bir İskoç alageyiğinin yanına yaklaşamazdı, çünkü alageyikler bir insanın nasıl olduğunu bilirdi. Bütün sessizliğiyle geyikleri izliyor, güneşin onu kutsadığını hissedebiliyordu. Burası yeni bir yerdi ve kızıyla birlikte burada yalnız olmaktan oldukça memnundu.

***

“Biz ne avlıyoruz bab?” Jamie öylece durmuş gözleri kısık ufka bakıyordu ama Brianna, onun hayvanlara bakmadığından emindi.

Gün boyunca birçok hayvan görmüşlerdi; şafakta iki geyik, bir kayada oturmuş etrafı izlerken siyah patilerini yalayan, onların yaklaştığını görünce de hemen gözden kaybolan bir kızıl tilki. Ağaçların tepelerinde birbirleriyle konuşup saklambaç oynayan düzinelerce sincap. Hatta haremini düzene sokmak için kabaran iki erkek hindiyle bir hindi sürüsü.

Bunların hiçbiri de seçilen hayvan olmamıştı ve Brianna bundan dolayı oldukça memnundu. Yemek için öldürmeye bir itirazı yoktu, fakat böyle güzel bir günün kanla sonlanmasına üzülürdü.

“Arıları,” diye yanıt verdi Jamie.

“*Arıları* mı? Arıları nasıl avlıyorsun?”

Jamie silahını alıp parlak sarı renkteki yokuşu işaret ederek ona gülümsedi. “Çiçeklere bak.”

Elbette çiçeklerde arılar vardı. Yeterince onlara yaklaştığında arıların vızıltılarını duyabiliyordu Brianna. Çiçeklerde çeşit çeşit arılar mevcuttu.

“Yapman gereken,” diyordu babası ona, yavaşça çiçek bölgesini çevreleyerek, “bal arılarının gittiği yönü izlemek ve sokulmamak.”

Birçok kez takip ettikleri küçük elçileri sık çalıların arasında kaybetmişlerdi. Jamie her seferinde başka bir çiçek bölgesini bulmak için bir ileri bir geri gitmişti.

“İşte!” diye bağırdı Brianna, uzakta parlayan kırmızı şeyleri göstererek.

Jamie gözlerini kısıp onlara baktı ve başını iki yana sallayarak kıza gülümsedi. “Hayır, kırmızı değil. Kırmızı çiçeklerde küçük sinek kuşları olur. Arılar ise daha çok sarı ve sarı-beyaz çiçeklerde olur.” Kızın ayakucundaki çimenlikten taç yaprakları polenle kaplı, küçük beyaz bir papatya koparıp ona verdi. Çiçeğe daha yakından bakan Brianna, bir topluiğnenin başı kadar büyüklüğündeki bir böceğin, çiçeğin dışına çıkmaya çalıştığını gördü. Küçük siyah kabuğu çiçeğin sarı tozlarıyla kaplıydı.

Jamie, “Sinek kuşları uzun saplı çiçekleri içer,” diye açıkladı. “Ancak arılar bu kadar mesafeyi kat edemezler. Bunun gibi geniş, düz çiçekleri severler ve bunlar da deste deste yetişir. Sarıya boyanana kadar üzerlerinde gezinirler.”

Dağ eteğinde kahkaha atarak bir aşağı bir yukarı ilerlerken, sarı ve beyaz çiçekleri içen öfkeli bal arılarının saldırılarından kaçışıyorlardı. Arılar, dağ defnesini severlerdi ama bu çiçeklerin çoğu görünemeyecek kadar tepedeydiler ve aralarından geçmesi zordu.

Aradıklarını bulduklarında akşam çökmek üzereydi. Arıların yuvaları, çok yıllık bir ağaçtan geriye kalan geniş yarıklı kütüğün içiydi.

“Güzel,” dedi Jamie memnuniyetle. “Arılar bazen kayaların arasına kovanlarını yaparlar, o zamanda yapacağın pek bir şey olmaz.” Belindeki baltayı ve torbayı çıkardı ve yakındaki kayaya oturması için Brianna’ya işaret etti.

“Karanlık çökene kadar beklemek en iyisi,” diye açıkladı. “O zaman bütün arılar kovanda olur. Bu arada bir şey yemek ister misin?”

Geriye kalan yiyecekleri yediler ve dağların ardında batmakta olan güneşi izleyerek arada sırada konuştular. Brianna uzun namlulu tüfekle atış yapmak isteyince ona izin verdi ve silahı nasıl dolduracağını gösterdi.

Jamie şaşkınlıkla, “Atışta hiç de fena değilsin kızım,” dedi. Eğilip küçük bir tahta parçası aldı ve onu hedef niyetine bir taşın üzerine yerleştirdi. “Bir daha dene.”

Defalarca denedi ve tüfeğin ağırlığına alıştıkça tüfeğin uzunluğunu dengelediğini ve omzuna rahatça yerleştirdiğini fark etti. Tüfek umduğundan daha az geri tepmişti; siyah barut modern fişekler kadar güçlü değildi. Tahtadan iki parça kopmuştu ama üçüncü atışta parçalara ayrılmıştı.

“Çok iyi,” dedi Jamie bir kaşını kaldırarak. “Tanrı aşkına, böyle atış atmayı nereden öğrendin?”

“Babam nişan atışçısıydı.” Tüfeği yere indirdi, yanakları zevkten al aldı. “Bana tabanca ve tüfekle atış atmayı öğretmişti. Av tüfeğiyle de.” Sonra neler söylediğini fark edince bu kez yanakları utançtan kıpkırmızı kesildi. “Hmm, sen hiç av tüfeği görmedin.”

“Hayır, gördüğümü sanmıyorum,” sözü Jamie’nin söylediği tek şeydi. Yüzü ifadesizdi. “Kovanı nasıl alacaksın?” diye sordu Brianna konuyu değiştirmek isteyerek. Jamie omuz silkti.

“Arılar dinlemeye çekildiğinde bir parça dumanla onları bayıltacağım. Sonra gövdeye bağlı kovanı dikkatlice alıp şalıma saracağım. Eve vardığımızda, arı kovanını oluşturmak için altına ve üstüne tahta çakacağım. Sabah olduğunda arılar dışarı çıkıp etrafına bakacak ve yakınlarındaki çiçeklere gidecek.”

“Kendi yerlerinde olmadıklarını fark etmeyecekler mi?”

Yeniden omuz silkti Jamie. “Fark etseler ne yapabilecekler ki? Buraya geri dönemezler, dönseler bile burada artık bir evleri yok. Hayır, yeni yerlerine alışacaklar.” Tüfeğine uzandı. “Tüfeği temizleyeyim, atış için ışık yeterli değil.”

Böylece sohbet sona erdi ve karanlığın kuytuları doldurmasını, dakikalar geçtikçe ağaçları kaplamasını, yeşil gölgelerin göl karanlığında kaybolmasını izleyerek yarım saat sessizce oturdular.

Sonunda Brianna *bir şey* söylemek zorunda olduğunu hissederek boğazını temizledi. “Annem bu kadar geç vakte kaldığımız için endişelenmez mi?”

Jamie başını iki yana salladı ama yanıt vermedi, öylece oturmuş elindeki otla oynuyordu. Ay gökyüzündeki yerini almıştı. Büyük, altın kürede bir gözyaşı lekesi vardı adeta.

“Annen bana insanların aya uçmaya çalıştıklarını söylemişti,” dedi Jamie aniden. “O zaman bunu daha yapmamışlardı, sadece niyetliydiler. Bu konu hakkında bir şey biliyor musun?”

Brianna başını olumlu anlamda sallarken, gözleri yükselen aydaydı. “Yaptılar, yani yapacaklar,” diyerek belirsizce gülümsedi. “Onları götüren rokete, gemiye *Apollo* dediler.”

Brianna, babasının yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu. Ay, etrafı aydınlatacak kadar tepedeydi artık. Jamie düşünceli bir halde yüzünü yana

çevirdi. “Öyle mi? Peki gidenler ay için ne söylediler?”

“Bir şey demelerine gerek yoktu, resimlerini gönderdiler. Sana televizyondan bahsetmiştim?”

Jamie şaşkınlıkla ona bakıyordu. O anda Brianna, kendi zamanıyla ilgili ona anlattığı çoğu şey gibi, konuşan, hareket eden resimlerin havadan gönderilmesini bırak böyle şeylerin gerçek olacağına bile onun inanmadığını anladı.

“Öyle mi?” dedi Jamie, pek emin değildi. “Peki sen bu resimleri gördün mü?”

“Evet.” Ellerini dizlerine bağlayıp kendini biraz arkaya veren Brianna, tepelerindeki biçimsiz altın küreye bakıyordu. Etrafı belirsiz bir haleyle çevriliydi ve yıldızlı gökyüzü hafif pusluydu, sanki siyah bir havuza düşen büyük, sarı renkte bir taş gibiydi ay.

“Yarın hava güzel olacak,” dedi Jamie, yukarıya bakarak.

“Olacak mı?” Brianna, etraflarındaki her şeyi neredeyse gündüz vaktindeki gibi rahatlıkla görebiliyordu ama artık renkler yoktu. Her şey tarif ettiği resimler gibi siyah ve griydi.

“Beklemek saatler aldı. Hiç kimse tam olarak onların ne zaman aya inip uzay kıyafetleriyle dışarı çıkacağını bilmiyordu. Ayda hava olmadığını biliyor musun?” Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı ve Jamie de adeta bir öğrenci gibi başını olumlu anlamda salladı.

“Claire bana anlattı,” diye mırıldandı.

“Resimleri çeken kamera, geminin yan tarafını gösteriyordu böylece geminin tozlu yere inişini, inerken aynı atın toynaklarının çıkardığı gibi tozun kalktığını görebildik.

“Geminin indiği yer düzlüktü. Kayaların birkaç yere dağıldığı yumuşak tozlu bir zemindi. Sonra kamera hareket etti - ya da bir diğeri resimleri göndermeye başladı - ve uzak mesafede kaya tepelerinin olduğunu gördük. Çorak bir araziydi, ne bitki ne su ne de hava vardı ama ürkütücü bir şekilde oldukça güzeldi.”

“Sanki İskoçya’yı anlatıyorsun,” dedi Jamie. Brianna bu şakaya güldü ama bunun altında onun, o çorak dağları özlediğini hissetti. Onun dikkatini dağıtmak isteyerek kadife gökyüzünde beliren yıldızları gösterdi.

“Yıldızlar aslında birer güneş büyüklüğünde. Sadece çok uzakta oldukları için bize minicik gibi geliyorlar. Çok uzakta oldukları için ışıklarının bize

ulaşması yıllar alıyor. Bir yıldız bazen ölür ama biz yine de onun ışığını görürüz.”

“Claire uzun zaman önce bana bunu anlattı,” dedi Jamie usulca. Bir müddet oturdu sonra ani bir kararla ayağa kalktı.

“Haydi gel. Kovanı alıp eve gidelim.”

***

Gece, gizli camı açık bıraktıracak kadar sıcaktı. Güveler ve tahtakuruları nadiren kazana düşüp boğuluyorlar veya şömine ateşinde intihar ediyorlardı ama taze yaprak kokusuyla dolu havayı içine çekmeye değerdi.

Ian ilk gece Brianna’ya kendi tekerlekli yatağını verme nezaketinde bulunup, Rollo ile birlikte bitki tarhlarında yatmaya gitti. Bir kolunda yorganıyla dışarı çıkarken Jamie’nin sırtına vurmuş ve gülmemi sağlayan hayret verici bir kuvvetle omzunu sıkmıştı.

Jamie de gülmüştü. Aslında birkaç gündür nadiren gülmüyordu. Şimdi de gülmüyordu ama yüzünde yumuşak, samimi bir ifade vardı. Gökyüzündeki yarım ay, yanımda sırtüstü yatan adamı rahatlıkla görmemi sağlayacak kadar parlaktı.

Şimdiye kadar uyumamasına şaşırmıştım. Şafak sökmeden önce uyanmış ve bütün günü Brianna ile geçirmişti. Sabah uyanıp kandırıldıklarını anlayacak olan baygın arılarla karanlık çöktükten sonra eve dönmüştü. Hazır bunu düşünmüşken, bal arılarının bulunduğu bahçenin sonundan uzak durmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim, çünkü yeni gelen arılar öfkeli ve saldırgan oluyorlardı.

Jamie iç çekince ondan yana döndüm. Gece soğuk değildi ama Brianna’ya karşı yatarken uzun bir gömlek giymişti.

“Uyuyamıyor musun?” diye sordum usulca. “Ay ışığı seni rahatsız mı etti?”

“Hayır,” diyerek aya baktı.

“Eğer ay değilse, aklına bir şey takıldı.” Hafifçe karnını okşayıp kolumu beline doladım.

Yeniden bir iç çekti ve elimi sıktı.

“Sadece aptalca bir pişmanlık, Sassenach.” Başını, Brianna’nın yastıkta saçlarının dağıldığı tekerlekli yataktan yana çevirdi. “Ondan ayrılmak zorunda olduğumuz için üzülüyorum sadece.”

“Hmm,” diyerek elimi göğsüne koydum. Bunun olacağını biliyordum (hem anlama hem de ayrılık) ama üçümüzün bir arada olduğu bu geçici büyüyü bozup konuşmak istememiştim.

“Bir çocuğu asla kaybedemezsin,” dedim usulca, bir parmağımı göğsünde gezdirerek.

“O geri gitmeli Sassenach, bunu benim gibi sen de biliyorsun.” Jamie aniden hareket etti ama uzaklaşmadı. “Ona bir baksana, Louis’in develerine benzemiyor mu?”

Üzüntüme rağmen buna gülmeden edemedim. Fransalı Louis’in Versay’da güzel bir hayvanat bahçesi vardı ve iyi havalarda bakıcılar hayvanları bahçelerde dolaştırır, misafirleri şaşırtırlardı.

Bir keresinde biz de o bahçede yürümüştük ve bir köşeyi döndüğümüzde çift hörgüçlü bir devenin bütün haşmetiyle bize doğru geliyor olduğunu görmüştük. Elbette aval aval bakan kalabalıktan hoşnutsuz sesler yükselmişti.

“Evet,” dedim ancak kalbim isteksizlikle sıkışıyordu. “Evet, elbette geri dönmek zorunda. Brianna oraya ait.”

“Bunu fazlasıyla biliyorum.” Jamie elini elimin üzerine koydu ama hâlâ Brianna’ya bakıyordu. “Buna üzülmemeliyim ama üzüleceğim.”

“Ben de.” Alnımı omzuna dayayıp kokusunu solumaya başladım. “Fakat söylediğim doğruydu. Bir çocuğu asla kaybedemezsin. Faith’i hatırlıyor musun?”

Bunu sorarken sesim hafiften titredi, çünkü Fransa’da ölü doğmuş ilk kızımızdan yıllardır bahsetmemiştik.

Jamie kolunu bana dolayıp beni kendine doğru çekti.

“Elbette hatırlıyorum,” dedi usulca. “Unutabileceğimi mi sandın?”

“Hayır.” Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu ama gerçekten ağlamıyordum, sadece bu duygu yoğunluğundandı. “Demek istediğim bu. Sana hiç bahsetmedim, Paris’te Jared’ı görmeye gittiğimizde Hôpital des Anges’e gittim. Mezarını gördüm ve… ona bir lale götürdüm.”

Jamie bir süre sessiz kaldı. “Ben de menekşe götürmüştüm,” dedi, öyle sessiz konuşmuştu ki onu zor duydum.

Ben de bir süre sessiz kaldım. Akan gözyaşlarımı unutmuştum.

“Bana söylemedin.”

“Sen de.”

“Korktum çünkü…” Sesim giderek azaldı. Kendini suçlamasından, onu suçlayacağımı düşünmesinden (ki yapmıştım) korkmuştum. O zaman daha yeni bir araya gelmiştik, aramızdaki bu hassas bağı riske atamazdım.

“Ben de.”

“Onu hiç görmediğin için üzgünüm,” dedim sonunda ve onun bir iç çektiğini hissettim. Jamie bana doğru dönüp kolunu belime dolarken dudakları alnıma değiyordu.

“Önemli değil, öyle değil mi? Evet, söylediğin doğru, Sassenach. O bizim her zaman yanımızda. Ve Brianna. Eğer, yani gittiğinde o da hep bizimle birlikte olacak.”

“Evet, ne olacağı önemli değil. Çocuğumuz nereye giderse gitsin, ne kadar uzağımızda olursa olsun önemli değil. Sonsuza dek olsa da. Onlardan asla kopamazsın. Kopamazsın.”

Jamie yanıt vermedi, yalnız sıkıca bana sarılıp bir kez daha iç çekti. Meleklerin kanat sesleriyle hava dalgalanıyordu ve ay ışığı bizi huzuruyla yıkarken birlikte yavaşça uykuya çekildik.

14
Viski

Ronnie Sinclair'i sevmiyordum. Onu *hiç* sevmiyordum. Yakışıklı yüzünü, sinsi gülüşünü veya bana bakışlarını sevmiyordum. Bir şeyler saklamadığı halde sakladığını *düşündüren* doğrudan bakışlarını sevmiyordum. Aynı zamanda kızıma bakış tarzını da sevmiyordum.

Onun irkilmesine neden olacak şekilde yüksek sesle boğazımı temizledim. Bana dönüp elindeki metal halkayı çevirerek sırıttı.

"Jamie ay sonuna kadar bir düzine küçük viskiye ihtiyaç duyacağını söyledi ve benim de etleri tütsülemek için ceviz ağacından yapılma büyük bir fıçıya ihtiyacım var. Ne zaman temin edersen artık."

Başını olumlu anlamda sallayıp duvarda asılı çamdan tahtaya işaretler koydu. Sinclair yazamıyordu ama siparişleri ve hesapları aklında tutmasına yardımcı olacak stenograf gibi bir yöntem kullanıyordu.

"Tamam, Bayan Fraser. Başka bir şey?"

Kar düşmeden olası fıçı ihtiyacını düşünerek bir müddet duraksadım. Tuzlanması gereken balık ve et vardı ama onları toprak kavanozlara yatırmak daha iyiydi; tahta fıçılar terebentin tadı veriyordu. Elma ve balkabağı ezmesi için mevsimlik fıçılarım vardı ve patatesleri de çürümesin diye raflara diziyordum.

"Hayır," diye karar verdim. "Bu kadarı yeterli."

"Peki bayan," diyerek duraksadı, bir yandan fıçı kayışını hızla çeviriyordu. "Fıçılar hazır olmadan önce Bay Fraser gelecek mi?"

"Hayır, arpaları içeri alması gerek, damıtma için kesim de yapması gerek. Dava nedeniyle her şey gecikti." Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. "Neden? Ona bir mesajın mı vardı?"

Yolun en yakınındaki körfezin ayağına kurulan şarap dükkânı en çok ziyaretçi alan ilk binaydı, bu nedenle Fraser Tepesi'nin dışından gelen çoğu dedikodunun da kabul noktasıydı.

Sinclair düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. "Şey, önemli bir şey değil. Sadece bölgedeki bir yabancının Jamie Fraser'ı sorduğunu duydum."

Brianna'nın duvardaki tokmak, testere ve baltaları incelemesini bırakıp

aniden başını kaldırdığını göz ucuyla gördüm. Arkasını döndüğünde etekleri dükkânı kaplayan telaş nedeniyle hışırdıyordu.

“Yabancının adını biliyor musunuz?” diye sordu endişeyle. “Ya da nasıl biri olduğunu?”

Sinclair şaşkınlıkla ona baktı. Zayıf omuzlu, kaslı kollu ve onun iki katı olan bir adama ait olması gereken koca elli bir adamdı. Kızıma baktı ve iri başparmağıyla metal halkayı defalarca çevirdi.

“Onun nasıl göründüğünü bilmiyorum hanımefendi,” dedi kibarca ama gözlerindeki aç bakış, elindeki metal halkayı alıp boğazına dolama isteğimi kabarttı. “Ancak adının Hodgepile olduğunu söylüyor.”

Brianna isim karşısında umutlu bakışlarını kaybederken dudaklarının köşeleri hafiften yukarıya doğru kıvrıldı. “Onun Roger olabileceğini sanmıyorum,” diye mırıldadı bana.

“Muhtemelen, hayır,” diye kabul ettim. “Böyle sahte bir isim kullanmasına gerek yok.” Sinclair’e geri döndüm.

“Wakefield adında birini duydun mu? Roger Wakefield?”

Sinclair kararlılıkla başını iki yana salladı. “Hayır, bayan. Eğer böyle biri gelirse hemen Tepe’ye götürülecek. Wakefield bu topraklara ayak basar basmaz size haber vereceğim.”

Brianna bir iç çekti ve onun hayal kırıklığıyla yutkunduğunu duydum. Ekim’in ortasıydı ve hiçbir şey söylememesine rağmen gün geçtikçe endişelendiği ortadaydı. Endişelenen tek kişi o değildi; Roger’ın yapmaya çalıştığı şeyi bize anlatmıştı ve yakalanmış olma ihtimali gibi korkunç düşünceler bütün gece beni uyutmamaya yetmişti.

“…viskiye gelince,” diye devam etmekte olan Sinclair, dikkatimi yine ona vermemi sağlamıştı.

“Viski? Hodgepile, Jamie ve viskiyi mi sordu?” Sinclair başını olumlu anlamda sallayıp metal halkayı yere bıraktı.

“Cross Creek’te. Elbette hiç kimse ona tek kelime bile etmedi. Ancak biri bana onun asker olduğunu söyledi.” Hafiften yüzünü astı. “Saçlarındaki unu yıkamak bir ıstakoz sırtıyla bile zormuş.”

“O zaman bir asker gibi de giyinmiyor?” Askerler saçlarını kuzu yünüyle sıkı sıkı bağlar ve bolca pirinç unuyla pudralardı ama bu havada terle birleşen un hamura dönüşüyordu. Yine de Sinclair’in adamın görünüşünden ziyade davranışlarını kastettiğini düşündüm.

“Ah, hayır, kürk ticareti yaptığını iddia etti ama kıçında tüfek harbisiyle yürüyor ve konuşurken deri gıcırtısını duyabiliyorsunuz. Geordie McClintock böyle söyledi.”

“Muhtemelen Murchison’ın adamlarından biri. Jamie’ye söyleyeceğim, teşekkür ederim.”

Brianna ile birlikte şarapçı dükkânından çıkarken bu Hodgepile’ın ne kadar sıkıntı yaratacağını merak ediyordum. Muhtemelen fazla değildi; medeniyetten uzak olması ve Tepe’nin erişilmezliği, çoğu ihlale karşı korumalıydı. Jamie’nin orayı seçmesindeki amaçlarından biri de buydu. Bu uzaklık, söz konusu savaş olursa kesinlikle avantajdı. Fraser Tepesi’nde hiç savaş olmayacaktı, bundan emindim.

Murchison’ın kini ne kadar şiddetli veya casusları ne kadar iyi olursa olsun, üstlerinin onun atlı ve silahlı bir şekilde dağların yüz mil ötesine geçmesine izin vereceğini sanmıyordum çünkü yasal bir içki imalathanesinin toplam üretimini yok etme ihtimali yıllık yüz galondan daha azdı.

Lizzie ve Ian bizi dışarıda beklerken, Sinclair’in çöp yığınlarından yakacak çıra topluyorlardı. Bir şarapçı işinde talaş, odun, ağaç kabuğu bolca olurdu ve çıra için elle toplamaya değer bir işti.

“Ian ile birlikte fıçıları yükleyebilir misin tatlım?” diye sordum Brianna’ya. “Gün ışığında Lizzie’ye bir bakmak istiyorum.”

Hâlâ şaşkın görünen Brianna, başını sallayıp yarım düzine küçük fıçıyı dükkândan araca yerleştirmek için Ian’a yardıma gitti.

Kişiliği pek cezbedici olmamasına rağmen Ronnie Sinclair’in bu fıçılardan çok kazanması büyük bir hünerdi. Viskiye kehribar rengini ve tütsü kokusunu veren meşe fıçılarının içini kömürleştirme hilesini her şarapçı bilmiyordu.

“Gel buraya tatlım. Bir gözlerine bakayım.” Lizzie söz dinleyerek gözlerini açtı ve gözbebeklerinin beyazını görebilmem için alt kapağını aşağıya çekmeme izin verdi.

Kız hâlâ şaşırtıcı derecede zayıftı ama sarılığı geçmişti ve gözleri neredeyse yine beyazdı. Parmaklarımı yavaşça çenesinin altına yerleştirdim, lenf bezi yalnızca hafiften şişti ve bu iyiydi.

“İyi misin?” diye sordum. Kız utangaç bir şekilde gülümseyip başını olumlu anlamda salladı. Üç hafta önce Ian ile geldiğinden beri kulübeden ilk kez dışarıya adımını atıyordu. Hâlâ yeni bir buzağı gibi titriyordu. Sıkça kullanılan kınakına kabuğu işe yaramıştı; son hafta hiç ateş nöbeti geçirmemişti ve açık havanın da ciğerlerine iyi geleceğini düşünüyordum.

Lizie, “Bayan Fraser?” diyince şaşkınlıktan yerimde sıçradım. O kadar utangaçtı ki benle veya Jamie ile çok nadir konuşurdu. Genelde ihtiyaçlarını Brianna’nın aracılığıyla bana söylerdi.

“Evet tatlım?”

“Ben… şarapçının Bay Fraser’ın Bayan Brianna’nın arkadaşı ile ilgili talimat verdiği sözlerine kulak misafiri oldum. Merak ediyorum da- ” Utangaçlığından sustu ve beyaz yanakları gül gibi kızardı.

“Evet?”

“Benim babam için de talimat verir mi sizce?” Kelimeler bir çırpıda çıkıvermişti ağzından ama daha çok kızarmıştı.

“Ah, Lizzie! Özür dilerim.” Fıçı yüklemelerini bitiren Brianna, gelip küçük hizmetçiye sarıldı. “Unutmadım ama bunu düşünemedim de. Bekle bir dakika ben gidip Bay Sinclair’e söyleyeceğim.” Bir hışımla şarapçı dükkânının loşluğunda kayboldu.

“Baban mı?” diye sordum. “O kayıp mı?”

Kız dudaklarının titremesini önlemek için birbirilerine bastırarak başını olumlu anlamda salladı.

“Köle olarak gitmişti ama güney kolonileri haricinde nereye gittiğini bilmiyorum.”

Evet, yedi yüz bin mil karelik alanı araştırma için kısıtlı bir bilgi, diye düşündüm. Ancak Ronnie Sinclair’i haberdar etmekten zarar gelmezdi. Gazetelere ve diğer basılı materyallere Güney’de pek rastlanmıyordu. Asıl haberlerin çoğu, dükkânlardan ve tavernalardan veya sömürgelere gidip gelen köle ve hizmetçilerden alınıyordu.

Gazete düşüncesi bana küçük şoku hatırlattı. Yedi yıl çok uzak gibi görünüyordu ve Brianna haklı çıkmalıydı; ev 21 Ocak’ta yansın ya da yanmasın, o tarihte biz kesinlikle orada olmayacaktık, değil mi?

Brianna dışarıya çıktığında yüzü hafiften kızarmıştı. Araca çıkıp dizginleri eline aldı ve sabırsızca bizi beklemeye başladı.

Onun kızarık yüzünü gören Ian, kaşlarını çatıp şarapçının dükkânına bir göz attı.

“Ne oldu kuzen? Şu küçük herif seni kızdıracak bir şey mi yaptı?” Neredeyse Sinclair’inkiler kadar büyük ellerini açıp kapattı.

“Hayır,” dedi Brianna sertçe. “Bir şey demedi. Artık hazır mıyız?”

Ian, Lizzie'yi kucaklayıp at arabasının arkasındaki yatağa yatırdı, sonra da elini uzatıp Brianna'nın yanına geçmem için bana yardım etti. Brianna'nın ellerindeki dizginlere bir göz attı. Katırları kullanmasını Brianna'ya o öğretmişti ve kızın yeteneğinden dolayı da gururlanmıştı.

"Sol taraftaki atı izle," diye tavsiye etti ona. "Arada sırada kamçılamadığın sürece kendi tarafındaki yükü çekmez."

Yola çıktığımızda, Ian arka taraftaki Lizzie'nin yanına geçti. Kıza tuhaf hikâyeler anlattığını, onun da kıkırdayarak karşılık verdiğini duyabiliyordum. Kendi ailesinde kara koyun olan Ian, Lizzie'nin büyüsüne kapılmış, ona küçük kız kardeşi gibi, sırasıyla başının belası veya evcil hayvanı gibi davranıyordu.

Omzumun üstünden şöyle bir şarapçı dükkânına sonra da Brianna'ya baktım. "Ne yaptı o?" diye sordum usulca.

"Hiçbir şey. Ben onun işini yarıda kestim." Yanakları iyice kızarmıştı.

"O herif ne yapıyordu?"

"Bir tahtaya resim çiziyordu," diyerek yanağını ısırdı. "Çıplak kadınların."

Hem şoktan hem keyiften kahkahayı patlattım. "Eh, onun bir eşi yok ve muhtemelen yakın zamanda da olmayacak. Kolonilerde pek fazla kadın yok. Sanırım kimse onu suçlayamaz."

Ronnie Sinclair'e karşı beklenmedik bir sempati duydum. Ne de olsa uzun süredir yalnızdı. Eşi, Culloden'dan sonraki o korkunç günlerde vefat etmişti ve kolonilere sürülmeden önce on yılını hapiste geçirmişti. Birden ondaki dedikodu aşkını ve farklı açılarda gözlem kabiliyetini anladım.

Brianna'nın utangaçlığı geçmişti, dizginleri kullanırken hafifçe ıslık çalmaya başladı. Beatles'ın bir melodisi diye düşündüm ama pop gruplarıyla hiç aram yoktu.

Bir düşünce zihnime giriverdi sinsice; Roger gelmezse, Brianna uzun süre yalnız kalamazdı, ne burada ne de geleceğe döndüğünde. Fakat bu saçmaydı. Roger gelecekti. Ya gelmezse…

Aklımdan çıkarmaya çalıştığım düşünce, savunmamı sinsice geçip tamamen zihnimi kaplamıştı. *Ya Roger gelmemeyi seçmişse?* Brianna ile tartıştıklarını biliyordum ancak Brianna bu konuda ketumdu. Roger, onu geride bırakacak kadar kızgın olabilir miydi?

Bu olasılığı kızımın da düşündüğü aklıma geldi, çünkü Roger'dan pek fazla bahsetmiyordu artık. Ancak Clarence ne zaman bir ziyaretçi geldiğini söylese

gözlerindeki endişeli parıltıyı ve ziyaretçinin Jamie'nin bir kiracısı veya Ian'ın Tuscarora'lı arkadaşı olduğunu anlayınca ışıltının söndüğünü görebiliyordum.

Brianna katırın kalçasına dizginleri indirdi. "Deeh!" diye bağırdı ve araç, eve giden dar yolda hızla yol almaya başladı.

***

Jamie üzgün bir ifadeyle, "Leoch'taki kilerden çok daha farklı," dedi ve küçük alanın kenarında duran geçici testiyi dürttü. "Bu da viski sayılır ama."

Çekinmesine rağmen Brianna, babasının damıtım eviyle gurur duyduğunu görebiliyordu. Evden yaklaşık iki kilometre uzaklıktaydı, Ian'ın dediğine göre Fergus'un yerine daha yakındı böylece Marsali, birkaç günde bir göz kulak olabilirdi. Bu hizmetin karşılığında o ve Fergus, ham arpayı getiren ve likörün dağıtımına yardım eden Tepe'deki çiftçilerin edindiğinden daha fazla viski hissesine sahip olacaklardı.

"Hayır tatlım, bu küçük iğrenç şeyi yiyemezsin," dedi Marsali sertçe. Oğlunun bileğini kavrayıp minik parmaklarını tek tek açarak, koca bir böceği serbest bıraktı. Çocuk annesinin yalvarmasına rağmen bunu yeme de ısrarcıydı.

"Iyyy!" Marsali böceği yere atıp ayağıyla üzerine bastı.

Kısa ve tombul Germaine, bu kaybı karşısında ağlamadı, fakat sarı saçlarının altından kötü kötü baktı. Bu sert muameleye rağmen pek bir şeyi olmayan böcek, yaprak yığınlarından kalkıp yalpalayarak uzaklaştı.

"Böceğin ona zarar vereceğini sanmıyorum," dedi Ian keyifle. "Arada sırada Kızılderililerle onlardan yiyorum. Ama bak çekirgeler daha lezzetli, özellikle tütsülenmiş olanları."

Marsali ve Brianna'nın kıkırdamaları, Ian'ın daha da sırıtmasını sağladı. Bir arpa çuvalını alıp hasırdan düz küfeye boşalttı. Aniden gün ışığına maruz kalan iki hamamböceği çılgınca küfeye tırmanıp yere atladı ve maltlaştıran unun altına girdi.

"Hayır dedim!" Marsali, onları takip etmek isteyen Germain'in yakasından tutup geri çekti. "Dur seni küçük şeytan, islenmek mi istiyorsun?" Tahta platformdan küçük duman bulutları yükseliyor, pişen kahvaltılık yulafla küçük alana yayılıyordu. Brianna karnının guruldadığını hissetti. Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. "Belki onları içeri almalısın," diye şaka yaptı.

“Tütsülenmiş hamamböcekleri viskinin yanında iyi gider.”

“Zarar vereceklerinden şüpheliyim,” diye onayladı babası, kızın yanına gelerek. Bir mendille yüzünü silip mendile baktı ve bulaşan is lekesine yüzünü buruşturup mendili koluna tıktı. “Tamam mı Ian?”

“Evet, oldu. Yalnızca çuvalların bir tanesi bozulmuş Jamie Dayı.” Ian ham arpa küfesini kaldırdı ve nemden yosunlaşan yarık bir çuvalı kenara ittirdi. Bozulmuş kısımları temizlenen iki açık çuval da unun yanındaydı.

“Onları bitir o zaman,” dedi Jamie. “Açlıktan ölüyorum.” O ve Ian bir çuvalı tutup taze arpayı platformdaki açık yere döktüler ve düz, tahta bir kürek yardımıyla yaydılar.

“Ne kadar sürecek?” Brianna, Marsali’nin karıştırdığı lapa teknesinin kenarından başını uzattı. Lapa daha yeni kendini göstermeye başlamıştı, havada belli belirsiz alkol kokusu vardı.

“Ah, bu biraz da havaya bağlı,” diyen Marsali gökyüzünü inceledi. Akşam olmak üzereydi ve gökyüzü, ufukta görünen birkaç beyaz bulutla birlikte koyu maviye dönmüştü. “Açık olmasına rağmen diyebilirim ki… Germaine!” Germaine’in poposunun bir kısmı görünüyordu, geri kalanı bir kütüğün altında kaybolmuştu.

“Ben onu alırım.” Brianna hızlı adımlarla karşı tarafa geçip onu aldı. Germaine buna şiddetle karşı çıkıp kızın bacaklarını tekmelemeye başladı.

“Ahh!” Brianna onu yere bıraktı ve bir eliyle baldırını ovaladı.

Marsali bir “Of!” çekip kepçeyi bıraktı. “Bu sefer ne buldun seni küçük şeytan?” Tecrübelerinden ders alan Germaine, yakaladığı şeyi ağzına tıkıp yutmaya kalkıştı. Aniden yüzü mora döndü ve nefesi kesildi.

Korkudan çığlık atan Marsali, diz çöküp ağzını açması için çocuğa yalvardı. Germaine başını iki yana sallayarak hırıldıyor, geriye doğru sendeliyordu. Büyük gözleri neredeyse yuvalarından fırlarken, ince bir salya çenesinden akıyordu.

“Bana bırak!” Brianna çocuğu kolundan kapmasıyla sırtını kendine doğru yasladı ve iki elini çocuğun karnına bastırdı.

Germaine öğürme sesiyle birlikte ağzından küçük, yuvarlak bir şey çıkardı. Zorla nefes alan çocuk, ciğerlerini havayla şişirince bağırmaya başladı ve yüzü birkaç dakikada mordan sağlıklı bir kırmızıya büründü.

“İyi mi?” Jamie, annesinin kollarında ağlayan çocuğa endişeyle baktıktan sonra Brianna’ya döndü. “Çok hızlıydın kızım. Aferin.”

“Te-teşekkürler. İşe yaradığına sevindim.”

Brianna hafiften titrediğini hissediyordu. Saniyeler, bunu yapması birkaç saniyesini almıştı. Yaşamdan ölüme ve ölümden tekrar yaşama, yalnızca ince bir çizgi vardı. Jamie kızın kolunu hafiften sıkınca Brianna kendini biraz daha iyi hissetti.

Jamie, “En iyisi çocuğu al, eve git,” dedi Marsali’ye. “Akşam yemeğini yedir sonra da yatağa yatır. Biz burayı hallederiz.”

Hâlâ titreyen Marsali, başını olumlu anlamda sallayıp yüzüne düşen birkaç tutam saçı geriye itti ve Brianna’ya gülümsemeye çalıştı. “Teşekkür ederim, güzel kardeşim.”

Bu tabir karşısında hem şaşıran hem de sevinen Brianna da Marsali’ye gülümsedi. “Çocuğun iyi olmasına sevindim.”

Marsali yerdeki çantasını alıp Jamie’ye selam verdi ve dönüp kollarındaki küçük çocukla birlikte yolu yürümeye başladı.

“Çok iyi işti kuzen.” Ian yayma işini bitirmiş, kızı tebrik etmek için platformdan aşağıya atlamıştı. “Bunu nereden öğrendin?”

“Annemden.”

Ian başını salladı, etkilenmiş görünüyordu. Jamie eğilip yeri araştırmaya başladı. “Merak ettim de acaba çocuk neyi yuttu?”

“Bunu.” Brianna ezilmiş yaprakların arasında kalmış nesneyi gösterip yerden aldı. “Düğmeye benziyor.” Nesne kabaca oyulmuş yuvarlak ve tahtadandı, iplik yerlerinin olması onun bir düğme olduğunu gösteriyordu.

Jamie, “Bir bakayım,” diyerek elini uzatınca Brianna da onu avucuna bıraktı.

“Kopan bir düğmen yok değil mi, Ian?” diye sordu, avucundaki küçük nesneye kaşlarını çatarak.

Ian, Jamie’nin omzundan bakıp başını iki yana salladı. “Belki Fergus’undur?” diye önerdi.

“Belki ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bizim Fergus, böyle bir şeyi kullanmayacak kadar çıtkırıldım. Ceketindeki bütün düğmeler cilalı boynuzdan yapıldı onun.” Kaşlarını çatarak başını yavaşça salladı, sonra omuz silkti. Düğmeyi kesesine atıp keseyi bağladı.

“Bunu bir soruşturacağım. Burayı kendi başına halledebilir misin, Ian? Yapacak fazla bir şey kalmadı.” Brianna’ya gülümseyip başıyla yolu işaret

etti. “Gel kızım, eve giderken Lindseyler’e soralım.”

Söz konusu Kenny Lindsey evde yoktu. “Duncan Innes onu almaya geldi, bir saattir evde yok,” diyen Bayan Lindsey, kapının önünde durmuş, akşam güneşine karşı elini gözlerine siper ediyordu. “Akşama kesin sizde olurlar. Siz ve kızınız içeri girip bir şeyler içmek istemez misiniz Mac Dubh?”

“Ah, teşekkürler Bayan Kenny. Eşim akşam yemeğine bekler bizi. Yalnız bu küçük düğme Kenny’nin mi acaba?”

Bayan Lindsey, onun elindeki düğmeye dikkatle bakıp başını salladı. “Hayır, değil. Onun geyik kemiğinden oyduğu düğmelerin hepsini ben dikmiştim. Hatta sizin de gördüğünüz en güzel düğmelerdi,” dedi, kocasının sanatçılığıyla gurur duyuyordu. “Her birinde afacan çocuk gibi sırıtan küçük yüz şekli var, hepsi de birbirinden farklı!”

Gözleri, Brianna’nın üzerindeydi. “Kenny’nin bir erkek kardeşi var. Cross Creek’in yanında yirmi dönümlük tütün üreten küçük bir arazisi var, iyi de ürün veriyor. Helicon Dağı’ndaki toplantıda olacak. Belki siz de gelirsiniz Mac Dubh?”

Jamie bu imaya gülümseyerek başını iki yana salladı. Kolonide birkaç uygun kız vardı ve Jamie, Brianna için başka bir yere söz verdiğini söylemesine rağmen çöpçatanlık çabaları son bulmuyordu.

“Korkarım bu sene olmaz, Bayan Kenny. Belki gelecek sene ama şimdi boş zamanım yok.”

Kibarca müsaadelerini isteyip eve yollandılar. Sırtlarına vuran batan güneş, önlerinde uzun gölgeler oluşturuyordu.

“Bu düğmenin önemli olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu Brianna merakla. Jamie omuz silkti. Hafif rüzgâr saçlarını havalandırıyor, saçını tutan deri ipi çekiştiriyordu.

“Bilemem. Hiçbir şey de olmayabilir ama bir şey de olabilir. Annen bana Ronnie Sinclair’in Cross Creek’te viski soran bir adamla ilgili söylediklerini anlattı.”

“Hodgepile?” Brianna bu isme gülmeden edemedi. Jamie hafiften gülümsedi ama sonra yine ciddileşti. Eğer düğme Tepe’deki birine aitse, damıtıcının nerede olduğunu bilirlerdi ve araştırmayı keserlerdi, bir zararı olmazdı. Ancak düğme bir yabancınınsa… Kıza bakıp yeniden gülümsedi.

“Birinin fark edilmeden buraya gelmesi öyle kolay değil, eğer niyetini saklamıyorsa. Herhangi bir sebepten gelen biri, yemek içmek için bir evde

dururdu ve bunu mutlaka duyarım. Ama bunun gibi bir şey hiç olmadı. Bir Kızılderili'ye de ait değil, onlar kıyafetlerinde böyle şeyler kullanmazlar."

Jamie ve Brianna tepeye dönüp evin yoluna saparlarken, rüzgâr yoldaki kahverengi, sarı yaprakları fırıl fırıl döndürüyordu. Ormanın artan sessizliğinden etkilenerek sessizce yürüyorlardı. Kuşlar hâlâ alacakaranlık şarkısını söylüyorlardı ama gölgeler ağaçların altına uzayıp gidiyordu. Vadinin karşısındaki dağın kuzey yokuşu çoktan karanlığa bürünmüştü.

Evin alanı hâlâ kestane ağaçlarının arasından sızan güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Claire bahçede bir kalçasına sepeti dayamış fasulye topluyordu. Narin bedeni güneşe karşı koyu renk görünürken, saçları kıvırcık altın bir haleyle çevriliydi.

"Innisfree," dedi Brianna farkında olmadan. Bu manzara karşısında donakalmıştı.

"Innisfree?" Jamie şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Brianna tereddüt etti ama bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu. "Bir şiir, yani onun bir kısmı. Babam eve gelip annemi bahçesinde bulduğunda her zaman bunu söylerdi. Eğer isterse annemin tek başına yaşayabileceğini söylerdi. Annemin bir gün bizi terk edip, bitkileriyle birlikte tek başına yaşayabileceği bir yere gideceğiyle ilgili şaka yapardı."

"Ah." Jamie'nin yüzü sakindi ama solan gün ışığında elmacık kemikleri kırmızıydı. "Peki şiir nasıldı?"

Brianna şiiri okurken kalbinin hafiften sıkıştığının farkındaydı.

"*Şimdi kalkıp gideceğim, gideceğim Innisfree'ye,*

Kil ve sazdan oluşan küçük bir ev yapacağım,

Dokuz tane fasulye sırığım olacak, bir de arı kovanım,

Ormanın derinliklerinde arı sesleriyle yaşayacağım tek başıma."

Jamie'nin çatık kızıl kaşları, güneşte parlıyordu. "Peki Innisfree nerede?"

"Sanırım İrlanda. O İrlandalıydı," diye açıkladı Brianna. "Yani şair." Ormanın kenarından arı sesleri geliyordu.

"Ah."

Sarı siyah küçük sürü yanlarından geçti, arılar evlerine dönüyorlardı. Babası ilerlemek için bir adım atmamış, kızın yanında durmuş yaprakların arasından fasulyeleri toplayan Clare'i izliyordu.

En azından annem yalnız değil, diye düşündü Brianna. Ancak göğsündeki küçük sızı geçmemişti.

***

Kenny Lindsey bir yudum viski alıp gözlerini kapadı ve profesyonel şarap uzmanı gibi likörü ağzında çevirdi. Duruma odaklanarak kaşlarını çatan adam durdu, sonra yudumu yuttu.

“Ohh!” Baştan aşağı ürpererek bir soluk verdi. “Tanrım, bağırsaklarınızı çıkarır bu!”

Jamie bu iltifata sırıtıp kadehe biraz daha viski koyup Duncan’a uzattı. “Evet, bu bir öncekinden daha iyi,” diye onayladı, kendi içkisini yudumlamadan önce koklayarak. “Dilinizi kavurmuyor.”

Lindsey başıyla onu onaylayarak elinin tersiyle ağzını sildi. “Evet, bu iyi alıcı bulur. Woolam bir fıçı istiyor. Bu ona bir sene gider, şuradaki Quakerlar onu azar azar tüketirler.”

“Ödemede anlaştın mı?”

Lindsay, Lizzie’nin önüne koyduğu çörek tabağını beğeniyle koklayarak başını salladı. “Bir fıçıya yüz kilo arpa, viski için de yarısı.”

“Uygun.” Jamie bir çörek alıp bir müddet dalgın dalgın çiğnedi. Sonra bir kaşını kaldırarak masanın karşısında oturan Duncan’a baktı. “Naylor Çayı’ndaki MacLeod’a da bir sor bakalım bizimle aynı pazarlığı yapar mı? Eve giderken bir uğra, olur mu?”

Duncan çörekten aldığı lokmayı çiğneyerek başını salladı ve Jamie bana doğru sessizce kadeh kaldırdı. Woolam’ın teklifi tam tamına sekiz yüz poundluk arpa ediyordu. Tepe’de bulunan tarlalardaki mahsul fazlası, gelecek sene için hammaddeydi.

“Tepe’deki her eve bir fıçı, Fergus’a iki…” Jamie hesap yaparken dalgın dalgın kulak memesini çekiştiriyordu. “Nacognaweto’ya da iki, kıvamı tutsun diye belki bir tanesini ayırırız. Toplantı için de bir düzine fıçı ayırabiliriz Duncan.”

Duncan’ın gelişi isabetliydi. Jamie, ham viskinin ilk mahsulünü ihtiyacımız olan araç gereç ve kıyafet karşılığı Salem’deki Moravyalılar’la takas edebilmişti, ancak Cape Fear’ın zengin İskoçyalı çiftçilerinin daha iyi alışveriş yaptığına şüphe yoktu.

Helicon Dağı’na haftalarca yolculuk yapacak kadar uzun süre çiftlikten uzaklaşmamız mümkün değildi ama Duncan viskileri aşağıya götürüp

satabilirdi… Zihnimde çoktan listelerimi hazırlamıştım. Herkes, satılması için Buluşma'ya bir şeyler getiriyordu. Yün, kıyafet, aletler, yiyecek, hayvan… Acilen küçük, bakır bir çaydanlığa, iç gömlek için yeni musline ihtiyacım vardı, bir de…

"Kızılderililere alkol vermeyi düşünüyor musunuz?" Brianna'nın sorusu düşüncemi yarıda kesmişti.

"Neden olmasın?" diye sordu Lindsey, onun araya girmesinden biraz rahatsızdı.

"Onlara alkolü *öylesine* vermeyeceğiz kızım. Gümüş paraları çok az ama çok iyi deri veriyorlar."

Brianna destek vereyim diye bana, sonra Jamie'ye baktı. "Ama Kızılderililer- yani ben onların alkolle başa çıkamadıklarını duymuştum."

Üç adam da şaşkınlıkla ona baktı, sonra Duncan ellerinin arasında çevirdiği kupasına çevirdi bakışlarını. "Başa çıkmak mı?"

Brianna'nın dudağının bir köşesi hafiften seğirdi. "Yani hemen sarhoş oluyorlar demek istedim."

Lindsey kupasını inceledi, sonra da kel kafasını sıvazlayarak kıza baktı. "Biraz daha açabilir misin kızım?" dedi biraz kibarca.

Brianna dudaklarını büzdü ama sonra rahatladı. "Yani… başladıkları zaman kendilerini durduramayacak olan insanları içmeye teşvik etmek, yanlış demek istiyorum." Çaresizce bana bakarken başımı iki yana salladım.

"Alkolik daha tanımlanmadı," dedim. "Henüz bir hastalık değil, sadece zayıf kişilikte olanlara deniyor."

Jamie şaşkınlıkla ona bakıyordu ama hemen araya girdi: "Ee, sana şunu söyleyeyim kızım, zamanımda birçok ayyaş gördüm ama masada şişe kırıp şişeyi diğerinin boğazına dayayanı daha yeni görüyorum."

Masadan bunu onaylayan mırıltılar yükseldi ve diğerleri de konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Hodgepile? Hayır, adamı görmedim ama adını duydum." Duncan geri kalan içkisini içip kibarca hırıldayarak kupasını masaya bıraktı. "Buluşma'da sormamı ister misin?"

Jamie başını sallayıp bir tane daha hamur işi aldı. "Evet, yap Duncan."

Lizzie ateşin başına geçmiş akşam yemeği için güveci karıştırıyordu. Omuzlarının kasıldığını gördüm ama kalabalığın önünde konuşamayacak

kadar çekingendi. Brianna'nın hiç böyle huyları yoktu.

"Ben de birini sormanızı istiyorum Bay Innes." Brianna masanın karşısına doğru eğilmiş gözlerini Duncan'a dikmişti. "Roger Wakefield adındaki birini de sorabilir misiniz? Lütfen?"

"Elbette, elbette sorarım." Duncan, Brianna'nın göğüs dekoltesi karşısında kızardı ve Kenny'nin viskisinden geriye kalanı içmeye devam etti. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet," dedim, huysuz Lindsey'in önüne yeni bir bardak koyarak. "Hodgepile ve Bree'nin genç adamını sormuşken Joseph Wemyss adlı kişiyi de araştırır mısın? Kendisi bir köle." Göz ucuyla Lizzie'nin narin omuzlarının rahatladığını gördüm.

Duncan başını salladı ve Brianna tereyağı getirmek için kaybolduğunda yüzünün kızarıklığı da geçti. Kenny Lindsey ise ilgiyle Brianna'ya bakmıştı.

"Bree? Siz kızınızı böyle mi çağırıyorsunuz?" diye sordu adam.

"Evet," dedim. "Ne oldu ki?"

Lindsey'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Sonra Jamie'ye bakıp öksürdü ve gülüşünü kupasında gizledi.

"Bu bir İskoç sözü, Sassenach," dedi Jamie hafifçe gülümseyerek. "*Bree*, büyük bela demek."

15
Üçlü Sohbet

Ekim 1769

Çarpmanın etkisiyle kolları titredi. Jamie alışkanlıkla baltayı sapladığı kütükten çekip geriye salladı ve sonra hızla oduna indirdi. Ayağını kütüğe koydu ve baltayı yeniden indirdi. Baltanın kütüğe inen bıçak kısmı, santimle ayak parmaklarını kaçırmıştı.

Kütükleri doğrama işini Ian'a bırakıp Woolam'ın Yeri'ndeki değirmenden un getirmeye gitmiş olması gerekirdi. Ancak delikanlı, babalarıyla birlikte değirmende çalışan Woolam'ın üç bekâr kızını ziyaret etmek istemişti. Beyaz tenli, serçe gibi zayıf olan Kuvakır kızlarıydılar. Ian oraya gittiği zaman onu el üstünde tutuyorlar, bira ve etli börek vermek için yarışıyorlardı.

Neyse ki delikanlı zalim diye düşündüğü Kızılderili kızlar yerine, erdemli Kuvakırlar'la flört ediyordu. Myers'in, Kızılderili kadınların erkekleri istedikleri şekilde yataklarına aldığı konuşmasını unutmamıştı delikanlı.

Jamie, sonbahar havasının iyi geleceğini düşünerek küçük hizmetçi kızı da Ian'la birlikte yollamıştı. Claire'inki kadar beyaz olan kızın teni, daha çok yağsız süt gibiydi.

Neredeyse yarılan kütük, bir balta darbesiyle artık şömine için hazırdı. Jamie kırdığı kütük parçalarını kilerin yanındaki odun yığınlarının üzerine yerleştirdi ve ayağının altına başka bir kütük aldı.

Odun kırmayı sevdiği bir gerçekti. Ayak donduran turba kesme işinden biraz farklıydı ama ince kıyafetlerle kışı geçirenlerin bileceği aynı hazzı veriyordu size. Odun yığını daha şimdiden evin saçaklarına değiyordu neredeyse. Çam, meşe, akça ağaç odunları, tenini ısıtan odun kadar kalbini de ısıtıyordu.

Sıcaklıktan bahsetmişken Ekim'in sonuydu ve üzerindeki gömlek tenine yapışıyordu. Bir koluyla yüzünü silip gömlekten çıkan lekeyi inceledi.

Jamie böyle yaptığında Brianna onu yıkamada ısrar eder, o da terinin temiz olduğunu söylerdi. Brianna da bir sıçan gibi yüzünü ekşiterek "Iıyy," derdi. Jamie bu hareketi ilk gördüğünde çok gülmüştü. Gülüşü hem şaşkınlıktan hem de keyiftendi.

Jamie’nin annesi uzun zaman önce o daha çocukken ölmüştü. Arada sırada onu rüyalarında görse de onunla ilgili anılar belli belirsiz canlanıyordu zihninde. Eve pis geldiğinde annesi de yüzünü ekşiterek, “Iıyy,” derdi. Tıpkı Brianna’nın yaptığı gibi.

Kan nasıl bir şeydi de küçük bir hareket, bir ses tonu nesillerle aktarılabiliyordu? Yeğenleri büyürken buna defalarca şahit olmuş, yıllarca bir yüzün gölgesinde beliren ve yine aynı yüzde kaybolan büyükanne ve babaların yankılarını hiç düşünmeden kabul etmişti.

Şimdi de bunu Brianna da görüyordu… Saatlerce onu izleyebilirim, diye düşünüyordu. Bu ona yeni doğan bebeklerine hayranlıkla bakan ablasını hatırlatmıştı. Belki de bu yüzden ebeveynler büyülenmişçesine yavrularını izliyorlar, diye düşündü. Aralarındaki bağı, nesilden nesle aktarılacak hayat zincirini görüyorlardı.

Jamie omuz silkip gömleğini çıkardı. Ne de olsa burası kendi yeriydi. Sırtındaki izleri kimse görmezdi, görseler bile bu onları ilgilendirmezdi. Hava serindi ama birkaç balta sallamasıyla teni ısındı.

Jenny’nin çocuklarını gerçekten çok seviyordu, özellikle Ian’ı. Çocuğun deli cesareti o yaşlardaki halini anımsatıyordu ona. Ne de olsa o çocuklar onun kanındandı. Fakat Brianna…

Brianna hem onun kanı hem onun etindendi. Anne babasına dile getiremediği sözü, Claire’e hediyesi, aynı zamanda Claire’in de ona hediyesiydi.

Frank Randall’ı düşünmesi ilk değildi. Randall başka bir adamın çocuğunu sahiplenerek ne düşünmüştü?

Randall, sırf annesi uğruna başka bir adamın çocuğuna babalık yaptığı için iyi bir adam olabilirdi. Kendi yüzünü yansıtmayan yüze sevecenlikle bakmıştı. Jamie utandığını hissedip bu histen kurtulmaya çalıştı.

Zihni yaptığı işle değil düşüncelerle meşguldü. Baltayı kullanmasına rağmen kolları onu bedeninin bir parçasıymış gibi sallıyordu. Ancak baltayı yeniden salladığı sırada birden elindeki ağırlık boşaldı ve baltanın başı bahçeye düştü. Çok şükür ki açıktaki ayağına saplanmamıştı.

“*Deo gratias*,[7*]” diye mırıldandı şükrederek. Bir istavroz çıkarıp baltanın başını almaya gitti. Kuru havaya lanet olsun, diye geçirdi içinden. Neredeyse bir aydır yağmur yağmamıştı ve baltasının yarı kurumuş sapının yanında, evin yanındaki Claire’in bahçesindeki boynu bükük sebzeleri büyük endişe yaratıyordu.

7* (Lat.) Tanrı’ya şükürler olsun. (ç.n.)

Sinirden ürpererek yarı kazılmış kuyuya bir göz attı. Başka bir çözüm bulunmalıydı ama bunu yapacak zaman yoktu. Kuyu biraz daha bekleyebilirdi. Suyu nehirden veya erimiş kardan taşıyabilirlerdi fakat yakacak odunları olmadan hem açlıktan hem de donmaktan ölürlerdi.

Kapı açıldı ve güz havasına karşın omuzlarında pelerini, kolunda sepetiyle Claire dışarı çıktı. Brianna da hemen arkasındaydı. Jamie onları görünce sıkıntısını unuttu.

Claire, onu bir elinde balta başıyla görünce, “Ne oldu?” diye sordu. Gözleri, yaralandı mı diye onu inceliyordu.

“Bir şeyim yok, sağlamım. Yalnızca balta sapını onarmam gerek. Siz ot toplamaya mı?” diyen Jamie, Claire’in kolundaki sepeti işaret etti.

“Ağaç mantarı için nehrin yukarısına gidiyoruz.”

“Fazla uzağa gitmeyin tamam mı? Kızılderililer dağlarda avlanıyorlar. Bu sabah tepeden onların kokusunu aldım.”

“Kokusunu mu aldın?” diye sordu Brianna. Bir kızıl kaşını merakla kaldırdı.

Jamie, Claire’in bir ona bir Brianna’ya bakıp hafiften gülümsediğini gördü. Kızın yaptığı bu hareket Jamie’nin hareketiydi. Jamie de Claire’e bakarak bir kaşını kaldırdığında onun daha fazla güldüğünü gördü.

“Sonbahardayız ve onlar da av etini kurutuyorlar,” diye açıkladı Brianna’ya. “Eğer rüzgâr doğru yerden eserse uzaktan ateşin kokusunu alabilirsin.”

“Çok uzaklaşmayacağız,” dedi Claire ona. “Hemen alabalık havuzunun yukarısında olacağız.”

“İyi peki. Bu kadarı kâfi.” Jamie gidecekleri için biraz huzursuzdu ama kendisi gibi kış hazırlığı yapan barbar Kızılderililer var diye onları eve hapsedemezdi.

Nacognaweto’nun halkı olduğunu bilseydi endişelenmezdi, fakat durum böyle olunca av ekibi çoğunlukla arazilerde dolaşıyorlardı ve Cherokeeler’e veya kendilerine Köpek İnsan diyen tuhaf küçük bir kabileye rastlamak çok kolaydı.

Brianna’nın gözleri, bir an babasının göğsündeki küçük yara izlerine takıldı ama ifadesinde ne iğrenme ne de merak vardı. Aksine babasıyla vedalaşmak için elini onun omzuna koyup yanağına bir öpücük kondurdu. Jamie kızın iyileşmiş kamçı izlerini hissettiğini biliyordu.

Claire ona anlatmış olmalı, diye düşündü Jamie. Jack Randall'ı ve Ayaklanma'dan önceki günleri… Belki de o kadarını anlatmamıştı. Soğukla alakası olmayan bir ürperti sardı bedenini ve hâlâ Claire'e gülümsemesine rağmen onun dokunuşundan kaçtı.

"Ian, Lizzie ve senin için dolapta ekmek, tencerede de biraz güveç var," diyen Claire, uzanıp onun saçındaki kıymığı aldı. "Kilerdeki pudingi yemeyin. O akşam yemeğine."

Jamie, onun elini tutup parmaklarını öptü. Claire şaşkındı ama sonra belirsiz bir sıcaklık yayıldı bedenine. Parmak uçlarına yükselip onu dudaklarından öptü, sonra çoktan bahçeyi geçen Brianna'nın peşinden koştu.

Jamie, "Dikkat edin!" diye seslendi arkalarından. Bayanlar da ona el sallayıp ormanda kayboldular. Jamie'yi iki öpücükle yalnız bırakmışlardı.

"*Deo gratias*," diye mırıldandı yeniden onları izlerken. Bu sefer büyük bir minnetle söylemişti sözlerini. İşine dönmeden önce Brianna'nın pelerininin tamamen gözden kaybolmasını bekledi.

***

Jamie bir kütüğün üzerine oturmuş, yerdeki bir avuç çivi ve küçük bir çekiçle baltanın sapını dikkatle çakıyordu. Kurumuş odun yarılıyor ama balta başı onu tutuyordu.

Balta başını iyice sapına yerleştirip ayağa kalktı ve baltayı deneme amaçlı kuvvetlice kütüğe vurdu. Balta sağlamdı.

Jamie oturmaktan üşümüş, artık gömleğini giymişti. Acıkmıştı da ama diğerlerini beklemeliydi. Her ne kadar onlar karınlarını doyurmuş olsa da, diye düşündü eleştirircesine. Sarah Woolain'in pişirdiği etli böreğin yoğun kokusunu, kurumuş yaprak ve nemli toprağıyla güz kokusunun arasından aldığını canlandırıyordu zihninde.

İşine devam ederken etli böreğin yanı sıra kış düşüncesi de zihnini meşgul etmeye devam etti. Kızılderililer bu kışın çok daha sert geçeceğini söylüyordu. Kara kışta ava nasıl çıkacaktı? Elbette İskoçya'ya da kar yağardı ama genelde toprağı örterdi ve alageyiklerin izleri dağ eteklerinde belli olurdu.

Geçen kış, bunun gibi olmuştu. Ancak arazilerde sert geçmişti. Vadilerdeki karın neredeyse bir adamın boyuna geldiği, nehirlerin bir ayının üzerinde yürüyebileceği kadar buz tuttuğuyla ilgili hikâyeleri duymuştu. Ayıları

düşününce hafiften gülümsedi. Eğer bir tane vurabilirse bütün kışı onunla geçirebilir, kürkü de işlerine yarardı.

Düşünceleri yavaşça işine kaydı. Zihninin bir kısmı "Babam Ava Gitti," kelimeleriyle, diğer kısmı ise Claire'in beyaz teninin Ren şarabı rengindeki ayı postuna sarılı haliyle meşguldü.

"Babam kürk getirmeye gitti / Bebeğini sarmaya gitti," diye mırıldandı.

Claire'in Brianna'ya ne kadarını anlattığını merak ediyordu Jamie. Üçlü konuşmaları oldukça tuhaf ama hoştu. O ve kızı birbirlerine karşı utangaçlardı, bu nedenle Claire onlara tercüman oluyordu.

Kızını gördüğüne şükrediyordu ama karısıyla yeniden sevişmek istiyordu. Bitki tarhlarında veya ormanda bunu yapmak üşütüyordu, fakat şunu da kabul etmeliydi ki her ne kadar itibardan yoksun olsa da kestane ağacının büyük sarı yapraklarında çıplak yatmak cezbediciydi.

"Evet, şey," diye mırıldandı kendi kendine gülerek. "Bunu yapan bir adam ne zaman kendi itibarını düşünmüş ki?"

Jamie düşünceli bir tavırla açıklıktaki uzun çam kütüklerine sonra da güneşe bir göz attı. Eğer Ian hemen dönerse güneş batmadan neredeyse bir düzinesini halledebilirlerdi.

Bir dakikalığına baltayı bırakan Jamie, eve doğru yürüyüp büyük evin inşası sürerken yapmayı düşündüğü yeni odanın boyunu ölçmeye başladı. Brianna yetişkin bir bayandı. Onun ve hizmetçisinin ayrı bir odası olmalıydı. Elbette bu sayede Claire ile birlikte yalnız kalabilecekti.

Avludaki kurumuş yaprakların çıtırdadığını duydu ama arkasına dönmedi. Adeta sincap hapşırır gibi bir öksürük sesi geldi arkasından.

"Bayan Lizzie," diyen Jamie'nin gözleri hâlâ yerdeydi. "Ata binmek hoşunuza gitti mi? Umarım Woolamlar da hoşunuza gitmiştir." Peki Ian ve araba nerede, diye merak etti. Yoldan bir at arabasının geldiğini duymamıştı.

Kız konuşmamış, yalnızca Jamie'nin şaşkınlık içerisinde ona doğru dönmesini sağlayacak kadar ses çıkarmıştı.

Kız adeta korkmuş bir fare gibi bembeyazdı. Bu normal değildi. Jamie boyu ve derin sesiyle kızı korkuttuğunu biliyordu, bu nedenle kızla yavaş ve kibarca konuşmaya çalıştı. "Bir kaza mı geçirdiniz kızım? Araca veya atlara bir şey mi oldu?"

Kız yalnızca başını iki yana salladı. Gözleri irileşmiş, yıkanmaktan solmuş elbisesi gibi griydiler ve burnunun ucu kırmızıydı.

“Ian iyi mi?” Jamie kızı üzmek istemiyordu ama bu hali onu korkutuyordu. Kesinlikle bir şey olmuştu.

“Ben iyiyim dayı. Atlar da öyle.” Ian, tıpkı bir Kızılderili gibi sessizce evin köşesinden çıkıvermiş, Lizzie’ye destek olmak için yanına gitmişti. Kız da onun kolunu sıktı.

Jamie bir kıza bir Ian’a baktı. Delikanlının dıştan soğukkanlı görünmesine rağmen heyecanlı olduğu belliydi.

Jamie, “Ne oldu?” diye biraz sert çıktı. Kız yerinden sıçramıştı.

“Ona anlatsan iyi olur,” dedi Ian kıza. “Fazla zamanımız olmayabilir.” Cesaret verircesine kızın omzuna dokununca küçük kız bundan güç almış görünüyordu. Doğruldu ve başını kaldırdı.

“Ben- ben bir adam gördüm. Değirmende efendim.”

Lizzie biraz daha konuşmaya çalıştı ama sinirleri gerilmişti ve dili zorla dönüyordu. “Adamı tanıdı dayı,” diye atılan Ian, huzursuzdu ama korkmuyordu, daha çok heyecanlıydı. “Daha önce onu… Brianna ile görmüş.”

“Öyle mi?” Jamie kızı teşvik etmeye çalışıyordu ama ensesindeki tüyler dikilmişlerdi.

“Wilmington’da,” diye söyleyiverdi Lizzie. “Adı MacKenzie. Bir denizcinin ona böyle seslendiğini duydum.”

Jamie hemen başını iki yana sallayan Ian’a baktı.

“Adam nereli söylemedi ama onun gibi bir Leoch’lu birini hiç görmedim. Onu gördüm ve konuşmasını da duydum. Belki Kuzey İskoçyalı olabilir ama güneyde okumuş. Onun iyi eğitim almış olduğunu söyleyebilirim.”

Jamie, “Peki bu MacKenzie kızımı tanıyor gibi miydi?” diye sorunca, Lizzie kaşlarını çatarak başıyla onu onayladı.

“Ah, evet efendim! Brianna da onu tanıyor… ve ondan korkuyor.”

“Korkmak mı? Neden?” dedi Jamie sertçe. Lizzie’nin rengi attı ama bir kere konuşmaya başlamıştı, kelimeleri yuvarlıyordu ama yine de konuşuyordu.

“Bilmiyorum efendim. Ama Brianna onu gördüğünde rengi attı ve biraz bağırdı. Sonra yüzü kızardı ve yine beyazladı sonra yine kızardı. Sonra da çok üzüldü ve herkes de bunu gördü!”

“O adam ne yaptı?”

“Ee, hiçbir şey. O, Brianna’ya yanaşıp kollarından tuttu ve ona onunla birlikte gelmesi gerektiğini söyledi. Meyhanedeki herkes onlara bakıyordu. Brianna’nın yüzü elbisem kadar beyazdı ama bana iyi olduğunu ve onu beklememi söyledi. Sonra o adamla birlikte dışarı çıktı.”

Lizzie hemen nefes alıp akmaya başlayan burnunu sildi.

“Peki sen gitmesine izin verdin mi?”

Küçük hizmetçi korkudan sinmişti. “Onun peşinden gitmeliydim, bunu yapmam gerekirdi efendim!” diye bağırırken, yüzüne acı hâkimdi. “Ama korktum efendim. Tanrı beni affetsin!”

Jamie büyük bir çabayla hoşgörüyle konuşmaya çalıştı. “Peki, sonra ne oldu?”

“Bana dediği gibi yukarı çıkıp yatağa oturdum ve en değer verdiğim şey üzerine dua ettim!”

“Eminim bu çok işe yaramıştır!”

“Dayı- ” Ian’ın sesi yumuşak ama çekingen değildi ve kahverengi gözleri Jamie’ninkilere bakıyordu. “O yalnızca küçük bir kız dayı. Elinden geleni yapmış.”

Jamie bir eliyle başını sıvazladı ve, “Evet,” dedi. “Üzgünüm kızım, sana kızmak istememiştim. Ama anlatmaya devam eder misin?”

Lizzie’nin yanakları kızarmıştı. “Br- Brianna şafak sökene kadar gelmedi. Ve- ve- ”

Jamie’nin pek sabrı kalmamıştı ve bu yüzünden okunuyordu. “Adamın kokusu üzerine sinmişti,” diye fısıldadı Lizzie, sesi neredeyse duyulmuyordu. “Adamın… tohumunun kokusu.”

Öfke nöbeti adeta akkor bir şimşek gibi bağrını yakıyordu. Jamie neredeyse boğulacağını hissediyordu ama bu histen kurtulmaya çalıştı.

“Onunla yatmış mı? Emin misin?”

Bu patavatsızlıktan utanan küçük hizmetçi, yalnızca başını sallayabildi. Lizzie parmaklarını elbisesinin kenarlarına dolamış, eteklerini kırıştırmıştı. Solgun yüzü ise kızarmıştı. Bu haliyle Claire’in domateslerine benziyordu. Jamie’ye bakmıyor, gözlerini yere dikiyordu.

“Evet, efendim. Brianna hamile, anlamadınız mı? Çocuk o adamdan olmalı. Adam onu götürdüğünde bakireydi. Adam onun peşinden geldiğinde Brianna çok korkmuştu.”

Birden olanları anlayan Jamie, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Güz rüzgârı tenine işlerken, öfke yerini mide bulantısına bıraktı. Yarı anlayıp düşündüğü bütün küçük şeyler, mantıklı bir şekilde zihninde birleşti.

Kızının bakışları, halleri… Bir an iyiyken hemen sonra kötüleşmesi. Yüzündeki parlaklık da yalnızca güneşten değildi. Hamile kalan bir kadının nasıl göründüğünü çok iyi biliyordu Jamie. Eğer onu daha önceden tanımış olsaydı, bu değişikliği hemen fark ederdi ama böyle olunca…

Claire. Claire biliyordu. Bu soğuk düşünce aniden aklına geldi. Claire kızını tanıyordu ve bir hekimdi. Bunu biliyordu… ve ona söylememişti.

"Bundan emin misin?" Öfkesini donduran soğuğun, göğsünü sıkıştırdığını hissedebiliyordu. Tehlikeli dişli bir şey batıyordu adeta.

Lizzie yalnızca başını salladı ve mümkün olsa daha çok kızarırdı. "Ben onun hizmetçisiyim, efendim," diye fısıldadı, gözleri yerdeydi.

"Brianna'nın iki aydır adet görmediğini söylemeye çalışıyor," dedi Ian soğukkanlı bir şekilde. Birkaç tane ablaya sahip olan ailenin en küçüğü Ian, Lizzie'nin kibarlığından yoksundu. "Elbette emin."

"Be- ben hiçbir şey söyleyemezdim efendim," diye devam eden kız, perişan haldeydi. "Yalnızca o adamı gördüğümde…"

Ian, "Sence Brianna'yı istemeye gelir mi dayı?" diye araya girdi. "Onu durdurmalıyız, değil mi?" Delikanlının heyecanı artık belliydi, öfkeden yanakları kızarmıştı.

Jamie derin bir nefes aldı, anca o zaman nefesini tuttuğunu fark etti. "Bilmiyorum," dedi, soğukkanlılığına o da şaşkındı. Sonuçlar bir yana daha haberleri yeni almıştı ama delikanlı haklıydı, bunu halletmesi gerekiyordu.

Bu MacKenzie eğer isterse, doğacak çocuğun kendinden olduğunu iddia ederek yasal yolla Brianna'nın eşi olmasını isteyebilirdi. Mahkeme bir kadını bir ırz düşmanıyla evlenmeye zorlamazdı ama her hâkim bir adamın eşi ve çocuğu üzerindeki hakkını onaylardı, kadının ne hissettiği önemli değildi.

Kendi anne babası da böyle bir hileyle evlenmişlerdi. Annesi hamile kalana kadar kaçıp Kuzey İskoçya'nın sarp kayalıklarında saklanmışlardı, sonra erkek kardeşleri istenmeyen bu evliliği onaylamak zorunda kalmışlardı. Bir çocuk, bir erkekle kadın arasındaki karşı konulamaz sürekli bir bağdı ve Jamie bunu çok iyi biliyordu.

Aşağı ormana giden yola bir göz attı. "O herif peşinizden gelmeyecek mi? Woolamlar ona söyleyecektir."

“Hayır, sanmıyorum. Biz onun atını aldık,” diyen Ian, Lizzie’ye aniden sırıttı.

“Öyle mi?”

Ian’ın yüzündeki gülümseme büyüdü. “At arabasının arkasına Rollo’yu bıraktım. Onun bunu halledeceğini sanıyorum Jamie Dayı.”

Jamie gülümsemek için kendini zorladı. “Çok hızlısın Ian.”

Ian alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti. “Piç kurusunun bizi hazırlıksız yakalamasını istemedim. Son zamanlarda kuzen Brianna’nın şu Wakefield’dan bahsettiğini de duymadım. Bu MacKenzie’yi görmek isteyeceğini de sanmıyorum. Özellikle…”

“Bay Wakefield’ın uzun süre önce gelmekten vazgeçtiğini söyleyebilirim,” dedi Jamie. “Özellikle…” Hiç şüphe yok ki Brianna durumu fark ettiğinde, Wakefield’ı beklemekten vazgeçmişti. Sonuçta bir kadın, onu bakire bırakan bir adama şişen karnını nasıl anlatabilirdi ki?

Jamie yavaşça ve bilinçli bir şekilde yumruklarını sıktı. Daha sonra bunlar için yeterince vakitleri olacaktı. Şu an halledilmesi gereken başka bir mesele vardı.

“Evden benim silahımı getir,” dedi, Ian’a dönerek. “Sen kızım- ” Lizzie’ye gülümsemeye çalıştı ve odun yığının ucuna astığa ceketine uzandı.

“Sen burada kal, hanımefendileri bekle. Karıma… baca için Fergus’a yardıma gittiğimizi söyle. Karıma veya kızıma sakın bundan bahsetme yoksa sana çok kızarım.” Bu son tehdit yarı şakayla söylenmişti ama bu bile kızın renginin atmasına yetmişti.

Lizzie bir kütüğün üzerine oturup bacaklarını altına aldı. Huzur dilercesine boynundaki küçük madalyona dokundu. Bay Fraser’ın adeta koca kızıl bir kurt gibi yolda gidişini izledi. Gölgesi adamın önüne düşüyordu ve ikindi güneşiyle adeta parlıyordu.

Kızın elindeki metal buz gibi soğuktu.

“Ah, sevgili Meryem Ana,” diye mırıldandı defalarca. “Yüce Meryem Ana, ben ne yaptım?”

16
Yarı Yarıya

Kuru meşe yapraklar her adımlarında çıtırdıyordu ve toprağı ıslatan hafif bir yağmur çiseliyordu.

“Kızılderililerin hiç ses çıkarmadan ormanda dolandıkları doğru mu?” Brianna küçük bir meşe yaprağı yığınını tekmeleyip havaya savurdu. Ağaçlara ve dallara takılan etek ve yağmurlukları giydiğimizden fil sürüsü gibi ses çıkarıyorduk.

“Böyle havalarda yapabildiklerini sanmıyorum, tabii şempanze gibi ağaçtan ağaca atlamıyorlarsa. Yağışlı ilkbahar havası ayrı tabii, o zaman ben bile sessizce yürüyebiliyorum. Toprak sünger gibi oluyor.”

Koca bir mürver dalına takılmasın diye eteğimi toplayıp meyvesine bakmak için durdum. Koyu kırmızıydı ama olgunlaştığını gösteren siyahlık daha belirmemişti.

“İki gün daha,” dedim. “Eğer bunları ilaç için kullanacaksak şimdi toplamalıyız. Fakat ben şaraba kullanacağım için kuru üzüm gibi kurumasını istiyorum. Bu halleriyle çok fazla şeker gidiyor bu nedenle kendi dallarından düşmelerine yakın toplaman daha iyi.”

“Peki burayı nasıl bulabiliyorsun?” diye soran Brianna etrafına bakınıp gülümsedi. “Dur, söyleme. Paskalya Adası’nın başına benzeyen şu büyük kayadan mı?”

“Çok iyi. Doğru, çünkü kaya mevsimle değişmiyor.”

Akarsuyun yanına geldiğimizde yavaşça işlerimize koyulduk. Ben ağaç mantarı ve diğer yenilebilir şeyleri ararken Brianna’ya tere toplamasını söylemiştim.

Mantar toplarken bir gözüm yerde bir gözüm ondaydı. Brianna uzun kaslı bacaklarını açığa çıkaracak şekilde eteklerini sıyırıp suya girmiş tere arıyordu.

Günlerdir ters giden bir şey vardı. İlk başta içinde bulunduğu durumdan dolayı böyle gergin olduğunu düşündüm. Ancak haftalar geçtikçe o ve Jamie her ne kadar çekingen olsalar da ilişkileri iyiye gitmişti. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve onları böyle görmek beni mutlu ediyordu.

Yine de Brianna’yı sıkan bir şey vardı. Ondan ayrılalı üç yıl, kendi başına

okula gitmesini de sayarsak dört yıl oldu ama o değişmiş, tam bir kadın olmuştu. Onu önceki kadar rahatlıkla okuyamıyordum artık. Jamie'nin soğukkanlı tavrını o da kapmıştı. Bunu ikisinde de görebiliyordum.

Aslında bu mantar toplama işini onunla yalnız konuşabilmek için bilerek ayarladım diyebiliriz. Jamie, Ian ve Lizzie evdeyken veya Jamie'yi ziyarete gelen kiracı ve misafirlerle bu imkânsızdı. Eğer şüphelendiğim şey doğruysa, bu herkesin önünde konuşabileceğim bir konu değildi.

Sepetimi yarıya kadar turuncu ağaç mantarlarıyla doldurduğumda Brianna da ıslak, yeşil tere ve fitil yapmak için atkuyruğu dallarıyla dolu olan sepetiyle dereden çıkmıştı.

Yağmurluğunun eteğiyle ayaklarını silip koca bir kestane ağacının altına, yanıma geldi. Ona elma suyu matarasını verip içmesini bekledim.

"Bebek Roger'dan mı?" dedim açıkça.

Brianna şaşkınlıkla bana baktığında gergin omuzlarının rahatladığını fark ettim.

"Bunu hâlâ yapıp yapamadığını merak ediyordum."

"Neyi?"

"Zihnimi okumayı. Yapabildiğini umuyordum." Geniş ağzı gülümsemeye çalışarak hafiften seğirdi.

"Sanırım bunda biraz tecrübeliyim ama bana biraz zaman ver," deyip uzandım ve yüzündeki saçları geriye doğru ittim. Brianna bana bakmıyordu, çok utanıyordu.

"Tamam bebeğim," dedim usulca. "Ne kadar oldu?"

Bir iç çekti, yüz ifadesinden rahatladığı görülüyordu.

"İki ay."

Nihayet gözlerime baktı. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi şaşırdığımı hissediyordum. Rahatlaması bir çocuğunki gibiydi; bununla başa çıkabileceğini bildiğini gösteren korku ve iç rahatlaması karışımı. Fakat dayanılmaz bir sırrın verdiği bir rahatlama da vardı. Buna bir çare bulacağımı düşünmüyordu. Her hâlükârda *bir şey* yapamayacağım bilgisi, benim mantıksız üzüntümü engellemiyordu.

Brianna adeta *beni* rahatlatmak istercesine elimi sıktı ve sırtını ağaca verip oturdu, sonra da bacaklarını uzattı. "Bunu biliyor muydun?"

Ben de onun yanına oturdum.

“Öyle sanıyordum ama bildiğimi bilmiyordum.” Şimdi ona bakınca ne hissettiğini rahatlıkla görebiliyordum. Teninin solgunluğunu, rengindeki küçük değişimi, içine kapanıklığını… Fark etmiştim ama bu değişiklikleri onun gerginliğine vermiştim. Beni bulması, Jamie ile tanışması, Lizzie için endişelenmesi ve Roger’ı merak etmesi… Bu endişe şimdi farklı bir boyut kazanmıştı.

“Ah, Tanrım, Roger!”

Brianna başını salladı, önyargılı ve endişesiz görünüyordu. “Neredeyse iki ay oldu. Şimdi burada olmalıydı… eğer bir şey olmadıysa.”

Zihnim hesaplamalarla meşguldü. “İki ay, neredeyse Kasım ayındayız.” Birden kalbimin sıkıştığını hissettim. “Bree, geri dönmelisin.”

“Ne?” Brianna birden başını kaldırdı. “Geriye nereye döneceğim?”

“Taşlara,” diyerek sinirle elimi salladım. “İskoçya’ya, hemen!”

Brianna kalın kaşlarının altından dik dik bana bakıyordu.

“*Şimdi mi?* Neden?”

Derin bir nefes aldım, kafam karmakarışıktı. Bree için endişeleniyor, Roger için korkuyor, çok yakında ondan vazgeçmek zorunda kalacak olan Jamie ve kendim için üzülüyordum.

“Hamileyken taşlardan geçebilirsin. Bunu biliyoruz, çünkü ben yaptım. Ama tatlım bebek varken bunu… bunu… yapamazsın,” diye sonlandırdım cümlemi çaresizce. “Onun nasıl bir his olduğunu biliyorsun.” Taş halkadan geçeli üç sene olmuştu ama o tecrübeyi daha dün gibi hatırlıyordum.

Yüzündeki azcık kan çekilirken gözleri karardı.

“Çocukla geçemezsin,” diye tekrarladım, mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışarak. “Kollarında bebekle Niagara Şelalesi’nden atlamak gibi bir şey olur bu. Bebek doğmadan önce gitmelisin ya da- ” Sustum, sonuçları hesaplıyordum.

“Neredeyse Kasım ayındayız. Gemiler Kasım sonundan Mart başına kadar açılmıyorlar. Sen de Mart’a kadar bekleyemezsin. Bu da altı, yedi aylık hamileyken Atlantik’i iki ayda geçmen demek. Gemide doğurmazsan ki bu ya seni ya da bebeği öldürür, taş halkaya gitmek için otuz kilometre at sürmen gerek, sonra da geçmen ve bir de diğer tarafta işleri yoluna koyacaksın… Brianna bunu yapamazsın! Hemen gitmen lazım.”

“Peki şimdi gidersem… doğru zamana gideceğimi nereden bileceğim?”

Sessizce konuşurken parmakları eteğiyle oynuyordu.

“Öyle sanıyorum. Ben yaptım,” dedim, panik mantıklı düşünmemi engelliyordu.

“Gelecekte babam vardı.” Sert sert bana bakıyordu. “Ona gitmek istesen de istemesen de onun orada olduğunu biliyordun. Peki ben? Roger artık yok.” Yüz ifadesi ilk başta sertleşti, sonra yine rahatladı. “Roger biliyordu, yani nasıl olduğunu biliyor. Geillis Duncan’ın defteri koruma için taş kullanman gerektiğini söylüyor.”

“Roger ve sen yalnızca tahmin ettiniz!” diye itiraz ettim. “Lanet olası Geillie Duncan! Ne taşlara *ne de* bir bağa ihtiyacın var. Eski hikâyelerde insanlar taş halkadan geçip geldiklerinde arada her zaman iki yüzyıl olduğu söylenir. Eğer durum böyleyse…”

“Olmama olasılığını riske mi atacaksın? Ya değilse… Geillie Duncan iki yüzyıldan *öteye* gitti.”

Brianna’nın bunları düşünmüş olduğunu sonradan anladım. Söylediklerim onu hiç şaşırtmıyordu. Ve bu onun çoktan bir karar verdiği anlamına geliyordu ki gemiyle İskoçya’ya dönme ihtimali bunların arasında yoktu. Sakin olmaya çabaladım. Geillie adı anılarımın canlanmasına neden olmuştu… zaten hiç unutmamıştım.

“Başka bir yol daha var,” dedim sakince. “Yani başka bir geçit. Haiti’de, şimdi oraya Hispanyola diyorlar. Ormanın içinde bir tepede taş halka var ama geçit bir mağaranın içinde.”

Orman havası soğuktu ama tüylerimi diken diken eden, gölgeler değildi. Ürpertim geçsin diye kollarımı ovaladım. Abandawe’deki mağara anılarımı silmeyi de çok isterdim. Bunu denedim ama orası kolayca silinecek bir yer değildi.

“Sen oraya gittin mi?” diye soran Brianna, merakla öne eğildi.

“Evet, korkunç bir yerdi. Hint Adaları, İskoçya’dan daha yakın, hem gemiler de yıl boyu Charlestone ve Jamaika arasında yolculuk yapıyorlar.” Kendimi biraz daha iyi hissederek derin bir nefes aldım. “Ormanın içinden gitmek kolay olmayacaktır ama Roger’ı bulmak bizim için daha zor olacak.” Eğer Roger hâlâ bulunabilirse, diye düşündüm, fakat bunu ona söylemedim. Bu korkuyla daha sonra yüzleşebilirdik.

Bir kestane yaprağı Brianna’nın kucağına düştü. Evde dokunmuş, kahverengi eteğinin üzerinde sarı sarı duran yaprağı parmaklarının arasına aldı, sonra da bana baktı. Mavi gözleri istekliydi.

“Bu yer de diğeri gibi mi çalışıyor?”

“Nasıl çalıştıklarını nereden bileyim! Ses biraz farklıydı, zil gibiydi ama devamlı bir uğultu vardı. Ama bir geçitti işte.”

Bana bakarak, “Sen oradaydın,” dedi usulca. “Neden? Geri mi dönmek istedin? O- onu bulduktan sonra?” Sesinde hâlâ bir tereddüt vardı. Jamie’ye bir türlü “baba” diyemiyordu.

“Hayır. Geillis Duncan yüzündendi. O kadın orayı bulmuş.”

Brianna’nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“O *burada* mı?”

“Hayır, öldü.”

Şoku ve baltanın elimden savruluşunu hatırlayarak derin bir nefes aldım. Ormanda yalnızken bazen Geillie’yi düşünüyordum. Bazen arkamda sesini duyuyor ve yavaşça arkama dönüyordum ama rüzgârda uğuldayan dallardan başka bir şey görmüyordum. Ancak bahar zamanında arada sırada o yeşil gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

“Öldü,” dedim kararlı bir şekilde ve konuyu değiştirdim. “Bu nasıl oldu?”

Neden bahsettiğimi anlamazdan gelmesine gerek olmadığı için Brianna bir kaşını kaldırarak bana öylece baktı. “Sen doktorsun. Bunu yapmanın kaç tane yolu var?”

Ben de ilgiyle ona baktım. “Önlem almayı hiç düşünmedin mi?”

Kalın kaşlarını düşürdü. “Ben burada sevişmeyi *planlamamıştım*!”

Çileden çıkmışçasına başımı tuttum. “İnsanların bunu *planladığını* mı sanıyordun? Yüce Tanrım kaç kez okuluna gelip size ders ver- ”

“Her zaman! Her sene! Benim annem bir seks ansiklopedisi! Annenin herkesin önünde durup tahtaya *penis* çizmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?”

Yüzü bu anılarla kızarmıştı.

“Bunu pek beceremediğimi sanırım,” dedim, “çünkü ilk gördüğünde onun ne olduğunu anlamamıştın.”

Aniden bana döndü, gözleri kanlanmıştı ama şaka yaptığımı - yapmaya çalıştığımı - anlayınca rahatladı.

“Doğru,” dedi. “Eh, üç boyutlu halleri biraz farklı.”

Buna bir kahkaha patlattım. Bir müddet duraksadıktan sonra o da hafiften kıkırdadı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Gitmeden önce sana her şeyi anlatmıştım.”

Brianna uzun, dik burnunu aşağıya eğerek bana baktı. “Evet, hayatımda hiç bu kadar şok olmamıştım! Gittiğin ilk dakikada hemen koşup gördüğüm ilk kişiyle yatacağımı mı sandın?”

“Seni engelleyenin ben olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?” Brianna’nın geniş ağzının köşesi hafiften seğirdi.

“Şey, *yalnızca* o değil,” dedi, “ama bunda senin de etkin vardı, sen ve babamın. Ben yani, sizi hayal kırıklığına uğratmak istememiştim.” Dudakları hafiften titreyince ona sıkıca sarıldım. Yumuşak, parlak saçları yanağıma değiyordu.

“Hayal kırıklığına uğratmadın bebeğim,” diye mırıldandım. “Sen bizi asla hayal kırıklığına uğratmadın.”

Ona sarılırken hem gergin hem de endişeli hissediyordum kendimi. Sonunda, Brianna derin bir nefes alıp beni bıraktı. “Belki seni veya babamı değil ama ya…?” Başıyla görünmeyen evi işaret etti.

“Onu da- ” diye başladım ama sonra sustum. Aslında Jamie’nin ne yapacağını bilmiyordum. Jamie bir yandan Brianna’nın ayda yürüyeceğine inanırken, bir yandan da namus kavramına sıkı sıkı sarılıyordu.

Jamie iyi eğitim almış, hoşgörülü, merhametli bir adamdı. Bu, onun modern duyarlılığı paylaşacağı veya anlayacağı anlamına gelebilirdi ama ben onun anlayamayacağını biliyordum. Ve Roger’a olan tutumunun ufacık da olsa hoşgörülü olacağını sanmıyordum.

“Şey, Roger’ın burnuna yumruğu indirmek isteyeceğine şüphem yok. Ama endişelenme,” diye ekledim korktuğunu görünce. “O seni seviyor, engel olmayacaktır,” diyerek kızarmış yüzündeki saçları geriye doğru ittim. Ayağa kalkıp eteğimdeki yaprakları silkeledim.

“Biraz daha vaktimiz var ama boşa harcamayalım. Jamie, Roger’a bakmaları için aşağıya haber salar. Hazır Roger’dan bahsetmişken…” Susup kolumdaki bir kuru yaprağı aldım. “Sanırım bebekten haberi yok, değil mi?”

Brianna derin bir nefes alıp elindeki yaprağı yumruk yaparak ezdi. “Ee, bir problemimiz daha var,” deyip bana baktı. Yine benim küçük kızım olmuştu. “Bebek, Roger’dan değil.”

***

“Ne?” dedim safça.

“Bebek, Roger’dan değil,” dedi dişlerini sıkarak.

Bir kez daha yere çöktüm. Aniden Roger için endişesi farklı bir boyut kazanmıştı.

“Kim? Buradan mı, yoksa oradan mı?” Konuşurken bile hesap yapıyordum. Burada geçmişte başka biri olmalıydı. Kendi zamanından biri olsaydı, hamilelikte iki ayı çoktan geçmiş olurdu. O zaman yalnız geçmişte değil aynı zamanda burada Kolonilerde olmuştu.

Sevişmeyi planlamamıştım, demişti. Hayır, elbette değildi. Onu takip eder korkusuyla Roger’a söylememişti. Roger, onun limanıydı, gelecek anahtarıydı. Ama yine de…

“Buradan,” dedi düşüncelerimi seslendirerek. Elini eteğinin cebine atıp bir şey çıkardı. Sonra bana uzatınca ben de hemen elimi açtım.

“Yüce Tanrım.” Eski altın yüzüğüm güneşte parlayınca içgüdüsel olarak elim üzerine kapandı. Yüzük sıcaktı ama ben parmaklarımın donduğunu hissedebiliyordum.

“Bonnet? Stephen *Bonnet*?”

Brianna zorla yutkunup başıyla sözlerimi onayladı. “Sana söylemeyecektim… söyleyemezdim. Ian bana nehirde olanları anlattıktan sonra olmazdı. Babın ne yapacağını bilmiyordum. Onun beni suçlamasından korktum. Sonra onu biraz tanıyınca Bonnet’i bulmaya çalışacağını anladım. Her baba bunu yapardı. Onun bunu yapmasına izin veremezdim. Sen o adamla tanıştın, nasıl biri olduğunu biliyorsun.” Brianna güneşin altında oturmasına rağmen bedenini bir ürperti aldı. Sonra üşüyormuşçasına kollarını ovaladı.

“Biliyorum,” diyen dudaklarım kaskatıydı. Sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

“O sana ne yaptı?” diye sordum, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım. “Seni incitti mi bebeğim?”

Brianna yüzünü ekşitip dizlerini kendine doğru çekti ve kollarını onlara doladı. “Bana böyle deme tamam mı? En azından şimdi.”

Ona dokunmak için uzandım, fakat o kendini çekince elimi indirdim. “Bana anlatmak ister misin?” Bilmek istemiyordum. Hatta olmamış gibi davranmayı

istiyordum.

Brianna bana bakınca dudaklarını ince, beyaz bir çizgiye bürünecek kadar sıktığını fark ettim.

“Hayır,” dedi. “Hayır, anlatmak istemiyorum. Ama iyi olacağım.”

***

Gloriana’ya gün ışığında dikkatlice ayak basmıştı. Etrafındaki işçi, denizci, tüccar ve güverte çalışanlarıyla güvende hissetmişti kendini. İstediği şeyi bir denizciye söylemişti. O da geminin içinde gözden kaybolmuş, bir dakika sonra Stephen Bonnet ortaya çıkmıştı.

Üzerinde bir gece önceki kıyafetleri vardı. Brianna gün ışığında onun kıyafetlerinin kaliteli ama kirli ve kırışık olduğunu görebiliyordu. Yağlı balmumu, ceketinin manşetlerine damlamıştı.

Bonnet’in kendisi ise kıyafetlerinden daha iyi görünüyordu. Yeni tıraş olmuştu ve yeşil gözleri tetikteydi. Gözleri büyük bir ilgiyle onu inceledi.

“Dün gece gelirsin sanmıştım,” dedi kızın elini tutup dudaklarına götürerek. “Gerçi bir bayanı ay ışığından ziyade gün ışığında bulabilmek daha güzel.”

Brianna nazikçe gülmeye çalışarak elini ondan kurtarmaya çalıştı.

“Teşekkürler. Yüzük hâlâ siz de mi?” Kalbi güm güm atıyordu. Adam yüzükten, annesinden bahsedebilirdi, yüzüğü kumarda kaybetmiş olsa bile. Ancak Brianna onu elinde tutmayı çok istiyordu. Bütün gece peşini bırakmayan korkularını bastırdı. Belki de yüzük annesinden ona kalan tek şeydi. Gazetedeki haber doğru olsa bile, bu olamazdı. Ama…

“Ah, elbette. Bütün gece benimleydi ve hâlâ da öyle.” Kıza göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakarken hâlâ elini tutuyordu.

“Ben… ee… merak ettim de acaba onu bana satabilir misiniz?” Elindeki bütün parasını yanında getirmişti, fakat altın bir yüzüğün ne kadar edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Neden?” Bu soruya karşı hazırlıksız olduğu için bir yanıt bulmaya çalıştı Brianna.

“A-annemin yüzüğüne çok benziyor,” diye yanıt verdi, bir yalan uyduramamıştı. “Bunu nereden aldınız?”

Bonnet ona gülmesine rağmen gözlerinin derinliklerinde bir şey belirmişti. Kıza karanlık koridoru gösterip elini koluna yerleştirdi. Boyu kızdan uzundu

ve iri yapılıydı. Brianna dikkatle elini çekerken adam hemen elini tuttu.

“Yüzüğü istiyor musun? Aşağı, kamarama gel canım, yatacak yerimiz var mı yok mu bir bakalım.”

Kamarasına geldiklerinde Bonnet ona bir kanyak koydu. Brianna içkisinde küçük bir yudum alırken adam bir dikişte hepsini içip başka bir tane daha koydu.

Bonnet onun ısrarlı, “Nereden buldunuz?” sorusuna pervasızca yanıt verdi: “Bir centilmen hikâyelerini hanımefendilere anlatmamalı değil mi? Yüzük, küçük bir aşk hatırası.” Sonra da ona göz kırptı.

Brianna’nın yüzündeki gülümseme öylece kalırken, içtiği bir yudum kanyak midesini yakmıştı.

“Size bunu veren hanımefendinin sağlığı yerinde mi?”

Bonnet, hafiften ağzı açık kıza bakakalmıştı.

“Şans,” dedi Brianna hemen. “Ö-ölmüş olan birinin yüzüğünü takmak kötü şanstır da.”

“Öyle mi?” Adam yine gülümsüyordu. “Bu etkiyi fark ettiğimi söyleyemem,” diyerek bardağı masaya koydu ve hafifçe geğirdi. “Yine de şunu söyleyebilirim ki ben ayrıldığımda yüzüğü aldığım hanımefendi hem hayatta hem de çok iyiydi.”

Brianna’nın midesindeki yanma az da olsa hafiflemişti. “Ah, bunu duyduğuma sevindim. Peki yüzüğü bana satacak mısınız?”

Bonnet sandalyesine yaslanıp dudaklarında küçük bir gülümsemeyle onu incelemeye başladı. “Satmak… Peki karşılığında bana ne vereceksin sevgilim?”

“On beş pound.” Bonnet ayağa kalkarken kızın kalbi hızla atıyordu. Demek adam anlaşmaya varacaktı! Acaba yüzüğü nerede saklıyordu?

Bonnet kızın başında dikilip elini tuttu ve onu sandalyeden kaldırdı. “Benim yeterince param var, sevgilim. Bacaklarının arasındaki tüylerin ne renk?”

Brianna hemen elini ondan kurtarıp hızlı bir şekilde geriledi ancak birkaç adım sonra kamaranın duvarına çarptı.

“Beni yanlış anladınız. Benim niyetim- ”

“Belki öyle,” diyen Bonnet, dişlerini göstererek gülümsüyordu. “Ama benim niyetim öyle ve belki de sen *beni* yanlış anladın sevgilim.”

Birkaç adımda kızın yanına ulaştı. Brianna masadan kanyak şişesini kapıp başına vurmaya çalıştı. Fakat adam ustalıkla başını eğip şişeyi onun elinden kaptı ve yüzüne sert bir tokat indirdi.

Brianna ani acıdan kör olmuşçasına sendeledi. Bonnet, kızı omuzlarından tutup önünde diz çöktürdü. Parmaklarını kızın saçlarına dolayıp başını sertçe kaldırdı. Bir yandan kızın başını tutarken bir yandan da pantolonunun önünü açıyordu. Zevkten homurdanıp kalçalarını kıza doğru itti ve, "Leroi ile tanış," dedi.

Leroi hem sünnetsiz hem de yıkanmamıştı ve sidik kokuyordu. Brianna kusacağını hissedip başını yana çevirdi. Buna karşılık saçları sertçe çekilince bir çığlık attı.

"O küçük dilini çıkar da bize bir öpücük ver, sevgilim." Bonnet neşeli ve endişesiz konuşuyor, kızın saçını daha sert çekiyordu. Brianna ses çıkarmadan itiraz edercesine ellerini ona doğru kaldırdı. Bonnet bunu görünce kızın saçını daha da sert çekti. Gözleri dolan Brianna, dilini çıkarmak zorunda kaldı.

"Fena değil, fena değil. Ağzını da aç bakalım." Bonnet birden ellerini kızın başından çekince Brianna hemen kendini geriye çekti. Lakin uzaklaşamadan adam kulağını yakalayıp hafifçe büktü.

"Hele beni bir ısır sevgilim, ben de senin o burnunu dümdüz edeyim." Yumruğunu kızın burnuna dokundurdu. Sonra kızın diğer kulağını da tutarak başını sabitleştirdi.

Brianna kesik dudağındaki kanın ve acının tadına odaklandı. Gözleri kapalıyken gözlerinin içinde parlayan, tuzlu metal tadındaki parlak bakırı görebiliyordu.

Kusarsa boğulacaktı. Boğulursa adam farkında olmazdı. Brianna çırpınıp ölse bile o durmayacaktı. Bu nedenle kendini dengelemek için ellerini adamın kalçalarına dayadı ve parmaklarını ağır kasa batırıp adamın yumruğunu engellemek için onu elinden geldiğince sertçe çekmeye başladı. Bonnet zevkten mırıldanıyordu. Fırça gibi kılları kızın dudaklarına değiyordu.

Sonra Leroi gitti. Bonnet kızın kulaklarını da bırakıp geri çekildi. Brianna aniden dengesini kaybedip ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü ve öğürüp öksürürken ağzından kanla karışık tükürük geldi. Ağzındaki pisliği temizlemek için öğürüp defalarca tükürdü. Şişmiş dudakları, nabzıyla birlikte zonkluyordu.

Bonnet zorlanmadan kızı kollarından tutup kaldırdı ve onu öpmeye başladı. Dilini çıkararak kızı öpüyor, bir yandan da eliyle kızın başını sabitliyordu.

Bonnet çürümüş dişleriyle kanyak tadındaydı. Kızın beline dolanan diğer eli de kalçalarını okşuyordu.

“Hımm,” diyerek zevkten bir iç çekti. “Yatak zamanı geldi sevgilim.”

Brianna başını eğip adama bir kafa attı. Alnı bir kemiğe çarptığı için Bonnet şaşkınlıkla bağırıp kızı bıraktı. Bunu fırsat bilen Brianna hemen koşmaya başladı. Uçuşan eteği kapıya sıkışıp yırtıldı ama buna aldırmadan kendini karanlık koridora attı.

Denizciler yemekteydi. Koridorun sonunda uzun bir masada topluca oturan yirmi adam, şaşkınlık ve şehvet ifadesiyle ona bakıyorlardı. Gemi mutfağını geçerken ona çelme takan aşçı oldu. Dizleri sert bir şekilde güverteye çarpmıştı.

“Oyun oynamayı seviyor musun sevgilim?” Bonnet’in sesi kulaklarını dolduruyor, bir çift el kabaca onu yerden kaldırıyordu. Bonnet onu kendine doğru çevirip gülümsedi. Brianna onun burnuna yumruk atınca adamın burnu kanadı. Kan damlası dudağına akıp gülümseyişini takip etti, sonra çenesinden aşağıya aktı.

Bonnet kızın kolunu sıkıca tutmasına rağmen yeşil gözleri hâlâ neşeyle parlıyordu.

Bonnet, “Peki sevgilim. Leroi de oyunu sever. Değil mi Leroi?” diyerek aşağıya bir göz atınca Brianna da onun bakışlarını takip etti. Adam kamarasında pantolonunu çıkarmıştı ve şimdi koridorda yarı çıplak duruyor, Leroi de şehvetle gömleğinin altında titriyordu.

Bonnet kızı dirseğinden tutup kamarayı işaret etti. Brianna da tükenmiş bir şekilde önden gitmeye başladı. Sonra kızın yanında yerini alan Bonnet, mürettebatının bakışlarına maruz kalan beyaz kalçalarını sergileyerek yürümeye başladı.

***

“Bundan sonrası… o kadar da kötü değildi,” diyen Brianna, sesinin adeta başkasına aitmiş gibi soğukkanlı çıktığını duyuyordu. “Ben- ben artık onunla savaşmadım.”

***

Bonnet kızı soymaya gerek duymadan yalnızca fularını çıkarmıştı. Elbisesi düşük, kare yaka olan klasik bir elbiseydi ve göğüsleri kalkık ve yuvarlaktı.

Bonnet'in onları açığa çıkarmak için elbisesinin yakasını aşağıya çekmesi yetmişti ve kızın göğüsleri bir çift elma gibi ortadaydı.

Bonnet bir müddet onları okşayıp göğüs uçlarını parmaklarının arasına alarak sıktı. Sonra kızı eski yatağına attı.

Çarşaflarda likör, parfüm ve şarap lekesi vardı ve yatağa Bonnet'in kokusu sinmişti. Adam kızın eteklerini yukarı sıyırıp bacaklarını kendine göre ayarlarken nefes nefese de bir şarkı mırıldanıyordu. *Hoşça kalın, hoşça kalın siz güzel İspanyol leydileri…*

Brianna zihninde onu itip yataktan kalktığını ve kapıya koşup koridora çıktığını, sonra da güverte kapısından özgürlüğe kavuştuğunu görebiliyordu. Çıplak ayaklarının altında ahşap zemini ve parlak yaz güneşinin gözlerini yaktığını hissedebiliyordu. Neredeyse… Fakat o, loş kamarada bir gemi süsü gibi yatıyor, ağzındaki kanı tadıyordu.

Bacaklarının arasında ısrarcı bir itiş olunca kız panikle bacaklarını kapadı. Ancak Bonnet hâlâ şarkısını mırıldanarak kendi kaslı bacağını onunkilerin arasına sokup açtı. Belden aşağısı çıplak olan Bonnet'in üstünde hâlâ gömleği ve fuları vardı. Dizlerinin üzerine yükselince gömleğinin uzun eteği Leroi'yi çevreledi.

Bonnet avuçlarına bolca tükürdüğü için şarkı mırıldanmaya ara verdi. Kabaca ve sertçe erkekliğini okşayan Bonnet, hazırlığını yapıp işe koyuldu. Bir eliyle kızın göğsünü kavrayıp diğer eliyle de yataktan destek alarak Leroi'yi zevkle yerine yerleştirdi.

İki veya üç dakika sonra her şey hallolmuştu. Bonnet, gömleği terden kırışmış, bir eli hâlâ kızın göğsünde öylece onun üstünde yatıyordu. Sarı saçları kızın yanağına değiyordu. Kızın boynundaki nefesi ise sıcak ve nemliydi. En azından şarkı mırıldanmayı kesmişti.

Brianna, ışık huzmesine karşı dans eden suyun yansıdığı tavana bakarak uzun bir süre öylece yattı. Bonnet sonunda bir iç çekip yan tarafına yuvarlandı. Poposunu kaşıyarak kıza gülümsedi.

"Fena değildi sevgilim ama ben daha ateşli sevişmeler de yaşadım. Gelecek sefer kalçalarını hareket ettir tamam mı?" Sonra yatakta doğrulup esnedi ve kıyafetlerini giymeye başladı. Brianna da yatağın kenarına kıvrıldı, Bonnet'in onu alıkoymayacağını anladığında birden yataktan kalktı. Başının döndüğünü ve sanki adam hâlâ üzerindeymiş gibi nefessiz kaldığını hissediyordu.

Sersemlemiş bir halde kapıya gitti. Kapı kilitliydi. Titreyen elleriyle süngüyü kaldırmaya çalışırken Bonnet'in bir şey dediğini duydu ve

şaşkınlıkla ondan yana döndü.

"*Ne* dedin?"

"Yüzük masada dedim," diyerek çıkardığı çoraplarını alıp doğruldu. Bonnet yatağa oturdu ve onları giymeye başladı, sonra da duvara dayalı masayı gösterdi. "Para da var. İstediğini al."

Masanın üzeri saksağan yuvası gibiydi. Hokkalar, süs eşyaları, mücevher parçaları, taşıma senetleri, bez parçaları, gümüşler, altınlar ve paralar…

"Bana *para* mı teklif ediyorsun?"

Bonnet kaşlarını kaldırarak şaşkın şaşkın ona baktı. "Keyfimin bedelini ödüyorum. Sen ödemeyeceğimi mi sandın?"

Kamaradaki her şey adeta bir rüyadaymış gibi canlı ve detaylı görünüyordu. Sanki bir uyansa hepsi yok olacaktı.

"Ben düşünmemiştim," dedi Brianna, sesi netti ama bir yabancı uzaktan konuşuyordu sanki. Bonnet'in attığı fuları yerde, masanın yanında duruyordu. Brianna bacaklarının arasındaki kayganlığı düşünmemeye çalışarak dikkatle oraya gitti.

Bonnet, "Bir korsan olarak ben dürüst bir adamım," dedi ve bir kahkaha patlattı. Ayakkabılarını giyip ayağa kalktı sonra da onun yanından geçip tek elle sürgüyü kaldırdı.

Dışarı çıkarken, "Buyur sevgilim," deyip masayı gösterdi. "Sen buna değersin."

Brianna, onun koridordan aşağıya yürüdüğünü, yolda biriyle karşılaşıp bir kahkaha attığını sonra yukarıda birine emirler verdiğini ve koşuşturmaları duydu. Hepsi işe koyulmuştu.

Yüzük, diğer çöplerle birlikte inek boynuzundan yapılma bir kâsede duruyordu. Tıpkı onun gibi, diye düşündü Brianna. Ele geçirmenin zalim zevkine düşmüş, çaldığı şeyin değerinden habersiz bir adamdı.

Brianna ellerinin titrediğini görünce şaşırdı. Yüzüğü tutmaya çalıştı ama başaramayınca kâseyi alıp içindekileri cebine boşalttı. Karanlık koridordan aşağıya yürürken, eli adeta bir tılsımmış gibi cebini kavramıştı. Her taraf, ona yalnızca bir göz atacak kadar boş olan denizcilerle doluydu. Brianna'nın ayakkabıları masanın diğer ucundaydı, tepedeki ızgaradan sızan ışıkla bağacıkları parlıyordu.

Brianna ayakkabılarını giyip merdivenleri çıktı, sonra güverteye geçip güverte tahtasından iskeleye indi. Ağzında kan tadı vardı.

***

“İlk başta bu olmamış gibi davranabilirim sandım,” diyen Brianna derin bir nefes alıp bana baktı. Elleri adeta bebeği saklamak istercesine karnındaydı. “Ama işe yaramadı sanırım, değil mi?”

Bir müddet sessiz kaldım, düşünüyordum. Nezakete ayıracak zaman yoktu.

“Ne zaman?” diye sordum. “Ne kadar sonra… yani Roger’dan ne kadar sonra?”

“İki gün.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Bebeğin Roger’dan olmadığına nasıl bu kadar eminsin? Senin hap kullanmadığın belli. Bahse girerim Roger da bu zamanda prezervatif yerine kullanacak şeyleri kullanmadı.”

Brianna buna hafiften gülünce yanakları kızardı.

“Hayır. O… şey… o…”

“Ah, geri çekilme mi?”

Başıyla beni onayladı.

Derin bir nefes alıp verdim. “Bu doğum kontrol yöntemine güvenen çiftler için tek bir söz vardır.”

“Neymiş o?” diye sordu ihtiyatla.

“Anne baba olmak.”

17
Bir Yabancı

Roger başını eğip avuçlarından kana kana su içti. Şansına ağaçlardan sızan gün ışığıyla suyun parıldayışını görmüştü. Yoksa yoldan çok uzak olan bu ırmağı hiç göremeyecekti.

Su, kayadaki bir çatlaktan akıyor ellerini ve yüzünü serinletiyordu. Kayanın kendisi siyaha çalan yeşil rengindeydi, gün ışığıyla zümrüt gibi parlayan yosun ve ağaç kökleriyle kaplı zemin ise çamurluydu.

Birkaç saat içinde Brianna'yı göreceği düşüncesi, boğazını rahatlatan soğuk su kadar sinirlerine iyi gelmişti. Atını çaldırmış olsa bile gideceği yerin yürüme mesafesinde olduğunu bilmek onun için bir teselliydi.

At zaten çok yaşlıydı. En azından değerli eşyalarını eyer çantasına koymamıştı. Elini pantolonunun dikiş yerine attı ve kasığına yakın küçük sertliği hissedince rahatladı.

Atın dışında en az onun kadar eski bir tabanca, biraz yiyecek ve deri matarası da çalınmıştı. Mataranın çalınması, sıcak tozlu yolun son birkaç kilometresinde onu sıkıntıya sokmuştu ama şimdi biraz rahatlamıştı.

Doğrulduğunda ayakları nemli yere saplanmış, zümrüt yeşili yosunda iz bırakmıştı. Kuru alana çıkıp çamurlu tabanlarını çimlere sildi. Sonra ceketindeki tozları elinden geldiğince temizleyip boğazındaki kirli fularını sıkılaştırdı. Çenesinde çıkan sakalları yokladı, usturası eyer çantasında kalmıştı.

Tam bir yabaniye benziyorum, diye düşündü üzülerek. Kayınpederinin karşısına bu şekilde çıkamazdı. Aslında Claire ve Jamie'nin onun hakkında ne düşüneceklerini pek de umursamıyordu. Onun aklı fikri Brianna'daydı.

Brianna şimdi ailesinin yanındaydı. Ailesine kavuşmasının onun ihanetini affettirecek kadar tatmin edici olmasını umuyordu. Tanrım, ne aptaldı!

Yaprak yığınlarına batarak yolda ilerliyordu. Onun inatçılığını küçümseyerek aptallık ettim, hayır, ona dürüst davranmayarak aptallık ettim, diye düzeltti kendini. Ondan gerçeği saklayarak aptallık etmişti. Gelecekte onu güvende tutmaya çalıştığı için… Hayır, bu hiç de aptallık değil, diye düşündü, son birkaç aydır gördüğü ve duyduğu şeyleri düşünerek yüzünü ekşitti.

Önüne çıkan bir çam dalını kenara itti ve başının yanından bir şey geçince bağırarak başını eğdi.

Bir *gak* sesi saldırganının bir karga olduğunu gösteriyordu. Yakındaki ağaçlardan gelen sesler onun yalnız olmadığını gösterdi ve saniyeler içerisinde siyah oklar kulağının dibinden geçmeye başladı.

“Hey, defolun başımdan!” diye bağırdı, vızıldayan başka bir bombardımandan kaçarak. Bir yuvanın yakınında olduğu ortadaydı ve kargalar bundan hoşlanmamıştı.

İlk karga yeniden saldırıya geçti ve öyle yakınından geçti ki şapkası çamura düştü. Başka bir karga daha onu hedef aldı ve pençeleri, ceketinin omuzlarını yırtarken Roger’a sert bir bakış attı. Roger yerden şapkasını alıp koşmaya başladı.

Yüz metre koştuktan sonra yavaşlayıp etrafına bakındı. Kuşlar görünürde yoktu, yuvalarını geçmiş olmalıydı.

Öfkesinden kurtulmaya çalışarak, “Lazım olduğunda Alfred Hitchcock nerede peki?” diye mırıldandı kendi kendine.

Ormanın içinde sesi boğuk çıkıyordu, sanki yüzünü yastığa gömmüş öyle konuşuyordu. Zorla nefes alıyordu ve yüzüne ateş basmıştı. Birdenbire orman sessizleşmişti. Kargaların saldırıları geçince diğer kuşlar da susmuşa benziyordu. Eski İskoçların kargaları uğursuzluk olarak düşündüğüne şüphe yoktu. Bu eski zamanda o kadar çok vakit geçirmişti ki tuhaflığın ötesine geçmeyen eski yöntemlere şaşırmıyordu.

Tehlikeli, pis ve rahatsız olmasına karşın okuduklarını veya müzede gördüklerini birebir keşfetmek büyüleyiciydi. Brianna için olmasaydı, bu tecrübede kesinlikle pişman olmazdı. Stephen Bonnet ve *Gloriana’*da gördüklerine rağmen…

Eli bir kez daha kasığına gitti. Umduğundan da şanslıydı. Bonnet de iki tane taş vardı. Taşlar gerçekten işe yarıyor muydu? Dallar yol vermeden önce birkaç adım daha eğilerek yürümek zorunda kaldı. İnsanların burada yaşadığına inanmak zordu, ancak biri bu patikayı yapmıştı ve yol bir yere çıkıyordu.

“Yolu gözden kaçırman mümkün değil,” demişti handaki kız. Roger, nedenini görebiliyordu. Gidecek başka bir yol yoktu.

Elini gözlerine siper edip yola baktı ama ağaçların sarkık dalları her şeyi engelliyordu. Ağaçlarla çevrili, gölgeli, gizemli bir tünel görünüyordu sadece. Tepeye ne kadar mesafe kaldığını kestirmenin yolu yoktu.

“Gün batımına kadar oraya gidersen iyi olur,” demişti kız ona ve şimdi ikindi vaktiydi. Bir atı olsaydı daha çabuk giderdi. Dağ eteğinde karanlığa yakalanmak istemeyen Roger, güneşe karşı gözlerini kısarak adımlarını hızlandırdı.

Yürürken düşünceleri de onunla yarışıyordu.

Brianna’nın ailesine kavuşması nasıl olmuştu? Jamie Fraser hakkında ne düşünmüştü? Kızın bir senedir hayal ettiği adam mıydı yoksa annesinin hikâyelerinden oluşturduğu resmin bir yansıması mıydı?

En azından tanıyabileceği bir babası var artık, diye düşündü Roger. Yaz Dönümü Arifesi’ni ve taş geçitteki ışık patlamasını hatırlayınca ürperdi.

İşte oradaydı! Koyu yeşil gölgelerin ışığı ilerideydi. Güneş, portakal ve sarı rengindeki güz yapraklarını aydınlatıyordu. Roger ağaç tünelinden çıktığında güneş bir an gözlerini kamaştırdı. Bir kez gözlerini kırpıştırdı ve kendini tepede buldu. Tam umduğu gibiydi ama akçaağaç ve sarı bodur meşe ağaçlarıyla çevrili küçük bir alandı. Etrafı siyah ormanla çevrili alan, ortasında güneş ışınlarıyla adeta bir fincan görünümündeydi.

Yolun devamını bulmak için etrafına bakınırken bir at kişnemesi duydu ve hemen arkasına döndüğünde yaşlı atının yularından bir ağaca bağlı durmakta olduğunu gördü.

“Ee, ben soyulmuştum!” dedi şaşkınlıkla. “Sen buraya nasıl geldin?”

“Senin geldiğin yoldan,” diye yanıt verdi bir ses. Uzun boylu, genç bir delikanlı atın yanındaki ormandan çıkmış, Roger’a bir tabanca doğrultuyordu. Hem öfke hem şaşkınlıkla bunun da kendisine ait olduğunu gören Roger, derin bir nefes alıp korkusunu yenmeye çalıştı.

Roger soğukkanlılıkla, “Benim atımı ve silahımı aldın,” dedi. “Daha ne istiyorsun? Şapkamı mı?” Davet edercesine şapkasını tuttu. Haydut onun başka daha neler taşıdığını muhtemelen bilmiyordu. Roger da onları göstermemişti zaten.

Boyu Roger kadar olsa da yaşı onunkinden fazla olmayan delikanlı, gülümsemiyordu.

“Sanırım ondan biraz daha fazlasını.” Delikanlı ilk kez bakışlarını Roger’dan yan tarafa çevirmişti. Delikanlının bakışlarını takip eden Roger, elektriğe çarpılmış gibi hissediyordu kendini.

Onca zaman öylece alanın kenarında duran adamı fark etmemişti. Adam çimen ve dalların rengine uyan kahveli yeşilli bir av kilt eteği giyerken, alev

gibi saçları parlak yapraklara karışıyordu.

Aniden ortaya çıkışından ziyade Roger'ı suspus eden adamın bakışlarıydı. Jamie Fraser, kızına benziyordu. Brianna'nın geniş yüz hatları yıllar geçtikçe güçlü bir hal almıştı ve hem kaslı hem de ürkütücü bir fiziğe sahip olmuştu.

Elini kızıl tüylü bir kediden çekip kendini, bir kaplanın sabit bakışlarına bakarken bulmak gibi bir şeydi bu. Claire, Jamie Fraser'ı anlatırken abartmamış diye düşünürken geri adım atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Sen Bay MacKenzie olmalısın," dedi adam. Bu bir soru değildi. Derinden gelen sesi, yalnızca yaprakların hışırtısını bastırmak için yüksek çıkmıştı ama Roger onu duymakta hiç zorluk çekmiyordu.

"Evet," diyerek ona doğru bir adım attı. "Siz de… ee… Jamie Fraser?" Elini uzattı ama hemen geri çekti. Buz gibi bakışlar onu süzüyordu.

"Evet," dedi kızıl saçlı adam. "Beni tanıyor musun?" Ses tonu hiç de dostane değildi.

Roger üstü başı dağınık olduğu için kendine bir küfür savurdu. Brianna'nın onu babasına nasıl anlattığını bilmiyordu ama Fraser'ın daha etkili birini beklediği açıktı.

"Şey… biraz kızınıza benziyorsunuz."

Diğer delikanlı homurdandı ama Fraser dönüp ona bakmadı. "Peki benim kızımla ne alakan var?" Fraser ağaçların gölgesinden çıkarak ilk kez hareket etti. Hayır, Claire hiç de abartmamıştı. O büyük bir adamdı, hatta Roger'dan birkaç santim daha uzundu.

Roger şaşkınlığın korkuya karıştığı bir hisse kapılmıştı. Brianna ona ne anlatmıştı ki? Brianna bu kadar kızgın olamazdı… Fraser kızı gördüğünde bazı sonuçlara varmış olmalıydı.

Roger, "Karım için geldim," dedi cesurca.

O anda Fraser'ın gözlerinde bir şeyler değişti. Roger, bunun ne olduğunu bilmiyordu ama şapkasını yere düşürmesine ve ellerini yumruk yapmasına neden oldu.

Roger ona bir göz attı ve çocuğun tabancayı tutan büyük eklemlerinin beyazlamış olduğunu görünce biraz daha endişelendi. "Hey, dikkat et! Kazara ateş etmek istemezsin," dedi.

Genç adamın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Eğer ateş edersem bu kazara olmaz."

“Ian.” Fraser’ın sesi mesafeliydi ama tabancanın aşağı inmesine yetmişti. İri adam bir adım daha attı. Mavi ve yana yatık gözleri, Roger’ınkilere odaklıydı. Brianna’nınkiler gibi ürkütücüydü.

“Sana tek bir soru soracağım ve gerçeği duymak istiyorum,” dedi biraz sessizce. “Kızımın kızlığını sen mi bozdun?”

Roger baştan aşağı kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordu. Tanrım, Brianna babasına ne anlatmıştı? Tanrı aşkına *neden*? Kızının namusunu sorgulayan öfkeli bir baba, beklediği en son şeydi.

“Şey… ee… şey, sandığınız gibi değil,” diye kekeledi. “Ben… yani biz… bu… bizim niyetimiz…”

“Yaptın mı, yapmadın mı?” Fraser’ın yüzü bir ayak ötedeydi, tamamen ifadesizdi. Yalnızca gözlerindeki ateş belli oluyordu.

“Lanet olsun, evet! Brianna istedi ki- ”

Fraser onun karnına sıkı bir yumruk attı. Roger iki büklüm oldu ve nefesi kesilerek geriledi. Canı yanmamıştı - şimdilik - ama etkiyi bütün omurgasında hissediyordu. Roger, hem öfkeli hem de şaşkındı.

“Dur,” dedi, konuşmaya yetecek kadar nefes almaya çalışarak. “Dur! Tanrı aşkına, ben- ”

Fraser ona yine vurdu. Bu sefer yumruk çenesine isabet etmişti. Tenini çizen, çene kemiğini sarsan ve acı veren bir yumruktu. Roger hemen geri çekildi. Korkusu yerini öfkeye bırakmıştı. Bu lanet olası herif onu öldürmeye çalışıyordu!

Fraser yine ona yumruk attı ama Roger eğilip döndüğü için ıskaladı. Vay be, ne güzel bir aile ilişkisiydi!

Roger iyice gerileyip ceketini çıkardı. Fraser’ın onun peşinden gelmeyip yumrukları hazırda öylece beklemesine şaşırdı.

Öfkeden Roger’ın kulakları uğulduyordu ve gözleri yalnızca Fraser’a odaklıydı. Eğer bu herifin istediği kavgaysa istediğini alacaktı.

Roger hafiften eğilip yumruklarını kaldırdı, hazırdı. Bu duruma çok şaşkındı ama hiç bu şekilde yakalanmamıştı. Bar kavgalarında yer alsa dahi öyle kavgacı bir tip değildi Roger. Ağırlık ve boy açısından birbirlerine uyuyorlardı ve Roger’ın on beş yaş küçük oluşunun bir avantajı vardı.

Fraser’ın sağ taraftan saldırdığını gören Roger, eğilip karşılık verdi ama yumruğu Fraser’ın yan tarafını sıyırıp geçti. Ancak sol taraftan gözüne gelen yumruğu fark edememişti. Başında yıldızlar dönüyor, şimşekler çakıyordu.

Bağırarak Fraser’ın üstüne atlarken yanaklarından yaşlar akıyordu.

Adama vurdu; yumruklarının değdiğini hissedebiliyordu. Ancak bir şey fark etmiyordu. Adamın bir Viking savaşçısı gibi sakin göründüğünü sağlam gözüyle görebiliyordu. Döndüğünde yüz kayboldu ve yine ortaya çıktı. Yumruğunu salladığında adamın kulağını ıskaladı. Ancak Roger omzundan yumruk yiyince biraz geriledi ama sonra kendini toparlayıp atağa geçti.

“Brianna… benim,” dedi Roger dişlerini sıkarak. Kollarını Fraser’ın beline dolayıp elinden geldiğince sıktı. Adamın kemiklerinin adeta bir fındık gibi çıtırdadığını duyabiliyordu. “Benim… duydun mu?”

Fraser, Roger’ın ensesine sol kolunun ve omzunun uyuşmasına yetecek sertlikte bir yumruk indirdi. Roger onu bırakıp eğildi ve Fraser’ı geriletmek için yaşlı adamın göğsüne sağ omzunu attı.

Fraser hafiften geriledi ve ona sertçe vurdu. Yumruk Roger’ın kaburgasına gelmişti. Yine de onun inleyip gerilemesine, kendini korumak için eğilmesine neden olmuştu.

Fraser başını eğip ona bir kafa atınca Roger geriye uçup sertçe yere yapıştı. Burnundan gelen kan, ağzına ve çenesine akıyordu. Uyuşuk bir halde koyu kırmızı damlaların akıp gömleğine damlayışını izledi.

Roger, gelen tekmeyi engellemek için yana yuvarlandı ama fazla uzaklaşamamıştı. Çılgınca diğer tarafa yuvarlanırken, rakibinden on beş yaş küçük oluşunu avantaj olarak düşünürken Fraser’ın on beş sene boyunca savaştığı aklına geldi.

Bir an ondan bayağı bir uzaklaşmıştı. Nefes nefese ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı. Her nefes alışında kan boğazında çağıldıyor, kanın metal tadını alabiliyordu.

“Yeter,” diye soludu. “Hayır, yeter.”

Bir el onu saçlarından yakalayıp geriye çekti. Birkaç santim uzağındaki mavi gözler parıldıyordu ve Roger yüzünde adamın sıcak nefesini hissedebiliyordu.

“Hayır, yetmez,” diyen Fraser diziyle ağzına vurdu. Roger yere düşüp bir kez daha yana yuvarlandı, sonra da ayağa kalkmaya çalıştı. Yalnızca ayağa kalkıp hareket etmek istiyordu.

Roger hayatı için savaşacaktı ve bunun farkındaydı. Körü körüne sallanan figürün üzerine atılıp Fraser’ın gömleğine yapıştı ve elinden geldiğince karnına bir yumruk indirdi. Gömlek yırtıldı ve yumruğu kemiğe denk geldi.

Fraser adeta bir yılan gibi kıvrılıp bir elini aşağıya uzattı. Roger'ın testislerini yakalayıp bütün gücüyle sıktı.

Roger öylece kalakaldı, sonra da omurgası parçalanmış gibi yere düştü. Acı onu vurduğunda Roger'ın zihninde buz gibi bir düşünce belirdi: Tanrım, doğum tarihimden önce öleceğim.

18
Bir Babanın Şarkısı

Jamie geldiğinde karanlık çökmüştü ve benim sinirlerim de beklemekten harap olmuştu. Brianna'yı hayal bile edemiyordum. Akşam yemeğimizi yemiştik, daha doğrusu sofra hazırdı. Hiçbirimizin iştahı yoktu, ne yemek için ne de sohbet için. Lizzie'nin bile iştahı kesilmişti. Kızın hasta olmamasını umuyordum, çünkü solgun ve sessizdi ve bir baş ağrısı nedeniyle erkenden yatağına çekilmişti. Bu yine de bir şanstı; Jamie geldiğinde onu göndermem için bir bahane uydurmaktan kurtarmıştı beni.

Sonunda keçilerin onu yolda karşılamak için mediklerini duyduğumda mumlar bir saati aşkındır yanıyordu. Brianna hemen sesten yana döndü. Mum ışığında yüzünün solgun olduğu görülebiliyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim. Brianna sesimdeki inancı duydu ve biraz rahatlamışçasına başını salladı. İnanç gerçekti ama yeterli değildi. *Her şeyin* yoluna gireceğine inanıyordum ama Tanrı biliyor ya, neşeli bir akşam yemeği olmayacaktı bu. Jamie'yi tanıyordum ama kızının bir ırz düşmanı yüzünden hamile kaldığını duyduğunda nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum.

Brianna'nın şüphelerimi açıklığa kavuşturduğu saatler içerisinde, Jamie'nin nasıl tepki vereceğini gözümde canlandırıp durmuştum. Bunlardan birkaçı, bağırıp çağırmak, eşyalara yumruk atmaktı ki bu beni çok üzerdi. Elbette Bree'yi de ve ben, o üzüldüğünde neler yapabileceğini çok iyi biliyordum.

Brianna şu an için sakindi ama onun sakinliğinin ne kadar istikrarsız olduğunu biliyordum. Eğer Jamie ona kırıcı bir laf ederse Brianna bir kibrit gibi tutuşurdu. Kızıl saçlarının ve uzun boylu olmasının ötesinde Brianna, Jamie'ye göre daha tutkuluydu ve hazırcevaptı.

Bu zamana kadar birbirlerine öylesine yabancı ve endişeliydiler ki ama güzelce anlaşabilmişlerdi. Ancak bu durumu güzelce halledebilecekleri bir yol yoktu. Avukat, tercüman veya hakem olmamın gerekip gerekmeyeceğini düşünerek içimde bir boşlukla kapının mandalını kaldırdım.

Jamie elini yüzünü yıkamıştı; şakaklarındaki saçları ıslaktı ve yüzünü gömleğine silmişti.

"Çok geç kaldın, neredeydin?" diye sordum ve parmak uçlarıma yükselerek onu öptüm. "Ian nerede?"

“Fergus geldi ve baca için ona yardım etmemizi istedi. Kendi başına halledemediği için de Ian işi bitirmek için onun yanında kaldı.” Dalgın bir şekilde başımı öpüp popomu okşadı. Çok çalışmış olmalı, diye düşündüm. Dokunuşu sıcaktı ve teni soğuk olmasına rağmen ter kokuyordu.

“Marsali size akşam yemeği verdi mi?” Huzursuzca onu inceledim. Bu akşam onda farklı bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

“Hayır. Bir taşı düşürdüm ve sanırım bu lanet olası parmağımı yine kırdım. Bu yüzden en iyisi eve gelip sana bir göstereyim diye düşündüm.” Demek bundandı, diye geçirdim içimden. Beni sağ yerine sol eliyle okşamıştı.

“Işığa gel de bir bakayım.” Ateşin başına gelip bir meşe sedirine oturmasını sağladım. Brianna da kucağında dikişiyle diğer tarafta oturuyordu. O da kalkıp yanıma geldi ve omzumun üzerinden baktı.

“Ellerin çok kötü olmuş bab!” dedi, şişmiş eklemleri ve yırtılmış teni görünce.

Jamie hoşnutsuz bir ifadeyle parmaklarına bakarak, “Ah, o kadar önemli değil,” dedi. “Şu lanet olası parmak hariç. Aaaaaa!”

Acısını umursamadan elimi sağ elinin dördüncü parmağında gezdirdim. Kızarıktı ve hafiften şişti ama görünürde yerinden çıkmamıştı.

Bu eli incelerken her zaman strese giriyordum. Uzun zaman önce bu eldeki birçok kırık parmağı yerine oturtmuştum. O zamanlar daha bu tarz ameliyatları bilmiyordum ve hiç de uygun olmayan şartlar altında çalışmıştım. Ancak başarmıştım, elini kesilmekten kurtarmıştım. Hatta Jamie biraz zorluk çekse de bu elini kullanabiliyordu. Elini yakından incelediğimde hafif eğrilikleri ve şişlikleri görebiliyordum. Yine de şu an bu oyalanmadan dolayı şükrediyordum.

Gözlerimi kapatıp parmağa odaklandığımda, ateşin sıcaklığının gözkapaklarımı ısıttığını hissedebiliyordum. Dördüncü parmak her zaman kaskatıydı, orta eklemi ezilmişti ve öyle iyileşmişti. Zihnimde kemiği görebiliyordum; laboratuardakiler gibi parlak değildi ama hayatta olmanın verdiği bir ışıltı vardı.

Bir kez daha parmağımı onun parmağında gezdirip yavaşça uç taraftaki bir eklemi iki parmağımın arasına aldım. Zihnimde çatlağı hissedebiliyordum.

Gözlerimi açarak, “Burası mı?” diye sordum.

Jamie bana bakarken yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle başıyla onayladı. “Tam orası. Bunu yaparkenki bakışlarına hasta oluyorum Sassenach.”

“Nasıl bakarken?” diye sordum, tuhaf bir şekilde baktığımı duyduğuma şaşırmıştım.

“Tarif edemiyorum,” diyen Jamie, beni incelerken başını yana doğru eğdi. “Belki şey gibi- ”

“Kristal küreli Madam Lazonga gibi,” dedi Brianna eğlenerek.

Arkamı dönüp Brianna’ya baktığımda onun da aynı şekilde başını yana eğip hayran olmuşçasına beni incelediğini gördüm. Şimdi bakışlarını Jamie’ye çevirmişti. “Yani bir falcı. Bir kâhin.”

Jamie bir kahkaha attı. “Evet, sanırım haklısın *a nighean*. Ama benim dediğim bir papaz gibi baktığıydı. Hani duayı okurken ekmeğin ötesinde İsa’nın etini gördükleri gibi bir bakıştı bu. Benim değersiz parmağım için bu şekilde bir kıyaslama yapmak istemem tabii,” diye ekledi parmağını göstererek.

Brianna kahkaha atınca Jamie de ona bakarken gözlerinin etrafını çevreleyen yorgun çizgilere rağmen gülümsedi. Uzun bir gün geçirmiş, diye düşündüm. Hatta çok uzun. Aralarındaki bu anlık bağı bu şekilde tutmak için her şeyimi verirdim ama çoktan geçip gitmişti.

“İkiniz de çok komiksiniz,” diyerek parmağa hafifçe dokundum. “Kemik çatlamış, hemen şu eklemin alt kısmı. Ama o kadar kötü değil ama ben yine da saracağım.”

Bir sargı bezi ve dil pensi yerine kullandığım uzun, düz bir çubuğu almak için ayağa kalkıp ilaç çantamın başına geçtim. Kapağı açık çantamın üzerinden Jamie’yi inceliyordum. Bu akşam onda tuhaf bir şey vardı ama bunu bir türlü çözemiyordum.

Telaşlı olmama rağmen, daha geldiği ilk dakikada bunu anlamış ve incelemek için elini tuttuğumda güçlü bir şekilde hissetmiştim. Ondan bir enerji akıyordu dışarıya, belli etmemesine rağmen ya çok heyecanlıydı ya da çok üzgün. İstediğinde duygularını saklamakta çok iyiydi. Fergus’un evinde ne olmuştu?

Brianna, Jamie’ye benim duyamayacağım kısık bir sesle bir şeyler söyledi ve hiç yanıt beklemeden benim yanıma geldi.

“Elleri için merhemin var mı?” diye soran Brianna, sandığa bakıyormuş gibi yanıma yanaşarak konuşmaya devam etti. “Ona bu akşam söylemeli miyim? Yorgun ve canı acıyor. Dinlense daha iyi olmaz mı?”

Jamie’ye bir göz attım. Sırtını tahta sedire dayamış, elleri uylukları üzerinde

ateşi izliyordu. Ancak rahat değildi, telgraf teli gibi gergindi.

“Jamie bilmese güzelce dinlenebilir ama sen yapamazsın,” dedim alçak sesle. “Git ve ona anlat. Ama ilk başta yemek yesin,” diye ekledim hemen. Kötü haberi tok karnına almanın taraftarıydım.

Ben Jamie’nin çatlak parmağıyla ilgilenirken Brianna da onun yanına oturup diğer eline merhem sürüyordu. Yüzü oldukça sakindi. Hiç kimse o yüzün ardında neler gizli olduğunu tahmin edemezdi.

Küçük kare bir bezle sargı işini bitirirken, “Gömleğini yırtmışsın,” dedim. “Yemekten sonra ver de dikeyim. Şimdi nasılsın?”

“Çok iyi, Madam Lazonga,” dedi, sarılı parmağını dikkatle oynatarak. “Bu ilgi karşısında şımarabilirim.”

“Senin için lokmaları da çiğnersem işte o zaman endişelenebilirsin,” dedim tatlı tatlı. Jamie bir kahkaha atıp ilaç sürmesi için sarılı elini Brianna’ya uzattı.

Ona bir tabak getirmek için dolaba gittim. Şömine tarafına döndüğümde Jamie’nin dikkatle Brianna’yı izlemekte olduğunu gördüm. Brianna’nın başı önde, gözleri ellerinin arasında tuttuğu iri, nasırlı eldeydi. Brianna’nın uygun kelimeler aradığını hayal edebiliyordum ve kalbim onun için sızlıyordu. Belki Jamie’ye ben söylemeliydim, diye düşündüm. İlk sinir dalgası geçip kendini kontrol edene kadar Brianna’nın yanına gitmesine izin vermezdim.

“*Ciamar a tha tu mo cridhe?*” dedi Jamie aniden. Akşamları Gaelce derslerine başlarken Brianna’ya her zaman bunu sorardı. Ancak bu akşam sesi biraz farklıydı; yumuşak ve çok nazik. Nasılsın tatlım? Kızın elini tutup parmaklarını okşamaya başladı.

“*Tha mi gle mhath, athair,*” diye yanıt veren Brianna, şaşkın görünüyordu. İyiyim, baba. Jamie normalde derslere yemekten sonra başlardı.

Jamie yavaşça diğer elini kaldırıp Brianna’nın karnına yerleştirdi.

“*An e ‘n fhirinn a th’agad?*” diye sordu. Bana doğruyu mu söylüyorsun? Gözlerimi kapadım ve bir soluk verdim. Nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Son dakika haberlerini vermeye gerek kalmamıştı neyse ki. Artık onun bu akşamki tuhaf gerginliğini anlamıştım. Bunu öğrenmek ona neye sebep olursa olsun, kendine hâkim olmuş ve kızına kibar davranmıştı.

Brianna bu soruya cevap verecek kadar Gaelce bilmiyordu ama onun ne demek istediğini biliyordu. Bir an şaşkınlıkla ona bakakaldı, sonra onun sarılı elini yanağına tutup başını eğdi. Saçları yüzünü saklıyordu.

“Ah, bab,” dedi alçak sesle. “Üzgünüm.”

Brianna, adeta hayat bağıymış gibi onun elini tutarak sessizce oturuyordu.

“Ah, *m’annsachd*,” dedi yumuşak bir sesle. “Her şey yoluna girecek.”

“Hayır, olmayacak,” diyen sesi, alçak ama netti. “Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Bunu biliyorsun.”

Jamie alışkanlığının dışında bana bir göz attı. Onun ne yapacağını bilemiyordum. Jamie derin bir nefes alıp kızı omuzlarından tuttu ve hafifçe salladı.

“Tek bildiğim,” dedi yumuşak bir sesle, “benim ve annenin yanında olduğu. Senin utandığını veya incindiğini görmeyeceğiz. Hem de hiç. Beni duydun mu?”

Brianna ne cevap verdi ne de ona baktı, yalnızca gözlerini kucağından ayırmıyordu. Saçları ise yüzünü saklamaya devam ediyordu. Saçları gür ve açıktı. Jamie’nin eli kızın yüzünde gezindi sonra parmaklarını çenesine getirip kızın gözlerine bakmak için kaldırdı.

“Lizzie haklı mıydı?” diye sordu kibarca. “Tecavüz mü?”

Brianna çenesini ondan çekip ellerine baktı. Başını olumlu anlamda sallaması itiraf ettiğini gösteriyordu.

“Onun bildiğini bilmiyordum. Ona söylememiştim.”

“Tahmin etmiş. Ama bu senin suçun değil ve sakın böyle düşünme,” dedi kararlı bir tavırla. “Yanıma gel, *a leannan*.” Jamie kıza uzanıp onu kucağına aldı.

Meşe onların ağırlıklarıyla gacırdadı ama Jamie her zamanki gibi onu da sağlam yapmıştı. Jamie’nin altı katını taşıyabilirdi o sedir. Brianna uzun boylu olmasına rağmen, başının onun omuzlarına dayalı haliyle kollarının arasında küçücük duruyordu. Jamie yavaşça saçlarını okşuyor, yarı Gaelce ona bir şeyler mırıldanıyordu.

“Senin evlendiğini, çocuğunun iyi bir babayla büyüdüğünü göreceğim,” diye mırıldandı ona. “Sana söz veriyorum, *a nighean*.”

“Ben kimseyle evlenemem,” diyen Brianna, boğuluyormuş gibi konuşmuştu. “Bu doğru olmaz. Ben Roger’ı severken başka biriyle evlenemem. Roger da artık beni istemeyecek. O öğrendiğinde- ”

Jamie sıkıca kıza sarılarak, “Onun için bir şey değişmeyecek,” dedi. “Eğer o düzgün bir adamsa onun için bir şey değişmeyecektir. Eğer olursa… o zaman

o seni hak etmiyor demektir. Ben de onu döver parçalara ayırırım, sonra da gider sana daha iyi bir koca bulurum.”

Brianna hıçkırığa dönüşen küçük bir kahkaha attı ve sonra başını onun omzuna gömdü. Jamie sanki o dizi sıyrılan küçük bir kızmış gibi onu okşayıp sallıyor, ona bir şeyler mırıldanıyordu. Bir yandan da bana bakıyordu.

Brianna bana anlattığında ben ağlamamıştım; anneler daha güçlüdür. Ancak şimdi Brianna beni görmüyordu ve Jamie bir anlık da olsa omuzlarımdaki yükü almıştı.

Brianna da bana anlattığında ağlamamıştı. Fakat şimdi Jamie’ye sarılmış ağlıyordu. Hem iç rahatlamasından hem de acıdan, diye geçirdim içimden. Gözlerini benden ayırmayan Jamie, yalnızca onu kucaklıyor defalarca saçlarını okşayarak onun ağlamasına izin veriyordu.

Gözlerimi koluma sildiğimde Jamie belirsizce bana gülümsedi. Brianna uzun uzun iç çekerek rahatlamıştı ve Jamie kibarca onun sırtını okşadı. “Ben acıktım, Sassenach,” dedi. “Sanırım boğazımızdan birkaç damla bir şey geçse fena olmaz, değil mi?”

“Evet,” diyerek boğazımı temizledim. “Ben gidiyim de ahırdan biraz süt getireyim.”

Jamie, “İçecek derken onu kastetmedim!” diye arkamdan seslendi.

Onu ve Brianna’nın boğuk kahkahasını umursamadan kapıyı açtım.

Gece soğuk ve parlaktı. Gökyüzündeki güz yıldızları parlıyordu. Dışarısı için giyinmemiştim. Yüzüm ve ellerim karıncalanmaya başlamıştı. Yine de serin rüzgârın beni yalayıp son on beş dakikayı alıp götürmesi için öylece durdum.

Her şey sessizdi. Cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri uzun zaman önce ya ölmüş ya da çoktan yiyecek aramayı bırakmış kalın kürkleriyle kış uykusuna yatmış fare, kokarca ve keseli sıçanlarla birlikte toprağın altına gitmişlerdi.

“Biz ne yapacağız?” diye sordum usulca, karanlık gökyüzüne.

Çam ağaçlarının hışırtısı haricinde bir şey duymadım. “Biz” kelimesinin yankısı haricinde bir cevap alamadım. En azından bu çok doğruydu. Ne olursa olsun hiçbirimiz olanların tek başına üstesinden gelmek zorunda değildik. Şimdilik ihtiyacım olan cevabın bu olduğunu sanıyordum.

İçeri girdiğimde hâlâ sedirde oturuyorlardı. Ateşin aydınlattığı kızıl başları yan yana duruyordu. Yılan otu yağı kokusu, yanan çam odununa ve av eti güvecinin ağızları sulandıran kokusuna karışıyordu. Aniden acıktığımı

hissetmiştim.

Kapıyı yavaşça arkamdan kapatıp sürgüyü çektim. Ateşi harlayıp raftan taze ekmek aldım ve sofrayı yeniden kurdum. Sonra da kilerden tereyağı almaya gittim. Orada bir müddet durup dolu rafların üzerinden onlara baktım.

Tanrı'ya güven ve güvenliğin için dua et, şüphe ettiğinde ise yemek ye. Bir Fransisken rahibi bana bu öğüdü vermişti ve bunun tamamen işe yaradığını görmüştüm. Bir kavanoz kuşüzümü reçeli, bir küçük teker keçi peyniri ve yemeğin yanında içilmesi için de mürver çiçeği şarabı çıkardım.

Ben içeri geldiğimde Jamie sessizce konuşuyordu. Hazırlıklarımı bitirdim ve onun ezgili sesinin Brianna gibi beni de rahatlatmasına izin verdim.

"Sen küçükken seni düşünüyordum," diyordu Jamie, Brianna'ya. Sesi çok yumuşaktı. "Mağarada yaşadığımda, seni kollarımın arasında tuttuğumu hayal ediyordum. Seni kalbimin üzerinde tutuyor, tepedeki yıldızları izlerken sana şarkılar söylüyordum."

"Ne söylüyordun?" Brianna'nın sesi alçaktı ama ateşin çıtırtısında rahatlıkla duyabiliyordu. Elinin, Jamie'nin omzunda olduğunu görebiliyordum. İşaret parmağı babasının uzun saçını okşuyordu.

"Eski şarkılar. Hatırladığım, annemin bana söylediği ninniler. Ablamın çocuklarına söylediği gibi söylüyordum."

Brianna uzun bir soluk verdi. "Bana şimdi söylesene, lütfen bab."

Jamie duraksadı ama başını ona doğru eğip Gaelce şarkı mırıldanmaya başladı. Jamie'nin müzik kulağı yoktu. Şarkı alçalıp dalgalanıyordu ve pek müziğe benzemiyordu ama sözlerin ritmi yatıştırıcıydı.

Sözlerin çoğunu anlayabilmiştim; göl ve deniz balıklarının adlarının geçtiği, yemek için akşama eve ne getireceğini çocuğuna söyleyen bir balıkçı şarkısıydı. Av kuşları ve hayvan adlarının geçtiği, tüylerinin güzelliği, kürklerinin sıcaklığı ve kış için etlerini anlatan bir avcı şarkısı. Bu bir baba şarkısıydı; tedbir ve korumayı anlatan yumuşak bir duaydı.

Yemek için kalay tabakları ve kâseleri alıp ekmek kesmek ve tereyağı sürmek için odada sessizce hareket ediyordum.

Brianna usulca, "Biliyor musun bab?" diye sordu.

"Neyi?" diyen Jamie, bir anlığına şarkısını yarıda kesti.

"Sen şarkı söyleyemiyorsun."

Jamie hafifçe kahkaha attı ve daha rahat edebilmeleri için oturuşunu

değiştirirken örtüler hışırdadı. “Evet, bu doğru. Susayım mı?”

“Hayır.” Brianna başını onun omuz kıvrımına yerleştirip iyice ona sokuldu.

Jamie melodisiz şarkısına devam edip birkaç dakika sonra şarkısını yarıda kesti.

“Sen şunu biliyor musun peki *a leannan*?”

Brianna’nın gözleri kapalıydı, kirpiklerinin gölgesi yanaklarında oynaşıyordu ama dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyordum.

“Neymiş bab?”

“Besili bir geyik kadar ağarsın.”

Brianna, “Kucağından kalkayım mı?” diye sordu ama hareket etmiyordu.

“Elbette hayır.”

Brianna uzanıp onun yanağına dokundu.

“*Mi gradhaich a thu athair*,” diye fısıldadı. Benim sevgim sana, baba.

Jamie iyice onu kendine çekip alnından öptü. Sedirin arkasındaki ateş aniden harlanınca yüzleri altın ve siyah renge büründü. Jamie’nin yüz hatları sert, keskin ve genişti; Brianna’nınki ise onunkinin yumuşatılmış haliydi. Her ikisi de inatçı ve her ikisi de güçlüydü. Ve şükürler olsun ki her ikisi de benimdi.

***

Brianna duygu yoğunluğundan bitkin bir halde yemekten sonra uykuya dalmıştı. Ben de uyuşmuş olduğumun farkındaydım ama daha tam uykum gelmemişti. Bu korkunç savaş hissinden, kontrolümün dışındaki olaylardan dolayı yorgun ve gergindim ama bu bir şekilde halledilecekti.

Hiçbir şeyle mücadele etmek istemiyordum. Tek istediğim, şimdi ve gelecek düşüncesini bir kenara bırakıp bir gece önceki huzura kavuşmaktı.

Jamie ile birlikte yatağa yatıp onun sıcaklığına sokulmak, odanın gittikçe artan soğukluğuna karşı yorganın altında ikimizi mühürlemek istiyordum. Sessizce konuşurken ateşi izlemek, günün havadislerinin ve şakalaşmalarının gecenin diline bırakmasını istiyordum. Kelimelerimizi dokunuşlara, nefeslerimizi bedenlerimizin küçük hareketlerine bırakmak istiyordum, böylece sohbetimiz uykuyla sonlanacaktı.

Ancak bu akşam ev huzursuzdu ve ikimiz de rahat değildik.

Jamie adeta kafese kapatılmış bir kurt gibi evde geziniyor, eşyaların yerlerini değiştirip duruyordu. Ben bir yandan sofrayı toplarken göz ucuyla da onu izliyordum. Hem onunla konuşmayı çok istiyor hem de bundan korkuyordum. Bonnet ile ilgili ona bir şey söylemeyeceğime dair Brianna'ya söz vermiştim. Ancak ben yalan söylemede çok kötüydüm ve Jamie bunu yüzümden okuyabiliyordu.

Büyük kazandan bir kova sıcak su alıp bulaşıkları yıkamaya koyuldum. Geri geldiğimde Jamie, hokkasının, tüy kalemlerinin ve kâğıtlarının olduğu küçük rafın önünde duruyordu. Geceliğini giymemişti ama elbiselerini çıkarmak ve her zamanki gibi işine koyulmak için harekete de geçmiyordu. Elbette incinmiş eliyle yazı yazamazdı.

Jamie'nin eline bir kalem alıp geri bıraktığını görünce, "Senin için yazmamı ister misin?" diye sordum.

Huzursuzca geri döndü. "Hayır. Jenny'ye yazmalıyım ve yapılması gereken işler de var ama oturup düşünecek halim yok."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedim içtenlikle. Jamie biraz şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Nasıl hissettiğimi kendim bile bilmiyorum, Sassenach," dedi hafifçe gülerek. "Eğer bildiğini düşünüyorsan bana söyle o zaman."

"Yorgun," deyip bir elimi koluna koydum. "Kızgın. Endişeli." Tekerlekli yatakta yatan Brianna'ya bir göz atarak, "Belki de biraz kırgın," diye ekledim.

"Hepsi," diye yanıt verdi, "ve daha fazlası." Fular takmamıştı ama boğuluyormuş gibi gömleğinin yakasını çekiştiriyordu.

"Burada kalamam," deyip bana bir göz attı. Kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi. "Dışarıya çıkıp biraz yürüyelim mi?"

Hemen pelerinimi almaya gittim. Dışarısı karanlıktı ve Jamie yüzümü göremeyecekti.

Ön bahçeyi ve ahırları geçip yavaşça tarlaya doğru yürüdük. Koluna girdiğimde onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Söze nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Belki sessiz kalmam daha iyi, diye geçirdim içimden. İkimiz de üzgündük ama Brianna için sakin olmamız gerekiyordu.

Kanında kaynayan öfkeyi hissedebiliyordum. Bu her halinden anlaşılıyordu ama öfke, eğer bir hedefin yoksa gaz yağı gibi uçup giderdi. Fakat bir mayın, dikkat edilmezse patlamaya da neden olabilirdi. Eğer Jamie bana patlarsa ya

ağlardım ya da onun boğazına yapışırdım, çünkü ben de pek sakin değildim.

Uzun bir süre sessizce ağaçların arasından çıkıp kurumuş mısır tarlasında yürüdük. Her taraf karanlıktı ve biz dikkatle mayın tarlasında yürüyorduk.

Tarlanın sonuna geldiğimizde, “Jamie,” dedim sonunda, “ellerine ne yaptın?”

“Ne?” Jamie şaşkınlıkla benden yana döndü.

“Ellerin,” diyerek bir elini ellerimin arasına aldım. “Böyle bir şeyi baca taşlarını dizerken yapmadın.”

“Ah.” Jamie eklemleri şişmiş eline dokunmama izin vererek öylece durdu ve, “Brianna,” dedi. “O- o sana adam hakkında bir şey söyledi mi? Adını verdi mi?”

Duraksadım, mahvolmuştum. Jamie beni çok iyi tanıyordu.

“Sana söyledi değil mi?” Sesi öfkeden boğuk çıkıyordu.

“Sana söylemeyim diye bana söz verdirtti,” diye bağırdım. “Senden bir şey sakladığımı anlayacağını söyledim ona ama Jamie, söz verdim. Israr etme lütfen!”

Jamie yine homurdandı. “Evet, seni çok iyi tanıyorum Sassenach. Seni birazcık tanıyan hiç kimseden bir şey saklayamıyorsun. Ian bile seni bir kitap gibi okuyabilir.” Boş ver dercesine bir el salladı. “Dert etme. Brianna istediği zaman bana söyler. Ben beklerim.” Ezilmiş elini yavaşça yumruk yapınca sırtımdan bir ürperti geçti.

“Ellerin,” dedim yeniden.

Jamie derin bir nefes alıp ellerini uzattı ve yavaşça açıp kapadı.

“Seninle ilk tanıştığımızda bana ne dediğini hatırlıyor musun Sassenach? Dougal beni kızdırmıştı ve ona vurmak istemiştim ama yapamamıştım. Bana, ‘Bir şeye vur, kendini iyi hissedersin,’ demiştin.” Bana çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ben de ağaca vurdum işte. Canım yandı ama haklıydın biraz da olsa kendimi iyi hissettim.”

“Oh,” diye bir soluk verdim, konuyu geçiştirmediği için rahatlamıştım.

“O… o sana olanları anlattı mı?” Onun yüzünü göremiyordum ama sesindeki duraksama belliydi. “Yani…” Derin bir iç çekti. “Adam onun canını yakmış mı?”

“Hayır, fiziksel olarak değil.”

Cebimdeki yüzüğün ağırlığını hissettiğimi hayal ederek duraksadım ama elbette hissetmiyordum. Brianna, Bonnet'in adı haricinde diğer anlattıklarını saklamamı istememişti ama sormadığı sürece Jamie'ye de Brianna'nın bana anlattığı detayları anlatmayacaktım. Gerçi onun soracağını da sanmıyordum, çünkü bu bilmek isteyeceği en son şeydi.

Jamie bunu sormadı, yalnızca Gaelce bir şeyler mırıldanıp başını öne eğdi ve yürümeye devam etti.

Sessizlik bir kez bozuldu mu ona daha fazla katlanamazdım. Boğulmaktansa patlamak daha iyiydi. Elimi kolundan çektim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Merak ediyorum da… tecavüze uğramak çok… çok korkunç mudur… yani şey… eğer bir… zarar yoksa." Ceketi dar geliyormuş gibi omuzlarını oynattı huzursuzca.

Onun aklından ne geçtiğini çok iyi biliyordum. Wentworth hapishanesi, sırtındaki korkunç kırbaç izleri ve korkunç anılar…

"Yeterince kötü sanırım ama haklısın. Fiziksel bir iz olmadığı sürece buna dayanmak biraz daha kolay olur. Ama maddi anlamda bunu hatırlatan bir şey var," diye ekledim, bunu söylemeye mecburdum. "Hem de fark edilecek bir şey!" Jamie'nin sol eli ister istemez yumruk halini aldı.

Jamie, "Evet, öyle," diye mırıldandı ve şüpheyle bana bir göz attı. Yarım ayın ışığıyla yüz hatları aydınlanıyordu. "Yine de… adam onun canını yakmamış, bu da bir şeydir. Eğer o herif öyle bir şey yapmış olsaydı, öldürmek bile yeterli olmazdı."

"Hamileliği kolayca atlatamamak gibi ufacık bir detayı kaçırıyorsun," dedim sinirle. "Eğer adam kızımın kemiklerini kırsaydı ya da onun kanını akıtsaydı Brianna iyileşirdi. Ama bu onun unutabileceği bir şey değil, biliyorsun."

"Biliyorum!"

Hafiften ürktüm ve Jamie de bunu görünce özür dilercesine bir hareket yaptı. "Bağırmak istememiştim."

Kabul ettiğimi gösterircesine başımı salladım ve birbirimize dokunmadan yan yana yürümeye devam ettik.

"Bebek- " diye konuşmaya başladı ama bana bir göz atarak sustu, sonra da sabırsızca yüzünü astı. "Biliyorum," dedi usulca. "Beni affet Sassenach ama ben bu konu hakkında senden çok daha fazlasını biliyorum."

“Seninle tartışmıyorum ki. Fakat sen bir çocuk doğurmadın. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Bu- ”

“Sen benimle tartışıyorsun Sassenach. Yapma,” diyerek sertçe benim kolumu sıktı ve bıraktı. Sesi hafiften duyguluydu ama Jamie tamamen ciddiydi.

“Sana bildiğimi anlatmaya çalışıyorum.” Jamie kendini toplamaya çalışarak bir müddet öylece durdu.

“Uzun süredir Jack Randall’ı hatırlamıyorum. Şimdi de bunu yapmak istemiyorum. Ama karşıma çıkıyor işte,” diyerek yeniden omuz silkti ve bir yanağını sertçe ovaladı.

“Bir beden, bir de ruh vardır, Sassenach,” dedi usulca, konuşurken düşüncelerini düzenlemeye çalışıyordu. “Sen bir hekimsin, birincisini çok iyi bilirsin. Lakin diğeri çok daha önemli.”

Diğerini de onun kadar iyi bildiğimi söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey demeden kapadım. Jamie bunu fark etmedi; karanlık mısır tarlasını veya ay ışığıyla yaprakları gümüşe boyanan akça ağacı görmüyordu. Gözleri, kalın taş duvarlarla çevirili, bir masa, sandalyeler, lamba ve bir yatakla döşeli küçük odadaydı.

“Randall,” dedi düşünceli bir halde. “Bana yaptığı çoğu şey… ben dayanabildim.” Sağ elinin parmaklarını açınca sarılı parmağı beyaz beyaz parlıyordu.

“Korktum, incindim. Bunu yaptığı için onu öldürmeye bile niyetlendim. Ancak yaşamaya da devam ettim ve her zaman tenimde dokunuşunu hissetmedim. Kendimi kirli hissettim. Onun istediği bedenimle tatmin olmak değildi. O benim ruhumu istedi ve… aldı da.”

“Evet, bunların hepsini biliyorum.” Jamie aniden arkasına dönüp yürümeye başladı. Onu yetişmek için neredeyse koşmaya başladım.

“Demek istediğim bu herifin ona yabancı olduğu, sadece zevki için bedenine sahip olduğu. Eğer adamın istediği onun bedeniyse… o zaman onun bunu atlatacağını düşünüyorum.”

Jamie derin bir nefes alıp verdi. Beyaz buharın bir anlığına yüzünü kapladığını görebilmiştim. Öfkesinin buharı rahatlıkla görülebiliyordu…

“Ama adam onu tanıyorsa, herhangi bir kadını değil sadece onu istemeye bu kadar yaklaşmışsa, o zaman adamın niyeti onun ruhuna dokunmak ve yaralamak- ”

“Onun gerçekten zarar verdiğini düşünmüyor musun?” Sesim, kendimi tutmama rağmen yükselmişti. “Adam onu istesin ya da istemesin- ”

“Sana söylüyorum bu farklı!”

“Hayır değil. Senin ne demek istediğini biliyor- ”

“Bilmiyorsun!”

“Biliyorum! Ama neden- ”

“Çünkü seninle birlikte olduğumda benim niyetim senin bedenine sahip olmak değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun Sassenach!”

Jamie aniden arkasına dönüp beni şiddetle öpmeye başladı. Tamamen şaşkındım. Dişleriyle dudaklarımı eziyor, yarı ısırarak dudaklarımı bütünüyle alıyordu.

Onun beni istediğini biliyordum; ben de aynı hissiyatla - güvenle - onu çok istiyordum. Ancak ikimizin de bunu verecek gücü yoktu. En azından bu gece…

Omuzlarımda gezinen parmakları yukarı kayıp ensemi tuttu. Jamie beni kendine doğru bastırdığında bütün tüylerim diken diken oldu… ama sonra Jamie durdu.

“Yapamam,” diyerek ensemi sıktı ve sonra bıraktı. “Yapamam.”

Jamie geri çekilip arkasına dönüp adeta körmüşçesine önündeki çite tutundu. Tahtayı sertçe tutarak bir müddet öylece durdu. Gözleri kapalıydı.

Bacaklarım titriyordu. Pelerinime iyice sarılıp onun ayakucuna oturdum ve bekledim. Kulaklarım uğulduyordu. Gece esintisi tepedeki ağaçları hareketlendiriyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Çok uzaklarda, karanlık tepelerde bir yerde bir hayvan çığlık atıyordu; sesi aynı bir kadınınkine benziyordu.

“Seni istemediğimden değil,” dedi sonunda. Benden yana döndüğünü ceketinin hışırtısından anlamıştım. Başı önde bir müddet öylece durdu. Bağlı saçları ay ışığında parlıyor, yüzü arkasındaki ayla karanlıkta kalıyordu. Sonunda eğilip sarılı eliyle elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. “Seni her zamankinden çok daha fazla istiyorum,” dedi usulca. “Tanrım! Sana ihtiyacım var, Claire. Ama şu an kendimi bir erkek gibi hissetmeye dayanamam. Sana dokunamam, o adamı düşünemem… Yapamam.”

Koluna dokundum. “Anlıyorum,” dedim ve anlıyordum da. Detayları istememiş olmasına memnundum; ben de onları bilmemeyi isterdim. Aynı hareketleri ama tamamen farklı duyguları gözümde canlandırırken onunla nasıl sevişebilecektim ki?

“Anlıyorum Jamie,” dedim yeniden. Gözlerini açtı ve bana baktı.

“Anlıyorsun değil mi? Demek istediğim de bu.” Kolumu tutup beni kendine çekti. “Beni tanıdığın için bana dokunmadan beni parçalara ayırabilirsin Claire,” diye fısıldarken parmakları yüzüme dokunuyordu. Buz gibi ve kaskatıydılar. “Ben de aynı şeyi sana yapabilirim.”

Bayılacakmışım gibi hissederek, “Yapabilirsin,” dedim, “ama keşke yapamasan.”

Jamie gülümseyip kibarca beni öptü. Dudaklarımız haricinde birbirimize dokunmadan, yalnızca birbirimizin nefeslerini içimize çekerek öylece durduk.

Evet, dedik birbirimize sessizce. *Evet, ben hâlâ buradayım*. Bu bir kurtuluş değil, yalnızca aramızdaki uçurum boyunca gerinen küçük bir hayat bağıydı. Bedene veya ruha zarar verme konusunda ne demek istediğini anlamıştım. Ona açıklayamadığım şey, rahimde birleşen iki kişi arasındaki bağdı.

“Bree çok güçlüdür,” dedim usulca. “Senin gibi.”

Jamie, “Benim gibi mi?” diyerek hafiften homurdandı. “O zaman Tanrı ona yardım etsin.”

Bir iç çekti, sonra arkasını dönüp çit boyunca yavaşça yürümeye başladı. Ona yetişmek için biraz acele ederek onu takip ettim.

“Bu adam, şu bahsettiği Roger. Onun yanında durur mu?” diye sordu dalgın dalgın.

Ne cevap vereceğimi bilmediğimden derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Roger’ı yalnızca birkaç aydır tanıyordum. Onu seviyordum, hatta ona bayılıyordum. Onun dürüst, onurlu genç bir adam olduğunu biliyordum ama Brianna’nın tecavüze uğradığını öğrendiğinde onun ne düşüneceğini, ne yapacağını veya ne hissedeceğini nasıl tahmin edebilirdim ki? Daha da kötüsü onun, ırz düşmanının çocuğunu taşıma ihtimali olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını…?

En iyi erkekler bile bu tarz durumların üstesinden gelemezlerdi. Doktor olduğum yıllarda, bu olayın baskısı yüzünden evlenmek zorunda kalan çiftler görmüştüm. Bu çiftler hem birbirlerine zarar veriyor hem de şüpheyle birbirlerini mahvediyorlardı.

“Sen yapar mıydın?” dedim sonunda, “eğer ben olsaydım?”

Jamie sertçe bana bakıp bir şey dercesine ağzını açtı. Sonra kapadı ve yüzümü incelemeye başladı. Kaşları düşünceyle çatıktı.

“Yani, evet elbette!” dedi sonunda, “ama zaten sana şerefim üzerine söz

verdim, değil mi?”

“Verdin,” dedim ve bu yükün altında ezildiğimi hissettim. Ben ona dürüst davranmamışken ondan bunu nasıl isteyebilirdim ki? Ve o benden istemişti.

Jamie çit direğine bir yumruk attı. “Evet, lanet olsun yaparım. Sen benim olurdun, çocuk olmasa bile. Ve eğer sen… evet yanında olurdum,” diye tekrarladı kararlı bir tavırla. “Seni, çocuğu, hatta tüm dünyayı alırdım!”

“Peki sonrasını hiç düşünmez miydin?” diye sordum. “Yatağıma geldiğinde bu hiç aklına gelmez miydi? Çocuğa baktığın zaman babasını görmez miydin? Onu görmezden gelir miydin veya aramızda bir sorun oluşturur muydu?”

Jamie cevap vermek için ağzını açtı ama hiç konuşmadan geri kapadı. Sonra ne demek istediğimi anladığını gösteren bir şaşkınlık ifadesi gördüm yüzünde. “Ah, Tanrım,” dedi. “Frank. Ben değil. Sen Frank’ten bahsediyorsun.”

Başımı olumlu anlamda salladığımda Jamie omuzlarımdan kavradı beni. “O sana ne yaptı?” diye diretti. “Ne? Söyle bana Claire!”

“Yanımda durdu,” diyen sesim boğuktu. “Onun gitmesine izin verdim ama o gitmedi. Ve bebek - Brianna - doğduğunda onu çok sevdi Jamie. Emin değildi, seveceğini sanmıyordu, ben de öyle. Ama yaptı. Üzgünüm.”

Jamie derin bir nefes alıp omuzlarımı bıraktı. “Bunun için üzülme Sassenach,” dedi sertçe. Bir eliyle yüzünü ovuşturduğunda yeni çıkan sakallarının çıkardığı sesi duyabiliyordum.

“Peki sen Sassenach?” dedi. “O senin yatağına geldiğinde sen ne dedin. O düşündü mü- ” Aniden sustu. Bütün sorular aramızda asılı kalmıştı ama yine de sordu.

Sonunda, “Bendim, benim hatamdı,” dedim sessizliğe. “Anlarsın işte unutamadım. Eğer yapabilseydim… farklı olabilirdi.” Susmalıydım ama bir sel gibi akan kelimeleri durduramadım.

“Eğer bir tecavüz olsaydı onun için daha kolay olabilirdi. Doktorlar ona tecavüze uğrayıp hırpalandığımı ve hayal kurduğumu söylemişlerdi. Herkesin inandığı da buydu ama ben öyle olmadığını söyledim durdum ve gerçeği anlatmada ısrar ettim. Ve bir süre sonra bana inandı, biraz da olsa… Sorun da buydu; başkasının çocuğuna sahip olduğum için değil ama seni seviyordum. Ben duramadım, yapamadım,” diye ekledim yumuşak bir sesle. “O benden daha iyiydi, yani Frank. En azından Brianna’nın hatırına geçmişi geride bırakabildi. Lakin benim için- ” Kelimeler boğazımda düğümlenmişti, sustum.

Jamie, o zaman benden yana dönüp uzun bir süre bana baktı. Yüzü ifadesizken gözleri, kaşlarının gölgesinde gizliydi.

“Ve sen de senin hatan olmadığı halde seni hiç affedemeyen bir adamla yirmi yıl yaşamak zorunda kaldın?” dedi. “Bunun için üzgünüm Sassenach.”

“Bana dokunmadan beni parçalara ayırabileceğini söylemiştin,” dedim. “Haklıydın, seni lanet olası.”

“Üzgünüm,” dedi yeniden. Ancak bu kez bana sıkıca sarıldı.

“Seni sevdiğim için mi? Bunun için üzülme,” diyen sesim, gömleğinde boğuluyordu. “Hem de hiç.”

Jamie cevap vermedi ama başını eğip yanağını saçlarıma bastırdı. Etraf sessizdi; ağaçların esintisine karşı kalp atışlarını duyabiliyordum. Tenim soğuktu; yanaklarımdaki gözyaşlarım da soğumuştu anında.

Sonunda beline sardığım kollarımı çekip geriledim. “Eve dönsek iyi olur,” dedim, normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “Çok geç oldu.”

“Evet, sanırım.” Jamie kolunu bana uzattığında ben de koluna girdim. Nehrin üstündeki geçidin kenarındaki patikadan sessizce yürüdük. Kayaların üstünde küçük buz kristallerinin oluşmasına yetecek kadar hava soğuktu, fakat nehir buz tutmamıştı. Havayı dolduran şırıldama sesleri bizi de sessizlikten uzaklaştırıyordu.

Domuz ağılından geçen patikaya saptığımızda, “Şey,” dedi Jamie. “Umarım bu Roger Wakefield bizden çok daha iyi bir adamdır, yani Frank ve benden.” Bana bir göz attı. “Bak söylüyorum, eğer öyle değilse onu bir pudinge çeviririm.”

Dayanamayaraktan bir kahkaha attım. “Bu durumu çok kolaylaştırır, eminim.”

Jamie hafiften homurdanıp yürümeye devam etti. Tepenin ağzını hiç konuşmadan döndük, artık eve gidiş yolundaydık. Eve az bir mesafe kala onu durdurdum. “Jamie, seni sevdiğime inanıyor musun?”

Jamie başını çevirip cevap vermeden uzun bir süre bana baktı. Ay, yüzünde parlıyor, adeta bir mermeri yontuyormuşçasına yüz hatlarında geziniyorlardı.

“Kusura bakma Sassenach,” dedi sonunda, “ama bunu söylemek için çok kötü bir zaman seçtin.”

Hafifçe güldüm. “Hayır, değil ama- ” Boğazım düğümlendiği için kelimeleri söyleme ihtiyacıyla hemen yutkundum. “Ben- ben bunu çoğunlukla söylemiyorum. Belki böyle şeyleri rahatlıkla söyleyemediğimdendir.

Amcamla yaşadım ve o çok sevecen bir adamdı ama ben insanların nasıl evlendiğini bilmiyor- ”

Jamie dudaklarında tebessümle eliyle ağzımı kapadı. Bir müddet de çekmedi.

Sesimi düzenlemeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Bak, demek istediğim… yani seni sevdiğimi nasıl bildiğini öğrenmeli miyim?”

Jamie hâlâ öyle durup bana bakıyordu, sonra başını aşağı yukarı salladı.

“Biliyorum, çünkü buradasın Sassenach,” dedi usulca. “Demek istediğin bu, değil mi? O, Brianna’nın peşinden geldi, şu Roger. Demek ki o da kızımızı yeterince seviyor, değil mi?”

“Bu, bir arkadaş hatırına yapabileceğin türden bir şey değil.”

Jamie yeniden başını salladı ama ona daha fazlasını anlatmak, önemini kavratmak için acele ediyordum.

“Bundan sana pek bahsetmedim çünkü… bunu anlatacak kelimeler yok. Ancak sana söyleyebileceğim bir tek şey var. Jamie- ” İstemeden ürperdim ancak bu soğuktan değildi. “Taşlardan geçen herkes bir daha geriye dönemez.”

Bakışları sertleşti. “Sen bunu nereden biliyorsun Sassenach.”

“Ben… ben onları duyabiliyorum. Çığlık atıyorlar.”

Bu kez hem soğuktan hem de anıdan dolayı titriyordum. Jamie ellerimi tutup beni kendine doğru çekti. Güz rüzgârı, nehrin kenarındaki söğüt ağaçlarının dallarını tıkırdatıyordu; sesleri kuru kemiklerin birbirlerine çarpmasına benziyordu. Jamie titrememem geçene kadar beni tuttu, sonra da bıraktı.

“Çok soğuk Sassenach. Hadi içeri girelim.” Eve doğru dönmüşken elimi omzuna koyarak onu yeniden durdurdum.

“Jamie?”

“Efendim?”

“Bunu… bunu söylememe gerek var mı?”

Jamie dönüp bana baktı. Ay ışığıyla çevrelenmişti, ancak yüzü karanlıktı.

“Buna ihtiyacım yok, hayır,” diyen sesi yumuşaktı. “Lakin söylemek istesen de fena olmaz. Arada sırada. Dikkatini çekerim, her zaman değil. Bunun yeniliğini kaybetmek istemiyorum.” Sesindeki gülümsemeyi duyduğumda

ben de kendimi gülümsemekten alamadım. Onun görüp görmemesi önemli değildi.

“Ancak bir süre söylemesem canını yakmaz, değil mi?”

“Hayır.”

Ona yaklaşıp ellerimi omuzlarına yerleştirdim. “Seni seviyorum.”

Jamie bir süre bana baktı. “Buna memnunum Claire,” dedi usulca ve yüzüme dokundu. “Hem de çok. Şimdi yatağımıza gidelim, ben seni ısıtırım.”

19
Ahırda

Küçük ahır, kayalıklı bir çıkıntının altındaki sığ bir mağaradaydı. Ön tarafı sedir ağacı kütüklerinden yapılma çitlerle çevrili ahır, en güçlü ayıyı bile engellemeye yetecek sağlamlıktaydı. Işık, ahır kapısının açık olan üst kısmından sızıyordu ve ışıkla birlikte fark edilen duman üstteki çıkıntıda parlıyor, taş üstündeki parlak su gibi dalgalanıyordu.

“Neden çift kapı?” diye sormuştu kız. Kapı fazla zahmetli görünüyordu ve böyle kaba bir yapı için temizlik gereksizdi.

“Hayvanlar dışarıya bakabilsin diye,” diye yanıt vermişti babası, ahşap kıvrımının etrafına sıkıca sarılmış düzgün deri kayıştan yapılma menteşeleri göstererek. Kayışı sıkıştırmak için eline çekici alıp kıza gülümsemiş ve yarı yapılmış kapının yanına çömelmişti. “Mutlu olsunlar diye, anladın mı?”

Kız, hayvanların ahırda mutlu olup olmadıklarını bilmiyordu ama kendisi burada olmaktan mutluydu. Sakinleri çayırda otlarken gün boyunca burası huzurlu bir sığınaktı. Kötü havalarda veya gecelerde çitle çevrili küçük alan sıcacıktı. Bir keresinde hava karardıktan sonra, bu güz soğuğunda ahşapla kayalık arasındaki boşlukta uyuyan hayvanların yumuşak, puslu soluklarını görecek kadar ahırın yakınından geçmişti.

Bu gece hava soğuktu ve yıldızlar, berrak havada toplu iğne başı gibi belliydi. Ahır, eve beş dakika yürüme mesafesindeydi ama Brianna, ahıra varır varmaz pelerinin içinde titremeye başlamıştı. Işığın yalnızca asılı fenerden değil, gece boyunca ısı ve ışık sağlayan köşedeki geçici, küçük mangaldan geldiğini fark etti.

Babası, samandan yapılma yatakta kıvrılmış yatıyordu. Üzerinde şalı vardı ve benekli küçük inek hemen yanındaydı. Annesinin göğsüne yaslanmış, ayaklarını yana kıvırmış buzağı, onu görünce kımıldamaya başladı.

Kızın adımlarını duyan babası aniden başını kaldırıp elini tartan şalının altındaki kemerine attı.

“Benim,” dedi Brianna ve onun görebilmesi için ışığa geldi. Brianna içeri girip kapıyı dikkatle arkasından mandallarken babası, ayaklarını sarkıtıp oturdu ve eliyle yüzünü ovaladı.

“Annen daha geri gelmedi mi?” Kızın tek olduğu belliydi ama Claire

karanlıkta belirecekmişçesine omzunun üzerinden kapıya baktı.

Brianna başını iki yana salladı. Claire, Lizzie ile birlikte uzak çiftliklerden birine bir doğuma yardıma gitmişti. Eğer bebek günbatımından önce doğmazsa Lachlanlar'da kalacaklarını söylemişti.

"Hayır. Annem, eğer gelmezse yemeğini getirmem gerektiğini söyledi," diyen Brianna diz çöktü ve getirdiği küçük sepeti boşaltmaya başladı. Peynirli domatesli küçük yuvarlak ekmekleri, bir elmalı tartı ve sıcak et suyu şişesiyle elma şarabı şişesini çıkardı.

"Sağ ol kızım." Jamie kıza gülümsedi ve şişelerinden birini aldı. "Sen yedin mi?"

Brianna, "Evet," diye ona güvence verdi. "Hem de fazlasıyla." Yemişti ama taze ekmekçiklere özlemle bir bakış atmaktan alamadı kendisini. Halsizlik hissi gitmiş yerini dinmek bilmeyen bir iştaha bırakmıştı.

Jamie kızın bakışını fark etti ve yüzünde gülümsemeyle hançerini çekip yuvarlak bir ekmeği ikiye bölüp büyük parçayı kıza verdi.

Samandan yapılma yatakta yan yana oturarak birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler. Sessizlik sadece ahırdaki diğer sakinlerin homurtularıyla bozuluyordu. Ahırın karşı tarafı, dev bir dişi domuza ve yeni doğmuş yavrularına yer sağlamak için çitle ayrılmıştı. Brianna, bu tombul bedenlerin ileride lezzetli birer sosise dönüşeceklerini hayal edebiliyordu.

Küçük alanın geri kalanı, kabaca üç ağıla bölünmüştü. Bunlardan bir tanesi kızıl inek Magdalen'a aitti ki şu an samanların içine çökmüş huzurla geviş getiriyor, bir aylık buzağısı göğsünde uyuyordu. Taze samanlarla dolu olan ikincisi şimdilik boştu ve benekli inekle gecikmiş buzağısını bekliyordu. Üçüncü ağıl ise Ian'ın doğması yakın tayın ağırlığıyla karnı neredeyse patlayacak gibi duran kısrağına aitti.

Brianna eteğindeki kırıntıları silkelerken, "Burası doğum servisine benzemiş," dedi Magdalen'ı işaret ederek. Jamie, her zamanki gibi kızın dediğini anlamadığını göstermek istercesine gülümseyip bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Annelerin ve bebeklerinin bulunduğu özel hastane bölümü," diye açıkladı Brianna. "Annem bazen beni hastaneye götürür ve hemşire hastalarını kontrol ederken benim de onunla gitmeme izin verirdi."

Brianna birden hastane koridorunun dezenfektan, yer temizleyicisi ve beşiklerinde yatan pembe-mavi battaniyelere sarılı bebeklerin kokusunu hatırladı. Her zaman koridorda bir aşağı bir yukarı dolanır, eğer izin verilirse

hangi bebeği eve götüreceğini seçerdi.

Pembeyi mi yoksa maviyi mi? Kendi bebeğine hangi renkteki battaniyeyi saracağını ilk kez merak ediyordu. Bebeğin erkek ya da kız olma düşüncesi, tuhaf derecede üzücüydü, bu nedenle bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

“Bebekleri cam bir duvarın arkasına koyuyorlar, böylece onları görebiliyorsun ama mikrop bulaştırmıyorsun,” dedi Magdalen’a bir göz atarak. İneğin sürekli ağzından akan salyası buzağısının başına damlıyordu.

Jamie, “Mikroplar,” dedi dalgın bir tavırla. “Evet onları duymuştum. Tehlikeli küçük hayvanlar, değil mi?”

“Olabilirler.” Brianna, annesinin Lachlanlar’a gitmeden önce ilaç çantasını kontrol ettiğini hatırladı; büyük bir dikkatle büyük şişeleri kilerdeki fıçıdan damıtılmış alkolle doldurmuştu. Ve eski bir anıyı, annesinin Roger Wakefield’a geçmişten bahsedişini de hatırlamıştı.

“Çocuk doğurmak, bir kadının yapabileceği en tehlikeli iş,” demişti Claire, görmüş olduklarını hatırlarken kaşlarını çatmıştı. “Enfeksiyon, kopuk plasenta, düşük, kanama, loğusalık humması… Tabiri caizse yüzde elli ihtimalle doğumdan sağ çıkabilirsin.”

Brianna, mangaldaki çamın çıtırtılarına rağmen parmaklarının üşüdüğünü hissediyordu. Geçemeyen iştahı da aniden onu terk etmişe benziyordu. Ekmeğinin geri kalanını yatağın üzerine koyarken lokmasını zorla yuttu, sanki ekmek boğazında kalmıştı.

Yün eteği gibi sıcak olan babasının eli, dizine dokundu. “Annen senin zarar görmene izin vermeyecektir,” dedi sertçe. “Daha önce onun mikroplarla savaştığını gördüm. Onların beni ele geçirmesine izin vermedi; sana da zarar vermelerine izin vermeyecektir. O çok inatçı biri, değil mi?”

Brianna kahkaha atınca boğulma hissi de yatışmıştı. “Annem deli deliyi çeker der hep.”

“Bu konuda onun haklı olduğunu düşünüyorum.” Jamie ayağa kalktı ve benekli ineğin yanına çömelip onu okşadı. Sonra başını iki yana sallayarak doğruldu ve yeniden yatağa oturdu. Sırtını duvara yaslayıp Brianna’nın yarım bıraktığı ekmeği aldı.

“Doğumu başarabilecek mi?” Brianna öne doğru eğildi ve biraz saman alıp davetkâr şekilde yavruya tuttu. İnek ağır ağır nefes aldı ama samanla hiç ilgilenmedi, sadece uzun kirpikli kahverengi gözlerini huzursuzca bir sağa bir sola kaydırdı. İneğin şişkin yanları fener ışığında parlıyordu.

Jamie hafifçe kaşlarını çatarak, “Evet, yapabileceğini sanıyorum,” dedi. “Bu, onun ilk yavrusu ve o daha bunun için çok küçük. Kendisi taş çatlasın bir yaşında; bu kadar erken gebe kalmamalıydı ama…” Omuz silkti ve başka bir ekmek daha aldı.

Brianna eteğiyle alnında biriken teri sildi. Birden kendini huzursuz hissederek ayağa kalktı ve domuz ağılına doğru yürümeye başladı.

Dişi domuzun karnı, bir balon gibi otların arasından fırlamıştı ve yumuşak beyaz tüylerin arasından pembe eti görülebiliyordu. Uyuşuk bir halde öylece yan yatan domuz, yavaş ve derinden nefes alıyor, altında kıvranan aç yavrunun homurtularını önemsemiyordu. Bir küçük yavru, bir kardeşi tarafından kabaca itilince bir anlığına dengesini kaybetti ve bu duruma homurdandı. Aniden serbest kalan meme ucundan sızan süt samanlara akıyordu.

Brianna kendi göğüslerinin de karıncalandığını hissediyordu. Göğsüne kavuşturduğu kollarından destek alarak çite yaslanırken göğüsleri her zamankinden daha ağır gibiydi.

Bu kesinlikle uygun bir annelik karesi değildi ama domuzun, sanki doğanın gücüne güvenircesine sergilediği bu uyuşuk halinde rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Jamie bir kez daha benekli ineğe baktı ve domuz ağılına gelip Brianna’nın yanında durdu.

“O çok iyi bir kız,” dedi beğeniyle, domuzu işaret ederek. Sanki buna yanıt verircesine domuz, kuvvetle gaz çıkardı ve rahatlamayla otların üzerine yayıldı.

Brianna dudağını ısırarak, “Ee, ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyor,” diye onayladı onu.

“Öyle, kötü huylu ama hünerli bir anne. Bu, onun dördüncü yavrusu olacak, ne kaybı oldu ne de sütü kesildi.” Yine beğeniyle domuzu işaret etti ve sonra da benekli ineğe bir göz attı. “Umarım o da bunun yarısı kadar olabilir.”

Brianna derin bir nefes aldı. “Ya olmazsa?”

Jamie ilk başta buna yanıt vermedi, sadece çite yaslanıp yerdeki samanlara baktı. Sonra hafifçe omuzlarını doğrulttu.

“Eğer tek başına doğuramazsa, yavruyu ben alacağım ve sonra da onu kesmek zorunda kalacağım,” dedi soğukkanlılıkla. “Eğer buzağıyı kurtarabilirsem Magdelen’ın yerine onu besleyebilirim.”

Brianna'nın içi düğüm düğüm olmuştu. Elbette babasının kemerindeki hançeri görebiliyordu ama bu, daha çok kıyafetinin bir parçası olduğundan ona ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişti. İneğin karnındaki küçük yuvarlak varlık, adeta patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibi durgun ve ağırdı.

Jamie benekli ineğin yanına çömeldi ve elini, şişkin karnında gezdirdi. Durumdan memnun olmuş olacak ki ineğin başını kaşıyıp Gaelce bir şeyler mırıldandı.

Birkaç saat içinde onu keseceğini bilirken nasıl olur da böyle tatlı tatlı mırıldanabiliyor, diye düşündü Brianna. Bu tamamen acımasızlıktı; bir kasap kurbanına "tatlı kızım" der miydi? Birden içi buz gibi oldu.

Jamie ayağa kalkıp doğruldu ve beli çıtladığında homurdandı. Omuzlarını oynatıp gözlerini kırptı ve ona gülümsedi. "Seni eve götüreyim mi canım? Burada henüz bir şey olmayacak gibi."

Brianna tereddütle ona baktı ama sonra kararını verdi. "Hayır, biraz daha seninle kalacağım. Eğer sakıncası yoksa?"

Şimdi, diye karar vermişti. Şimdi sormalıydı. Doğru zaman için günlerdir bekliyordu ama böyle bir şey için doğru zaman olabilir miydi? En azından şimdi yalnızlardı ve rahatsız edilmezlerdi.

"Nasıl istersen, yanımda bir arkadaşın olması hoşuma gider."

Daha fazla bekleme, diye düşündü Brianna, Jamie onun getirmiş olduğu sepeti toplamak için arkasını dönerken. Ortamın biraz daha karanlık olmasını dilerdi. Karanlıkta bilmek istediği şeyi sormak daha kolay olurdu. Ancak bu sefer de kelimeler yeterli olmazdı; onun yüzünü görmeye ihtiyacı vardı.

Brianna dudaklarının kuruduğunu hissediyordu. Jamie bir elma şarabı kupasını ona uzattığında memnuniyetle onu aldı. Elma şarabı, güçlü ve yoğundu, alkol de karnındaki ağırlığı biraz olsun hafifletmişti.

Kupasını ona verdi ama daha sözlerini söylemeden elma şarabının etkisinin geçeceğinden korktuğu için babasının içmesini beklemedi.

"Bab- "

"Efendim kızım?" Jamie kupaya biraz daha elma şarabı koyarken, gözleri yoğun kıvamlı altın rengindeki sıvıdaydı.

"Sana bir şey sormam gerek."

"Hmm?"

Brianna derin bir nefes aldı ve bir çırpıda konuşmaya başladı. "Jack

Randall'ı öldürdün mü?"

Jamie, şişeyi kupaya doğru eğmiş öylece donakalmıştı. Sonra dikkatle şişeyi doğrulttu ve yere bıraktı.

"Sen bu adı nereden duydun?" diye sordu. Gözlerini kıza dikti, sesi de bakışları kadar sertti. "Baban Frank Randall'dan mı?"

"Annem bana ondan bahsetti."

Jamie'nin dudağının köşesi seğirdi; şaşırdığının tek göstergesi buydu. "Öyle mi…"

Bu bir soru değildi ama yine de Brianna bunu yanıtladı.

"Bana neler… neler olduğunu anlattı. Onun… sana yaptıklarını. Wentworth'ta."

Brianna'nın küçük cesareti yok oluyordu ama artık önemli değildi. Geri çekilmek için artık çok geçti. Jamie elinde unuttuğu kupayla öylece oturuyor, ona bakıyordu. Brianna o kupaya uzanıp içmeyi çok istiyordu ama cesaret edemedi.

Brianna şunu anlamıştı; Claire'in bırak onu, başka birine bütün bunları anlatmış olmasını bir ihanet olarak görmüştü. Artık çok geçti. Korkudan gevezelik etmeye başladı.

"Şimdi değil. Çok önce, yani ben seni tanımıyordum ve annem de seni hiç görmeyeceğimi düşünmüştü. Yani… ben düşünmüyorum ki annemin niyeti- " Jamie bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Sus, tamam mı?"

Brianna konuşmayı kestiği için çok mutluydu. Babasına bakmak yerine gözlerini kucağına dikmiş eteğinin kırmızı pililileriyle oynuyordu. Sessizlik uzadıkça uzuyor, sadece domuz yavrularının homurtuları ve arada sırada Magdalen'ın inlemeleriyle bozuluyordu.

Neden başka şekilde söylemedim ki, diye merak ediyordu Brianna utançla. Jack Randall'ın ismini zikretmesiyle onun yapmış olduklarını babasına hatırlatmış oldu ki bu, Brianna'nın düşünmeye bile dayanamadığı bir şeydi. Keşke annesine sordurtsaydı… ama hayır. Başka çaresi yoktu. Bunu ondan kendisi duymalıydı…

Düşünceleri, babasının soğukkanlılıkla çıkan sözleriyle kesildi. "Neden soruyorsun kızım?"

Brianna birden irkilince babasının, içilmemiş kupasının üzerinden ona

baktığını gördü. Jamie hiç üzgün görünmüyordu. Brianna yumruklarını dizlerine dayayarak doğruldu ve onun gözlerine baktı.

“Bunun yardımcı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Ben… onu öldürmek istiyorum. Bunu yapan… adamı…” Karnını gösterdi ve zorla yutkundu. “Fakat bunu yaparsam ve yardımcı olmazsa…” Konuşmaya daha fazla devam edemedi.

Jamie şaşırmışa benzemiyordu; daha çok dalgındı. Şarabından bir yudum aldı.

“Hmm. Peki sen daha önce bir adam öldürdün mü?” Sözleri bir soruya benzese de Brianna onun bir soru olmadığını biliyordu aslında. Ağzının köşesindeki kas yine seğirmişti. Keyiften, şaşkınlıktan değil, diye düşündü Brianna ve öfkelendiğini hissetti.

“Yapamayacağımı sanıyorsun, değil mi? Bana inansan iyi olur, çünkü yapabilirim!” Elleriyle sertçe dizlerini tutan Brianna, bunu yapabileceğini düşünüyordu, ancak bunun nasıl olabileceği belirsizdi. Silahla vurmak en iyi seçenek, hatta tek seçenek gibiydi. Fakat bunu düşündüğünde eski bir özdeyişin ne kadar doğru olduğunu fark etti. “Vurmak bile onun için fazlasıyla iyi.”

Silahla ölüm, Bonnet için de fazla iyi olabilirdi, ancak bu Brianna için yeterli olmazdı. Ondan alınanı geri almak için büyük bir tutkuyla, onu kendi elleriyle öldürmek istiyordu.

Yine de… o herif aklından ve hayatından çıkmayacaksa, onu öldürmek ne işe yarayacaktı ki? Bunu bilmenin bir yolu yoktu… tabii babası ona anlatmadığı sürece.

“Bana söyleyecek misin?” diye patladı Brianna. “Onu sonunda öldürdün mü? Bu işe yaradı mı?”

Jamie bunu düşünüyor görünüyordu. Yavaşça kızı inceleyen gözleri, zevkten kısılmıştı.

“Peki katil olman ne işe yarayacak?” diye sordu. “Ne çocuğu karnından alacak ne de sana kızlığını geri verecek.”

“Bunu biliyorum!” Brianna yüzünün kızardığını hissedince arkasını döndü. Hem babasına hem de kendisine öfkeliydi. Tecavüz ve cinayetten bahsediyorlardı ama Brianna, babası onun kaybolmuş bekâretinden bahsettiği için utanıyor muydu? Ona bakmak için zorladı kendini.

“Annem, Paris’te Jack Randall’ı bir düelloda öldürmeye çalıştığını söyledi.

Sen neyi geri kazanmayı düşündün?”

Jamie sertçe çenesini ovaladı ve yavaşça burnundan nefes alıp verdi, gözleri tavana dikiliydi. “Erkekliğimi geri alma niyetindeydim,” dedi usulca. “Onurumu.”

“Benim onurumun geri almaya değer olmadığını mı düşünüyorsun? Ya da onun *kızlığımla* aynı şey olduğunu mu düşünüyorsun?” Çirkin şekilde onun aksanını taklit etti.

Keskin mavi gözler, yine kızınkilere odaklanmıştı. “Sana göre aynı şey mi?”

“Hayır, değil,” dedi Brianna dişlerini sıkarak.

“İyi.”

“O zaman bana cevap ver lanet olası!” Brianna yumruğunu indirmiş, sesin çıkmaması onu tatmin etmemişti. “Onu öldürmek sana onurunu geri verdi mi? Bu yardımcı oldu mu? Bana doğruyu söyle!”

Brianna sustu, ağır ağır nefes alıyordu. Jamie’ye öfkeyle bakınca o da kıza soğuk bakışlarla karşılık verdi. Sonra aniden kupasını dudaklarına götürüp şarabından bir yudum aldı ve kupayı yanındaki samanın üzerine koydu.

“Doğruyu mu istiyorsun? Aslında onu öldürüp öldürmediğimi bilmiyorum.”

Brianna’nın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Onu öldürüp öldürmediğini bilmiyor musun?”

“Öyle söyledim.” Omuzları ürpermişti ve Jamie daha fazla oturamayacakmış gibi aniden ayağa kalktı.

“O, Culloden’da öldü ve ben de oradaydım. Savaştan sonra uyandığımda Randall’ın cesedi üzerimdeydi. Bu kadarını biliyorum, gerisini bilmiyorum.” Düşünceyle sustu, sonra kararını verip bir bacağını uzattı ve kilt eteğini sıyırıp başıyla işaret etti. “Bak.”

Eski bir yaraydı ama buna karşılık etkileyiciydi. Neredeyse bir ayak uzunluğunda olan yara, baldırının iç kısmındaydı. Yaranın ucu yıldız şeklindeydi ve bir hindistancevizinin başı gibi düğümleniyordu. Geri kalanı beyaz bir çizgiydi ama kalın ve kıvrımlıydı.

“Sanırım bir süngü işi,” dedi Jamie, soğukkanlılıkla yaraya bakarak. Kilt eteğini indirip bir kez daha yarasını gizledi.

“Bıçağın kemiğe değdiği anki hissi hatırlıyorum ama daha fazlası yok. Ne öncesi ne de sonrası.”

Jamie derin bir nefes aldı ve Brianna ilk kez onun soğukkanlılığını devam

ettirmek için çok çaba sarf ettiğini fark etti.

Sonunda, “Bunun bir lütuf olduğunu düşündüm, tabii hatırlayamadığım bir lütuf,” diyen Jamie, kıza değil ahırın kutularındaki gölgelere bakıyordu. “Orada ölen cesur adamlar, sevdiğim adamlar vardı. Eğer onların ölümlerini bilmeseydim, onları hatırlamasaydım veya onları gözümün önüne getiremeseydim onların ölü olduğunu da düşünmeyecektim. Belki bu korkaklık, belki de değil. Belki de o günü hatırlamamayı seçtim; yapabilseydim belki de seçmezdim.” Sonra bakışlarını kıza çevirdi. Artık yumuşak bir ifadeye bürünen gözlerini, bir yanıt beklemediği için başka yöne çevirdi.

“Neyse, öyle işte. O zaman intikam önemli görünmedi. O arazide binlerce ölü vardı ve ben de saatler içerisinde onlardan biri olacağımı düşünüyordum. Jack Randall…” Sanki bir sinekmiş gibi Jack Randall düşüncesini uzaklaştırarak tuhaf bir hareket yaptı. “O da onlardan biriydi. Onu Tanrı’ya havale edebileceğimi düşündüm. O zaman.”

Brianna duygularını kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldı. Merak ve acıma, öfke hissini yenmişti. “Ama sen… iyisin. Yani… onun sana yaptıklarına rağmen?”

Jamie ona yarı öfke yarı keyifle bir bakış attı. “Kimse bundan dolayı ölmez. Ben ölmedim. Sen de ölmezsin.”

“*Henüz* değil.” Brianna istemsizce bir elini karnının üzerine koydu ve dik dik babasına baktı. “Ölüp ölmeyeceğimi sanırım altı ay içerisinde göreceğiz.”

Bu, Jamie’yi kızdırmıştı ve Brianna da bunu görebiliyordu. Babası öfkeyle soluk verip ona kaşlarını çattı. “Sen rahatlıkla doğuracaksın,” dedi kısa ve öz. “Senin kalçaların, şu zavallı ineğinkinden daha geniş.”

“Annen gibi mi? Herkes benim ona ne kadar çok benzediğimi söylüyor. Sanırım onun da kalçaları genişti ama bu *onu* kurtarmadı, değil mi?”

Jamie, adeta kız ona ısırgan otuyla yüzüne vurmuşçasına irkildi.

Brianna, babasının koruma sözünün çoğunun bir göz aldanmasından ibaret olduğunu anladı. Evet, Jamie kızını öldürebilirdi. Ya da kendini öldürebilirdi, Brianna’nın bunda şüphesi yoktu. Eğer Brianna ona izin verirse, babası onun intikamını alır, düşmanlarını yok ederdi. Ancak kızı kendi çocuğundan koruyamazdı; Brianna’nın babasını hiç bulamama korkusu gibi babası da bu konuda acizdi.

“Öleceğim,” diyen Brianna, adeta donmuş cıva gibi karnını dolduran soğukluğu hissediyordu. “Öleceğimi biliyorum.”

“Ölmeyeceksin!” Jamie kızı sertçe omuzlarından kavradı. “Senin ölmene izin vermeyeceğim!”

Brianna, ona inanmak için her şeyini verirdi, tamamen umutsuzdu. “Bana yardım edemezsin. Hiçbir şey yapamazsın!”

“Annen yapabilir,” dedi Jamie ama pek inanır gibi değildi. Tutuşu gevşeyince Brianna kurtulmak için kıvrandı.

“Hayır, hastane olmadan, ilaç olmadan hiçbir şey yapamaz. Eğer… işler ters giderse onun yapabileceği tek şey bebeği kurtarmak.” Brianna babasının hançerine bir göz attı; babasının masada bıraktığı yerde parlıyordu.

Brianna, dizleri titreyince birden yere oturdu. Jamie hemen şişeyi kapıp bir kaba şarap koydu ve kıza uzattı.

“İç şunu. İç kızım, gömleğim kadar solgunsun.” Kızın içmesi için elini başının arkasına koydu. Brianna bir yudum aldı fakat yudumu boğazına kaçırınca geri çekildi. Elbisesinin koluna ve çenesine damlayan şarap damlalarını sildi.

“En kötüsü de ne, biliyor musun? Bunun benim hatam olmadığını söylemiştim ama öyle.”

“Değil!”

Brianna onun susmasını isteyerek elini kaldırdı. “Korkaklıktan bahsettin çünkü onun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Evet, ben bir korkağım. Savaşmalıydım, ona izin vermemeliydim… ama ondan korktum! Eğer yeterince cesur olsaydım, bu olmayacaktı ama yapamadım. Ben korktum! Şimdi daha fazla korkuyorum,” diyen sesi çatlamıştı. Brianna, elleriyle yataktan destek alarak sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

“Ne sen yardım edebilirsin ne de annem yardım edebilir. Ben de bir şey yapamam. Ve Roger…” Sesi yine çatladı ve gözyaşlarını önlemek için dudağını sertçe ısırdı.

“Brianna, *a leannan*…” Jamie, kızı sakinleştirmek için ona doğru bir hamle yaptı, fakat Brianna kollarını karnına dolayarak geri çekildi.

“Onu öldürüp öldüremeyeceğimi sürekli düşünüp duruyorum. Bunu yapabilirim. Yapabileceğim tek şey bu. Eğer ben… ben ölmek zorundaysam, en azından onu da benimle götürürüm. Eğer ölmezsem… o zaman o öldüğü için belki olanları unutabilirim.”

“Unutmayacaksın.” Bu kelime, karna atılan bir yumruk kadar sertti. Hâlâ şarap kupasını elinde tutan Jamie, şarabı içmeye başladı. “Ama önemli değil,”

dedi, konuyu kapattığını gösterircesine kupayı yere koyarak. “Sana bir koca buluruz ve bebek doğduğunda da endişelenmeye vaktin olmaz.”

“Ne?” Brianna dehşetle ona bakıyordu. “Bana koca bulmakla ne demek istiyorsun?”

“Bir kocaya ihtiyacın var, değil mi?” dedi şaşkınlıkla. “Çocuğun bir babası olmalı. Senin karnını şişiren adamın adını bana söylemiyorsun, söyleseydin onun görevini tamamlamasını sağlar- ”

“Bunu yapan adamla *evlenmem* gerektiğini mi düşünüyorsun?” Brianna’nın sesi bu sefer şaşkınlıktan çatlamıştı.

Jamie hafiften sertçe konuşmaya başladı. “Biraz *oynadığını* düşünüyorum kızım. Belki bu hiç de tecavüz değildi; yani adamdan hoşlanmadın sonra kaçtın ve bu hikâyeyi uydurdun. Böylece kimse seni suçlamadı. Bir adamın, eğer sen istemezsen bu yapıda bir kızı zorlamasına inanmak oldukça güç.”

“*Yalan* söylediğimi mi düşünüyorsun?”

Jamie bir kaşını kaldırınca, Brianna öfkeyle bir elini ona doğru savurdu fakat Jamie kızı bileğinden yakaladı.

“Bak, şimdi,” diye kınadı. “Böyle bir şeye kalkışıp bunu saklamaya çalışan ilk kız sen değilsin ama- ” Brianna ona vurmaya çalışırken diğer bileğini de yakaladı ve kızın bileklerini sertçe çekti.

“Bu kadar öfkelenmene gerek yoktu. Yoksa sen adamı istedin de adam seni başından mı savdı? Durum bu mu?”

Brianna tutuşundan kurtulmak için kıvrandı ve dizini yukarı çekti. Jamie sadece hafiften döndü ve Brianna’nın dizi onun baldırına çarpmıştı ama bacaklarının arasına vurma isteği gerçekleşememişti.

Tekme onun bacağını ezmiş olmalıydı ama ufacık da olsa kızı tutuşunda değişiklik olmamıştı. Brianna eğilip bükülüyor, tekmeliyor, bir yandan eteklerine küfrediyordu. En azından iki kere babasının baldırına sertçe tekme atabilmişti ama Jamie kızın çabalarını komik buluyormuşçasına kıkırdadı.

“Yapabildiklerin sadece bu mu canım?” Jamie kızı bıraktı ama sonra onun bileklerini tek eliyle tuttu. Diğer eli oynarcasına kızı yanlarından dürtüyordu.

“Muir’de bir adam vardı,

Eli hançerliydi.

Lakin benim ellerim boştu,

Başparmaklarımla atıldım üstüne

Ve sonra

Onu hançerledim,

Hançerledim?”

Her tekrarlamada başparmağını kızın kaburgalarının arasına daha fazla bastırıyordu.

“Seni lanet olası piç kurusu!” diye bağıran Brianna, ayaklarından destek alarak onu ısırma niyetiyle elinden geldiğince onun kolunu aşağıya çekti. Hemen bileğine saldırdı ama dişlerini onun etine geçiremeden ayağa kaldırılıp döndürülürken buldu kendisini.

Zorla diz çökmüş, bir kolu arkaya kıvrılmıştı, öyle ki omzu çıtladı. Dirseğindeki baskı canını yakıyordu; dönmeye çalışırken acıdan kıvranıyordu Brianna ama bir türlü yerinden kımıldayamıyordu. Adeta demir gibi bir kol onu omuzlarından kavradı ve daha aşağıya eğilmesine neden oldu.

Artık Brianna’nın çenesi göğsündeydi; nefes alamıyordu. Yine de Jamie onu eğmeye devam ediyordu. Baskıdan dolayı dizleri ikiye ayrılıyordu.

Brianna, “Kes şunu!” diye inledi. Bu şekilde konuşmaya çalışmak soluk borusunu zorluyordu. “Tanrı aşkına bırak!”

Amansız baskı durdu ama gevşemedi. Brianna babasının acımasız bir kuvvetle hemen arkasında durduğunu hissedebiliyordu. Brianna vurmaya yarayacak bir şey var mı diye boş elini arkaya attı ama hiçbir şey yoktu.

“Senin boynunu kırabilirim,” dedi Jamie usulca. Kolunun ağırlığı kızın omzundan çekilmişti ama Brianna’nın kolu hâlâ arkada, başı öndeydi ve dağılan saçları neredeyse yere değiyordu. El şimdi ensesindeydi. Brianna, başparmakla işaret parmağının ensesinin her iki tarafındaki damara baskı yaptığını hissedebiliyordu. Jamie kızın ensesini sıkınca, kızın gözlerinde siyah benekler dans etmeye başladı.

“Bu şekilde seni öldürebilirim.”

El, kızın ensesini bıraktı ve onun çaresizliğini göstermek istercesine dizine, omzuna, yanağına ve çenesine dokundu. Brianna öfkeden akan gözyaşlarını hissetmesini istemeyerek aniden başını çekti. Sonra el aniden sırtına baskı yaptı. Brianna boğuluyormuş gibi hafif bir ses çıkardı ve kolu kırılmasın diye sırtını geriye verdi ve dengesini sağlamak için kalçalarını çıkarıp bacaklarını açtı.

“Seni istediğim gibi kullanabilirim,” diyen Jamie’nin sesi oldukça soğuktu. “Beni durdurabilir misin Brianna?”

Brianna öfkeden ve utançtan boğulduğunu hissediyordu.

“Bana cevap ver.” Bir kez daha boynunu saran el, onu sıkıyordu.

“Hayır!”

Brianna serbestti. Birden kurtulduğu için az kalsın yüzüstü düşecekti ama son anda elini yere koymuştu.

Soluk soluğa samandan yapılma yatakta yatıyordu. Hemen yanı başında gürültüden uyanan Magdalen, kızı incelemek için ona doğru eğilmişti. Brianna ağır ağır doğruldu.

Jamie kollarını göğsüne kavuşturmuş kızın başında dikiliyordu.

“Sana lanet olsun!” diye soludu Brianna, yatağa bir yumruk indirerek. “Tanrım, seni öldürmek istiyorum!”

Jamie öylece duruyor, kıza bakıyordu. “Evet ama yapamazsın, değil mi?”

Brianna onu anlamamış öylece bakakalmıştı. Ona dikili olan babasının gözlerinde ne öfke ne de alay hâkimdi.

“Yapamazsın,” diye yineledi Jamie.

Ve sonra Brianna onun ne demek istediğini anladı. “Ah, Tanrım. Hayır, yapamam. Onunla savaşmış olsam bile… yapamam!”

Brianna aniden ağlamaya başladı, ağladıkça içindeki düğüm gevşemiş hafiflemeye başlamıştı. Bedenini bir huzur kaplamıştı. Olanlar onun suçu değildi. Var gücüyle savaşmış olsa bile şimdi savaştığı gibi…

“Yapamam,” dedi ve soluklanmak için zorla yutkundu. “Onu durduramazdım. Sürekli düşünüp duruyordum, eğer onunla daha fazla mücadele etseydim… ama bu önemli değildi. Onu durduramazdım.”

Bir el yüzüne dokundu; büyük ve çok nazikti.

“Sen iyi, cesur bir kızsın,” diye fısıldadı Jamie. “Ancak bir şeye yaramaz kızım. Kalbini söküp çıplak ellerinle bir aslanla mücadele edemediğin için kendini korkak sayabilir misin? Bu da aynı şey. Şimdi aptal olma sakın.”

Brianna elinin tersini burnuna dayayıp sertçe burnunu çekti.

Jamie kızı dirseğinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. Gösterdiği güç ne tehdit ne de alay içeriyordu; sadece tarif edilemeyecek kadar rahatlatıcıydı. Brianna’nın dizlerini yere dayadığı yer acıyordu. Bacakları titriyordu ama babasının götürdüğü saman yığınına oturdu.

“Bana söylemiştin,” dedi Brianna. “Benim suçum değildi.”

Jamie hafiften gülümsedi. “Söyledim. Ancak bunu bilmene rağmen bana inanmadın.”

“Hayır, sanırım inanmadım.” Derin ama huzur dolu bir ağırlık adeta bir battaniye gibi onu örtmüştü. Bu sefer ondan kurtulma gibi bir niyeti yoktu kızın.

Brianna, Jamie’nin bir mendille onun yüzünü silip kırışmış eteklerini düzeltişini ve ona bir içki verişini izledi.

Jamie yeni doldurduğu elma şarabı kupasını ona uzatırken Brianna elini onun koluna koydu. Elinin altındaki kaslı kol sert ve sıcacıktı.

“Sen de savaşabilirdin ama yapmadın.”

Jamie diğer büyük eliyle kızın elini sıkıp bıraktı. “Hayır savaşmadım. Annenin hayatı üzerine bir söz vermiştim.” Gözlerini kıza dikmişti; ne buz ne de safir rengindeydi, berrak su mavisiydi şimdi. “Hiç pişman değilim.”

Kızını omuzlarından tuttu ve saman yatağa yatırdı. “Biraz dinlen *a leannan*.”

Brianna uzandı ama Jamie yanına diz çökerken babasına dokundu. “Olanları unutmayacağım doğru mu?”

Jamie elini kızın saçlarında bir müddet durdu. “Evet, doğru. Fakat bir süre sonra bunu umursamayacağın da doğru.”

“Öyle mi?” Brianna, babasının bununla ne demek istediğini bile düşünemeyecek kadar çok yorgundu. Neredeyse kendini hafif, bu can sıkıcı bedene artık sahip değilmiş gibi uzak hissediyordu.

Açık kapıdan içeri süzülen soğuk hava, sıcak duman sisini yarıp bütün hayvanların hareketlenmesine neden oldu. Benekli inek aniden hareketlenip alçak bir sesle möledi. Ne mızmızlandığını ne de rahatsız olduğunu gösteriyordu bu.

Brianna ineğe bir göz atıp ona sırtını döndü.

“Sen çok güçlü bir kadınsın, *a bheanachd*,” dedi Jamie alçak sesle.

“Ben güçlü değilim. Olmadığımı kanıtla…”

Jamie kızı susturmak için elini omzuna koymuştu. “Benim demek istediğim bu değildi.” Sustu, düşünüyordu. Düşünürken de elini saçlarından arasından defalarca geçiriyordu.

“Annemiz öldüğünde o daha on yaşındaydı. Yani Jenny. Cenazeden sonraki gün mutfağa geldiğimde, ablam önünde önlükle masadaki kâseyi karıştırmak

için bir sandalyenin üzerine çıkmıştı.

“Annemin önlüğünü takmıştı; kollarının altından önlüğü katlamış ve iplerini beline iki kez dolayarak bağlamıştı. Benim gibi onun da ağlamış olduğunu görebiliyordum çünkü yüzü ve gözleri kızarmıştı. Ancak o kâseye bakıp karıştırmaya devam ediyordu. Bana dediği tek şey, ‘Git ve yüzünü yıka Jamie. Babamla sana hemen yemek pişireceğim,’ olmuştu.”

Jamie gözlerini kapatmış zorlukla yutkunuyordu. Sonra gözlerini açtı ve bir kez daha kızına baktı.

“Güçlü kadınların nasıl olduklarını çok iyi bilirim,” dedi usulca. “Ve sen gerekeni yapacak kadar güçlü bir kadınsın, *m’annsachd*. İnan bana.”

Sonra ayağa kalktı ve ineğin yanına gitti. İnek de ayağa kalkmış, huzursuzca etrafında dönüyor, ipine basıyordu. Jamie ipi yakaladı, ineği elleri ve sözleriyle yatıştırdı, sonra da kaşlarını çatarak ineğin arkasına geçti. Brianna onun başını çevirip hançerini kontrol ettiğini, sonra hayvana dönüp mırıldandığını duyuyordu.

Hayır, şefkatli bir kasap değildi. O da annesi gibi kendi çapında bir hekimdi. Brianna uzaktan ailesine baktığında her ikisinin de yaradılış ve mizaç olarak farklı olduğunu ama bir şekilde aynı olduklarını görebiliyordu. Bu, salt acımasızlığı şefkate karıştırma kabiliyetiydi.

Yine de birbirlerinden farklılar, diye düşündü. Claire ellerinin arasında hayatı ve ölümü barındırır ama kendini bundan korurdu. Çünkü bir doktor, kendi hatırına olması bile ailesinin hatırına hayata devam etmek zorundadır. Jamie, başkasına olamayacağı kadar kendisine acımasız olabilirdi.

Jamie şalını çıkarmış ve hiç acele etmeden gömleğini çıkarıyordu. Soluk keten gömleği başından çekip yan tarafına yere serdi, sonra da ineğe yardımcı olmak için kuyruk tarafına bakmaya başladı.

Uzun bir ip ineğin dolgun kısmından aşağıya sarkıyordu ve meşale ışığı babasının kalbinin üstündeki küçük yara izinde beyaz beyaz parlıyordu. Çıplaklığını açığa çıkarmak? Jamie, eğer gerekli görürse tamamen soyunurdu. Pek hoş bir düşünce olmasa da gerekli görürse hiç tereddüt etmeden kızının da aynısını yapmasını isterdi.

Jamie elini ineğin kuyruk sokumuna koymuş, yatıştırıcı ve cesaret verici şekilde Gaelce konuşuyordu. Brianna onun söylediklerini anlıyormuş gibi hissediyordu.

İşler yolunda gidebilir de gitmeyebilirdi de. Fakat ne olursa olsun Jamie Fraser orada olacak ve mücadele edecekti. Bu çok rahatlatıcıydı.

***

Jamie evin yukarı kısmında kalan ağılın üst çitinin yanında duruyordu. Saat geç olmuştu ve o çok yorgundu ama zihni açıktı. Doğurtma işini tamamlayıp bir bebek gibi kollarında uyuyan Brianna'yı eve taşımış, sonra da huzur bulmak için gecenin karanlığına atmıştı kendini.

Brianna'nın tekmelediği bacakları ağrıyordu ve ciddi ezikleri vardı. Bir kadına göre oldukça güçlüydü Brianna. Hiçbir şey Jamie'nin canını sıkmıyordu, aksine onun bu gücüyle tuhaf derecede gurur duyuyordu. O iyi olacak, diye düşündü. Kesinlikle iyi olacaktı Brianna.

Bu düşüncenin arkasında inançtan ziyade umut ağır basıyordu. Fakat gecenin bu saatinde uyanıktı, bir kez daha sıkıntılı ve aptal hissediyordu. Jamie tamamen iyileştiğini sanmıştı. Eski yaralar o kadar uzakta kalmıştı ki zihninin tamamen bu düşüncelerden kurtulduğunu düşünmüştü. Ancak Jamie bunda yanılmıştı ve gömülü hatıraların bu kadar yüzeyde olmasını keşfetmek onun huzursuz ediyordu.

Eğer bu gece huzuru yakalamak istiyorsa anılar ortaya serilmeliydi. Hayaletler, yok olmak üzere ortaya çıkacaklardı.

İstediği sesin gelmesini beklerken, gecenin sesleri yavaş yavaş zihninden çekiliyordu. Yıllardır bu sesi duymamıştı ve bir daha duyacağını da sanmıyordu ama bu gece bir kez daha duyuyordu. Kızının gözlerindeki ateşi gördüğünde, o alevlerin kendi kalbini yaktığını hissetmişti.

O iblisi geri çağırıp cesurca yüzleşmek ve sonra yok olmasına izin vermek daha iyiydi. Eğer kendi iblisleriyle yüzleşemezse kızınınkilerle hiç yüzleşemezdi. Baldırındaki eziğe dokundu ve tuhaf derecede rahatladığını hissetti.

Kimse bundan dolayı ölmez, demişti. Ben ölmedim.

İlk başta ses gelmedi. Bir müddet gelmemesini umdu, belki bu kadar beklemek yeterdi… ama sonra ses belirdi; sanki hiç onu terk etmemişçesine kulağına fısıldıyor, yumuşak imaları o zaman tenini yaktığı gibi anılarını yakıyordu.

"İlk başta nazikçe," diye fısıldadı ses. "Yavaş yavaş. Benim küçük oğlummuşsun gibi yavaş. Usulca ama uzun süre senin bedenine sahip olmadığım zamanı unutacaksın."

Gece adeta zaman durmuşçasına korkunun eşiğinde öylece duruyordu.

Önceden bilinen ve beklenen sözleri beklemek…

“Ve sonra,” dedi ses şefkatle, “sonra senin canını öyle yakacağım ki sen bana teşekkür edeceksin ve bir kez daha isteyeceksin.”

Jamie yüzünü yıldızlara dönmüş öylece duruyordu. Ses kulağına fısıldarken öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Sonra kendini bıraktı, ne olacaksa olsundu. Jamie anıları hatırlayınca çaresizce titredi ve öfkeyle dişlerini sıktı ama gözlerini kırpmadan yıldızlarla bezeli gökyüzüne bakıyordu. Kendini kaybetmek isterken bir duaymış gibi yıldızların adını sayıyor, yukarıdaki boşluğa odaklanıyordu.

“Betelgeus. Sirius. Orion. Antares. Gökyüzü öyle büyük ve sen öyle küçüksün ki.” Kendini sözlere bıraktı. Ses ve anılar defalarca onu yalayıp, bir hayaletin dokunuşu gibi tenini ürpertti ve sonra karanlıkta kayboldu.

“Pleiades. Cassiopeia. Taurus. Sema öyle geniş ve sen öyle küçüksün ki.” O ölüydü ama ölü olmasına rağmen hiç de güçsüz değildi. Jamie çiti tutan ellerini açtı, bunlar da güçsüz değildi. Bir adamı ölüme götürecek, hayatını sonlandırmaya yetecek kadar güçlüydü elleri. Ancak ölüm bile bu öfke bağlarını gevşetmeye yetmiyordu.

Büyük çabayla öfkesini yatıştırdı Jamie. Teslim olmuşçasına ellerini yukarı kaldırdı. Yıldızlara doğru uzattı ellerini. Alışılagelmiş sözler zihninde canlandı hemen. Öyle sessizdiler ki kendi fısıldamasa onların farkında olmayacaktı.

“…bize karşı günah işleyenleri bağışladığımız gibi sen de bizim günahlarımızı bağışla.”

Jamie yavaş ama derin bir nefes aldı. Rahatlamak için çabalıyor, çabalıyordu. “Bizi günaha sevk etme, bizi şeytandan kurtar.”

İnançla bekledi. Ve sonra lütuf, beklediği manzara geldi; erkek kardeşi ölürken o dertli haliyle Jack Randall’ın Edinburgh’daki yüzü. Ve Jamie bir kez daha bir güvercin yere konarken hissettiği sakinliği hissetti.

Şeytan kalbinden pençelerini çekerken yaradan temiz kanın aktığını hissederek gözlerini kapattı Jamie.

Derin bir iç çekti ve avuçlarını aşağıya doğru çevirdi. Avuçlarının altındaki çitin kaba tahtası iç rahatlatıcı ve sağlamdı. Şeytan gitmişti. Jack Randall bir insandı, başka bir şey değil. Ve zayıflığı fark edince geçmişteki bütün korkusu ve acısı adeta bir duman gibi yok oldu.

Yükün kalkmasıyla omuzları çöktü.

“Huzur içinde yat,” diye fısıldadı ölene ve kendine. “Bağışlandın.”

Gece sesleri geri gelmişti; avlanan bir kedinin çığlığı, eve doğru giderken ayaklarının altında ezilen yaprakların çıtırtısı. Pencereyi örten yağlı post, Claire döner umuduyla bıraktığı mumun aleviyle sarı sarı parlıyordu. Claire, Jamie’nin mabediydi.

Jamie olanları Brianna’ya da anlatması gerektiğini düşündü ama sonra vazgeçti. Kız, ona söyleneni anlamayacaktı ama bunu ona gösterebilirdi Jamie. Acı ve lütufla öğrendiklerini kıza kelimelerle anlatabilir miydi ki? Unutmak bağışlamayla olabilirdi ve bağışlama da basit bir olay değildi, denemesi gerekiyordu.

Belki Brianna da kendine bir lütuf bulurdu. Belki de şu Roger Wakefield, Claire gibi onun mabedi olabilirdi. Jamie, Wakefield’ın kendisinin veremediğini kızına verebileceği tutkusuyla kıskandığını anladı. Onun çabuk gelmesi ve dürüst bir adam olması için Tanrı’ya dua ediyordu.

Bu arada halletmesi gereken birkaç mesele vardı. Kilt eteğini yukarı sıyırıp gömleğini ve şalını kabartan rüzgârdan habersiz, tepeden aşağıya yavaşça iniyordu. Burada yapılması gereken işler vardı. Kış geliyordu ve onlar için avlanıp onları koruması için yalnızca Ian’ı burada kadınlarla bir başına bırakamazdı. Wakefield’ı aramak için buradan ayrılamazdı.

Ya Wakefield gelmezse? Olsun, başka yollar da vardı; öyle ya da böyle Brianna ve çocuğa göz kulak olacaktı. En azından kızı ona zarar veren adamdan uzakta güvendeydi. Tamamen güvendeydi. Az evvel ineği doğurttuğu kan kokulu eliyle yüzünü sıvazladı.

Bize karşı günah işleyenleri bağışladığımız gibi sen de bizi bağışla. Evet ama sevdiklerimize karşı günah işleyenleri? Jamie bunu yapamazdı ve yapmayacaktı. Fakat yapmazsa… karşılığında affedilmeyi nasıl bekleyecekti ki?

Paris’te üniversite eğitimi almış, kralların güvendiği ve filozoflarla arkadaş olmuş biri olmasına rağmen, o bir Kuzey İskoçyalıydı ve baştan aşağı gurur sahibi bir adamdı. Savaşçı bedeni ve soylu zihni - ve barbar ruhu, diye düşündü Jamie, ne Tanrı ne de ölümlü kanununu kan bağlarından daha kutsal sayardı.

Evet, affetme vardı; Brianna kendi iyiliği için o adamı affetmenin bir yolunu bulmalıydı. Ancak Jamie’nin durumu farklıydı.

“İntikam benim, dedi Tanrı,” diye fısıldadı Jamie. Sonra küçük şömine ışığı ve evin ötesine, parlak yıldızlara baktı.

“Lanet olsun,” dedi yüksek sesle utançla ve küstahça. Bunun hainlik olduğunu biliyordu. Ve yanlış olduğunu da… Ancak durum böyleydi ve Tanrı’ya yalan söylemenin bir yolu yoktu.

“Lanet olsun,” dedi daha yüksek sesle. “Yaptığım şeyle lanetleneceksem eğer, öyle olsun! O benim kızım.”

Jamie öylece durup bir müddet gökyüzüne baktı ama yıldızlardan gelen bir cevap yoktu. Jamie bir yanıt almışçasına başını salladı ve tepeden aşağıya yürümeye devam etti. Arkasından esen rüzgâr soğuktu.

20
Tercihler

Kasım 1769

Daniel Rawlings'in kutusunu açtım, kök ve yaprakların yeşil-kahverengindeki tozuyla dolu şişe dizilerine dik dik baktım. Bunların arasında işe yarayacak bir şey yoktu. Yavaşça bıçakların üstündeki tabakayı kaldırdım.

Kenarı kıvrık neşteri elime alınca boğazımda soğuk metal tadını alabiliyordum. Güzel, keskin bir aletti ve tam elime göreydi. Parmağımın ucuna koyup yavaşça bir ileri bir geri sallanmasına izin verdim.

Bıçağı bir kenara koyup masanın üstündeki uzun kalın kökü aldım. Sapın bir kısmı hâlâ duruyordu ve aşağı sarkan yaprak kalıntıları gevşekti, sarı renkteydi. Yalnızca bir taneydi. Yaklaşık iki hafta ormanı araştırmıştım ama yılın son zamanlarında küçük bitkilerin yaprakları çoktan solup dökülmüştü. Kahverengi saplarının haricinde onların bir bitki olduğunu anlamak zordu. Bunu kuytu bir köşede bulmuştum. Kendine özgü birkaç küçük meyvesi hâlâ üstündeydi.

Elimde ne çöpleme ne de pelinotu vardı. Belki biraz zor da olsa pelinotu alabilirdim ama o da içki için kullanılırdı.

"Kuzey Carolina'nın ücra ormanlarında pelinotlu içkiyi kim ne yapsın?" dedim yüksek sesle neşteri yeniden alarak.

"Hiç kimse- "

Birden yerimden zıplayınca neşter başparmağımın yan tarafını derince kesti. Masanın üstü olduğu gibi kan olmuştu. Hemen önlüğümün kenarını kapıp parmağımı sardım.

"Tanrım Sassenach! İyi misin? Seni korkutmak istememiştim."

Parmağım çok da acımıyordu ama ani yaralanmanın şaşkınlığından dudağımı ısırmıştım. Tamamen şaşkın görünen Jamie, bileğimi tutup parmağıma sardığım önlüğün kenarını kaldırdı. Yara sürekli kanıyor ve elimden aşağıya akıyordu. Jamie hemen bezi örtüp sıktı.

"Bir şeyi yok, alt tarafı bir kesik. Sen nereden geliyorsun? Senin hâlâ damıtım evinde olduğunu sanıyordum." Şaşırtıcı derecede titrediğimi

hissediyordum, belki şoktandı.

“Öyle. Püre daha damıtmaya hazır değildi. Bir domuz gibi kanaman var, Sassenach. İyi olduğuna emin misin?” Kanamam çok kötüydü. Dahası kan masanın üstüne sıçrıyordu ve önlüğümün köşesi olduğu gibi kandı.

“Evet, sanırım küçük bir damarımı kestim. Ancak atardamar değil. Kanama birazdan durur. Elimi yukarıda tutar mısın?” Tek elle önlüğümün bağcığını açmaya çalıştım ama Jamie hemen bağcıkları açıp önlüğü elime sardı ve beze sarılı elimi başımın yukarısına kaldırdı.

“Şu küçük bıçakla ne yapıyordun?” diye sordu yere düşen neşteri göstererek. Hemen yanında kök duruyordu.

“Ah… şu kökü kesiyordum,” dedim. Jamie bana sertçe bir bakış atıp büfeye bir göz attı. Kesme bıçağım her zamanki yerinde duruyordu. Sonra kaşlarını kaldırarak dikkatle bana bakmaya başladı.

“Öyle mi? Şunu hiç kullandığını görmedim.” Kutudaki neşterleri gösteriyordu. “Tabii insanları doğraman haricinde.”

Tutulan elimi hafiften çekince Jamie, acıyla iç çekmeme yetecek kadar sertçe başparmağımı tuttu. Sonra elimi bıraktı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

“Ne haltla uğraşıyordun, Sassenach? İçeri girdiğimde sanki cinayet işlerken yakalamışım gibi bana bakıyordun.”

Dudaklarım hissizleşmişti. Elimi ondan çektim ve sarılı elimi diğer elimle göğsüme doğru tutarak yere oturdum.

“Ben… karar veriyordum,” dedim gönülsüzce. Yalan söylemenin bir yararı yoktu. Jamie er ya da geç öğrenecekti, eğer Bree…

“Neye karar veriyordun?”

“Bree ile ilgili. Ne yapmak gerektiğiyle ilgili.”

“Neyi yapmak?” Kaşlarını kaldırmıştı. Jamie bir açık ilaç kutuma bir neştere baktı. Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

“Senin niyetin- ”

“Eğer o yapmamı isterse.” Bıçağa dokununca küçük bıçak kana bulanmıştı. “Bitkiler var ya da bu. Bitkileri kullanmak büyük risk. Kasılma, beyin hasarı, kanama… ama bu önemli değil. Bunun için yeteri tecrübem yok.”

“Claire… bunu daha önce yaptın mı?”

Ona baktığımda, gözlerinde daha önceden hiç görmediğim bir şeyi gördüm;

korku. Titremesini önlemek amacıyla ellerimi masaya dayadım. Bunu sesim için beceremememiştim. “Yapmış olsaydım senin için ne fark edecekti ki?”

Jamie bir müddet bana baktı, sonra bir şeyi kırmaktan korkuyormuş gibi karşıdaki sıraya yavaşça oturdu. “Bunu yapmadın,” dedi usulca. “Biliyorum.”

“Hayır,” dedim elimi kavrayan eline bakarak. “Hayır, yapmadım.”

Elinden, gerginliğinin geçtiğini hissedebiliyordum. Eli rahatlamış ve elimi tamamen kavramıştı. Ancak benim elim tamamen hissizdi.

“Senin cinayet işlemeyeceğini biliyordum,” dedi.

“İşleyebilirim. Yaptım da.” Ona bakmak yerine masaya bakarak konuşuyordum. “Benim kontrolüm altında olan bir adamı öldürdüm. Sana Graham Menzies’ten bahsetmiştim.”

Jamie bir müddet sessiz kaldı ama elimi sıkıca tutmaya devam ediyordu. “Bunun aynı şey olduğunu sanmıyorum,” dedi sonunda. “Yani ölüme mahkûm bir adamı kendi isteği üzerine ölmesine yardımcı olmak yani… Bu bana bir cinayetten ziyade bir merhamet gibi geliyor. Ve belki de bir görev.”

“Görev mi?” Bu söz ona bakmama neden olmuştu, oldukça şaşkındım. Gözlerindeki şok ifadesi yok olmasına rağmen kendisi hâlâ ciddiydi.

“Falkirk Hill’i ve Rupert’ın şapelde öldüğü gece?”

Başımı salladım. Bu kolay unutabileceğim bir şey değildi ki, küçük kilisenin ürperten karanlığı ve dışarıdan gelen gayda ve savaş sesleri… İçeride korkmuş adamların ter kokusuyla yoğun bir hava ve ayaklarımın ucunda kendi kanıyla boğulurken yavaşça ölen Rupert… En yakın arkadaşı ve beyi olan Dougal MacKenzie’den ölümünü kolaylaştırmasını istemişti… ve Dougal bunu yapmıştı.

“Bunun bir doktorun görevi olduğunu düşünüyorum,” dedi Jamie nazikçe. “İnsanları iyileştirmek için yemin ettin ama yapamıyorsan aynı insanların acılarına son vermek için de yemin ettin, değil mi?”

“Evet.” Derin bir nefes aldım ve neşteri kavradım. “Yemin ettim ama yeminden fazlası var. Jamie, o benim kızım. Onun için dünyadaki her şeyi yaparım ama bu…” Ona baktım ve yaşlarımı dökmemek için gözlerimi kırptım.

“Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ne riskler taşıdığını? Jamie, onu öldürebilirim!” Yaralı parmağımdan bezi çıkardım; kesikten hâlâ kan sızıyordu.

“Bak! Bu şekilde kanama olmayabilir, derin bir kesik ama çok da kötü

değil. Ancak bu berbat! Bir damarı kestim! Aynı şeyi Bree için de yapabilir ve kesinlikle bunun farkında olmayabilirim ta ki kanaması başlayana kadar. Ve kanama olursa… Jamie, ben kanamayı durduramam! Ellerimin altında ölüme gider kızım ve benim bunun için yapacak hiçbir şeyim yok!"

Jamie şoktan gözleri kararmış bir şekilde bana bakıyordu. "Peki sonuçlarını bilmene rağmen nasıl oluyor da bunu yapmayı düşünebiliyorsun?" Sesi inanmadığını belli edercesine yumuşaktı. Derin, titrek bir nefes aldım ve çaresizliğin tüm bedenimi kapladığını hissettim. Ona bunu anlatmanın bir yolu yoktu, hem de hiç.

Ona bakmadan çok yumuşak bir sesle, "Çünkü diğer şeyleri de biliyorum," dedim sonunda. "Çocuk doğurmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bedeninin, zihninin ve ruhunun senin rızan olmadan alınıp değiştirilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Senin sahip olduğunu sandığın yerden koparılmanın, seçimlerin senin elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunun ne demek olduğunu biliyorum, beni duydun mu? Ve bu kimsenin razı olmadan yapabileceği bir şey değil." Ona bakarak yaralı parmağımla yumruğumu sıktım.

"Tanrı aşkına sen de benim bilmediklerimi biliyorsun. Tecavüze uğramanın nasıl bir şey olduğunu mesela. Jamie, o bebek bir ırz düşmanının çocuğu olabilir!"

"Evet, biliyorum," dedi Jamie ve sustu. Konuşamaz haldeydi. "Biliyorum," dedi yeniden ve konuşmak için kendini zorlarken çenesini sıkıyordu. "Fakat başka bir şey de biliyorum… O çocuğun babasını bilmiyor olabilirim ama büyük babasını biliyorum. Claire, bu çocuk benim kanımdan!"

"Senin kanından mı?" diye tekrar ettim. Gerçeği anlayınca ona öfkeyle bakmaya başladım. "Kızını kurban edecek kadar büyükbaba olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Kurban etmek mi? Kanlar içinde onu katletmekten bahseden ben değilim!"

"Hôpital des Anges'deki hemşireler umurunda değildi. Onların yardım ettikleri kadınlara acıyordun hani? Bunu söyleyen sensin."

"O kadınların başka çareleri yoktu!" Oturamayacak kadar sinirli olan Jamie, ayağa kalkıp önümde volta atmaya başlamıştı. "Onları koruyacak, çocuklarına bakacak kimseleri yoktu. O zavallıcıklar ne yapabilirlerdi ki? Ancak Brianna'nın durumu farklı! Ben onun ne aç kalmasına ne üşümesine izin veririm, ne de ona ve çocuğa bir zarar gelmesine! Asla!"

"Bu çılgınlık!"

Jamie inatçı bir ifadeyle kaşlarını çatarak öfkeyle bana baktı.

“Eğer çocuğu burada doğurursa hiçbir yere gidemez,” dedim endişeyle. “Gidemez… Parçalara ayrılmadan olmaz.”

Jamie, “Sen kızının parçalara ayrılmasını mı istiyorsun?” deyince bana dayak atmış gibi geriledim.

“Sen onun kalmasını istiyorsun,” diye karşılık verdim. “Başka bir yerde hayatı olmasını, onun geri gitmek istemesini önemsemiyorsun. Eğer burada kalırsa, dahası sana bir torun verirse o zaman bunun ona neler yapacağını umursayacak mısın seni lanet olası?”

Gerileme sırası ondaydı ama bana sırtını döndü. “Evet, umursuyorum! Benim demek istediğim senin onu zorlaman değ- ”

“Onu zorlamak demek de ne demek?” Kan yanaklarıma hücum etmişti. “Tanrı aşkına, bunu yapmaya can attığımı mı sanıyorsun? Hayır! Ama onun bunu isteme hakkı olacak!”

Ellerim titremesin diye birbirlerine bastırdım. Kana bulanmış önlük yere düşünce aklıma cepheler ve savaş alanlarındaki ameliyatlar ve kısıtlı becerilerim geldi.

Jamie’nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum; kısılmışlardı ve ateş saçıyorlardı. Onun da benim kadar perişan olduğunu biliyordum. Aslında Jamie, Bree’yi fazlasıyla önemsiyordu ama ben artık gerçekleri söylemiştim ve ikimiz de bunu anlamıştık. Jamie kendi çocuğundan mahrum kalmış ve uzun süre bir sürgün olarak yaşamıştı. Kendi kanından olan bir çocuktan başka bir şey istemiyordu hayatında.

Fakat beni durduramazdı ve bunu biliyordu. Jamie çaresiz hissetmeye alışkın değildi ve bundan hoşlanmıyordu. Aniden bana doğru dönüp büfeye gitti ve ellerini ona dayadı.

Hayatımda hiç bu kadar perişan, bu kadar onu anlama ihtiyacıyla kavrulduğumu hissetmemiştim. Bu ihtimalin onun kadar benim için de korkunç olduğunu anlamıyor muydu? Korkunçtu, çünkü kızıma bu zararı verecek olan benim kendi ellerimdi.

Jamie’nin arkasına geçip bir elimi sırtına koydum. Jamie hareketsiz duruyordu. Onun varlığından, onun bu güçlü yapısından cesaret alarak hafifçe sırtını okşadım.

“Jamie.” Başparmağımdan sızan kan keten gömleğinde hafif bir leke bırakmıştı. “Her şey yolunda gidecek. Öyle olacağına eminim.” Onun kadar

kendimi de inandırmak için konuşuyordum. Jamie hareket etmeyince kollarımı beline dolayıp yanağımı sırtına dayamaya cesaret ettim. Onun, yüzünü bana dönüp beni kollarına almasını, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini veya olacaklar için beni suçlamayacağını söylemesini istiyordum.

Jamie birden hareket etti. “Yeteneklerine çok güveniyorsun, değil mi?” dedi soğuk bir sesle yüzünü bana dönerek.

“Bununla ne demek istiyorsun?”

Jamie bir elimi kavrayıp başımın üstünde duvara dayadı. Yaralı parmağımdan bileğime akan kanı hissedebiliyordum. Jamie parmaklarını elime dolayıp sıktı.

“Son sözü söyleyecek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun? Yaşam ve ölüm sana mı bağlı?” Elimdeki küçük kemiklerin birbirine geçtiğini hissedince, onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak doğruldum.

“Bunu söyleyecek kişi ben değilim! Ama Brianna derse… evet, bana bağlı. Ve evet, yeteneğimi kullanabilirim. Tıpkı mecbur kalınca senin de kendi gücünü kullanabileceğin gibi.” Gözlerimi kapayıp korkumu yenmeye çalıştım. Jamie benim canımı yakmazdı… değil mi? Küçük bir şokla onun aslında beni durdurabileceğini fark ettim. Eğer elimi kırarsa…

Jamie çok yavaşça başını eğip alnını alnıma dayadı. “Bana bak, Claire,” dedi usulca.

Yavaşça gözlerimi açıp ona baktım. Gözleri bir santim uzağımdaydı. Gözbebeğinin etrafındaki küçük sarı lekeleri, etrafını çevreleyen siyah halkayı görebiliyordum. Elinin içindeki parmaklarım kandan yapış yapış olmuşlardı.

Jamie elimi bıraktı ve bir göğsümü kavradı. “Lütfen,” dedi ve sonra da gitti.

Duvara dayalı bir şekilde bir müddet durdum, sonra yavaşça yere çöktüm. Başparmağımdaki kesik kalp atışlarımla zonkluyordu.

***

Jamie ile yaptığımız tartışmadan dolayı öyle sarsılmıştım ki hiçbir şeye karar veremiyordum. Sonunda pelerinimi giyip dışarı çıktım ve tepeye çıkmaya başladım. Fergus’un kulübesine giden Tepe’nin karşı yoluna girmedim ve yolun aşağısına yöneldim. Kimseyle karşılaşmayı göze alamazdım.

Hava, soğuk ve bulutluydu, aralıklarla yağmur çiseliyordu. Hava birkaç derece düşmüştü ve kar yağacaktı. Bu gece olmasa bile yarın veya gelecek

hafta. En fazla bir ay içerisinde Tepe'nin alçak bölgelere giden yolları kapanacaktı.

Brianna'yı Cross Creek'e götürmeli miydim? Çocuğu doğurmaya karar versin ya da vermesin orada daha güvende mi olurdu?

Islak, sarı yaprak yığınlarının arasından yürümeye devam ettim. Hayır. İçimden bir ses medeniyetin avantajlı olduğunu söylüyordu ama bu durumda değil. Cross Creek'te benim doğum ameliyatıma yarayacak bir şey yoktu. Aslında Brianna dönemin doktorlarından uzakta ciddi bir tehlikede olabilirdi pekâlâ.

Hayır, o neye karar verirse versin burada benim yanımda güvendeydi. Pelerinimin altından kollarımı göğsüme kavuşturup parmaklarımı, ısınmaları ve yumuşamaları için hareket ettirerek dokunmanın verdiği güveni hissetmeye çalıştım.

Lütfen, demişti Jamie. Lütfen de neydi? Lütfen Brianna'ya sorma, eğer Brianna bunu isterse lütfen yapma mı? Fakat yapmak zorundaydım. *Hekim Apollo'nun huzurunda ant içerim ki… bıçağımı ne mesanesinde taş olan mustaripler için kullanacağım ne de gebe bir kadına çocuk düşürmesi için ilaç vereceğim.…* Hipokrat ne bir hekim, ne bir kadın… ne de bir anneydi. Jamie'ye demiş olduğum gibi Hekim Apollo'dan daha eski bir şey için yemin etmiştim ve ant benim kanıma işlemişti.

Kadın doğum bölümünde görevli olmuş olmama rağmen hiç kürtaj yapmamıştım. Arada sırada bir hasta bana sorduğunda onu bir arkadaşıma yollamıştım. Buna bir itirazım yoktu; zamansız çocuklar yüzünden birçok kadının bedenen veya ruhen öldüğünü görmüştüm. Bunun bir cinayet değil, kendini korumayla göze alınan ve hak verilebilir bir adam öldürme olarak düşünüyordum.

Ne var ki bunu yapmayı düşünemiyordum. Ellerimin altında bir canlının olduğu bilgisini veren hekimlik hissi, rahimdeki sakinin de canlı olduğunu hatırlatıyordu. Hamile bir kadının karnına dokunabilir, parmak uçlarımla onun kalp atışlarını hissedebilirdim. Görünmeyen uzuvlarının ve başının kıvrımlarını ve kanın hücum ettiği, yılan gibi kıvrılmış kırmızı-mavi göbek bağında gezdirebilirdim.

Onu yok etmeye elim varmazdı. Tabii şimdiye kadar, konu kendi kan ve canımı öldürmeye gelince…

Nasıl? Kesinlikle ameliyatla hallolmalıydı. Dr. Rawlings'in böyle bir şey yapmadığı açıktı; ne rahmi kazıyacak "kaşığı" ne de dölyatağını genişletmek için ince çubuğu vardı. Ancak ben halledebilirdim. Fildişi örme şişlerden

birinin ucu küttü. Neşter, sığ kıvrımlara uzanabilirdi ama kazıma işini yapamazdı.

Ne zaman? Hemen. Brianna çoktan üç ayını doldurmuştu. Eğer kürtaj yapılacaksa mümkün olduğunca çabuk yapılmalıydı. Bu işi yaparken Jamie ile aynı odada kalmaya, ıstırabının benimkine eklendiğini hissetmeye katlanamazdım.

Brianna, Lizzie'yi Fergus'un evine götürmüştü. Lizzie orada kalıp damıtım evi, küçük Germaine ve Fergus'un tek elle üstesinden gelemediği çiftlik işleriyle uğraşan Marsali'ye yardım ediyordu. On sekiz yaşındaki bir kızdan yapmasını beklemek için korkunç bir görevdi ama o bunun üstesinden gelebilirdi. Lizzie en azından ev işlerine yardım edebilir, annesinin arada sırada dinlenmesine fırsat verecek kadar küçük şeytana bakabilirdi.

Brianna akşam yemeği saatinden önce eve gelmiş olurdu. Ian, Rollo ile avlanmaya gittiği için uzaktaydı. Jamie… Söylenmesine gerek yoktu zaten, Jamie'nin uzun süre eve gelmeyeceğini biliyordum. Bir süre kızımla yalnız olacaktık.

Fakat Germaine'in melek gibi yüzünü gördükten sonra, böyle bir soruyu ona sormak ne derece doğru olurdu? İki yaşındaki bir erkek çocuğu, annelik için en iyi itiraz dersi, diye düşündüm.

Bu gülünç hisle biraz hafifleyerek arkamı döndüm ve artan rüzgâra karşı pelerinime sarıldım. Tepeden aşağıya indiğimden ağılda Brianna'nın atını gördüm; kızım evdeydi. Midem aniden kasıldı ama teklifimi yapmak için kızımın yanına gittim.

***

"Bunu düşündüm," dedi Brianna derin bir nefes alarak. "Durumu fark ettiğimde sen bir şeyler yapabilir misin diye merak ettim. Yani bunun gibi bir şey."

"Kolay olmayacak, hatta tehlikeli olacak ve canını yakacak. Afyon tütünüm bile yok, sadece viski var. Ama evet, bunu yapabilirim, eğer benden istersen. Onun, ellerini arkasına bağlamış şöminenin önünde volta atışını izlerken sakince oturmaya gayret ediyordum.

"Ameliyat şart," dedim sessiz kalamayarak. "Doğru bitkiler yok elimde ve onlar da her zaman güvenilir olmuyor. En azından ameliyat… kesin." Neşteri masanın üzerine koydum; anlattıklarıma aldanmaması gerekiyordu. Brianna söylediklerime başını salladı ama volta atmayı bırakmadı. Jamie gibi o da

hareket ederken daha iyi düşünürdü her zaman.

Bir ter damlası sırtımdan aşağıya akınca ürperdim. Şömine yeteri kadar sıcaktı ama parmaklarım buz kesmişti. Tanrım, ya bunu isterse o zaman ben ne yapacaktım? Ellerim beklemenin baskısıyla titremeye başladı.

Brianna sonundan benden yana döndü. Kalın kızıl kaşlarının altındaki gözleri berraktı.

“Bunu hiç yaptın mı? Yapabilir misin?”

“Yapabilirsem…?”

“Bir keresinde bana hamile kaldığında benden nefret ettiğini söylemiştin. Eğer beni doğurma- ”

“Tanrım, hayır!” diye bağırdım korkudan. “Asla senden nefret etmedim. Sadece- ” Titremeleri dursun diye ellerimi önümde kavuşturdum. “Hayır,” dedim elimden geldiğince olumlu bir şekilde. “Asla.”

“Sen öyle söyledin,” dedi Brianna, dikkatle beni inceliyordu. “Babdan bahsettiğin zaman.”

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bir elimle yüzümü ovaladım. Evet, söylemiştim. Aptal kafam.

“Korkunç bir zamandı. Korkunç. Açlık çekiyorduk, savaş vardı… Sanki dünya yok olacaktı.” Onunki olmayacak mıydı? “O zamanlar hiç umudum yokmuş gibi geliyordu. Jamie’den ayrılmak zorundaydım ve bu düşünce aklımdaki her şeyi silmişti. Fakat bir şey daha vardı.”

“O neydi?”

“Ben tecavüze uğramadım,” dedim usulca gözlerine bakarak. “Ben babanı seviyordum.”

Brianna başıyla onayladı. Yüzü solgundu. “Evet ama bebek Roger’ın da olabilir. Sen böyle söyledin, değil mi?”

“Evet, olabilir. Bu senin için yeterli mi?”

Brianna bir elini karnına koydu. Uzun parmakları kibarca kavramıştı karnını. “Evet, onun kim olduğunu bilmiyorum ama- ” Birden susup bana bir göz attı. Utanmış görünüyordu.

“Bunun kulağa mantıklı gelip gelmeyeceğini bilmiyorum…” Endişesini boş verircesine omuz silkti birden. “Birkaç gün… sonra gecenin bir yarısı uykumdan uyandıran bir acı hissettim. Aniydi, tıpkı biri topluiğne batırmıştı ama derindi.” Parmakları içe doğru kıvrıldı, yumruğu sağ tarafındaki kasık

kemiğine baskı yapıyordu.

“İçe yerleşme,” dedim usulca. “Döllenmiş yumurta rahimde yerini alırken olur.” Anne ile çocuk arasındaki ebedi bağ ilk o zaman şekillenir. Yumurtayla spermin birleşimiyle oluşan küçük, kör varlık tehlikeli yolculuğundan sonra demir atıp, bedende şekillenmeye ve bölünmeye başlar. Her ikisine ait olan bir bağla gömüldüğü yerden gıdasını alır. Bu bağ, doğum veya ölümle koparılamaz.

Brianna başını salladı. “Çok tuhaf bir histi. Hâlâ yarı uykuluydum ama… birden yalnız olmadığımı anladım.” Dudakları, endişesini anımsatan belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ve… ona dedim ki…” Yüzünde gülümsemeyle gözlerime baktı. “Dedim ki; ‘Ah, sensin.’ Sonra yine uykuya daldım.”

Diğer eli, karnını korurcasına ilkinin üzerine kapandı. “Onun bir rüya olduğunu sandım. Fark etmeden önce uzun bir süre geçti. Ama hatırlıyorum. O bir rüya değildi. Hatırlıyorum.”

Ben de hatırlıyordum. Aşağıya baktım ve ellerimin altında ne tahta masayı ne de parlayan bıçağı görüyordum, yalnızca ilk çocuğum Faith’in açık tenli, hiçbir zaman gün ışığına açılamayan yana yatık gözleriyle uyuyan yüzünü görüyordum.

Şimdi yine aynı gözlere bakıyordum ama bunlar açıktı. O bebeği ikinci kızımda görüyordum. Kanlı, canlı, doğumun belirtileriyle yüzü kızarmış kızıma bakıyordum.

İki düşük yapmıştım… Kalbimin altında taşıdığım, bedenimin parçalarını kollarımın arasında tutmuş ve sonsuza dek olmak üzere koparılmıştım onlardan. Ne ölüm ne zaman ne de mesafe böyle bir bağı değiştirirdi… çünkü ben onunla değişmiştim, ilk ve son kez gizemli bağla değişmiştim.

“Evet, anlıyorum. Ah, ama Bree!” diye haykırdım onun bana söylemeye çalıştığını anlayarak.

Kaşlarını düşüren Brianna, yüzünde bir sıkıntıyla beni izliyordu. Sonradan anladım ki Brianna benim pişmanlıklarımı örnek almıştı kendine.

Onu istemediğimi sandığı veya hiç olmamış olmasını istediğim düşüncesiyle dehşete düşmüş halde bıçağı yere düşürdüm ve ona, masanın karşı tarafına uzandım.

“Bree,” dedim, bu düşünceyle paniklemiştim. “Brianna, seni seviyorum. Seni sevdiğime inanıyor musun?”

Brianna tek kelime etmeden başını salladı ve bana elini uzattı. Bizi

birbirimize bağlayan kordon bağıymış gibi bu eli tuttum.

Brianna gözlerini kapayınca ilk kez narin, sık kirpiklerinde parıldayan yaşları gördüm. “Bunu her zaman biliyordum anne,” diye fısıldayıp elimi sıktı. Diğer eli karnının üzerindeydi. “En başından beri.”

21
Her Şey Açıklanıyor

Kasım sonunda geceler gibi gündüzler de çok soğuktu ve tepemizde yağmur bulutları toplanmaya başlamıştı. Maalesef hava, bizlerin gerginliğini yatıştırmaya yetmiyordu. Herkes gergindi. Sebebi, Roger Wakefield'dan hâlâ haber olmamasıydı.

Brianna onunla neden tartıştıklarını hâlâ anlatmıyordu. Aslınd Roger'dan pek fazla bahsetmiyordu artık. O kendi kararını vermişti; beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Roger da kendi kararını verecekti… eğer hâlâ vermemişse. Yine de Brianna dikkat etmediği zamanlarda ondaki korkuyla gerginliği ve herkes gibi onu da saran endişeyi görebiliyordum.

Roger neredeydi? Peki sonunda ortaya çıktığında ne olacaktı?

Kileri düzenlemekle bu tedirginlikten uzaklaşmaya çalışıyordum. Kış neredeyse gelmişti. Yiyecek istifleme işi sona ermiş, bahçedeki ürünler toplanmış ve konserveler yapılmıştı. Kiler rafları fındık çuvalları, balkabakları, patates çuvalları, kurutulmuş domates, şeftali ve kayısı kavanozları, kurutulmuş mantar kâseleri, teker peynirler ve elma sepetleriyle dolmuştu. Soğan, sarımsak demetleri ve kurutulmuş balık ipleri de tavanda asılıydı. Un, fasulye çuvalları, tuzlanmış et ve balık küfeleri, lahana turşusu kavanozları da yerdeydi.

Bir sincabın fındıklarını sayması gibi kilerdeki malzemeleri saydım ve bu bolluk karşısında rahatladım. Ne olursa olsun ne açlık çekecektik ne de açlıktan ölecektik.

Bir elimde bir teker peynir, diğerinde kurutulmuş fasulye kâsesiyle kilerden çıktığımda kapının vurulduğunu duydum. Ben ses vermeden önce kapı açıldı ve Ian başını uzatıp dikkatle içeriyi inceledi.

"Brianna yok mu?" diye sordu. Brianna'nın olmadığı ortada olduğu için bir cevap beklemeden içeriyi girip saçlarını düzeltmeye başladı.

"Aynan var mı yenge? Bir de tarak?"

"Evet, elbette var," deyip yiyecekleri bir kenara koydum. Konsolun çekmecesinden küçük aynamla, kahverengi tarağımı aldım ve ona verdim.

Ian'ın yüzü fazla parlaktı, yanakları sanki hem tıraş olmuş hem de kaşınmış gibi kızarmıştı. Normalde kalın telli, inatçı açık renkteki kahverengi saçları,

şimdi bir çeşit yağ sayesinde geriye doğru taranmıştı. Perçemlerine de aynı yağı sürmüş olacak ki kirpi oku dimdik olmuşlardı.

“Saçına ne yaptın, Ian?” Havayı kokladım ve irkildim.

“Ayı yağı,” dedi, “ama biraz kötü kokuyordu, bu yüzden güzel koksun diye ona bir parça sabun karıştırdım.” Ian şüpheyle aynadan kendine baktı ve bu iş için yetersiz gibi görünen tarakla saçını yapmaya başladı.

Ian temiz ceketiyle bir gömlek giymişti ve iş zamanı hiç görmediğim, boynuna taktığı temiz atkı fazlasıyla sıkı görünüyordu.

“Çok hoş görünüyorsun Ian,” dedim yanağımın içini ısırarak. “Hmm… özel bir yere mi gideceksin?”

“Şey, evet,” dedi Ian beceriksizce. “Yalnızca biriyle flört etme niyetindeyim. Düzgün görüneyim dedim.”

Flört mü? Bu acelesini merak ettim. Ian kızlara ilgi duymasına rağmen - ki bölgede onun ilgisine karşılık verebilecek birkaç kız vardı - daha on yedi yaşındaydı. Elbette erkekler bu yaşta evleniyorlardı ve Ian’ın kendi toprağı, viski yapımında hissesi vardı ama duygularının bu kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim.

“Anlıyorum. Ee… bu genç hanım tanıdığım biri mi?”

Ian çenesini kaşıyınca boynu kızarmaya başlamıştı.

“Şey, evet. O… Brianna.” Gözlerime bakamıyordu ama kızarıklık yüzüne doğru yavaş yavaş yayılıyordu.

Duyduklarıma inanamayarak, “Ne?” dedim ve öfkeyle ona baktım.

Gözleri yere odaklıydı ama çenesi inatla dikti. “Brianna,” diye tekrarladı. “Ona evlilik teklifi etmeye geldim.”

“Ian, ciddi değilsin, değil mi?”

“Ciddiyim,” dedi uzun kare çenesini kararlı bir tavırla dikleştirerek. Pencereye bakıp yürümeye başladı. “Sence erken gelir mi?”

Burnuma sabun ve ayı yağı kokusuyla karışık gergin ter kokusu geliyordu. Ian yumruklarını sıkmıştı ve eklemleri yanık tenine karşılık beyaz beyaz duruyordu.

“Ian,” dedim öfke ve şefkatle karışık bir sesle, “Brianna’nın bebeği yüzünden mi bunu yapıyorsun?”

Ian bana bakarken gözlerinin beyazı şaşkınlıktan parlıyordu. Ceketinin

altındaki omuzlarını oynatıp başını olumlu anlamda salladı. “Evet, elbette,” dedi sorduğuma şaşırmışçasına.

“O zaman ona âşık değilsin?” Cevabı biliyordum ama bunu anlamam gerekiyordu.

“Şey… hayır,” diye yanıt verdi Ian, yeniden kızararak. “Fakat başka kimseye söz vermiş değilim. O sebepten her şey yolunda.”

“Her şey yolunda değil. Ian bu davranışın çok çok cömert ama- ”

“Ah, benim değil,” diye araya girdi, şaşkın görünüyordu. “Jamie Dayı bunu düşündü.”

“O… ne?” Arkamdan yüksek öfkeli bir ses gelince hemen arkama döndüm. Brianna kapının eşiğinde durmuş öfkeyle Ian’a bakıyordu. Yumrukları iki yanda yavaşça odaya girdi. Ian da aynı yavaşlıkta gerileyip masaya çarptı.

“Kuzen,” dedi Ian yağlı saçlarını hareket ettirircesine başıyla selam vererek. Ian saçını geri itti ama buklesi yeniden gözüne düştü. “Ben… ee… ben…” Brianna’ya bir bakış atıp hemen gözlerini kapadı.

“Ben-buraya-sana-kutsal-evlilik-teklifini-yapmaya-geldim,” dedi bir nefeste ve sesli bir şekilde yutkundu. “Ben-”

“Kes sesini!”

Ian tam ağzını açmışken hemen kapattı. Patlamak üzere olan bir bombayı gözetlercesine dikkatle bir gözünü araladı.

Bree öfkeyle bir Ian’a bir bana bakıyordu. Oda loş olmasına rağmen kızgın bakışlarını ve yanaklarında artan kızarıklığı görebiliyordum. Burnunun ucu kızarıktı, ya soğuk havadan ya da sinirden. Tam emin değildim.

“Sen bunu biliyor muydun?” diye sordu bana.

“Elbette, hayır! Tanrı aşkına Bree- ” Ben cümlemi tamamlayamadan Brianna arkasını dönüp bir hışımla kapıdan çıktı. Brianna ahıra giden yokuşu çıkarken eteklerinin çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordum.

Üzerimden önlüğümü çıkarıp hemen sandalyeye attım. “Onun peşinden gitsem iyi olacak.”

“Ben de geliyorum,” dedi Ian. Onu durdurmadım çünkü desteğe ihtiyacım olabilirdi.

Aceleyle dik yokuşu çıkmaya çalışırken, “Sence Brianna ne yapacak?” diye sordu Ian soluk soluğa.

“Tanrı bilir,” dedim. “Ama bunu öğrenmekten korkuyorum.” Fraserlar’ın öfkelendiklerinde sergiledikleri o bakışa alışkındım. Ne Bree ne de Jamie çabuk sinirlenirlerdi ama bir sinirlendiler mi kendilerini tamamen kaybederlerdi.

“Onun bana vurmadığına memnunum,” dedi Ian şükredercesine. “Bir an yapacağını sandım.” Acele etmeme rağmen Ian uzun bacaklarıyla bana yetişmişti. Yarı açık ahır kapısından seslerin yükseldiğini duyabiliyordum.

“Sen ne hakla zavallı küçük Ian’a böyle bir şey yaptırıyorsun?” diyen Brianna’nın sesinde öfke hâkimdi. “Ben böyle zorbalık, böyle kibir duyma- ”

“Zavallı küçük Ian mı?” dedi Ian hakarete uğramışçasına. “O ne yaptı- ”

“Ah, zorba ben miyim?” Jamie’nin sesi hem sabırsız hem de hırçındı ama daha öfkeli değildi. Belki de asıl saldırıyı önlemek için tam zamanında gelmiştim. Ahır kapısına girdiğimde, onları yarı kurumuş samanların ortasında öfkeyle birbirlerine bakarken gördüm.

“Daha iyisi var mı, söyler misin?” diye diretti. “Ben söyleyeyim kızım, Ian’ı düşünmeden önce elli millik alandaki bütün bekârları düşündüm. Seni ne kaba ne ayyaş bir adamla ne de deden yaşındaki bir adamla evlendirirdim.”

Jamie bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bu öfkelendiğine dair bir işaretti ama sakinleşmek için büyük çaba sarf ediyordu. Yatıştırıcı olmaya çalışarak sesini biraz alçalttı.

“Hatta iyi ve huyu güzel bir delikanlı olduğu için Tammas McDonald’ı bile düşündüm ama kısa boyluydu. Papazın önünde yan yana hoş durmayız dersin diye istemedim. İnan bana Brianna, senin evlendiğini görmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.”

Bree hiç de sakin değildi. Yokuş çıktığı için dağılan saçları, intikamcı baş meleğin alevleri gibi yüzünü sarmıştı.

“Peki benim evlenmek istediğimi de nereden çıkardın?”

Jamie’nin ağzı açık kaldı. “Ne? Tek başına bebekle ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Her şeyi!” dedi Brianna ayağını yere vurarak.

“Yanlışın var kızım,” diye tavsiye etti Jamie ve yerdeki beli almak için arkasını döndü. Sonra da başıyla kızın karnını işaret etti. “Çocuğun doğacak, bir isme ihtiyacı olacak. Zamanın gittikçe daralıyor.”

Beli gübre yığınına batırıp aldı ve bekleyen el arabasına boşalttı, sonra yılların verdiği tecrübeyle aleti yeniden gübre yığınına batırdı.

“Ian iyi huylu ve çok çalışkan bir delikanlı,” dedi, gözleri işindeydi. “Kendi arazisi de var. Zamanla benimkini de alacak ve bu- ”

“Ben kimseyle evlenmeyeceğim!” Brianna bütün heybetiyle omuzlarını dikleştirip iki yanındaki yumruklarını sıkmıştı ve tavanda yaşayan yarasaları bile rahatsız etmeye yetecek yüksek bir sesle konuşmuştu. Küçük kara bir şekil, gölgelerden sıyrılıp dışarıya fırladı.

“İyi, tercihi sen yap,” dedi Jamie kısaca. “Umarım seçiminle mutlu olursun!”

Brianna dişlerini sıkarak, “Sen… beni… dinlemiyorsun!” dedi. “Ben seçimimi yaptım. Kimseyle… evlenmeyeceğim… dedim!” Aynı anda ayağını da yere vurdu.

Jamie *pat* diye beli yığına fırlatıp doğruldu ve çenesini ovalayarak gözlerini Brianna’ya dikti.

“İyi, annenin düğünümüzden önceki gece de aynı şeyleri söylediğini hatırlıyorum. Son zamanlarda benimle zorla evlendirildiği için pişman olup olmadığını sormadım ama onun pişman olduğunu sanmıyorum. Belki gidip kendin sorabilirsin.”

Brianna, “Bu aynı şey değil!” diye karşılık verdi.

“Hayır, değil,” diye onaylayan Jamie sakinliğini koruyordu. Artık tepelerin ardında olan güneş, ahırı altın bir renge boğmuş, Jamie’nin kızarık tenine tırmanıyordu ama kızarıklık yine de belli oluyordu. Jamie hâlâ elinden geldiğince sakinliğini korumaya çalışıyordu.

“Annen kendi hayatını ve benim hayatımı kurtarmak için benimle evlendi. Yaptığı şey çok cesur ve o kadar da cömertti. Bu ne hayat ne de ölüm kadar önemli ama ahlaksız veya bir piç olarak damgalanmak hakkında bir fikrin var mı?”

Kızın biraz bocaladığını görünce Jamie, ona elini uzatıp kibarca konuşmaya başladı.

“Bak kızım, bunu o masumun hatırına yapamaz mısın?”

Brianna’nın yüz ifadesi yine sertleşti ve geriledi. “Hayır. Hayır yapamam!”

Jamie elini indirdi. Tartışmalarının şiddeti azalmış olmasına rağmen, her ikisinin de kısık gözleri ve dik omuzlarından savaşa hazırlandıklarını anlayabiliyordum. “Frank Randall seni böyle mi yetiştirdi kızım? Neyin doğru neyin yanlış olduğuna önem vermemeni mi öğütledi?”

Brianna adeta bir at gibi baştan aşağı ürperdi. “Babam her zaman benim için

en doğrusunu yaptı! Böyle bir şeyi de asla önermezdi! Asla! O beni düşünürdü!”

Bu noktada Jamie tamamen kendini kaybetti. “Ben düşünmüyor muyum? Ben senin için en doğrusunu yapmıyor muyum? Hatta senin- ”

“Jamie-” Ona doğru döndüm ama gözlerindeki öfkeyi görünce Brianna’ya döndüm. “Bree, onun böyle demek istemediğini biliyorum. Anlamak zorundasın ki-”

“Seni umursamaz, düşüncesiz, bencil!”

“Duyarsız piç kurusu!”

“Piç kurusu! Sen bana piç diyorsun ama günden güne şişen karnını düşünmüyorsun. Çocuğu parmaklarıyla gösterip iftira ataca-”

“Hele biri benim çocuğumu parmakla göstersin o parmağı kırar boğazına tıkarım!”

“Seni duyarsız çalı süpürgesi! Olaylar nasıl gelişir diye ufacık bir fikrin yok mu? Skandal yaratır, dışlanırsın! Halk yüzüne orospu diyecek!”

“Desinler!”

“Desinler mi? Sanırım benden de oturup onları dinlememi isteyeceksin?”

“Beni savunmak sana düşmez!”

Jamie öyle öfkeliydi ki yüzü yeni kireçlenmiş muslin gibi beyazdı. “Seni savunmak bana düşmez mi? Tanrı aşkına kadın, kime düşer peki?”

Ian kolumdan tutup beni geri çekti.

“Yenge şu an iki seçeneğin var,” diye mırıldandı kulağıma. “Ya bu ikisini bir kova soğuk suyla ıslatırsın ya da benimle gelip onları yalnız bırakırsın. Daha önce Jamie Dayı ile annemi kavga ederlerken görmüştüm. İnan bana, iki Fraser’ın arasında kalmak istemezsin. Babam, birkaç kez denedim ve her seferinde yaralandım, demişti.”

Son bir kez duruma bir göz attım ve vazgeçtim. Ian haklıydı. Jamie ve Brianna burun burunaydılar, kızıl saçları havaya dikilmişti ve birbirlerine hırlayıp dönen kediler gibi gözleri kısıktı. Samanı ateşe versem umurlarında bile olmayacaktı.

Dışarısı oldukça sessiz ve huzurlu görünüyordu. Bir kavak ağacında bir kuş şarkı söylüyordu ve doğudan esen rüzgâr, şelalenin belirsiz şırıltısını bize getiriyordu. Biz kapıya ulaştığımızda artık bağırışları duymuyorduk.

“Endişelenme yenge,” dedi Ian rahatlatırcasına. “Eninde sonunda karınları acıkacak.”

***

Nihayetinde vazgeçmeleri için onları aç bırakmaya gerek kalmadı. Jamie, birkaç dakika sonra tepeden aşağıya inip tek bir kelime bile etmeden atını alıp yularını taktı, sonra da atı mahmuzlayıp dörtnala Ferguslar’ın evine doğru sürmeye başladı. Ben onun gidişini izlerken Brianna adeta bir buhar makinesi gibi poflayarak ahırdan çıktı ve eve yöneldi.

Beni kapıda görünce, “*Nighean na galladh*[8] ne demek?” diye diretti.

8 (Gal.) Kaltağın kızı. (ç.n.)

“Bilmiyorum,” dedim. Aslında biliyordum ama söylememem daha iyi olacak diye düşündüm. “Onun bunu kastetmediğine eminim. Yani… o dediği artık her neyse.”

“Hmm,” dedi ve sinirle eve girip birkaç dakika sonra kolunda yumurta sepetiyle göründü. Tek kelime etmeden kasırga gibi ses çıkararak çalıların arasına daldı. Birkaç kez derin derin nefes aldım ve Roger Wakefield’a lanet okuyarak akşam yemeğine girişmek üzere içeri girdim.

En azından hareket etmek negatif enerjiyi dağıtmışa benziyordu. Çalıların arasında bir saatini geçiren Brianna, on altı yumurta ve daha sakin bir yüzle eve döndü. Saçlarında yapraklar ve çalılar vardı, ayakkabılarından anladığım kadarıyla ağaçları tekmelemişti.

Jamie’nin ne yapmış olduğunu bilmiyordum, fakat o da terli ama sakin bir şekilde akşam yemeği vaktinde eve döndü. Birbirlerini görmezlikten geliyorlardı ama iki iri insanın yirmi ayak genişliğindeki kare bir kulübede bunu yapması oldukça zordu. Ian’a bir göz atınca gözlerini devirip büyük servis tabağını masaya taşımaya yardıma geldi.

Yemekteki sohbet, ‘Tuzu verir misin?’ gibi ricalardan ibaretti. Daha sonrasında Brianna bulaşıkları yıkadı ve çıkrığın başına geçip pedalını sertçe çevirmeye başladı.

Jamie ateş püsküren gözlerle ona baktı, sonra da başıyla dışarı gelmemi işaret etti. Bir dakika sonra onun yanına gittiğimde beni ayakyolunda bekliyordu.

“Ne yapmam gerek?”

“Özür dilemelisin.”

“Özür mü?” Saçları diken diken olmuşa benziyordu ama bu muhtemelen rüzgârdan kaynaklanıyordu. “Ama ben yanlış bir şey yapmadım ki!”

“İyi, ne fark eder?” dedim, çileden çıkmıştım artık. “Bana ne yapmam gerek dedin, ben de söyledim.”

Jamie öfkeyle soluk alıp verdi, bir müddet tereddüt ettikten sonra döndü ve savaşa hazırlanırcasına omuzlarını dikleştirerek eve girdi.

“Özür dilerim,” dedi Brianna’nın başına dikilerek.

Brianna şaşkınlıktan az kalsın yünü düşürüyordu ama hemen tuttu.

“Ah,” dedi, kızarmıştı. Ayağını pedaldan çekince büyük teker inleyip yavaşladı.

“Hatalıydım,” dedi Jamie bana bir bakış atarak. Ben de cesaret verircesine başımı sallayınca boğazını temizleyip devam etti konuşmaya. “Ben yapmamalıy- ”

“Sorun değil.” Brianna da konuşmak için hevesliydi. “Yalnızca yardım etmeye çalışıyordun.” Parmaklarının arasında yavaşlayan ipe baktı. “Ben de çok üzgünüm. Sana öyle bağırmamalıydım.”

Jamie bir an gözlerini kapayıp iç çekti ve sonra açıp bir kaşını kaldırarak bana baktı. Ben de hafiften gülümseyerek havanda rezene tohumlarını ezme işine devam ettim.

Jamie bir sandalye çekip Brianna’nın yanına oturunca Brianna da durması için tekere bir elini koyarak ondan yana döndü.

“Ciddi olduğunuzu biliyorum,” dedi Brianna. “Sen ve Ian’ın. Fakat görmüyor musun, bab? Roger’ı beklemek zorundayım.”

“Ya ona bir şey olduysa, ya bir kaza falan geçirdiyse…”

“Ölmedi. Ölmediğini biliyorum.” Bunun gerçek olduğuna inanmak istercesine büyük bir şevkle konuşuyordu. “O geri gelecek. Geri geldiğinde benim Ian’la evlendiğimi görürse ne olacak?”

Adını duyunca Ian başını kaldırdı. Ateşin yanında oturuyordu, Rollo da başını kucağına dayamıştı. Ian onu okşarken köpeğin sarı gözleri de zevkten kısılmıştı.

Jamie sinirlendiğini gösterircesine elini saçlarının arasından geçirdi. “Bana bahsettiğin günden beri haber salıyorum etrafa. River Run’a ve diğer denizcilere söylemesi için Kaptan Freeman’e haber versin diye Ian’ı Cross

Creek'e yolladım. Duncan'ı Cape Fear vadisine, kuzeye Edenton ve New Bern'e yolladım, Virginia'dan Charleston'a giden posta gemilerine haber bıraktırdım."

Anlayış istercesine yalvaran gözlerle bana bakıyordu Jamie. "Daha ne yapabilirim? Adam hiçbir yerde bulunmadı. Ufacık bir şans olduğunu düşünsem- " Sustu ve dudağını ısırdı.

Brianna gözlerini elindeki yüne dikti, hızlı ve sert hareketlerle onu dövmeye başladı. Makaranın kapağını açık bırakarak ayağa kalktı ve odanın karşısına geçip sırtı bize dönük şekilde masaya oturdu.

Jamie usulca, "Üzgünüm kızım," dedi ve adeta Brianna'nın ısırmasından korkarcasına elini dikkatle onun omzuna koydu.

Brianna hafiften doğruldu ama çekilmedi. Bir müddet sonra uzandı ve onun elini tutup sıktı sonra da bıraktı.

"Anlıyorum, teşekkürler bab." Brianna, gözleri ateşte, yüzü durgun ama perişanlığını belli eder halde öylece oturuyordu. Ben de onun omuzlarını sıktım ama balmumu heykeli gibi öylece duruyordu - karşı koymuyor ama dokunulduğunun farkında değildi.

Jamie kaşlarını çatarak bir müddet onu inceledi, sonra da bana bir göz attı. Karar vermişçesine aniden ayağa kalkıp raftan hokkasıyla mürekkep şişesini aldı ve masaya koydu.

"Bir fikrim var. Bir ilan yazalım, ben de onu Wilmington'daki Gillette'e vereyim. İlan basıldıktan sonra Ian ve Lindsey'nin oğulları ilanları sahile, Charleston ve Jamestown'a dağıtsınlar. Wakefield'ı bilmeyen, adını duymayan olabilir ama görünüşünü çıkaracak biri olabilir."

Demir ve mazı tozundan yapılan mürekkebi, her zaman kullandığı sukabağından yapılma kabına boşaltıp üzerine sürahiden biraz su döktü, sonra da karıştırmak için tüy kalemini kullandı. Brianna'ya gülümseyip çekmeceden de bir kâğıt çıkardı.

"Şimdi kızım, bu adamı tarif et bakalım."

Bu öneri, Brianna'nın yüzüne renk getirmişti. Doğrulduğunda ondan yayılan enerjiyi parmaklarımda hissedebiliyordum.

"Uzun boylu. Neredeyse senin kadar uzun boylu, bab. Sen nasıl fark ediliyorsan o da hemen fark edilir. Siyah saçlı, parlak yeşil gözlü. Onunla tanıştığımızda dikkatini ilk çeken şey gözleriydi, değil mi anne?"

Ian hafiften ürkmüş, köpeğini kaşımayı bırakmıştı.

Brianna’nın yanına oturarak, “Evet,” dedim. “Ama yazılı ilandan daha iyisini de yapabiliriz. Brianna’nın çizimi çok iyidir,” dedim Jamie’ye. “Roger’ı çizebilir misin, Bree?”

“Evet!” Bir hevesle tüy kaleme uzandı. “Yapabilirim, önceden onu çizmiştim.”

Jamie kalemi ve kâğıdı ona verdiğinde kaşlarının arasında hafif bir çizgi oluşmuştu.

“Sence bu mürekkep taslak basılabilir mi?” diye sordum.

“Ah, evet. Öyle sanıyorum. Ahşap kalıp çıkarmak o kadar da zor değil, eğer hatlar belirgin olursa.” Düşünceli bir halde konuşuyordu, gözleri Brianna’nın önündeki kâğıttaydı.

Ian, Rollo’nun başını kucağından itmiş, yanımıza gelmişti. Büyük bir merakla Bree’ye bakıyordu.

Brianna alt dudağını ısırarak hızla resmi çiziyordu. Geniş bir alın, kalın telli siyah saçlar ve kara kaşlar. Brianna, pek uzun olmayan geniş bir burun, hassas bir ağız ve geniş bir çene çizdi. Kalın kirpikli gözler ve göz çukurları ise güçlü, çarpıcı bir yüz çıkarıyorlardı ortaya. Brianna düzgün bir kulak çizdikten sonra narin kafatası ve kısa, kalın dalgalı saçalar da ekledi.

Ian küçük, huzursuz bir ses çıkarttı.

“İyi misin Ian?” Ona baktım ama o masadaki resme değil tam karşısında oturan Jamie’ye bakıyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Başımı çevirdiğimde aynı ifadenin Jamie’de de hâkim olduğunu gördüm.

“Ne haltlar dönüyor?”

“Ah… hiçbir şey.” Zorla yutkunmuştu. Ağzının köşesi, sanki kontrol edemiyormuşçasına sürekli seğiriyordu.

“Lanet olsun!” Panikleyerek masanın karşı tarafına eğilip bileğini tuttum ve nabzını saymaya başladım. “Jamie, ne oldu? Göğsüne ağrı mı saplandı? Kötü mü hissediyorsun?”

“*Evet*.” Ian masaya doğru eğilmiş, her an kusacakmış gibi görünüyordu. “Kuzen, gerçekten bu… bu Roger Wakefield mı?”

“Evet,” diyen Brianna, oldukça şaşkın görünüyordu. “Ian, iyi misin?”

Ian yanıt vermedi, yalnızca onun yanına oturup başını ellerinin arasına aldı ve inledi.

Jamie yavaşça bileğini elimden çekti. Ateşin yaydığı kırmızılıkta bile yüzünün renginin attığını görebiliyordum. Masadaki eli adeta destek arıyormuşçasına hokkaya sarılmıştı.

“Bay Wakefield’ın… başka bir adı var mı?” dedi Brianna’ya dikkatle.

Brianna ve ben aynı anda, “Evet,” dedik. Açıklamayı Brianna’ya bırakıp masadan kalktığım gibi kilerden bir şişe kanyak getirmeye gittim. Neler olduğunu bilmiyordum ama içimde kötü bir his vardı.

“…evlatlık alınmış. MacKenzie onun kendi soyadı,” diyordu Brianna elimde şişeyle içeriye girdiğimde. Brianna kaşlarını çatarak bir babasına bir kuzenine bakıyordu. “Neden? Roger MacKenzie’yi duydunuz mu yoksa?”

Jamie ve Ian şaşkınlıkla bakıştılar. Ian boğazını temizledi, Jamie de öyle.

“Ne?” diye diretti Brianna, iyice masaya eğilmiş endişeyle onları süzüyordu. “Ne oldu? Onu gördünüz mü? Nerede?”

Jamie’nin kelimeleri toparlamaya çalışırken çenesini sıktığını fark ettim. “Evet,” dedi dikkatle. “Gördük. Dağda.”

“Ne… Burada mı? Bu dağda mı?” Brianna sırayı geri iterek ayağa fırladı. Panik ve heyecan adeta alevler gibi dans ediyordu yüzünde. “Nerede o? Ne oldu?”

“Şey, senin kızlığını aldığını söyledi,” dedi Ian savunurcasına.

“NE?” Brianna gözlerini öyle açmıştı ki gözbebeğinin etrafındaki beyazlar tamamen görünüyordu.

“Şey, emin olmak için baban ona sordu, o da bunu kabul et- ”

“Sen ne yaptın?” Brianna bu sefer Jamie’ye dönmüş, yumruklarını masaya koymuştu.

“Şey, evet. Bu… bir hataydı,” diyen Jamie, son derece bezgin görünüyordu.

“Öyle olduğunu iddia ediyorsun! Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Brianna’nın yanaklarından kan çekilmişti ve gözlerindeki mavi kıvılcımlar bir kor kadar sıcaktı.

Jamie derin bir nefes alıp gözlerini ona dikti ve çenesini dikleştirdi.

“Şu küçük kız Lizzie, bana senin hamile olduğunu ve bebeğin babasının MacKenzie adındaki herif olduğunu söyledi.”

Brianna ağzını açtı ama konuşamıyordu. Jamie gözlerini ondan ayırmıyordu.

“Sen de bana ırzına geçildiğini söylemiştin, değil mi?”

Adeta bir kukla bebek oynatılıyormuş gibi başını salladı Brianna.

“MacKenzie seni sormaya geldiğinde Ian ve kız değirmendeydiler. Hemen beni çağırmaya geldiler. Ian ile ben de onunla açıklıkta karşılaştık.”

Brianna boğuk bir sesle, “Ona ne yaptınız? Ne?” diye sordu.

“Adil bir kavgaydı,” dedi Ian, hâlâ savunmadaydı. “Oracıkta onu vurmak istedim ama Jamie Dayı bu işi kendi elleriyle bitireceğini söyledi.”

“Onu dövdün mü?”

“Evet, dövdüm!” diye patladı Jamie sonunda. “Tanrı aşkına kadın, seni bu şekilde kullanan bir adama ne yapmamı bekliyordun? Öldürmek isteyen sendin, değil mi?”

Ian yardımcı olmaya çalışarak, “Ayrıca, o da dayıma vurdu,” diyerek araya girdi. “Adil bir kavga olduğunu söylemiştim.”

“Sessiz ol Ian, iyi bir çocuk ol,” dedim ve kupaya biraz içki koyup Jamie’nin önüne bıraktım.

“Ama o yapmaz…” Brianna fitili tutuşan fişek gibi cızırdıyordu. Sonra tamamen ateş aldı ve yumruklarını masaya indirdi. “ONA NE YAPTIN?”

Jamie gözlerini kırpmış, Ian irkilmişti. Birbirlerine tekin olmayan bakışlar atıyorlardı.

Bir elimi Jamie’nin koluna koyup sıktım. Esas soruyu sorarken sesimin titremesine engel olamıyordum.

“Jamie, onu öldürdün mü?”

Jamie bana baktı ve ifadesi biraz rahatladı. “Ah… hayır. Onu Kızılderililer’e verdim.”

***

“Bak kuzen, daha kötüsü de olabilirdi.” Ian yavaşça Brianna’nın sırtını sıvazladı. “Ne de olsa onu öldürmedik.”

Brianna hafiften boğulur gibi bir ses çıkarıp başını dizlerinden kaldırdı. Yüzü, bir istiridye kabuğunun içi gibi beyaz ve nemliydi, saçları karmakarışıktı. Şu zamana kadar ne kusmuş ne de bayılmıştı ama her an ikisinden birini yapacakmış gibi görünüyordu.

Ian endişeyle ona bakarken, “Niyetliydik de,” diye devam etti. “Tabancamı onun kulağına dayamıştım ama beynini patlatması gerekenin Jamie Dayı olduğunu düşündüm.”

Brianna yeniden boğuluyormuş gibi ses çıkarınca hemen büyük servis tabağını önüne koydum.

“Ian, o bunları şimdi duymasa daha iyi,” dedim kısık gözlerle ona bakarak.

“Hayır, duymak istiyorum.” Brianna ellerini masanın kenarına koyarak doğruldu. “Hepsini öğrenmek zorundayım.” Boynu tutulmuş gibi başını yavaşça Jamie’den yana çevirdi.

“Neden?” dedi. “NEDEN?”

Jamie’nin de yüzü en az onun kadar beyazdı. Masadan kalkıp şöminenin yanına gitti, sanki lanet olası Roger MacKenzie Wakefield’a benzediği için resimden kaçmak istiyor gibiydi. Cevap vermekten ziyade başka bir şey yapmak ister gibiydi ama gözlerini ona dikti ve cevap verdi. “Onu öldürmek istiyordum. Ian’ı durdurdum çünkü o kalleşi vurmak, yaptığı şeye göre oldukça basit olacaktı.” Derin bir nefes aldı. Çalışma masasından destek alan elini sıktığını görebiliyordum.

“Nasıl olacağını, ne yapmam gerektiğini düşünmeyi kesip onu Ian’a bıraktım ve oradan uzaklaştım.” Yutkundu ama gözlerini ondan ayırmadı.

“Ormana girip biraz yürüdüm, sonra soluklanmak için ağaca yaslandım. En iyisi onun ayılmasını beklemekti ama onun sesine katlanabileceğimi sanmıyordum. Çünkü yeterince konuşmuştu ki zaten söyledikleri zihnimde dolanıp duruyordu.”

“Ne? Sana ne söyledi?” Brianna’nın dudakları bile beyazlamıştı.

Jamie’ninkiler de öyle.

“Dedi ki… onu yatağına almışsın. Sen- ” Sustu ve dudağını ısırdı.

Ian gözlerini Brianna’ya dikerek soğukkanlılıkla, “Senin onu istediğini söyledi. Sen ona kızlığını almasını söylemişsin,” dedi.

Brianna titrek bir nefes aldı ve, “Evet,” dedi.

İstem dışı Jamie’ye baktığımda onun gözlerini kapatıp dudağını ısırdığını gördüm.

Ian şaşkınlıkla iç çekti ve Brianna şimşek hızıyla elini kaldırıp çocuğun yüzüne bir tokat indirdi. Ian dengesini kaybedip geriledi ve sıranın üzerine düşer gibi oldu. Masanın kenarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı.

“Nasıl?” diye bağırdı, yüzü acıdan buruşmuştu. “Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Dayıma senin böyle fahişelikler yapmayacağını söylemiştim. Ama doğruymuş.”

Brianna adeta bir leopar gibi yerinden fırladı. Yanakları öfkeden kireç gibi beyazdı. “Ian, seni lanet olası ukala! Sen ne hakla bana fahişe diyorsun?”

“Hak mı?” Ian bir türlü doğru kelimeyi bulamıyor, kekeliyordu. “Ben… sen… o- ”

Ben araya giremeden Brianna çocuğun karnına sıkı bir yumruk indirdi. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Ian, yere çökmüştü.

Öne atıldım ama Jamie benden daha hızlıydı, hemen Brianna’nın kolunu kavradı. Brianna ona vurma niyetiyle (ben öyle düşünüyordum) arkasını döndü ama sonra donakaldı. Bir şey söyleyecekmişçesine ağzını oynatıyor, öfke gözyaşları yanaklarından akıyordu.

“Sakin ol,” dedi Jamie buz gibi bir sesle. Parmaklarını kızın etine batırdığını gördüğümde itiraz edercesine bir ses çıkardım ama o beni umursamamıştı. Bütün dikkati Brianna’daydı.

“Buna inanmak istemedim. Onun kendini kurtarmak için böyle söylediğini tekrarlayıp durdum kendime. Bu doğru değildi. Ama doğruymuş- ” Onun canını yaktığını fark edince kolunu bıraktı.

“Emin olmadan o adamın hayatını alamazdım,” dedi ve sustu, gözleri kızı inceliyordu. Pişmanlık ifadesini görebilmek için mi, diye merak ettim. Ya da vicdan azabı? Jamie her neye bakıyorsa tek bulabildiği öfkeydi. Brianna’nın yüzü de kendisininki gibiydi ve gözleri ateş saçıyordu.

İfadesi değişen Jamie, arkasını döndü. “Buna pişman oldum,” dedi usulca. “O akşam eve gelip de seni gördüğüm zaman onu öldürmemiş olduğuma pişman oldum. Seni kollarıma aldım… ve kızımın namusundan şüphelendiğim için kendimden utandım.” Bakışlarını aşağıya çevirdiğinde dudağındaki ısırık izini görebildim. “Şimdi kalbim paramparça. Sadece namussuz olduğun için değil, bana yalan söylediğin için de.”

“Sana yalan söylemek mi?” Brianna’nın sesi fısıltıdan ibaretti. “Sana yalan söylemek mi?”

“Evet, bana yalan söyledin!” Jamie ani bir hareketle ona sırtını döndü. “Şehvetle bir adamı yatağına aldın, sonra da hamile olduğunu öğrenince tecavüze uğradım diye ağladın! Son anda bir adamın günahına girmekten kurtulduğumun farkında değil misin? Hem de bu günah senin yüzünden olacaktı!”

Brianna konuşamayacak kadar öfkeliydi. Kelimelerin dilinin ucuna geldiğini fark edebiliyordum. Bu nedenle ikisi de bir şey demeden harekete geçtim.

Hiç konuşmadan cebimi yokladım. Yüzüğü bulup çıkardım ve masaya attım. Ahşaba oranla parlak yüzük tıngırdayarak döndü ve sonra durdu. Ateş ışığında sarı sarı parlıyordu.

F'den C'ye sevgilerle. Sonsuza dek.

Jamie yüzüğe bakınca yüzünün rengi tamamen kaçtı. Brianna ise iç çekti.

"Bu senin yüzüğün yenge," diyen Ian şaşkındı. Gözlerine inanamıyormuşçasına yakından yüzüğe bakmaya başladı. "Senin altın yüzüğün. Bonnet'in nehirde senden aldığı yüzük."

"Evet," dedim. Dizlerim tutmuyordu, bu nedenle masaya oturup onun varlığını inkâr etmek istercesine elimle yüzüğü kapattım. Jamie bileğimi tutup kaldırdı. Tehlikeli bir böceği inceleyen biri gibi yüzüğü dikkatle iki parmağının arasına aldı.

"Bunu nereden buldun?" diye soran sesi, neredeyse sakindi. Bana bakınca gözlerindeki bakış beni korkuttu.

"Ona ben getirdim." Brianna'nın gözyaşları durmuş, hararetten buhar olup uçmuşlardı. Arkama geçti ve omuzlarımı tuttu. "Ona böyle bakmayı kes!"

Jamie bakışlarını ona yöneltti ama Brianna hiç ürkmemiş, yalnızca beni daha sert tutmuştu.

"Onu nereden aldın?" diye sordu yeniden. "Nereden?"

"Ondan. Stephen Bonnet'tan." Brianna'nın sesi titriyordu ama öfkeden, korkudan değil. "Bana… tecavüz… ettiği zaman."

Sanki bir bomba patlamış gibi Jamie'nin yüzü aniden buruştu. Huzursuzca inleyip ona elimi uzattım ama o bize sırtını dönüp odanın ortasında durdu.

Brianna'nın doğrulduğunu hissederken, Ian'ın yavaşça, "Bonnet?" dediğini duydum. Büfedeki saatin sesini duyuyor, kapıdan gelen hava cereyanını hissediyordum. Bütün bu olup bitenlerin hayal meyal farkındaydım, gözlerim Jamie'deydi.

Sırayı itip yavaşça ayağa kalktım. Jamie adeta yere kök salmışçasına duruyor, yumruklarını karnından vurulan, ölümü geciktirmeye çalışan bir adam gibi karnında tutuyordu.

Bir şey yapmalı, bir şey söylemeliydim. Onlara yardım etmeli, göz kulak

olmalıydım ama hiçbir şey yapamıyordum. Birine ihanet etmeden diğerine yardımcı olamazken, sonunda ikisine de ihanet etmiştim.

Şimdi her ikisine de ulaşamıyordum. Tek yapabildiğim öylece durmak ve kalbimin, küçük çakıl taşlarına bölündüğünü hissetmekti.

Bree yanımdan uzaklaşıp sessizce masayı dolandı ve Jamie'nin yanına gitti. Onun karşısına geçip gözlerini gözlerine dikti. Yüzü bir mermer gibi, azizlerinki gibi soğuktu.

"Lanet olsun sana," dedi usulca. "Seni gördüğüm güne lanet olsun, piç kurusu."

8

Bölüm 4
Asla

22
İhanet

Ekim 1769

Roger gözlerini açtı ve kustu. Önemli değildi; saçlarına kadar yayılan kusmuk, baş ve kasıklarındaki acının yanında hiçbir şeydi.

Sert hareketler onu sarsıyor, kasıklarından beynine kadar bütün renklerin değişmesine neden oluyordu. Islak yelken bezi kokusu burnunu doldurdu. Sonra yakınlardan bir ses duyuldu ve sonra renklerin arasında şekilsiz bir panik belirdi.

Gloriana! Onu yakalamışlardı! Aniden hareket edince sarsıntıdan şakakları acıdı ama önce bilekleri acımıştı. Bağlıydı, onu ambara bağlamışlardı.

Panik zihninde cesur ve esmerdi. Bonnet. Onu yakalamış, taşlara götürüyorlardı. Şimdi onu öldüreceklerdi.

Aniden sarsılıp bileklerini çekiştirdi ve acıya karşı dişlerini sıktı. Şaşkın bir homurdanmayla altındaki güverte kaydı ve sert bir şekilde yere düştü.

Yeniden kustu ama midesi boştu. Öğürünce üzerinde yattığı bir tomar yelken bezine karşı kaburgaları sarsılarak yanıyordu. Altındaki ne yelken beziydi, ne de ambardaydı. *Gloriana*'da değildi, hatta bir gemide de değildi. Bir at. Elleri ayakları bağlıydı. Baş aşağı lanet olası bir atın üzerindeydi!

At birkaç adım daha attı, sonra durdu. Sesler mırıldanıyor, eller onu yokluyordu sonra sertçe çekildi ve yere düşürüldü. Ne ayakta duracak ne de düşüşünü engelleyecek bir halde olduğundan *pat* diye yere düştü.

Yerde yarı büklüm yatıyor, nefes almaya çalışıyordu. Sarsılmayla nefes alma daha kolaydı. Hiç kimse onu rahatsız etmiyordu ve gittikçe etrafında olup bitenleri fark etmeye başlıyordu.

Ancak zihni pek yardımcı olmuyordu. Yanağının altındaki ıslak yapraklar serindi ve tatlı tatlı toprak kokuyorlardı. Dikkatle bir gözünü araladı. Gökyüzü maviyle mor arasında oldukça koyu bir renkteydi. Ağaçların sesini ve yakındaki suyun şırıltısını duyabiliyordu.

Her şey etrafında dönüyor gibiydi ve acı bir şekilde canlıydı. Roger gözlerini kapadı ve ellerini altındaki toprağa bastırdı.

Tanrım, neredeyim ben? Sesler sıradan geliyordu, zaten yarısı ayak ve at kişnemelerinin arasında boğuluyordu. Roger dikkatle dinlemesine rağmen kelimeleri çıkaramıyordu. Acizlikten anlık paniğe kapıldı; bunun hangi dil olduğunu bile çıkaramıyordu.

Biri kulağının, diğeri başının arkasında olmak üzere iki tane şişlik vardı ve şakakları ağrıdan çatlıyordu. Dayak yemişti ama ne zaman? Yumruklar beyninde bazı damarları koparmıştı da konuşma yeteneğini mi almıştı? Gözlerini açtı ve dikkatle sırtüstü yuvarlandı.

Esmer, kare bir yüz ilgisiz bir ifadeyle ona bir göz attı, sonra bakışlarını ata çevirdi.

Kızılderililer. Şok öyle güçlüydü ki bir anlığına acısını unutup aniden oturdu. Zorlukla nefes alıp yüzünü dizlerine dayadı. Yeniden bayılmamak için kendiyle savaşırken gözlerini kapatmış, başı çatlayacak gibi olmuştu.

Neredeydi? Neler olduğunu hatırlamak için dizini ısırdı. Görüntüler geliyordu ama mantıklı bir bütün oluşturmayı inatla reddediyorlardı.

Geminin gıcırtıları ve suyun kokusu. Camdan süzülen yakıcı güneş. Bonnet'in yüzü, siste balinaların nefes alış verişi ve küçük bir çocuk, adı… adı…

Karanlıkta kenetlenen eller ve şerbetçiotunun kokusu. *Seni eş olarak kabul ediyorum.…*

Bree. Brianna. Soğuk ter yanaklarından akıyordu ve çene kasları sıkmaktan acıyordu. Görüntüler adeta pireler gibi zihnine üşüşüyorlardı. Brianna'nın yüzü, onun yüzü, Roger onun yok olmasına izin veremezdi!

Kibar olmayan bir yüz. Dik bir burun ve buz gibi mavi gözler… hayır, soğuk değil…

Omzuna dokunan bir el, onu zihnindeki işkenceden şu ana geri getirmişti. O, eli bıçaklı bir Kızılderili idi. Roger aklı karışık bir halde yalnızca adama baktı.

Geriye taranmış saçları ve pek aptal gibi görünmeyen orta yaşlı Kızılderili, Roger'ı saçlarından tuttu ve incelercesine başını aşağı yukarı çekiştirdi. Roger'ın şaşkınlığı geçince aklına bu adamın onun derisini yüzebileceği geldi.

Roger ayaklarını karnına doğru çekti ve hızla Kızılderili'nin dizlerine vurdu. Adam çığlık atarak yere kapaklanınca Roger yan tarafına yuvarlanıp tökezleyerek ayağa kalktı ve hayatı pahasına koşmaya başladı.

Roger ağaçlara doğru giderken adeta sarhoş bir örümcek gibi koşuyordu. Gölgeler, tek sığınaydı. Peşinden bağırışlar ve yaprakları ezen hızlı ayak sesleri geliyordu. Sonra bir şey Roger'ı ayaklarından çekti ve güm diye yere düştü.

Roger daha nefesini düzenleyemeden adamlar onun üzerine üşüşmüşlerdi. Çabalaması hiç de iyi olmayacaktı. Roger'ın tekmelediği de dahil dört kişiydiler. O adam elinde hâlâ bıçakla topallayarak ona geliyordu.

"Seni incitmeyeceğiz," dedi sertçe. Roger'ın yüzüne bir tokat indirdi, sonra da eğilip Roger'ın bileklerini bağlayan deri kayışı kesti. Homurdanarak arkasını döndü ve atların yanına gitti.

Roger'ı tutan iki adam, rüzgâra tutulan ot gibi sallanmasını umursamadan onu bırakmışlardı.

Harika, diye düşündü dalgın bir tavırla. Ölmedim. Ne halt etmeye buradayım o zaman?

Buna cevabı olmadığı için eliyle yüzünü sıvazlayınca daha önceden fark etmediği ezikleri keşfetti.

Etrafı meşe ve ceviz ağaçlarıyla çevrili bir alanda duruyordu. Zemin kahverengi ve sarı yapraklarla kaplıydı. Sincaplar meşe palamudu ve fındık kabuklarını her yere dağıtmıştı. Roger bir dağın tepesindeydi; zeminin eğimi ona bunu söylüyordu, tıpkı soğuk hava ve gökyüzünün koyuluğu ona yakında güneşin batacağını söylediği gibi.

Kızılderililer - dört kişi - onu tamamen yok sayıyor, Roger'a bakmadan kamp kurma işiyle uğraşıyorlardı. Roger kurumuş dudaklarını yaladı ve dikkatle birkaç metre ötedeki yosun kaplı kayalardan gürüldeyen küçük nehrin yanına gitti.

Soğuk su dişlerini sızlatmasına rağmen kana kana sudan içti. Neredeyse ağzının bir tarafındaki dişleri dökülecekti ve yanağının iç kısmı kötü derecede kesilmişti. Dejavu hissiyle yüzünü soğuk suyla yıkadı. Sanki belli bir süre önce, aynen bu şekilde kayalardan çağlayan soğuk suyla yüzünü yıkamış ve ondan içmişti…

Fraser Tepesi… Roger, kendini toparlarken anılar iri, çirkin parçalar halinde yerine oturuyordu.

Brianna, Claire… ve Jamie Fraser. Çaresizce aradığı karışık görüntü davetsiz bir şekilde ortaya çıkmıştı; iri, sağlam kemikli, uzun düz burnun üzerindeki yana yatık gözleriyle Brianna'nın yüzü. Ancak Brianna'nın yüzü biraz yaşlanmıştı ve güneş yanığı teni erkeksi yapı ve tecrübeyle sertti, mavi

gözlerde ölümcül bir öfke hâkimdi. Jamie Fraser.

“Seni lanet olası herif,” dedi Roger usulca. “Seni lanet olası, aşağılık herif. Beni öldürmeye çalıştın.”

İlk duyduğu şaşkınlıktı ama öfke çok da uzak değildi.

Roger artık her şeyi hatırlıyordu; alandaki karşılaşmayı, ateş ve bal rengindeki yaprakları ve onların arasındaki öfkeli adamı. Kumral delikanlı, o lanet olası da kimdi? Kavga… Kaburgalarının alt tarafındaki acıyan yere dokunduğunda yüzünü ekşitti. Kavganın sonunda öleceğinden emin bir halde yerde yatıyordu Roger.

İyi ama ölmemişti. Adamla çocuğun tartıştığını duyar gibi olduğunu hatırlıyordu. Biri hemen oracıkta öldürelim derken, diğeri itiraz ediyordu ama bunu hangisi demişti bilmiyordu. Sonra biri ona yine vurmuştu. Roger ondan sonrasını hatırlamıyordu.

Şimdi etrafına bir göz attı. Kızılderililer ateş yakmış, üzerine de kilden bir demlik oturtmuşlardı. Hiçbiri ufacık da olsa onunla ilgilenmiyordu ki Roger fark edildiğinden emindi.

Belki onu Fraser ve çocuktan almışlardı ama neden? Büyük olasılıkla Fraser onu Kızılderililer’e vermişti. Bıçaklı adam ona zarar vermeyeceklerini söylemişti. Peki onunla ne yapacaklardı?

Roger etrafına bakındı. Kısa süre sonra karanlık çökecekti. Meşelerin altı çoktan kararmıştı bile.

Kızılderililerin onu önemsemediği ortadaydı çünkü onun hiçbir yere gidemeyeceğinden emindiler.

Bu rahatsız edici fikri aklından çıkararak ayağa kalktı. Her şeyden önce şu an için tek yapmak istediği patlamaya yakın mesanesini boşaltmaktı. Şişen parmakları yavaş ve beceriksizdi ama pantolonunun bağacıklarını açmayı başarabilmişti.

İlk hissi rahatlamaydı ama hissettirdiği kadar kötü değildi. Çok ağrılıydı ama dürtü onun hem bütün hem de parçalanmış olduğunu gösteriyor gibiydi.

Arkasını döndüğünde hem acısını hem de korkusunu yakıp kül etmeye yetecek kadar saf ve kör edici ateş onu rahatlatmıştı. Sağ bileğinde siyah bir başparmak izi vardı.

“Tanrım,” dedi usulca. Midesini yakan öfke sıcak ve yoğundu. Ağzındaki acı tadı alabiliyordu. Fraser Tepesi’nin orada olup olmadığını bilmeden arkasındaki dağ yamacına baktı.

“Beni bekle, aşağılık herif,” diye fısıldadı. “İkiniz de beni bekleyin. Geri dönüyorum.”

***

Ancak hemen değil. Kızılderililer bir çeşit güveci (neredeyse kaynama derecesinde olmasına rağmen elleriyle yiyorlardı) onun da yemesine izin vermişlerdi, bunun dışında ona karşı ilgisizlerdi. Roger onlarla İngilizce, Fransızca, hatta azıcık bildiği Almanca konuştu ama yine de cevap alamadı.

Uyuyacakları zaman onu bağladılar; bilekleri bağlıydı ve boynuna da bir kement geçirilmişti. İlgisizlikten mi yoksa olmadığından mı ama ona bir battaniye vermemişlerdi. O nedenle Roger azalan ateşin karşısında iki büklüm vaziyette titreyerek geceyi geçirmişti.

Uyuyabileceğini düşünmemişti ama acıdan bitkin halde uykuya dalmıştı. Fakat bölük pörçük rüya ve sürekli boğulma hissiyle kalktığından huzursuz bir uyku çekmişti.

Sabah yine yola koyulmuşlardı. Bu sefer at üzerinde değildi, elinden geldiğince yürüyordu. Boynundaki kement, gevşek bırakılmıştı ama bileğindeki halat bir atın koşum takımına bağlanmıştı. Roger birkaç kez tökezlemiş ve düşmüştü ama morarmış, acıyan kaslarına rağmen ayağa kalkmayı başarmıştı. Eğer kalkmazsa onların vicdan azabı çekmeden onu sürükleyecekleri izlenimine kapılmıştı.

Kuzeye doğru ilerliyorlardı; güneşin yönünden bunu söyleyebilirdi. Fakat bunun pek yararı olmuyordu, çünkü Roger hangi yönden yolculuğa başladıklarını bilmiyordu. Yine de Fraser Tepesi ile aralarında fazla mesafe olamazdı. Birkaç saati aşkındır kendindeydi. Hızını hesaplamaya çalışarak yanındaki atın toynak izlerine baktı. Saatte en fazla iki ya da üç mil yol alıyorlardı; çok zorlanmadan ayakta kalmayı başarabilirdi Roger.

İşaretler. Onu nereye ve neden götürdüklerini öğrenmenin bir yolu yoktu ama eğer geri dönebilirse geçtikleri bölgenin şeklini hafızasına kazımak zorundaydı. On iki metre yüksekliğinde bir tepe ve kayalıkların arasından fışkıran kaba bitkiler ve cennet hurması ağaçları…

Uzaktaki dağları gören bir tepenin yamacına varmışlardı; parlak gökyüzüne karşı kümelenmiş üç sarp zirve, soldaki diğer ikisinden daha yüksek. Roger bunu hatırlayabilirdi. Vadiden geçen bir çay ya da bir ırmak? Atları sığ yerden geçirirlerken soğuk su Roger’ın beline kadar geliyordu.

Kuzeye giden yolculuk iki gün boyunca sürmüştü. Onu esir alanlar onunla

konuşmuyordu ve Roger dördüncü günü zaman kavramını kaybettiğini, adeta bir rüyadaymışçasına transa geçtiğini ve yorgunluğun ve dağların sessizliğinin üzerine çöktüğünü fark etti. Ceketinin kenarından uzun bir ip çekip her bir gün için düğüm atmaya başladı. Hem küçük bir gerçekliğe tutunmak hem de yolculuğun ne kadar süreceğini hesaplamak içindi bu.

O geri dönecekti. Yolculuk ne kadar sürerse sürsün Fraser Tepesi'ne geri dönecekti.

***

Sekizinci günde eline bir fırsat geçti. Şimdi dağların tepesindeydiler. Bir gün önce bir geçitten geçmiş, dik bir yamaçtan aşağıya inmişlerdi. Atlar, üzerilerindeki yük gıcırdarken homurdanarak dikkatli adımlarla yol almışlardı.

Şimdi yine yukarı çıkıyorlardı ve yokuş dikleştikçe atlar da adımlarını yavaşlatıyordu. Roger yanındaki atın koşum takımına tutunarak kendisini çekmesine izin vermişti

Kızılderililer atlarından inmiş yürüyorlardı. Roger tutunduğu ata öncülük eden Kızılderili'nin sırtından sarkan uzun siyah saça bir göz attı. Bir elle tutunurken, diğeri ile onu koşum takımına bağlayan düğümü çözmekle uğraşıyordu.

Yavaş yavaş bağı açmıştı, ta ki onu ata bağlayan tek bir düğüm kalana kadar. Roger bekledi, korku ve tırmanmak için harcadığı çabadan dolayı oluşan ter damlacıkları kaburgalarından aşağıya akıyordu. Kamp yapmak için duracakları veya ata öncülük eden Kızılderili savaşçının kontrol amacıyla dönüp ona bakacak diye endişelenerek kaçırdığı her fırsat için pişmandı.

Ancak onlar durmamış ve savaşçı da arkasına dönmemişti. İşte, diye düşündü Roger ve ilk atın yamacın içinden geçen dar patikaya adımını attığını görünce kalp atışları hızlandı. Zemin oldukça sertti, aşağısı sık bitkilerle kaplıydı ve gizlenmek için uygundu.

Bir at ve başka bir at daha dar patikadan dikkatle geçti. Üçüncü attan sonra, sıra Roger'ınkindeydi. Atın keskin ter kokusunu soluyarak ona sıkıca tutundu. Bir adım, başka bir adım derken artık dar patika yolundaydılar.

Roger aniden düğümü çekti ve atladı. Dizlerinin yarısına kadar bitkilere gömüldü ve hemen ayağa kalkıp yokuş aşağı koşmaya başladı. Ayakkabıları ayağından çıktığı için onları ardında bıraktı. Küçük bir dereye girip emekleyerek karşıya geçti ve zorla ayağa kalkarak tam doğrulamadan

koşmaya başladı.

Arkasından bağrışlar duyuyordu, sonra etraf sessizliğe büründü ama Roger takip edildiğini biliyordu. Boşa harcayacak nefesi yoktu, onların da.

Roger başını bir sağa bir sola çevirip saklanmak için yer bakarken, manzara yaprak ve kayalardan oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Bir huş ağacı topluluğunu seçip içine daldı. Zemin kaygan çimenlerden oluştuğu için sendeliyor, ayakları köklere veya taşlara takılıyordu. Biraz uzaklaştıktan sonra durup arkasına bir göz attı. İki kişi; yaprakların arasından iki kişinin siyah başını görebiliyordu.

Başka bir koruya girip oradan çıkınca zikzak yaparak kırık kayalardan oluşan bir düzlükte koştu, güçlükle nefes alıyordu. Bu lanet olası geçmiş beni öldürüyor, diye düşündü ve hızını attırdı. Sonra yalnızca kaçmaya odaklandı.

Sonra tekrardan aşağıya inmeye başladı. Roger bitkilerin arasında düşe kalka ilerlerken, elleri çamurun göbeğine batıyor, parmakları görünmeyen kayalara çarpıyordu. Sonunda soluk soluğa aşağıya inebilmişti.

Tepeden aşağıya inen bir Kızılderili ise tam arkasındaydı. Roger boynundaki kemendi çıkardı ve sertçe adama vurdu. Adam geriye doğru kaymıştı ve Roger kemendi adamın boynuna geçirip sertçe çekti ve sonra da kaçtı. Adam dizlerinin üzerinde nefes nefese boynundaki kemendi çıkarmaya uğraşıyordu.

Ağaçlar. Roger'ın saklanmaya ihtiyacı vardı. Düşmüş bir kütüğün üzerinden atlayıp tökezledi ve yuvarlandı, sonra yeniden koşmaya başladı. Ladin ağaçlarından oluşan sık koru yokuşun az ötesindeydi. Kalbi güm güm atarak zorla yokuşu çıkmaya başladı.

Kamçılayan dallara karşı gözlerini yumup, milyonlarca iğne yaprakla savaşarak kendini ladin ağaçlarının arasına attı. Sonra altındaki toprak kaydı, gökyüzü ve dallardan oluşan bir bulanıklığın içine düştü.

İki büklüm vaziyette yere çarptı, nefesi kesilmişti. Sonra taşlara ve fidanlara çarpıp, toprak ve düşmüş iğne yapraklarını ezerek yuvarlanmaya devam etti.

Bir müddet sonra, takıldı ve sert bir şekilde kayarak yere düştü. Sersemlemiş ve yaraları kanar halde bir müddet öylece yattı, sonra yüzündeki toprağı ve kanı silerek acıyla yan tarafına yuvarlandı.

Roger yukarıya bakıp etrafını inceledi. Oradaydılar. Yokuşun başındaki iki kişi, dikkatle onun düşmüş olduğu yere geliyordu. Roger ellerinin ve dizlerinin üzerine yükselip hayatı için emeklemeye başladı. Dalların uçları ona çarpıyordu ve iç içe geçmiş bitkilerin arasındaki geçitten geçmeye

çalışırken üstündeki dallardan toz, yaprak ve böcekler düşüp duruyordu.

Cehennem, ilk düşüncesiydi. Ormangüllerinden oluşan bir cehennem. Yavaşladığını fark etti, eğer saatte on adım yol alırsa buna "kaçış" denebilirdi.

İçinde bulunduğu tünel, etrafında dönemeyecek kadar dardı ama arkasını görebilmek için başını yana çevirip boynunu uzatmayı başarabilmişti. Orada hiçbir şey yoktu, yalnızca belirsiz ışıkla aydınlanan, havada toz zerreciklerinin göründüğü nemli, küf kokulu bir karanlıktı. Bitki ve ormangülü dallarının haricinde hiçbir şey görünmüyordu.

Titrek kol ve bacakları artık onu taşıyamayacağı için yere çöktü. Bitkilerin arasında iki büklüm halde, çürümüş yaprak ve nemli toprağın kokusunu soluyarak bir müddet öylece yattı.

"Beni koru, dostum," diye mırıldandı kendi kendine. Durum canını acıtmaya başlıyordu. Parçalanmıştı ve birçok yeri kanıyordu. Bu loş ışıkta bile parmaklarının uçları çiğ et gibi görünüyordu.

Yaralarına şöyle bir göz atarken peşinden geliyorlar mı diye etrafı dinledi. Şaşırtıcı değildi, gelen yoktu. Cross Creek'teki tavernalarda ormangülleri cehenneminden bahsedildiğini duymuştu; iç içe geçmiş ormangüllerinin arasında bir sincabı kovalayan av köpeklerinin kaybolup bir daha görünmediği hikâyesi.

Roger bu hikâyelerin abartılmış olmasını umdu ama çevresi hiç de iç açıcı değildi. Nereye gideceğini bilmiyordu. Baktığı her yer aynıydı. Kümelenmiş soğuk, derimsi yapraklar, sık bitkiler ve ince dallar, adeta arapsaçı gibi iç içeydiler.

Hafiften panikleyerek hangi taraftan geldiği hakkında da bir fikri olmadığını fark etti.

Başını dizlerine dayayıp düşünmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Her şeyden önce sağ ayağı kenarından kanıyordu. Yırtılmış çoraplarını çıkarıp bir tanesini ayağını sarmak için kullandı. Kafa derisindeki yırtığı sarmak için bir bandaja ihtiyaç duyması kadar kötü bir şey yoktu. Başındaki yara hâlâ kanıyordu ve yapış yapıştı.

Elleri titriyordu; bir çorapla başını sarmak oldukça zordu. Yine de bu küçük hareket onu rahatlatmıştı. Şimdi diğer düşüncesine geçebilirdi. İskoçya'da sayısız küçük dağı tırmanmıştı, dahası kaya ve süpürge otlarının arasında kaybolan turistlerin bulunmasına yardım etmişti.

Eğer vahşi bir bölgede kaybolmuşsanız, yapılacak şey, olduğunuz yerde durup birinin sizi bulmasını beklemekti. Tabii bulunmak istemediğin kişiler

tarafından aranıyorsanız buna pek başvurulmaz, diye düşündü.

Sık dalların arasından yukarıya bakmaya başladı. Gökyüzünü görebiliyordu ama ormangülleri neredeyse yaklaşık yedi metre yüksekliğindeydi. Ayağa kalkmanın bir yolu yoktu, yalnızca birbirine geçmiş dalların altında doğrularak oturabilirdi.

Bu cehennemin ne kadar büyük olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Dağlardaki yolculuklarında fundalıklarla kaplı yokuşları, yeşil ormangülleriyle kaplı vadileri ve yaprakların arasından çıkmayı başarabilmiş birkaç inatçı ağaç görebilmişti. Sonra yine dokuz metre kareden fazla olmayan küçük karışık alanın etrafından dolanmışlardı. Böyle bir şeye yakın olduğunu biliyordu ama hangi yöne gideceğini bilmediği için bu bilgi yararsızdı.

Roger çok üşüdüğünü fark etti, elleri hâlâ titriyordu. Şoktan, diye düşündü. Şok için ne yapılırdı? Sıcak içecekler, yorganlar. Kanyak. Evet, bu. Ayakları yükseğe kaldırmak. Yapabileceği şey buydu.

Küçük bir atak geçiriyordu, göğsünü ve omuzlarını kaplayan ıslak, yarı çürümüş yaprakları silkeleyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Topuklarını bir dala dayayıp titreyerek gözlerini kapadı.

Artık onun peşinden gelmiyorlardı. Neden gelsinlerdi ki? Eğer aceleleri yoksa en iyisi beklemekti. Eninde sonunda ortaya çıkacaktı - eğer çıkabilirse.

Aşağıdaki herhangi bir hareket, üstteki yaprakları titretir ve bekçilerine yerini gösterirdi. Onun nerede olduğunu biliyor olmaları ve bekliyor oldukları düşüncesi tamamen sevimsizdi. Gökyüzü koyu safir rengindeydi; vakit akşamüstünü gösteriyordu. Hareket etmeden önce karanlık çökene kadar bekleyecekti.

Ellerini göğsüne kavuşturup dinlenmeye, mevcut durumdan başka bir şeyi düşünmeye çalıştı. Brianna. Onu düşünecekti. Artık öfke ve şaşkınlık yoktu, bunun zamanı değildi.

O geceyi hatırlıyordu. Karanlıkta ona yaslanan bedeni sıcacıktı. Bedenindeki elleri öyle samimi, meraklı ve hevesliydiler ki. Çıplaklığındaki cesaret. Bu anlık inanç sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Yavaş yavaş titremesi geçti ve uykuya daldı.

Ay doğduktan sonra uyandı Roger. Ayı görmese de gökyüzünü kaplayan aydınlığı görebiliyordu. Kaskatı kesilmiş, üşüyordu ve her yeri ağrıyordu. Acıkmıştı da ve fena halde susamıştı. Eğer bu lanet olası yerden çıkabilirse en azından su bulabilirdi, çünkü bu dağların her yerinde çay vardı. Adeta sırtüstü

duran bir kaplumbağa gibi sakar hareketlerle yavaşça döndü.

Önündeki yol seçenekleri birbirlerinin aynısıydı. Emekleyerek bir yola koyuldu; oyuklardan geçiyor, dalları kırıyor ve elinden geldiğince düz bir şekilde ilerlemeye çalışıyordu. Bir düşünce Kızılderililer'den daha çok korkutuyordu onu; yönünü kolayca kaybedip körü körüne bir labirentte dolaşıyor olmak. Sonsuza dek tuzağa düşmüş gibi olduğu yerde dönüp durabilirdi. Av köpeklerinin hikâyesi abartı ihtimalini kaybetmişti.

Küçük bir hayvan elinin üstünde gezinince, Roger korkudan irkilip elini üstteki dallara çarptı. Dişlerini sıktı ve bir seferde birkaç adım ilerlemeye devam etti. Etrafında cırcırböcekleri ötüyordu ve onun varlığından rahatsız olduklarını gösteren sayısız küçük ses vardı. Roger hiçbir şey göremiyordu. Bulunduğu yer zifiri karanlıktı. Ancak bunun da iyi yanı vardı; sürekli hareket edişi onu ısıtıyordu. Ter damlaları çenesinden akıyordu.

Ne zaman soluklanmak için dursa ya yön ya da takipçilerini gösteren bir ipucu arıyordu ama gece kuşlarının ötüşü ve yaprakların hışırtısından başka bir şey duymuyordu. Koluyla terleyen yüzünü silip yoluna devam etti.

Kayayı bulduğunda ne kadar gitmiş olduğunu bilmiyordu. Ya da başı önde gittiği için onu bulduğunu da bilmiyordu. Roger başını ovup bağırmamak için dişlerini sıkarak geriye doğru sendeledi.

Acıdan gözlerini kırpıştırarak bir elini uzatınca neye çarptığını anladı. İri bir kaya parçası değildi; yüzeyi düz bir kayaydı. Hem de uzun. Sert yüzey onun uzanabileceği yükseklikteydi.

Yan tarafına doğru taşı yoklayarak etrafında dolandı. Onun yakınında kalın bir gövde vardı; omuzları onun arasındaki aralıkta sıkışmıştı. Bir müddet kıvrıldıktan sonra sonunda başını ve omuzlarını diğer tarafa geçirebildi ama dengesini kaybedip yüzüstü yere düştü.

Azimle ellerinin üzerinde yükseldi ve ellerini görebildiğini fark etti. Şaşkınlıkla yukarıya ve etrafına baktı.

Açık bir alandaydı. Yalnızca açık değil, boş bir alandaydı. Hevesle öne doğru kıvrılıp ormangüllerinden kurtuldu.

Açık bir alanda duruyordu, küçük meydanın diğer tarafında yükselen bir kayalık duvarıyla yüz yüzeydi. Gerçekten bir meydandı burası; altındaki yumuşak toprakta hiçbir şey yetişmemişti. Şaşkınlıkla soğuk havayı içine çekerek yavaş yavaş etrafında döndü.

"Yüce Tanrım," dedi yüksek sesle. Dikili taşlarla çevrili, kabaca oval şeklindeki meydanın bir ucu kayalıkla kapalıydı. Taşlar halkanın etrafını

sarıyordu, birkaç tanesi düşmüştü ve iki tanesi de arkalarındaki kök ve bitkilerin baskısıyla yerlerinden oynamıştı. Roger taşların üzerinden ve aradaki aralıktan ormangüllerinin yükseldiğini görebiliyordu ama halkanın içinde bitki diye bir şey yoktu.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissederek yavaşça halkanın merkezine doğru yürümeye başladı. Bu olamazdı ama olmuştu işte. Ve neden olmasındı? Eğer Geillis Duncan haklıysa… Arkasına döndü ve kayalığı aydınlatan ay ışığını gördü.

Taşları incelemek için yaklaştı. Üzerilerine kazınmış birkaç resim vardı, bazıları el büyüklüğündeyken diğerleri neredeyse onun boyu uzunluğundaydı. Halkalar ve dans eden veya ölmekte olan eğilmiş bir adam figürü. Adeta kuyruğunu takip eden bir yılan gibi görünen halka neredeyse kapalıydı. Bunlar uyarı işaretleriydi.

Roger yeniden ürpererek elini pantolonunun dikiş yerine uzattı. Hâlâ oradaydılar; elde etmek için hayatını riske attığı iki mücevher, kendisi ve Brianna'nın güvenliği için umduğu küçük pasaportlar.

Roger hiçbir şey duymuyordu, ne uğultu ne de vızıltı. Sonbahar havası soğuktu, hafif rüzgâr ormangüllerinin yapraklarını kımıldatıyordu. Lanet olsun hangi tarihteydi? Bilmiyordu, uzun zaman önce zaman kavramını kaybetmişti. Eylül'ün başında Brianna'yı Wilmington'da bıraktığını sanıyordu. Bonnet'i takip edip mücevherleri çalma fırsatını elde etmek çok daha uzun zaman önceydi, diye düşünüyordu. Şimdi ekim sonu olmalıydı - Samhain Festivali yani Cadılar Bayramı neredeyse gelmek veya geçmek üzereydi.

Acaba bu halka da aynı tarihleri mi takip ediyordu? Öyle olacağını sanıyordu; eğer Dünya'nın güneşin etrafındaki döngüsü aynıysa, o zaman bütün geçitler de aynı şekilde açılır veya kapanırdı.

Roger kayalığa iyice yaklaşınca onu gördü. Kayanın alt tarafına yakın bir yerde açıklık vardı. Serin gece havasıyla alakası olmayan bir ürperti bedenini sardı. Parmakları mücevherlerin küçük yuvarlak sertliğini sıkıca kavradı. Hiçbir şey duymuyordu. Geçiş açık mıydı? Öyleyse…

Kaçış. Bu olacaktı. Peki hangi zamana kaçmak? Ve nasıl? Geilie'nin büyülü sözleri aklında belirdi. Lal taşı boynunda asılıydı. Ben sadık olacağım.

Sadık. Kaçmaya çalışmak demek, Brianna'yı terk etmek demek. Peki o seni terk etmedi mi?

"Hayır, o böyle yaptıysa lanetlenirim!" diye fısıldadı kendine. Onun böyle

davranışında başka bir neden vardı, biliyordu.

O ailesini buldu, yeterince güvende. “Bu nedenle bir kadın ailesini bırakmalı ve kocasına bağlı olmalı.” Güvenlik önemli değil; aşk önemli. Eğer Roger güvenliğe değer verseydi bu umutsuz boşluğa düşmezdi.

Elleri titriyordu; parmaklarının altındaki sert kumaşın nemliliğini hissedebiliyordu, yırtılmış parmak uçları yanıyor ve zonkluyordu. Kayalıktaki yarığa doğru bir adım daha attı, gözleri içerideki zifiri karanlığa odaklıydı. Eğer içeri girmezse… önünde iki seçenek vardı. Ya ormangüllerine geri dönecekti ya da önündeki yarıktan geçecekti.

Kayanın yüksekliğini görmek için başını geriye attı. Karanlıkta seçilmeyen bir yüz, yukarıdan ona bakıyordu. Hareket etmeye veya düşünmeye fırsatı kalmadan kolları bedenine bastırılarak halattan bir kement kibarca boynuna geçirildi.

23
Firar

River Run

Aralık 1769

Yağmur yağmıştı, yakında kar da yağacaktı. Su damlacıkları Hector Cameron'ın mezarının üstündeki mermer gülün taç yaprağının altından damlıyordu ve briket duvar yağmurdan simsiyah görünüyordu.

Semper Fidelis (Daima Sadık), yazıyordu isminin ve tarihin altında. Semper Fi. Bir keresinde bir bahriye adayıyla çıkmıştı; ona vermeye çalıştığı yüzüğün içinde bu yazıyordu. Daima sadık. Peki Hector Cameron kime sadık kalmıştı? Eşine? Prensine?

O geceden beri Jamie Fraser'la konuşmamıştı Brianna. Ne de Jamie onunla konuşmuştu. Öfkeyle söylediği son sözlerden itibaren bir daha konuşmamışlardı. "Benim babam asla böyle bir şeyi yapmazdı!"

Brianna son sözleri söylediğinde Jamie'nin yüzündeki ifadeyi hâlâ görebiliyordu. Keşke bunu unutabilseydi. Jamie Fraser tek kelime bile etmeden arkasını dönmüş ve kulübeyi terk etmişti. Ian da sessizce onun peşinden gitmişti. İkisi de o gece eve dönmemişti.

Hıçkırıklara boğulurken annesi onun yanında kalmış, başını okşamış ve yatıştırıcı sözler söylemişti. Ancak annesi başını kucağına alıp ıslak bezlerle yüzünü silerken bile, Brianna annesinin bir yarısının o adamın peşinden gidip onu rahatlatma isteğiyle yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordu. Ve bunun için de o adamı suçluyordu Brianna.

O geceden beri Brianna kendini rahat bırakmamıştı. Kendini topladığında annesine iyi olduğunu söylemiş ve yatağa gitmesi için ısrar etmişti. Ancak kendisi sabaha kadar oturmuştu. Gözleri öfke ve odun dumanından yanarken, önündeki masada Roger'ın resmi duruyordu.

O şafak vaktinde gelip Brianna'ya bakmadan annesine seslenmişti. Avluda ona bir şeyler mırıldandıktan sonra annesi endişeli gözlerle eve geri gelmiş ve onun eşyalarını toplamaya başlamıştı.

Brianna'yı buraya, River Run'a getirmişti. Brianna da onlarla gitmek ve hiç

gecikmeden Roger'ı bulmak istemişti. Ancak Jamie Fraser boyun eğmezdi ve annesi ona uymak zorunda kalmıştı.

Aralık sonuydu ve kar dağ eteklerini örtmüştü. Brianna neredeyse dört aylık hamileydi; artık karnı belli olmaya başlamıştı. Yolculuğun kaç gün süreceğini söylemek imkânsızdı ve Brianna dağ eteğinde doğum yapmayı istemediği fikrini kabul etmek zorunda kalmıştı. Annesinin fikrine karşı gelebilirdi ama Jamie Fraser'ın inatçılığı söz konusuyken mümkün değildi.

Anıt mezarın mermerine alnını dayadı Brianna. Yağmurun çiselediği soğuk bir gündü ama sanki ateşliymiş gibi yüzü yanıyordu ve şişmişti.

Onu duymayı ve görmeyi engelleyemiyordu bir türlü. Bir şeytanın maskesi gibi öfkeye bürünmüş yüzünü. Öfke ve küçümsemeyle kabalaşan, onun onurunu kirlettiği için Brianna'yı sürekli suçlayan sesi.

"Onurun mu?" demişti Brianna kuşkuyla. "Onurun? Senin lanet olası onurun her şeyin sebebi zaten!"

"Sen benimle bu şekilde konuşamazsın!"

"Lanet olası istediğimi söylerim ben!" diye patlamıştı Brianna ve yumruğunu masaya indirip tabakları kırmıştı.

Jamie de aynısını yapmıştı. Annesi bir-iki kez onları durdurmaya çalışmıştı - Brianna çok sonradan annesinin koyu altın rengi gözlerindeki sıkıntıyı hatırlıyordu - ama ikisi de birbirlerine odaklandıkları için onu önemsememişlerdi.

Annesi bir keresinde ona huyunun İskoçyalılar'a çektiğini söylemişti; yavaş tutuşan ama tutuştu mu uzun uzun yanan. Şimdi bunun nereden geldiğini biliyordu ama bu bilgi pek de yardımcı olmuyordu.

Bağdaştırdığı kollarını anıt mezara dayadı ve yüzünü de kollarına dayayarak belirsiz yün kokusunu soludu. Bu ona babasının, gerçek babamın, diye düşündü yalnızlık hissederek, giymeyi sevdiği el örmesi kazağını hatırlatmıştı.

"Neden ölmek zorundaydın ki?" diye fısıldadı nemli yünün derinliklerine. "Ah, neden?" Eğer Frank Randall ölmeseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı. O ve Claire, hâlâ Boston'daki evlerinde olacaklardı ve onun kendi ailesiyle hayatına el değmeyecekti.

Ancak babası gitmiş, yerini bir yabancıya bırakmıştı; onun yüzünü taşıyan ama onun kalbini anlamayan adama, hem ailesini hem de evini alan ama bununla yetinmeyip onun aşkını, sığınağını alıp geriye ona bu yabancı, kurak

yeri bırakan adama.

Brianna, örme yünün içine sızan rüzgârla ürpererek şalı iyice omuzlarına sardı. Yanına pelerinini almalıydı. Brianna annesinin beyaz dudaklarını öpmüş ve Jamie Fraser'a bakmadan orayı terk edip koşarak bu ölü bahçeye gelmişti. Onların gittiğinden emin olana kadar burada bekleyecekti. Donarsa donsun, önemli değildi.

Arkasındaki kiremit yoldan ayak seslerinin geldiğini duyunca doğruldu ama arkasına dönmedi. İçeriye gelsin diye onu ikna etmeye belki bir hizmetçi veya Jocasta geliyordu.

Ancak adımlar, bir erkeğe uyacak uzunlukta ve sağlamlıktaydı. Brianna sertçe gözlerini kırpıştırıp dişlerini sıktı. Arkasına dönmeyecekti.

"Brianna," dedi Jamie usulca arkasından. Brianna ne cevap verdi ne de hareket etti.

Jamie hafiften homurdandı - öfkeden mi yoksa sabırsızlıktan mı?

"Sana bir şey söyleyeceğim."

"Söyle," dedi Brianna. Kelimeler, adeta kırık bir şey yutmuşçasına boğazını yakmıştı.

Yeniden yağmur başlayacaktı; taze damlacıklar önündeki mermere düşerken saçlarına çarpan damlaların soğukluğunu hissedebiliyordu.

"Onu eve, sana getireceğim," dedi Jamie Fraser usulca, "ya da ben de dönmeyeceğim."

Brianna arkasına dönemedi. Arkasındaki taş yolda hafif bir tıkırtı oldu ve sonra ayak sesleri uzaklaştı. Yaşlar görüşünü engellemeden önce mermer güllerin üstündeki damlalar birikti ve aşağıya akmaya başladı.

Sonunda arkasına döndüğünde taş yol boştu. Ayakucunda, üzerine taş konmuş yağmurdan ıslanan katlı bir kâğıt vardı. Brianna onu aldı ve açmaya korkarak elinde buruşturdu.

***

Şubat 1770

Endişe ve öfkeye rağmen Brianna, River Run'ın günlük işlerine kolayca

kaptırmıştı kendini. Büyük halası, onun arkadaşlığından zevk alıyor, dikkatini dağıtması için onu teşvik ediyordu; onun çizimde yetenekli olduğunu öğrenen Jocasta, Brianna kullansın diye kendi resim malzemelerini getirmişti.

Tepe'deki kulübenin aksine River Run'da hayat, neredeyse lükstü. Yine de Brianna alışkanlıkla şafak vakti uyanıyordu. Bitkin bir şekilde geriniyor, samandan yapılma soğuk yatağın aksine onu kucaklayan kuş tüyü yorganların içinde yuvarlanıyordu.

Şömine yanıyordu ve ateşten islenmiş bakırdan büyük bir ibrik de hemen yanındaydı. Yıkanması için sıcak su getirilmişti; metalin üstünden sızan küçük buharları görebiliyordu. Hâlâ oda soğuktu ve dışarıdaki hava buz mavisiyle aydınlanıyordu. Sessizce gelmiş ve gitmiş olan hizmetçi, şafak sökmeden kalkmış ve su almak için buzları kırmış olmalıydı.

Brianna, köleler tarafından hizmet görmekten suçluluk duymalıyım, diye düşündü uykulu halde. Bunu daha sonra hatırlamalıydı. Sonraya kadar düşünmemesi gereken bir sürü şey vardı, fazlasından zarar gelmezdi.

Şimdi bedeni sıcacıktı. Uzaktan gelen evdeki küçük sesleri duyabiliyordu; ev halkının iç rahatlatıcı itişme sesleri. Ateşteki odun çıtırtısının haricinde oda sessizdi.

Brianna hâlâ yarı uykulu sırtüstü yuvarlanıp bedenini dinlemeye başladı. Bunu her sabah yapıyordu. Onlu yaşlarını sürerken yarı bilinçli yapmaya başlamış olduğu ve gecenin küçük değişikliklerini keşfetmek için artık bilerek yaptığı bir şeydi.

Bedenindeki bir yabancı yeterli, diye düşündü. Yorganı aşağıya itip ellerini yavaşça sessiz karnında gezdirdi. Birkaç dakika dönmüş olduğu için içindeki sakin de yavaşça dönünce bedenini hafif bir ürperti kapladı.

"Merhaba," dedi usulca. Şişlik eline karşı gerindi, sonra durdu. İçerideki sakin gizemli rüyalarına geri dönmüştü.

Brianna, Jocasta'nın penyeden geceliğini yukarı sıyırdı, uzun bacaklarını ve yukarıdaki yumuşak kıvrımı açığa çıkarmıştı. Teni bu sabah adeta yeni deri değiştirmiş yılanınki gibi farklıydı, narin ve parlak. Sonra doğrulduğunda, hava tenine temas ettiğinde daha bir sertleşti.

Yastıklara yaslanıp ışığın odayı doldurmasını izledi. Ev canlanmıştı. İş başındaki insanların belirsiz seslerini duyunca rahatladığını hissetti. O küçükken, yaz sabahları uyanır penceresinin altından babasının çim biçme makinesinin seslerini, bir komşuyla konuşmasını dinlerdi. Onun orada olduğunu bilince kendini güvende hissederdi.

Son zamanlarda şafak vaktinde uyanıp Jamie Fraser'ın atlarla Gaelce konuşmasını duymuş ve aynı hissin geri döndüğünü hissetmişti. Ancak dahası yoktu.

Annesinin dediği doğruydu. Rızası veya bilgisi olmadan değişiyordu ve bunu sonradan fark ediyordu. Yorganları bir yana atıp ayağa kalktı. Onu korumak artık kimsenin görevi değildi. Onu koruma görevi artık kendine aitti.

Bebek karnındaydı ve ne tuhaftır ki ona cesaret veriyordu. Brianna ilk kez bunun için şükrediyor ve onunla barışıyordu. Bedeni, zihninden çok önce bunun farkındaydı. Annesinin söylediği şey doğruydu. "Bedenini dinle."

Pencere pervazına yaslanıp mutfak bahçesini örten karı izlemeye başladı. Uzun karaağaçlar duvarlı bahçe boyunca sınır oluşturuyordu. Bu çorak dalların ötesinde dağlar uzanıyordu.

Brianna öylece durmuş bedenindeki ritimleri dinliyordu. Bedenindeki davetsiz misafir, hafiften hareket etmişti. Bebeğin hareketlerindeki bağlar, kendi nabzıyla kaynaşıyordu. Kalp atışlarında daha küçük kalp atışları duyduğunu düşünüyordu. Kötü bir şey olsa bile bu sesi rahatlatıcı bulurdu. Pencere çerçevesine biraz daha yaslanınca onun hafiften çıtırdadığını hissetti. Kötü bir şey olursa yine de tamamen yalnız değildi.

24
Suç

Jamie, Fraser Tepesi'nden ayrılıp Termago köyünde Tuscaroran'a varana kadarki yolculuğumuzda nadiren birileriyle konuştu. Ben ise Brianna'yı ardımda bırakmakla suçluluk, Roger için korku ve Jamie'nin sessizliğiyle acıdan perişan halde at sürüyordum. Jamie, Ian ile kısaca konuşmuş, Cross Creek'te ise gerektiğinde Jocasta ile konuşmuştu. Benle ise hiç konuşmamıştı.

Ona Stephen Bonnet'i anlatmadığım için bana kızdığı ortadaydı. Bunun yüzünden olanları düşününce ben de kendimi suçluyordum. Jamie altın yüzüğü almıştı ve onunla ne yapacağı hakkında bir fikrim yoktu.

Hava aralıklarla yağıyordu. Dağların tepesinde salınan bulutlar öyle alçaktaydı ki yüksek bölgelerde atlarımız nemden ıslanmış vaziyette yoğun sisin arasından geçmek zorunda kalmıştık. Gece ise barınak niyetine ne bulduysak orada küçük bir ateşin etrafında toplanıp nemden ıslanmış battaniyelerimize sarınıp uyumuştuk.

Anna Ooka'da bizi tanıyan bazı Kızılderililer, Termago'ya vardığımızda bizi karşıladılar. Kısraklarımızdan yüklediğimiz viski fıçılarını indirirken birkaç kişinin onları incelediğini gördüm ama hiçbiri onları çalmaya kalkışmadı. İki kısrak dolusu viski vardı; bir düzine küçük fıçı, Fraser'ın yıllık damıtma hissesiydi, yani bizim yıllık gelirimizdi. Ticaret açısından bir kralın vergisiydi. Genç bir İskoçyalıyı kurtarmaya yeter, diye umuyordum.

Bununla takas yapmamız en iyi ve tek seçeneğimizdi ama çok da tehlikeliydi. Jamie, bir fıçıyı köyün reisine verdi ve Ian ile birlikte sorularını sormak için evlerden birine girip gözden kayboldu. Ian, Roger'ı Tuscarora'daki bazı arkadaşlarına vermişti ama onu nereye götürmüş olduklarını bilmiyordu. Oranın Tennago olduğunu umuyordum. Eğer öyleyse bir ay içerisinde River Run'a geri dönebilecektik.

Ancak bu ihtimal zayıftı. Jamie, Brianna ile şiddetli bir şekilde kavga ettiği sırada, Ian'dan Roger'ın bir daha geri gelemeyeceğinden emin olmasını istediğini kabul etti. Fraser Tepesi'nden Tennago, yaklaşık on gün sürüyordu ve öfkeli bir babanın amacı için oldukça yakın bir mesafeydi.

Bana Roger ile ilgili bilgi verebilecek kadınlara sorular sormak istiyordum, fakat evdeki hiç kimse ne Fransızca ne de İngilizce biliyordu ve ben de nezaketen cevap verebilecek kadar Tuscaroran dilini biliyordum. Ian ve

Jamie’nin diplomatik görüşmeleri yapmaları daha iyiydi. Jamie’de dil yeteneği olduğu için Tuscaroran’a da hâkimdi. Vaktinin yarısını Kızılderililer ile ava gitmekle geçiren Ian ise anadili gibi konuşuyordu.

Kadınlardan biri bana, dumanı üstünde balıkla pişirilmiş tahıl tabağı uzattı. Ayıp olmasın diye yemekten bir kaşık almak için eğildiğimde gömleğimin altındaki muskanın öne doğru kaydığını hissettim. Onun küçük ağırlığı hem acı hem de huzur veriyordu.

Hem Nayawenne’nin muskasını hem de kızıl ardıcın altında bulmuş olduğum oymalı opali yanımda getirmiştim. İlkini birilerine verme amacıyla yanıma almıştım, ikincisini ise viskinin yanında pazarlığı arttırmak için gerekir diye. Aynı sebeple Jamie de sahip olduğu bütün küçük değerli eşyalarını yanında getirmişti; Brianna’nın ona İskoçya’dan getirmiş olduğu yakut yüzük hariç.

Belki geri dönemeyiz diye (ki bu da ihtimal dahilindeydi) yakutu Brianna’ya bıraktık. Geillis Duncan’ın mücevher kullanma teorisi ne derece doğruydu bilmiyorduk ama en azından Brianna’da bir taş vardı.

River Run’dan ayrıldığımızda sıkıca sarılıp beni öpmüştü. Ne gitmek ne de kalmak istemiştim. Kalıp Brianna’ya göz kulak olmak ve aynı nedenden Jamie ile gitmek arasında sıkışıp kalmıştım.

“Gitmek zorundasın,” demişti Brianna kararlıca. “Ben iyi olacağım. Bir at kadar güçlü olduğumu söyleyen sendin. Sana ihtiyacım olmadan çok önce geri geleceksin zaten.”

Bize arkası dönük babasına bir göz atmıştı; Jamie ahırda atları ve kısrakları hazırlıyordu. Sonra da ifadesizce bana bakmıştı Brianna.

“Gitmek zorundasın anne. Roger’ı bulma konusunda sana güveniyorum.” *Sen* kelimesindeki vurgu rahatsız ediciydi ve Jamie’nin bunu duymamış olmasını ummuştum.

“Sen Jamie’nin yapamayacağını mı sanıyor- ”

“Bilmiyorum,” diye araya girmişti. “Onun ne yapacağını bilmiyorum.” Çenesi, anlamını bildiğim şekilde dikleşmişti. Tartışmak yararsızdı ama yine de deniyordum.

“*Ben* biliyorum,” dedim kararlıca. “O senin için her şeyi yapar, Brianna. Her şeyi. Sen olmasan bile Roger’ı geri getirmek için her şeyi yapardı. Onuru- ” Yüzü ifadesizleşti ve bunu söylemekle hata yaptığımı anladım.

“Onuru,” dedi. “Bütün mesele de bu ya. Roger’ı geri getirdiği sürece sorun

yok sanıyorum.” Rüzgâra karşı başını eğerek arkasını döndü.

“Brianna!” dedim ama o, şalını iyice sarınarak omuzlarını düşürdü.

“Claire Yenge? Artık hazırız.” Ian yanımızda belirmiş, bir Brianna’ya bir bana bakıyordu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Bakışlarımı Brianna’ya çevirdim, onu bu şekilde bırakmak istemiyordum.

“Bree?” dedim yeniden.

Sonra Brianna bir hışımla arkasına dönüp beni kucakladı. Yanağıma değen yanağı buz gibiydi.

“Geri gel!” diye fısıldadı. “Ah, anne, sağ salim geri gel!”

“Seni bırakamam Brianna, yapamam!” Bıraktığım ve yeniden kavuştuğum çocuğuma sıkıca sarılmıştım ama o kollarımdan sıyrıldı, artık tek başına dimdik durabilen bir kadındı.

“Gitmek zorundasın,” diye fısıldadı. Kayıtsızlık maskesi düşmüştü ve yanakları ıslaktı. Ahıra giden kemerli yola göz attı. “Onu geri getir. Onu geri getirebilecek tek kişi sensin.”

Beni çabucak öpüp arkasını döndü ve koştu. Ayak sesleri taş yolda çınlıyordu.

Jamie ahırdan çıktığında onun adeta bir ölüm perisi gibi fırtınalı havada koştuğunu gördü. Öylece durup onun ardından bakıyordu. Yüzü ise ifadesizdi.

“Onu bu şekilde bırakamazsın,” diyerek, şalımın ucuyla yanaklarımı sildim. “Jamie, peşinden git. Lütfen git ve en azından ona hoşça kal de.”

Jamie bir müddet öylece durunca beni duymazlıktan gelmiş olduğunu sandım. Fakat sonra döndü ve ağır adımlarla taş yolun aşağısına gitti. İlk yağmur damlaları düşmeye, tozlu yolda takırdamaya başlamıştı ve rüzgâr, Jamie giderken pelerinini uçuruyordu.

“Yenge?” Ian kolumdan tutmuş hafiften çekiştiriyordu. Onunla gittim ve kısrağa binmem için elini ayağımın altına koymasına izin verdim. Birkaç dakika içinde Jamie geri geldi. Bana bakmadan atına bindi ve Ian’a başıyla işaret ettikten sonra arkasına bakmadan avludan çıktı. Ben arkama bakmıştım ama Brianna’dan iz yoktu.

***

Güz geldiğinden beri geceler uzamıştı ve Jamie hâlâ Nacognaweto ve köyün

reisi ile birlikte evdeydi. Ne zaman evden biri çıksa bakıyordum ama onu göremiyordum. Sonunda kapıdaki post kalktı ve Ian arkasında küçük bir figürle belirdi.

“Sana bir sürprizim var yenge,” dedi sevinçle ve kenara çekildi. Köle kadın Pollyanne’nın gülen yuvarlak yüzü karşımdaydı.

Ya da eski köle demek daha doğruydu. Elbette burada özgürdü. Gülerek yanıma oturdu ve giydiği geyik derisi mantosunu kaldırıp bana kollarının arasındaki, onun gibi güler yüzlü bir erkek çocuğunu gösterdi.

Ian’ın tercümanlığı, kızın az da olsa İngilizce ve Gaelce bilmesiyle derin bir sohbete daldık. Myers’in tahmin etmiş olduğu gibi Tuscaroranlar onu hoş karşılayıp kabileye kabul etmiş ve şifacılığına değer vermişlerdi. Kızamık salgınında dul kalan bir adamla evlenmiş, birkaç ay önce de bu yeni misafiri ona sunmuştu.

Kızın hem özgürlüğü hem de mutluluğu bulmuş olduğuna sevinerek, içtenlikle onu tebrik ettim. Eğer Tuscaroranlar ona iyi davrandılarsa, belki Roger’a da korktuğum kadar kötü davranmamışlardır, diye düşündüm.

Bununla birden aklıma bir şey geldi ve boynumdan Nayawenne’nin muskasını çıkardım.

“Ian, bunu kime verebileceğimi bir sorabilir misin?”

Ian onunla Tuscaroran dilinde bir şeyler söyleyince kız ilgiyle öne doğru eğilip muskayı incelemeye başladı. Sonunda başını iki yana salladı ve endişeli bir şekilde cevap vererek arkasına yaslandı.

“Onu istemeyeceklerini söylüyor, yenge,” diye tercüme etti Ian. “Bu *şamanın* ilacıymış ve çok tehlikeliymiş. Ait olduğu kişiyle gömülmesi gerekirmiş. Şamanın hayaleti onları cezbedecek korkusuyla kimse ona dokunmazmış.”

Avucumdaki deri keseyi tutarken tereddüt içindeydim. Canlı bir şeyi tuttuğum o tuhaf his, Nayawenne’nin ölümünden beri tekrarlanmamıştı. Avucumda bir şeyin kımıldadığı hayalden ibaretti elbette.

“Ya şaman gömülmediyse diye sorar mısın? Ya cesedi bulunmadıysa?”

Pollyanne’nın yuvarlak yüzü, ciddi bir ifadeye bürünmüştü, dinliyordu. Ian sorusunu bitirip cevap verdiğinde kız başını iki yana sallıyordu.

“O zaman hayaletin seninle birlikte geleceğini söylüyor, yenge. Buradaki kimseye onu göstermemen gerektiğini söylüyor, yoksa korkarlarmış.”

“O korkmuyor, değil mi?” Pollyanne bu soruyu anlamıştı; başını iki yana

salladı ve göğsüme dokundu.

“Artık Kızılderili,” dedi kısa ve öz. “Her zaman değil.” Ian’dan yana dönüp onun aracılığıyla bana kendi halkının ölülerin ruhlarına saygı gösterdiklerini açıkladı. Aslında korunma ya da öğüt için büyükbabanın veya bir atasının başını ya da başka bir yerini yanında bulundurmak alışılmamış bir şey değildi. Hayır, bir hayaletin benimle yürümesi onu rahatsız etmiyordu.

Bu düşünce beni de rahatsız etmiyordu. Aslında Nayawenne’nin benimle birlikte yürüyor olduğu düşüncesini bu şartlar altında rahatlatıcı buluyordum. Muskayı yeniden gömleğimin altına soktum. Bir dostun dokunuşu gibi yumuşak ve sıcaktı tenimde.

Evdekiler kendi kulübelerine gidene ve dumanlı odayı horultular doldurana kadar sohbet ettik. Jamie’nin yanımıza gelişine şaşırmıştık, çünkü beraberinde soğuk havayı da getirmişti.

Bu Pollyanne’nın müsaade istemesine neden oldu ama bana bir şey söyleme konusunda tereddütlüydü. Jamie’ye bir göz attı, sonra da omuzlarını silkti ve kararını verdi. Ian’a yanaşıp bir şeyler mırıldandı. Sesi kayaların üzerinden akan bal gibiydi. Sonra beni hafifçe kucaklayıp oradan ayrıldı.

Ian şaşkınlık içerisinde onun ardından bakakalmıştı.

“Sana ne dedi, Ian?”

Seyrek kaşlarını endişeyle çatan Ian, benden yana döndü. “Benden Jamie Dayı’ma kadının bıçkı atölyesinde öldüğü gece bir adam gördüğünü söylememi istedi.”

“Ne adamı?”

Hâlâ kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Onu tanımıyormuş. Yalnızca beyaz, yapılı ve ne dayım ne de benim kadar uzun olan bir adam olduğunu söyledi. Onu değirmenden çıkıp hızla ormana doğru yürürken görmüş. Karanlıkta kapının önünde oturuyormuş, bu nedenle adam onu görememiş, yalnızca onun yüzünü görebilecek kadar ateşin yakınından geçmiş adam. Adamın yüzünde izler olduğunu söyledi. Yüzü domuzunkine benziyormuş.”

“Murchison?” Kalbim hızla atıyordu.

“Adam üniformalı mıymış?” diye sordu Jamie kaşlarını çatarak.

“Hayır ama orada ne yapmış olduğunu merak etmiş. Çünkü ne çiftlik sahiplerinden biri, ne işçi ne de müfettişmiş. Bu nedenle bakmak için değirmene gitmiş ama başını içeri soktuğunda kötü bir şeyler olduğunu biliyormuş. Kan kokusunu almış, sonradan da sesler duymuş ama daha fazla

içeri girmemiş.”

Bu bir cinayetti. Jamie ve ben, şu anın sorunlarıyla ilgilendiğimizden bunu görmezden gelecektik. Burası sıcaktı ama değirmendeki yoğun kan kokusunu ve elimde mutfak şişini hatırlayınca üşüdüğümü hissediyordum.

Jamie elini omzuma koydu. Ben de hiç düşünmeden uzanıp elini tuttum. Bunu hissetmek güzeldi. Ve sonra fark ettim ki neredeyse bir aydır bilinçli olarak birbirimize dokunmamıştık.

“Ölen kız, orduda çamaşırcıydı,” dedi Jamie usulca. “Murchison’ın eşi İngiltere’deydi. Sanırım hamile bir metres bulmuş olmalı.”

“Sorumlusu kim olursa olsun, böyle bir ava girişip sonra da kendi adına konuşamayan zavallı bir kadının üzerine attığına şüphe yok.” Ian’ın yüzü öfkeden kızarmıştı. “O herif o kadını bunun için astırdıysa kendini güvende sanıyordur, ahlaksız kılkuyruk.”

“Geri döndüğümüzde belki çavuşa haber salarım,” dedi Jamie. “Özel olarak.”

Bu düşünce kanımı dondurmuştu. Sesi yumuşak ve ciddiydi. Yüzündeki ifade ise ona baktığımda sakindi ama gözlerine yansıyan derin İskoçya kinini görüyor gibiydim.

“Şu an için fazlasıyla intikam barındırdığını düşünmüyor musun?”

İstediğimden daha sert söylemiştim sözlerimi. Jamie elini omzumdan çekmişti.

“Öyle sanıyorum,” dedi, hem yüzü hem de sesi ifadeden yoksundu. Ian’a döndü.

“Wakefield ya da MacKenzie, adı her neyse kuzeydeymiş. Onu nehrin aşağısındaki küçük köye, Mohawk’a satmışlar. Arkadaşın Onakara bize eşlik etmeyi kabul etti. Hava aydınlanınca yola koyulacağız.”

Jamie ayağa kalktı ve evin sonuna doğru yürüdü. Geri kalan herkes dinlenmeye çekilmişti. Ev boyunca beş ateş yanıyordu, hepsinin de kendi bacası vardı ve uzak köşedeki duvar, bölümlere ayrılmıştı. Her biri bir çift veya aile içindi.

Jamie, pelerinlerimizi ve eşyalarımızı koyduğum bize ayrılan bölmede durdu. Çizmelerini çözüp pantolonunu ve gömleğini çıkardı, sonra da arkasına bakmadan karanlıkta kayboldu.

Onu takip etme niyetiyle ayaklarımı sürüdüm ama Ian beni durdurdu.

“Yenge,” dedi tereddütle. “Onu affetmeyecek misin?”

“*Onu* affetmek mi?” Şaşkınlıkla ona bakıyordum. “Ne için? Roger için mi?”

“Hayır, bu büyük bir hataydı ama durumu düşününce aynı şeyi yine yapardık. Bonnet için.”

“Stephen Bonnet için mi? Bunun için onu suçladığımı nasıl düşünebilir ki? Ben ona öyle bir şey söylemedim ki!” Bu durum için onun *beni* suçladığı düşüncesiyle fazla meşguldüm.

Ian bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Şey… görmüyor musun yenge? Bunun için kendini suçluyor. Nehirde bizi soyduğundan ve kuzenime yaptıklarından beri… bunu yapıyor…” Biraz utangaç bir şekilde omuzlarını silkti. “Kendi kendini yiyip duruyor ve ona kızgın olduğunu bildiği için- ”

“Ama ben ona kızgın değilim! Onun bana kızgın olduğunu düşündüm, çünkü Bonnet’in adını ona ben söylemedim.”

“Ah.” Ian gülse mi ağlasa mı bilemiyormuş gibi bakıyordu. “Şey, bunun bizi sıkıntıdan biraz da olsa kurtarmış olacağını söyleyebilirim.”

Derin bir nefes alıp verdim. “Ama Jamie’nin ona kızdığımı düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Kızgın olduğunu herkes görüyor yenge,” dedi ciddiyetle. “Yapmak zorunda olduğun şeyin dışında ona ne bakıyor ne de konuşuyorsun. Şey, bu ay onun yatağına gittiğini hiç görmedim.”

“İyi de o da benim yatağıma gelmedi ki!” dedim öfkeyle. Ancak sonra bunun, on yedi yaşındaki bir çocukla yapılacak bir konuşma olmadığını fark ettim.

Ian omuzlarını düşürüp bana ciddi bir bakış attı. “Şey, o gururlu bir adam, değil mi?”

“Tanrı biliyor ya öyle,” dedim elimle yüzümü sıvazlayarak. “Ben… bak Ian, bana bunları söylediğin için teşekkür ederim.”

Uzun, gösterişsiz yüzünü değiştiren nadir tatlı gülümsemelerinden birini sundu. “Şey, onun acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. Dayıma çok düşkünüm ben.”

“Ben de,” dedim ve boğazımdaki küçük yumruyu yutmaya çalıştım. “İyi geceler, Ian.”

***

Ağır adımlarla evin sonuna doğru yürüyüp, ailelerin birlikte uyudukları bölmeleri geçtim. Birbirlerine karışan nefes sesleri, kalbimin endişeli atışlarına rağmen huzur vericiydi. Dışarıda yağmur yağıyordu; bacadan akan damlalar ateşte tıslıyordu.

Ian'ın görebildiğini ben neden görememiştim? Bunu cevaplamak kolaydı; öfke değildi ama suçluluk duygusu gözlerimi kör etmişti. Brianna benden istedi diye yüzüğü nasıl sakladıysam Bonnet'i de saklamıştım. Eğer çabalasaydım Brianna'yı ikna edip bunu Jamie'ye söyleyebilirdim.

Brianna haklıydı. Jamie er ya da geç Stephen Bonnet'in peşine düşecekti. Hayır, sessizliğime neden olan yüzüktü.

Peki bundan dolayı neden kendimi suçlamıştım ki? Buna belirli bir cevabım yoktu; yüzüğü saklamak içgüdüseldi, mantıksal bir şey değildi. Onu Jamie'ye gösterip gözlerinin önünde takmak istememiştim.

Geçen birkaç haftayı, Jamie'yi, yalnızlık ve suçluluk hissiyle yenilenme ihtiyacıyla gidişini düşününce kalbim sıkıştı. Ne de olsa onun peşinden gelme nedenim de buydu, çünkü yalnız giderse bir daha geri gelmez diye korkmuştum. Suçluluk ve cesaretle düşüncesizce hareket edebilirdi. Gerçi onun dikkatli olacağını biliyordum.

***

Bölmenin girişinde durdum. Jamie geride yatıyordu, tavşan kürkünden yapılmış yorganın altında büzüşmüştü. Öylece yatıyordu ama onun uyumadığını biliyordum.

Platforma çıkıp bölmenin gölgelerine sığındıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım. Evin içi oldukça sıcaktı ama çıplak tenim karıncalanmış ve göğüs uçlarım sertleşmişti. Gözlerim karanlığa alışınca Jamie'nin yan tarafına yatıp yüzünü benden yana çevirmiş olduğunu gördüm. Beni izleyen gözleri karanlıkta parlıyordu.

Eğilip yorganın altına girdim. Tenime değen kürk yumuşacıktı. Çok fazla düşünmeden ona doğru dönüp çıplak bedenimi ona bastırıp yüzümü de omuzlarına bastırdım.

"Jamie," diye fısıldadım. "Üşüyorum. Beni ısıtır mısın? Lütfen?"

***

Tek kelime etmeden büyük bir vahşilikle bana doğru döndü ki bunun

şehvete açlıktan olduğunu düşünebilirdim, fakat bunun ümitsizlikten olduğunu biliyordum. Ben zevkin peşinde değildim, tek isteğim onu rahatlatmaktı. Kendimi ona açtım, onu teşvik ettim. Elbette bazı dürtüler de uyanmıştı ve onunki gibi kör bir ihtiyaçla ona bağlandım.

Birbirimize sarılmış titriyorduk. Başlarımız birbirimizin saçlarına gömülüydü, gözlerimize bakamıyor ama birbirimizi bırakmıyorduk da. Titremeler geçtikçe bizim küçük sığınağımızın dışındakileri ve karanlığa sığınarak yabancıların arasında çıplak ve çaresizce yattığımızı fark ettim.

Yine de tamamen yalnızdık. Evin diğer tarafında konuşmalar vardı ama sözcükler seçilmiyordu. Bu, arıların uğultusu da olabilirdi.

Közden yükselen duman, adeta bir tütsü gibi belirsizce yatağımızı sarıyordu. Odanın içi karanlıktı. Jamie'nin bir tek omuz kıvrımlarını ve parlak saçlarını görebiliyordum.

"Jamie, üzgünüm," dedim usulca. "Bu senin suçun değildi."

"Kimin peki?" diye yanıt verdi umutsuzca.

"Herkesin. Hiç kimsenin. Stephen Bonnet'in. Ama senin değil."

"Bonnet?" Sesinde şaşkınlık hâkimdi. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Şey… her şeyle," dedim afallayarak. "Ee… değil mi?"

Jamie yüzünden saçları çekerek yan tarafıma kaydı. "Stephen Bonnet adi yaratığın teki. Elime geçen ilk fırsatta onu öldüreceğim. Ancak bir erkek olarak kendi kusurlarım yüzünden onu nasıl suçlayabilirim ki?"

"Sen ne halttan bahsediyorsun? Ne kusuru?"

Jamie buna cevap vermedi, yalnızca başını eğdi. Bacaklarımız hâlâ birbirlerine dolanmıştı. Bedenindeki gerginliği, eklemlerindeki boğumlarını ve kasıklarındaki sertliği hissedebiliyordum.

"Ölü bir adamı kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi," diye fısıldadı sonunda. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Ölü bir adam mı?" Sesim şaşkınlıktan yüksek çıkmıştı ama sonunda anlamıştım. "Frank mi?"

Jamie yarı bedeni hâlâ benim üzerimde yatıyordu. Tereddütle yüzüme dokundu. "Başka kim olabilir ki? Bu yolculukta içim içimi yedi. Uyanıkken ve uyurken yüzü devamlı gözlerimin önündeydi. Onun Jack Randall'a benzediğini söylemiştin, değil mi?"

Onu kendime doğru çektim, böylece kulağı ağzımın hizasındaydı. Tanrı'ya

şükür ki ona yüzükten bahsetmemiştim ama yüzüm bunu düşündüğümü gösterirdi.

“Nasıl?” diye fısıldadım, ona sıkıca sarılarak. “Böyle bir şeyi nasıl düşündün?”

Jamie bir dirseğinin üzerinde yükselince saçları adeta bir alev kümesi gibi yüzüme düştü. Ateşin ışığı, altın ve tarçın renginde saçlarının arasından sızıyordu.

“Nasıl düşünmem?” diye diretti. “Onu duydun, Claire. Onun bana ne dediğini çok iyi biliyorsun!”

“Brianna?”

“Beni cehennemde görmekten mutluluk duyacağını ve babasını - gerçek babasını - geri getirmek için kendi ruhunu vermekten bir an olsun çekinmeyeceğini söyledi.” Yutkundu. Evdeki uğultuya rağmen bunu rahatlıkla duyabilmiştim.

“Frank’in böyle bir hatayı asla yapmayacağını düşünüp durdum. O, Brianna’ya güvenmişti ve biliyordu ki Brianna da… Frank Randall’ın benden daha iyi bir adam olduğunu düşünüp durdum. Brianna da öyle düşünüyor zaten.” Bocaladı, sonra omzuma dokunup sıktı. “Düşündüm ki… belki sen de aynısını hissediyorsun, Sassenach.”

“Aptal,” diye fısıldadım ama bunda ciddi değildim. Elimi sırtında gezdirip parmaklarımı kalçalarına batırdım. “Küçük aptal. Gel buraya.”

Jamie başını eğdi ve omzuma doğru kahkaha sayılabilecek bir ses çıkardı. “Evet, öyleyim. Bunu önemsemiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Saçları duman kokuyordu. Saçlarının arasında çam ağacının dikenleri kalmıştı, hatta bir tanesi dudağıma batıyordu. “Brianna da önemsemiyor,” dedim.

“Evet, önemsiyor,” dedi ve yutkunduğunu hissettim. “Onu duydum.”

“Ben ikinizi de duydum.” Elimi omuzlarında yavaşça gezdirdiğimde, eski yaralarının belirsiz izlerini ve ayı pençesinden kalan yeni şeridi hissedebiliyordum. “O senin gibi. Kızgınken normalde söylemeyeceği lafları söylüyor. Sen ona söylediklerinde ciddi değildin, değil mi?”

“Hayır.” Biraz gerginleştiğini, bedenindeki eklemlerinin gevşediğini, gönülsüz de olsa parmaklarımın istilasına karşı koyamadığını hissediyordum. “Hayır, değildim. Hiçbirinde.”

“O da değildi.”

Brianna küçükken korktuğunda yaptığım gibi Jamie'yi bir müddet öyle okşadım.

"Bana inanabilirsin," diye fısıldadı. "Her ikinizi de seviyorum."

Jamie derin derin iç çekti ve bir müddet konuşmadı.

"Eğer o adamı bulup da onu Brianna'ya götürürsem, sence beni bir gün affeder mi?"

"Evet, bunu biliyorum."

Bölmenin diğer tarafında başka bir çiftin sevişmeye başladığını duyabiliyordum; yer değiştirmeler, iç çekmeler ve sözsüz mırıldanmalar.

"Gitmek zorundasın," demişti Brianna bana. "Onu geri getirebilecek tek kişi sensin."

Brianna'nın belki de Roger'dan bahsetmediği ilk kez aklıma geliyordu.

***

Dağların arasından geçerek yaptığımız yolculuk, kış havasıyla daha da uzuyordu. Seyahate devam edemeyeceğimiz, rüzgâra karşı toplanıp kayaların veya ağaçların arasına sığındığımız günler de oluyordu.

Dağların arasına girdiğimizde yolculuk biraz daha rahatladı, fakat kuzeye gittikçe hava soğuyordu. Kar ve rüzgârdan ateş yakamadığımız bazı gecelerde soğuk yemek yemiştik. Ancak her gece Jamie ile birlikte yatıyor, sıcaklığımızı korumak için bir battaniye altında birbirimize sarılıyorduk.

Bir ipi düğümleyerek günleri hesaplıyordum. Ocak başında River Run'dan ayrılmıştık. Onakara, o ve arkadaşlarının Roger Wakefiled'ı götürmüş olduğu Mohawk köyünü gösteren uzaktaki dumanı işaret etmeden önce Şubat'ı yarılamıştık. Köyün adının, "Yılan kasabası," anlamına geldiğini söylemişti Onakara.

Altı hafta ve Brianna neredeyse altı aylık hamileydi. Eğer Roger'ı hemen geri alırsak - eğer seyahat edecek durumdaysa, diye hatırlatıyordum kendime - çocuk doğmadan önce orada olurduk. Şayet Roger orada değilse - Mohawklar onu başka yere sattıysa… veya o öldüyse - diyordu zihnimde bir ses, hemen geri dönecektik.

Onakara köyde bize eşlik etmeyi reddetti ki bu benim düşüncelerime pek yardımcı olmamıştı. Jamie ona teşekkür etti ve hizmetlerine karşılık bir at, iyi bir bıçak ve bir fıçı viski verdi.

Geri kalan viskiyi köyün uzağında bir yere gömdük. Yeniden atlarımıza bindiğimizde, “Ne istediğimizi anlayacaklar mı?” diye sordum. “Tuscarora dili Mohawk diline yakın mı?”

“Pek aynı sayılmaz ama yakın, yenge,” dedi Ian. Hafiften kar serpiştiriyor, taneler kirpiklerinde eriyordu. “Belki İtalyanca ve İspanyolca arasındaki farklılık kadardır. Fakat Onakara, reisin ve birkaç kişinin biraz İngilizce bildiğini ama konuşmayı tercih etmediğini söyledi. Ancak Mohawklar, Fransızca yerine İngilizceyi tercih ediyorlar. Bilen birileri mutlaka vardır.”

“İyi, o zaman.” Jamie bize gülümsedi ve tüfeğini eyerinin üzerine yerleştirdi. “Hadi gidip şansımızı deneyelim.”

25
Esaret

Şubat 1770

İpliğine düğüm atarak hesapladığına göre yaklaşık üç aydır Mohawk köyündeydi. İlk başta onların kim olduğunu bilmiyordu. Yalnızca onu esir alanlardan farklı bir Kızılderili ırkındandılar ve onu esir alanlar onlardan korkuyorlardı.

Onu getirmiş olan adamlar konuşup işaret ederken yorgunluktan her yeri uyuşmuştu. Yeni Kızılderililer farklıydılar; kış için kürk ve deri giyinmişlerdi, ayrıca birçok erkeğin yüzü dövmeliydi.

İçlerinden biri, bir bıçağın ucuyla onu dürttü ve üstünü çıkarttırdı. Birkaç erkek - ve kadın - onu dürtüp onunla dalga geçerken, uzun ahşap bir evin ortasında çırılçıplak kalmaya zorlanmıştı. Sağ ayağı çok fena şişti; derin kesik enfeksiyon kapmıştı. Yine de yürüyebiliyordu ama her adımda bacağına ağrı saplanıyordu ve ara sıra ateşten yanıyordu.

Onu evin kapısına doğru itekledi̇ler. Dışarıda fazlasıyla gürültü vardı. Dayak yiyeceğinin farkındaydı; bağıran bir düzine barbar ve ellerinde de sopalar vardı. Biri arkadan bıçağın ucunu kalçasına batırınca kanın bacağından aşağıya aktığını hissetti. “*Cours!*” dediler. Koş.

Yer ezildiği için kar, kirli buza dönüşmüştü. Sırtındaki kürek onu kıyametin ortasına gönderirken buz ayaklarını yakıyordu.

Sopalar sağına ve soluna çarpıp çubuklar bacaklarına vururken, yolun çoğunda yalpalayarak dimdik durabilmişti. Bu sopaların vuruşlarından kaçış yoktu. Yapabildiği tek şey mümkün olduğunca hızla koşmaya devam etmekti.

Sona yaklaşırken bir sopa tam karnına isabet etti; iki büklüm oldu ve bir diğeri kulağının arkasına denk geldi. Adeta bir çuval gibi yere yığıldığında soğuğu güçlükle hissedebiliyordu.

Bir dal bacaklarına isabet etti sonra da hayalarına. Refleksle bacaklarını sallayıp yeniden yuvarlandı. Ağzından ve burnundan buzlu çamurla karışık kan gelirken bile, bir şekilde emekleyerek ilerlerken buldu kendini.

Evin sonuna ulaştı ve son sopalar sırtına vururken uzun evin direğini

kavrayıp bedenini yavaşça yukarı çekti. Düşmemek için direğe tutunarak onlardan yana döndü. Bu onların hoşuna gitmişti. Bir köpek sürüsünü andıran tiz havlamalarla gülüyorlardı. Roger reverans yapıp doğruldu, başı dönmüştü. Kızılderililer buna daha çok güldüler. Roger her zaman insanları nasıl memnun edeceğini bilmişti.

Kızılderililer onu içerip alıp yıkanması için suyla biraz yemek ikram ettiler. Sonra da yırtık gömleği ve kirli pantolonunu geri verdiler ama ceketle ayakkabısını vermemişlerdi. Evin içi sıcaktı; ev boyunca aralıklarla ateş yanıyordu ve her birinin kendine ait bacaları vardı. Roger bir köşeye kıvrıldı ve eli pantolonun dikişinde uykuya daldı.

Bu kabulden sonra Mohawklar ona karşı ilgisizleşti ama kaba değillerdi. Uzun evin kölesi, orada yaşayanların hizmetindeydi. Eğer bir emri anlamazsa, bir kez ona gösteriyorlardı. Eğer reddeder ya da anlamazlıktan gelirse onu dövüyorlardı, bu nedenle artık reddetmiyordu. Yine de Roger'la yemeklerini paylaşıyorlar ve ona uyuyacak yer veriyorlardı.

Kış olduğu için asıl işi odun toplamak ve su taşımaktı ama arada sırada avcı grubu, etleri doğrama ve taşımaya yardımcı olsun diye onu yanlarına alıyordu. Kızılderililer onunla iletişime geçmek için pek bir çaba sarf etmiyorlardı ama Roger dikkatle dinleyerek dillerini biraz öğrenmişti.

Büyük bir dikkatle birkaç kelimeyi söylemeye çabaladı. İşe küçük bir kızı seçerek başladı, onun daha zararsız olduğunu düşünüyordu. Kız ona dik dik baktı, sonra adeta konuşan bir karga duymuş gibi kahkaha attı. Bunu gelip duyması için bir arkadaşını, sonra başka bir arkadaşını daha çağırdı. Üçü Roger'ın önüne oturdu, elleriyle ağızlarını kapayıp hafifçe kıkırdamaya ve gözlerinin ucuyla onu süzmeye başladılar. Roger nesneleri - ateş, demlik, battaniye, mısır - göstererek bildiği tüm kelimeleri söyledi, sonra tavanda asılı kurumuş balık dizisini gösterdi ve kaşlarını kaldırdı.

"*Yona'kensyonk*," dedi yeni arkadaşı hemen ve Roger kelimeyi tekrarladığında kıkırdadı. Sonraki günler ve haftalarda kızlar ona çok birçok şeyi öğretmişlerdi; sonunda nerede olduğunu öğrenmesi de onlardan biri sayesinde oldu. Ya da nerede değil de daha çok kimlerin ellerinde olduğunu.

Kahnyen'kehaka, demişlerdi gururla ve onun bilmediğini görünce şaşkın şaşkın bakmışlardı. Mohawk. Kızılderili Birliklerin Doğu Kapısı Bekçileri. Diğer taraftan Roger ise *Kakonhoaerhas* idi. Bu kelimenin tam anlamını tespit etmek için birçok konuşma gerekti. Kızlardan biri köpek taklidi yaptığında sonunda kelimenin anlamını öğrenmişti; köpek surat.

"Teşekkürler," dedi Roger, iyice uzayan sakallarını dokunarak. Sonra onlara

dişlerini gösterip hırladı ve kızlar katıla katıla güldüler.

Bu, bir kızın annesinin dikkatini çekmişti; Roger'ın ayağının şiş olduğunu görünce merhem getirmiş, ayağını yıkamış, yosun ve mısır kabuğuyla sarmıştı. Kadınlar, Roger onlara yiyecek ve su getirdiğinde onunla konuşmaya başlamışlardı.

Roger kaçmak için bir girişimde bulunmadı, henüz değil. Kış, karıyla acı soğuğuyla köyde hâlâ hâkimdi. Silahsız, topal ve havaya karşı hazırlıksız halde çok uzağa gidemezdi. Uygun zamanı bekliyordu. Geceleri rüyasında kayıp dünyasını gördü ve karnında bir sızıyla taze çimlerin kokusuyla şafakta uyandı.

***

Cizvitler geldiğinde nehrin kenarı hâlâ buzla kaplıydı.

Roger köyde koşturup duruyordu. Köpekler yaklaşan ziyaretçilerin geldiğini haber vermek için havladıklarında dışarıdaydı.

Yeni gelenler, Mohawklılar'ın oluşturduğu büyük bir gruptu. Kadın ve erkeklerin hepsi yayandı ve her zamanki gibi seyahat takımlarıyla yüklüydüler. Bu tuhaftı çünkü önceden bu şekilde gelenler avcı grubu olurdu. Daha da tuhaf olanı, ziyaretçilerin yanında beyaz bir adamın olmasıydı. Soluk kış güneşi adamın sarı saçlarında parlıyordu.

Roger adama yakından bakmaya heveslendi, fakat bazı köylüler tarafından geriye itildi. Ancak adamın bir rahip olduğunu görebilmişti; yıpranmış uzun siyah cüppesinden geriye kalanlar, içinde ayı postu pelerini, dışında tozluk ve ayaklarında çarık olduğunu gösteriyordu.

Rahip ne tutsak gibiydi ne de bağlıydı. Fakat Roger onun buraya gelmesi için zorlandığını hissediyordu; genç yüzünde zorlanmanın izleri mevcuttu. Rahip ve ona eşlik edenlerin birkaçı, reisin kurulu topladığı evde gözden kayboldular. Roger hiç buna katılmamıştı ama kadınlardan duymuştu.

Kendi kaldığı evdeki yaşlı bir kadın, onu kalabalıkta görünce daha fazla odun getirmesi için emir verdi ona. Roger gitti ve bir daha rahibi göremedi, fakat yeni gelenler köydeydi ve kalplerindeki dostluğu paylaşmak için diğer evlere dağılmışlardı.

Köyde bir şeyler oluyordu. Roger etrafında dönen girdabın dalgalarını hissediyor ama anlayamıyordu. Akşam olunca erkekler ateşin başına oturmuş konuşurlarken kadınlar da bir yandan çalışıp bir yandan fısıldaşıyorlardı ama

bu konuşmalar, Roger'ın öğrendiklerinin çok ötesindeydi. Küçük kızlardan birine yeni gelenleri sorunca, kız ona yalnızca kuzeydeki köyden geldiklerini, neden geldiklerini de sorunca bilmediğini ama Kara Cüppe, *Kahontsi'yatawi* ile ilgisi olduğunu söyledi.

Bir haftayı geçmişti ki Roger bir avcı grubuyla dışarı çıktı. Hava çok soğuktu ama açıktı ve köyden oldukça uzaklaşmışlardı, sonunda bir geyik bulup öldürmüşlerdi. Roger hayvanın hem iriliğine hem de aptallığına şaşıp kalmıştı. Avcıların tutumunu anlayabiliyordu. Böyle bir şeyi öldürmenin şerefi olmazdı, o alt tarafı bir etti.

Ancak *bol* et vardı. Roger yük katırı gibi yüklendiği için sakat ayağına da fazla yük binmişti. Köye vardıkları zaman Roger öyle kötü aksıyordu ki avcı grubunun gerisinden gelebiliyordu ve ormanda kaybolmamak için onları zar zor takip ediyordu.

Sonunda köyün çitini gördüğünde, birkaç adamın onu bekliyor olduğunu görünce şaşırdı. Onu kapıp yüklerini aldılar ve köye doğru iteledi̇ler. Ancak onu kendi kaldığı eve değil, merkezdeki alanın uzak köşesindeki küçük bir kulübeye götürdüler.

Soru sormak için yeterince Mohawk dilini biliyordu ama ne olursa olsun onlar cevap vermezdi. Roger'ı kulübeye ittiler ve onu orada bıraktılar.

İçeride küçük bir ateş yanıyordu, fakat öyle karanlıktı ki dışarıdaki gün ışığından sonra geçici olarak hiçbir şeyi göremedi.

"Sen kimsin?" dedi şaşkın bir ses Fransızca.

Roger birkaç kez gözlerini kırpıştıktan sonra ateşin yanında oturan figürün kalktığını görebildi. Rahipti.

"Roger MacKenzie," diye yanıt verdi. "*Et vous?*[9]" Yalnızca adını söylemekle ani ve beklenmedik bir mutluluk yaşıyordu. Kızılderililer onun adını öğrenmeye gerek bile duymamışlardı, ona ihtiyaçları olduklarında 'Köpek Surat' diye sesleniyorlardı.

9 (Fr.) Ya sen? (ç.n.)

"Alexandre." Rahip öne geldi, hem memnun hem de şüpheli görünüyordu. "Pere Alexandre Ferigault. *Vous êtes anglais?*[10]**"

10 (Fr.) İngiliz misin? (ç.n.)

"İskoç," dedi Roger ve bacakları daha fazla onu taşıyamadığı için birden

yere çöktü.

“Bir İskoçyalı? Buraya nasıl geldin? Asker misin?”

“Bir mahkûm.”

Yanına oturan rahip, onu merakla inceliyordu. Rahip oldukça gençti, otuzlu yaşlarına yeni girmek üzereydi ama teni soğuktan çatlamış ve kırışmıştı.

“Benimle yemek yer misin?” Yiyecek dolu sepetleri gösterdi.

Kendi dilini konuşmak, Roger için özgürce konuşmak kadar rahip için de bir rahatlama gibi görünüyordu. Yemek bittiğinde birbirlerinin geçmişiyle ilgili genel bilgileri aldılar ama şu anki durumları için bir açıklama yapmamışlardı daha.

“Beni neden senin yanına getirdiler?” diye sordu Roger, ağzındaki yağı silerek. Rahibe eşlik edeceğini hiç düşünmüyordu. Bu zamana kadar fark ettiği kadarıyla Mohawklar pek düşünceli insanlar değillerdi.

“Bilmiyorum. Aslında başka bir beyazı gördüğüm için şaşkınım.”

Roger kulübenin kapısına göz attı. Kapı hafiften kıpırdamıştı, dışarıda biri vardı.

“Sen de mi mahkûmsun?” diye sordu şaşkınlıkla. Rahip duraksadı sonra hafifçe gülümseyerek omuz silkti.

“Ben de bunu bilmiyorum. Mohawklarda biri *Kahnyen’kehaka*, diğeri farklı bir şey. Misafirle mahkûm arasındaki ince çizgi her an değişebilir. Birkaç sene onlarla birlikte yaşamış olmama rağmen kabileye kabul edilmedim. Ben hâlâ ‘diğer’ kısımdayım.” Öksürdü ve konuyu değiştirdi. “Nasıl mahkûm oldun?”

Roger gerçekten nasıl cevap vereceğini bilemediği için duraksadı.

“İhanete uğradım,” dedi sonunda. “Satıldım.”

Rahip cana yakın bir şekilde başını salladı. “Seni parayla kurtaracak biri yok mu? Eğer para alma umutları varsa seni hayatta tutmaya dikkat ederler.”

Roger kendini bir davul gibi bomboş hissederek başını iki yana salladı.

“Kimse yok.”

***

Bacadan gelen ışık azalıp aşağıda karanlıkta kalınca sohbetleri de dindi. Ateş çukuru vardı ama içinde odun yoktu, ateş sönmüştü. Kulübe terk edilmiş

görünüyordu. Direklerden yapılma bir karyola vardı ama yıpranmış bir çift geyik derisi ve bir köşede ev eşyalarından küçük bir enkaz haricinde başka bir şey yoktu.

Sonunda Roger sessizliği bozarak, “Sen uzun süredir… bu kulübede misin?” diye sordu, karşısındakini zar zor görebiliyordu.

“Hayır. Beni bugün buraya getirdiler, sen gelmeden kısa süre önce.” Rahip kirli zeminde huzursuzca yer değiştirerek öksürdü.

Bu kötü görünüyordu ama Roger bundan bahsetmemenin daha düşünceli, daha az ürkütücü olduğunu düşünüyordu. “Misafir” ve “mahkûm” arasındaki ince çizginin çakışmış olduğunu kendisi kadar rahibin de bildiğine şüphe yoktu. Bu adam ne yapmıştı?

“Sen bir Hıristiyan mısın?” diye soran Alexandre birden sessizliği bozdu.

“Evet. Babam bir papaz.”

“Ah. Eğer beni götürürlerse senden benim için dua etmeni rica edebilir miyim?”

Roger aniden ürperdiğini hissetti ki bunun kasvetli ortamla alakası yoktu. “Evet,” dedi beceriksizce. “Elbette, eğer istiyorsan.”

Rahip daha fazla oturamayarak ayağa kalktı ve huzursuzca kulübeyi arşınlamaya başladı.

“Peki o zaman,” dedi ama bir adamın kendini ikna etmeye çalıştığı ses tonuydu bu. “Hâlâ karar veriyorlar.”

“Neye karar veriyorlar?”

Rahibin omuz silktiğini görmekten ziyade sezdi. “Yaşayıp yaşamayacağıma.”

Buna verilecek bir cevap olmadığı için bir kez daha sessizliğe gömüldüler. Roger soğuk ateş çukurunun yanında oturup sakat ayağını dinlendirirken, rahip bir o yana bir bu yana dolandıktan sonra onun yanına yerleşti. İki adam hiç konuşmadan yan yana oturup sıcaklıklarını korumaya çalıştılar; soğuk bir gece olacaktı.

Roger bir geyik derisini üzerine çekip şekerleme yaptığı sırada kapıda aniden bir gürültü meydana geldi. Doğruldu ve parlamaya başlayan aleve karşı gözlerini kırpıştırdı.

Kulübede dört Mohawk vardı. Biri ateş çukuruna bir kucak dolusu odun yığıyor ve tuttuğu damgayı yığının içine itiyordu. Diğerleri Roger’ı

önemsemeden Pere Ferigault'u ayağa kaldırıp sertçe kıyafetlerini çıkardılar.

Roger hemen ayağa kalkmaya çalıştı fakat onu ittiler. Rahip, karışmasını istemediğini göstermek için gözlerini açarak ona kısa bir bakış attı.

Bir savaşçı kendi damgasını Pere Ferigault'un yüzüne tutuyordu. Soruya benzer bir şey söyledi sonra cevap almayınca damgasını rahibin aşağı kısmına bastırdı ve beyaz teni artık kırmızıydı.

Cinsel organına yakın yerde ısı yükselirken Alexandre'ın yüzünden ter boşalıyordu ama soğukkanlılığını koruyordu. Kızılderililer kahkaha atıp bir kez daha yaptılar. Ancak adam bu sefer hazırlıklıydı. Roger yanık tüy kokusunu alabiliyordu ama rahip hiç hareket etmiyordu.

Bu oyundan sıkılan iki savaşçı, rahibi kollarından tutarak kulübeden dışarı çıkardılar.

Roger yavaşça doğruldu, bedenindeki tüyleri diken diken olmuştu. Kızılderililerin aralarında konuştuklarını ve seslerinin azaldığını duyabiliyordu ama rahibin sesini değil.

Alexandre'ın çıkarılmış kıyafetleri kulübenin her yanındaydı. Roger onları alıp dikkatle tozlarını silkeledi ve katladı. Elleri titriyordu.

Dua etmeye çalıştı ama aklını vermek de güçlük çekiyordu. Duasını ederken sürekli aynı küçük soğuk sesi duyuyordu zihninde: Beni almaya geldiklerinde, benim için kim dua edecek?

***

Onun için ateş yakmışlardı. Bunun onu hemen öldürmeye niyetli olmadıkları anlamına geldiğine inanmaya çalışıyordu. Bir mahkûmun rahatlığını sağlamak Mohawklar'a göre değildi. Bir müddet sonra yan tarafına kıvrılıp geyik derilerinin altına yattı ve korkudan yıpranmış bir şekilde uykuya dalana kadar alevleri izledi.

Ayak sürüme ve konuşma sesleriyle huzursuz uykusundan uyandırıldı. Hemen kalkıp ateşin yanından uzaklaştı ve çömelip kendini koruyabileceği bir şeyler aradı.

Kapıdaki deri kaldırıldı ve rahibin çıplak bedeni kulübeye düştü. Dışarıdaki gürültüler de uzaklaştı.

Alexandre hareket edip inledi. Roger hemen onun yanına gidip diz çöktü. Kan kokusunu duyabiliyordu.

“Yaralı mısın? Sana ne yaptılar?”

Cevap çabuk geldi. Yarı baygın rahibi çevirdiğinde kanın, yüzünden boynuna doğru aktığını görebiliyordu. Kanı durdurmak için rahibin cüppesini kapıp keçeleşmiş sarı saçlarını kenara çekti ve onun sağ kulağının artık olmadığını fark etti. Keskin bir şey tam çenenin altından hareket ettirilerek her iki kulağı ve kafa derisinin bir bölümünü kesmişti.

Roger bezi yeni yaraya bastırdı. Bezi o şekilde tutarak yarı baygın bedeni ateşin yanına çekti ve kıyafetlerden geri kalanıyla iki geyik derisini Pere Ferigault’un üzerine çekti.

Adam artık inliyordu. Roger onun yüzünü yıkayıp ona biraz su içirdi.

“Geçti,” diye mırıldandı defalarca ama rahibin onu duyduğundan emin değildi. “Geçti, seni öldürmediler.” Öldürmelerinin daha iyi olup olmadığını merak etmeden de duramıyordu. Bu, rahibe bir uyarı mıydı yoksa işkencelerinin başlangıcı mıydı?

Ateş yanmış, közleşmişti. Kırmızı ışığında kan siyah görünüyordu.

Rahip Alexandre hafif kasılmalarla sürekli hareket ediyor, yarasının acımasına neden oluyordu. Bu şartlar altında uyumasına imkân yoktu, neredeyse rahip kadar her dakika acı çeken Roger da elbette.

Roger çaresizliğinden dolayı kendine sövüyordu. Bir dakikalığına olsa dahi adamın acısını dindirmek için her şeyini verirdi. Bu sadece acıma değildi ve bunu biliyordu. Rahip Alexandre’ın hafif sesi, Roger’ın zihninde sakatlanma bilgisini ve kanındaki korkuyu canlı tutuyordu. Eğer rahip uyuyabilseydi, sesleri de dinerdi ve Roger’ın korkusu da geri çekilirdi.

İlk kez Claire Randall’ı savaş alanlarında sakince dolaşıp, ellerini yaralı adamlarda gezdirmesini sağlayan şeyin ne olduğunu anladığını düşünüyordu. Birinin acısını veya ölmesini yatıştırmak diğerinin korkusunun - kendi korkusunun - yatışmasına yardımcı oluyordu. Neredeyse her şeyi yapabilirdi.

Sonunda fısıldadığı dualara ve inlemelere daha fazla dayanamayarak rahibin yanına uzandı ve Alexandre’ı kollarının arasına aldı.

“Sessiz ol,” dedi dudaklarını Alexandre’ın başına yaklaştırarak. Kulak hizasında olduğunu umut ediyordu. “Şimdi sessiz ol. *Reposez-vous*.”

Kendine yasladığı rahibin zayıf bedeni, soğuktan ve acıdan titriyordu. Roger adamın sırtını hafifçe sıvazlayıp avuçlarını onun üşümüş uzuvlarına sürttü ve yıpranmış geyik derisini üzerine çekti.

“İyi olacaksın.” Roger İngilizce konuşuyordu, ne söylediğinin önemli

olmadığının, yalnızca bir şeyler söylediğinin farkındaydı. “Şimdi her şey yoluna girecek. Evet, devam et böyle.” Diğer adam kadar kendisinin de dikkatini dağıtmak için çok konuşuyordu. Alexandre’ın çıplak bedeninin hissetmek oldukça şaşırtıcıydı, çünkü bu doğal olduğu kadar doğal değilmiş gibiydi.

Rahip ona tutunup başını omuzlarına gömdü. Hiçbir şey demedi ama Roger teninde onun gözyaşlarını hissedebiliyordu.

Roger rahibi sıkıca kucaklayıp omurgasını okşayarak onun titremesini dindirmeye zorladı kendini.

“Bir köpek olabilirsin,” dedi Roger. “Horlanmış, başıboş kalanlardan. Eğer bir köpek olsaydın, elbette bunu yapardım. Hayır, yapmazdım,” diye mırıldandı kendi kendine. “Hayvan Koruma Derneği’ni arardım sanırım.”

Parmaklarının gittiği yere dikkat ederek Alexandre’ın başını okşadı. Dikkatsizlikle kanayan yeni yaraya dokunduğu düşüncesiyle tüyleri diken diken oldu. Rahibin ensesindeki saçlar terden ıslaktı ama teni ve omuzları buz gibiydi. Bedeninin alt kısımları biraz daha sıcaktı.

“Kimse bir köpeğe bile böyle davranmaz,” diye mırıldandı. “Kahrolası barbarlar. Onları polise verirdim. Lanet olası resimleri *Times*’da basılırdı.”

Kahkaha denemeyecek kadar çok küçük bir dalgalanma sardı bedenini. Rahibe sıkıca sarıldı ve karanlıkta bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

“*Reposez-vous, mon ami. C’est bien, la, c’est bien.*”

9

10

26
Esaret II

River Run

Mart 1770

Brianna terebentin sıkarak fırçasını paletin kenarına sürttü. Zümrüt yeşili rengi tabloya değdirdi ve nehir kenarına güzel bir çizgi ekledi.

Arkasındaki taş yolda evden birilerinin geldiğini belli eden ayak sesleri vardı. Düzensiz adımları fark etti; gelen Ölümcül İkili'ydi. Brianna hafiften gerildi, ıslak tuvali kapıp Hector Cameron'ın anıtının arkasına saklama hissiyle savaşıyordu. Sabahları resim yaparken genellikle yanına gelip resim tekniklerini, renk pigmentlerini ve buna benzer şeyleri tartışan Jocasta'dan rahatsız olmuyordu. Aksine büyük halasının arkadaşlığını hoş karşılıyor ve yaşlı kadının İskoçya'daki gençlik dönemlerinden, Brianna'nın büyükannesinden ve diğer Leoch'lu MacKenzieler'den bahsedişine değer veriyordu. Ancak Jocasta onun sadık Bekçi Köpeği ile birlikte geliyorsa, durum farklıydı.

"Günaydın, yeğenim! Bu sabah senin için de soğuk değil mi?"

Jocasta durup kendi pelerinini onun omuzlarına sardı ve Brianna'ya gülümsedi. Brianna onu tanımamış olsaydı halasının körlüğünü fark etmezdi.

"Hayır, burası iyi. Ee… mezar rüzgârı kesiyor. Ama şimdilik resmimi bitirdim." Aslında bitirmemişti ama fırçasını terebentin şişesine koydu ve paleti temizlemeye başladı. Her fırça darbesine sesli yorum getiren Ulysses'le resim yaparsa lanetlenirdi.

"Ah? İyi, o zaman eşyalarını bırak. Ulysses onları toplar."

Gönülsüzce şövalesini bırakan Brianna, özel eskiz defterini alıp koltukaltına sıkıştırdı ve diğerini de halasına verdi. *Bunu*, bakması için Bay Her Şeyi Gören ve Söyleyen'e bırakmayacaktı.

"Bugün misafirlerimiz var," dedi Jocasta eve doğru dönerek. "Cross Creek'ten Yargıç Alderdyce ve annesi. Öğle yemeğinden önce kıyafetlerini değiştirmek istersin diye düşündüm." Brianna buna katılmayacağını söylememek için yanağını ısırdı.

Bu şartlar altında halasının misafirleriyle görüşmeyi - hatta onlar için kıyafetlerini değiştirmeyi - nadiren reddedebiliyordu. Keşke Jocasta'nın sosyal yanı pek güçlü olmasaydı. Bitmeyen bir ziyaretçi akını vardı çiftlikte; öğle yemeğinde, çay saatinde, akşam yemeğinde, kahvaltıda, atları satın almak veya inekleri satmak için, kereste ticareti ya da kitap ödünç almak için, hediye getirmek için, müzik çalmak için… Komşu çiftliklerden, Cross Creek'ten hatta Edenton ve New Bern'den bile geliyorlardı.

Jocasta'nın görkemli ahbapları baş döndürücüydü. Ancak Brianna son zamanlarda gelenlerin çoğunlukla erkek olduğunu fark etmişti. Bekâr beyler.

Brianna'nın şüphelerini doğrulayan, temiz bir sabah kıyafeti için gardırobu karıştırırken Phaedre olmuştu.

Brianna, son zamanlardaki ziyaretçilerinin çoğunun bekâr olmasının tuhaf bir rastlantı olduğunu vurguladığında, "Kolonide çok fazla bekâr kız yok," dedi Pheadre ve kızın bol muslin iç gömleğinin altından belli olan karnına bir göz attı. "Özellikle de genç olan yok. Tabii River Run'a sahip olacak bayana talip olacaklardan bahsetmiyorum bile."

"Kim *neyin* sahibiymiş?" dedi Brianna. Saçları yarı tokalı halde durup öfkeyle hizmetçiye baktı.

Phaedre, zarifçe kızın ağzını kapadı. "Halanız söylemedi mi? Ben sizin bildiğinizi sanıyordum, yoksa söylemezdim."

"Yeteri kadar söyledin zaten, devam et. Ne demek istedin?" Doğuştan dedikoducu Phaedre, durumu hafifletmeye çalışıyordu.

"Bayan Jo, Avukat Forbes'a haber salıp vasiyetini değiştirmeden önce babanız bir haftadır yoktu. Bayan Jo öldüğünde, babanıza bir miktar para, birkaç şahsi eşyası Bay Farquard ve bazı arkadaşlarına kalacak… ama geri kalan her şey sizin. Bu çiftlik, kerestehane, değirmen…"

"Ama ben istemiyorum!"

Phaedre şaşkınlıktan zarifçe bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu sizin isteğinize bağlı değil. Bayan Jo istediğini elde eden bir kadındır."

Brianna saç fırçasını yavaşça indirdi. "Peki onun istediği neymiş?" diye sordu. "Bunu da biliyor musun?"

"Bu büyük bir sır değil ki. River Run'ın ayakta kalması… ve kendi kanından birine kalmasını istiyor. Bence böyle yani, sonuçta çocuğu ve torunu yok. Ondan sonra burayla kim uğraşır ki?"

"Şey… babam."

Phaedre temiz elbiseyi yatağın üzerine serip gururla kaşlarını çattı ve tekrar Brianna'nın karnına bir göz attı. "Bu elbiseyi en fazla iki hafta daha giyerseniz, karnınızın şişme hızını düşünürsek. Ah, evet, babanız var. Halanız onu varisi yapmaya çalıştı, fakat duyduğuma göre babanız hiçbirini istememiş." Şaşkınlıkla dudaklarını büzdü.

"İşte size inatçı bir adam. Bayan Jo'nun ondan yapmasını istediği şeyden kaçmak için dağa çıkıp Kızılderili gibi yaşamayı tercih ediyor. Ancak Bay Ulysses, babanızın bu konuda haklı olduğunu düşünüyor. Eğer babanız burada olsaydı Bayan Jo ile gece gündüz birbirlerini yerlerdi."

Brianna saçının diğer kısmını yavaşça kıvırdı ama tokası yine kaydı ve saçları omuzlarına döküldü.

"Bırakın ben yapayım, Bayan Bree." Pheadre hemen kızın arkasına geçip tokaları çıkardı ve yanlardaki saçlarını düzgünce örmeye başladı.

"Bu ziyaretçiler… bu erkekler…"

Phaedre, "Bayan Jo sizin için uygun birini seçecektir," diye güvence verdi ona. "Bu yeri tek başınıza çekip çeviremezsiniz, Bayan Jo'dan daha fazla değil. Şu Bay Duncan, tam bir talih kuşu. Bayan Jo, o olmasaydı ne yapardı bilmiyorum."

Brianna'nın şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. "Bana koca mı bulmaya çalışıyor? Bir ödül gibi… beni mi gösteriyor?"

"Hı-hı." Phaedre bunun yanlış olduğunu anlamıyor gibiydi. Bir bukleyi ana örgünün içine sıkıştırırken kaşlarını çattı.

"Ama Roger… Bay Wakefield'ı biliyor! Beni böyle nasıl evlendirmeyi düşü- "

"Doğrusunu söylemek gerekirse halanızın, ailenizin onu bulacağını düşündüğünü sanmıyorum. Bayan Jo, Kızılderililer'i biraz tanır. Bay Myers'in Kızılderililer ile ilgili anlattıklarını duymuştuk."

Oda soğuktu ama Brianna'nın saç dipleri ve çenesinde ter damlacıkları oluşmuştu.

"Ayrıca," diye devam ediyordu Phaedre, örgüye mavi ipek bir kurdele takarak, "Bayan Jo, bu Wakefield'ı tanımıyor. Belki iyi bir adam değildir. Kendi tanıdığı bir adamla sizi evlendirmenin ve bu yeri ona bırakmanın daha iyi olacağını düşünüyor. Hem damat da kendi yerini eklediğinde size daha büyük bir yer verir."

"Ben büyük bir yer istemiyorum! Ben bu yeri istemiyorum!" Öfke de yerini

paniğe bırakmıştı.

Phaedre küçük bir fiyonkla kurdelenin ucunu bağladı. “Ee, dediğim gibi bunun sizin isteğinize bağlı olduğunu sanmıyorum. Bu, Bayan Jo’nun isteği. Şimdi şu elbiseyi deneyelim.”

***

Koridordan gelen sesle Brianna, aceleyle çizim defterinde yarı bitirmiş olduğu nehir ve ağaçlardan oluşan kara kalem çalışması sayfasını açtı. Ancak adımlar salonu geçince rahatlayarak bir önceki sayfayı yeniden açtı.

Çalışmıyordu; çizimi tamamlamıştı. Yalnızca çizimine bakmak istiyordu.

Roger’ın, gitarının tellerini ayarlarken başının hafiften yana dönük olduğu profil resmiydi. Resim çizimden ibaret olmasına rağmen, baş ve vücut çizgisi onu doğru hatırladığını kanıtlar nitelikteydi. Bu resme bakabilir, onu çağırabilir hatta dokunacak gibi olabilirdi.

Başka çizimleri de vardı; kimileri kötüyken kimileri de iyiye yakındı. Birkaç tanesi kendi içinde iyiydi ama model aldığı kişiyi tam yansıtmıyordu. Akşamüzeri gri kış havasında ışıklar ve ateş sönmeye başladığında, bunun gibi olan bir veya iki tanesiyle kendini rahatlatıyordu Brianna.

Şimdi gün ışığı nehir tarafında azalmaktaydı ve su da parlak gümüş renginden bakır rengine dönüşmüştü.

Farklı çizimleri de vardı; Jamie Fraser’ın, annesinin ve Ian’ın. Onları yalnızlıktan çizmeye başlamıştı ve şimdi çok kısa süre birlikte olduğu ailesinin son kalıntıları olabilir korkusuyla, bu çizimlere bakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse halanızın, ailenizin onu bulacağını düşündüğünü sanmıyorum… Bayan Jo, Kızılderililer’i biraz tanır.

Elleri terlediği için sayfanın köşesindeki kömür çizim dağılmıştı. Salonun dışında yumuşak ayak sesleri gelince hemen defterini kapadı.

Ulysses elinde bir fitille içeri girdi ve büyük şamdanı yakmaya başladı.

“Benim için bütün mumları yakmana gerek yok.” Brianna odanın melankolik havasını bozmamak için hem istekli hem de utangaç şekilde konuşmuştu. “Karanlık olması benim için sorun değil.”

Kâhya kibarca gülümsedi ve işine devam etti. Her fitile nazikçe dokununca hemen minik alevler yanmaya başlıyordu.

“Bayan Jo birazdan aşağıda olur,” dedi. “Işıkları ve ateşi görebilir, bu

sayede odada nerede olduğunu anlayabiliyor.”

İşini bitirdikten sonra elindeki fitili söndürdü, sonra her zamanki gibi yumuşak hareketlerle öğlenki misafirlerden kalan küçük dağınıklığı toplayarak ve ateşe biraz daha odun atıp harlarsın diye üfleyerek odada dolanmaya başladı.

Brianna onu izliyordu; hünerli ellerin küçük, keskin hareketlerini. Bu odayı kaç kere toplamıştı? Her mobilya parçasını yerleştirmiş, her küçük eşyayı aynı yerine koymuştu ki hanımı hiç zorlanmadan onları bulabilsin.

Bütün hayatı başka birinin gereksinimlerine adanmıştı. Ulysses hem Fransızca hem de İngilizce okuyup yazabiliyordu; hesap yapabiliyor, şarkı söyleyebiliyor ve klavsen çalabiliyordu. Bütün bu hüner ve eğitimler yalnızca otoriter yaşlı bir bayanı eğlendirmek içindi.

Biri, ‘Gel,’ diyince geliyor, bir başkası, ‘Git,’ diyince gidiyordu. Evet, bu Jocasta’nın tarzıydı işte.

Ve Jocasta’nın kendi yöntemleri olduğu için… bir kocaya sahip olacaktı.

Bu tamamen insafsızlıktı. Daha da kötüsü saçmaydı! Brianna bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalışarak huzursuzca yerinde kımıldadı. Ulysses bu ufak hareketi fark etti ve bir şey isteniyor mu diye soru sorarcasına ona döndü.

“Ulysses,” diye patladı Brianna. “Özgür olmak istiyor musun?”

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz dilini ısırdı ve utançtan yanaklarının kızardığını hissetti. “Affedersin,” dedi hemen ve kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. “Bu çok kaba bir soruydu. Lütfen beni bağışla.”

Uzun boylu uşak hiçbir şey söylemedi, yalnızca bir müddet aklı karışmış bir halde onu inceledi. Sonra sanki düzeltmek istercesine hafiften peruğuna dokundu ve işine dönüp masadaki dağılmış çizimleri toplayıp sıraya dizdi.

“Ben doğduğumda özgürdüm,” dedi sonunda. O kadar sessiz konuşmuştu ki Brianna onu duyduğundan emin değildi. Başı önde, gözleri oyun masasından zarları alıp düzgünce kutusuna koyan uzun parmaklı siyah ellerindeydi.

“Babamın küçük bir çiftliği vardı. Buradan çok uzakta değildi. Ancak ben altı yaşımdayken yılan sokması yüzünden öldü. Annem bize bakacak güçte değildi - çiftçilik yapmaya yetecek kadar güçlü değildi - ve kendini sattı. Kazandığı parayı, ben reşit olup ticareti öğrenebileyim diye çıraklığım için bir marangoza veriyordu.”

Fildişi rengindeki kutuyu oyun masasına koydu ve iskambil masasına düşmüş olan kek kırıntısını aldı.

“Ama sonra annem de öldü,” diye devam etti soğukkanlılıkla. “Marangoz ise beni çırak olarak yanına almak yerine, kanunlar tarafından satılık köle çocuk olduğumu iddia etti. Ve beni sattı.”

“Ama bu haksızlık!”

Kâhya neşeyle ona baktı ama konuşmadı. Kader, diyordu gözleri.

“Şanslıydım,” dedi. “Küçük ve zayıf olduğum için bir okul müdürüne ucuza satıldım. Cape Fear’daki birkaç sömürge sahibi çocuklarına eğitim versin diye tutmuştu onu. Neyse, müdür evden eve dolaşır, her birinde bir hafta veya bir ay kalırdı. Ben de atının sırtında onunla gider, durduğumuzda atıyla ilgilenir ve onun istediklerini yapardım.”

“Yolculuk uzun ve can sıkıcı olduğu için at sürerken benimle konuşurdu. Şarkı söylerdi, şarkı söylemeyi seven bir adamdı ve çok da güzel sesi vardı- ” Ulysses gözleri dalgın bir şekilde eskilerden bahsederken başını iki yana sallaması ve ansızın cebindeki toz bezini çıkarıp büfeyi silmesi Brianna’yı şaşırtmıştı.

“Bana Ulysses adını veren müdürdür,” dedi kâhya ondan yana dönerek. “Biraz Yunanca ve biraz da Latince bilirdi. Geçe çöküp kamp kurmak zorunda kaldığımızda da bana ders verirdi.”

Düz, cılız omuzlar belirsiz bir omuz silkmesiyle kalktı.

“Müdür öldüğü zaman ben artık yirmili yaşlarda genç bir delikanlıydım. Hector Cameron beni satın aldı ve yeteneklerimi keşfetti. Her efendi kölelerindeki yeteneklere değer vermez ama Bay Cameron sıradan bir adam değildi.” Ulysses hafiften gülümsüyordu. “Bana satranç oynamayı öğretti, arkadaşlarıyla oynarken benim üzerime bahse girerdi. Misafirlerini eğlendirebileyim diye bana şarkı söylemeyi ve klavsen çalmayı da öğretmişti. Ve Bayan Jocasta görme yeteneğini kaybedince, beni onun gözleri tayin etti.”

“Senin adın neydi? Gerçek adın?”

Ulysses durdu, düşündü sonra gülümsedi ama o gülümseme gözlerine ulaşmamıştı. “Hatırlayacağımdan emin değilim,” dedi nazikçe ve dışarı çıktı.

27
Nefis Terbiyesi

Şafaktan hemen önce uyandı. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı ama hava değişmişti. Köz sönmüştü.

Alexandre yoktu. Yıpranmış geyik derisinin altında yatıyordu Roger ve içerisi çok soğuktu. “Alexandre?” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Pere Ferigault?”

“Buradayım.” Uzakta oturmamasına rağmen genç rahibin sesi yumuşak ve derinden geliyordu.

Roger dirseğinin üzerine yükselip gözlerini kısarak o tarafa baktı. Uyku mahmurluğu geçince onu gördü. Alexandre bağdaş kurmuş oturuyordu. Sırtı dikti, yüzü yukarıdaki bacaya dönmüştü.

“İyi misin?” Rahibin boynunun yan tarafı kandan simsiyahtı ama Roger’ın gördüğü kadarıyla yüzü sakindi.

“Yakında beni öldürecekler. Belki de bugün.”

Roger geyik derisini göğsüne çekerek yerinde doğruldu. Zaten üşüyordu, onun bu sakin sözleri onu dondurmuştu.

“Hayır,” dedi ve boğazını rahatlatmak için öksürme gereği duydu. “Hayır, öldürmeyecekler.”

Alexandre ona karşı çıkmaya gerek duymadı. Hareket de etmiyordu. Soğuk sabah havasına karşı çırılçıplak oturuyor, yukarıya bakıyordu. Sonunda bakışlarını bacadan çekip Roger’dan yana döndü.

“Günah çıkarmak istesem dinler misin?”

“Ben rahip değilim.” Roger dizlerinin üstünde onun yanına gitti. “Gel buraya donacaksın. Şunun altına gir.”

“Önemli değil.”

Roger, soğuk mu yoksa bir rahip olmaması mı önemli değil anlayamamıştı. Bir elini Alexandre’ın çıplak omzuna koydu. Önemli olsun ya da olmasın adam buz gibiydi.

Roger mümkün olduğunca Alexandre’ın yanına sokuldu ve geyik derisini üzerlerine çekti. Roger, adamın buz gibi tenine değdiği yerdeki tüylerinin

diken diken olduğunu hissediyordu ama bu onu rahatsız etmiyordu. Alexandre'ı ısıtmak niyetiyle daha da yanına sokuldu.

"Baban," dedi Alexandre başını çevirerek. Nefesi, Roger'ın yüzüne değiyordu ve gözleri kara birer delik gibiydi. "Onun bir papaz olduğunu söylemiştin."

"Bir pederdi ama ben değilim."

Diğer adamın omuz silktiğini görmekten ziyade hissetti.

"İhtiyaç olduğunda her adam papazlık görevini yerine getirebilir," dedi Alexandre. Soğuk parmakları bir an Roger'ın uyluğuna değdi. "Günah çıkartabilir miyim?"

"Eğer bu… elbette, istersen." Roger kendini biraz beceriksiz hissediyordu ama zararı yoktu, eğer birilerine yardımcı olacaksa… Kulübe ve dışarısı tamamen sessizdi. Çam ağaçlarının hışırtısı haricinde hiç ses yoktu.

Boğazını temizledi. İlk Alexandre mı konuşmaya başlayacaktı, yoksa o mu bir şey söylemeliydi?

Sanki bir işaret almış gibi Fransız ondan yana döndü. Başını eğdiğinde hafif gün ışığı sarı saçlarında oynaşıyordu.

"Günahlarım için kutsa beni, kardeşim," dedi Alexandre kısık sesle. Ve başı önde, ellerini kenetleyerek günah çıkarmaya başladı.

Hurons'lu bir görevliyle Detroit'ten gönderilen Alexandre, sağlığı bozulan yaşlı rahibin yerini almak için uzak yerlere gelmeye cesaret etmişti.

"Orada mutluydum," dedi Alexandre, on yıl önceki olayları anlatırken kullanılan hülyalı bir ses tonuyla. "Vahşi bir yerdi ama ben çok gençtim ve aşkla dinime bağlıydım. Sıkıntıyı umursamıyordum."

Genç mi? Rahip ondan çok da büyük değildi.

Alexandre geçmişi aklından çıkarırcasına omuz silkti.

"İki yıl Huronlarla yaşadım ve çok sıkıntı çektim. Sonra kabilelerin toplandığı bölgeye, Ft. Stanwix'e onlardan bir grupla gittim. Orada Mohawklar'ın savaş şefi Kennyanisi-t'ago ile tanıştım. Benim dua ettiğimi ve Kutsal Ruh'a yöneldiğimi görünce beni kendi köyüne davet etti."

Mohawklar din değiştirme konusunda temkinli davranmalarıyla bilinirdi; bu bulunmaz bir şanstı. Bu nedenle Pere Ferigault, Kennyanisi-t'ago ve savaşçıları eşliğinde kanoyla nehrin aşağısına gitmişti.

"Bu benim ilk günahımdı," dedi sessizce. "Gurur." Hesap ediyormuş gibi

bir parmağını Roger'a doğru kaldırdı. "Yine de Tanrı benimleydi." Mohawklar, Fransa ve Kızılderili Savaşı'nda İngilizler'in yanındaydı ve genç Fransız rahibe şüpheyle yaklaşıyorlardı. Mohawk dilini öğrenmek için azmetmişti ki bu sayede onların dilinde dua edebilecekti.

Tamamı olmasa da çoğu köylünün dinini değiştirmesinde başarılı olmuştu. Dinini değiştirdiklerinin arasında savaş şefi olduğu için ona kimse engel olmuyordu. Maalesef köyün reisi ona karşıydı ve köydeki Hıristiyan ve Hıristiyan olmayanların arasında sürekli bir huzursuzluk hâkimdi.

Rahip dudaklarını yaladı, sonra sürahiyi alıp içti.

"Ve sonra," dedi derin bir nefes alarak, "sonra ikinci günahımı işledim."

Cemaatinden birine âşık olmuştu.

"Daha önce bir kadınla birlikte…" Roger sorusunu tamamlayamadı ama Alexandre hiç tereddütsüz yanıt verdi.

"Hayır, hiç." Kahkahadan ziyade kendine acırmış gibi bir nefes aldı bunu söylerken. "Bu zevke karşı bağışıklığım var diye düşünmüştüm. Ancak erkek, şeytanın cazibesine karşı zayıftır."

Birkaç ay kızın kaldığı evde kalmıştı. Sonra bir sabah yıkanmak için erkenden kalkıp dereye gitmiş ve suda kendi yansımasını görmüştü.

"Suda aniden bir hareketlenme oldu ve yüzeyi ikiye ayrıldı. Büyük, açık bir ağız alttan yüzeye doğru yükselip benim sudaki yansımamı kırdı."

Fakat bu yusufçuğa atlayan bir alabalıktan başka bir şey değildi ama bundan etkilenen rahip, ruhunun cehennemin ağzında olduğuna dair Tanrı'nın ona işaret gönderdiğine inanmıştı.

Hemen kaldığı eve gidip eşyalarını toplamış, sonra da köyün dışındaki küçük bir eve tek başına yaşamaya gitmişti. Ancak sevdiği kızı hamile bırakmıştı.

"Seni buraya getirme nedenleri bu mu?" diye sordu Roger.

"Hayır, tam olarak bu değil. Onlar evliliğe ve ahlaka bizim yaklaştığımız gibi yaklaşmıyorlar," diye açıkladı Alexandre. "Kadınlar istedikleri gibi erkekleri alır ve evlilik, eşlerin arkadaşlıklarına dayanan bir anlaşmadır. Eğer iyi anlaşamıyorlarsa kadın erkeği evinden kovar veya erkek ayrılır. Eğer çocuk varsa da annesinin yanında kalır."

"Ama o zaman…"

"Sıkıntı şu ki bir rahip olarak ben, her iki taraf Hıristiyan ve inayetli

olmazsa çocukları vaftiz edemem. Çocuğun inançlı olarak büyümesi gerekli, çünkü Kızılderililer vaftizi onların pagan ayini gibi görüyorlar.”

Alexandre derin bir nefes aldı.

“Elbette ben de çocuğu vaftiz edemedim. Bu Kennyanisi-t’ago’yu gücendirdi ve korkuttu, sürekli bana çocuğu vaftiz etmemi söylerdi. Reddetmem üzerine bana işkence edilmesini emretti. Sevdiğim kız benim için yalvardı ve annesiyle birkaç nüfuzlu kişi tarafından da buna cesaretlendirildi.”

Sonuçta köy anlaşmazlık ve bölünmeyle karşı karşıya kalınca reis, Pere Alexandre’ın Onyarekenata’ya götürülmesine karar vermişti. Orada bulunan kurul, köyün yeniden huzura kavuşmasını sağlayacak kararı verebilecekti.

Roger sakalını kaşıdı. Belki de Kızılderililer’in saçlı Avrupalılar’ı sevmemeleri onların bitli olabileceğiyle alakalıdır, diye düşündü.

“Korkarım tam olarak anlamadım,” dedi dikkatle. “Annesi tam bir Hıristiyan olmadığı için mi kendi çocuğunu vaftiz etmeyi kabul etmedin?”

Alexandre şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Ah, hayır! O inançlı ama gerekeni yapmadığında hep bir bahanesi oluyordu,” diye ekledi üzülerek ve iç çekti. “Hayır, çocuğu vaftiz edemezdim, çünkü çocuk annesi yüzünden değil, babası yüzünden tam olarak inançlı yetiştirilemeyecekti.”

Roger şaşkınlığını saklamak umuduyla alnını ovuşturdu. “Ah, sen bu nedenle mi günah çıkarmak istedin? Belki yeniden inayet kazanır ve böylece-”

Rahip küçük bir jestle onu susturdu ve omuzları çökük halde bir müddet oturdu. Kazara yarasına dokunmuş olmalıydı, çünkü pıhtılaşmış kan kütlesi çatlamıştı ve kan bir kez daha boynundan aşağıya sızıyordu.

“Affedersin,” dedi Alexandre. “Bunu senden istememeliydim. Yalnızca kendi dilimde konuştuğum için çok memnundum. İçimi sana dökme isteğine karşı koyamadım. Ama bu pek de iyi olmadı, çünkü bağışlanmayacağım.”

Adamın hayal kırıklığı öyle açıktı ki Roger, rahibi sakinleştirmek isteyerek bir elini onun koluna koydu.

“Emin misin? Dedin ki ihtiyaç duyulduğunda- ”

“Öyle değil.” Rahip de bir elini Roger’ın elinin üzerine koyup sıktı, sanki diğerinin tutuşundan güç alıyor gibiydi.

Roger hiçbir şey demedi. Bir müddet sonra Alexandre başını kaldırdı ve ona

baktı. Dışarısı aydınlıktı artık; belli belirsiz parlaklık vardı. Adamın solukları da beyaz beyaz çıkıyordu ağzından.

“Günah çıkarsam da bağışlanmayacağım. Günahlarımın bağışlanması için tövbemin içten olması gerekir. Günahlarımdan pişman olmam gerekir. Fakat ben bunu yapamam.”

Sonra yine sessizleşti. Roger ne konuşması gerektiğini ne de ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Ona göre bir rahibin, “Evet, oğlum?” gibi bir şey demesi gerekirdi ama yapmadı. Onun yerine Alexandre’ın diğer elini tutup sıktı.

“Günahım onu sevmekti,” dedi Alexandre usulca, “ve ben kendime hâkim olamıyorum.”

28
Buruk Gülümseme

“İki Mızraklı kabul ediyor. Durum, kurul önünde konuşulup kabul edilir ama bunun hallolacağını düşünüyorum.” Jamie yorgunluktan biraz topallayarak çam ağacına yaslanıp oturdu. Bir haftadır köydeydik. Jamie son üç günün çoğu kısmını köyün reisiyle geçirmişti. Onu ya da Ian’ı nadiren görmüş, nazik fakat mesafeli davranan kadınlar bana eşlik etmişlerdi. Muskamı gözlerden uzak tutmaya dikkat ediyordum.

“O zaman Roger burada mı?” diye sordum ve uzun zamandır benimle olan endişe düğümünün çözülmeye başladığını hissettim. “O gerçekten burada mı?” Bu zamana kadar Mohawklar, Roger’ın hayatta olduğunu veya buna benzer bir şeyi kabul etmeye yanaşmamışlardı.

“Evet, öyle ama yaşlı ihtiyar, onu kaçırmaya çalışırım korkusuyla bunu kabul etmiyor. Ancak onun burada veya çok uzakta olmadığını düşünüyorum. Eğer kurul pazarlığı kabul ederse, üç gün içinde onu viskiyle takas eder, hemen yola koyuluruz.” Uzaktaki dağları kaplayan kara bulutlara bir göz attı. “Tanrım, umarım yağmur bulutudur, kar olmasın da.”

“Kurulun kabul etmeme gibi olasılığı var mı sence?”

Jamie derin bir nefes aldı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bağlamadığı saçları omuzlarına dökülüyordu. Görüşmenin zor geçtiği belliydi.

“Evet, öyle bir olasılık var. Viskiyi istiyorlar ama çok dikkatliler. Bazı yaşlılar, likör halka zarar verir korkusuyla pazarlığa karşılar. Genç olanlar ise istekli. Orta yaşlılar ise evet kabul edelim diyorlar, eğer kullanmaya korkarsak satarız diyorlar.”

“Sana bunların hepsini Wakatihsnore mu anlattı?” Şaşkındım. Reis, böyle bir tarafsızlık için oldukça soğuk ve vahşi bir müşteri gibi görünüyordu.

“Hayır o değil, küçük Ian,” diyen Jamie hafiften gülümsedi. “Delikanlı iyi ajan diyebilirim. Köydeki her ocakta yemek yedi ve ondan hoşlanan bir kıza da düşkün. Anneler kurulunun ne düşündüğünü ona kız söylüyor.”

Pelerinimi sıkıca omuzlarıma sardım. Köyün dışındaki kayalıklardaki yerimiz bize gizlilik sağlıyordu, fakat bunun bedelini rüzgâra maruz kalmakla ödüyorduk.

“Peki Anneler Kurulu ne düşünüyor?” Evde geçirdiğimiz bir hafta bana, planlarda kadınların fikirlerinin önemli olduğunu göstermişti. Asıl kararları vermeseler bile onların beğenileri olmadan da hareket edilmiyordu.

“Onlar viskiden ziyade rüşvet önermemi tercih ediyorlar ve hiçbiri de o adamdan vazgeçebileceklerinden emin değil. Çoğu kız ondan hoşlanıyor. Kabileye kabul edilip edilmemesi onların umurunda değil.” Jamie’nın dudakları hafiften seğirince endişeme rağmen kahkahayı bastım.

“Roger yakışıklı çocuktur.”

“Onu gördüm,” dedi Jamie kısa ve öz. “Çoğu erkek onun çirkin, kıllı bir piç olduğunu düşünüyor. Elbette benim de öyle.” Bir elini çenesinde gezdirirken dudağının bir köşesi istem dışı seğirdi. Kızılderililer’in yüz kıllarını sevmediğini bildiğinden her sabah tıraş olmaya özen gösteriyordu.

“Hal böyle olunca durumlar değişiyor.”

“Roger’ın görünüşü mü? Yoksa seninki mi?”

“Gerçek şu ki birden fazla hanımefendi o piçi istiyor. Ian konuştuğu kızın teyzesinin, o herifi tutmanın sıkıntı yaratacağını düşündüğünü söyledi. Kadınlar arasında huzursuzluk çıkmasındansa bize geri vermenin daha iyi olacağını düşünüyormuş.”

Soğuktan donmuş parmaklarımı dudaklarımda gezdirerek gülmemeye çalışıyordum. “Erkekler kurulu, kadınların Roger’la ilgilendiklerini biliyor mu?”

“Bilmiyorum. Neden?”

“Eğer bilirlerse sana onu bedavaya da verebilirler.”

Jamie hafiften homurdandı, fakat isteksizce bana doğru bir kaşını kaldırdı. “Evet, belki. Ian’a söyleyeyim de bunu delikanlılarla bir konuşsun. Bundan zarar gelmez.”

“Kadınların viski yerine başka bir şeyi önermeni istediklerini söyledin. Reise opal taştan bahsettin mi?”

İlgiyle oturduğu yerde doğruldu. “Evet, bahsettim. Kesemden bir yılan çıkarsaydım bu kadar ürkmezlerdi. Hem heyecanlanıp kızdılar hem de korktular. Viskiden bahsetmesem beni döverlerdi sanırım.”

Ceketin göğüs cebine uzanıp opali çıkardı ve avucuma bıraktı.

“Bu sende dursa daha iyi olur Sassenach. Ancak kimseye gösterme.”

“Ne tuhaf.” Taşa baktım, kıvrımlı oymaları parıldıyordu. “Bu onlara bir şey

ifade ediyor.”

“Ah, evet,” diye bana güvence verdi Jamie. “Ne olduğunu bilmiyorum ama her neyse ondan pek hoşlanmıyorlar. Savaş şefi onu nereden aldığımı öğrenmek istedi. Ben de onu bulduğumu söyledim. Bu biraz onların gerilemesini sağladı ama bu konuda kaynamaya yakın çaydanlık gibiler.”

“Neden bunu almamı istiyorsun?” Ceketinin içinde ısınan taşın, elimde pürüzsüz ve rahatlatıcı olduğunu hissediyordum. İçgüdüsel olarak başparmağımla onu yuvarlamaya başladım.

“Dediğim gibi taşı gördükleri zaman şaşırdılar ve sonra da öfkelendiler. Bir ya da iki tanesi beni dövmeye kalktı ama geri çekildiler. Taş elimdeyken onları gözlemledim biraz ve onların taştan korktuklarını anladım. Taşı tutarken bana dokunmayacaklardı.”

Uzanıp taşı tuttuğum avucumu kapattı. “Taşı yanında tut. Eğer bir tehlike olursa dışarı çıkar.”

Taşı geri vermeye çalışarak, “Sen muhtemelen benden daha fazla tehlikedesin,” diye itiraz ettim.

Jamie başını iki yana sallarken saçları rüzgârda havalanmıştı. “Hayır, viskiyi bildikleri için değilim. Onun nerede olduğunu duyana kadar bana zarar vermeyeceklerdir.”

“Peki ben niye tehlikedeyim?” Bu düşünce rahatsız ediciydi; kadınlar dikkatliydiler ama düşmanca davranmıyorlardı ve köyün erkekleri de beni pek umursamıyorlardı.

Jamie kaşlarını çatıp aşağıdaki köye doğru baktı. Buradan çit ve ötedeki görünmeyen evlerin bacalarından çıkan duman izi haricinde köyün çok azı görünüyordu.

“Bilmiyorum Sassenach. Yalnızca ben bir avcıyım ve avlandım. Kötü bir şey yaklaştığında kuşların susup ormanın nasıl sessizleştiğini bilir misin?”

Köyü işaret etti. Gözleri, adeta bir şekil çıkacakmış gibi yükselen dumandaydı.

“Orada bir sessizlik var. Göremediğim bir şey oluyor. Bizimle ilgili mi bilmiyorum ama… huzursuzum işte,” dedi birden. “Ve böyle bir hissi göz ardı edemeyecek kadar uzun yaşadım.”

***

Kısa süreliğine bize katılan Ian da bu düşünceyi destekliyordu.

“Evet, suyun altındaki balık ağını tutmak gibi,” dedi kaşlarını çatarak. “Ağın ellerinin arasında kıvrıldığını hissedersin ve orada balık olduğunu bilirsin ama nerede olduğunu göremezsin.” Koyu kahve saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Her zamanki gibi yarı örgülü saçları uçlarından biraz çözülmüştü. Dalgın bir halde bir saç tutamını kulağının arkasına attı.

“Halkın arasında bir şey oluyor. Sanırım bir anlaşmazlık var. Ve bu şey dün gece kurul evinde de oldu. Bunu sorduğumda Emily cevap vermedi. Sadece gözlerini kaçırıp bizimle alakası olmadığını söyledi. Ama ben bir şekilde bizimle alakalı olduğunu düşünüyorum.”

“Emily?” Jamie bir kaşını kaldırınca Ian sırıttı.

“Ben kısaca ona böyle diyorum,” dedi. “Gerçek adı Wakyo’teyehsnonhsa, anlamı Hünerli Eller. Küçük Emily oymacılıkta oldukça iyi. Benim için yaptığına bakın.” Kesesine uzandı ve gururla beyaz sabuntaşından yapılan küçük susamurunu gösterdi. Hayvan tetikte, başı yukarıdaydı ve yaramazlığa hazırdı. Bu benim gülmemi sağladı.

“Çok hoş.” Jamie büyük bir beğeniyle oyma işi inceliyor, kıvrımları okşuyordu. “Bu kız senden çok hoşlanıyor, Ian.”

“Evet, ben de dayı.” Ian çok sakindi ama zayıf yanakları, soğuk rüzgâra rağmen fazla kırmızıydı. Öksürdü ve yavaş yavaş konuyu değiştirdi.

“Eğer viskiden tattırırsan kurulun bize iyilik yapacağını düşündüğünü söyledi bana, Jamie Dayı. Eğer sana da uyarsa bir fıçıyı götüreyim ve bu akşam bir görüşme ayarlayalım. Emily bunu halleder.”

Jamie kaşlarını kaldırdı ama bir müddet sonra başıyla onu onayladı. “Senin kararına güveniyorum, Ian. Görüşme kurul evinde mi?”

Ian başını iki yana salladı. “Hayır. Emily, teyzesinin evinde olmasının daha iyi olacağını söyledi. Yaşlı Tewaktenyonh, yani Güzel Kadın.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

Burnunu koluna silerek, “Güzel Kadın,” diye açıklamaya başladı, “kölelere ne yapılması gerektiğine karar verme gücüne sahip köydeki kadınlardan biri. Görünüşü nasıl olursa olsun ona Güzel Kadın diyorlar. Görüyorsunuz ya, eğer iyi bir teklifte bulunursak Tewaktenyonh pazarlığı kabul edecektir.”

Jamie, “Evet, tamam. Hemen git. Fıçıyı kendin götürebilir misin?” dedi.

Ian onu başıyla onaylayıp gitmeye hazırlandı.

“Bekle bir dakika Ian,” dedim ve bana döndüğünde opali ona verdim. “Emily’ye bununla ilgili bir şey bilip bilmediğini sorar mısın?”

“Peki, Claire Yenge, sorarım. Rollo!” Bir ıslık çaldı ve bir kayanın altını şüpheyle koklayan Rollo, hemen oradan ayrılıp sahibinin peşine düştü. Jamie hafifçe kaşlarını çatarak onların gidişini izledi.

“Ian’ın geceleri nerede kaldığını biliyor musun, Sassenach?”

“Eğer hangi evde kaldığını soruyorsan, evet. Ancak kiminle yattığını soruyorsun, hayır. Fakat tahmin edebiliyorum.”

Gerindi ve saçlarını geriye savurdu. “Gel, Sassenach. Seni köye geri götüreyim.”

***

Ian’ın bahsettiği görüşme karanlık çöktükten sonraydı. Davetlilerin çoğu, zamanında Tewaktenyonh’un evine gelip reise saygılarını sunan kurulun daimi üyeleri ve ana şöminenin önünde Jamie ve Ian’ın yanlarında bulunan İki Mızraklı’ydı. Ian’ın Emily’si olduğunu düşündüğüm küçük güzel bir kız, viski fıçısının yanında hemen Ian’ın arkasında oturuyordu.

Emily haricindeki kadınlar viskiyi tatmaya yanaşmıyorlardı. Ben de izlemeye gelmiştim, küçük bir ocağın önüne oturmuştum. Soğanları bağlayan iki kadına yardım edip Tuscarora, İngilizce ve Fransızca karışımı sohbet ederken bir yandan da göz ucuyla görüşmeyi izliyordum.

Ocağının önünde oturduğum kadın, bana bir kap alaçam birası ve biraz da mısır unu lapası gibi bir şey ikram etti. Olabildiğince içtenlikle bunu kabul ettim ama midem, yiyormuşum gibi yapmaktan daha fazlasını kabul edemeyecek kadar düğüm düğümdü.

Birçok şey bu doğaçlama partiye bağlıydı. Roger burada, köyde bir yerdeydi. Bunu biliyordum. Yaşıyordu; yalnızca iyi olmasını - en azından seyahat edecek kadar iyi olmasını umuyordum. Evin uzak köşesine, ana ocağın olduğu kısma baktım. Tewaktenyonh’un beyazlar düşmüş saçlarından fazlasını göremiyordum. Bu manzara karşısında tuhaf bir şekilde ürperdim ve gömleğimin altında sakladığım Nayawenne’nin muskasına dokundum.

Misafirler toplanıp ocağın etrafında kabaca bir halka oluşturduğunda, açılmış viski fıçısı halkanın ortasına getirildi. Bir kızın ortaya çıkıp fıçının yanına gelmesi ve elindeki kabı buna daldırması beni şaşırttı.

İki Mızraklı’nın söylediği birkaç şeyden sonra, kızın viski dolu kabı çıkarmasıyla cümbüş başladı. Kız viskiyi kaplara koymak yerine, kendi

kabından büyük bir yudum aldı ve halkayı oluşturan erkeklerin kaplarına sırasıyla tükürdü. Jamie'ye baktım, o ilk başta çekildi ama sonra bunu nazikçe kabul edip tereddütsüz içti.

Kızın ağzından ne kadar viski tükürdüğünü merak ediyordum. Bu, kabızlık çeken bir budala gibi yüzü olan suskun yaşlı piç kurusu İki Mızraklı'yı biraz yağlar diye düşünüyordum. Partinin iyi gittiği sırada bana eşlik eden kadınlardan birinin çocuğunu gelişiyle dikkatim dağıldı. Çocuk sessizce gelip annesinin yanına oturdu ve ona yaslandı. Kadın hemen ona bakıp elindeki soğanları bıraktı ve endişeyle bağırarak ayağa fırladı.

Ateşin ışığı çocuğu aydınlatınca onun oturuş şeklini görebildim. Soğan sepetini bir kenara iterek hemen dizlerimin üzerine yükseldim. Öne doğru eğilip çocuğu diğer kolundan tuttum ve çocuğu benden yana çevirdim. Çocuğun sol kolu hafiften yerinden çıkmıştı; çocuk terliyor, acıdan dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Tereddütle kaşlarını çatarak bana bakan annesine bunu işaret ettim. Çocuk hafiften inleyince annesini hemen çocuğu çekip sıkıca ona sarıldı. Ani bir hareketle gömleğimin altındaki Nayawenne'nin muskasını çıkardım. Kadın bunun kime ait olduğunu bilmiyordu, fakat ne olduğunu biliyordu. Küçük deri keseyi görünce gözleri iri iri açıldı.

Çocuk da daha fazla ses çıkarmadı ama ateş ışığında kılsız göğsünden inen ter damlacıklarını görebiliyordum. Keseyi bağlayan ipi çözüp mavi renkteki kaba taşı çıkardım. *Pierre sans peur*, demişti Gabrielle buna. Korkuyu yenme taşı. Çocuğun sağlam elini tuttum ve taşı avucuna koyup avucunu kapattım.

"*Je suis une sorciére*,[11]" dedim usulca. "*C'est médecine, la*.[12]" Güven bana, diye geçiriyordum içimden. Korkma. Çocuğa gülümsedim.

11 (Fr.) Ben bir büyücüyüm. (ç.n.)

12 (Fr.) Bu da şifa için. (ç.n.)

Çocuk irileşmiş gözleriyle dik dik bana bakıyordu. Ocağın başındaki iki kadın bakıştılar, sonra biri yaşlı kadının oturduğu uzaktaki ocağa baktı.

Görüşmede sesler yükseliyordu; biri hikâye anlatıyordu. Bunu sesin alçalıp yükselmesinden anlayabiliyordum. Bu ses tonunu, Kuzey İskoçyalıların hikâye veya efsanelerini Gaelce anlattıklarında duymuştum. Birbirlerine benziyorlardı.

Çocuğun annesi başıyla onayladı. Kız kardeşi hemen uzun evin diğer tarafına koştu. Dönüp o tarafa bakmadım ama kız diğer ocakların yanından

geçerken arkamda bir hareketlenmenin olduğunu hissedebiliyordum. Bütün başlar dönmüş, bize doğru bakıyorlardı. Gülümseyerek gözlerimi çocuğun yüzüne diktim, elini sıkıca tutuyordum.

Kız kardeşinin ayak sesleri arkamdan geldi usulca. Çocuğun annesi gönülsüzce çocuğu bana bıraktı. İzin alınmıştı.

Eklemi yerine oturtmak oldukça basitti. Çocuk küçüktü ve incinme de azdı. Elimin altındaki kemikleri hafifti. Eklemde hasarı incelerken çocuğa gülümsüyordum. Sonra çabucak kolu eğip dirseği döndürdüm ve kolu yukarıya çektim. İşte olmuştu.

Çocuk çok şaşkın görünüyordu. Tatmin edici bir operasyondu, çünkü acısı neredeyse geçmişti. Çocuk omzunu hissedince bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Yavaşça avucunu açtı ve taşı bana verdi.

Bu olayla bir müddet dikkatler bana yöneldi. Kadınlar etrafımıza toplanıp çocuğa dokunuyor ve onu inceliyorlardı. Bir yandan da koyu safir rengindeki taşa bakmaları için arkadaşlarını çağırıyorlardı. Tekrar evin diğer tarafındaki viski partisine baktığımda cümbüşün ilerlemiş olduğunu gördüm. Ian detone bir şekilde Gaelce şarkı söylüyor, arada yüksek sesle *Haihai!* diyen birkaç kişi de ona eşlik ediyordu. Bunu Nayawenne'nin halkında da duymuştum.

Sanki düşüncelerim kadını çağırmış gibi bana bakıldığını hissettim ve arkama döndüğümde, evin diğer ucundaki ocakta oturan Tewaktenyonh'un dikkatle beni izliyor olduğunu gördüm. Gözlerine baktım ve başımla ona selam verdim. Kendi ocağında oturan genç bir kıza bir şeyler söyledi ve kız hemen ayağa fırlayıp bir çift oynayan çocuğun etrafından dikkatle dolanarak yanıma geldi.

"Büyükannem onun yanına gelmenizi istedi." Genç kadın yanıma çömelmiş, İngilizce konuşmuştu. Bunu duyduğuma şaşırmakla beraber hayrete düşmemiştim. Onakara haklıydı, bazı Mohawklar İngilizce biliyordu. Ancak gerekli olmadığı sürece bunu tercih etmiyor, kendi dillerini konuşuyorlardı.

Ayağa kalktım ve Güzel Kadın'ın neye ihtiyacı olduğunu merak ederek Tewaktenyonh'un ocağının yanına gittim.

Yaşlı kadın bana selam verip oturmamı işaret etti ve gözlerini benden ayırmayan kıza bir şeyler söyledi.

"Büyükannem eğer mümkünse şifa için kullandığınız o taşı görmek istiyor."

"Elbette." Safiri çıkarırken yaşlı kadının dikkatle muskamı incelediğini görebiliyordum. Nayawenne'nin ağaçkakan tüylerine ben de iki şey katmıştım; bir karganın siyah tüyünü.

“Siz Ayı Öldüren’in eşi misiniz?”

“Evet. Tuscaroralar bana Ak Kuzgun diyorlar,” dedim ve kız bunu duyunca irkildi. Bunu hemen büyükannesine tercüme etti. Yaşlı kadının gözleri iri iri açıldı ve dehşetle bana baktı. Duyduğunun hayırlı bir isim olmadığı ortadaydı. Dişlerimi göstermeden ona gülümsedim. Kızılderililer gülerken çoğunlukla dişlerini gösterirlerdi.

Yaşlı kadın yavaşça taşı bana geri verdi. Beni dikkatle inceledi ve gözlerini benden ayırmadan torununa bir şeyler söyledi.

“Büyükannem erkeğinizin de parlak bir taş taşıdığını duymuş,” diye tercüme etti kız. “Bu taştan bahsedildiğini çok duymuş. Bu nasıl bir taş ve onu nereden aldınız?”

“İsterse görebilir.” Belimdeki keseye uzanıp taşı çıkarttığımda kızın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Opali yaşlı kadına uzattım. Kadın eğildi ve dikkatle inceledi ama onu benden almaya yeltenmedi.

Tewaktenyonh’un kolları kahverengi ve tüysüzdü, yıpranmış bir Hint ağacı gibi kırış kırıştı. Olmayan tüy yerlerinin diken diken olduğunu görebiliyordum. Bu taşı görmüş, diye geçirdim içimden. Ya da en azından onun ne olduğunu biliyor.

Tercümanın sözlerine ihtiyacım yoktu. Kadın gözlerini gözlerime dikince soruyu duyar gibi oldum, yalnızca kelimeleri tuhaftı.

“Bu sana nasıl ulaştı?” dedi ve kız da bunu tekrarladı.

Avucumu açık tutuyordum. Opal taş elime rahatlıkla uyuyor, ağırlığı rengiyle çelişiyordu ve adeta bir sabun köpüğü gibi parlıyordu.

“Bir rüyayla bana geldi,” dedim sonunda, başka türlü nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Yaşlı kadın bir iç çekti. Gözlerindeki korku tam olarak geçmemişti ama şimdi başka bir şey de vardı, belki merak? Bir şeyler söyledi ve ocakta oturan bir kadın ayağa kalkıp yatağın altındaki sepeti karıştırdı. Geri geldiğinde yaşlı kadına bir şey verdi.

Yaşlı kadın, yaşından ötürü çatlak ama güçlü bir sesle usulca şarkı söylemeye başladı. Ellerini ateşin üzerinde ovuşturdu ve küçük kahverengi parçalar adeta bir yağmur gibi ateşin üzerine yağmaya başladı. Sonra tütün kokusuyla yoğun bir duman yükseldi.

Sessiz bir geceydi. Erkeklerin içki içtiği ocaktan gelen inişli çıkışlı kahkaha seslerini duyabiliyordum. Jamie konuşurken kullandığı tuhaf kelimeleri de

seçebiliyordum - Fransızca konuşuyordu. Acaba Roger da bunları duyabilecek kadar yakında mıydı?

Derin bir nefes aldım. Duman beyaz bir sütun halinde ateşten yükseliyordu ve yoğun, tatlı tütün kokusu soğuk havanın kokusuna karışıyordu. Bu koku, alakasız bir şekilde Brianna'nın lisedeki futbol maçlarını hatırlamamı sağlamıştı; yün battaniyelerin ve kahve termoslarının sıcak kokusu, kalabalıktan yükselen sigara dumanı kokusu. Daha gerilerde acı anılar belirdi; savaş alanında üniformalı gençlerin ucu yanan sigaralarını söndürüp savaşa koşmaları ve o soğuk kış havasında arkalarında yalnızca sigara dumanını bırakmaları.

Tewaktenyonh hâlâ gözlerini bana dikmiş bir halde kıza bir şeyler söyledi ve kızın yumuşak sesi düşüncelerimi böldü.

"Bana bu rüyayı anlatın."

Ona anlatacağım gerçek bir rüya mıydı yoksa yanan bir ağacın dallarından yükselen dumanın canlanması gibi bir anı mıydı? Bu önemli değildi, zaten bütün anılarım bir rüyaydı.

Anlatabildiğim kadarıyla ona anlattım. Fırtınadan dolayı kırmızı ardıcın altında sığınırken taşla gömülü bir kafatası iskeletiyle ilgili rüyamı anlattım. Dağda bir ışık ve yüzü siyaha boyalı bir adam vardı.

Yaşlı kadın öne eğildi. Yüzündeki şaşkınlık torununun yüzüne yansımıştı.

"Ateş Taşıyıcısı'nı gördün mü?" diye ağzından kaçırdı kız. "Onun yüzünü gördün mü?" Tehlikeli olabilirmiş gibi benden uzaklaştı.

Yaşlı kadın amirane bir tavırla bir şeyler söyledi ona. Delici gözlerindeki şaşkınlık yerini ilgiye bırakmıştı. Kızı dürtükleyip hemen sorusunu söylemesini istedi.

"Büyükannem diyor ki onun neye benzediğini söyleyebilir misiniz? Üzerinde ne vardı?"

"Hiçbir şey. Yani yalnızca bir peştamal. Ve boyalıydı."

"Boyalıydı. Nasıl?" diye sordu kız, büyükannesinin sert sorusuna cevaben.

Gördüğüm adamın vücudunun nasıl boyandığını dikkatli bir şekilde anlattım. Bu zor değildi; gözlerimi kapatırsam dağ eteğinde karşıma çıktığı haliyle net bir şekilde onu görebiliyordum.

"Ve yüzü alnından çenesine kadar siyaha boyalıydı," diye bitirdim gözlerimi açarak.

Adamı tarif ettiğimde tercüman üzgündü. Dudakları titriyordu ve korkuyla bir bana bir büyükannesine bakıyordu. Yaşlı kadın dikkatle dinledi, fakat yavaşça söylenmiş kelimeler kulaklarına ulaşmadan önce gözleri, bir anlam çıkarmak istercesine yüzümü inceliyordu.

Bitirdiğimde yaşlı kadın sessizce oturdu, kara gözleri benimkileri inceliyordu. Sonunda başını sallayıp kırışık elini uzattı ve omzunda bulunan mor boncuk dizisini aldı. Myers, bu hareketi fark etmemi sağlayacak kadar bundan bahsetmişti bana. Boncuk dizisi onun aile kaydıydı, onun rozetiydi; bunu tutarak yapılan bir konuşma İncil'in karşısında yapılan bir konuşmaya eşitti.

"Bundan uzun zaman önce Yeşil Mısır Festivali'nde kuzeyden bir adam geldi. Konuşması tuhaftı ama onu anlayabiliyorduk. Canienga veya Onondaga dilinde konuşuyordu. Fakat bize Kaplumbağa klanına bağlı olduğu haricinde ne kabilesini ne de köyünü söylemişti.

"Vahşi ama cesur bir adamdı. İyi bir avcı ve savaşçıydı. Ah, iyi bir adamdı. Bütün kadınlar ona bakmaktan hoşlanırlardı ama yanına yanaşmaya korkardık." Tewaktenyonh bir müddet sustu. Gözlerindeki dalgınlık onun o zamanlar yetişkin bir kadın olduğunu, belki de korkutucu, ilgi çekici yabancıdan etkilenecek kadar genç olduğunu düşünmeme neden oldu.

"Erkekler öyle dikkatli değillerdi, yani değillerdir." O anda sesler yükselince görüşmeye kısa alaylı bir bakış attı. "Bu nedenle onunla oturup tütün ve bira içerler, onu dinlerlerdi. Adam öğlenden hava kararana kadar konuşurdu ve sonra geceleri ateşin etrafında toplanıldığında da konuşurdu. Yüzünde her zaman öfke hâkimdi, çünkü savaştan bahsederdi."

Parmaklarını mor boncuklu diziye sararak bir iç çekti.

"Daima savaştan bahsederdi. Ne diğer köydeki kurbağa yiyenlerden, ne de geyik yiyenlerden. Hayır, *O'seronnilere* karşı savaş baltalarımızı kaldırmalıydık. Onların hepsini öldürün, diyordu, yaşlısından gencine Antlaşma Hattı'ndan büyük suya kadar. Cayuga'ya gidip Seneca'ya elçiler gönderin, Kızılderili Birliği'ne haber verin. Geç olmadan hemen gidin, diyordu."

Zayıf omzu kalkıp indi.

"Ne için çok geç olmadan? diye sordular ona. O da cevap verdi: Belki de artık çok geçtir. Bizi kılıçlarıyla mahvedip bıçak ve silahlarıyla öldürecekler. Dönün kardeşlerim! Onca yıl kendi yerlerinizi terk ettiniz. Size geri dönün diyorum, yoksa soyunuz artık olmayacak. Hikâyeleriniz unutulacak. Onları şimdi öldürün yoksa onlar sizi yiyecekler.

“O zamanlar reis olan erkek kardeşim ve savaş şefi olan diğer kardeşim, bunun saçmalık olduğunu söylediler. Bizi silahlarıyla yok etmek mi? Bizi yemek mi? Beyazlar savaşta bile düşmanlarının kalplerini yemezlerdi. Gençler dinledi; onlar yüksek sesle konuşan herkesi dinlerler. Ancak yaşlılar kısık gözlerle yabancıya bakıp hiçbir şey demediler.”

“O biliyordu,” dedi ve yaşlı kadın torununun tercümesinden daha hızlı konuşarak başını salladı. “Ne olacağını biliyordu. İngiliz ve Fransızlar birbirleriyle savaşıp diğerine karşı bizim yardımımızı isteyeceklerini hep bildi. Birbirleriyle savaştıkları zaman bizim de ayaklanıp onları sürmemiz gerektiğini söyledi.”

“Tawineonawira - Susamuru Dişi bu onun adıydı - bana dedi ki: Siz anı yaşıyorsunuz, geçmişi biliyorsunuz ama geleceği göremiyorsunuz. Erkekleriniz, ‘Bu mevsim hiçbir şeye ihtiyacımız yok,’ diyor sonra da çalışmıyorlar. Kadınlarınız demir tencerede yemek pişirmenin bakır tencere yapmaktan daha kolay olduğunu düşünüyorlar. Tembelliğiniz yüzünüzden neler olacağını göremiyorsunuz, sizi açgözlüler.’

“Ben ise karşı çıkıp doğru değil, dedim. Biz tembel değiliz. Hayvan derilerini yüzer, etleri ve mısırları kurutur, ayçiçeklerinden yağ çıkarır onları kavanozlara koyarız. Tohumlarını da her zaman bir sonraki mevsim için saklarınız. Eğer bunları yapmazsak ölürüz. Tencere, tavalarla bunun ne ilgisi var? diye sordum

“O buna kahkaha attı ama gözleri hüzünlüydü. Anlarsın ya, benimle konuşurken sinirlenemezdi.” O anda genç kadının gözleri büyükannesine kaydı ama sonra hemen gözlerini kaçırıp bir kez daha kucağına baktı.

“O yine başını sallayıp konuşmaya devam etti: Yeterince ileriyi göremiyorsunuz. O zaman ona sen ne kadar ileriyi görüyorsun, diye sordum ama bana cevap vermedi.”

Ben cevabı biliyordum ve ateşe rağmen tüylerim diken diken olmuştu. Onun ne kadar ileriyi görebildiğini ve manzaranın ne kadar korkunç olduğunu biliyordum.

“Ama söylediğim hiçbir şey bir işe yaramadı,” diye devam ediyordu yaşlı kadın, “ne de kardeşlerimin dedikleri. Susamuru Dişi daha da öfkeleniyordu. Bir gün geldi ve savaş dansını yaptı. Vücudu boyalıydı - kolları ve bacakları kırmızıya boyanmıştı - ve köyde şarkı söyleyip bağırdı. Herkes ne olduğuna bakmak ve onu kimlerin takip edeceğini görmek için dışarı çıktı. Baltasını savaş ağacına doğru kaldırdı ve Shawnee’yi talan edip at çalmaya gittiğini söyledi. Birçok genç de onu takip etti.

“Ay doğumunda gittiler, atlar ve kellelerle geri geldiler. Beyaz kellelerdi ve kardeşim çok öfkelendi. Kuzeydeki askerlerin veya Antlaşma Hattı’ndaki alayların intikam için geleceklerini söylediler.

“Susamuru Dişi, umarım öyle olur, diye cesurca yanıt verdi. Kanı coşan birkaç genç, kimseyi dinlemeden onu takip ediyorlardı. Kardeşim reis, şifa çadırını kurdu ve öğüt almak için Büyük Kaplumbağayı çağırdı. Bir gün, bir gece o çadırda kaldı. Sonra çadır sallanıp yükseldi ve içinden sesler geldi. Halkımız korkmuştu.

“Kardeşim çadırdan çıktığında Susamuru Dişi’nin köyü terk etmesi gerektiğini söyledi. Kendi ne isterse yapacaktı ama bize felaketi getirmeyecekti. Halkımız arasında huzursuzluk çıkarıyordu, gitmeliydi.

“Susamuru Dişi her zamankinden daha çok kızdı. Köyün meydanına çıktı ve damarları boynunda görünene, gözleri öfkeden kızarana kadar bağırdı.” Kızın sesi bu noktada alçaldı. “Korkunç şeyler söylüyordu. Sonra aniden sessizleşti ve biz yine korktuk. Bizim kalplerimizin sökületeğine dair bir şeyler söyledi. Onun peşinden gitmiş olanlar bile o zaman ondan korktu.

“Ne uyudu ne yedi. Tam bir gün ve gece, sonra diğer gün köyün etrafında konuşmaya, yürümeye devam etti. Evlerin kapılarında duruyor, insanlar onu kovana kadar konuşuyordu. Sonra köyden gitti.

“Ancak yine geldi. Uzaklaşıp ormanda saklanıyor, sonra yine geliyordu. Geceleri ateşin başında duruyor, bir tilkinin gözleri gibi parlayan gözlerle zayıf ve aç bir şekilde daima konuşuyordu. Sesi geceleri köyde yükseldiği için kimse uyuyamıyordu.

“İçine kötü ruhun girdiğine inanmaya başlamıştık. Belki de yılanları okşayan Hiawatha’nın başından beliren Atatarho’ydu. Belki de yılanlar bir sığınak için bu adamın içine girmişlerdi. Sonunda reis kardeşim buna bir son verilmesi gerektiğini söyledi. Ya buradan gidecekti ya da onu öldürecektik.”

Tewaktenyonh durdu. Hikâyesi için güç almak istercesine sürekli boncukları okşayan parmakları şimdi durmuştu.

“O bir yabancıydı,” dedi usulca. “Ancak o bir yabancı olduğunu bilmiyordu. Onun bunu hiç anlamadığını düşünüyorum.”

Evin diğer kısmında parti gürültülü bir şekilde devam ediyordu. Bütün erkekler kahkaha atıyor, gülmekten bir ileri bir geri sallanıyorlardı. Onlarla gülen Emily’nin de sesini duyabiliyordum. Tewaktenyonh o tarafa bir göz atıp hafiften kaşlarını çattı.

Bedenimi bir ürperti sarmıştı. Bir yabancı. Yüzüyle, tuhaf konuşmasıyla bir

Kızılderili. Gümüş dolu dişleriyle bir Kızılderili. Hayır, o anlamamıştı. Ne de olsa onları kendi halkından sanmıştı. Gelecekte neler olacağını bildiği için onları kurtarmaya gelmişti. Onların ona zarar verebileceklerini nasıl düşünebilirdi ki?

“Ancak onlar bunda ciddiydiler. Onu soydular,” dedi Tewaktenyonh. “Köyün ortasında bir direğe bağladılar, is ve mazıdan yapılan mürekkeple yüzünü boyadılar.”

“Siyah ölüm içindir. Ölmeye mahkûm olan tutuklular her zaman siyaha boyanırlar,” dedi kız, hafifçe bir kaşını kaldırarak. “Dağda bu adamla karşılaştığında bunu biliyor muydunuz?”

Konuşmadan başımı iki yana salladım. Avucumdaki opal taş ısınmış, terden yapış yapış olmuştu.

Bir süre o adama işkence etmişlerdi. Çıplak bedenini sivri sopalar ve közlerle dürtmüşlerdi, bu nedenle teni kabarmış paramparça olmuştu. Ancak adamın hiç ses çıkarmadan öylece durması onların hoşuna gitmişti. Hâlâ güçlü göründüğü için gece boyunca onu direğe bağlı şekilde bırakmışlardı.

“Sabah kalktığımızda o yoktu.” Yaşlı kadının yüzü sırlarla doluydu. Bu kaçıştan dolayı sevindiğini, rahatladığını veya üzüldüğünü kimse anlayamazdı.

“Onu takip etmemelerini söyledim ama erkek kardeşim bunun iyi olmadığını söyledi. Eğer bu işi bitirmezlerse onun yine geleceğini söyledi.”

Böylece bir grup savaşçı, Susamuru Dişi’nin peşine köyden ayrıldı. Adam lanetli olduğu için onu takip etmek de kolay değildi.

“Onu güneye doğru takip ediyorlardı. Zaman geçtikçe onu yakalayacaklarını düşündüler ama o güçlüydü. Koşmaya devam ediyordu. Dört gün boyunca onu takip ettiler. Sonunda karla kaplı, dalları kemiğe benzeyen toz ağacı korusunda yakaladılar.”

Gözümdeki şüpheli ifadeyi görünce başını salladı.

“Savaş şefi erkek kardeşim oradaydı. Bana sonradan olanları anlattı. Adam yalnız ve silahsızdı. Başka şansı yoktu ve bunun da farkındaydı. Yine de onlarla yüzleşti ve konuştu. Adamlardan biri savaş sopasıyla ağzına vurmasına rağmen kırık dişlerinin arasından kanlar saçarak konuşmaya devam ediyordu.

“O cesur bir adamdı,” dedi düşünceli bir şekilde. “Yalvarmadı. Daha önce söylediklerini yine söyledi ama erkek kardeşim bu sefer onun farklı olduğunu

söyledi. Önce ölmeye yakın olduğu için adam ateş kesilmiş, sonra kar kadar soğukmuş ve onlar da üşümüş çünkü adamın sözleri kanlarını dondurmuş.

“Karlar arasında ölmüş vaziyette yatarken bile sözleri savaşçıların kulaklarına çalınıyordu. Uyumak için yatıyorlardı ama adamın sesi rüyalarında konuşuyor ve onları uykusuz bırakıyordu. Unutulacaksınız, diyordu. Kızılderili soyu artık olmayacak. Kimse sizin hikâyelerinizi anlatmayacak. Sizinle birlikte her şey yok olacak.

“Eve döndüler ama onun sesi de onların peşindeydi. Geceleri o uğursuz sözlerden uyuyamıyorlardı. Gündüzleri gittikleri yoldaki ağaçların ağlamalarını ve inlemelerini duyuyorlardı. Bazıları onların yalnızca kuzgunlar olduğunu söylerken bazıları, hayır onu rahatlıkla duyduk diyorlardı.

“Sonunda erkek kardeşim o adamın bir büyücü olduğunu söyledi.”

Yaşlı kadın bana sert bir bakış attı. *Je suis une sorciere*, demiştim. Yutkunarak boynumdaki muskaya dokundum.

“Erkek kardeşim yapılacak tek şeyin onun başını kesmek olduğunu ve bu sayede bir daha konuşmayacağını söyledi. Derken geri gidip adamın başını kestiler ve alaçam dallarına sıkıca sardılar. Lakin o gece uyuduklarında yine onun sesini duydular ve yürekleri ağızlarında uykularından uyandılar. Kuzgunlar onun gözlerini oymuş olmalarına rağmen başı hâlâ konuşuyordu.

“Cesur biri başı götürüp uzağa gömeceğini söyledi.” Hafiften gülümsedi. “Bu cesur adam benim kocamdı. Başı bir parça geyik derisine sarıp güneye doğru koşmaya başladı. Kolunun altına sıkıştırdığı baş sürekli konuştuğu için kulaklarına bir parça mum tıkamak zorunda kaldı. Sonunda büyük kırmızı ardıç ağacının oraya vardı. Bu yeri biliyordu, çünkü kırmızı ardıcın güçlü ruhları iyileştirme özelliği vardı.”

“İşte başı bu ağacın altında gömdü ve kulaklarından mum parçalarını çıkardığında rüzgâr ve su sesi haricinde başka bir şey duymadı. Eve döndüğünde, o günden bu yana hiç kimse Susamuru Dişi’nden bahsetmedi.”

Kız bu cümleyi bitirdiğinde gözleri büyükannesindeydi. Daha önce hikâyeyi duymamış olduğu ortadaydı.

Yutkundum ve derin bir nefes almaya çalıştım. O konuşurken duman da artık yükselmeyi bırakmış yukarıda küçük bir bulut halini almıştı ve havada ağır bir tütün kokusu hâkimdi.

Cümbüşten gelen kahkahalar da azalmıştı. Adamlardan biri ayağa kalktı ve sallanarak dışarıya çıktı. Ateşin başındaki başka bir ikili de yarı sızmış vaziyetteydi.

“Peki bu?” dedim, opali uzatarak. “Bunu gördün mü? Onun muydu?”

Tewaktenyonh taşa dokunmak istercesine uzandı ama sonra geri çekildi.

Kız gözlerini taştan ayıramayarak yumuşak sesiyle, “Bir efsane vardır,” dedi. “Büyülü yılanlar başlarında taş taşırmış. Eğer böyle bir yılanı öldürüp taşı alırsan, sana büyük güç kazandırır.” Huzursuzca yerinde kımıldandı. Böyle bir taşı taşıyabilecek yılanın büyüklüğünü hayal etmekte hiç zorlanmadım.

Yaşlı kadın taşı işaret ederek aniden konuşmaya başlayınca, kız zıpladı ama itaatkâr bir şekilde kelimeleri tercüme etti. “Bu taş onundu,” dedi. “Ona *tika-ba* derdi.”

Tercümana baktım ama o başını iki yana salladı. “Tika-ba,” diye telaffuz etti net bir şekilde. “Bu İngilizce bir kelime değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

Yaşlı kadın hikâyesini bitirince arkasına yaslandı ve şüpheyle beni incelemeye koyuldu. Gözleri boynumdaki muskaya takılmıştı.

“O adam neden seninle konuştu? Neden bunu sana verdi?” Elimi işaret edince refleksle avucum taşın üzerine kapandı.

“Bilmiyorum,” dedim. Ancak o beni hazırlıksız yakalamıştı. İfademi gizlemeye fırsat kalmamıştı.

Delici bakışlarını bana dikti. Yalan söylediğimi biliyordu ama ona gerçeği nasıl söyleyebilirdim ki? Kehanetinin gerçek oluşu şöyle dursun, Susamuru Dişi’nin - ya da adı her neyse - gerçekte ne olduğunu nasıl söylerdim ki?

“Ben onun… ailemden biri olduğunu düşünüyorum,” dedim sonunda. Pollyanne’nın ataların hayaletlerinden bahsettiğinde söylediklerini düşünüyordum. Onun nereden veya ne zamandan geldiğini söylemenin bir yolu yoktu. Sanırım o da atalardan biriydi. Benim olmasa bile başkasının atasıydı.

Tewaktenyonh bunu duyunca doğruldu ve hayretle bana baktı. Sonra şaşkınlığı geçti ve başını olumlu anlamda salladı.

“Seni bunu duyman için bana gönderdi. Yanılıyordu,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Kardeşim ondan konuşmamız gerektiğini söyledi, böylece onu unutabilecektik. Ancak semanın altında iki kişi kaldığı sürece o adam unutulmayacak. Biri, hikâyeyi anlatan, diğeri bunu dinleyen.”

Uzandı ve taşa dokunmamaya özen göstererek elimi tuttu. Kara gözlerindeki nemlilik belki de tütün dumanındandı.

“Ben birincisiyim, sen de ikincisi. O unutulmayacak.”

Kıza işaret etti ve o da bize yiyecekle içecek getirdi.

Sonunda ayağa kalkıp konakladığımız eve gittiğimde içki içenlere bir göz attım. Yer horlayanlarla doluydu ve boş fıçı yana devrilmişti. Huzurlu bir şekilde sırtüstü yatan İki Mızraklı’nın kırışık yüzünde bir gülümseme vardı. Kız, Ian ve Jamie yoktu.

Jamie dışarıda beni bekliyordu. Solukları gecenin ayazında beyaz beyaz yükseliyor, üstünden viski ve tütün kokusu yayılıyordu.

“Eğleniyor görünüyordun,” dedim koluna girerek. “Bir gelişme var mı?”

“Öyle sanıyorum.” Karşı tarafta olan kaldığımız eve yan yana yürüyorduk. “Görüşme iyi geçti. Tanrı’ya şükürler olsun, Ian haklıydı. Bu küçük görüşmenin onlara zarar vermediğini gördükleri için, belki de pazarlığı ortadan kaldırabilirler diye düşünüyorum.”

Bacalarından duman tüten ve kapılarından ateş görünen sıra sıra dizili evlere bir göz attım. Acaba Roger bunlardan birinde miydi? Her gün - yedi ay boyunca yaptığım gibi bir hesaplama yaptım. Topraktaki buzlar çözülüyordu. Eğer nehir kenarından gidersek, en fazla bir ay, altı hafta içinde evimizde olacaktık. Evet, eğer yakında buradan ayrılırsak zamanında orada olacaktık.

“Peki sen, Sassenach? Yaşlı kadınla ciddi konular üzerinde konuşuyormuşsunuz gibi görünüyordun. Şu taş hakkında bir şey biliyor muymuş?”

“Evet, içeri girdiğimizde sana anlatacağım.”

Kapıdaki postu kaldırdı ve elimde opal taşla içeri girdim. Adamın taşa ne dediğini bilmiyorlardı ama ben biliyordum. Susamuru Dişi dedikleri gümüş kaplı dişli adam, savaş başlatmaya ve soyunu kurtarmaya çalışmıştı. Evet, *tika-ba*’nın ne olduğunu biliyordum.

Onun hiç kullanmadığı geri dönüş bileti. Benim mirasım.

11

12

29
Lord John Dönüyor

River Run

Mart 1770

Phaedre, Jocasta'nın bol kesim etekli sarı ipek elbisesini getirmişti.

"Bu akşam Bay Cooper veya Avukat Forbes'tan daha değerli bir misafirimiz var," dedi büyük bir memnuniyetle. "Gerçek bir lordla tanışacağız, buna ne dersiniz?"

Kucak dolusu kumaş yığınını yatağın üzerine bıraktı ve eğitim çavuşu gibi haberlerini verirken elbisenin parçalarını ayırmaya başladı.

"Hadi, soyunun da şu korseyi takalım. Karnınızı saklamamız için daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var. Bu korseleri taşradakiler bile kullanmıyor artık. Halanız bir yarasa kadar kör değil, uzun zamandır uygun bir şekilde dışarıya çıkmadığınızın farkında. Sonra da şu çorapları ve jartiyerleri giyin. Bunlar uygun, değil mi? Küçük yaprak desenli olanları her zaman çok sevmişimdir. Sonra da şu jüponu giyeriz ve- "

"Ne lordu?" Brianna önerilen korseye bakıp kaşlarını çattı. "Tanrım, bu neden yapılmış böyle, balina kemiğinden mi?"

"Hı-hı. Bayan Jo için teneke veya demir pahalı değildir." Phaedre etrafta aranıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. "Jartiyerler de nereye gitti?"

"Bunlara ihtiyacım yok. Hem şu gelen lord da neyin nesi?"

Phaedre doğruldu ve sarı ipeğin katları arasından Brianna'ya dik dik baktı.

"Onlara ihtiyacınız yok mu?" dedi alayla. "Altı aylık hamileyken mi? Ne düşünüyorsunuz kızım, şişik karnınızla yemeğe inip lord hazretlerinin gözlerinin yerinden çıkmasına neden olmayı mı?"

Brianna buna gülmeden edemedi, fakat düşünceli bir sesle de yanıt verdi. "Ne fark eder ki? Bütün kasaba benim bir bebek beklediğimi biliyor zaten. Şu papaz Bay Urmstone muydu neydi, benim hakkımda vaaz verse şaşırmazdım."

Phaedre kısa bir kahkaha attı. "Yaptı bile," dedi. "İki pazar önce. Mickey ve

Drusus da oradaydılar ve bunun çok komik olduğunu düşündüler ama halanız öyle düşünmedi. Ona karşı iftira davası açmak için Avukat Forbes'a başvurdu ama Papaz Efendi Urmstone, eğer bu gerçekse iftira değildir dedi."

Brianna dik dik hizmetçiye baktı. "Peki benim hakkımda ne söylemiş?"

"Bilmek istemezsiniz," dedi. "Ancak kasaba bilsin ya da bilmesin, o karınla yemeğe inip lord hazretlerini şüphede bırakmakla bu aynı değil, o nedenle şu korseyi takın."

Onun otoriter ses tonu daha fazla tartışmaya yer bırakmamıştı. Brianna öfkeyle korsenin içine girdi ve Phaedra korseyi sıkarken canı acıdı. Beli hâlâ inceydi ve önündeki şişlik jüpon ve eteğin altında kaybolur giderdi.

Aynada dik dik kendine bakarken, yeşil ipek çorapları bağlayan Phaedre'nin kara başı baldırları hizasından çıkıyordu. Brianna nefes alamıyordu ve korsenin bu kadar sıkı bağlanması da bebek için iyi değildi. İplikleri ön taraftaydı, Phaedre odadan çıkar çıkmaz onları çözecekti. Bu Lord hazretleri her kimse canı cehennemeydi.

Hizmetçinin onun için kolaladığı beyaz kumaşın içine girerken, "Peki bu akşam yemeğe gelecek şu lord kim?" diye sordu üçüncü kez.

"Virginia'da Josiah Dağı çiftliğinin sahibi Lordh John William Grey." Phaedre kelimeleri büyük bir özenle söylemişti, fakat lordun adı kısa olduğu için hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu.

"Babanızın bir arkadaşıymış, halanız öyle söyledi," diye ekledi hizmetçi. "İşte, böyle iyi. Şansa göğüsleriniz çok güzel, bu tam onlara göre yapılmış."

Brianna, bunun elbisenin göğüslerini kapatmayacağı anlamına gelmemesini ümit ediyordu. Korse hemen göğüslerinin altında bittiği için demliğin şişkin kısmı gibi kalkık duruyorlardı. Aynada gördüğü kadarıyla göğüs uçları ahududu şarabı gibi koyu bir renkteydi.

Phaedre'nin diğer yardımlarına dikkat etmemesine neden olan onun hangi şişkinlikleri gözler önüne sereceği değildi, hizmetçinin sıradan bir şekilde, *Babanızın bir arkadaşı* deyişiydi.

***

Fazla kalabalık yoktu. Jocasta nadiren kalabalık misafir ağırlardı. Aşağıdaki hareketlenmeyi dinlediği kadarıyla telaş yapmasına gerek yoktu. Yine de yemek salonu her zamankinden biraz daha fazla kalabalıktı; Avukat Forbes ve elbette onun kız kurusu kardeşi, Bay MacNeil ve oğlu, Yargıç Alderdyce ve

annesi, Farquard Campell'in iki bekâr oğlu. Phaedre'nin bahsettiği lord hazretlerinden eser yoktu.

Brianna bozulmuş bir şekilde kendi kendine gülümsedi. "Haydi bakalım," diye mırıldandı sırtını dikleştirerek, böylece karnı ipek elbisesinin altından gururla çıkıyordu. Cesaretlendirircesine karnını okşadı. "Haydi Osbert, biraz sosyalleşme vakti."

İçeriye girişi, büyük bir sevinçle karşılanınca eleştirisinden dolayı biraz utandı. Jocasta da dahil, baylar ve bayanlar çok kibardı ve durumla hiç de ilgilenmiyorlardı.

Yine de yargıcın saklamaya çalıştığı şaşkınlıktan ve annesinin küçük boncuk gözlerini doğmamış Osbert'a dikip gülüşünden zevk almıştı. Jocasta bunu düşünebilirdi ama yargıcın annesi hiç de bununla ilgilenmiyordu. Brianna yüzünde bir gülümsemeyle Bayan Alderdyce'ın gözlerine baktı.

Bay MacNeill'ın yanık yüzü, şaşkınlıktan hafifçe seğirmişti ama ona selam verip hiç utanma belirtisi göstermeden kızın sağlığını sordu. Avukat Forbes'a gelince kızın görünüşündeki değişikliği fark ettiyse de profesyonel bir şekilde bunu sakladı ve her zamanki gibi tatlı bir şekilde onu selamladı.

"Ah, Bayan Fraser!" dedi. "Beklediğimiz kişi de geldi. Bayan Alderdyce ve ben estetik konusunda tatlı bir tartışmaya tutuştuk da. Tatlı içgüdüleriniz ve değerli fikirlerinizle beni aydınlatırsanız çok memnun olurum." Kızın koluna girerek onu MacNeill'ın yanından uzaklaştırdı.

Kızı şömine tarafındaki masaya getirdi. Masanın üzerinde dört kutu vardı. Resmi bir şekilde kutuların kapağını açan avukat, her biri parlaklığını daha iyi göstersin diye mavi kadifeye yerleştirilmiş tombul bir bezelye tanesi büyüklüğündeki mücevherleri gösterdi.

"Bu taşlardan birini satın almak istiyorum," diye açıkladı Forbes. "Yüzük yaptırmak için. Onları Boston'dan getirttim." Rekabette bir adım önde olduğunu hissederek - ki MacNeill'ın yüzünden bu belli oluyordu - Brianna'ya sırıttı.

"Siz hangisini tercih edersiniz canım? Safir, zümrüt, topaz yoksa elmas mı?" Topuğunun üstünde ileri geri sallanıyor, göğsü zekâsıyla övünerek şişiyordu.

Brianna hamileliğinde ilk kez midesinin bulandığını hissetti. Başı dönüyor, parmakları uyuşuyordu.

Safir, zümrüt, topaz ve elmas. Ve babasında bulunan yakut. Beş köşeli yıldızın bir ucunu oluşturan beş taş, zaman geçidinin garantisi. Kaçı için?

Düşünmeden korumak istercesine bir elini karnına koydu.

Forbes'in onun aklını çelmeyi düşündüğü tuzağı fark etmişti Brianna. Ona bir seçim yaptıracak ve o noktada herkesin önünde bir evlilik teklifi edecekti, böylece ya onu teklifini kabul etmeye zorlayacak ya da Brianna onu herkesin önünde reddederek nahoş bir sahneye neden olacaktı. Gerald Forbes kadınlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor, diye geçirdi aklından.

"Ben… ah… ben Bayan Alderdyce'ın seçimini duymadan fikrimi söylemek istemem," diyerek gülmeye çalıştı ve böyle bir saygıya maruz kaldığından dolayı hem şaşıran hem de memnun olan yargıcın annesini selamladı.

Brianna'nın midesi düğüm düğümdü ve belli etmeden terlemiş ellerini eteğine sildi. İhtiyaç duyulan dört taşın hepsi de karşısında duruyordu. Bunları bir arada bulmak için bir ömür geçer, diye düşündü.

Bayan Alderdyce zümrüdü göstererek neden onu seçtiğini açıklıyordu, fakat Brianna kadının söylediklerini önemsemiyordu. Avukat Forbes'a, kendini beğenmişlikle parlayan yuvarlak yüzüne bakıyordu. Ani, vahşi bir dürtü tüm bedenini sardı.

Adamın elinde dört taş da varken bu akşam ona evet derse… bunu yapabilir miydi? Onu baştan çıkarıp öpse ve sonra da taşları çalsa?

Evet, yapabilirdi. Peki sonra? Onlarla dağa mı kaçacaktı? Jocasta'yı yüzüstü bırakıp kasabanın dedikodudan kaynamasına neden olarak, adeta bir hırsız gibi kaçıp saklanacak mıydı? Peki bebek doğmadan önce nasıl Kızılderililer'e ulaşacaktı? Bunun delilik olduğunu biliyordu ama yine de… yapılabilirdi.

Taşlar cesaret verircesine parlıyor, göz kırpıyorlardı. Herkes bakmaya gelmiş, başlarını masaya doğru eğmişlerdi ve hayranlıkla bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ancak kendisi bunları göz ardı ediyordu.

Saklanabilirim, diye düşündü, istem dışı planı adım adım aklından gözden geçiriyordu. Bir at çalıp taşradaki Yadkin vadisine giderdi. Şömineye yakın olmasına rağmen ürperdi, bu karda kışta kaçma düşüncesiyle üşüdüğünü hissediyordu. Ancak düşünmeye devam ediyordu.

Dağda ailesinin evinde kalabilirdi ve onların Roger'ı getirmesini beklerdi. Eğer geri gelirlerse. Eğer Roger onlarla birlikteyse. Evet, peki ya bebek erkenden doğar ve o dağda olursa, o zaman tek başına kimsenin yardımı olmadan bir avuç çalınmış taşla ne yapardı?

Yoksa doğrudan Wilmington'a gidip Batı Hint Adaları için bir gemi mi bulmalıydı? Eğer Jocasta haklıysa, Roger hiçbir zaman geri gelmeyecekti. Ölü bir adamı veya muhtemelen onu reddedecek bir adamı beklemek için tek

dönüş şansını feda mı edecekti?

“Bayan Fraser?”

Avukat Forbes beklemekten neredeyse patlayacaktı.

Brianna ter damlacığının göğüslerinin arasından, gevşemiş korsesinin altından süzüldüğünü hissederek derin bir nefes aldı.

“Hepsi çok güzel,” dedi ve bu kadar sakin konuşabildiğine şaşırdı. “Ben bir seçim yapabileceğimi sanmıyorum. Hem ben mücevherlerle pek ilgilenmem. Sanırım basit bir zevkim var.”

Bay MacNeill’ın hafiften gülümsediğini ve Forbes’ın elma yanaklarının kızardığını gördü ama nazikçe sırtını mücevherlere döndü.

“Sanırım yemeği bekletemeyeceğiz,” diye mırıldandı Jocasta kulağına. “Eğer lord hazretleri gecikirse…”

Tam da lafının üstüne Ulysses bildirisini yapmak için takım elbisesiyle kapıda belirdi. Yumuşak bir sesle, “Lord John Grey, madam,” dedi ve kenara çekildi.

Jocasta memnuniyetle bir iç çekti ve Brianna’yı kapıda duran zayıf figüre doğru itti.

“Güzel. Bu akşam ona eşlik edecesin, tatlım.”

Brianna şöminenin yanındaki masaya göz attı ve artık taşlar yoktu.

***

Lord John Grey bir sürprizdi. Brianna, annesinin John Grey’den bahsettiğini duymuştu; asker, asilzade, beklenildiği gibi uzun boylu ve etkileyici. Ancak lord ondan oldukça kısaydı, zayıftı, iri güzel gözleri vardı ve yakışıklıydı, ağız ve çene yapısı sayesinde kız güzelliğinden kurtulmuştu.

Lord onu görünce şaşırmıştı - ki birçok kişi gibi onun bu kadar uzun boylu oluşuna şaşırırdı - sonra en büyüleyici halini takınarak, seyahat hikâyelerini anlatıp onu eğlendirdi. Jocasta’nın duvara asmış olduğu tablolara duyduğu hayranlığı dile getirdi ve Virginia’daki politik haberlerle masadakileri neşelendirdi.

Bahsetmediği tek şey babasıydı ve Brianna bunun için şükrediyordu. Brianna, Bayan Forbes’ın yüzünde bir gülümsemeyle erkek kardeşinin saygınlığından bahsedişini dinliyordu. Kibarlık denizinde boğuluyormuş gibi hissediyordu Brianna. Onu yalnız bırakmayacaklar mıydı? Jocasta bu davetler

için birkaç ay bekleme nezaketini gösteremez miydi?

“…işte Averasboro’nun yukarısında satın aldığı küçük bir bıçkı atölyesi var. Şükürler olsun, işin altından nasıl kalkıyor size anlatamam!”

Hayır, bırakmayacaklar, diye düşündü hayal kırıklığıyla. Onu yalnız bırakmayacaklardı. Onlar kendi doğrularını bilen kibar ama pratik İskoçlardı. Aynı inançla yarısı ölmüştü ve Culloden’dan sonra sürgün edilmişti.

Jocasta ona düşkündü, fakat beklemenin aptallık olduğu fikrini onun aklına sokmaya çalışmıştı. Neden aşk uğruna zengin, sağlam, saygın bir evliliği göz ardı ediyordu ki?

Korkunç olan ise kendisinin de beklemenin aptallık olduğunu düşünmesiydi. Haftalardır düşünmemeye çalıştığı şey buydu ve zihnini meşgul ediyordu.

Eğer. Eğer onlar geri gelirse - eğer, eğer, EĞER. Ailesi geri gelse bile Roger onların yanında olmayabilirdi. Bunu biliyordu. Onu alan Kızılderililer’in izini karlı çamurlu yolda nasıl bulacaklardı ki? Kızılderililer’i bulsalar bile Roger’ın yalnızca hastalık ve işkenceden öldüğünü öğrenebilirlerdi.

Ya da Roger sağ salim bulunursa geri gelmeyi reddedip, onu bir daha görmek istemediğini söyleyebilirdi. Ya da İskoçyalı gururu yüzünden geri gelir onu almaya karar verir ama bunun için ondan nefret edebilirdi. Ya da geri gelir, bebeği görür ve…

Ya da hiçbiri geri gelmezdi. Sonsuza kadar burada tek başına yaşar ve kendi hatası yüzünden boğulurdu.

“Bayan Fraser! Baayan Fraser, iyi misiniz?”

“Hayır, değilim. Sanırım bayılacağım.” Ve bayıldı da. Porselen ve beyaz keten kumaşlar denizinden yere düşerken masa şangırtıyla sarsıldı.

***

Yeniden gelgiti yaşıyorum, diye düşündü. Nezaket dalgasıyla yukarıya taşınıyordu. İnsanlar etrafında koşuşturup sıcak içecekler ve ayaklarına tuğla getirdiler, onu küçük salondaki koltuğa yatırıp başının altına yastık koydular. Bacaklarını da kalın şalla sardılar.

Sonunda herkes gitmişti. Artık yalnızdı. Şimdi gerçek su yüzüne çıkmıştı, bütün kayıpları için ağlayabilirdi; babası, aşkı, ailesi ve annesi için, olması gereken ve asla olmayacağı yer ve zaman için…

Ancak yapamadı.

Denedi. Yemek salonunda kalabalığın ortasında hissettiği korkuyu yeniden hissetmeye çalıştı. Fakat şimdi yalnızdı ve artık korkmuyordu. Kölelerden biri başını uzattı ama bir el hareketiyle onu uzaklaştırdı.

Evet, o da bir İskoçyalıydı. "Şey, yarı İskoç," diye mırıldandı elini karnına koyarak. Ve o da inatçıydı. Onlar geri geleceklerdi. Hepsi; annesi, babası ve Roger. Bu inanç demirden ziyade tüyden yapılmıştı sanki… yine de onundu. Adeta bir sal gibi ona tutunuyordu ta ki parmakları kayıp denize batana kadar.

Küçük salonun kapısı açıldı ve ışıklı koridorun önünde Jocasta'nın uzun silueti belirdi.

"Brianna?" Beyaz tenli oval yüz şaşmaz bir şekilde koltuğa dönüktü. Brianna'yı nereye yatırdıklarını tahmin mi etmişti, yoksa onun soluk alış verişlerini mi duyuyordu?

"Buradayım hala."

Jocasta, ardında Lord John ve elinde çay tepsisiyle Ulysses ile içeri girdi.

"Nasılsınız evladım? Doktor Fentiman'ı çağırayım mı?" Uzun elini Brianna'nın alnına koyarken kaşlarını çattı.

"Hayır!" Brianna, küllü su ve sülüklere inanan, küçük ıslak elli umacı Dr. Fentiman'la tanışmıştı. Onun görüntüsü bile ürkmesine yetmişti. "Şey… hayır. Teşekkürler ama ben çok iyiyim. Yalnızca bir müddet kendimi tuhaf hissettim."

"Ah, iyi öyleyse." Jocasta görmeyen gözlerini Lord John'a çevirdi. "Lord hazretleri yarın sabah Wilmington'a gidiyor. Eğer yeterince iyiysen sana saygılarını iletmek istiyor."

"Evet, elbette." Doğruldu ve ayaklarını yere sarkıttı. Lord gidecekti, bu onun için olmasa bile Jocasta için hayal kırıklığı olacaktı. Yine de bir süre nazik davranabilirdi.

Ulysses tepsiyi bıraktı ve ağır adımlarla halasının arkasından dışarı çıkıp onları yalnız bıraktı.

Lord John işlemeli ayak taburesini çekip davet beklemeden oturdu.

"Gerçekten iyi misiniz, Bayan Fraser? Sizi öyle bayılırken görmeyi gerçekten istemezdim." Dudağının köşesinde hafif bir gülümseme belirince Brianna kızardı.

"Ben iyiyim," dedi kısaca. "Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?"

Bu kabalıktan dolayı geri adım atmamıştı lord. “Evet, ama herkesin içinde bunları anlatmamı istemezsiniz diye düşündüm. Roger Wakefield adında bir adamın nerede olduğuyla ilgileniyormuşsunuz.”

Brianna kendini iyi hissetmeye başlamıştı ama şimdi bayılma hissi geri geliyordu sanki.

“Evet. Onun… nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır.” Lord onun yüzünün değiştiğini görünce kızın elini tuttu. “Hayır, üzgünüm. Babanız üç ay önce bu adamı bulmak konusunda yardım edebilir miyim diye bana yazmıştı. Ona göre Bay Wakefield limanlarda bir yerlerdeyse, zorla kaçırılmış ve majestelerinin bir gemisinde olabilirdi. Böyle bir şeyin Bay Wakefield’ın başına gelip gelmediğini öğrenmek adına deniz civarını araştırmak için benden yardım istedi.”

Babasının Roger’ı bulmak için ne kadar zamandır yok olduğunu fark edince başka bir bayılma hissi sardı bedenini. Bu seferki vicdan azabıydı.

“O gemide değil.”

Lord kızın bu kadar emin konuşmasına şaşırmıştı. “Jamestown ve Charleston arasında bir yerlere götürüldüğüyle ilgili bir kanıt bulamadım. Yine de denize açılma ve geminin limana ulaşana kadar mürettebat kaydına geçmeme olasılığı var. Bu nedenle soruşturma için yarın sabah Wilmington’a gidece- ”

“Gitmenize gerek yok. Onun nerede olduğunu biliyorum.” Mümkün olduğunca birkaç kelimeyle durumu özetledi.

“Jamie - babanız, yani aileniz - bu adamı Kızılderililer’den almaya mı gitti?” Şaşkına dönen lord döndü ve kıza çay ister mi diye sormadan iki fincanı çayla doldurdu.

Brianna fincanı ellerinin arasında tutunca, bu küçük sıcaklığın rahatlatıcı olduğunu keşfetti. Lord John ile konuşmak da büyük rahatlıktı.

“Evet, onlarla gitmek istedim fakat- ”

“Anlıyorum.” Lord kızın karnına göz atıp öksürdü. “Sanırım Bay Wakefield’ı hemen bulmak gerekiyor?”

Biranna üzgün bir şekilde kahkaha attı. “Bekleyebilirim. Lord John, hiç el evliliği diye bir şey duydunuz mu?”

Lordun kaşları bir anlığına çatıldı. “Evet,” dedi yavaşça. “Hızlı evlilik için bir İskoç âdeti, değil mi?”

“Evet, bilmek istediğim onun burada da yasal olup olmadığı?”

Lord John bunu düşünerek çenesini ovaladı. Ya yeni tıraş olmuştu ya da fazla sakalı çıkmıyordu. Akşamın geç vakti olmasına rağmen yüzünde sakaldan eser yoktu.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Böyle bir şeye yasalarda hiç denk gelmedim. Yine de birlikte yaşayan çiftler, kanunlar karşısında evlidir.”

“Bizim birlikte yaşamadığımız gerçeği dışında olabilir tabii,” dedi Brianna ve iç çekti. “Ben evli olduğumu düşünüyorum ama halam düşünmüyor. Sürekli Roger’ın gelmeyeceğini veya gelirse de artık ona bağlı olmayacağımı söyleyip duruyor. Bana bir koca bulmak istiyor… ve Tanrım, çabalıyor da! Siz ortaya çıktığınızda da sizin yeni aday olduğunuzu düşündüm.”

Lord John bu fikir karşısında eğlenmişe benziyordu. “Ah, bu yemekteki tuhaf arkadaşları açıklıyor. Şu gösterişli beyefendi Yargıç Alderdyce… sizinle bayağı ilgili görünüyordu.”

Brianna kısa ve öz, “Bayağıdan da fazla,” diye homurdandı. “Bayan Alderdyce’ın yemek boyunca bana nasıl baktığını da görmüş olmalısınız. Eğer onun gözbebeği, bölgenin Babylon fahişesiyle evlenirse - Tanrım, adam kırk yaşında - onu evlatlıktan reddeder.” Karnını okşadı. “Ama sanırım ben bunu anlıyorum.”

Bir kaşını kaldırdı ve Grey ona gülümsedi. Sonra fincanını tepsiye koyup şeri sürahisine ve bardağa uzandı.

“Bu cesur stratejinize hayran kalmakla birlikte Bayan Fraser, bu arada size tatlım diyebilir miyim? Nerede kalmıştım, hayran kalmakla birlikte evdeki hesabın çarşıya uymadığını üzülerek söylüyorum.”

“Bununla ne demek istiyorsunuz?”

Lord elinde bardağıyla arkasına yaslandı ve kızı incelemeye başladı. “Bayan Alderdyce, halanız kadar cingöz olmasa da kör biri değil. Aslında onun size nasıl baktığını gördüm. Lakin onun bu gözlemini siz yanlış anlamışsınız korkarım.” Yudumladığı bardağının kenarından ona bakarak başını iki yana salladı.

“Size öfkeyle bakmıyordu. Onun bakışı tam bir nine şefkati.”

Brianna aniden doğruldu. “Ne?”

“Nine şefkati,” diye yenileyen lord, doğruldu ve bardağını dikkatle yeniden doldurdu. “Bilirsiniz işte, yaşlı bir kadın kucağında hoplatıp onu tatlılarla şımartabileceği ve harçlık verebileceği torun için deli olur.” Bardağı burnuna

doğru tutup derin bir nefes aldı. “Ah, muhteşem. En az iki yıldır böyle harika bir şeri içmemiştim.”

“Yani siz demek istiyorsunuz ki Bayan Alderdyce, ona sağlıklı torunlar verebileceğimi göstermek için mi bu şekilde çıktığımı düşünüyor? Bu saçmalık! Yargıç sağlıklı ve iyi huylu başka kızlarla da evlenebilir,” diye ekledi acı acı, “ve eminim onlar da çocuk sahibi olabilirler.”

Lord yanıt vermeden önce içkisinden bir yudum alıp dilinde yuvarladı ve tadını çıkararak yavaşça yuttu. “Şey. Hayır. Sanırım annesi onun başka birini bulamayacağını düşünüyor. Ya da bulmayacağını. Bu fark etmez.” Doğrudan kıza bakıyor, açık mavi gözlerini kırpmıyordu.

“Siz kendiniz söylediniz, kırk yaşında ve hiç evlenmemiş.”

“Yani demek istiyorsunuz ki o… ama o bir yargıç!” Bu korkunç patlamayla birlikte bunun ne kadar aptalca olduğunu fark etti ve öfkeden kızararak eliyle ağzını kapattı. Lord John ise kahkaha atıyordu.

“Kesinlikle,” dedi. “Çok haklısınız. İsterse kasabadaki her kızı elde edebilir. Eğer tercih edilmezse…” Bilerek sustu, sonra alaylı bir ifadeyle kadeh kaldırdı. “Bence Bayan Alderdyce sizin oğlu için en iyi seçim olduğunu düşünüyor.”

“Lanet olsun!” Hiç doğru yapmadım, diye düşünüyordu çaresizlikle. “Ne yaparsam yapayım önemli değil. Lanetliyim ben. Ne yaparsam yapayım beni biriyle evlendirecekler!”

Lord John, “Bundan şüpheliyim,” diye yanıt verdi ve acı acı gülümsedi. “Gördüğüm kadarıyla sizde annenizin pervasızlığı ve babanızın gururu mevcut. Her ikisi de sizi böyle bir tuzaktan kurtarmaya yeter.”

“Bana babamın gururundan bahsetmeyin,” dedi sertçe. “Beni bu karışıklığa sürükleyen o!”

Lord John alaylı bir ifadeyle bakışlarını kızın karnına çevirdi. “Beni şaşırtıyorsunuz,” dedi kibarca ama hiç de şaşkın değildi.

Brianna bütün kanın yüzüne hücum ettiğini hissediyordu. “Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz!”

Lord ona göz kırparken gülümsemesini bardağında gizliyordu. “Affedersiniz Bayan Fraser, siz ne demek istemiştiniz acaba?”

Brianna şaşkınlığını gizlemek için çayından büyük bir yudum aldı ve rahatlatıcı sıcaklığın boğazından göğsüne doğru aktığını hissetti.

“Yani,” dedi dişlerini sıkarak, “öksüz bir kedi gibi birinin beni almasını

umut ediyorum! Bu… yerde bir başımayım," diye sonlandırdı cümlesini. Sesi beklenmedik şekilde titriyordu.

Lord John, "Neden burada yalnızsınız?" diye sordu usulca. "Ben sanmıştım ki anneniz belki- "

"İstedi ama ben izin vermedim. Çünkü annem yapmak zorundaydı, yani bu… off, lanet olsun her şey birbirine girdi!" Ellerini kucağına düşürdü ve bitkin bir halde masaya baktı. Ağlamıyordu ama çok yakındı.

"Anlayabiliyorum." Lord John öne eğildi ve boş bardağını tepsiye bıraktı. "Çok geç oldu, tatlım ve eğer kusuruma bakmazsanız sizin de dinlenmeye ihtiyacınız var." Ayağa kalktı ve bir elini hafifçe kızın omzuna koydu. Dokunuşunun, diğer erkeklerinki gibi küçümseyici değil de arkadaşça olması çok tuhaftı.

"Öyle görünüyor ki Wilmington'a gitmeme gerek yok. Sanırım halanızın bir süre burada kalma davetini kabul edeceğim. Yeniden konuşuruz ve belki de bu durumu nasıl düzeltiriz bir bakarız."

30
Şantaj

Ceviz ağacından yapılmış lazımlık iskelesi, kullanışlı muhteşem bir parçaydı. Özellikle bunun gibi yağmurlu soğuk geceler için. Brianna uykulu bir halde camdan yansıyan ışıkla lazımlığın kapağını bulup açtı ve sonra oturdu. Mesanesini boşaltırken rahatlamayla bir iç çekti.

Yer açıldığına oldukça sevinen Osbert ise uyuşuk bir şekilde taklalar atıyor, annesinin karnının beyaz geceliğinin altından adeta bir hayalet gibi dalgalanmasına neden oluyordu. Brianna yavaşça ayağa kalktı - ki son günlerde her şeyi yavaş yapmaya başlamıştı - yorgun hissediyordu.

Kırışmış yatağın yanında durup tepelerin ve yağmurla kamçılanan ağaçların oluşturduğu güzelliğe baktı. Pencere camı dokunulamayacak kadar soğuk gibiydi ve bulutlar dağların tepelerine çökmüş gürlüyorlardı. Kar yağmıyordu, fakat berbat bir geceydi.

Acaba hava dağların tepesinde nasıldı? Ailesi sığınabilecekleri bir köye ulaşmış mıydı? Roger'ı bulmuşlar mıydı? Şöminede köz olmasına ve odanın sıcak olmasına rağmen ürperdi. Korku ve suçluluk duygusundan uzaklaşabileceği büyüleyici rüyalar vaat eden yatağa karşı koyamadığını hissetti.

Ancak kapıya döndü ve arkasındaki çividen pelerinini aldı. Hamileliği odasındaki lazımlığı kullanmasını gerektirebiliyordu ama kölelerin onun için lazımlığı taşımayacağını biliyordu -yürüyecek halde olduğu sürece. Pelerinine sıkıca sarınıp lazımlığın kapaklı teneke haznesini aldı ve sessizce koridora çıktı.

Saat oldukça geçti. Bütün mumlar sönmüştü ve sönmüş ateşin bayat kokusu merdiven boşluğunu kaplamıştı. Ancak merdivenlerden aşağıya inerken çakan şimşekler sayesinde önünü görebiliyordu. Mutfak kapası kilitli değildi, bu yüzden aşçıya şükretti. Tek elle ağır sürgüyü kaldırırken gürültü yapmaya hiç gerek yoktu.

Dondurucu rüzgâr yüzüne çarpıp geceliğinin yakasından içine girince iç çekti. İlk soğuk şok geçtikten sonra bu hoşuna gitti. Yağmur şiddetliydi ve rüzgâr pelerinini dalgalandıracak kadar kuvvetliydi ki aylardır ilk kez kendini uçuyor gibi hissediyordu.

Sağanak yağmurun altında ihtiyaç evine gidip, oluklardan akan yağmur

suyuyla hazneyi çalkaladı sonra taş döşeli yolda durup ferahlatıcı rüzgârın yağmurla yüzünü yalamasına ve yanaklarına çarpmasına izin verdi. Bunun kefaret mi yoksa iftihar mı olduğundan emin değildi; belki ailesinin yüzleşebileceği sıkıntıları paylaşma veya yağmurun tadını çıkararak kendini kaybetme ihtiyacıydı. Her ikisi de önemli değildi. Brianna bir oluğun altına geçti ve suda saçlarını ve omuzlarını ıslattı.

Adeta bir köpek gibi soluyup saçlarını iki yana savurarak sudan çıktı… ve öylece durdu. Birden bir ışığın yanıp söndüğünü görmüştü sanki. Bir şimşek değildi; bir anlığına bir ışık huzmesi parlamış, sonra sönmüştü.

Bir an kölelerin odasının kapısı açıldı ve kapandı. Biri mi geliyordu? Biri geliyordu, evet. Brianna taşların üzerinde ayak sesleri duyunca hemen gölgelere karıştı. İstediği en son şey bu saatte dışarıda ne yapıyor olduğunu açıklamaktı.

Şimşek çaktığı sırada adam da onun önünden geçiyordu ve Brianna hemen onu tanıdı. Lord John Grey gömleğinin koluyla uğraşıyordu ve başı açıktı, bağlı olmayan sarı saçları rüzgârda uçuşuyor, yağmura maruz kalıyordu. Brianna'yı görmeden geçip gitti ve mutfak verandasında gözden kayboldu.

Brianna kapıda kalma korkusuyla hemen onun arkasından koştu. Lord tam kapıyı kapatıyordu ki Brianna kapıyı itince onun omzuna çarpmasına neden oldu. Sular içinde mutfağa dalınca Lord John gözlerine inanamayarak ona bakakaldı.

"Yürüyüş için ne güzel bir gece," dedi soluk soluğa. "Öyle değil mi?" Brianna ıslak saçlarını geriye atıp başıyla ona selam vererek hemen merdivenlerden yukarıya çıktı. Kendi odasına gelince arkasından gelen var mı diye etrafı dinledi ama ayak sesleri duymadı.

Pelerinini çıkarıp kuruması için ateşin önüne serdi ve saçlarıyla yüzünü kurulayıp çıplak bir şekilde yatağına geçti. Titriyordu, fakat çıplak teninde pamuklu çarşafları hissetmek harikaydı. Ayak parmaklarını oynatarak gerindi, sonra da yan tarafına dönüp kıvrıldı ve sıcaklığın gittikçe onu sardığını hissetti.

Taş yoldaki manzarayı bir kez daha gözünün önüne getirdi ve günlerdir zihnini meşgul etmiş olan şüpheli düşünceler yavaş yavaş yerine oturdu.

Lord John her zaman ona ilgi ve saygı, çoğunlukla hayranlık ve şefkat gösterirdi, fakat bir şey eksikti. Bir türlü bunu adlandıramıyordu çünkü bunun farkında değildi. Ancak şimdi hiç şüphesiz bunun ne olduğunu biliyordu.

Çekici kadınlar gibi Brianna da erkeklerin hayranlıklarına alışkındı ve bunu

Lord John'da da görmüştü. Fakat böyle bir hayranlığın altında derin bir farkındalık vardı. Bir bakış ve hareketten daha narindi, çok hafif bir titreşim ve bir kadınsılık vardı. Lord John ile tanıştıklarında bunu hissetmişti ama sonraki görüşmelerinde yanıldığını varsaymıştı.

Daha önceden tahmin etmeliydim, diye geçirdi aklından. Sıradan bir erkek arkadaşla odasını paylaştığında, bu ince farkı daha önceden tecrübe etmişti. Lakin Lord John bunu çok iyi saklıyordu. Eğer avluda onunla karşılaşmasaydı belki de bunu hiç fark etmeyecekti. Hayır, Lord John, ondan hoşlanmıyordu. Ancak hizmetlilerin odasından çıktığında adeta bir yangın zili gibi çalıyordu.

Bir an babasının bunu bilip bilmediğini merak etti ama sonra bu ihtimali aklından çıkardı. Wenthworth Hapishanesi'ndeki yaşadıklarından sonra öyle bir adama saygıyla yaklaşması mümkün değildi ki Brianna babasının Lord John'a saygı gösterdiğini biliyordu.

Sırtüstü yuvarlandı. Pamuklu çarşaf çıplak göğüslerini ve bacaklarını okşuyordu. Bu hissin pek farkında değildi ama refleksle bir göğsünü kavrayıp göğüs ucu sertleştiğinde zihninde Roger'ın iri sıcak elini ve onu nasıl istediğini hissetti. Sonra aklına daha kaba ellerin onu sıkıp hırpaladığı geldi ve isteği ani öfkeye dönüştü. Kollarını göğsünün altına kavuşturup yüzünü yastığa gömdü ve beyhude yere dişlerini sıktı.

Bebek iri ve rahatsız ediciydi, bu şekilde yatmak imkânsızdı. İçinden söverek yan tarafına döndü ve çekici çarşafları kenara itip yataktan kalktı.

Yarı aydınlık odada çıplak halde pencereye gitti ve dışarıdaki sağanak yağmura baktı. Islak saçları sırtına dökülüyordu ve camdan sızan soğuk, tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu. Ne üzerine bir şey almaya ne de yatağa gitmeye yeltendi, yalnızca orada durup eli karnında dışarıya baktı.

Çok geç olacaktı. Çok geç olduğunu daha onlar gittiğinde biliyordu, annesi de öyle. Fakat hiçbiri bunu kabul etmek istememişti. Hepsi, Roger'ın zamanında geri gelip, Brianna ile Hispanyola'ya gideceklerini ve dikili taşların arasından geri döneceklerini varsaymıştı.

Diğer elini cama yaslayınca buğu hemen elinin şeklini almıştı. Mart ayının başıydı, belki üç ay belki de daha az vardı. Sahile gitmek bir veya iki hafta sürerdi. Fakat hiçbir gemi Mart ayında Fırtına Limanı'nı riske alamazdı. En erken Nisan başında seyahate çıkılması gerekiyordu. Batı Hint Adaları ne kadar sürüyordu ki? İki ya da üç hafta mı?

O zaman Nisan sonu oluyordu. Birkaç günde mağarayı bulmakla geçerdi. Yaklaşık dokuz aylık hamileyken ormanlarda yürümek oldukça güç olurdu. Ve de tehlikeli, düşününce o kadar da önemli değildi gerçi.

Eğer Roger şimdi burada olsaydı bunlar olacaktı. Fakat yoktu. Belki de gelmeyebilirdi ama bu düşünmek istemediği bir ihtimaldi. Onun öldüğü ihtimalini düşünmek istemiyorsa, o zaman Roger ölmemişti. Babasına gelince - ki yine öfkelenmişti, ne zaman onu ve Bonnet'i düşünse böyle oluyordu, o nedenle her ikisini de mümkün olduğunca düşünmemeye çalışıyordu.

Elinden geldiğince sık sık dua ediyordu elbette, fakat o dua etmek ve beklemek için yaratılmamıştı, onun ruhu macerayı seviyordu. Keşke onlarla birlikte Roger'ı bulmaya gitseydi!

Lakin bunu seçme şansı olmamıştı. Çenesini sıktı ve elini düz bir şekilde karnına yaydı. Birçok şeyde seçim şansı olmamıştı ki. Ancak bir tanesini seçebilmişti - çocuğu doğurmak - ve şimdi onun sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Ürpermeye başlıyordu. Aniden sırtını fırtınaya döndü ve ateşin başına geçti. Küçük bir alev, dili kızarmış kütüğün kömürleşmiş kısmıyla oynaşıyordu.

Ateşin sıcaklığı soğuk tenine dalgalar yayıp adeta bir el gibi onu okşarken kilimin ortasına oturup gözlerini kapadı. Bu kez tüm gayretiyle Bonnet'i aklından çıkarıp Roger'la yaşadığı birkaç kıymetli anıya odaklandı.

Brianna yüksek sesle inledi, titriyordu ve zayıf hissediyordu kendini. Kalbi yavaş yavaş atıyordu. Karnı adeta bir davul gibi gergindi. Son kasılmalar da şişkin rahminden yavaşça çekiliyordu. Bedeninin bir yarısı ateşten yanarken, diğer yarısı soğuk ve karanlıktı.

Bir müddet sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine yükselip yatağına emekledi. Adeta yaralı bir hayvan gibi kendini yatağa attı, sıcak ve soğuğun onun üzerindeki oyunlarını önemsemeden yarı şaşkın bir şekilde yattı.

Sonunda ürperdiğinde üzerine bir yorgan çekti ve ellerini bebeğinin üzerinde, gözleri duvara dikili öylece yattı. Evet, artık her şey için çok geçti. Aşkı ve öfkesiyle birlikte duygularını ve özlemini de bir kenara koymalıydı. Beden ve duyguların mantıksız çekimine karşı koymalıydı. Verilmesi gereken bir karar vardı.

***

Planının ahlaka uygun olduğuna kendini inandırması, vicdanını yenmesi ve sonunda yalnız yakalamak istediği kişi için uygun yer ve zamanı bulması tam üç gününü aldı. Ancak Brianna inatçıydı ve sabırlıydı; neredeyse üç aydır bu haldeydi.

Salı günü beklediği fırsat ayağına geldi. Jocasta, Duncan Innes ve hesap defterleriyle birlikte çalışma odasındaydı, çalışma odasının kapalı kapısına esrarlı bir bakış atan Ulysses, lord hazretlerinin şerefine verilecek başka bir akşam yemeği için mutfağı denetlemeye gitmişti ve Brianna da Phaedre'yi, Jenny Ban Campbell'ın ona söz vermiş olduğu kitabı alması için at sırtında Barra Meadows'a göndermişti.

Gözlerine uyan mavi ipekten yeni elbisesi ve göğsünde gümbürdeyen kalbiyle kurbanının yanına gitmeye koyuldu. Onu kütüphanede Fransız pencerelerinin yanında Marcus Aurelius'un *Meditasyon* kitabını okurken bulmuştu. Sabah güneşi adeta tereyağlı şekerleme gibi yumuşak sarı saçlarında parlıyordu.

Brianna içeri girip eteğini köşedeki bir masanın ucuna takıp zarif bir şekilde masayı çekince, bir suaygırı bile daha iyi bir giriş yapar, diye düşündü. Bunu gören Lord John Grey ise kitabı bırakıp ayağa fırlamış ve kıza selam vermişti.

Lord oturması için ona yer gösterince, "Hayır, oturmak istemiyorum, teşekkürler," diyerek başını iki yana salladı Brianna. "Ben merak ediyorum da… Ee, yürüyüş yapmak istemiştim. Acaba siz de bana eşlik eder misiniz?"

Fransız kapıların alt tarafı buz tutmuştu. Rüzgâr dışarıda inlerken evin içi sıcaktı yumuşak koltuklar ve kanyak vardı. Ancak Lord John tam bir beyefendiydi.

"Bundan daha iyisi olamazdı," diye ona güvence verdi cesurca ve Marcus Aurelius'u elinden bıraktı.

Güzel bir gündü ama soğuktu. Pelerinlerine sarılı bir halde mutfak bahçesine geçtiler. Oradaki yüksek duvarlar rüzgârdan korunmalarına yardımcı oluyordu. Günün güzelliği hakkında küçük yorumlar yapıp, hiç üşümedikleri konusunda birbirlerine güvence verdiler ve briket duvarlı sebze bahçesine giden küçük kemerli yola girdiler. Brianna etrafa bir göz attı. Tamamen yalnızlardı ve gelen birisi olursa da bulundukları yerden rahatlıkla görebilirdi. En iyisi vakit kaybetmemekti.

"Size bir önerim var," dedi.

"Eminim belirtmek istediğiniz her fikir hoştur, tatlım," dedi lord hafiften gülümseyerek.

"Pek emin değilim," dedi ve derin bir nefes aldı. "Neyse, başlıyorum. Benimle evlenmenizi istiyorum."

Lord hâlâ gülümsemeye devam ediyordu, şakanın son cümlesini beklediği ortadaydı.

“Ben ciddiyim,” dedi Brianna.

Gülümseme tamamen yok olmasa da değişti. Brianna bu kaba davranışından dolayı onun dehşete düştüğünden ya da kahkaha atmamaya çalıştığından emin değildi, fakat ikincisinden şüpheleniyordu.

“Ben sizin paranızı istemiyorum,” diye ona güvence verdi. “Bunu belirtmek için belge de imzalarım. Hatta benimle birlikte yaşamanıza da gerek yok ama en azından bir süre Virginia’da, sizinle birlikte kalma fikri muhtemelen çok iyi olur. Sizin için yapabileceklerime gelince…” Pazarlığın bu kısmının çok zayıf olduğunu bilerek duraksadı. “Ben güçlüyümdür ama bu sizin için önemli değil çünkü hizmetçileriniz var. Fakat iyi bir idareciyimdir. Hesapları tutabilirim ve bir çiftliğin nasıl yürütüleceğini de biliyorum. Yapım işlerinin nasıl olduğunu biliyorum. Siz İngiltere’deyken Virginia’daki yerinizi çekip çevirebilirim. Ve… küçük bir oğlunuz var, değil mi? Ona bakarım. Ona iyi bir anne olurum.”

Lord John bu konuşma sırasında yolun ortasında öylece duruyordu. Şimdi başını yavaşça duvara yaslamış, akıl istercesine dua ederek gözlerini yukarıya dikmişti. “Yüce Tanrım,” dedi, “böyle bir teklifi duymak için mi yaşadım ben!” Sonra başını aşağıya eğip delici bakışlarını kıza dikti. “Siz aklınızı mı kaçırdınız?”

Brianna soğukkanlılığını korumaya çalışarak, “Hayır,” dedi. “Bu çok mantıklı bir öneri.”

“Hamile kadınların durumlarına bağlı olarak… biraz heyecanlı olduklarını duymuştum,” dedi kızın karnına bir göz atarak. “Tecrübelerimin bu tarz konularda kısıtlı olduğunu itiraf ediyorum… ama Doktor Fentiman’ı çağırsak mı?”

Brianna bütün heybetiyle doğrulup bir elini duvara koydu ve ona doğru eğildi. Aşağıya doğru bakarken boyuyla ona gözdağı vermeye çalışıyordu. “Hayır, çağırmanıza gerek yok,” dedi sakin bir sesle. “Beni dinleyin, Lord John. Ben deli değilim, hoppa ise hiç değilim. Böyle uygunsuz bir şekilde söylemek de istemezdim ama çok ciddiyim.”

Soğuk, adamın beyaz teninin kızarmasına neden olmuştu ve burnunun ucundaki damla parlıyordu. Pelerinin ucuyla burnunu silerken hem ilgi hem korkuyla kızı inceliyordu. En azından artık gülmüyordu.

Brianna hafiften midesinin bulandığını hissetti ama bunu yapmak zorundaydı. Bunu yapmaması gerekirdi ama başka yolu yoktu.

“Eğer benimle evlenmeyi kabul etmezseniz,” dedi, “sizi herkese söylerim.”

“Ne yaparsınız?” Lordun her zamanki kibarlık maskesi kaybolmuş, yerini şaşkınlık ve ihtiyat almıştı.

Brianna eldiven takmış olmasına rağmen parmakları donuyordu. Uyuyan çocuğunun sıcaklığı için her şeyi yapardı.

“Geçen gece kölelerin odasında ne yaptığınızı biliyorum. Bunu herkese söylerim, halama, Bay Cambell’a ve şerife de mektup yazarım,” dedi. Bu saçma tehdidi savururken dudaklarının uyuştuğunu hissediyordu. “Valiye ve Virginia Valisi’ne. Burada… oğlancıları rezil ederler. Bay Campbell bana öyle söyledi.”

Lord hafiften kaşlarını çattı. Kaşları öyle sarıydı ki lord ciddi dururken bile pek görünmüyorlardı. Kaşları Lizzie’ninkileri hatırlatmıştı Brianna’ya.

“Bana tezgâh kurmayı kesin, lütfen.”

Lord John kızın bileğini kavrayıp onu şaşırtan bir güçle aşağıya çekti. Boyu kısa olmasına rağmen sandığından da kuvvetliydi ve Brianna ilk kez yaptığından korkuyordu.

Lord kızın bileğini sıkıca tutup çekiştirerek onu evden uzaklaştırdı. Brianna belki de lordun onu nehre götürüp kimseler görmeden oracıkta boğacağını düşündü. Buna pek ihtimal vermiyordu, fakat adam onu mutfak bahçesinin yoluna götürürken bile aklının bir köşesinde kaldı.

Lord, bir kez daha bir köşeyi dönüp soğan tarhlarına gelene kadar onunla konuşmadı.

“Sizin bu acımasız teklifinize neredeyse boyun eğeceğim,” dedi sonunda. Konuşurken ağzının bir köşesi seğiriyordu, öfkeden mi yoksa keyiften mi bundan emin değildi Brianna.

“Bu kesinlikle halanızı memnun edecektir. Annenizi deliye çevirecektir. Ve eminim size de ateşle nasıl oynanır öğretecektir.” Brianna lordun gözündeki parıltıyı yakalayınca onun tercihleri konusundaki yargısından şüphelenmeye başladı. Korkuyla biraz geriledi.

“Ah, ben bunu düşünmemiştim. Yani siz… hem erkekle hem kadın, yani ikisi…”

Lord John alaylı bir ifadeyle, “Ben evliydim,” diye dikkat çekti.

“Evet ama ben bunun benim önerdiğim gibi, yani bir anlaşmalı evlilik olduğunu düşünmüştüm. Bundan dolayı aklıma bu düşünce geldi, yani sizi fark ettiğimde…” Brianna sabırsızca cümlesini yarıda kesti. “Yani siz bana kadınlarla da birlikte olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

Lord tek kaşını kaldırdı. “Bu sizin planlarınızı değiştirir mi?”

“Şey…” dedi belirsizce. “Evet, evet değiştirir. Bilseydim, bunu teklif etmezdim.”

“Teklif’ diyor,” diye mırıldandı lord. “Halka açıklama? Rezil etme? Teklifmiş!”

Brianna yanaklarının yandığını hissediyordu. “Üzgünüm,” dedi. “Bunu yapmamalıydım. İnanın bana gerçekten kimseye tek bir kelime etmeyecektim. Yalnızca siz gülünce ben düşündüm ki… neyse, önemli değil. Eğer benimle yatmak isterseniz ben sizinle evlenemem. Bu doğru olmaz.”

Lord gözlerini yumup bir müddet öylece kaldı. Sonra bir mavi gözünü açtı ve ona baktı. “Neden?” diye sordu.

“Roger yüzünden,” dedi ve sesinin çatlamasına sinirlendi. Dahası sıcak damlaların yanaklarından aşağıya süzülmesine çok daha öfkelendi. “Lanet olsun!” dedi. “Lanet olsun! Ben onu hiç düşünmeyecektim!”

Brianna öfkeyle gözündeki yaşları silip dişlerini sıktı. “Belki de haklısınız,” dedi. “Belki de hamileliktendir. Durup dururken her şeye ağlıyorum.”

Lord kuru bir sesle, “Bunun durup dururken olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Brianna derin bir nefes alınca soğuk havanın göğsünü deldiğini hissetti. O zaman oynayacak bir eli kalmıştı.

“Eğer kadınlardan da hoşlanıyorsanız… ben yapamam, yani ben sizinle düzenli yatamam. Ve başka biriyle - kadın veya erkek - yatmanıza da karışmam.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı lord ama Brianna bunu önemsemeyip içindekileri söylemeye kararlıydı.

“Kendi çocuğunuzun olmasını da istersiniz tabii. Buna engel olmam doğru olmaz. Yani size bir çocuk verebilirim diye düşünüyorum.” Kollarını bağdaştırdığı kendi karnına bir göz attı. “Herkes benim çocuk doğurmak için yaratıldığımı söylüyor,” diye devam etti, gözleri kendi ayaklarındaydı. “Yeniden hamile kalana kadar beklemem gerekecek. Bunu da anlaşmaya eklersiniz. Bay Campbell bunu yazacaktır.”

Lord John alnına masaj yapıyordu. Ani baş ağrısından muzdarip olduğu ortadaydı. Sonra elini alnından çekip kızı kolundan tuttu. “Gel de şuraya otur çocuk,” dedi usulca. “En iyisi aklından geçen şeytanlıkları bana söylemen.”

Brianna sesini düzeltmek için derin, titrek bir nefes aldı. “Ben çocuk değilim,” dedi.

Lord ona bir göz atıp fikrini değiştirdi. “Hayır, değilsin. Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun. Uygun evlilik sözleşmesi fikrinizle Farquard Campbell’e inme indirtmeden önce, bir müddet şurada oturmanızı ve o mantıklı fikirlerinizi benimle paylaşmanız için size yalvarıyorum.” Evden görünmeyen dekoratif bahçedeki kemerli yolu işaret etti.

Bahçe soğuk, fakat düzenliydi; yılın bütün ölmüş bitkileri temizlenmiş, kuru gövdeler sökülmüş ve tarhlara saman serpiştirilmişti. Yalnızca kurumuş çeşmenin etrafındaki yuvarlak tarhta yaşam belirtisi vardı; çiğdemlerin yeşil sapları adeta yerden fışkırmışlardı.

Oturdular ama Brianna ne oturdu ne de onun yüzüne baktı. Lord da ayağa kalktı ve kıza dokunmadan onunla birlikte yürümeye başladı. Rüzgâr adamın saçlarını yüzüne vuruyordu. Brianna neredeyse her şeyi ona anlatırken o konuşmuyor, yalnızca dinliyordu.

“Sürekli düşünüyorum,” diye bitirdi Brianna acınası bir halde. “Hiçbir sonuca ulaşamadım. Anlıyor musunuz? Annem ve bab, onlar başka yerdeler.” Uzaktaki dağları gösterdi. “Başlarına her an her şey gelebilir. Roger’ın başına herhangi bir şey gelmiş olabilir. Ben ise burada oturmuş şişiyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok!”

Brianna ona baktı ve eldivenli elini burnuna tuttu. “Ağlamıyorum,” diye ona güvence vermesine rağmen ağlıyordu.

“Elbette, hayır,” diyen John Grey, kızın elini tutup kolunun kıvrımına yerleştirdi. Çeşmenin etrafında daire çizerlerken gözleri taş yoldaydı.

“Yaklaşık üç ay sonra patlayacağım! Bir şey yapmak zorundayım.”

“İnanın ya da inanmayın, sizin durumunuzda beklemek, yapılacak şey ama öyle görünmediğini kabul ediyorum,” diye yanıt verdi lord kuru bir sesle. “Babanızın arayışının başarılı olup olmadığını görmek için neden beklemiyorsunuz? Gururunuz babasız bir çocuk doğurmanıza müsaade etmiyor mu? Yoksa- ”

“Benim gururum değil,” dedi. “Onunki. Roger’ın. O… beni takip etti. Ben babamı bulmak için buraya gelince, o da her şeyini bırakıp benim peşimden geldi. Onun geleceğini biliyordum ve yaptı.”

“Bu durumu öğrendiğinde,” diyen Brianna bir elini karnına koyarak yüzünü ekşitti, “benimle evlenecek. Öyle yapması gerektiğini düşünecek. Bunu yapmasına izin veremem.”

“Neden?”

“Çünkü onu seviyorum. Benimle zorunlu olduğu için evlenmesini istemiyorum. Ve ben- ” Lafını tamamlayamayarak dudaklarını kenetledi. “Yapamam,” dedi kararlı bir şekilde. “Kararımı verdim ve yapmayacağım.”

Lord John, nehirden esen sert rüzgâr karşısında pelerinine sıkıca sarındı. Rüzgâr buz ve kuru yaprak kokuyordu, fakat bir ferahlık da vardı, bahar geliyordu.

“Anlıyorum,” dedi. “Ee, sanırım koca arayışınızı halanız destekler. Peki neden ben?” Sarı kaşını yukarı kaldırdı. “Unvanım mı yoksa servetim mi?”

“Hiçbiri. Sizin kadınlardan hoşlanmadığınızdan emindim,” dedi Brianna, içtenlikle lorda baktı.

“Kadınlardan hoşlanıyorum,” dedi öfkeyle. “Onlara hayranlık duyar, onlarla gurur duyarım ve birkaçı da beni gerçekten etkilemiştir ki anneniz de bunların arasındadır. Ancak his karşılıklıdır. Kadınların yatağında zevk almam. Yeterince açık konuştum mu?”

“Evet,” dedi Brianna, gözlerinin arasındaki küçük çizgi adeta bir büyüyle yok olmuştu. “Bay MacNeill veya McLachlan ve bir başkasıyla evlenmem doğru olmayacaktı, çünkü onlara veremeyeceğim şeylerin sözlerini veremezdim. Fakat siz bunları istemeyecektiniz, bu nedenle sizinle evlenmeme bir mani yoktu.”

Lord başını duvara vurmamak için kendini tutuyordu. “Şüphesiz.”

“Ne?”

“Babanız kesinlikle boynumu kıracak!”

Brianna kaşlarını çatarak, “Neden?” diye diretti. “Sizi seviyor. Sizin onun en iyi arkadaşı olduğunuzu söylüyor.”

“Onun saygınlığını kazandığım için kıvanç duyuyorum,” dedi kısa ve öz. “Ancak Jamie Fraser, kızının soysuz bir oğlancıya damızlık kısrak gibi hizmet edeceğini duyunca bu saygınlık yok olup gidecek.”

“Peki o bunu nereden bilecek?” diye sordu Brianna. “Ona söylemem.” Sonra kızardı ve adamın öfkeli bakışlarını görünce bir kahkaha savurdu ve lord da ona eşlik etmek zorunda kaldı.

Lord dalgın bir halde ağzına gelen bir saç tutamını çekti ve burnunu koluna sildi. “Lanet olsun, neden yanıma bir mendil almadım ki? Babanızın bunu öğrenmesine gelince, o zaten durumun farkında.”

“Öyle mi?” Brianna oldukça şaşkın görünüyordu. “Ama ben düşündüm ki o hiç- ”

Sarı bir önlük sözünü yarıda kesti. Bir hizmetçi yandaki bahçedeydi. Lord John hiç yorum yapmadan ayağa kalkıp kıza elini uzattı. Brianna da ağır ağır ayağa kalktı ve pelerinleri adeta yelken gibi arkalarında uçuşurken kurumuş çimenlerin üzerinde yürümeye başladılar.

Söğüt ağacının altındaki taş bank, yılın bu zamanında pek çekici değildi ama nehrin buz gibi soğuğunu kesiyordu en azından. Lord John, kızın oturmasına yardımcı olduktan sonra kendisi de oturdu ve güçlü bir şekilde hapşırdı. Brianna pelerini açıp koynundan kırışık bir mendil çıkardı ve özür dileyerek lorda verdi.

Mendil sıcaktı ve karanfil ve lavanta kokuyordu.

“Ateşle oynamayı öğretmek demekle ne demek istemiştiniz?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi ama kızarma sırası lordaydı.

“Hiçbir şey?” diyen Brianna alaylı bir tavırla gülümsedi. “Bu tehdit miydi?”

Lord John bir iç çekti ve kızın mendiliyle bir kez daha yüzünü sildi. “Bana dürüst oldunuz,” dedi. “Utanmak için geç artık. Evet, sanırım ben… evet, bu bir tehditti.” Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Babanıza çok benziyorsunuz, görmüyor musunuz?”

Brianna kaşlarını çattı, lordun sözlerinden hiçbir şey anlamamıştı. Sonra ne demek istediğini anladı. Hemen ayağa fırlayıp dik dik ona baktı. “Siz hayır… babla hayır! O yapamaz!”

“Hayır,” dedi Lord John kuru bir sesle. “Yapmaz. Ancak sandığınız gibi değil. Koşullar ne olursa olsun ona benzediğiniz için sizden yararlanmam. Sizin beni tehdit ettiğiniz gibi bu da boş bir tehditti işte.”

“Babamla… nerede tanıştınız?” diye sordu Brianna dikkatle. Endişeleri o an yerini meraka bırakmıştı.

“Hapishanede. Ayaklanma’dan sonra onun hapishanede yattığını biliyorsunuz, değil mi?”

Brianna hafiften kaşlarını çatarak başıyla onu onayladı. “Evet. Neyse benim Jamie Fraser’a karşı özel bir ilgim vardı.” İç çekerek başını salladı. “Şimdi siz bana onun kanından olan masum bedeninizi, onun ve benim kanımızın oluşturacağı bir çocuk verme sözünü sunuyorsunuz. Çünkü onurunuz sevdiğiniz adamla evlenmeye veya evlendiğiniz adamı sevmeye müsaade etmiyor.” Sustu ve başını ellerinin arasına aldı. “Çocuk, siz bir meleği ağlatabilirsiniz ama Tanrı biliyor ya, ben bir melek değilim.”

“Annem öyle düşünüyor ama.”

Lord şaşkın bir şekilde ona baktı. “O ne düşünüyor?”

Brianna hâlâ kaşlarını çatarak, “Belki o kadar ileri gitmemiştir,” diye düzeltti. “Fakat sizin iyi bir adam olduğunuzu söyler. Sizi sevdiğini ama bunu istemediğini düşünüyorum. Elbette, bunun nedenini şimdi anlıyorum. Sanırım o biliyor… yani sizin… hissettiğinizi…” Yüzünün kızardığını pelerinine saklayarak öksürdü.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı lord. “Ah, binlerce kez lanet olsun. Sizinle bunları konuşmamalıydım. Evet, biliyor. Lakin doğrusunu isterseniz, bana neden şüpheyle baktığını bilmiyorum. Elbette kıskançlıktan değildir.”

Brianna alt dudağını ısırarak başını iki yana salladı. “Sanırım annem ona zarar vermenizden korkuyor. Anlarsınız işte, onun için korkuyor.”

Lord şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Onun canını yakmak mı? Nasıl? Onun hakkından gelip kişiliğine zarar verebileceğimi anneniz nasıl düşünebilir?”

Lord yavaşça konuşuyordu, fakat kızın gözlerindeki parıltı kelimelerin boğazına dizilmesine neden oldu. Kızın kolunu sıktı. Brianna dudağını ısırıp lordun elini çekti ve adamın dizine koydu.

“Hiç babamın sırtını gördünüz mü?”

“Sırtındaki izlerinden mi bahsediyorsunuz?”

Brianna başıyla onayladı.

Lord parmaklarıyla dizinde tempo tutmaya başladı. “Evet, onları gördüm. Ben yaptım çünkü.”

Brianna iri gözlerle başını ondan yana çevirdi. Burnunun ucu kıpkırmızıydı, ancak teni öyle soluktu ki saçları ve kaşları bütün canı bedeninden çekmiş gibi görünüyordu.

Lord ölmüş gülhatmi tarhına bakarak, “Hepsini değil,” dedi. “Daha önceden kırbaçlanmıştı zaten. Ancak o ne yaptığının farkındaydı.”

“Neyi… yaptığını?” diye sordu Brianna. Rüzgârda yönü değişen bulut gibi kıyafetleri de uçuştuğu için bankta pek fazla ondan yana dönemiyordu.

“Ardsmuir hapishanesinde müdürdüm. Buna size söyledi mi? Hayır, söylediğini sanmıyorum.” Boş ver dercesine bir hareket yapıp yüzüne düşen saçları geriye itti.

“O kibar bir komutandı. Oradaki tek komutandı. II. James yanlısı mahkûmların adına o konuşurdu. Odamda beraber akşam yemeği yer, satranç oynar ve kitaplardan konuşurduk. Birçok ortak noktamız vardı. Biz… arkadaş

olmuştuk. Sonra… bu bozuldu.”

Lord konuşmayı kesmişti.

Brianna ondan biraz uzaklaştı. Gözlerinde tatsız bir ifade vardı. “Yani demek istiyorsunuz ki siz onu kırbaçladınız çünkü o istemedi- ”

“Hayır, lanet olsun! Ben yapmadım!” John Grey mendili kapıp öfkeyle burnunu sildi. Sonra da mendili aralarındaki boşluğa atıp kıza öfkeyle baktı. “Böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret edersiniz?”

“Ama bunu sizin yaptığınızı siz kendiniz söylediniz!”

“O kendisi yaptı.”

“Kendi kendinizi kırbaçlayamazsınız!”

Lord cevap vermeye yeltendi sonra homurdandı. Bir kaşını kaldırarak kıza baktı, hâlâ öfkeliydi, fakat hislerini kontrol altına almayı başarmıştı.

“Lanet olsun ki yapamazsınız! Bana anlattıklarınıza bakılırsa siz aylardır bunu yapıyorsunuz.”

“Benden bahsetmiyordunuz.”

“Elbette, bahsediyoruz.”

“Hayır, bahsetmiyoruz!” Brianna gür kaşlarını çatarak ona yanaştı. “O yaptı demekle ne halt demeye çalışıyorsunuz?”

Rüzgâr kızın arkasından lordun yüzüne doğru esiyordu. Bu nedenle gözlerini yakıp sulandırınca yüzünü çevirdi.

“Ben burada ne yapıyorum?” diye mırıldandı. “Sizinle bunları konuştuğuma göre delirmiş olmalıyım!”

“Delirip delirmediğiniz umurumda değil!” diyen Brianna, adamın koluna yapışmıştı. “Bana neler olduğunu anlatın!”

Lord John, dudaklarını birbirine bastırınca Brianna bir müddet onun konuşmayacağını sandı. Ancak adam zaten çok şey anlatmıştı ve bunun farkındaydı. Pelerininin altındaki omuzları önce kalktı sonra düştü.

“Biz arkadaştık. O zaman… ona olan hislerimi keşfetti. Onun tercihiyle arkadaşlığımız bitti. Ancak bu onun için yeterli değildi; tam bir son istiyordu. Bu nedenle durumu öyle kötü bir noktaya getirdi ki aramızdaki arkadaşlık ilişkisi değişmek zorunda kaldı. Yalan söyledi. Mahkûmların hücrelerinin arandığı sırada bulunan bir parça tartanın kendisine ait olduğunu söyledi. Geleneksel kıyafete sahip olmak kanunen İskoçya’da yasaktır, hâlâ da öyle.”

Lord derin bir nefes aldı ve verdi. Kıza bakmıyor, gözlerini soluk ilkbahar gökyüzüne karşı çiğ duran, nehir boyunca dizilmiş çıplak ağaçlardan ayırmıyordu.

“Ben kanunların yürütülmesinden sorumlu bir müdürdüm. Onu kırbaçlatmaya mecburdum. Ve o da bunu yapacağımı biliyordu.”

Başını bankın oyuk kısmına yasladı. Gözleri rüzgâra karşı kapalıydı.

“Beni istemediği için onu affedebilirdim,” dedi ümitsizce, “ama bu şekilde davranmama neden olduğu için onu affedemezdim. Sadece beni onun canını yakmaya zorlamadı, aynı zamanda onu küçük düşürmeme sebep oldu. Hislerimi görmezden gelebilirdi, duygularımı mahvedebilirdi. Fakat bu kadarı çok fazlaydı.”

Nehirde bir enkaz parçası vardı; fırtınadan kopmuş dallar ve bir gemiden kopmuş tahta nehrin yukarısında kayboldu. Brianna lordun elini tuttu. Eli onun elinden biraz büyüktü ve pelerininden dolayı sıcaktı.

“Bir nedeni vardı. Siz değildiniz. Eğer isterse o bunu size söyler. Ancak siz onu affettiniz,” dedi Brianna usulca. “Neden?”

Lord John doğruldu ve omuz silkti ama elini kızın elinden çekmedi. “Yapmak zorundaydım.” Doğrudan kızın gözlerine baktı. “Elimden geldiğince ondan nefret etmeye çalıştım. Ancak sonra onu sevdiğimi fark ettim… benim bir parçam olduğunu, hatta en iyi parçam olduğunu. Beni sevmemesi önemli değildi. Fakat ben onu bağışlamazsam o zaman onu sevemezdim ve benim parçam yok olur giderdi. Sonunda o parçamı geri istediğimi fark ettim.” Belirsizce gülümsedi. “Görüyorsunuz işte, tamamen bencilce bir düşünce…”

Kızın elini sıkıp ayağa kalktı ve onun da kalkmasına yardımcı oldu.

“Gel, tatlım. Eğer biraz daha burada otururs ak ikimiz de donacağız.”

Eve doğru yürümeye başladılar, konuşmuyor yalnızca kol kola yürüyorlardı. Lord John Grey aniden konuşmaya başladığında bahçelere varmışlardı.

“Sanırım haklısınız. Zorunluluk yüzünden ilişkinizin hoş görüldüğünü bilerek sevdiğiniz biriyle yaşamak doğru değil. Ben de bunu yapmazdım. Her iki tarafta uygun ve birbirlerine saygılı olduğu sürece, o zaman tamam. Böyle bir evlilik onurlu bir evliliktir. Her iki taraf dürüst olduğu sürece, ” - hizmetlilerin odasına bir göz atınca dudağının bir köşesi seğirdi - “o zaman utanmaya da gerek yoktur.”

Brianna ona baktı ve gözüne gelen bakır saç tutamını çekti.

“O zaman benim teklifimi kabul ediyorsunuz?” Göğsündeki boşluk hissi, sandığı gibi bir iç rahatlama değildi.

“Hayır,” dedi lord dalgın bir tavırla. “Jamie Fraser’ı geçmişte yaptıkları için affedebilirim, ama seninle evlenirsem o beni affetmez.” Kıza gülümsedi ve kol kıvrımında tuttuğu kızın elini okşadı.

“Yalnızca sizi bir süreliğine hem taliplerinizden hem de halanızdan kurtarıyorum.” Perdeleri kımıldamayan eve bir göz attı. “Sizce birileri izliyor mudur?”

“Bunun üzerine bahse gireceğinizi düşünüyorum,” dedi Brianna.

“Güzel.” Lord John, taktığı safir yüzüğü çıkartıp kızı kendinden yana çevirdi ve elini tuttu. Kızın eldivenini çıkarıp yüzüğü küçük parmağına (anca bu parmağına oluyordu) resmi bir şekilde taktı. Sonra parmak uçlarında yükselip kızı dudaklarından öptü. Kızın şaşkınlıktan sıyrılmasını beklemeden, elini tuttu ve bir kez daha eve yöneldi. Lord John’un yüzü ifadesizdi.

“Gel tatlım, nişanlandığımızı bildirelim.”

31
Ateşle Ceza

Bütün gün yalnızlardı. Ateş sönmüştü ve hiç yiyecekleri yoktu. Bu önemli değildi çünkü ne yiyebiliyor ne de ateş Roger'ın soğuk ruhunu ısıtıyordu.

Kızılderililer akşamüzeri geldiler. Birkaç savaşçı, yanlarında gömlek ve yün manto giymiş, yüzü kırmızı ve koyu sarıya boyalı yaşlı bir adamla gelmişlerdi. Reis elinde siyah sıvıyla dolu bir kap vardı.

Alexandre soyunmuştu. Reis ona yaklaşınca ayağa kalktı ama ikisi de ne konuşuyor ne hareket ediyordu. Reis yaşlı çatlak sesiyle şarkı söylemeye başladı ve şarkısını söylerken bir tavşan ayağını kaba batırıp rahibin yüzünü alnından çenesine kadar siyaha boyuyordu.

Kızılderililer gittiklerinde rahip gözleri kapalı bir halde yerde oturuyordu. Roger onunla konuşmaya, su içirmeye en azından ona eşlik etmeye çalıştı, fakat Alexandre hiç yanıt vermiyor, yalnızca taş bir heykel gibi öylece oturuyordu.

Alacakaranlığın son ışıklarında konuştu sonunda.

"Fazla vakit yok," dedi usulca. "Bir keresinden senden benim için dua etmeni istemiştim. O zaman hayatımı veya ruhumu korumak için mi dua etmen gerektiğini bilmiyordum. Şimdi ikisinin de mümkün olmadığını biliyorum."

Roger konuşmaya yeltendi ama rahip elini kaldırarak onu susturdu.

"Senden istediğim tek şey var. Benim için dua et, kardeşim… kolay öleyim diye. Sessizce öleyim diye dua et benim için." İlk kez Roger'a baktı, sonra gözleri yaşardı. "Bağırarak sevdiğimi utandırmak istemiyorum."

Karanlık çöktükten bir müddet sonra davullar çalınmaya başladı. Roger köyde davulların çalındığını ilk kez duyuyordu. Kaç tane davul olduğunu söylemek imkânsızdı. Sesler her yerden geliyordu sanki. Sesleri iliklerinde ve ayak tabanında hissediyordu.

Mohawklar geldiler. İçeri girdiklerinde rahip hemen ayağa kalktı. Kendisi soyundu ve ardına bakmadan çırılçıplak dışarıya çıktı.

Roger oturuyor, öylece post kaplı kapıya bakarken dua edip etrafı dinliyordu. Bir davulun ne yapabileceğini biliyordu, çünkü kendisi de

çalmıştı. Huşu içinde gerilmiş deriye vururken dinleyicilerin içgüdülerini harekete geçiriyordu. Neler olacağına bilmesine rağmen hiç de korkutucu değildi.

***

Davul seslerini dinleyerek daha ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Alexandre'ın sesini dinlemeye çalışarak konuşmaları ve ayak seslerini dinlemeye odaklanıyordu.

Birden davullar durdu. Birkaç deneme vuruşundan sonra yeniden çalınmaya başladı ve sonra her şey sessizliğe büründü. Bağrışlar ve uyumsuz çığlıklar yükselmeye başladı. Roger oturduğu yerden fırlayıp kapıya gitti. Ancak nöbetçi hâlâ oradaydı, başını uzattığında elinde sopası olduğunu gördü.

Roger durdu ama ateşin yanına dönmedi. Karanlıkta öylece dikilip dışarıdaki sesleri dinlerken kaburgalarından aşağıya ter süzülüyordu.

Adeta cehennemdeki bütün şeytanlar salınmış gibiydi. Tanrı aşkına neler oluyordu? Korkunç bir kavga çıkmıştı mutlaka. Ama kim, neden?

İlk bağrışlardan sonra bir kısmı dinmişti ama alandan yine feryat ve çığlıklar yükseliyordu. İnlemeler ve diğer dövüş sesleri. Bir şey evin duvarına çarptı; duvar sallandı ve tahtası ortadan çatladı.

Roger kapıya göz attı. Hayır, nöbetçi ona bakmıyordu. Çatlayan duvara yanaştı ve parmaklarıyla tahtayı koparmaya çalıştı. Tahta parmaklarının arasından kayıyor ve tutamıyordu. Ümitsizlikle gözünü deliğe dayadı ve dışarıda neler olduğunu görmeye çalıştı.

Alanın çok azı görünüyordu. Karşıdaki uzun evi görebiliyordu, aradaki alan çalkalanıyordu ve ortada kocaman bir ateş yanıyordu. Kırmızı ve sarı gölgeler, siyah olanlarla kavga ediyordu. Havada iblisler dolaşıyordu.

Bazı iblisler gerçekti. İki karanlık figür yalpalayarak gözden uzaklaştı ve şiddetle kucaklaştılar. Daha fazlası ateşe doğru koşuyordu.

Sonra Roger yüzünü duvara bastırarak doğruldu. Akıl almaz Mohawk çığlıkları arasında birilerinin Gaelce bağırdığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Duymuştu.

"*Caisteal Dhuni*!" Yakınlarda biri tüyler ürpertici bir şekilde bağırdı. İskoçyalılar - beyaz adamlar! Onları bulmak zorundaydı! Roger çılgınca yumruklarını duvara vuruyor, çatlağı açmaya çalışıyordu. Gaelce sesler yeniden yükseldi.

“*Caisteal Dhuni*!” Hayır, bir dakika Tanrım bu başka bir sesti! Ve biri de cevap veriyordu. “*Do mi! Do mi*!” Bana! Bana! Ve sonra Mohawk çığlıklar yeniden yükseldi ve bir kadın çığlığı erkeklerin seslerini bastırdı.

Roger ahşap duvara bir omuz attı; çatladı ve biraz daha kırıldı ama tam kırılmamıştı. İki kez daha denedi ama bir sonuç alamadı. İçeride silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. Çaresizlikle yatağın bir ayağını tuttu ve onu koparana kadar sıkıca çekti.

Tahtayı sıkıca tuttu ve kaldırdı. Onu salladı ve en sonunda kırık tahta parçasını tutabildi. Tahtanın ucunu kolunun altına sıkıştırıp bir mızrak gibi tutarak kapıya saldırdı.

Roger, karanlık alev, soğuk hava ve kanını donduran bir gürültünün ortasında buldu kendini. Karşısında birini görünce ona saldırdı. Adam dans ederek savaş sopasını kaldırdı. Roger ne durdu ne döndü, yalnızca adamın üstüne atladı ve sopa başının birkaç santim yanına indi.

Roger bir yana yuvarlanıp kendi sopasını vahşice savurdu. Sopa Kızılderili’nin başına indi ve adam tökezleyerek Roger’ın önüne düştü.

Viski. Adam viski kokuyordu. Roger bunu düşünmeden adamın altından çıktı ve sopası elinde sendeleyerek ayağa kalktı.

Hemen arkasından bir çığlık duydu ve tüm gücüyle sopasını savurarak arkasına döndü. Ancak darbenin etkisi kollarını ve göğsünü sarmıştı. Vurmuş olduğu adam, onun sopasına atıldı. Adam yere yığılırken sopası elinden kaydı.

Roger sendeledi ama düşmedi, sonra ateşten yana döndü. Fazlasıyla odun yığılıydı ve gecenin karanlığında alevler kırmızı kırmızı parlıyordu. İzleyicilerin sallanan başları arasında kararmış bir figür gördü. Bir direğe bağlıydı ve kutsanırcasına kollarını iki yana açmıştı. Ateşte tutuşan uzun saçlar, dua kitabındaki İsa gibi altın hale renginde başı çevrelemişti. Sonra bir şey Roger’ın başına çarptı ve bir kaya gibi yere yığıldı.

Tam olarak bilincini kaybetmemişti. Göremiyor veya hareket edemiyordu ama yine de belli belirsiz duyabiliyordu. Yanında sesler vardı. Bağrışmalar hâlâ devam ediyordu ama geriden okyanus gürlemesi gibi bir ses geliyordu.

Kaldırıldığını hissetti. Alevlerin çıtırtısı gittikçe daha da yükseliyordu. Kulaklarındaki gürlemeye uyuyordu bu… Tanrım, onu ateşe atacaklardı! Çabaladığı için başı dönüyordu ama inatçı bedeni hareket etmiyordu.

Gürültü dinmişti, fakat mantığa aykırı olarak yüzünde sıcak hava dalgası hissediyordu. Yere çarptı ve yüzüstü yuvarlandı, kollarını uzatmıştı.

Parmaklarının altındaki toprak soğuktu. Nefes alıyordu. Bir seferde bir kez soluk alıp veriyordu. Çok yavaşça başının dönmesi geçti.

Biraz uzaktan sesler geliyordu ama o kendi solukları haricinde hiçbir şey duyamıyordu. Usulca bir gözünü araladı. Direklere ve ahşap duvarlara alevlerin ışığı vuruyordu. Uzun ev. Yeniden içerideydi.

Soluk alış verişleri sesli ve titrekti. Nefesini tutmaya çalıştı ama olmadı. Sonra nefesini tuttuğunu anladı. Soluma sesleri başka birine aitti. Hemen arkasından geliyordu. Büyük bir çabayla ellerinin ve dizlerinin üzerine yükseldi, sendeliyordu. Başının acısından gözlerini kısmak zorunda kalmıştı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine. Eliyle yüzünü ovalayıp gözlerini kırptı ama adam hâlâ az ötesinde duruyordu. Jamie Fraser. Üzerinde bakır renkli bir şalla yan tarafına kıvrılmış yatıyordu. Yüzünün yarısı kanla kaplıydı, fakat başka bir şeyi yoktu.

Roger bir an ona boş boş bakakaldı. Aylardır kendinde olduğu anları, bu adamla yeniden karşılaşmayı hayal etmeye adamıştı. Şimdi hayali gerçekleşmişti ve imkânsız görünüyordu. Şu an şaşkınlıktan başka bir şey düşünemiyordu.

Roger yeniden yüzünü sert bir şekilde ovalayarak korku ve adrenalin sisinden kurtulmaya çalışıyordu. Fraser… burada ne yapıyordu? Düşünce ve his yeniden birleşince, ilk fark ettiği ne öfke ne korkuydu, yalnızca sevinçti.

"Yapmamış," diye mırıldandı ve uzun süre İngilizce konuşmadığı için kelimeler kulağına tuhaf ve boğuk geliyordu. "Ah, Tanrım, Brianna!"

Jamie Fraser ancak bir nedenle burada olabilirdi; onu kurtarmak için. Ve durum böyleyse Brianna babasını göndermişti. Son birkaç ayını cehennemde geçirmesine neden olan yanlış anlama veya kindi, Brianna değildi.

"Yapmamış," dedi yeniden. "O yapmamış." Hem aldığı darbeden hem de iç rahatlamasından ürperdi.

Sonsuza dek bu boşluk hissiyle yaşayacağını sanmıştı, fakat aniden bir şey belirmişti; küçük ama sağlam bir şey. Kalbinin derinliklerinde tutunabileceği bir şey: Brianna. Onu tekrar kazanmıştı.

Dışarıdan yine bağırışlar yükseliyordu. Ulumalar devam ederken, binlerce iğne etine batıyordu sanki. Roger aniden irkildi ve bir kez daha ürperdi. Diğer duygularına yeni bir farkındalık eklenmişti. Brianna'nın onu sevdiği bilgisiyle ölmek, bunu bilmeden ölmekten daha iyiydi, fakat bu yerde ölmek istemiyordu. Dışarıda ne görmüş olduğunu hatırlayınca midesinin kalktığını hissetti ve öğürdü.

Titreyen eliyle istavroz çıkardı. “Tanrı aşkına,” diye fısıldadı ve devamını getiremedi. “Lütfen,” diye fısıldadı onun yerine. “Lütfen, onun haklı çıkmasına izin verme.”

Fraser’ın hâlâ hayatta olduğunu umut ederek adamın yanına emekledi. Yaşıyordu. Kan, Fraser’ın şakağındaki yarıktan akıyordu ama parmaklarını adamın çenesinin altına koyduğunda nabzının attığını anladı.

Kırık karyolanın altındaki bir kapta su vardı, şansına dökülmemişti. Şalın ucunu suyla ıslatıp Fraser’ın yüzünü sildi. Bundan birkaç dakika sonra adamın gözkapakları titremeye başladı.

Fraser öksürüp kuvvetlice öğürdü ve yan tarafına dönüp kustu. Sonra gözleri birden açıldı. Daha Roger bir şey diyemeden Fraser bir dizinin üzerine yükselmiş, elini çorabındaki *sgian dhu*’na atmıştı.

Mavi gözler öfkeyle ona bakınca Roger da içgüdüsel olarak kendini korumak istercesine bir kolunu kaldırdı. Sonra Fraser gözlerini kırpıp başını iki yana salladı, inledi ve ağır bir şekilde toprak zemine oturdu. “Ah, sensin,” dedi. Gözlerini kapadı ve tekrar inledi. Sonra aklına bir şey gelmişçesine mavi gözlerini yeniden açtı, fakat bu kez öfkeden ziyade korku hâkimdi. “Claire!” diye bağırdı. “Karım, o nerede?”

Roger’ın ağzı bir karış açık kaldı. “Claire? Onu buraya mı getirdin? Buraya bir kadın mı getirdin?”

Fraser ona sevimsiz bir bakış attı ama konuşmakla vakit harcamadı. Çorabından çıkardığı bıçağını avucunda saklayarak, kapıya baktı. Kapı kapalıydı, kimse görünmüyordu. Dışarıdaki gürültü kesilmişti, fakat konuşma sesleri hâlâ duyuluyordu. Arada sırada biri dışarıya çıkıp bağırıyor veya birilerini uyarıyordu.

“Bir nöbetçi var,” dedi Roger.

Fraser ona göz attı ve adeta bir panter gibi ayağa kalktı. Kan hâlâ yüzünün bir yanından akıyordu ama o bunu dert etmişe benzemiyordu. Duvara yaslanıp kapının yanına gitti ve hançerinin ucuyla postu kaldırdı.

Fraser her ne gördüyse yüzünü asmıştı. Postu indirerek döndü ve yerine oturdu, sonra da hançerini çorabının içine soktu.

“Dışarıda bir düzine nöbetçi var. Bu su mu?” Elini uzattı ve Roger bir tasa su koyup ona verdi. Fraser kana kana su içip yüzüne çarptı, sonra da geri kalanını başından aşağıya döktü.

Fraser bir eliyle yıpranmış yüzünü sıvazladı, sonra kan çanağı gözlerini açıp

Roger'a baktı.

"Wakefield, değil mi?"

"Bugünlerde kendi adımı kullanıyorum, MacKenzie."

Fraser nahoş bir şekilde homurdandı. "Duydum." Geniş, etkileyici bir ağzı vardı. Tıpkı Brianna'nınkiler gibi. Dudaklarını bir an birbirine bastırdı ve bıraktı.

"Bildiğin gibi ben sana yanlış yaptım, MacKenzie. Şu ana kadar işleri yoluna koydum, lakin tamama erdiremeyebilirim." Kısaca kapıyı gösterdi. "Şimdilik senden özür diliyorum. Daha sonra benden ne istersen yapacağım. Ancak buradan sağ salim çıkana kadar beklemelisin."

Roger bir müddet ona dik dik baktı. İşkence ve belirsizlikle geçen son birkaç ayın acısını çıkarmak, güvenlik düşüncesi kadar uzak görünüyordu. Başıyla onu onayladı, "Anlaştık," dedi.

Birkaç dakika sessizce oturdular. Kulübedeki ateş az da olsa yanıyordu, ancak onu besleyecek odun dışarıdaydı. Nöbetçiler, silah olarak kullanılabilecek her şeyi uzak tutuyordu.

Roger sonunda, "Ne oldu?" diye sordu ve kapıyı işaret etti. "Dışarıda ne oldu?"

Fraser derin bir nefes alıp iç çekercesine verdi. Roger ilk kez onun, sol eliyle sağ dirseğini tuttuğunu ve kolun bedene biraz daha yapışık durduğunu fark etti.

"Bir bilsem," diye yanıt verdi.

"Rahibi yaktılar mı? O öldü mü?" Gördüklerinden sonra buna şüphe yoktu, fakat Roger sorma isteği duyuyordu.

"O rahip miydi?" Gür kızıl kaşlar şaşkınlıkla kalktı, sonra indi. "Evet, o öldü. Ve tek o değil." İstemsiz bir ürperme Kuzey İskoçyalı'nın iri bedenini sardı.

Fraser, davullar çalınmaya başlayıp herkes ateşin etrafında toplanmak için dışarı çıktığında ne yapacaklarını bilememişti. Her tarafta bir uğultu vardı, fakat onun Mohawkçası neler olduğunu açıklamaya yeterli değildi ve bu dili konuşan yeğeni de ortalarda yoktu.

Beyazlar davetli değillerdi ama kimse onları uzaklaştırmıyordu da. Durum böyle olunca, o ve Claire meraklı kalabalığın yanında durmaya gitmişlerdi. O sırada reis ve kurul dışarı çıkmış, yaşlı adam konuşmaya başlamıştı. Başka biri de konuşuyordu ve oldukça öfkeliydi.

“Sonra adamı dışarı çıkardılar ve kurbağa yavrusu gibi çırılçıplak olan adamı kazığa bağladılar, sonra da işlerine koyuldular.” Sustu ve buğulu gözlerle Roger’a baktı ve kana kana su içip kabını indirdi.

“Daha sonra bize saldırıp saldırmayacaklarını kestiremediğim için Claire’i oradan uzaklaştırmaya çalıştım.” Ancak çok kalabalık olduğu için hareket etmek imkânsızdı. Durup izlemekten başka seçenekleri yoktu.

Roger’ın ağzı kuruduğu için o da su kabına uzandı. Sormak istemiyordu, fakat bunu bilmeye ihtiyacı vardı - ya Alexandre’ın ya da kendi hatırı için. “O… çok bağırdı mı?”

Fraser bir kez daha ona şaşkınlıkla baktı, sonra durumu anladığını gösteren bir ifade belirdi yüzünde. “Hayır,” dedi yavaşça. “Ölümü güzel oldu, kutsaldı. Sen bu adamı tanıyor muydun?”

Roger yalnızca başını sallamakla yetindi. Alexandre’ın öldüğüne, bunu duyduğuna bile inanmak zordu.

Roger bu düşünceyi uzaklaştırmak isteyerek başını iki yana salladı. Korkunç olmasına rağmen Fraser’ın aklının anca yarısının hikâyeye odaklandığı belliydi. Sürekli kapıya göz atıyordu, yüzünde endişe hâkimdi. Yardım mı bekliyordu?

“Yanında kaç adam getirdin?” Mavi gözler şaşkınlıkla parladı.

“Yeğenim Ian’ı.”

“Bu kadar mı?” Roger şaşkınlığının sesine yansımaması için çabaladı ama olmadı.

“78. Kuzey İskoçyalı Alayı’nı[13]* mı bekliyordun, delikanlı?” diye sordu Fraser alaylı bir ifadeyle. Kolu vücuduna yapışık hafiften sendeler halde ayağa kalktı. “Bir de viski getirdim.”

13 18. yüzyılda Napolyon savaşlarında Fransa’ya karşı savaşmış İskoçyalı piyade alayı. (ç.n.)

“Viski? Bunun kavgayla bir alakası var mı?” Üzerine düşen adamın kokusunu hatırlayan Roger, evin duvarını işaret etti.

“Olabilir.”

Fraser çatlak duvara gitti ve gözünü aralığa dayadı. Azalan ateşe geri dönmeden önce bir süre alanı gözetledi. Dışarıda her şey sessizleşmişti.

İri Kuzey İskoçyalı berbat görünüyordu. Yüzü beyazdı ve kurumuş kan parçalarının altından terlediği görülüyordu. Roger kaba biraz daha su koydu

ve koyduğu su sessizce kabul edildi. Fraser'ın nesi olduğunu çok iyi biliyordu ve bunun yaralanmasıyla ilgisi yoktu.

"Onu en son ne zaman gör- "

"Kavga başladığında." Daha fazla oturamayan Fraser, kabı yere koydu ve yeniden ayağa kalkıp huzursuz bir ayı gibi evin içinde volta atmaya başladı. Sonra durdu ve Roger'a baktı.

"Orada neler olduğunu sen biliyorsundur belki?"

"Tahmin edebiliyorum." Fraser'a rahibin hikâyesini anlatırken endişelenmeye de biraz ara vermiş oldu.

"Claire'e zarar vermemişlerdir," dedi Roger, Fraser kadar kendisini de rahatlatmaya çalışıyordu. "Bunun onunla bir ilgisi yok."

Fraser gülünç bir şekilde homurdandı. "Evet, var." Öfkeyle yumruğunu yere indirdi. "Lanet olası kadın!"

Roger ısrarla, "O iyidir," diye tekrarladı. Diğer ihtimali düşünmeye katlanamıyordu, fakat Fraser'ın açıkça bildiğini o da biliyordu; eğer Claire Fraser hayattaysa, yaralanmamışsa ve özgürse, hiçbir şey onu kocasının yanından ayıramazdı. Ve kaybolan yeğenine gelince…

"Ben kavga sırasında yeğeninin sesini duydum. Sana seslendiğini duydum. Sesi iyi geliyordu." Bu bilgiyi vermesine rağmen, bunun yetersiz olduğunu biliyordu. Fraser başını sallayıp, başını dizine dayadı. "Ian iyi bir delikanlıdır," dedi. "Ve Mohawklar arasında arkadaşı var."

Akşamki şoku geçerken Roger'ın merakı yine su yüzüne çıkıyordu. "Karın," dedi. "O ne yaptı? Nasıl bu işe karışmış olabilir ki?"

Fraser iç çekti. Sağlam eliyle yüzünü sıvazlayıp birkaç kızıl buklesi karışana kadar elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu tam olarak söyleyemem," dedi. "Yani bu onun suçu değildi. Sadece… o öldürülmedi ama Tanrım, ya ona zarar verirlerse…"

"Vermeyeceklerdir," dedi Roger kararlı bir tavırla. "Ne oldu?"

Fraser omuz silkip gözlerini kapadı. Başını arkaya yaslayıp gözünde canlandırabildiği kadarıyla sahneyi anlatmaya başladı. "O kalabalıkta kızı fark etmemiştim. Onu en son o zaman gördüm."

Claire bağırıp çağıran kalabalığın arasında beyazlamış bir yüzle yanındaydı. Kızılderililer rahiple olan işlerini neredeyse bitirmişlerdi ama yine de kazığa bağlı duruyordu.

Fraser elinin tersiyle ağzını silerek ona baktı. “Daha önce bir adamın göğsünden kalbinin çıkarıldığını görmüştüm,” dedi, “ama adamın gözlerinin önünde yenildiğini görmemiştim.” Bu hassaslığından dolayı özür diliyormuş gibi mahcup bir tavırla konuşmuştu. Şaşkın bir halde Claire’e bakmıştı. İşte o zaman Kızılderili kızın kollarında beşikle Claire’in yanına geldiğini görmüştü.

Kız soğukkanlılıkla beşiği Claire’e vermiş, sonra da kalabalığı yararak ilerlemeye başlamıştı. “Kız ne sağına ne de soluna bakıyor, direk ateşe doğru yürüyordu.”

“Ne?” Roger’ın şaşkınlıktan boğazı düğümlenmişti, haykırışı bir ciyaklama gibi çıkmıştı.

Alevler anında kızı kucaklamıştı. Jamie yanındakilerden uzun olduğu için olanları rahatlıkla görebilmişti.

“Kıyafetleri tutuştu ve sonra saçı. Kız rahibe ulaştığında adeta bir meşale gibi yanıyordu.” Yine de kızın kollarının rahibin bedenini kucakladığını görebilmişti. Dakikalar içerisinde kızı ya da adamı fark etmek imkânsızlaşmıştı; ateşlerin arasında tek vücut görünüyorlardı.

“Bundan sonra her şey birbirine girdi.” Geniş omuzları hafiften çöken Fraser, şakağında yarasına dokundu. “Bildiğim tek şey bir kadın ulumaya başladı, sonra da herkes bağırıp çağırmaya, kavgaya girişti.”

Kavga sırasında Claire’i ve bebeği kendini siper ederek korumaya çalışmıştı. Ancak etraf çok kalabalıktı. Kaçamadıkları için Claire’i bir evin duvarına itmiş, onları korumak için de eline bir odun almıştı ve onlara yaklaşana sopasını savurarak bir yandan da Ian’a bağırmıştı.

“Sonra dumanların arasından küçük bir şeytan çıkıp sopasıyla bana saldırdı,” diyerek bir omuz silkti. “Onunla kavga etmek için döndüm, sonra da üç kişi üzerime atladı.” Bir şey şakağına vurmuştu ve kendine geldiğinde Roger’la birlikte bu yerdeydi.

“O zamandan beri ne Claire’i ne de Ian’ı gördüm.”

***

Ateş gittikçe köz halini almış, evin içi soğumuştu. Jamie broşunu çıkardı ve tek elle elinden geldiğince şalını omuzlarına sarıp duvara yaslandı.

Sağ kolu muhtemelen kırılmıştı. Kavga esnasında bir savaş sopası omzunun hemen altına denk gelmişti ve darbe alan yer hiç fark ettirmeden uyuşmuş,

sonra da berbat bir şekilde ağrımaya başlamıştı. Lakin bu, Claire ve Ian için endişelenmesinin yanında hiçbir şeydi.

Saat çok geç olmuştu. Claire kavgada yaralanmadıysa, muhtemelen güvende, diye geçirdi aklından. Yaşlı kadın ona zarar gelmesine izin vermeyecektir. Ian'a gelince… korkusuna rağmen çocukla gurur duyuyordu. Ian kavgada oldukça iyiydi, dövüşmeyi öğreten dayısıydı neticede.

Fakat üstesinden gelemediyse… vahşiler çoktu ve kavga da oldukça şiddetliydi…

Jamie, ablasına küçük oğluyla ilgili kötü haberleri verme düşüncesinden sıyrılmaya çalışarak huzursuzca hareket etti. Tanrım, kendi kalbinin göğsünden çıkarılıp gözünün önünde yenmesini tercih ederdi. Bu da aynı etkiyi yaratırdı nasılsa.

Korkularından sıyrılmak için dikkatini dağıtacak herhangi bir şey arayarak evin içini şöyle bir taradı. Skyeman'in dolabı gibi boştu. Bir su testisi, kırık bir karyola ve kırışmış halde bir köşede duran bir çift yırtık deriden başka bir şey yoktu.

MacKenzie ateşin karşısında çömelmiş oturuyor, artan soğuğun farkında değil gibi görünüyordu. Kollarını dizlerine dolamış, başını da eğmişti; düşünceliydi. Hafiften yan tarafına döndü, Jamie'nin onu izlediğinden habersizdi.

Bu adamın düzgün biri olduğunu kabul etmeliydi Jamie. Uzun bacakları ve geniş omuzları vardı; kılıçta iyi olacağı belliydi. Leoch'lu MacKenziler kadar uzun boyluydu - neden olmasın ki, diye düşündü birden. Birkaç nesil önde de olsa bu adam Dougal'ın soyundandı.

Bu düşüncenin hem rahatsız edici hem de tuhaf derecede rahatlatıcı olduğunu fark etti. Mecbur kaldığında insanları öldürmüştü ve çoğunlukla hayaletleri onun geceleri uyumasına izin veriyorlardı. Lakin Dougal'ın ölümünü birden çok kez yaşamış ve Dougal'ın kan tükürerek söylediği son sözler kulağına çalınarak kan ter içinde uykusundan uyanmıştı.

Fakat bunun ortası yoktu; ya ölecektin ya da öldürecek. Yine de… Dougal onu büyütmüştü ve dürüst olması gerekirse bir yarısı o adamı seviyordu.

Evet, Dougal'dan küçük bir parçanın sağ kaldığını bilmek rahatlatıcıydı. MacKenzie'nin diğer kısmı biraz huzursuz ediciydi. Ayıldığında ilk fark ettiği şey, adamın parlak koyu yeşil gözleriydi. Geillis Duncan'ı düşününce bedenini bir ürperdi sardı. Dikkatle Roger'ı incelemeye başladı. Belki de Brianna'nın çocuğu bu adamın kanından değildi.

“Brianna,” dedi MacKenzie, aniden başını kaldırarak. “O nerede?”

Jamie aniden irkildi ve bir ağrı saplandı koluna. “Nerede mi?” dedi. “River Run’da halasının yanında. O güvende.” Kalbi küt küt atıyordu. Tanrım, bu adam akıl okuyabiliyor muydu? Yoksa görü yeteneği mi vardı?

Loş karanlıkta parlak yeşil gözler istikrarlıydı. “Neden Claire’i getirdin de Brianna’yı getirmedin? Neden o seninle gelmedi?”

Jamie, adamın soğuk bakışlarından kaçındı. Bu adam akıl okusa da okumasa da durumu anlayabilirdi. Öyle değilse bile, şu an için MacKenzie’ye gerçeği anlatmaya niyeti yoktu. Buradan sağ salim kurtulursa yeterince zamanları olacaktı bunun için.

“Düşünebilseydim Claire’i de bırakırdım. Kadın inatçı çalı süpürgesinin teki. Elini ayağını bağlasam bile gelmesini engelleyemezdim ki.”

MacKenzie’nin gözlerinde bir parıltı belirdi; şüphe veya acı? “Brianna’nın da babasının sözünü dinleyeceği uslu bir kız olduğu aklıma gelmezdi,” dedi. Evet sesi bunu ele vermişti; acı ve biraz da kıskançlık.

Jamie biraz rahatladı. Adam akıl okuyamıyordu. “Düşünmez miydin? Belki de onu o kadar da iyi tanımıyorsundur,” dedi. Hoş bir şekilde söylemişti sözlerini ama altındaki alaycı ton bir adamın boğazına yapışmasına yeterliydi.

Ne var ki MacKenzie bu tarz bir adam değildi. Doğruldu ve derin bir nefes aldı. “Ben onu çok iyi tanıyorum,” dedi sakince. “O benim karım.”

Bu sefer Jamie doğruldu ve kolunun acısından dişlerini sıktı. “Ya, öyledir.”

MacKenzie bunu duyunca kara kaşlarını çattı. “Biz el evliliği yaptık. Bunu size söylemedi mi?”

Brianna bunu söylememişti ama Jamie de kızın anlatmasına fırsat vermemişti. Kendi isteğiyle adamın koynuna girdiği, onu aptal yerine koyduğu, onu ilk başta gururlandırıp sonra da acı çektirdiği düşüncesiyle öfkeden kudurmuştu.

“Ne zaman?” diye sordu Jamie.

“Eylül’ün başında, Wilmington’da. Ben… onu bırakmadan hemen önce.” Bunu isteksizce itiraf edince Jamie, MacKenzie’nin yüzünde suçluluk duygusunu görebilmişti. Bu adam her şeyi hak ediyor, diye düşündü acımasızca. Bu korkak kızımı bırakmamış olsaydı…

“Bana söylemedi.”

MacKenzie’nin gözlerinde şüpheyi ve acıyı görebiliyordu şimdi.

Brianna’nın onu istemediği için endişeleniyordu… çünkü isteseydi o da buraya gelirdi. Jamie biliyordu ki eğer tehlikede olsa, dünyadaki hiçbir güç Claire’in onun yanına gelmesine engel olamazdı… ve bu düşünceyle yeniden korku duymaya başladı. Peki Claire neredeydi?

“Sanırım Brianna el evliliğini yasal saymazsınız diye düşündü,” dedi MacKenzie usulca.

Jamie de kaba bir şekilde, “Ya da kendisi yasal saymamıştır,” dedi. Gerçeği söylemekle Roger’ı rahatlatabilirdi, gelmedi çünkü Brianna hamile diyebilirdi ama sevecen bir havada değildi.

İçerisi karanlık olmasına rağmen MacKenzie’nin yüzünün kızardığını ve yırtık geyik derisini sıktığını görebiliyordu.

Tek söyleyebildiği, “Sanırım öyle,” oldu.

Jamie gözlerini kapadı ve başka bir şey söylemedi. Ateşin son közleri, onları karanlıkta bırakarak yavaşça söndü.

13

32
Bir Rahibin Yeri

Yanık kokusu havaya hâkimdi. Çukurun yanından geçtiğimizde, göz ucuyla da olsa küllere karışmış yanık kıyafet yığınlarına bakmadan edemedim. Yığının odun olmasını umut ettim ve doğrudan bakmaya çekindim.

Buz tutmuş yerde tökezleyince yanımdaki hemen kolumdan tuttu. Bir yorum yapmadan beni kaldırıp kapısında iki nöbetçinin durduğu uzun eve itti. Ne uyuyabilmiş, ne de yemek vermelerine rağmen bir şeyler yiyebilmiştim. Ayaklarım ve parmaklarım buz tutmuştu. Köyün sonundaki evden ağıt sesleri ve bir ölüm şarkısı yükseliyordu. Şarkıyı kız için mi yoksa başka biri için mi söylüyorlardı? Ürperdim.

Nöbetçiler bana göz atıp kenara çekildiler. Girişteki postu çekip içeriye girdim. İçerisi karanlıktı; dışarıdaki gibi buradaki ateş de sönmüştü. Bacadan süzülen gri ışık yerdeki çamaşır yığınını görmeme yetmişti. Karışıklığın ortasında kırmızı tartanı görünce içim rahatladı.

“Jamie!”

Jamie hemen başını kaldırdı, tetikteydi ama berbat görünüyordu. Yanındaki sakallı adam oldukça tanıdık geliyordu. Sonra adam ışığa doğru gelince sakallarının üstündeki yeşil gözleri görebildim. “Roger!” diye bağırdım.

Roger tek kelime etmeden battaniyelerin arasından fırlayıp beni kollarının arasına aldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki güçlükle nefes alabildim.

Roger çok zayıflamıştı; bunu her kaburgasından anlayabiliyordum. Fakat açlıktan da ölmüyordu. Kirden ve terden kötü kokuyordu ama açlığın verdiği o kötü koku yoktu.

“Roger, sen iyi misin?” Beni bırakınca hemen onu incelemeye koyuldum.

“Evet,” dedi. Sesi, uykudan ve duygu yoğunluğundan boğuk çıkıyordu. “Bree? O iyi mi?”

“Gayet iyi,” diye ona güvence verdim. “Ayağına ne oldu?” Üzerinde yırtık bir gömlekten başka bir şey yoktu ve ayağında da kirli bir bez sarılıydı.

“Bir kesik. Önemli değil. Bree nerede?” Endişeyle kolumu tutuyordu.

“Büyük halasıyla birlikte River Run denen bir yerde. Jamie sana söylemedi mi? O- ”

Jamie diğer kolumu tutunca lafım yarıda kaldı. “Sen iyi misin, Sassenach?”

“Evet, elbette iyiyim. Ben… Tanrım, sana ne oldu?” Jamie’yi görünce dikkatimi ona vermiştim. Dikkatimi çeken şakağındaki berbat yara veya gömleğindeki kurumuş kan lekesi değildi, sağ kolunun tuhaf duruşuydu.

“Sanırım kolum kırıldı. Fena halde canım yanıyor. Gelip bir bakar mısın?”

Yanıtımı beklemeden döndü ve ağır ağır kırık karyolaya yürüdü. Hafifçe Roger’ın kolunu sıkıp neler olduğunu merak ederek onun peşinden gittim. Jamie, parçalanmış etinden kemikler çıksa bile Roger’ın önünde acısını göstermek istemezdi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye mırıldanıp yanına diz çöktüm. Gömleğinin üstünden dikkatle kolunu inceledim; açık kırık yoktu. Daha iyi bakabilmek için gömleğini yukarıya sıyırdım.

“Ona Brianna’dan bahsetmedim,” dedi usulca. “Sanırım sen de bahsetmezsen iyi olacak.”

Dik dik ona baktım ve, “Bunu yapamayız! Durumu bilmeli,” dedim.

“Sessiz konuş biraz. Evet, çocuğu bilmeli ama diğerini değil, Bonnet’i değil.”

Üst kasın alt kısmındaki şişkinliği hissedince dudağımı ısırdım. Kolunun bu şekilde morardığını ilk kez görüyordum. Ezik büyüktü, mor ve mavi renkteydi ama kol kırık değildi. Ayrıca bu önerisinden emin değildim.

Jamie yüzümdeki endişeyi görünce sertçe elimi sıktı. “Henüz değil, burada değil. Bekle biraz, en azından şuradan bir kurtulalım.”

Gömlek kolunu yırtıp kolu boyundan askıya almak için bunu kullanırken, bir müddet önerisini düşündüm. Brianna’nın hamile olduğunu öğrenmesi zaten bir şok olacaktı onun için. Belki de Jamie haklıydı. Roger’ın tecavüz haberine nasıl tepki vereceğini bilmiyorduk ve eve daha çok yolumuz vardı. Aklını toplaması daha iyiydi. Sonunda gönülsüzce başımı salladım.

“Peki,” dedim yüksek sesle ve ayağa kalktım. “Kolun kırık olduğunu sanmıyorum ama bu askı işe yarayacaktır.”

Jamie’yi yerde oturur vaziyette bırakıp Roger’ın yanına gittim, bir pinpon topu gibi hissediyordum.

“Ayağın nasıl?” Ayağındaki berbat görünümlü sargı bezini açmak için diz çöktüm ama Roger elini omzuma koyarak beni durdurdu.

“Brianna. Ters giden bir şeyler var, biliyorum. O- ”

“Hamile.”

Aklından her ne ihtimal geçiyorsa, hamilelik onların arasında yoktu. Şaşırdığını fark etmemek imkânsızdı. Başına bir baltayla vurmuşum gibi gözlerini kırpıyordu.

“Emin misin?”

“Şimdi yedi ayını doldurdu. Oldukça fark ediliyor.” Jamie öyle sessizce yanımıza gelmişti, öyle ki ikimizde onun gelişini duymamıştık. Soğuk konuşuyordu ve çok daha soğuk görünüyordu, fakat Roger bunu fark edemeyecek kadar iyiydi. Heyecanı gözlerinden okunuyordu ve sakallarının altındaki şaşkın yüzü hayata dönüyordu.

“Hamile. Tanrım, ama nasıl?”

Jamie genzinden alaycı bir ses çıkardı. Roger hemen ona bir göz atıp bakışlarını kaçırdı.

“Ben bunu hiç düşünmemiş- ”

“Nasıl? Evet, sen bunu düşünmedin ama senin zevkinin bedelini ödemek kızıma kalıyor!”

Roger başını aniden ona doğru çevirip öfkeyle Jamie’ye baktı. “Hiçbir şekilde ona kalmıyor! Sana onun benim karım olduğunu söyledim!”

“Öyle mi?” Ayağını çözerken şaşkınlıkla kalakalmıştım.

“El evliliği yapmışlar,” dedi Jamie isteksizce. “Kızımız neden bunu bize söylemedi?”

Bunu birçok şekilde açıklayabileceğimi düşünüyordum. Ancak ikincisini Roger’ın önünde söylemeyi tercih edemezdim.

Brianna söylememişti çünkü hamileydi ve bebeği Bonnet’ten sanıyordu. Buna inandığı için de belki Roger kaçmayı tercih eder diye, bu anlaşmadan bahsetmemenin daha iyi olduğunu düşünmüştü.

“Muhtemelen senin bunu doğru bulmayacağını düşünmüştür,” dedim. “Ona bizim evliliğimizi, anlaşmayı ve senin benimle kilisede evlenmeye nasıl ısrar ettiğini anlatmıştım. Senin bunu onaylamayacağını düşündüğü için de söylememiştir, çünkü seni memnun etmek istiyordu.”

Jamie biraz utanmış görünüyordu ama Roger bu atışmayı önemsemedi. “O iyi mi?” diye sordu, öne eğilip kolumu tutarak.

“Evet, iyi,” dedim ve bunun hâlâ doğru olmasını umdum. “Bizimle gelmek istedi ama elbette biz buna izin vermedik.”

“Gelmek istedi mi?” Sakallarına ve kirliliğine rağmen yüzündeki sevinç açıkça görülüyordu. “O zaman yapmadı- ” Birden sustu ve bir bana bir Jamie’ye baktı. “Biz… Bay Fraser ile dağ eteğinde karşılaştığımızda, o Brianna… şey… söyledi- ”

“O korkunç bir yanlış anlamaydı,” diye araya girdim hemen. “Brianna bize bu anlaşmadan bahsetmemişti ve hamile olarak eve dönünce, biz… şey sandık…” Jamie onaylamayan bakışlarla Roger’a bakarak kara kara düşünüyordu. Ben onu dürttüğümde birden irkildi.

“Ah, evet,” dedi isteksizce. “Bir yanlış anlama. Ben Bay MacKenzie’den özür diledim ve bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağımı söyledim. Fakat şimdi düşünmemiz gereken başka şeyler var. Sen Ian’ı gördün mü, Sassenach?”

“Hayır.” Ian’ın onlarla birlikte olmadığını daha yeni fark edince içimde küçük bir korku kıpırtısı hissettim. Jamie korkunç görünüyordu.

“Bütün gece neredeydin, Sassenach?”

“Ben şeyle birlikteyim… Ah, Tanrım!”

Roger’ın ayağını görünce onun sorusunu umursamadım. Eti şişmişti ve ayak tabanına kadar kızarmıştı. Hafiften bastırınca tenin altındaki korkunç irin tabakasını hissettim.

“Ne oldu?”

“Kaçmaya çalışırken kestim. Onlar da ayağımı bir şeyle sardılar ama mikrop kapmıştı, sonra geçti. Sonra iyileşti ve sonra da daha beter oldu.” Omuz silkti. Ayağı ne kadar kötü olsa da aklı onda değildi. Bir karara varmışçasına Jamie’ye bakıyordu.

“O zaman Brianna beni karşılaman için seni göndermedi? Benden kurtulmanı o sana söylemedi?”

“Hayır,” diyen Jamie şaşkındı. Bir an gülümseyince yüz hatları da güzel göründü. “Bu benim fikrimdi.”

Roger derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. “Tanrı’ya şükürler olsun,” diyerek yeniden açtı gözlerini. “Ben düşündüm ki belki o… ben onu bırakmadan önce korkunç bir şekilde kavga etmiştik. Bu nedenle size el evliliğinden bahsetmediğini ve benimle evlenmemeye karar verdiğini sandım.” Hem aldığı haberlerden hem de ayağını yoklamamdan dolayı alnı terlemişti. Acı bir şekilde gülümsedi. “Öldüresiye dövülmek veya satılmak, bir kadının öfkesinin karşısında önemsiz görünüyordu.”

“Hmm.” Jamie biraz kızarmıştı. “Bunun için üzgünüm.”

“Biliyorum.” Roger bir süre ona baktı. Bakışlarından bir şey düşündüğü belliydi. Derin bir nefes aldı, sonra eğilip elimi kibarca ayağından çekti. Doğruldu ve doğrudan Jamie’ye baktı.

“Sana bir şey söylemek istiyorum. Bizim tartıştığımız konu. Brianna neden seni bulmaya geldiğini söyledi mi?”

“Ölüm haberi mi? Evet, bize anlattı. Aksi halde Claire’in benimle gelmesine izin verir miydim sanıyorsun?”

“Ne?” Roger’ın gözlerinden kafasının karıştığı belli oluyordu.

“İki işi bir arada yapamazsın. Claire ve ben, eğer altı yıl sonra Fraser Tepesi’nde öleceksek, o zamandan önce Kızılderililer tarafından öldürülemeyiz, değil mi?”

Dik dik ona baktım. Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti. Belli bir süreliğine ölümsüzdük. Ama bu varsayım-

“Bu geçmişi değiştiremeyeceğini, değiştiremeyeceğimizi gösteriyor. Buna inanıyor musun?” diye sordu Roger, biraz öne eğilerek.

“Yanıtını bilsem lanetlenirim. Sen öyle mi düşünüyorsun?”

Roger açıkça, “Evet,” dedi. “Geçmişin değiştirilemeyeceğini düşünüyorum. Bu nedenle bunu yaptım.”

“Neyi yaptın?”

Dudaklarını yalayıp devam etti konuşmaya. “Ölüm bildirisini Brianna’dan çok önce bulmuştum. Ancak bazı şeylerin değiştirmeye çabalamanın yararsız olduğunu düşündüm. Bu nedenle onu… onu Brianna’dan sakladım.” Bir bana bir Jamie’ye baktı. “Artık biliyorsunuz. Ben onun buraya gelmesini istemedim. Onu sizden uzakta tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunun çok tehlikeli olduğunu düşündüm. Ve… onu kaybetmekten korktum.”

Jamie’nin beğeniyle Roger’a bakması beni şaşırtmıştı. “Onu güvende tutmaya çalıştın, öyle mi? Onu korumaya çalıştın?”

Roger başını salladı. Rahatladığı omuzlarının duruşundan belli oluyordu. “Anladınız mı?”

“Evet, anladım. İlk kez sizin hakkınızda iyi düşünüyorum, bayım.”

Ancak bu şu an için benim paylaştığım bir düşünce değildi. “Sen o şeyi buldun ve Brianna’ya söylemedin?” Kanın yanaklarıma tırmandığını hissedebiliyordum.

Roger yüzümdeki bakışı gördü ve gözlerini kaçırdı. “Hayır. Brianna… hmm… o senin yönteminle bunu anladı. Brianna… ona ihanet ettiğimi düşündü ve- ”

“Ve ettin de! Ona ve bize! Roger, sen böyle bir şeyi nasıl yapabildin?”

“Doğrusunu yaptı,” dedi Jamie. “Ne de olsa- ”

Öfkeyle ona dönerek sözünü kestim. “Yapmadı! Bilerek o haberi ondan sakladı ve onu engellemeye çalıştı… Farkında değil misin, eğer başarılı olsaydı sen kızını hiçbir zaman göremeyecektin.”

“Evet, farkındayım. Ama kızımın başına gelenler gerçekleşmeyecekti.” Koyu mavi gözlerini bana dikmişti. “Keşke böyle olsaydı.”

Öfkemi ve acımı bastırmaya çalıştım ta ki sakince konuşabilene kadar. “Ben Brianna’nın böyle düşüneceğini sanmıyorum,” dedim. “Son sözü söylemek ona düşerdi.”

Jamie yanıt veremeden Roger araya girdi. “Onun başına gelenler gerçekleşmeyecekti dedin. Hamile olmasını mı kastettin?” Bir yanıt beklemedi; mantıklı düşünecek kadar haberlerin etkisinden sıyrıldığı açıkça ortadaydı ve birkaç ay önce Brianna’nın fark etmiş olduğu acı gerçeği o da anlamıştı. Başını benden yana çevirdiğinde gözleri şoktan iri iri açılmıştı.

“Yedi ayını bitirdi dedin. Tanrım! Geri dönemez!”

“Artık değil,” dedim. “Bunu ilk anladığımızda dönebilirdi. İskoçya’ya ya da en azından Batı Hint Adaları’na… oradaki taşlara geri gitmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Ancak o istemedi. Sana ne olduğunu öğrenmeden gitmek istemedi.”

“Bana ne olduğunu,” diye yineledi Roger ve Jamie’ye baktı.

Jamie ise çenesini dikleştirdi. “Evet. Benim hatam ve bunun telafisi yok. Brianna buraya tıkılıp kaldı. Ve ben onun için hiçbir şey yapamıyorum, seni ona geri götürmek haricinde.” Roger’a hiçbir şey anlatmak istememe nedenini daha yeni anlıyordum. Brianna’nın geçmişte tıkılıp kaldığını fark edince, Roger bizimle geri gelmek istemez diye korkuyordu. Brianna’nın peşinden geçmişe gelmek başka, sonsuza kadar onunla burada kalmak başka bir şeydi. Buraya gelirken yolculuk boyunca Jamie’yi yiyip bitiren şey yalnızca Bonnet yüzünden duyduğu suçluluk hissi değildi.

Roger duyduğu sözlerden şaşkına dönmüş halde Jamie’ye bakıyordu. O yanıt vermeden önce kulübenin kapısının önünde ayak sesleri belirdi. Post kaldırıldı ve Mohawklar’dan oluşan büyük bir grup peş peşe içeri girdi.

Şaşkın şaşkın onlara bakıyorduk. Erkekli, kadınlı, çocuklu on beş kişi tozluk ve kürkleriyle yolculuk kıyafetlerini giymişti. Yaşlı bir kadın bir beşik tutuyordu ve hiç tereddüt etmeden Roger'ın yanına gelip Mohawk dilinde bir şeyler söyleyerek beşiği onun kollarına bıraktı.

Roger kadını anlamayarak kaşlarını çattı. Jamie hemen devreye girerek kadının kulağına eğildi ve birkaç şey söyledi. Kadın sabırsızca dediklerini tekrarladı, sonra arkasına bakıp bir delikanlıyı çağırdı.

"Sen… rahip," dedi Roger'a ve beşiği gösterdi. "Su."

"Ben bir rahip değilim." Roger beşiği kadına vermeye çalıştı ama kadın almayı reddetti.

"Lütfen," dedi kadın tam olarak. "Vaftiz." Boynuzdan yapılmış su dolu kâseyi tutan başka bir çocuğu gösterdi.

"Rahip Alexandre senin rahibin oğlu olduğunu söyledi," dedi delikanlı. Roger'ın yüzünün solduğunu görebiliyordum.

Jamie bir kenara çekilmiş, kalabalığın arasında fark ettiği bir adama Fransızca bir şeyler söylüyordu. Şimdi bizim yanımıza geliyordu.

"Bunlar rahibin cemaati," dedi usulca. "Kurul onlardan ayrılmalarını istemiş. Ste. Berthe'deki Hurron gölüne gitmeye karar vermişler. Ancak seyahatte ölmesin diye bebeğin vaftiz edilmesini istiyorlar." Roger'a baktı. "Senin bir rahip olduğunu düşünüyorlar."

"Belli." Roger kollarının arasındaki çocuğa baktı.

Jamie, bekleyen Kızılderililere tereddütle göz attı. Sabırla bekliyorlardı, yüzlerinde sakin bir ifade vardı. O sakin ifadenin altında neler olduğunu tahmin edebiliyordum. Ateş, ölüm ve sürgün - belki de başka bir şey? Bebeği getiren yaşlı kadının yüzünde keder izleri hâkimdi. Sanırım bebeğin büyükannesiydi bu kadın.

"İhtiyaç olunduğunda," dedi Jamie Roger'a sessizce, "herkes rahiplik görevini yerine getirebilir."

Roger'ın renginin daha fazla atacağını tahmin edemezdim ama olmuştu. Roger hafiften sendeledi ve korkan yaşlı kadın, beşiği tutmak için öne atıldı. Ancak kendine hâkim olan Roger, su kabını tutan delikanlıya yaklaşması için işaret etti.

"*Parlez vous français?*" diye sordu ve bazıları emin bazıları tereddütle başlarını salladılar.

"*C'est bien,*" dedi ve derin bir nefes alıp beşiği kaldırarak bebeğin yüzünü

topluluğa doğrulttu. Kahve saçlı, altın tenli yuvarlak yüzlü büyüleyici bebek, yüzler değişince uykulu uykulu gözlerini kırptı.

“Yüce Tanrı’nın sözlerini işitin,” dedi Fransızca. “Yüce Tanrı’nın sözlerine itaat edip varlığıyla bizim yanımızda olduğuna inanarak, ona ait olan bu bebeği vaftiz ediyoruz.”

Elbette o bir rahibin oğluydu, diye geçirdim aklımdan onu izlerken. Papaz Efendi’nin vaftiz ayinlerini yeterince izlemişti. Roger ayinin gerektirdiklerini tam olarak hatırlamasa da genelini biliyor gibiydi.

Bebeği elden ele dolaştırıyor - çünkü bu gerekliydi - kısık sesle herkese aynı soruları soruyordu.

“*Qui est votre Seignuer, votre Sauveur?*” Efendin ve Kurtarıcın kim?

“*Voulez-vous placer votre foi en Lui?*” Ona inanıyor musun?

“Bu çocuğa dinin gerektirdiklerini anlatıp, önderliğinde dine uygun bir şekilde aile bağlarını kuvvetlendireceğine söz veriyor musun?”

Başlar cevaben bir aşağı bir yukarı sallandı.

“*Oui, certainement. Je le promets. Nous le ferons.*” Evet, elbette. Söz veriyorum. Söz veriyoruz.

Sonunda Roger döndü ve bebeği Jamie’ye verdi.

“Efendin ve kurtarıcın kim?”

“Yüce İsa,” diye yanıt verdi hiç tereddütsüz ve bebeği bana verdi.

“Ona inanıyor musun?”

Masum bebeğin yüzüne bakıp onun için yanıt verdim. “Evet.”

Roger beşiği alıp büyükannesine verdi, sonra da ardıç dalını suya batırıp bebeğin başına serpti.

“Seni vaftiz ediyorum- ” diye başladı ve susup panikle bana baktı.

“Bir kız,” diye mırıldandım ve Roger başını sallayıp dalı yeniden kaldırdı. “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına seni vaftiz ediyorum Alexandra. Âmin.”

***

Bir avuç Hıristiyan’ın ayrılmasından sonra başka ziyaretçi olmadı. Bir savaşçı ateş için odun ve biraz da yiyecek getirdi ama Jamie’nin sorusunu önemsemeyip hiçbir şey demeden gitti.

Bir müddet sessizlikten sonra, “Sence bizi öldürecekler mi?” diye sordu

Roger. Gülme girişimiyle dudakları seğirdi. “Yani beni öldürürler. Muhtemelen siz ikiniz güvendesiniz.”

Roger hiç de endişeli görünmüyordu. Yüzündeki derin gölgelere ve çizgilere baktığımda onun artık korkamayacak kadar bitkin olduğunu düşündüm.

“Bizi öldürmeyecekler,” dedim ve bir elimi karışmış saçlarımın arasından geçirdim. Ne kadar bitkin olduğumu daha yeni fark ediyordum; otuz altı saati aşkındır uykusuzdum.

“Size anlatacaktım. Dün geceyi Tewaktenyonh’un evinde geçirdim. Anneler Kurulu oradaydı.”

Bana her şeyi anlatmamışlardı; asla anlatmayacaklardı. Ancak uzun süren tartışmalar sonunda İngilizce konuşan bir kız, beni Jamie’nin yanına yollamadan önce bilmem gerekenleri anlatmıştı.

“Delikanlılardan bazıları viski zulasını buldu,” dedim. “Dün köye getirip içmeye başladılar. Kadınlar haksızlık olmasın istiyorlardı ve pazarlığın çoktan yapıldığını düşünüyorlardı. Rahibi… infaz etmek için ateşi yakmadan önce aralarında tartışmaya başladılar. Sonra kavga patlak verdi ve bazı erkekler kalabalığa katıldı, sonra da devam etti.” Düşüncelerimi toplamaya çalışırken bir elimle yüzümü sıvazladım. “Kavgada bir adam öldürüldü,” diyerek Roger’a baktım. “Onlar senin onu öldürdüğünü düşünüyorlar, yaptın mı?”

Roger başını iki yana salladı, omuzları yorgunluktan çökmüştü.

“Bilmiyorum. Ben… belki de. Peki ne yapacaklarmış?”

“Şey, karar vermeleri uzun zamanlarını aldı ve tam karar verilmiş de değil. Ana kurula haber yolladılar ama reis daha karar vermedi.” Derin bir nefes aldım.

“Seni öldürmeyecekler çünkü viski kabul edildi ve bu da canının bedeli olarak görülüyor. Ancak kayıplarına karşılık olarak bizi öldürmeyecekleri için genelde yaptıkları gibi içimizden birini kabilelerine alacaklar.”

Roger bununla mahmurluğundan kurtulmuştu. “Beni kabul etmek mi? Beni tutmak mı istiyorlar?”

“İçimizden birini. İkinizden birini. Sanırım ben buna uygun olmam çünkü erkek değilim.” Gülümsemeye çalıştım, fakat tamamen başarısız oldum. Yüzümün bütün kasları uyuşmuştu.

“O zaman ben,” dedi Jamie usulca.

Roger şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. “Sen kendin söyledin. Eğer geçmiş

değiştirilemiyorsa, o zaman bana hiçbir şey olmayacaktır. Beni bırakın, işler yoluna girer girmez kaçar eve gelirim.”

Ben itiraz etmeden önce bir elini koluma koydu.

“Sen ve Ian, MacKenzie’yi Brianna’ya götürürsünüz.” Roger’a baktı, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. “Ne de olsa onun ikinize de ihtiyacı var.”

Roger da tartışmaya katıldı ama ben araya girdim. “Tanrım, sen beni şu iki inatçı İskoç’tan kurtar!” diyerek ikisine öfkeyle baktım. “Daha karar vermediler. Anneler Kurulu böyle söylüyor. Yani emin olana kadar bu konu hakkında tartışmak yersiz. Emin olmaktan bahsetmişken,” dedim dikkatlerini dağıtmayı umarak, “Ian nerede?”

Jamie ters ters bana baktı ve, “Bilmiyorum,” dedi. Yutkunurken boğazındaki sarsılmayı görebildim. “Tanrı vere de kızın yatağında güvende olsun.”

***

Hiç kimse gelmedi. Gece sakin geçmesine rağmen hiçbirimiz rahat uyuyamamıştık. Ben arada kestirsem bile dışarıdaki ufacık sese hemen uyandım, rüyalarım ise kan, ateş ve sudan ibaretti.

Konuşma seslerinin yaklaştığını duyduğumuzda öğlen vaktiydi. Bir sesi fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacaktı. Jamie ise kapı açıldığında ayağa fırlamıştı.

“Ian? Sen misin?”

“Evet, dayı. Benim.”

Sesi tuhaftı; soluksuz ve şüpheliydi. Bacadan süzülen ışığa çıktığında mideme yumruk yemişim gibi iç çektim.

Saçları her iki yanından sıkıca tepeye toplanmıştı. Tepedeki saçları da uzun kuyruk şeklinde sırtına dökülüyordu. Bir kulağı daha yeni delinmişti ve gümüş bir küpe takılmıştı.

Yüzü dövmeliydi. Çoğunluğu kurumuş olan kanla yapılmış iki küçük hilal, elmacık kemiklerinden başlayıp burnunun üzerinde bitiyordu.

“Ben… fazla kalamayacağım dayı,” diyen Ian, dövmesinin altında soluk görünüyordu ama dik duruyordu. “Size hoşça kal demem için bana izin verdiler.”

Dudaklarına kadar rengi atan Jamie, “Tanrım, Ian,” diye fısıldadı.

“Ad verme töreni bu akşam,” dedi Ian, bize bakmamaya çalışıyordu. “Ben Kızılderili olduktan sonra *Kahnyen’kehaka* haricinde başka bir dil konuşamayacakmışım. Bir daha ne İngilizce ne de Gaelce konuşabileceğim.” Üzgün bir şekilde gülümsedi. “Sen de pek Mohawk dilini bilmiyorsun.”

“Ian, bunu yapamazsın!”

Ian usulca,“Yaptım bile, Jamie Dayı,” dedi ve bana baktı.

“Yengeciğim. Anneme onu unutmayacağımı söyler misin? Babamın bunu anlayacağını sanıyorum.”

“Ah, Ian!” Ona sıkıca sarıldığımda o da kibarca kollarını bana doladı.

“Sabah gidebilirsiniz,” dedi Jamie’ye. “Size engel olmayacaklar.”

Onu bırakınca Ian kulübenin karşısına şaşkın görünen Roger’ın yanına gitti ve bir elini uzattı.

“Yaptıklarımız için üzgünüm,” dedi sessizce. “Kuzenime ve çocuğa iyi bak, tamam mı?”

Roger onun elini tutup sıktı. Sonra boğazını temizleyerek konuşmaya başladı: “Bakarım. Söz veriyorum.”

Sonra Ian, Jamie’ye döndü.

“Hayır, Ian. Tanrım, hayır evlat. Bırak ben gideyim!”

Ian gülümsemesine rağmen gözleri yaşarmıştı. “Bir keresinde bana hayatımın boşa harcanmaması gerektiğini söylemiştin. Boşa gitmeyecek. Ben seni unutmayacağım Jamie Dayı.”

***

Günbatımından hemen önce Ian’ı aldılar. Çocuğu soyup üç kadınla birlikte buz gibi suya soktular. Kadınlar kahkaha atıp avuç dolusu kumla onu ovarken ona vuruyorlardı. Rollo nehrin kenarına koşup çılgınca havladı, sonra bu oyun ve eğlencenin süreç içerisinde Ian’ı boğacağını görünce nehre girip onlara katıldı.

Nehrin kenarına dizilmiş bütün izleyiciler bunu komik buluyordu - üç beyaz hariç.

Kadınlar onu kurulayıp temiz kıyafetler giydirdiler ve ad verme töreni için onu kurul evine götürdüler. Bütün köy oradaydı. Jamie, Roger ve ben sessizce bir köşede durmuş, şefin şarkı söyleyip onunla ilgili konuşmasını, davulların

çalınışını ve piponun yakılıp elden ele dolaştırılışını izliyorduk. Ian'ın Emily diye hitap ettiği kız da onun yanında durmuş parlak gözlerle ona bakıyordu. Ian'ın da ona bakıp aynı şekilde gözlerinin parıldadığını görünce biraz olsun yüreğimin acısı dinmişti.

Ona Kurt'un Kardeşi demişlerdi. Ian'ın kardeşi kurt, Jamie'nin ayağının dibinde ilgiyle olanları izliyordu.

Törenin sonunda küçük bir sessizlik çöktü eve ve o anda Jamie köşeden fırladı. Ian'a koşarken bütün başlar ona dönmüştü, bir savaşçının beğenmezlikle gerildiğini fark ettim.

Jamie şalındaki broşu çıkarıp çözdü ve kan lekeli kırmızı şalını yeğeninin omuzlarına sardı.

"*Cuimhnich,*" dedi usulca ve geri çekildi. *Hatırla*.

***

Ertesi sabah köyden aşağıya inen dar yolda ilerlerken hepimiz sessizdik. Ian yeni ailesiyle dururken, bize beyazlara özgü bir şekilde veda etmişti. Ben metanetli olamadığım için gözyaşlarımı gören Ian, kendi gözyaşlarına hâkim olabilmek için dudağını ısırmıştı. Jamie onu kucaklamış, dudağından öpmüş ve tek kelime etmeden onu bırakmıştı.

Jamie her zamanki soğukkanlılığıyla gece için kamp kurmakla meşguldü ama ben onun aklının başka yerde olduğunu söyleyebilirdim. Hiç şüphesiz öyleydi. Ian'ı ardımızda bırakma ve Brianna'yı karşılama endişesinden şu anki duruma odaklanamıyordum.

Roger bir avuç dolusu odunu ateşin yanına bıraktı ve yanıma oturdu. "Brianna'yı düşünüp duruyorum," dedi usulca.

"Sen de mi? Ben de." Öyle yorgundum ki kaynayan suyu almadan önce ateşe düşeceğimi sandım.

"Batı Hint Adaları'nda başka bir taş halkanın - kapı artık her neyse - olduğunu söyledin."

"Evet." Bir an ona Geillie Duncan'ı ve Abandawe'deki mağarayı anlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Hiç keyfim yoktu. Başka zaman anlatırdım. Sonra birden zihnimdeki sis perdesinden sıyrılıp onun ne demek istediğini anladım.

"Başka bir tane mi? Burada mı?" Sanki arkamda başka bir anıt görmeyi umut ediyormuş gibi çılgınca etrafıma bakındım.

"Burada değil ama burayla Fraser Tepesi arasında bir yerde."

“Ah.” Düşüncelerimi toplamaya çalıştım. “Evet, onu biliyorum ama- ” Sonra dank etti ve hemen koluna yapıştım. “Nerede olduğunu bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Sen biliyor musun?” diyen Roger, dehşetle bana bakıyordu.

“Evet, ben… bak…” Kesemi karıştırıp opal taşı çıkarttım. Roger, ben açıklama yapmadan taşı elimden aldı.

“Bak! Bu aynı işaret. Halkadaki kayada da bu işaret vardı. Bu lanet olasıyı nerede buldun?”

“Uzun hikâye,” dedim. “Sana sonra anlatırım. Ama konuya dönersek halkanın nerede olduğunu biliyor musun? Tam olarak onu gördün mü?”

Telaşımızı fark eden Jamie, neler olduğunu anlamak için yanımıza geldi. “Taş halka mı?”

“Zaman tüneli, bir kapı, bir- bir- ”

“Ben oradaydım,” diyen Roger, saçmalamalarımı bölmüştü. “Kaçmaya çalışırken şans eseri buldum.”

“Onu yeniden bulabilir misin? River Run’dan ne kadar uzaklıkta?” Zihnim hemen hesaplama yapmaya başlamıştı bile. Yedi aydan biraz daha fazlaydı. Eğer geri dönmek altı hafta sürerse, Brianna sekiz buçuk aylık hamile olacaktı. Onu zamanında dağa getirebilir miydik? Eğer yapabilirsek… doğum eşiğinde zaman geçidinden geçmenin veya sürekli geçmişte kalmanın ne gibi riskleri olabilirdi?

Roger yırtık pantolonun kemerinden kirli bir iplik çıkarttı ve bir düğümü tutarak, “İşte,” dedi. “Beni aldıklarının sekizinci günü bulmuşum. Fraser Tepesi’nden sekiz gün.”

“River Run’dan Tepe’ye gelmek de en az bir hafta çeker.” Yeniden bir soluk verdim, hayal kırıklığından mı yoksa rahatlamadan mı emin değildim. “Bunu başaramayız.”

“Ama hava değişiyor,” dedi Jamie ve ladin ıslak yapraklarını işaret etti. “Buraya geldiğimizde yapraklar buz içindeydi.” Bana baktı. “Yolculuk daha kolay olabilir. Bunu daha iyi bir zaman yapabiliriz ya da yapamayız.”

“Ya da yapamayız,” diyerek isteksizce başımı salladım. “Benim gibi sen de ilkbaharın çamur demek olduğunu gayet iyi biliyorsun. Ve çamurda seyahat etmek kardakinden daha zordur.” Bunu kabul etmekle kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. “Hayır, çok geç, çok riskli. Brianna kalmalı.”

Jamie’nin bakışlarını Roger’a döndü. “Ama o değil,” dedi.

Roger şaşkın şaşkın ona baktı. “Ben- ” diye başladı, sonra çenesini dikleştirerek konuşmaya devam etti. “Ben mi gideceğim? Onu bırakacağımı mı düşünüyorsun? Ve çocuğumu?”

Ağzımı açtım ama Jamie’nin beni uyarırcasına doğrulduğunu hissettim.

“Hayır,” dedim sertçe. “Hayır, ona söylemek zorundayız. Brianna zaten söyleyecek. Şimdiden bilmesi daha iyi. Eğer Roger için bazı şeyler fark yaratıyorsa, Brianna’yı görmeden bilmesi daha iyi.”

Jamie dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. “Tamam, sen söyle o zaman.”

“Neyi söyleyecek?” Roger’ın açık olan siyah saçları, rüzgârda uçuşuyordu. Roger onu bulduğumuzdan daha canlı, tetikte ve telaşlı görünüyordu.

Zor kararı verip konuşmaya başladım. “Bebek senden olmayabilir.”

İlk başta ifadesi değişmedi. Sonra kelimeleri idrak etti ve aniden kolumu öyle sıktı ki bağırmak zorunda kaldım. “Ne demek istiyorsun? Ne oldu?”

Jamie saldıran bir yılan gibi onun üzerine atıldı. Roger’ın çenesine tutuşunu gevşetmeye yetecek bir yumruk indirmesiyle çocuğu yere serdi. “Demek istediği kızımı tek başına bıraktığında tecavüze uğradığı,” dedi kabaca. “Sen onunla yattıktan iki gün sonra. Bu nedenle çocuk senin olabilir ama olmaya da bilir.”

Roger’a öfkeyle bakıyordu. “İşte böyle. Kızımın yanında olacak mısın olmayacak mısın?”

Durumu anlamaya çalışan Roger, başını iki yana salladı ve ayağa kalktı.

“Tecavüz mü? Kim? Nerede?”

“Wilmington’da. Stephen Bonnet adında biri. O- ”

“Bonnet?” Roger’ın yüzündeki ifadeden bu ismi bildiği ortadaydı. Öfkeyle bir bana bir Jamie’ye bakıyordu. “Brianna, Stephen Bonnet tarafından mı tecavüze uğradı?”

“Evet, öyle dedim.” Köyden ayrıldığımızdan beri kendine hâkim olmaya çalışan Jamie’nin siniri birden patlak verdi. Roger’ın boğazına yapışıp onu ağaca çarptı. “Bu olay olduğunda sen neredeydin, korkak? Sana sinirlendi diye kaçıp onu terk ettin! Madem gitmen gerektiğini düşünüyordun o zaman neden onun güvende olduğundan emin olmadın?”

Jamie’nin koluna yapışıp çektim. “Bırak onu!”

Bıraktı ve öfkeden burnundan soluyarak arkasını döndü. En az Jamie kadar

sarsılmış ve öfkeli olan Roger, yırtık kıyafetlerini kurcalamaya başladı. “Ben kavga ettiğimiz için onu bırakmadım! Bunu bulmak için gittim!” Pantolonunu tutup yırttı. Avucunda yeşil yeşil bir şeyler parlıyordu.

“Bunları almak için, o rahatça taş halkadan geçebilsin diye hayatımı riske attım! Bunları kimden aldığımı biliyor musun peki? Stephen Bonnet’ten! Bu nedenle Fraser Tepesi’ne gelmem bu kadar uzun sürdü. Herif benim sandığım yerde değildi. Bütün sahil boyunca onu arayıp durdum.”

Jamie mücevherlere bakarken donakalmıştı. Ben de.

“İskoçya’dan buraya Stephen Bonnet’le geldim.” Roger sakinleşiyordu. “O bir- bir- ”

“Onun ne olduğunu biliyorum ben,” dedi Jamie. “Aynı zamanda kızımın çocuğunun babası da olabilir.” Roger’a uzun, soğuk bir bakış attı. “Sana soruyorum MacKenzie, kızımın taşıdığı çocuğun Bonnet’ten olma ihtimalini bildiğin halde, ona geri dönüp onunla birlikte olacak mısın? Eğer yapamayacaksan şimdi söyle. Eğer kızımın yanına gidip onu incitirsen yemin ederim… seni hiç düşünmeden öldürürüm!”

“Tanrı aşkına!” diye patladım. “Ona düşünmesi için zaman tanı, Jamie! Görmüyor musun daha durumu algılayamadı bile!”

Roger mücevherleri sıktı, sonra bıraktı. Onun sert ve kesik kesik nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. “Bilmiyorum,” dedi. “Bilmiyorum!”

Jamie eğildi ve Roger’ın düşürmüş olduğu taşları alıp onun ayağının dibine fırlattı. “O zaman git!” dedi. “Bu lanet olası taşlarını al ve uğursuz taş halkayı bul. Sonra da defol git, kızımın bir korkağa ihtiyacı yok!”

Jamie daha atlarımızın eyerlerini çözmemişti. Eyer çantalarını aldı ve atın sırtına yükledi. Sonra atıyla benim atımı çözüp hızla kendi atına atladı. “Gel,” dedi bana. Roger’a çaresizce baktım. Roger, Jamie’ye öfkeyle baktı. Yeşil gözleri, elindeki zümrütler gibi parlıyordu.

Roger gözlerini Jamie’den ayırmayarak, “Git,” dedi usulca bana. “Ben kendim gelirim.”

Ellerim ve ayaklarım bana ait değillerdi sanki; kendi kendilerine hareket ediyorlardı. Atıma yürüyüp ayağımı üzengiye attım ve at üstüne çıktım.

Ardıma baktığımda ateşin ışığı bile yok olmuştu. Geride kalan sadece karanlıktı.

33
Bir Hayaletin Üçte İkisi

River Run

Nisan 1770

“Stephen Bonnet yakalandı.”

Brianna oyun kutusunu yere düşürdü. İçindeki taşlar her yere dağıldı ve mobilyaların altlarına yuvarlandı. Brianna, hiç konuşmadan kanyak bardağını bırakıp hemen yanına gelen Lord John’a bakıyordu.

“İyi misiniz? Oturmak ister misiniz? Çok özür dilerim. Bu şekilde söylememe- ”

“Evet, söylemeliydiniz. Koltuğa oturamam, sonra kalkamıyorum.” Lordun elini itip pencere kenarındaki düz ahşap sandalyeye ağır ağır yürüdü. Brianna yerine yerleşince ona bir bakış attı. “Nerede? Nasıl?”

Lord John’un kıza şarap veya yelpaze isteyip istemediğini sormasına gerek yoktu. Kızın bayılmayacağı belliydi.

Kızın yanına bir sandalye çekip biraz düşündü, sonra kapıya gitti. Karanlık koridora şöyle bir göz attı. Herhangi bir şey isterler mi diye hazır bulunan bir hizmetçi, merdiven boşluğunun dönemecine oturmuş uyukluyordu. Kadın lordun adımlarını duyunca aniden başını kaldırdı, karanlıkta gözleri beyaz beyaz parlıyordu.

“Sen yatağa git,” dedi lord. “Bu akşam başka bir şeye ihtiyacımız yok.”

Köle başını salladı ve rahatlamayla omuzlarını düşürerek ayaklarını sürüye sürüye gitti. Kadın şafaktan beri uyanıktı ve şimdi gece yarısıydı. Edenton’tan buraya süren uzun yolculuktan sonra Lord John da oldukça yorgundu ama bu, bekletilecek bir haber değildi. Akşam erken saatte varmıştı ama bu, Brianna ile yalnız görüşmek adına mazeret gösterebileceği ilk fırsattı.

Çift kanatlı kapıyı kapadı ve içeri biri girmesin diye ayak iskemlesini önüne koydu.

Kızın yanına oturur oturmaz, “Burada, Cross Creek’te tutuklandı,” diye konuşmaya başladı. “Nasıl olduğuna gelince, bilmiyorum. Suçu kaçakçılık. Kimliği tespit edilince, elbette diğer suçları da eklendi.”

“Ne kaçakçılığı?”

“Çay ve kanyak. En azından bu sefer.” Saatlerce eyerde oturmanın neden olduğu sertliği yumuşatmaya çalışarak ensesini ovdu. “Haberi Edenton’da aldım. Adamın adının çıktığı belli. Şanı Charleston’dan Jamestown’a kadar uzanıyor.”

Lord kızı yakından inceledi. Brianna solgundu ama beti benzi atmamıştı. “Adam hükümlü,” dedi alçak sesle. “Gelecek hafta Wilmington’da asılacak. Bunu bilmek istersiniz diye düşündüm.”

Brianna derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, fakat bir şey söylemedi. Lord dik dik bakmak istemeyerek çaktırmadan kızı inceledi ve iriliğine şaşırdı. Tanrım, kocaman olmuştu! Nişanlandıklarından sonraki iki ay içerisinde karnı en azından ikiye katlanmıştı.

Bu haberi vermekle akıllıca davranıp davranmadığını düşünüyordu. Verdiği haberler, kızı erken doğuma sürüklerse asla kendini affetmeyecekti. Elbette Jamie de onu affetmezdi.

Brianna dalıp gitmişti, kaşları düşünmekten çatıktı. Lord, hamile damızlık kısrakların da bu şekilde baktıklarını görmüştü. Köleyi göndermek bir hataydı. Hizmetçiyi çağırmayı düşündü ama bu hareket kızın düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı.

“Teşekkürler,” diyen Brianna’nın kaşları hâlâ çatıktı ama gözleri o dalgın ifadeden kurtulmuştu. Şimdi mavi gözler telaşla lorda bakıyordu ve bu çok tanıdıktı.

“Onu ne zaman asacaklar?” Brianna elini yan tarafına koyarak biraz öne eğildi. Kızın karnı dalgalanarak bu baskıya anında yanıt verdi.

Lord arkasına yaslanıp huzursuzca kızın karnını inceledi.

“Cuma günü.”

“Peki o şimdi Wilmington’da mı?”

Kızın sakin davranışları karşısında rahatlayan Lord John, bıraktığı bardağını aldı. Bir yudum alıp sıcak likörün göğsünü ferahlattığını hissederek başını iki yana salladı. “Hayır, hâlâ burada. Daha önceden mahkûm edilmiş olduğu için mahkemeye gerek duyulmadı.”

“O zaman idam için Wilmington’a götürülecek. Ne zaman?”

“Hiçbir fikrim yok.” Kızın dalgın bakışları yeniden belirdi, ancak lord korkuyla bunun dalgınlık olmadığını fark etti. Brianna hesap yapıyordu.

“Onu görmek istiyorum.”

Lord bilerek geri kalan kanyağını başına dikti. Bardağını geri koyarken kararlı bir tavırla, “Hayır, durumunuz Wilmington’a seyahat etmenize engel olmasa bile ki kesinlikle engel,” diye ekledi kızın koca karnına bakarak, “infaza katılmak sizi kötü etkileyecektir. Hislerinizi çok iyi anlıyorum, tatlım ama- ”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Benim ne hissettiğimi bilmiyorsunuz.” Brianna ne söylediğini duymadan fakat tam bir inançla konuşuyordu. Lord bir müddet ona baktı, sonra ayağa kalkıp sürahiyi aldı.

Brianna kehribar rengindeki sıvının bardağa akışını izledi ve konuşmasına devam etmeden önce onun bardağı almasını bekledi. “Onun ölümünü izlemek istemiyorum,” dedi Brianna.

Lord John, “Tanrı’ya şükürler olsun,” diye mırıldandı ve kanyağından büyük bir yudum aldı.

“Onunla konuşmak istiyorum.”

Ağzındaki kanyağı yutmak yerine gömleğinin fırfırına püskürttü.

“Belki otursanız iyi olur,” dedi Brianna, gözlerini kısarak ona baktı. “İyi görünmüyorsunuz.”

“Nedenini anlayamıyorum.” Yine de oturdu ve yüzünü silmek için mendilini aldı.

“Şimdi ne söyleyeceğinizi biliyorum,” dedi Brianna kararlı bir tavırla, “ama zahmet etmeyin. O Wilmington’a götürülmeden önce benim için bir görüşme ayarlayabilir misiniz? Ve siz hayır demeden önce, bunu derseniz ne yapacağımı bir düşünün.”

“Hayır, kesinlikle olmaz,” demek için ağzını açan Lord John, ağzını kapadı ve kızın dediklerini bir müddet düşündü. “Sanırım yine beni tehdit etmeyeceksiniz değil mi?” diye sordu sohbet edercesine. “Çünkü eğer ederseniz…”

“Elbette hayır.” Brianna bunu duyunca kızarmıştı.

“Ee, açıkçası ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyo- ”

“Halama Stephen Bonnet’in çocuğumun babası olduğunu söyleyeceğim. Ve Farquard Campbell’e de söyleyeceğim Greald Forbes’e de, Yargıç Alderdyce’a da. Sonra garnizon müdürüne gideceğim ki o orada olacaktır Çavuş Murchison’a söyleyeceğim. Eğer içeri girmeme izin vermezlerse, Bay Campbell’a gidip bana izin verildiğine dair bildiri yazmasını isteyeceğim.

Onu görmeye hakkım var.”

Lord John kıza baktı ama söylediklerinin tehdit olmadığını anlayabiliyordu. Brianna adeta bir mermer heykel gibi öylece oturuyordu ve bu oldukça ikna ediciydi.

“Müthiş bir skandal yaratmaktan korkmuyor musunuz?” Bu etkileyici bir soruydu; kendisi için de düşünmeye ihtiyacı vardı.

“Hayır,” dedi Brianna sakince. “Kaybedecek neyim var ki?” Yarı komik bir şekilde bir kaşını kaldırdı. “Sanırım nişanımızı bozmak zorunda kalacaksınız. Lakin bütün kasaba bebeğin babasının kim olduğunu öğrendiğinde, bu da benimle evlenmek isteyenleri uzak tutması açısından nişanımız gibi aynı etkiyi yaratacaktır.”

“Onurunuz- ” diye konuşmaya başladı Lord John ama bunun yararsız olduğunu biliyordu.

“İtiraz için bu pek etkileyici değil. Bir korsanın tecavüzü sonucu hamile kalmamdan daha kötü ne olabilir ki?” Kızın sesindeki acı tını lordun daha fazla konuşmasını engelledi.

“Her neyse, Jocasta Hala skandal yarattım diye muhtemelen beni kapı dışarı etmeyecektir. Açlıktan ölmem, bebek de ölmez. Bayan MacNeill’ın beni arayıp aramamasının da umurumda olduğunu söyleyemem.”

Lord yeniden bardağını aldı ve gözü kızda dikkatlice içkisini yudumladı. Babasıyla arasında neler geçtiğini çok merak ediyordu, fakat doğrudan soracak kadar düşüncesiz değildi. Bunun yerine bardağını koydu ve, “Neden?” dedi.

“Ne neden?”

“Neden Bonnet ile konuşma ihtiyacı duyuyorsunuz? Ne hissettiğinizi bilmediğimi söylediniz ki bu su götürmez bir gerçek. Duygularınız her neyse, böyle bir planı düşünmenize neden olacak kadar şiddetli olmalı.”

Kızın dudaklarında beliren küçük bir gülümseme gözlerine de ulaşmıştı. “Gerçekten konuşma tarzınızı seviyorum,” dedi.

“Gururumu okşuyorsunuz. Lakin soruma yanıt vermeyi düşünürseniz…”

Brianna mum alevini titretmeye yetecek kadar derin bir çekti. Ağır ağır ayağa kalktı ve elbisesini yoklamaya başladı. İç taraftaki bir cepten sürekli ellenmekten dolayı yıpranmış katlı küçük bir kâğıt çıkardı.

“Bunu okuyun,” dedi ve kâğıdı lorda verdi. Brianna ondan uzaklaşıp odanın diğer tarafına, şöminenin yanındaki köşede duran şövalesinin yanına gitti.

Lord John bu siyah el yazısını hemen fark etmişti. Jamie Fraser'ın el yazısını daha önce bir kez görmüştü ve o yazıyı tanıması için yeterliydi.

Kızım,

Seni yeniden görebilecek miyim bilmiyorum. Ancak umudum öyle olması ve aramızdaki buzların erimesi yönünde ama bu Tanrı'nın elinde. Bu mektubu ise Tanrı aksini isterse diye yazıyorum.

Bir keresinde bana, yapılan büyük bir yanlışın intikamını almak için öldürmenin doğru olup olmadığını sormuştun. Sana bunu yapmaman gerektiğini söylüyorum. Ruhun ve kendi hayatın için bağışlamayı öğrenmelisin. Özgürlük zor kazanılır ama bu öldürmenin meyvesi değildir.

O kişi intikamdan kurtulacak diye korkma sakın. Böyle adamlar kendi sonlarını kendileri hazırlar. Eğer o benim elimde ölmediyse, başkasının elinde ölecektir. Ancak onun sonunu getiren senin elin olmasın.

Sana beslediğim sevgi hatırına, beni dinle.

Mektubun altı kısmına, *Seni seven Baban, James Fraser* yazılmıştı. Ancak bunun üzeri çizilmiş, yerine hemen sadece *Bab* diye eklenmişti.

"Ben asla ona hoşça kal demedim."

Lord John şaşkınlıkla ona baktı. Brianna'nın sırtı ona dönüktü. Kız adeta pencereden dışarıyı izliyormuşçasına şövaledeki yarı bitmiş manzara resmine bakıyordu.

Lord John kızın yanına gitti. Şöminedeki ateş sönmek üzereydi ve oda soğumaya başlamıştı. Brianna soğuğa karşı kollarını göğsünde birleştirerek ondan yana döndü. "Ben özgür olmak istiyorum," dedi alçak sesle. "Roger gelsin ya da gelmesin. Ne olursa olsun."

Bebek huzursuzdu. Lord adeta çuvaldaki kedi gibi bebeğin annesinin karnını tekmeleyip kımıldandığını görebiliyordu. Soğuğu ve endişeyi hissederek derin bir nefes aldı. "Bonnet'i görmek istediğinize emin misiniz?"

Brianna yine mavi gözlerini ona dikti. "Babın dediği gibi onu bağışlamanın bir yolunu bulmalıyım. Ailem gittiğinden beri deniyorum ama yapamıyorum. Eğer onu görürsem, belki yapabilirim. Bunu denemek zorundayım."

"Pekâlâ." Lord teslim olmuşçasına omuzlarını düşürerek uzun bir soluk koyuverdi.

Brianna'nın gözlerinde bir rahatlama ışığı belirince lord da ona gülümsedi.

“Yapacak mısınız?”

“Evet. Nasıl olacağını Tanrı bilir ama yapacağım.”

Lord odalarına giderken yollarını aydınlatsın diye bir mumu bırakıp, diğer mumları söndürdü. Kolunu kıza uzattı ve boş koridorda sessizce yürümeye başladılar. Lord önden gitmesi için kıza yol vererek merdivenlerin başında durdu.

“Brianna.”

Brianna merdivende durup sorarcasına ona baktı. Lord birden yapmayı çok istediği bu şeyi nasıl soracağını bilemediği için duraksadı. Bir elini uzattı. “Ben- ”

Brianna hiç konuşmadan lordun elini tutup karnına götürdü. Kızın karnı sıcak ve sertti. Kızın eli elinde bir müddet öylece durdular. Sonra elinde kalbini titreten bir baskı hissetti.

“Tanrım,” dedi lord yumuşak bir sesle. “Bu gerçek.”

Brianna buruk bir keyifle ona baktı. “Evet. Biliyorum.”

***

Garnizon binasına geldiklerinde karanlık çökmüştü. Burası, arkasında depo bulunan sevimsiz küçük bir binaydı. Brianna şüpheyle binaya bakıyordu.

“Onu burada mı tutuyorlar?” Pelerinin altındaki elleri eldivenli olmasına rağmen üşüyordu.

“Hayır.” Lord John atları bağlamak için aşağı inerken etrafına bakındı. Pencereden ışık süzülüyordu ama küçük kirli avlu boştu, dar sokaklar sessizdi. Çevrede ne ev ne de dükkân vardı, depo çalışanları da yemek yemek ve uyumak için çoktan evlerine gitmişlerdi.

Lord kızın inmesine yardım etmek için elini uzattı. Yük arabasından inmek bir at arabasından inmekten daha kolaydı ama yine de küçük bir iş değildi.

“Deponun altındaki kilerde tutuluyor,” dedi kıza alçak sesle. “Bize yardımcı olması için nöbetçi askere rüşvet verdim.”

“Bize değil,” diyen Brianna da alçak sesle konuşmuştu. “Ben. Onunla yalnız görüşeceğim.”

Adamın bir müddet dudaklarını sıktığını sonra başını sallarken rahatladığını gördü.

“Er Hodgepile onun kelepçeli olduğuna dair teminat verdi, yoksa böyle bir öneriyi düşünmezdim bile. Hal böyle olunca…” Lord yarı sinirle omuz silkti ve rahat yürüyebilmesi için kızın koluna girdi.

“Hodgepile?”

“Er Arvin Hodgepile. Neden? Tanıyor musunuz?”

Brianna başını iki yana sallayıp diğer eliyle eteğinin ucunu tuttu. “Hayır. Adı duydum ama- ”

Bina kapısının açılmasıyla avlu aydınlandı.

“Siz misiniz, lordum?” Bir asker dikkatle dışarıya bakıyordu. Hodgepile’ın zayıf, dar bir yüzü ve kukla gibi bitişik eklemleri vardı. Asker kızı görünce şaşırdı.

“Ah, ben fark etmedim- ”

“Gerek yok.” Lord John’un sesi soğuktu. “Bize yolu gösterin lütfen.”

Brianna’nın karnına endişeyle bakan er, feneri kaldırdı ve onları depodaki yan kapıya götürdü.

Hodgepile zayıf olduğu kadar kısaydı ama son derecede dik duruyordu. *Kıçında silah harbisi varmış gibi yürür*. Evet, diye geçirdi içinden önlerinde giden askeri dikkatli inceliyordu. Bu, Ronnie Sinclaire’in annesine tarif etmiş olduğu adam olmalıydı. Kaç tane Hodgepile olabilirdi ki? Kendi işini bitirdiğinde belki de adamla konuşmalıydı - Hodgepile depo kapısını açınca düşünceleri de aniden bölündü.

Nisan gecesi soğuk ve ferahtı ama içeriye zift ve terebentinle ağır bir hava hâkimdi. Brianna boğulacağını hissediyordu. Neredeyse havada süzülen küçük reçine moleküllerinin tenine yapıştığını hissediyordu. Aniden öne doğru hareketlendi, neredeyse Lord John’u da peşinden sürüklüyordu.

Depo neredeyse ağzına kadar doluydu, kocaman yığınlar geniş alanları kaplamıştı. Uzaktaki köşede zift dolu variller, çift kanatlı koca kapıların önündeki ahşap raflarda fıçılar diziliydi. Kanyak ve rom fıçıları yüklenmek için iskeleye kadar yokuş aşağı yuvarlanmaya hazırdı.

Yüklerin arasından geçerken Er Hodgepile’ın gölgesi sırayla uzuyor veya kısalıyordu, adımları talaş kaplı zeminde boğuluyordu.

“…ateşe dikkat edilmeli…” Tiz sesi kıza ulaştığında adamın kukla gölgesinin el salladığını gördü. “Feneri nereye koyduğunuza dikkat edin, tamam mı? Bir tehlike yok ama yinede tedbirli olun…”

Depo yüklemeyi kolaylaştırmak için nehrin üzerine yapılmıştı ve zeminin ön kısmı ahşaptı. Binanın ön kısmı briketti. Brianna sınırı geçtiklerinde ayak seslerinin değiştiğini fark etti. Hodgepile etrafı briketle çevrili bir yer kapağının önünde durdu.

“Uzun kalmayacaksınız değil mi lordum?”

“Fazla değil,” diye yanıt verdi Lord John özetle. Feneri aldı ve Hodgepile’ın kapağı kaldırıp bir yere koymasını sessizce bekledi. Brianna’nın kalbi ağır ağır atıyordu; her atışın göğsüne bir yumruk gibi indiğini hissediyordu.

Kırmızı briketten yapılma merdivenler aşağıya doğru uzanıyordu. Hodgepile anahtar dizisini çıkardı ve aşağı inmeden önce doğru anahtarını seçtiğinden emin olmak isteyerek ışıkta onları saydı. Şüpheyle Brianna’ya baktı, sonra onlara aşağı inmelerini işaret etti.

“Merdivenleri rom fıçıları için geniş yapmaları iyi olmuş,” diye mırıldandı Brianna Lord John’a, tek tek merdivenden inerken adamın kolundan tutunuyordu.

Brianna, Er Hodgepile’ın neden aşağıda yangın tehlikesi yok demesini şimdi anlayabiliyordu. Havada öyle nem vardı ki duvarlardan fışkıran mantarları görmesine şaşmaması gerekiyordu. Bir yerlerden damlayan su sesi geliyordu ve fener ışığı ıslak brikette parlıyordu. Işıktan korkan hamamböcekleri panikle kaçışıyordu. Havada küf ve pas kokusu hâkimdi.

Brianna annesinin penisilin tarlasını, hatta annesini düşündü ve boğazı düğümlendi. Sonra geldiler. Artık yaptığı işe odaklanmalıydı.

Hodgepile anahtarla uğraşırken, bir panik dalgası tüm bedenini sardı. Ne söyleyeceği, ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Burada ne işi vardı?

Lord John kızın kolunu cesaret verircesine sıktı. Brianna nemli havayı içine çekip başını eğdi ve içeri girdi.

Adam hücrenin uzak köşesindeki bir sırada oturuyordu, gözü kapıdaydı. Birini beklediği ortadaydı - ayak seslerini duymuştu - ama beklediği o değildi. Adam şaşkınlıktan irkildi ve ışık gözüne çarpınca yeşil gözleri kamaştı.

Brianna belirsiz metal sesini duyabiliyordu. Adamı elbette kelepçelemişlerdi. Bu düşünce ona biraz cesaret verdi. Brianna, Hodgepile’dan feneri aldı ve kapıyı kapadı.

Ahşap kapıya yaslanıp sessizce adamı inceledi. Adam hatırladığından daha kısa görünüyordu. Belki de kendisi artık o kadar uzun boylu değildi.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” Düşük tavanlı küçük bir hücre

olduğu için sesi yankılanmamış ama net biçimde çıkmıştı.

Adam bunu düşünerek başını bir yana eğdi. Gözleri yavaşça kızı süzdü. “Adını söylediğini hatırlamıyorum, sevgilim.”

“Beni böyle çağırma!” Ani öfke bedenini kaplayınca arkasındaki ellerini yumruk yapıp kendine hâkim olmaya çalıştı. Eğer onu bağışlamak için buraya geldiyse bu hiç de iyi bir başlangıç değildi.

Adam soğukkanlı bir şekilde omuz silkti. “Sen nasıl istersen. Hayır, kim olduğunu bilmiyorum. Yüzünü… ve diğer şeyleri biliyorum,” - sakallarının arasında bir an dişleri göründü - “ama adını bilmiyorum. Sanırım bana söyleyeceksin.”

“Beni tanıdın mı?”

Adam bir nefes soluk aldı ve kızı dikkatle incelerken dudaklarını büzerek verdi. Biraz yıpranmıştı ama pişkinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. “Ah, aslında evet.” Keyiflenmiş görünüyordu, Brianna adamın yüzüne bir tokat indirmek istedi. Onun yerine derin bir nefes aldı ama bu bir hataydı. Adamın kokusunu almıştı.

Aniden midesi bulandı. Daha önce bu kadar şiddetli midesi bulanmamıştı ama pis kokusu midesini altüst etmişti. Brianna ıslak zemine yarı sindirdiği yiyecekleri çıkarmadan hemen önce arkasını dönebilmişti. Alnını duvara yasladı, sıcak ve soğuk dalgalar bedenini sarıyordu. Sonunda ağzını silip arkasına döndü.

Adam hâlâ orada oturuyor, onu izliyordu. Brianna feneri yere koymuştu. Sarı ışıkla adamın yüzü gölgelerden sıyrılıyordu. İnine zincirlenmiş bir hayvan gibiydi; yalnızca açık yeşil gözleri tetikteydi.

“Benim adım Brianna Fraser.”

Adam başını sallayarak kızın adını tekrarladı. “Brianna Fraser. Güzel isim.” Dişlerini göstermeden hafifçe gülümsedi. “Ve?”

“Ailem James ve Claire Fraser. Onlar senin hayatını kurtardılar ve sen de onları soydun.”

“Evet.”

Stephen Bonnet bunu soğukkanlılıkla söyleyince Brianna ona dik dik baktı. Bonnet da ona karşılık verdi.

Brianna kahkaha atacağını hissetti. Ne beklemişti ki? Pişmanlık? Özür? Canı istedi diye gördüğünü alan bir adamdan hem de?

“Eğer buraya mücevherleri almaya geldiysen, korkarım çok geç kaldın,” dedi hoş bir şekilde. “İlkini bir gemi almak için sattım, diğer ikisi çalındı. Belki bunu takdiri ilahi olarak görebilirsin. Şahsen ben öyle görüyorum.”

Brianna yutkununca ağzında acı bir tat aldı. “Çalındı mı? Ne zaman?”

Bonnet ahşap sırada yer değiştirdi ve omuz silkti. “Dört ay oldu. Neden?”

“Sebep yok.” O zaman her ikisi için güvenli geçişi sağlayacak mücevherleri Roger almıştı. Ne iç rahatlama ama.

“Bir ıvır zıvırla, bir yüzük hatırlıyorum. Ama sen onu aldın.” Bu kez dişlerini göstererek gülümsedi.

“Bunun bedelini ödedim.” Düşünmeden bir elini pelerinin altında adeta basketbol topu gibi yuvarlak gergin karnına koydu.

Adam meraklı bakışlarını kızın yüzüne dikti. “Peki o zaman ne işimiz kaldı, sevgilim?”

Brianna dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. “Bana asılacağını söylediler.”

“Bana da aynı şeyi söylediler.” Sert ahşap sırada yine yer değiştirdi. Boyun kaslarını esnetmek için başını sağa sola yatırdı ve kıza uzun uzun baktı. “Acıdığın için geldiğini de sanmıyorum.”

Brianna ona düşünceli bir şekilde bakarken, “Hayır,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse öldüğün gün rahata ereceğim.”

Bonnet bir müddet ona baktı, sonra kahkahayı bastı. Öyle kahkaha atıyordu ki gözlerinden yaş geldi. Yüzünü koluna silmek için başını eğdi, sonra doğruldu. Yüzünde kahkahanın izleri vardı. “O zaman benden ne istiyorsun?”

Brianna cevap vermek için ağzını açtı ve birden aralarındaki sınır yok oldu. Hareket etmemişti ama aşılmaz boşluğa adım atmış gibi hissediyordu. Diğer tarafta tek başına güvendeydi. Çok şükür yalnızdı. Stephen Bonnet artık ona dokunamazdı.

“Hiçbir şey,” diyen sesi net çıkmıştı. “Senden hiçbir şey istemiyorum. Sana bir şey vermeye geldim.”

Pelerinini açtı ve ellerini yuvarlak karnında gezdirdi. Küçük sakin gerindi ve yuvarlandı, onun dokunuşu hem samimi hem de soyutlayıcıydı. “Senin,” dedi.

Stephen Bonnet önce kızın karnına, sonra yüzüne baktı.

“Daha öncede fahişeler döllerini bana yamamaya çalıştılar,” dedi. Ancak hırçın bir şekilde konuşmamıştı. Brianna, bu tetikteki gözlerin ardında yeni

bir durgunluk fark etti.

“Benim bir fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?” Brianna onun böyle düşünmesini umursamıyordu ama merak ediyordu. “Yalan söylemek için bir nedenim yok. Sana hiçbir şey istemediğimi söyledim zaten.”

Brianna pelerinini yeniden bağladı. Sırtının ağrıdığını hissederek doğruldu. Olmuştu. Artık gitmeye hazırdı. “Öleceksin,” dedi ona ve merhamet duyduğu için buraya gelmemiş olmasına rağmen biraz acıdığına şaşırdı. “Eğer ölümünü kolaylaştıracaksa, bu dünyada senden bir parça olacak, bunu bilmeni istedim. Artık seninle işim bitti.”

Brianna feneri almak için dönüp kapının aralık olduğunu görünce şaşırdı. Kulak misafiri olduğu için Lord John’a kızmaya fırsat olmadan kapı tamamen açıldı.

“Evet, çok dokunaklı bir konuşmaydı, madam,” diyen Çavuş Murchison sırıttı ve silahı kızın karnına doğrulttu. “Ama ben sizinle işimin bittiğini söyleyemeyeceğim.”

Brianna hemen gerileyip kendini savunmak için feneri adamın başına savurdu. Adam bağırarak başını aşağı eğdi ve Brianna bir kez daha feneri savurmadan bileğini biri tuttu.

“Tanrım, ramak kalmıştı! Neredeyse çavuş kadar hızlısın.” Bonnet feneri aldı ve kızın bileğini bıraktı.

“Sen kelepçeli değilsin,” diyen Brianna alık alık ona bakıyordu. Sonra durumu kavrayınca hemen kapıya yöneldi. Murchison tüfeği ona doğrultarak yolunu kesti ama Brianna loş koridorda yerde yüzükoyun yatan birini görmüştü. “Onu öldürdün,” diye fısıldadı. Dudakları şoktan uyuşmuştu ve mide bulantısından daha şiddetli bir korku tüm bedenini sarmıştı. “Ah, Tanrım, onu öldürdün.”

“Kim öldürülmüş?” Bonnet feneri tereyağ rengindeki saçları kana bulanmış birine tuttu. “Bu lanet olası da kim?”

“Bir kâhya,” diye cevabı yapıştırdı Murchison. “Acele et, dostum! Kaybedecek vaktimiz yok. Ben Hodgepile’la ilgilenip fitilleri yaktım.”

“Bekle!” Bonnet kaşlarını çatarak bakışlarını çavuştan Brianna’ya çevirdi.

“Sana vakit yok dedim.” Çavuş silahını kapıp ağızotunu kontrol etti. “Endişelenme, onları kimse bulamaz.”

Brianna ağızotu haznesindeki barutun kükürt kokusunu alabiliyordu. Çavuş silahın gövdesini omzuna yerleştirdi ve kızdan yana döndü, ancak yer çok

dardı. Brianna'nın koca karnından silahın uzun namlusunu doğrultacak yer yoktu.

Çavuş öfkeyle homurdanıp tüfeği ters çevirdi ve kızın karnına vurmak için havaya kaldırdı.

Brianna'nın elleri daha bunu yapacağını bilmeden namluya sarıldı. Her şey ağır çekimdeymişçesine yavaş yavaş hareket ediyor gibiydi. Murchison ve Bonnet donakalmışlardı. Brianna da sanki olayları dışarıdan izliyor gibiydi.

Murchison'ın elindeki tüfeği adeta bir süpürgeymiş gibi kapıp havaya kaldırdı ve vurmaya çalıştı. Darbenin titreşimleri kollarına ve bedenine yayılıyordu. Bütün bedeni, biri bir düğmeye basmış ve ona akkor elektrik akımları yollamış gibi enerjiyle dolmuştu.

Brianna, önündeki adamın bir karış açık kalan ağzını, gözlerindeki şaşkınlığın korkuya sonra da bilinçsizliğe büründüğünü net bir şekilde görebiliyordu. Adamın yüzündeki renk değişimini de görmeye vakti olmuştu. Sarı dişlerinin üstündeki mor renkli dudağı küçümsercesine eğri bir şekilde duruyordu. Hemen şakağında kandan oluşan parlak kırmızı çiçekler açmaya başlamıştı. Karanfiller, mavi renkteki taze çürüğün üzerinde bol bol çiçek açıyorlardı.

Erkeklerin durumunun hassasiyetini güçsüzlükle karıştırdığına daha önce de şahit olmuştu. Brianna ellerindeki eklemlerin sertleştiğini, bağların aşındığını görebiliyor, bacaklarındaki ve sırtındaki güç dalgalanmasını hissedebiliyordu. Bilekleri, kolları ve omuzlarını savururken ağır ağır hareket ediyordu. Her şey öyle yavaş ilerliyordu ki tüfeğin gövdesi bir kez daha adama inerken adam hâlâ yere düşüyordu.

Biri ona sesleniyordu. Etrafını saran uğuldamadan ona ulaşabilmişti bu ses.

"Dur, Tanrı aşkına! Kadın… Brianna… dur!"

Eller omuzlarından kavramış onu çekiyor, sarsıyordu. Brianna bu ellerden kurtuldu ve tüfek elinde arkasına döndü.

"Dokunma bana," dedi. Stephen Bonnet geriledi. Gözlerinde şaşkınlık ve ihtiyat hâkimdi… belki biraz da korku. Korku mu? Neden benden korksun ki, diye düşündü belirsizce. Bonnet konuşuyordu. Brianna onun ağzının oynadığını görebiliyordu ama tek bir kelimesini bile anlamıyordu. Bedenindeki akım çekiliyor, başının dönmesine neden oluyordu.

Sonra zaman yeniden normale döndü. Brianna'nın kasları titriyordu, bütün lifleri pelteye dönmüştü. Ayakta durabilmek için tüfeğin arka kısmını yere koyup yaslandı.

“Ne dedin?”

Adamın yüzünde sabırsızlık hâkimdi. “Dedim ki kaybedecek vaktimiz yok! Adamın bütün fitilleri yaktığını söylediğini duymadın mı?”

“Ne fitili? Neden?” Brianna, adamın gözlerinin arkasındaki kapıda olduğunu fark etti. O hareket etmeden önce, kapının önüne geçip tüfeğin namlusunu ona doğrulttu. Stephen Bonnet baldırları ahşap sıraya çarpana kadar geriledi. Geriye düştü ve duvardaki zincirlere çarptı. Boş kelepçeler tuğla duvarda şıngırdıyorlardı.

Şok, Brianna’nın bedeninden çekilmeye başlamıştı, fakat akkor akımların etkisi hâlâ içindeydi ve onun ayakta durmasını sağlıyordu.

“Beni gerçekten öldürmeyeceksin, değil mi?” Stephen Bonnet gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Gözlerindeki panikten bir türlü kurtulamıyordu. Brianna ona öldüğünde rahata ereceğini söylemişti.

Özgürlük zor kazanılır ama bu öldürmenin meyvesi değildir. Brianna şimdi özgürlüğünü zor kazanmıştı ve onu bu adama geri vermeye niyeti yoktu.

“Hayır,” dedi ve tüfeği omuzlarına yerleştirerek sıkıca tuttu. “Ancak burada ne haltlar döndüğü bana anlatmazsan Tanrı şahidim olsun, seni dizlerinden vururum ve burada bırakırım.”

Stephen Bonnet ağırlığını başka tarafa verdi ve tartarcasına açık renk gözlerini kıza dikti. Brianna bütün kapıyı kaplamıştı. Adamın duruşundaki şüpheyi görebiliyordu. Sanki kıza saldırmayı ve tüfeği kapıp tek kurşunla onu öldürmeyi düşünüyor gibiydi.

Adam namlunun yaklaşık iki metre ötesindeydi. Hamle yapıp tüfeği kapmak için çok uzun mesafeydi. Bir hareketle kız tetiği çekerdi. Brianna’nın ıskalamayacağını biliyordu.

Teslim olurcasına omuzlarını düşürdü. “Yukarıdaki depo barut ve fitillerle dolu,” dedi, hızlı hızlı konuşuyor, bunu yaptığı için de endişeleniyordu. “Ne kadar zaman sonra bilmiyorum ama çok büyük bir patlama olacak. Tanrı aşkına, izin ver de gideyim!”

“Neden?” Kızın elleri terliyordu ama tüfeği sıkı sıkı tutuyordu. Bebek de kımıldanıyor, kendisinin de zamanı olmadığını ona hatırlatıyordu. Ancak durumu öğrenmek için bir dakikadan zarar gelmezdi. John Grey’in bedeni arkasındaki koridorda yatarken durumu öğrenmek zorundaydı. “Burada iyi bir adamı öldürdünüz ve ben nedenini bilmek istiyorum!”

Stephen Bonnet öfkelendiğini gösteren bir hareket yaptı. “Kaçakçılık!

Çavuş ve ben ortaktık. Ben ona ucuz mallar getiriyordum, o da Sarayın damgasıyla onları mühürlüyordu. Ruhsatı da çalmıştı, böylece ben iyi fiyata satıyor, sonra da parayı onunla paylaşıyorduk."

"Devam et."

Adam sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. "Hodgepile bunu biliyordu ve sürekli sorular soruyordu. O birine söyler diye Murchison ona söylemedi ama ben tutuklanınca bekleyip görmek pek akıllıca olmayacaktı. Bu nedenle çavuş depodaki son likörü alıp yerini terebentinle doldurdu ve fitilleri yaktı. Her şey havaya uçacak, kimse kanyağın yanmadığını iddia edemeyecek. Hırsızlık kanıtları da olmayacak. İşte hepsi bu kadar. Şimdi bırak beni, gideyim!"

"Pekâlâ." Brianna tüfeği biraz indirdi ama tamamen bırakmadı. "Peki o?" Homurdanıp sızlanmaya başlayan yerdeki çavuşu işaret etti.

Bonnet boş boş ona baktı."Ne olmuş ona?"

"Onu yanında götürmeyecek misin?"

"Hayır." Stephen bir adım yana kaydı, geçmek için boşluk arıyordu. "Tanrı aşkına, kadın bırak beni gideyim ve sen de git. Yukarıda bin iki yüz kilo zift ve terebentin var. Burası bomba gibi patlayacak!"

"Ama o hâlâ yaşıyor! Onu burada bırakamayız!"

Bonnet çileden çıkmışçasına bir bakış attı, sonra iki adımda karşı tarafa geçti. Eğilip çavuşun kemerinden hançerini aldı ve adamın boğazını kesti. Kan, Bonnet'in gömleğine ve duvara sıçradı.

"İşte," dedi doğrularak. "Artık yaşamıyor. Onu bırakabilirsin."

Adam hançeri yere atıp kızı kenara itti ve koridora çıktı. Brianna adamın koridorda hızlı hızlı gittiğini duyabiliyordu.

Brianna etki ve tepkinin verdiği şokla baştan aşağı titreyerek, bir süre öylece durup John Grey'in bedenine baktı. Tüm bedeni acıyla sarsıldı ve rahmi kasıldı. Adeta bir basketbol topu yutmuşçasına karnı şişmişti. Hareket edemeyecek kadar soluksuz hissediyordu kendini.

Hayır, dedi içindeki çocuğa. Ben bu işin içinde değilim. Ben kesinlikle bu işin içinde değilim. Ben bunu yapamam. Olduğun yerde dur. Doğru zaman değil.

Brianna iki adım atıp karanlık koridora çıktı ve durdu. Hayır, en azından emin olmak için kontrol etmeliydi. Geriye döndü ve John Grey'in yanına diz çöktü. Onu yatarken gördüğünde ölü gibi duruyordu, şimdi de öyleydi. Onu gördüğünden beri adam ne seğirmiş ne de hareket etmişti.

Brianna öne eğildi ama karnının şişliğinden rahatlıkla uzanamıyordu. Bunun yerine adamı kolundan tutup çekti ve yüzüstü döndürmeye çalıştı. Küçük, zayıf olmasına rağmen yine de ağır biriydi. Bedenini hiç kemik yokmuş gibi ona doğru yuvarlanıp başı yana düştü. Adamın yarı kapalı gözlerini ve açık ağzını görünce içini yeni bir korku sardı. Ancak adamın çenesinin alt kısmına uzanıp nabzını bulmaya çalıştı.

Neredeydi? Acil serviste annesini bunu yaparken görmüştü. Nabzı bilekte bulmak daha kolaydır, demişti annesi. Ancak bulamamıştı. Ne kadar zamanı vardı, fitiller ne kadar zaman önce yakılmışlardı?

Düşünmeye çalışarak terli yüzünü pelerinine sildi. Arkasına baktı ve merdivenlerin uzaklığını hesapladı. Tanrım, tek başına bunu yapabilir miydi? Yukarıdaki deponun patladığını, her şeyin ateş aldığını düşündü… Yukarıya bir göz attı, sonra yine işine koyuldu ve adamın başını biraz daha geriye itti. İşte! Damarları görebiliyordu, nabız da burada olmalıydı, değil mi?

İlk önce onu hissettiğinden emin değildi. Parmak uçlarında hissettiği kendi kalp atışları da olabilirdi. Ama hayır, bu farklıydı, biraz daha belirsiz ve hızlı hızlı atıyordu. John Grey ölüme yakın olabilirdi ama daha ölmemişti.

“Yaklaşmış,” diye mırıldandı, “ama olmamış.” Rahatlayamayacak kadar çok korkmuştu. Şimdi de onu dışarı çıkarması gerekti. Güç bela ayağa kalktı ve onu çekmek için adamın kolların uzandı. Ama sonra durdu, bir dakika önce görmüş olduğu bir şey paniğini deldi geçti.

Döndü ve hızla hücreye geri döndü. Gözlerini yerdeki kan yığınından kaçıran Brianna, feneri kaptı ve koridora geri döndü. Feneri yukarı kaldırdı ve düşük briket tavanı aydınlattı. Evet, haklıydı!

Briketler set halinde zeminden yukarıya doğru eğimli bir şekilde yükseliyordu ve koridorun her iki yanı boyunca kemerler oluşturuyordu. Girintiler ve hücreler vardı. Girintilerin üzerinde yirmi santim kalınlığında çamdan kirişler uzanıyordu. Bunun üzerinde de kalın kalaslar vardı ve onların üzerinde de deponun zeminini oluşturan briketler bulunuyordu.

Bomba gibi patlayacak, demişti Bonnet. Peki o haklı mıydı? Terebentin ve zift yanardı. Evet, patlayabilirlerdi ama bomba etkisi yaratmazlardı. Fitiller. Birden fazla fitiller. Muhtemelen küçük barut zulasına uzanan uzun fitillerden olmalıydı. Murchison’ın sahip olduğu tek patlayıcı olmalıydı bu. Artık o kadar büyük bir patlayıcı değildi.

Barut birden fazla yerde patlayacak ve yakınlarındaki fıçıları tutuşturacaktı. Ancak fıçılar ağır ağır yanacaktı. Sinclair’in bunun gibi fıçılar yaptığını görmüştü. Tahtaları su geçirmesin diye oldukça kalın oluyordu. Depoya

girdikleri zaman aldığı kokuyu hatırladı. Evet, Murchison yangın kolay yayılsın ve terebentin uçsun diye birkaç fıçının ağzını açık bırakmış olmalıydı.

Fıçılar da yanacaktı ama patlamayacaklardı veya patlasalar bile hepsi patlamayacaktı. Hesaplama yaparken nefes alış verişi biraz rahatlamıştı. Bomba etkisi olmayacaktı; belki bir dizi fişek etkisi olacaktı.

Rahatlıkla derin bir nefes aldı - daha doğrusu Osbert'ın izin verdiği kadarıyla derin bir nefes aldı. Deli gibi atan kalp atışlarının yavaşladığını hissederek ellerini karnına koydu.

Fıçıların bazıları patlasa bile, patlama yukarıya doğru, ince ahşap duvarlar ve çatıya doğru olacaktı. Alt kısımları çok az etkileyecekti. Sağlamlığını tespit etmek isteyerek bir eliyle kalasa dayandı.

Sonra birden etekleri etrafını çevreleyerek yere oturdu. "Sanırım her şey yolunda," diye fısıldadı, John'a mı, bebeğe mi yoksa kendine mi söylüyordu emin değildi.

İçinin rahatlamasıyla titreyerek bir müddet yerde oturdu, sonra yine dizlerinin üzerine yükselip ilkyardıma koyuldu.

Hâlâ iç etekliğini yırtmakla uğraşıyordu ki ayak sesleri duydu. Biri hızla geliyordu, hatta koşuyordu. Brianna hemen başını merdivenlere doğru çevirdi, fakat hayır… ayak sesleri başka taraftan, arkasından geliyordu.

Arkasına döndüğünde karanlıktan Stephen Bonnet'in çıktığını gördü.

"Koş!" diye bağırdı ona. "Tanrı aşkına, sen neden gitmedin?"

"Çünkü burası güvenli," dedi. Grey'in bedeninin yanına koymuş olduğu tüfeği alıp omzuna yerleştirdi. "Git."

Bonnet ağzı kederden yarı açık vaziyette ona bakakaldı. "Güvenli mi? Kadın, sen tam bir aptalsın! Duymadın mı- "

"Duydum ama yanılıyorsun. Burası patlamayacak. Patlasa bile burası hâlâ güvende olacak."

"Lanet olsun! Tanrım! Kiler patlamasa bile, yangın alt kata indiğinde ne olacak?"

"İnmez, burası tuğla." Brianna gözlerini ondan ayırmayarak çenesiyle yukarı işaret etti.

"Arka taraf, nehir kısmı iskele gibi ahşaptan. O taraf yanacak, sonra çökecek. O zaman ne olacak? Dumandan boğulduğunda yukarıdaki tavan mı

seni kurtaracak?”

Brianna yine midesinin bulandığını hissediyordu.

“Açık mı? Kiler kapalı değil mi? Koridorun diğer ucu açık mı?” Sormasına rağmen öyle olduğunu biliyordu, çünkü Stephen Bonnet merdivenlerden değil nehir tarafından gelmişti.

“Evet! Hadi gel!” Stephen Bonnet öne atılıp kızın kolunu tuttu ama Brianna kolunu ondan kurtarıp duvara yaslandı ve namluyu ona doğrulttu.

“Onsuz gitmem.” Kurumuş dudaklarını yalayıp yeri işaret etti.

“O adam ölmüş!”

“Hayır! Kucakla onu!”

Bonnet’in yüzünde birçok duygu hâkimdi; öfke ve şaşkınlık daha baskındı.

“Kucakla onu!” diye tekrarladı Brianna öfkeyle. Bonnet hâlâ öylece durmuş, ters ters ona bakıyordu. Sonra çok yavaşça yere çöktü, John Grey’i kolları ve bacaklarından tutarak omzuna yerleştirdi ve ayağa kalktı.

“Hadi gel,” dedi ve kıza bakmadan karanlıkta kayboldu. Brianna bir anlık tereddütten sonra feneri alıp adamın peşine düştü.

On adım sonra burnuna duman kokusu geldi. Briket koridor düz değildi; kıvrılıyor, bükülüyor ve kiler bölmelerini çevreliyordu. Ama hep yokuş aşağıyaydı, nehir kenarına iniyordu. Birçok dönemeci aldıktan sonra duman yoğunlaştı; fener ışığında görünen acı sis tabakası yavaş yavaş etraflarını kuşatıyordu.

Brianna nefes almamaya çalışarak nefesini tuttu. Bonnet, Grey’i taşımasına rağmen hızlı hareket ediyordu. Brianna ise tüfek ve fenerle zor ayakta duruyordu ama vazgeçmeye de niyeti yoktu. Karnı yine gerginleşmişti.

“Daha değil dedim!” diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

Bir süre durmak zorunda kaldı. Bonnet dumanlarında arasında yok olmuştu. Ancak fener ışığının kaybolduğunu fark etmiş olmalıydı, çünkü Brianna ileriden bir yerden seslenişini duydu.

“Kadın! Brianna!”

“Geliyorum!” diye seslendi ve kibarlığı bir yana bırakıp elinden geldiğince hızlı bir şekilde paytak paytak yürümeye başladı. Duman gittikçe artmıştı ve yukarılardan bir yerden belli belirsiz çatırtı sesleri duyuyordu.

Dumana rağmen ağır ağır nefes alıyordu. Hava ve suyun kokusunu almıştı.

Nem, çamur, kurumuş yapraklar ve taze hava adeta bir bıçak gibi dumanlı kasveti kesiyordu.

Dumanın arasından görünen hafif parlaklık, ona yaklaştıkça artıyor, fenerin ışığı küçülüyordu. Sonra önlerinde karanlık bir alan belirdi. Bonnet döndü ve kızı kolundan tutarak açık alana çekti.

Brianna iskelenin altında olduklarını fark etti. Karanlık su önlerinde uzanıyor, parıltılar üzerinde dans ediyordu. Bu parlaklık üst taraftan geliyordu, tabii alevin çıtırtıları da. Bonnet ne durdu ne de onu bıraktı. Kızı geniş ıslak çimenlere ve çamurlu nehir kenarına çekti. Birkaç adım sonra da kızın kolunu bıraktı ama Brianna zorla soluk alarak, ayağı kayarak ve eteğinin ıslanmış kenarlarına takılarak onu takip ediyordu.

Sonunda Bonnet ağaçların gölgesinde bir yerde durdu. Eğildi ve Grey'i yere bıraktı. Nefesini düzenlemek için ağır ağır soluklanarak bir müddet çömelmiş vaziyette durdu.

Brianna her iki adamı ve ağaçların dallarını rahatlıkla görebildiğini fark etti. Arkasına döndü ve alevlerin ahşap duvarları sardığı depoya baktı. Çift kanatlı büyük kapı aralıktı. Sıcak patlamasıyla alevlerin küçük dilleri rıhtıma doğru ilerlemeye başladı; oldukça küçük ve eğlenceli görünüyordu.

Brianna omzunda bir el hissedince, arkasına döndü ve karşısında Bonnet'in yüzü belirdi.

"Beni bir gemi bekliyor," dedi. "Nehrin biraz yukarısında. Benimle gelir misin?"

Brianna başını iki yana salladı. Tüfek hâlâ elindeydi ama artık buna ihtiyacı yoktu. Bonnet ona zarar vermeyecekti. Yine de Bonnet gitmedi, kaşlarını hafiften çatarak ona baktı. Ötedeki yangınla gölgelenen yüzü zayıftı. Nehrin yüzeyi artık alev alevdi. Terebentin nehre yayılırken, ateşin küçük dilleri de karanlık suya yayılıyordu.

"Doğru mu?" diye sordu Bonnet aniden ve izin almadan elini kızın karnına koydu. Karnı dokunuşuyla gerginleşti, yine soluksuz ve acısız kasılmalar başlayınca adamın yüzü şaşkınlıkla aydınlandı.

Brianna geri çekilip pelerinine iyice sarıldı ve hiç konuşmadan başını salladı. Bonnet kızı çenesinden yakaladı ve doğru söylüyor mu diye yüzüne baktı. Sonra bıraktı ve bir parmağını ağzına sokup bir şey çıkarttı.

Kızın elini tuttu ve avucuna ıslak, sert bir şey koydu.

"O zaman bu onun bakımı için," dedi sırıtarak. "Ona iyi bak, sevgilim!"

Ve sonra nehir kenarından yukarıya doğru gitti, titreyen ışıkta adeta bir şeytan gibi görünüyordu. Suya karışan terebentin, ateş almıştı. Ateş gökyüzüne doğru yükseldiği için nehir kenarı adeta gündüz gibiydi.

Brianna parmağı tetikte tüfeği yukarı kaldırmıştı. Bonnet en fazla yirmi metre ilerideydi, muhteşem bir atış olacaktı.

Tüfeği indirdi ve adamın gitmesine izin verdi.

Depo artık alev alevdi. Oradan yayılan sıcaklık yanaklarına vuruyor, rüzgârı saçlarını geriye doğru uçuşturuyordu.

Nehrin yukarısında bir gemim var, demişti. Brianna gözlerini kısarak ateşe baktı. Neredeyse bütün nehri kaplayan ateş kıyı boyunca uzanıyor, bir ateş bahçesi gibi görünüyordu.

Diğer yumruğu hâlâ adamın verdiği şeyi tutuyordu. Brianna elini açtı ve baktı. Islak siyah elmas, yangının etkisiyle parıl parıl parlıyordu.

Bölüm 5
Seni Seviyorum

34
Bağışlama

River Run

Mayıs 1770

“Hayatımda tanıdığım en inatçı kadın!” Brianna adeta yelkenleri açık bir gemi gibi odada dolandı, sonra yatağın kenarındaki iki kişilik koltuğa oturdu.

Lord John Grey sargıların altındaki kan çanağına dönmüş bir gözünü açtı. “Halanız mı?”

“Başka kim olabilir?”

“Hiç odanızdaki aynada kendinize baktınız mı?” Dudakları yukarıya doğru kıvrıldı ve Brianna da isteksizce gülümsedi.

“Sorun, onun şu lanet olası vasiyeti. Ona River Run’ı ve köleleri istemediğimi söyledim ama o vasiyetini değiştirmiyor! Sanki ben öfke nöbeti geçiren altı yaşında bir çocukmuşum gibi gülümseyip, zamanla bunun için minnettar olacağımı söylüyor. Minnettar olmakmış!” Homurdandı ve öfkeyle yer değiştirdi. “Ne yapacağım ben?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?” Bütün sevimsizliğiyle ondan yana döndü. “Nasıl bir şey yapamam?”

“İlk önce eğer halanız ölümsüz olmasaydı çok şaşırırdım, çünkü İskoç ırkının birçoğu ölümsüz gibi görünüyor. Ancak,” - boş ver dercesine bir el savurdu - “bunun doğru olmadığı kanıtlanır ve sizin River Run için iyi bir hanımefendi olacağınızda ısrar ederse- ”

“Size olamayacağımı düşündüren nedir?” dedi Brianna, gururu baskın gelmişti.

“Köle olmadan bu kadar büyük bir çiftliği yürütemezsiniz ve vicdanınız yüzünden onlara sahip olmak istemiyorsunuz ya da ben öyle anladım. Lakin karşımda da bir rahip görmüyorum.” Açık gözünü kısarak kızın giydiği mor elbiseye baktı. “Soruna ya da sorunlardan birine dönecek olursak, çok sayıda köleyi gönülsüzce almak isteyen birini bulup, onları serbest bıraktıracak düzenlemeleri yapabilecek misiniz?”

“Kuzey Carolina’da değil. Kurul- ”

“Hayır, Kuzey Carolina’da değil,” diye onayladı sabırlı bir şekilde. “Eğer öyle bir durum doğar ve kölelerin sahibi olursanız, o zaman onları bana satarsınız.”

“Ama bu- ”

“Ve ben de onları azat etmenin az çok kontrol edilebildiği Virginia’ya götürürüm. Onlar azat edildiler mi siz de benim paramı iade edersiniz. Böylece siz de toprakları işleyecek güçten mahrum kalırsınız ve âşık olduğunuz adamla evlenmeyerek mutluymuş gibi rol yapmayı da zaten garantilenmiş oluyorsunuz.”

Brianna elbisesinin eteğini sıkarken elindeki parlak safir yüzüğe kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Önce onu dinleyeceğime söz verdim.” Lord John’a baktı. “Yine de bunun duygusal bir şantaj olduğunu söylüyorum.”

“Bence çok daha fazlası,” diye onayladı Lord John. “Sonunda karşıma akıllı bir Fraser çıktı.”

Brianna bunu önemsemedi.

“Dinleyeceğimi söyledim sadece. Hâlâ da öyle düşünüyorum, her şeyi bile bile bunu yapamaz.” Elini koca karnına koydu. “Siz yapabilir misiniz? Yani… sizin olmayan bir çocuğa bakabilir misiniz?”

Lord John, hafiften yüzünü ekşiterek yatakta biraz doğruldu. “Ailesi hatırına mı? Sanırım yapabilirim.” İki gözünü açtı ve gülümseyerek ona baktı. “Aslında bir süredir böyle bir şeyi yapıyorum.”

Brianna bir müddet ona baktıktan sonra, hafif bir pembelik korsajından boynuna doğru tırmandı. Kızardığı zaman büyüleyici oluyordu. “Beni mi kastediyorsunuz? Şey, evet ama yani, ben bir bebek değilim ve siz de benim üzerimde hak iddia etmiyorsunuz.” Yanaklarının kızarmasına rağmen mavi gözlerini lorda dikti. “Umarım bu da babamın hatırına değildir.”

Bir müddet sessizliğini koruyan Lord John, uzandı ve kızın elini sıktı. “Hayır, değil,” dedi kabaca. Kızın elini bırakıp hafiften inleyerek arkasına yaslandı.

Brianna endişeyle, “İyi misiniz?” diye sordu. “Size bir şeyler getireyim mi? Çay? Lapa?”

“Hayır, yalnız başım çatlıyor. Işık da başımın zonklamasına neden oluyor,” dedi ve gözlerini kapadı.

“Söylesenize,” dedi gözlerini açmayarak, “neden bir erkeğin kendi soyundan olmayan bir çocuğa bakamayacağına inanıyorsunuz? Ve hayatım, böyle bir şeyi yapıyorum derken sizi kastetmiyordum. Benim oğlum - üvey oğlum - aslında en son eşimin ablasının çocuğu. Kötü bir kaza sonucu aynı gün oğlumun anne ve babası öldü. Eşim Isobel ve ailesi onu büyüttüler. Willie altı yaşlarındayken Isobel ile evlendim. Görüyorsunuz ya, aramızda hiçbir kan bağı yok ama kimse ona olan sevgimi inkâr edemez ve onun oğlum olmadığını söyleyemez. Onu oracıkta düelloya davet ederim.”

Brianna bir müddet sonra, “Anlıyorum,” dedi. “Bunu bilmiyordum.” Lord gözlerini açtığında, kızın hâlâ düşünceli bir şekilde yüzükle oynadığını gördü.

“Düşünüyorum da…” diye başladı ve ona baktı. “Roger ve bebek için artık çok endişelenmediğimi düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse- ”

“Tanrı sizi aksini davranmaktan esirgesin,” diye mırıldandı lord.

Brianna onu yiyecekmiş gibi bakarak, “Dürüst olmak gerekirse,” diye devam etti, “daha çok Roger ile aramızdaki ilişki için endişeleniyorum.” Sustu, sonra kararını vererek konuşmaya devam etti. “Ben Jamie Fraser’ın babam olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Büyürken bile bilmiyordum. Ayaklanma’dan sonra anne ve babam ayrılmışlar, birbirlerinin öldüklerini düşünüyorlarmış. O nedenle annem yeniden evlenmiş. Ben Frank Randall’ın babam olduğunu sanıyordum. O ölene kadar gerçeği bilmiyordum.”

“Ah.” Lord John’un ilgisi artmıştı. “Peki bu Randall size kaba mı davranıyordu?”

“Hayır! O… harikaydı.” Sesi hafiften çatlayınca, utanarak boğazını temizledi. “Hayır. O sahip olduğum en iyi babaydı. Sorun şu ki ben ailemin iyi bir evlilikleri olduğunu sanıyordum. Birbirleriyle ilgileniyorlar ve saygı gösteriyorlardı. Her şey yolunda sanıyordum.”

Lord John sargılarını kaşıdı. Doktor onun başını tıraşlamıştı ve bu da daha çok kaşındırıyordu.

“Şu anki durumunuzla bunun ne alakası var tam olarak anlayamadım.”

Brianna derin bir iç çekti.

“Sonra babam öldü ve… Jamie Fraser’ın hâlâ hayatta olduğunu öğrendik. Annem onun yanına gitti, ben sonra geldim. Ve… durum farklıydı. Birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Ben annemin Frank Randall’a veya onun anneme bu şekilde baktığını görmemiştim hiç.”

“Ah, evet.” Küçük bir umutsuzluk dalgası sarmıştı lordun bedenini. Bir-iki

kez o da bu bakışlara şahit olmuştu. İlkinde Claire Randall'ın kalbine bir bıçak batırmayı öyle çok istemişti ki.

"Böyle şeylerin nadir olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu usulca. "Bu kadar özel bir karşılıklı tutkunun?" Tek taraflı olanı yeterince yaygındı.

"Evet." Bir kolunu koltuğun başına atan Brianna, sırtını yarı ona dönmüştü ve Fransız kapılardan yeni filizlenen çiçek tarhlarına bakıyordu.

"Ben… bunu yaşadığımı sanıyorum," dedi usulca. "Bir süreliğine. Çok kısa süreliğine." Başını çevirdi ve lorda baktı. Lord gözlerinden bunu anlayabiliyordu.

"Eğer bunu kaybedip sonra geri kazanırsam, onunla veya onsuz yaşayabilirim. Ancak bunun bir benzeriyle yaşayamam. Buna katlanamam."

***

"Öyle görünüyor ki resmen beni isteyebilirsiniz." Brianna kahvaltı tepsisini lordun kucağına koydu ve eklemleri çıtırdayarak ikili koltuğa yavaşça oturdu.

"Hasta bir adamla bilmece gibi konuşmayın," dedi lord ve bir parça kızarmış ekmek aldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Drusus koştura koştura mutfağa gelip iki atlının Campbell'ın arazilerinin oradan aşağıya doğru indiğini söyledi. İçlerinden birinin babam olduğuna eminmiş, çünkü iri ve kızıl saçlıymış. Tanrı biliyor ya onun gibi olan çok kişi yok."

"Çok değil, hayır." Lord kızı süzerken hafiften gülümsedi. "İki atlı?"

"Bab ve annem olmalı. Demek ki Roger'ı bulamadılar. Ya da buldular ve o… gelmek istemedi." Parmağındaki iri safiri döndürdü. "Kaçmak iyi bir şey, değil mi?"

Lord John gözlerini kırpıştırdı ve aceleyle lokmasını yuttu.

"Eğer mecazi yollarla benimle gerçekten evlenmeye niyetli olduğunuzu söylüyorsanız, sizi temin ederim ki- "

"Hayır." Gönülsüzce gülümsedi. "Sadece şaka yapıyorum."

"Ah, iyi." Lord bir yudum çay alırken hoş kokusunun tadını çıkararak gözlerini kapattı. "İki atlı. Kuzeniniz onlarla gitmedi mi?"

"Gitmişti," dedi Brianna yavaşça. "Tanrım, umarım Ian'ın başına bir şey gelmemiştir."

"Yolda gelirken başlarına bir şey gelmiştir ve kuzeninizle MacKenzie, anne

babanızın arkasından gelmek zorunda kalmışlardır.”

“Sanırım haklısınız.” Brianna hâlâ bu ihtimalin düşük olduğunu düşünüyordu ve Lord John, onun haklı sebepleri olduğunu biliyordu. Rahatlatıcı ihtimaller, kısa süreliğine iyiydi fakat can sıkıcı ihtimaller uzun dönemde başarı kazanmış gibiydi. Jamie Fraser’a kim eşlik ediyorsa etsin, bütün soruların cevaplarıyla kısa sürede burada olacaklardı.

Bitirmediği kahvaltısını geri itti ve yastıklara yaslandı. “Söyleyin bakalım, beni neredeyse ölü halde bulduğun için ne kadar zaman vicdan azabı çektiniz?”

Brianna kızarmış ve huzursuz görünüyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Sizden istemediğiniz bir şeyi yapmanızı isteseydim, bunu yapmaya mecbur kaldığınız için suçluluk mu yoksa sorumluluk mu hissederdiniz?”

“Bu kulağa daha çok şantaj gibi geliyor.” diye sordu dikkatle.

“Babanızı affedin. Ne olmuş olursa olsun.”

Hamilelik kızın tenini daha bir hassaslaştırmıştı. Bütün hisleri kayısı rengindeki teninde belli oluyordu. Bir dokunuş onun kızarmasına yeterdi. Lord uzandı ve elini kızın yanağına koydu. “Sizin ve onun hatırı için.”

“Zaten affettim.” Brianna aşağıya bakarken kirpikleri gözlerini gizliyordu. Elleri hâlâ kucağında parmağındaki parlak mavi taştaydı.

Taş yolda tıkırdayan toynak sesleri Fransız kapılardan rahatlıkla duyulabiliyordu artık.

“O zaman aşağı inip ona söylemeniz gerektiğini düşünüyorum, canım.”

Brianna dudaklarını büzdü ve başını salladı. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp kapıya gitti ve ufukta görünen bir fırtına bulutu gibi gözden kayboldu.

***

“İki atlının geldiğini duyduğumuzda, birinin Jamie olduğunu tahmin ettik ve yeğeninizle MacKenzie’ye bir şey oldu diye korktuk. Ancak başınıza gelenlerin hiçbiri bizim düşündüğümüz gibi değilmiş.”

Claire dikkatle lordun gözlerine bakarken, “Ben ölümsüzüm,” diye mırıldandı. “Bilmiyor musunuz?” Başparmaklarının lordun gözkapaklarından çekince lord gözlerini kırptı, hâlâ onun dokunuşunu hissedebiliyordu.

“Bir gözbebeğinizde çok hafif bir büyüme var. Parmağımı tutun ve

elinizden geldiğince sertçe sıkın.” Claire işaret parmağını uzattı ve lord kadının dediğini yapıp zayıflığını hissedince sinirlendi.

“MacKenzie’yi buldunuz mu?” Merakına hâkim olamadığı için daha bir sinirlendi.

Claire o şeri rengi gözleriyle tetikte bir bakış attı ve gözlerini adamın ellerine dikti. “Evet. O gelecek. Bir süre sonra.”

“Gelecek mi?”

Claire sesindeki tonu fark edip durdu ve doğrudan adama baktı. “Ne kadarını biliyorsunuz?”

“Her şeyi,” diye yanıt verdi lord ve onun şaşkınlığını görünce bir an mutlu oldu. Sonra dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

“Her şeyi mi?”

“Yeteri kadar,” diye düzeltti alaylı bir ifadeyle. “Bay MacKenzie’nin döneceğini bildiğinizi veya öyle olmasını dilediğinizi sormaya yetecek kadar.”

“Buna inanç diyelim.” Claire hiç izin almadan lordun geceliğinin bağacıklarını çözüp göğsünü açtı. Bir parşömen kâğıdı kıvırıp bir ucunu onun göğsüne yasladı ve diğer ucunu da kulağına dayadı.

“Affederiniz, madam!”

“Sessiz olun, duyamıyorum,” dedi Claire, bir eliyle sessiz olmasını işaret ederek. Tüpü göğsün çeşitli yerlerinde gezdiriyor, arada sırada ciğerleri dürtmek için duruyordu. “Bugün hiç tuvalete çıktınız mı?” diye sordu, karnına bastırarak.

“Cevap vermeyi reddediyorum,” diyen lord, geceliğinin yakasını düzeltti.

Claire her zamankinden daha güzel görünüyordu. Kadın en azından kırk yaşında olmalıydı ama yine de gözlerinin köşelerindeki hafif kırışıklıklar ve karışık saçlarının arasındaki aklar haricinde yaşını gösteren bir belirti yoktu.

Kadın hatırladığından daha zayıftı, ancak Kızılderili gömleği ve pantolonu giyindiği için vücut yapısını kestirmek zordu. Bir süre güneşe ve açık havaya maruz kaldığı belliydi. Yüzü ve ellerinin rengi hafif kahverengiye dönmüştü ki bu, iri altın rengi gözlerini şaşırtıcı derecede daha da ortaya çıkarmıştı.

“Brianna, Doktor Fentiman’ın kafatasınızı deldiğini söyledi.”

Lord John nevresimin altında huzursuzca kıpırdandı. “Bana da söylenen o. Korkarım o sırada baygındım.”

Kadının dudakları hafiften seğirmişti. “Peki öyleyse. Bir bakabilir miyim? Yalnızca meraktan,” diye devam etti alışılmadık bir kibarlıkla. “Muayene için değil. Ben hiç trepanasyon görmedim de.”

Lord teslim olmuşçasına gözlerini kapattı. “Bağırsaklarımın durumu haricinde sizden saklayacak bir şeyim yok.” Başını eğip başındaki deliğin yerini gösterdi ve kadının soğuk parmaklarının sargıyı kaldırmasıyla yanan başını rahatlatan serin havayı hissetti.

“Brianna babasının yanında mı?” diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Evet.” Claire’in sesi daha bir yumuşaktı. “Bana biraz… sizin onun için yaptıklarınızdan bahsetti. Teşekkürler.”

Parmaklar başını bırakınca lord da gözlerini açtı. “Delikli kafatasım ve her şeyimle ona hizmet etmek benim için büyük bir zevkti.”

Claire hafiften gülümsedi. “Jamie birazdan sizin yanınıza gelecek. O… bahçede Brianna ile konuşuyor.”

Lord biraz endişelendi. “Peki iyiler mi?”

“Kendiniz bakın.”

Claire, bir kadına göre oldukça şaşırtıcı bir güçle kolunu adamın sırtına koyarak onu doğrulttu. Lord John tırabzanların ötesinde iki figürün baş başa vermiş bahçede oturduklarını görebiliyordu. Onları izlerken, iki figür sarılıp sonra ayrıldılar; kahkaha atıyorlardı.

“Buraya tam vaktinde geldiğimizi düşünüyorum,” diye mırıldandı Claire, uzman gözüyle kızını inceleyerek. “Fazla zamanı yok.”

Lord, kadının arkasına yastık koymasına ve yatağını düzeltmesine izin vererek, “Zamanında geldiğiniz için sevindiğimi itiraf etmeliyim,” dedi. “Kızınızın bakıcısı olmayı zar zor başardım. Bir de ebesi olsaydım tamamen biterdim.”

“Ah, neredeyse unutuyordum.” Claire boynundaki kötü görünüşlü kesesine uzandı. “Brianna bunu size vermemi istedi. Artık ihtiyacı yokmuş.”

Lord John elini uzattı, avucunda parlak safir bir taş parlıyordu. “Tanrım, reddedildim!” diyerek sırıttı.

35
Dokuzuncu Ay Biterken

“Beysbol gibi,” diye ona teminat verdim. “Uzatmalar sıkıcı olduğu anda kısa süreliğine hareket olur.”

Brianna kahkaha attı, sonra yüzünü buruşturarak sustu. “Yoğun, evet. Ah!” Brianna çarpık bir şekilde gülümsedi. “En azından beysbol maçlarındaki o sıkıcı zamanlarda içmek için bira, yemek için de sosisli alabiliyorsun.”

Sohbetin anca bu kısmını anlayabilen Jamie öne doğru eğildi. “Kilerde küçük testide bira olacaktı,” dedi, endişeyle Brianna’ya bakıyordu. “Getireyim mi?”

“Hayır,” dedim. “Tabii sen kendin içmek istiyorsan al. Alkol bebek için iyi değil.”

“Hmm, peki şu sosisli?” Ayağa kalktı ve ellerini esnetti, dışarıya çıkıp bir tane bulmaya niyetli olduğu ortadaydı.

“Ekmek arası sucuk gibi bir şey,” diyerek gülmemek için dudağımı ovaladım ve Brianna’ya göz attım. “Onun bunu isteyeceğini sanmıyorum.” Geniş alnında küçük ter damlacıkları oluşmuştu ve göz çukurlarının etrafı beyazlamıştı.

“Ah, kusacağım,” dedi belirsizce.

Kızın yüzündeki ifadeden bunu anlayan Jamie, hemen nemli bir bezle kızın yüzünü ve boynunu sildi.

“Başını bacaklarının arasına koy, kızım.”

Brianna saldırgan bir şekilde babasına baktı. “Başımı… dizlerime bile… yakınlaştıramıyorum ki!” dedi dişlerini sıkarak. Sonra kasılma geçti ve derin bir nefes aldı. Yüzünün rengi normale dönmüştü.

Jamie endişeyle kaşlarını çatarak bir ona bir bana baktı. Tereddütle kapıya doğru bir adım attı. “Sanırım ben gitsem iyi olacak, belki sen- ”

“Beni bırakma!”

“Ama yani annen yanında ve- ”

“Beni bırakma!” diye tekrarladı Brianna. Telaşla babasına doğru uzanıp koluna yapıştı ve onu sarsmaya başladı. “Gidemezsin! Bana ölmeyeceğimi

söyledin!” Dikkatle babasına bakıyordu. “Eğer yanımda olursan her şey yolunda gidecek. Ölmeyeceğim.” Öyle duygulu konuşuyordu ki işin zorluğu kadar ani bir korku sarmıştı içimi.

Brianna güçlü, sağlıklı bir kızdı. Doğumda büyük bir sıkıntı çekmeyecekti. Fakat ben de yirmi beş sene önce iri ve sağlıklı olmama rağmen, altı aylık çocuğumu kaybetmiştim ve neredeyse ölüyordum. Brianna’nın ateşlenmesini önleyebilirdim ama ani kanamaya karşı yapabileceğim bir şey yoktu. Böyle bir durum gerçekleşirse sezaryenle çocuğu kurtarabilirdim. Ne olur ne olmaz diye yanıma koyduğum, içinde neşter bulunan sandığa bakmamaya çalışıyordum.

Elimden geldiğince yatıştırıcı olmaya çalışarak, “Sen ölmeyeceksin, Bree,” dedim ve bir elimi omzuna koydum ama Brianna yüzümün ardındaki korkuyu görebilmişti. Yüzü buğulandı ve elimi öyle sıkı tuttu ki kemiklerim adeta birbirine geçti. Gözlerini kapattı ve burnundan nefes aldı, fakat bağırmadı.

Gözlerini açıp bana baktığında, irileşmiş gözbebekleri beni değil yalnızca geleceği görüyor gibiydi.

“Eğer ölürsem…” dedi ve elini karnına koydu. Ağzını oynatıyordu ama söylemek istediğini bir türlü kelimelere dökemiyordu.

Brianna ayağa kalkmaya çalıştı ve Jamie’ye yaslanıp yüzünü omzuna gömdü. “Bab, beni bırakma, bırakma.”

“Seni bırakmayacağım, *a leannan*.[14] Sakın korkma, ben senin yanındayım.” Kolunu kızın beline doladı ve başının üzerinden bana baktı.

14 (Gal.) Canım. (ç. n.)

Brianna’nın huzursuzluğunu görünce, “Onunla yürü,” dedim Jamie’ye. Jamie boş boş bakınca, “Sancılı bir at gibi düşün,” diye ekledim.

Bu Brianna’nın kahkaha atmasını sağlamıştı. Jamie, bir bombaya yaklaşan adamın dikkatiyle bir kolunu kızın beline doladı ve yavaşça odada yürütmeye başladı. İri cüsseleri sayesinde bir at gezdiriyormuş gibi çok ses çıkıyordu.

Jamie’nin endişeyle, “İyi misin?” diye sorduğunu duydum.

“İyi olmadığım zaman söylerim,” diye ona güvence verdi kızım.

Sıcak bir Mayıs ortasıydı. Pencereleri açmıştım ve nehrin serin, nemli kokusuna karışan alev çiçeğiyle hasekiküpesi kokusu içeriye süzülüyordu. Ev ise beklentiyle doluydu; korkuyla karışık bir heves hâkimdi. Jocasta yerinde duramayacak kadar gergin olduğu için alt kattaki terası arşınlıyordu. Betty her

beş dakikada bir başını uzatıp bir şeye ihtiyaç var mı diye soruyordu. Phaedre ne olur ne olmaz diye kilerden bir sürahi yağı alınmış taze süt getirmişti. Brianna başını iki yana sallayınca bardağı yudumlayıp aklımdan hazırlıkları kontrol ettim.

Aslında normal doğumda öyle çok şeye ihtiyaç duymazdınız ama hazırlıklar tam olmazsa da yapacağınız bir şey olmazdı. Yatak, döşekler temiz kalsın diye eski yorganlarla kaplanmıştı. El altında bir yığın temiz bez vardı, her yarım saatte bir mutfaktaki kazandan sıcak su getiriliyordu. İçmesi ve alnını silmek için soğuk su, ovmak için küçük bir şişe yağ ve dikiş ipi. Brianna için her şey hazırdı.

Yaklaşık bir saatlik yürüyüşten sonra Brianna, Jamie'nin koluna yapışmış halde odanın ortasında durdu ve burnundan derin bir nefes aldı. "Uzanmak istiyorum," dedi.

Phaedre ile birlikte elbisesini çıkarıp, Brianna'yı üzerinde iç gömleğiyle yatağa yatırdık. Neler olduğuna ve neler olacağına hayret ederek koca karnını yoklamaya başladım.

Ten ve kaslardan oluşan ince duvarın ardındaki çocuğun kıvrımlarını hissedebiliyordum. Bebeğin iri olduğunu söyleyebilirdim, ama duruşu normal, baş aşağıyaydı ve çok meşgul görünüyordu.

Normalde doğacak bebekler, çevreleri aniden değiştiği için oldukça sessiz ve korkmuş olurlardı. Fakat bu kıpır kıpırdı. Sanki bir dirseğin elimi ittirdiğini hissedebiliyordum.

"Babacığım!" Brianna kasılmanın şiddetinden körü körüne elini uzatıyor, yatakları dövüyordu. Jamie hemen öne atılıp kızın elini tuttu ve sıktı.

"Buradayım, *a bheanachd*[15], buradayım."

15 (Gal.) Kıymetlim. (ç.n.)

Brianna yüzü kızarmış halde ağır ağır nefes aldı, sonra rahatladı ve yutkundu.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu. Yüzü bana dönüktü ama bana bakmıyordu; aslında dışarıdaki hiçbir şeye bakmıyordu.

"Bilmiyorum. O kadar uzun süreceğini sanmıyorum." Kasılmalar beş dakikada bir geliyordu. Onların uzun sürdüğünü veya aniden şiddetlendiğini biliyordum ama bunu söylemenin yolu yoktu. Camdan hafif bir esinti gelmesine rağmen Brianna terliyordu. Yüzünü ve boynunu yine silip

omuzlarını ovdum.

“Çok iyi gidiyorsun, tatlım,” diye mırıldandım ona. “Çok iyi.” Jamie’ye bakıp gülümsedim. “Sen de.”

Gülmeye çalışan Jamie de terliyordu ama onun yüzü kırmızı değil beyazdı.

“Konuş benimle bab,” dedi Brianna aniden.

“Hı?” Jamie çılgınca bana bakıyordu. “Ne anlatayım?”

“Önemli değil,” diye yanıt verdim. “Hikâyeler anlat, onun dikkatini dağıtacak herhangi bir şey anlat işte.”

“Ha, peki… yün eğiren Habetrotlar’ı biliyor muydun?”

Brianna cevaben inledi. Jamie endişeli görünmesine rağmen anlatmaya devam etti. “Evet. Hikâye nehir kenarındaki eski bir çiftlikte geçer. Orada Maisie adında güzel bir hizmetçi yaşarmış. Kızıl saçlı, mavi gözlü kız, köyün en güzel kızıymış. Ancak kocası yokmuş, çünkü…” Şaşkın bir şekilde durdu. Öfkeyle ona bakıyordum.

Jamie öksürdü ve başka ne yapacağını bilemeyerek anlatmaya devam etti. “Ah… çünkü o günlerde erkekler çok hassasmış ve sevdiklerini eş olarak almak yerine, yemek pişirip yün eğirecek, ev işlerini yapacak kızlar arıyorlarmış. Ancak Maisie…”

Brianna insana özgü olmayan derinden bir ses çıkarttı. Jamie bir an dişlerini sıktı ama kızın ellerini tutarak anlatmaya devam etti. “Ancak Maisie tarladaki gün ışığını ve vadideki kuşları seviyormuş…”

Odadaki ışık gittikçe azalıyordu, güneşten ısınmış çiçeklerin kokusu yerini nehir kenarındaki söğütlerin ve mutfaktan süzülen belirsiz odun dumanı kokusuna bırakmıştı.

Brianna’nın iç gömleği sırılsıklam olmuş, tenine yapışmıştı. Parmaklarımı hemen kalçalarının üstüne batırınca ağrısını hafifletmek için kıvrandı. Hâlâ kızın ellerini tutan Jamie, başını öne eğmiş oturuyordu ve ipekliler, fok balıkları avcıları, elfler, büyük dev Fingal’ın Mağarasını ve iblisin hızlı siyah atıyla ilgili hikâyeleri anlatmaya devam ediyordu.

Sancılar artmıştı. Phaedre’ye şamdandaki mumları yakması için işaret ettim, o da bir koşu gidip bir fitil getirdi.

Oda serin ve loştu, duvarlar titreyen gölgelerle aydınlanıyordu. Jamie’nin sesi kısılmıştı, Brianna’nınkiyse neredeyse tamamen gitmişti.

Brianna birden babasının elini bırakıp dizlerini kırarak doğruldu. Yüzü

zorlanmadan ve ıkınmaktan kızarmıştı.

“Şimdi,” dedim ve yaslansın diye Brianna’nın arkasına yastık yığıp şamdanı tutsun diye Phaedre’yi çağırdım.

Parmaklarımı yağlayıp iç gömleğinin altına uzandım ve bebekliğinden beri dokunmadığım narin etine dokundum. Parmaklarımın altındaki baskıyı, ani değişimi hissedebiliyordum. Bir rahatlama olmuştu. Aniden bir sıvı boşalınca yatak ve yer olduğu gibi su oldu. Bebeğin hemen gelmemesi ve onu yırtmaması için dua ederek ovmaya devam ettim.

Narin eti birden açılınca parmaklarım ıslak ve sert bir şeye dokundu. Bir rahatlama daha, sonra bebek parmaklarımın ucundan uzaklaştı. Yeni bir şeye dokunduğumu anlamıştım. Bir kez daha büyük bir ıkınmayla bebek yine geldi ve bir kez daha geriledi. İç gömleğinin eteğini yukarıya sıyırdım ve bir sonraki ıkınmayla su ve kana bulanmış, yaratığa benzeyen bir başla karşı karşıya kaldım.

“Ne? Erkek mi?” Jamie’nin kısık sesi şaşkınlığımı bölmüştü.

“Sanırım,” dedim ve aceleyle burun ve ağızdaki sümüksü maddeyi aldım. “Hayatımda gördüğüm en çirkin şey bu. Eğer kızsa Tanrı yardımcısı olsun.”

Brianna gülmeye çalışır gibi bir ses çıkardı ve bir kez daha ıkındı. Tam zamanında parmaklarımı içine sokup geniş omuzlardan tutabilmiştim. İşitilebilir bir pat sesiyle birlikte çıkıverdi.

Temiz bir havlu kaptım ve bebeği - erkekti - sardım. Hemen kontrollerimi yapmaya başladım; nefes alışverişleri, rengi ve hareketleri… hepsi normaldi. Tiz, öfkeli sesler çıkarıyor, tam ağlayamadığı için kesik kesik nefes alıyor ve minik yumruklarıyla havayı dövüyordu.

Bebeği yatağa yatırdım ve bir elim bebekteyken Brianna’yı kontrol ettim. Baldırları kana bulanmıştı ama kanama belirtisi yoktu. Adeta yılana benzeyen aralarındaki kordon ise hâlâ hareketliydi.

Brianna kesik kesik nefes alarak kendini yastıklara bıraktı, tere bulanmış saçları şakaklarına yapışmıştı ve yüzünde zafer dolu bir gülümseme vardı. Elimi karnına koyduğumda oğluyla son fiziksel bağı sağlayan plasentanın içinde olduğunu hissettim.

“Bir kez daha tatlım,” dedim usulca. Son kasılmayla birlikte plasenta da çıktı. Kordonu tutup kestim ve bebeği kızımın kollarına bıraktım.

“O çok güzel,” diye fısıldadım.

Bebeği ona bıraktıktan sonra kendi işime döndüm. Rahmi toplamak ve kanı

durdurmak için karnını ovmaya başladım. Phaedre haberi vermek için merdivenlerden inerken evdeki heyecan dalgasını duyabiliyordum. Başımı yukarı kaldırdığımda Brianna'nın ağzı kulaklarına varıyordu. Onun arkasında duran Jamie de gülümsüyordu, yanakları yaşlardan ıslaktı. Jamie kısık sesle Gaelce bir şeyler söyleyip Brianna'nın alnındaki saçları geri itip hemen kulağının altına bir öpücük kondurdu.

"Aç mı?" Brianna'nın sesi derinden ve çatlak geldiği için boğazını temizlemeye çalıştı. "Onu emzireyim mi?"

"Dene ve gör. Bazen emzirirken hemen uykuya dalıverirler, bazen de emmek isterler."

Brianna iç gömleğinin yakasını bulup bağcığını açtı ve dolgun göğsünü çıkardı. Göğsünü bebeğe doğrulttuğunda bebekten küçük homurdanmalar geliyordu. Bebek büyük bir iştahla ağzını göğüs ucuna yapıştırınca Brianna hayretle gözlerini açtı.

"Güçlü, değil mi?" dedim ve dudağımın köşesinden akan gözyaşlarımın tadını alınca ağladığımı fark ettim.

Bir süre sonra annesiyle bebeği temizlenmiş, Brianna için yemek getirilmişti ve ben de her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra üst balkona çıkmıştım. Kendimi gökyüzünde yürüyormuş gibi hissediyordum.

Haberleri vermek için John'un yanına inen Jamie, merdivenlerin başında beni bekliyordu. Hiçbir şey demeden beni kendine çekip öptü. Bıraktığında ellerinin üzerindeki Brianna'nın tırnak izlerini görebildim.

"Sen de iyi iş başardın," diye fısıldadı. Sonra gözlerindeki sevinç yüzüne yayıldı ve sırıttı. "Büyükanne!"

***

"Bebek esmer mi sarışın mı?" diye sordu Jamie birden, yatakta dirseğinin üzerine doğrulmuştu. "Parmaklarını saydım ama tenine bakmayı akıl edemedim."

"Daha belli olmaz ki," diye yanıt verdim uykulu bir halde. Ben de parmaklarını saymıştım ama bunu düşünebilmiştim. "Daha teni kırmızı-mor ve bol bol krem sürüldü. Teninin normale dönmesi daha bir-iki gün sürer. Şimdilik saçları siyah gibi ama bu da doğumdan sonra silindiği için." Bacaklarım ve sırtımdaki hoş ağrının keyfini çıkararak gerindim. Bir ebe için bile bu iş çok zordu. "Çocuk açık tenli olsa bile bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,

çünkü Brianna da öyleydi ve o nedenle olabilir.”

“Evet… ama eğer esmer olursa anlarız.”

“Belki de anlamayız. Baban esmerdi, benimki de öyleydi. Eğer resesif genleri aldıysa o zaman esmer- ”

“Neyi aldıysa?”

Gregol Mendel’in fasulye tarlası üzerindeki çalışmalarına başlamış olup olmadığını düşünmeye çalıştım ama çok yorgun olduğum için bundan vazgeçtim. Başlamış olsun ya da olmasın Jamie zaten onu duymamıştı.

“Bebek her renk olabilir ve biz bunu kesinlikle bilemeyiz,” diyerek esnedim. “Yeterince büyüyüp… birine benzeyene kadar bunu bilemeyiz. Hatta o zaman bile…” Sustum. Eğer bir babası olmayacaksa babasının kim olduğu önemli miydi?

Jamie yanaşıp bana sarıldı. Çırılçıplak uyuyorduk ve vücudundaki tüyler tenime değiyordu. Ensemden öptü ve kulağımı gıdıklayan sıcak bir soluk verdi.

Neredeyse uyumak üzereydim ve rüya göremeyecek kadar mutluydum. Yakınlarda bir yerden gelen küçük ciyaklama ve mırıldanmaları duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra, “Evet, öyle,” diyen Jamie’nin meydan okur gibi çıkan sesiyle uyandım. “Babasını bilmesem bile en azından dedesinin kim olduğunu biliyorum.” Arkaya uzanıp bacağını okşadım.

“Ben de öyle, büyükbaba. Şimdi sus da uyu. Ne olacağını düşünme sadece şu ana odaklan.”

Jamie homurdandı ama bir eli göğsümde dakikalar içerisinde uykuya daldı.

Gözlerimi açmış, camdan yıldızlara bakıyordum. Bunu neden söylemiştim ki? Frank bu sözü Brianna ya da ben endişelendiğimizde söylerdi. *Ne olacağını düşünme sadece şu ana odaklan*.

Odadaki hava adeta canlı gibiydi; hafif esintiden perdeler hareket ediyordu ve esinti yanaklarıma dokunuyordu.

“Biliyor musun?” diye fısıldadım sessizce. “Onun bir oğlu olduğunu biliyor musun?”

Bir cevap yoktu, fakat gecenin sessizliğiyle gittikçe rahatlamış ve rüyaların eşiğine ulaşmıştım.

14

15

36
Fraser Tepesi’ne Dönüş

Jocasta yeni akrabasından ayrılmaya pek gönülsüzdü, fakat ilkbahar ekimine çoktan geç kalınmıştı ve çiftlik de ihmal edilmişti. Hiç ertelemeden Tepe’ye dönmemiz gerekiyordu ve Brianna’nın kalma lafını duymaya tahammülü yoktu. Bu iyi bir şeydi, çünkü Jamie’yi torunundan ayırmak için dinamit gerekirdi.

Lord John seyahat edecek duruma gelmişti; Büyük Bufalo Demir Yolları’na kadar bize eşlik etmiş, Brianna ve bebeği öpmüş Jamie’yi ve beni (çok şaşırmıştım) kucaklamış, sonra da kuzeye Virginia ve Willie’ye doğru yola çıkmıştı.

“Onlara göz kulak olacağını inanıyorum,” dedi bana sessizce arabayı işaret ederek. İki parlak baş eğilmiş Brianna’nın kucağındakine bakıyordu.

“İnanabilirsin,” dedim ve elini sıktım. “Ben de sana inanıyorum.” Elimi dudaklarına götürdü ve anlık tebessümden sonra ardına bakmadan atını sürmeye başladı.

Bir hafta sonra yeşile boğulmuş tepeye varmıştık. Yabani çiçekler olmuş, ağaçların gölgesinde yeşil, beyaz ve kırmızı renkler tatlısı, acısı ve cesaretiyle birbirlerine girmişlerdi.

Ev kirli ve bakımsızdı, her yanı ölü yapraklar sarmıştı. Bahçe kurumuş bitki ve köklerle doluydu. Tepe’deki yeni evin iskeleti sitemkâr bir şekilde siyah siyah duruyordu. Yerimiz tamamen bir harabeyi andırıyordu.

Eve döndüğüm için hiç bu kadar sevinmemiştim.

***

İsim, yazdım ve durdum. Bunu anca Tanrı bilir, diye geçirdim aklımdan. Bebeğin soyadı tam bir muammaydı. Adı bile daha konmamıştı.

Ben “tatlım” veya “canım” diyordum, Lizzie “sevgili delikanlı” diyordu ve Jamie ise ona Gaelce “torun” veya “*a Ruaidh*” yani Kızıl diyordu. Bebeğin tüy gibi siyah saçları ve koyu teni zaman geçtikçe hafif bir kırmızılığa bürünmüştü ki babasının olmasa bile dedesinin kim olduğunu ortaya koyuyordu.

Brianna'nın ona bir şey demesine gerek yoktu. Bebek devamlı yanında olduğu için kelimelerin ötesinde bir aşkla ona göz kulak oluyordu. Ona bir isim vermeyeceğini söylemişti. Henüz vermeyecekti.

"Ne zaman?" diye sormuştu Lizzie ama Brianna cevap vermemişti. Ben ne zaman olacağını biliyordum; Roger geldiğinde.

"Peki o gelmezse," dedi Jamie gizlice bana, "korkarım zavallı küçük delikanlı isimsiz bir şekilde mezara girecek. Tanrım, bu kız amma da inatçı!"

"Brianna Roger'a güveniyor," dedim. "Sen de bunu denemelisin."

Jamie sert bir bakış attı. "Güvenmekle umut etmek arasında fark vardır, Sassenach. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

"O zaman umut et, neden etmiyorsun?" diye cevabı yapıştırdım ve ona sırtımı döndüm, sonra da tüy kalemimi mürekkebe batırıp yavaşça karıştırdım. Küçük Soru İşareti'nin acelesi olduğu için kendisiyle birlikte gece kimseyi uyutmuyordu.

Jamie masanın karşı tarafına geçip oturdu ve çenesini de bağdaştırdığı kollarına dayadı, bu nedenle ona bakmak zorunda kaldım. "Ediyorum," dedi, gözlerine muziplik hâkimdi. "Gelirse umut edeceğim, gelmezse umut etmeyeceğim."

Gülümsedim ve işime dönmeden önce kalemimin tüyünü burnunda gezdirdim. Jamie burnunu kırıştırdı ve hapşırdı, sonra da doğrulup kâğıda baktı. "Sen ne yapıyorsun, Sassenach?"

"Küçük Gizmo'nun doğum belgesini çıkarıyorum. Yani yapabildiğim kadarıyla."

"Gizmo mu?" dedi şüpheyle. "Bu bir aziz adı mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Tabii sen Pantelon ve Onuphrius adındaki insanları bilmiyorsun. Veya Ferreolus."

"Ferreolus mu? Bunu bildiğimi sanmıyorum." Jamie öne doğru eğilip ellerini dizlerinin üzerinde bağdaştırdı.

"Favorilerimden biri," dedim. Doğum tarihi ve zamanını (ki ne yazık ki bu bir tahmindi) büyük bir dikkatle dolduruyordum. Bu doğum belgesinde kesin olan iki bilgi vardı; tarihi ve onu doğurtan doktorun adı.

"Ferreolus," diye devam ettim neşeyle, "hastalıklı tavuk çiftliğinin koruyucu azizi. Hıristiyan mağduru. Romalı bir yargıç ve gizli bir Hıristiyan idi. Bu ortaya çıktığında duruşmayı beklemesi için lağım çukuruna kapatıldı. Sanırım bütün hücreler doluydu. Kulağa oldukça cesurca geliyor ama zincirlerinden

kurtulup lağım çukurundan kaçmayı başardı. Fakat onu yakalayıp oraya geri sürüklediler ve kellesini vurdular.”

Jamie bön bön bakıyordu. “Bunun tavuklarla ne ilgisi var?”

“Ufacık da olsa bir fikrim yok. Bence Vatikan’ı gözden geçir,” diye tavsiye ettim.

“Şahsen ben Aziz Guignole’ı pek severim.” Gözlerindeki parıltıyı fark etmiştim ama durumu belli etmedim.

“O neyin koruyucusuydu?”

“Acizlik için çağrılmıştı.” Gözlerindeki parıltı gittikçe artıyordu. “Bir keresinde Brest’te onun heykelini görmüştüm. Heykelin bin yıldır orada olduğu söylenir. Muhteşem bir yapıttı. Bir tüfek namlusu kadar penisi vardı ve- ”

“Nesi vardı?”

“Şey, olağanüstü olan büyüklüğü değil,” dedi susmamı işaret ederek, “yani o kadar değildi. Kasaba halkı insanların bin yıldır kutsal hatıra diye ondan bir parça kestiğini ve yine de penisin büyüklüğünden bir şey kaybetmediğini söyler.” Sırıtarak bana bakıyordu. “Aziz Guignole’ın parçasını cebinde taşıyan bir erkek, hiç yorulmadan gece gündüz işini görebilirmiş.”

“Aynı şeyin kadınlar için geçerli olduğunu sanmıyorum,” dedim kuru bir şekilde. “Bu adamın nasıl aziz olduğunu da merak etmiyor musun?”

Jamie kahkahayı bastı. “Onun duasını alan her erkek, bunun cevabını sana verecektir, Sassenach.” Sandalyesinde arkasına döndü ve açık kapıdan dışarıya baktı. Brianna ve Lizzie çimenlerde oturmuş, battaniyesinin üstünde Habeş maymunu gibi kırmızı kıçını göstererek çırılçıplak karın üstü yatan bebeği izliyorlardı.

Brianna Ellen, diye yazdım güzelce ve sonra durdum.

“Sence Brianna Ellen Randall mı yoksa Fraser mı? Ya da her ikisi mi?”

Jamie benden yana dönmeyerek omuz silkti. “Önemli mi?”

“Olabilir.” Sayfaya üfleyip parlak siyah harflerin, mürekkep kururken matlaşmasını izledim. “Eğer Roger gelir, kalır ya da kalmaz bilemem, bu küçük boşluğu bilgilendirmek isterse sanırım bebeğin soyadı MacKenzie olacak. Eğer gelmezse bebek annesinin soyadını alır diye düşünüyorum.”

Jamie iki kızı izlerken bir süre sessizliğini korudu. Lizzie, güneşin altında parıldayan Brianna’nın uzun kızıl saçlarını tarıyordu.

“Kendine Fraser diyor,” dedi usulca. “Ya da dedi.”

Kalemi bıraktım ve uzanıp elimi koluna koydum. “O seni affetti. Affettiğini biliyorsun.”

“Şimdilik öyle. Peki bu adam gelmezse?”

Duraksadım. Jamie biraz haklıydı; Brianna onun asıl hatasını affetmişti. Yine de Roger yakın zamanda gelmezse, bunun için de Jamie’yi suçlayacaktı ki bunu kabul etmek zorundaydım.

“Her ikisini de yaz,” dedi birden. “Seçimi Brianna yapsın.” Son cümlesinde soyadlarından bahsettiğini sanmıyordum.

“Roger gelecek,” dedim kararlı bir tavırla, “ve her şey yoluna girecek.” Kalemi aldım ve mırıldandım. “Umarım.”

***

Koyu yeşil kayaların arasından akan sudan içmek için durdu. Sıcak bir gündü; artık sonbaharda değil ilkbahardaydılar, ayaklarının altındaki yosun, zümrüt yeşili rengindeydi. Tıraş olma hayali çok uzaktaydı. Sakalları kalınlaşmış, saçları omuzlarını geçmişti. Bir gece önce nehirde banyo yapmıştı ve elinden geldiğince kendini ve kıyafetlerini temizlemişti, fakat görünüşü hakkında en ufak bilgisi yoktu. Gerçi nasıl göründüğü de umurunda değildi.

Atını bağladığı yola döndü. Ayağı acıyordu ama bu da önemli değildi. Jamie Fraser ile ilk karşılaştığı alana sürdü atını yavaşça. Yapraklar taze ve yeşil renkteydiler. Uzaktan kargaların boğuk seslerini duyabiliyordu. Yabani otlar haricinde ağaçların arasında hareket eden başka bir şey yoktu. Derin bir nefes aldı ve adeta bıçak gibi keskin, kırık bir hatıra canlandı gözünde.

Atını Tepe’ye çevirdi ve sağlam ayağıyla hafifçe mahmuzladı. Nasıl karşılanacağı hakkında bir fikri yoktu ama bu da önemli değildi. Burada olduğu hakikati haricinde hiçbir şey önemli değildi artık.

37
Kanımdan Bir Çocuk

Bazı girişken tavşanlar, yine bahçemdeki kazıkların altlarını oymuşlardı. Obur bir tavşan bir lahanayı kökünden yiyebilirdi ve görünüşe bakılırsa bu sefer arkadaşlarını da yanında getirmişti. Bir iç çektim ve hasarı onarmak için çömeldim. Taşları topladım ve çukuru toprakla doldurdum. Ian'ın olmayışı kanayan bir yaraydı ve bu gibi şeylerde onun o korkunç köpeğini bile özlüyordum.

River Run'dan artıkları ve tohumları getirmiştim, birçoğu yolculuktan kalmıştı. Haziran'ın ortasıydı ve neredeyse havuç ekme zamanı gelmişti. Küçük patates asmalarımda sorun yoktu, yerfıstığı da öyle. Tavşanlar onlara dokunmuyorlardı ve kokulu sebzeleri de umursamıyorlardı, tabii meyankökü gibi zevkle yedikleri rezene hariç.

Lahana turşusu için lahanaları da korumak istiyordum. Kış geliyordu ve C vitamini için turşusunu yiyorduk. Geride yeterince tohumum vardı ve hava soğumadan ürünlerim iki kat artacaktı, tabii şu lanet olası tavşanlardan kurtulabilirsem.

Jamie en iyi püskürtücü, diye geçirdim aklımdan. Nayawenne bana etçillerin sidik kokusunun tavşanları uzaklaştırdığını ve et yiyen bir erkeğin bu konuda bir dağ aslanı kadar güçlü olduğunu söylemişti. Evet, bu doğruydu. Jamie iki gün önce koca bir geyik avlamıştı. Kızarmış geyik etinin yanında içmek için alaçam birası da mayalamam gerekiyordu, ama…

Tatmak için çarkıfelek meyvesi var mı diye sebzelerin arasında dolanırken, alanın karşı tarafından gözüme bir şey ilişti. Jamie'dir diye düşünerek arkamı döndüm ve ona yeni görevini açıklamaya koyuldum ama gelenin kim olduğunu görünce öylece donakaldım.

Durumu en son gördüğümden daha kötüydü. Şapkası yoktu, saç ve sakalı birbirine karışmış, kıyafetleri lime lime olmuştu. Ayakları çıplaktı, bir ayağı kirli bir beze sarılıydı ve çok fena topallıyordu.

Ona doğru geldiğimi göründe durdu. "Senin olduğuna sevindim," dedi. "İlk kimi göreceğim diye merak ediyordum." Sesi yumuşak ve çatal çataldı. Onu dağda bıraktığımızdan beri acaba biriyle konuştu mu diye merak ettim.

"Ayağın, Roger- "

“Önemli değil,” diyerek kolumu tuttu. “Onlar iyiler mi? Bebek ve Brianna?”

“İyiler. Herkes evde.” Başını kulübeye doğru çevirince, “Bir oğlun oldu,” diye ekledim.

Hemen başını çevirdi, yeşil gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. “Benim mi? Benim bir oğlum mu var?”

“Sanırım öyle,” dedim. “Artık buradasın, değil mi?” Şaşkınlık - ve umut - yavaşça soldu. Gözlerime baktı, hislerimi anlıyor gibiydi, çünkü gülümsedi - dudağının bir köşesi acı bir şekilde yukarı kıvrılmıştı.

“Buradayım,” dedi ve evin açık kapısına döndü.

Jamie kollarını sıvamış, Brianna ile birlikte omuz omuza masada oturuyordu. Brianna elinde kalemiyle evin planını çizerken kaşlarını çatıyordu. Her ikisi de mürekkebe bulanmış, hararetle sanattan bahsediyorlardı. Bebek yakındaki beşikte mışıl mışıl uyuyordu. Brianna bir ayağıyla da beşiği sallıyordu. Lizzie pencere kenarında yün eğiriyor, büyük tekerleği çevirirken bıyık altından bir şeyler mırıldanıyordu.

Roger eşikte durarak, “Tam bir aile ortamı,” diye mırıldandı. “Onları rahatsız etmek ayıp gibi görünüyor.”

“Başka seçimin var mı?” diye sordum.

“Evet, var,” diye yanıt verdi. “Seçimimi çoktan yaptım ben.” Kararlı bir şekilde kapıya gitti ve içeri girdi.

Jamie kapının yabancı bir gölgeyle karardığını görünce, sırayı itti ve duvardaki silaha atıldı. Silahı Roger’ın göğsüne dayadıktan sonra onun kim olduğunu anladı ve hafif bir tiksinme ifadesiyle silahı indirdi. “Ah, sensin,” dedi.

Devrilen sıranın sesiyle uyanan bebek acı acı bağırıyordu. Brianna bebeği beşikten alıp bağrına basmıştı, vahşi gözlerle kapıya bakıyordu.

Brianna’nın benim gibi Roger’ın son halini görmediğini unutmuştum. Neredeyse bir yıl önce Wilmington’da onu bırakan genç tarih profesörü Roger oldukça değişmişti.

Roger ona doğru bir adım atınca, Brianna da bir adım geriledi. Roger öylece durup çocuğa bakıyordu. Brianna emzirme sandalyesine oturup korsajını yokladı, sonra da korurcasına çocuğun üzerine eğildi. Omuzlarına bir şal aldı ve çocuğu emzirmeye başlayınca çocuk da anında sustu.

Roger’ın bakışlarının bebekten Jamie’ye kaydığını gördüm. Jamie tam bir sükûnetle - ki bu beni korkutuyordu - patlamayı bekleyen bir dinamit gibi

dimdik Brianna'nın yanında duruyordu.

Brianna bir ona bir diğerine bakarken, onun ne gördüğünü anlayabiliyordum; Roger'da Jamie'nin tehlikeli sükûnetinin yansımasını. Her ikisi de beklenmedik ve şaşırtıcıydı. Aralarındaki benzerliği daha önce hiç görmemiştim. Şu anda ikisi bir diğerinin yansımasıydı.

MacKenzie, diye geldi aklıma aniden. Viking canavarı, zalim ve iri. Ve bu ateşli mirasın üçüncü yansıması da Brianna'nın gözlerinde yanıyordu ki yüzünde tek canlı yer onlardı.

Bu korkunç sessizliği bozmak için bir şey söylemeli, bir şey yapmalıydım fakat ağzım kuruydu ve söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Roger avucu yukarıda, elini Jamie'ye doğru uzattı. Bu bir yalvarma belirtisi değildi.

"Bunun seni benden daha fazla memnun edeceğini sanmıyorum," dedi çatlak bir sesle, "ama sen benim en yakın akrabamsın. Kes beni. Paylaştığım kan için yemin etmeye geldim."

Jamie'nin duraksayıp duraksamadığını söylemezdim. Zaman durmuş, odadaki hava kristalleşmişti sanki. Sonra Jamie'nin hançerini çıkarıp ince, güneş yanığı bileği kestiğini ve kanın aktığını gördüm.

Tamamen şaşkındım, çünkü Roger ne Brianna'ya bakmış ne de ona elini uzatmıştı. Yalnızca başparmağını kanayan bileğine sürttü ve gözleri bebekte Brianna'nın yanına gitti. Brianna içgüdüsel olarak bebeği çekince Jamie elini onun omzuna koydu.

Brianna bu engel ve koruma sözüne karşılık hareket etmedi ama bebeği sıkıca göğsüne bastırdı. Roger onun önünde diz çöktü ve şalı kenara çekip bebeğin yumuşak alnına geniş kırmızı bir haç çizdi.

"Kanımın kanı," dedi usulca, "canımın canı. Herkesin önünde senin oğlum olduğunu söylüyorum. Bugünden sonra sonsuza dek." Meydan okurcasına Jamie'ye baktı. Jamie de bir müddet sona hafifçe başını sallayıp elini Brianna'nın omzundan çekerek geriledi.

Roger bakışlarını Brianna'ya dikti. "Ona ne ad verdin?"

"Henüz vermedim." Gözleri sorgularcasına Roger'daydı. Gelen adamın onu bırakıp giden adam olmadığı ortadaydı.

Roger gözlerini kızdan ayırmayarak ayağa kalktı. Bileğinden hâlâ kan akıyordu. Küçük bir şokla fark ettim ki Roger, Brianna'ya ne kadar farklı geldiyse Brianna da Roger'a o kadar farklı gelmişti.

Roger usulca, “O benim oğlum,” diyerek başıyla bebeği işaret etti. “Sen benim eşim misin?”

Brianna’nın beti benzi atmıştı. “Bilmiyorum.”

“Bu adam sizin el evliliği yaptığınızı söyledi.” Jamie, gözlerini Roger’a dikerek kızın yanına geldi. “Doğru mu?”

“Öyleydik.”

“Hâlâ öyle.” Roger derin bir nefes aldı. Ya açlıktan, ya yorgunluktan ya da kesiğin verdiği şoktan onun düşeceğini fark ettim. Hemen koluna girip onu bir yere oturttum ve süt getirmesi için Lizzie’yi mandıraya yollayıp bileğini sarmak için de küçük ilaç çantamı getirdim.

Bu küçük uğraşlar biraz olsun gerginliği kırmış gibiydi. Bunu daha da arttırmak için River Run’dan getirdiğimiz kanyak şişesini açıp Jamie’ye bir bardak koydum ve birkaç damla da Roger’ın sütüne ekledim. Jamie bana tuhaf bir bakış attı ama oturup içkisini yudumlamaya başladı.

“İyi o zaman,” diyerek konuşmasına devam etti. “Eğer el evliliği yaptıysanız, sen evlisin ve bu adam da senin kocandır Brianna.”

Yüzü tamamen kırmızı kesilen Brianna, Jamie’ye değil Roger’a bakıyordu. “El evliliğinin bir sene, bir gün geçerli olduğunu söylemiştin.”

“Sen de hiçbir şey geçici olmasın demiştin.”

Brianna bunu duyunca geriledi ama sonra kararlı bir şekilde yine konuşmaya başladı. “Söylemiştim. Fakat neler olacağını bilmiyordum.” Jamie ve bana baktı, sonra bakışlarını yine Roger’a çevirdi. “Sana… bebeğin senden olmadığını söylediler mi?”

Roger kaşlarını kaldırdı. “Ah, ama benim?” Sarılı bileğini gösterdi. Brianna’nın gözlerindeki donuk ifade gitmiş, hafiften kızarmışlardı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Roger gözlerini onunkilere dikerek, “Ne demek istediğini biliyorum,” dedi. “Bunun için üzgünüm.”

“Senin hatan değildi.”

Roger, Jamie’ye baktı. “Öyleydi,” dedi usulca. “Seninle kalıp güvende olduğunu görmeliydim.”

Brianna kaşlarını çattı. “Gitmeni ben söyledim ve ciddiydim. Ama artık bu önemli değil.” Bebeği sıkıca tuttu ve ayağa kalktı. “Tek bir şey bilmek istiyorum,” diyen sesi hafiften titriyordu. “Neden geri geldiğini bilmek

istiyorum.”

Roger boş bardağını masaya koydu. “Gelmemi istemiyor muydun?”

“Ne istediğim önemli değil. Ben şimdi bilmek istiyorum. İstediğin için mi yoksa gelmen gerektiğini düşündüğün için mi geldin?”

Roger bir müddet ona, sonra hâlâ bardağı tutan ellerine baktı. “Belki her ikisi. Belki hiçbiri. Bilmiyorum,” dedi usulca. “Tanrı biliyor ya, bilmiyorum.”

“Taş halkaya gittin mi?” diye sordu Brianna. Roger ona bakmadan başını olumlu anlamda salladı. Sonra cebini karıştırdı ve masaya büyük opal bir taş koydu.

“Oraya gittim. O nedenle buraya gelmem uzun sürdü. Orayı bulmak için bayağı uğraştım.”

Brianna bir süre sessizliğini korudu, sonra başını salladı. “Geri gitmedin. Ama gidebilirsin. Belki de gitmelisin.”

Brianna babasının bakışlarıyla ona bakıyordu. “Eğer bu benim görevim diye geldiysen, ben seninle yaşamak istemiyorum,” dedi ve acı dolu gözlerle bana baktı. “Zorunluluk için yapılan evliliği de aşk evliliğini de gördüm. Eğer ben-” Sustu ve yutkundu, sonra Roger’a bakarak konuşmasına devam etti. “Eğer ikisini de görmemiş olsaydım, zorunlulukla yaşayabilirdim. Ama ben *ikisini* de gördüm… ve istemiyorum.”

Göğüs kemiğime yumruk yemiş gibi hissediyordum. Brianna, *benim* evliliklerimden bahsediyordu. Jamie’ye baktım ve onun da aynı şaşkınlık ifadesiyle bana baktığını gördüm. Jamie sessizliği bozmak için öksürdü ve boğazını temizleyip Roger’a döndü. “Bu el evliliği ne zaman oldu?”

“Eylül’ün ikisinde,” diye yanıt verdi Roger hemen.

“Şu an Haziran’ın ortasındayız.” Jamie kaşlarını çatarak bir Brianna’ya bir Roger’a bakıyordu. “Evet, *mo nighean*, eğer bu adamla el evliliği yaptıysan ona bağlısın demektir. Konu kapanmıştır.” Roger’a dönüp mavi gözleriyle soğuk bir bakış attı. “Sen de burada onun kocası olarak yaşayabilirsin. Brianna Eylül’ün üçünde seninle rahip huzurunda evlenip evlenmeyeceğine… veya senden ayrılıp ayrılmayacağına karar verecek. Neden burada olduğunu görmek ve onu inandırmak için bolca vaktin olacak.”

Roger ve Brianna itiraz etmeye yeltendiler, fakat Jamie masaya koyduğu hançeri alarak onları susturdu. Bıçağı hafiften Roger’ın göğsüne bastırdı.

“Sana onun kocası olarak burada yaşayabilirsin dedim. Ancak zorla ona dokunmaya kalkışırsan senin kalbini söküp domuzlara yem ederim. Anladın

mı beni?”

Roger uzun bir süre parlak bıçağa baktı. Kalın sakalarının altındaki ifadeyi görmek mümkün değildi, sonra bakışlarını Jamie’nin gözlerine çevirdi. “Beni istemeyen bir kadını rahatsız edeceğimi mi düşünüyorsun?”

Bu soru, yanlış bir varsayım yüzünden Jamie onu dövdüğü için sorulmuştu. Roger, elini Jamie’ninkinin üzerine koyup hançeri masaya ittirdi. Sonra aniden sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve arkasını dönüp gitti.

Jamie de aynı hızla ayağa kalktı ve hançerini kılıfına sokarak onun peşinden gitti.

Brianna çaresizce bana bakıyordu. “O ne halt düşünüyor da- ”

İri bir beden büyük bir gümbürtüyle evin duvarına çarpınca Brianna susmak zorunda kaldı.

“Hele ona bir zarar ver, ben de senin bağırsaklarını söküp boğazına dizeyim,” diyordu Jamie Gaelce.

Brianna’ya bir göz atınca cümlenin özetini anlayacak kadar Gaelceye hâkim olduğunu gördüm. Ağzı bir karış açık kalmıştı ama bir şey söyleyemiyordu. Dışarıdan boğuşma sesleri geliyordu, sonunda bir başın kütüğe vurduğunu gösteren bir gümbürtü koptu.

Roger, tehdit konusunda Jamie gibi değildi ama sesi samimi olduğunu gösteriyordu. “Bir kez daha bana el uzatırsan o başını kıçına sokarım, seni lanet olası herif.”

Bir müddet ortalık sessizleşti, sonra uzaklaşan ayak sesleri geldi. Bir dakika sonra Jamie genzinden İskoçlar’a özgü bir ses çıkardı ve o da uzaklaştı.

Brianna iri iri gözlerle bana bakıyordu.

“Testosteron zehirlenmesi,” diyerek omuz silktim.

“Bunun için bir şey yapamaz mısın?” diye sordu. Dudağının bir köşesi seğiriyordu, gülmekten mi yoksa bir histeri başlangıcından mı bilmiyordum. Durumu düşünerek elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Ben babanla ilgilenirim,” dedim. “Ama Roger sana kalmış.”

***

Dağdaki hayat biraz gergindi. Brianna ve Roger birbirlerine karşı tuzağa düşmüş tavşanlar gibi davranıyorlardı. Bir türlü rahat duramayan Jamie, akşam yemeğinde beğenmeyen bakışlarla Roger’a bakıp duruyordu. Takılıp

yere düşen Lizzie, herkesten özür diledi ve bebek de ciyaklamak için tam o anı seçerek oldukça olgun davrandı.

Jamie'nin yeni evle uğraşması tam bir karın ağrısıydı. Fergus ve bazı kiracılar bizim için küçük bir alan ekmişlerdi, bu yıl satacak fazla ürünümüz yoktu ama yiyeceğimiz vardı. Geniş araziyle uğraşma ihtiyacından kurtulan Jamie, boş zamanlarını çekiç ve testereyle geçiriyordu.

Roger elinden geldiğince diğer çiftlik işleriyle uğraşıyordu, fakat sakat ayağı buna engel oluyordu. Birkaç tedavi etme girişimde bulunduysam da bundan kurtulmuştu ama artık bunu daha fazla ertelemeyecektim. Gelişinden birkaç gün sonra hazırlıklarımı yaptım ve ona sabah ilk iş olarak onunla ilgileneceğimi söyledim.

Vakit geldiğinde onu yatırdım ve ayağındaki yırtık sargıyı açtım. Hemen enfeksiyonun çürük kokusu burnuma geldi ama Tanrı'ya şükür, ne kan zehirlenmesinin belirtisi olan kırmızı lekeler ne de kangren belirtisi vardı. Yine de kötüydü.

"Dokunun derinlerinde kronik apse var," dedim, başparmaklarımla eti dürterek. Öbek öbek irini hissedebiliyordum ve biraz sertçe bastırdığımda yarı iyileşmiş yara çatladı ve ayak tabanının kenarından sarı-gri irin akmaya başladı.

Roger yanık teninin altında bembeyaz kesilmişti ve sıkıca karyolaya tutunuyordu ama hiç ses çıkarmıyordu.

"Şanslısın," dedim, hâlâ ayağını bir ileri bir geri oynatıyor, küçük eklemlerini hareket ettiriyordum. "Apseyi kırmışsın ve yürüyerek akmasını sağlamışsın. Elbette yeniden irin dolmuş ama hareket, iltihabın derine inmesini engellemiş ve ayağının hareketini kolaylaştırmış."

"Ah, bu iyi," dedi belirsizce.

"Bree, yardımına ihtiyacım var," diyerek başımı odanın diğer tarafına çevirdim. İki kız orada oturmuş sırayla bebeği kucaklıyor ve yün eğirme makinesinin başına geçiyorlardı.

Lizzie hemen ayağa fırlayarak, "Eğer isterseniz ben gelebilirim," dedi. Roger'ın çilesinde onun da payı olduğunu düşünüp vicdan azabı çektiğinden, çeşitli yollarla ondan özür diliyordu; sürekli ona yiyecek getiriyor, kıyafetlerini onarmak istiyor veya yüzünde bir pişmanlık ifadesiyle onu çileden çıkarıyordu.

Ona gülümsedim. "Evet, yardım edebilirsin. Bebeği al ki Brianna buraya gelsin. Bebeği de dışarı çıkar, biraz hava alsın."

Lizzie şüpheyle dediğimi yapıp Gizmo'yu kollarına aldı ve bebeğe bir şeyler mırıldanarak dışarıya çıktı. Brianna yanıma geldi, dikkatle Roger'a bakıyordu.

"Ben bunu açıp elimden geldiğince temizleyeceğim," dedim, siyah kabuklu uzun yarığı göstererek. "Sonra bu ölü tabakayı debride edip mikroplarını temizleyeceğiz ve iyileşmesi için umut edeceğiz."

"Peki debride etmek ne demek?" diye sordu Roger. Ayağını bırakınca bedeni gevşedi.

"Ölü tabakanın veya kemiğin ameliyatlı veya ameliyatsız alınarak yaranın temizlenmesi," diyerek ayağına dokundum. "Şansına kemik enfeksiyon kapmamış ama tarak kemiklerinin arasındaki birkaç kıkırdak zarar görmüş olabilir. Endişelenme," diyerek bacağına hafifçe vurdum. "Temizleme işi fazla can yakmaz."

"Yakmaz mı?"

"Hayır. Akıtma ve arındırma can yakar." Brianna'ya baktım. "Git ve ellerinden tut lütfen."

Brianna bir-iki saniye tereddüt ettikten sonra, divanın başına geçip ellerini Roger'a uzattı. Roger ellerini tutup gözlerini onunkilere dikti. Yaklaşık bir seneden beri ilk kez birbirlerine dokunuyorlardı.

"Sıkı tut," dedim Roger'a. "Bu en kötü kısım."

Onlara bakmadan hemen işe koyuldum. Neşterle yarı iyileşmiş yarıyı açıp elimden geldiğince irini akıtıp ölü tabakayı aldım. Bacak kaslarındaki titremeyi ve acıdan bedeninin kıvrandığını hissedebiliyordum ama Roger tek bir kelime bile etmiyordu.

Temizleme için su-alkol karışımı içeren şişeyi alırken, "Bir şey ısırmak ister misin, Roger?" diye sordum. "Bu biraz yakabilir."

Roger yanıt vermeden Brianna verdi. "O iyi," dedi doğrudan. "Sen işine devam et, anne."

Yarayı temizlemeye başladığımda Roger hafiften homurdandı ve bacağını sarsarak yana döndü. Ayağını sıkıca tuttum ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde işimi bitirmeye çalıştım. Ayağı bırakıp şişeyi kapattığımda, bakışlarımı onlara çevirdim. Brianna divanda oturuyordu, kollarını onun omuzlarına dolamıştı. Roger yüzünü Brianna'nın kucağına gömmüş kollarını onun beline dolamıştı. Brianna'nın yüzü bembeyaz olmasına rağmen zoraki bir şekilde bana gülümsedi.

“Bitti mi?”

“Kötü kısmı bitti. Şimdi çok az işi kaldı,” diye onlara teminat verdim. Hazırlıklarımı iki gün önceden yapmıştım; yılın bu zamanında pek zorluk çekilmiyordu. Dışarıdaki tütsüleme kulübesine gittim. Ceviz dumanıyla çevrelenmiş geyik eti asılı duruyordu.

Güzel, yeterince dışarıda kalmıştı. Kapının yanındaki küçük fincan tabağını aldım ve eve getirdim.

Eve geldiğimde Brianna yüzünü ekşiterek, “Iıy!” dedi. “Bu da ne? Çürümüş et gibi kokuyor.”

“Öyle zaten.” Kapanla yakalanan tavşandan arta kalanı, bahçenin kenarından almış, ziyaretçileri gelsin diye bekletmiştim.

Brianna hâlâ Roger’ın ellerini tutuyordu. Gülümseyip yerime geçtim ve yaralı ayağı tutarak bıçağıma uzandım.

“Anne! Ne yapıyorsun?”

“Acıtmaz,” dedim ve ayağı hafifçe sıkıp kesiğin bir kısmını açtım. Çürük tavşan etinden küçük beyaz bir kurtçuk alıp ağzı açık yaraya koydum.

Roger’ın gözleri kapalıydı, alnı ter içindeydi. Başını kaldırıp ne yaptığımı görecek kadar gözünü açtığında, “Ne?” dedi. “Ne yapıyorsun?”

“Yaraya kurtçuk koyuyorum,” deyip işime yoğunlaştım. “Tanıdığım yaşlı bir Kızılderili bayandan öğrendim.”

Onlardan şok ve öğürme sesleri yükseliyordu. Ben onları umursamadan ayağı sıkıca tutup işime devam ettim.

Başka bir kesik açıp üç kurtçuk daha koyarken hafifçe kaşlarımı çatıp, “İşe yarıyor,” dedim. “Temizleme işinden daha iyi. Diğer türlü ayağını biraz daha kesip ulaşabildiğim kadarıyla ölü deriyi alacaktım. Bu senin canını çok yakmakla kalmayacak, aynı zamanda muhtemelen seni kötürüm bırakacaktı. Ancak bizim küçük arkadaşlarımız ölü dokuyu yiyecekler ve benim ulaşamadığım yerlere ulaşıp iyi bir iş çıkaracaklar.”

“Bizim kurtçuk arkadaşlarımız,” diye mırıldandı Brianna. “Tanrım, anne!”

“Peki bütün bacağımı yemekten onları ne alıkoyacak?” diye sordu Roger, güya aklını dağıtmaya çalışıyordu. “Onlar… hmm… bacağıma yayılmazlar, değil mi?”

“Ah, hayır,” diye ona güvence verdim neşeyle. “Kurtçuklar üremezler, ayrıca canlı dokuları değil, ölü dokuları yerler. Dönüşebilirlerse küçük

sineklere dönüşüp uçup giderler, dönüşemezlerse besinleri bittiğinde daha fazlasını bulmak için dışarıya çıkarlar.”

Brianna ve Roger’ın yüzü çoktan yeşile dönmüştü. İşimi bitirdiğimde ayağını sargı beziyle sardım ve bacağı okşadım. “İşte oldu,” dedim. “Endişelenme, daha önce de bunu gördüm. Bir savaşçı bana bunun biraz kaşındırdığını ama çok acıtmadığını söyledi.”

Tabağı aldım ve yıkamak için dışarıya çıktım. Kapıda Jamie ile karşılaştım. Yeni evden geliyordu ve kucağında *Ruaidh* vardı.

“İşte büyükanne,” dedi bebeğe, Ruaidh’in başparmağını ağzından çekip tükürüğü kilt eteğine sildi. “Güzel kadın, değil mi?”

“Eh,” diyen Ruaidh, gözlerini şaşı yaparak büyükbabasının gömleğindeki düğmeye odaklanmış, bunu ağzına almaya çalışıyordu.

“Dikkat et, yutmasın,” dedim ve parmak uçlarımda yükselip önce Jamie’yi sonra da bebeği öptüm. “Lizzie nerede?”

“Bir kütüğün üstüne oturmuş ağlıyordu,” dedi. “Ben de delikanlıyı alıp biraz kendi başına kalsın diye yolladım.”

“Ağlıyor muydu? Ne oldu ki?” Jamie’nin yüzü hafiften gölgelenmişti. “Ian için üzülüyor, değil mi?”

Jamie kendi ve kızın acısını bir kenara koyup kolumdan tuttu ve beni yine tepenin yoluna döndürdü. “Gel Sassenach, bugün neler yaptığıma bir bak. Ameliyatlarını yapacağın yerin zeminini yaptım, bir tek geçici çatıya ihtiyacımız var. Sonra uyumak için uygun olur.” Eve doğru bir göz attı. “Şu MacKenzie orada kalabilir diye düşünüyorum, şimdilik…”

“İyi fikir.” Kulübeye ek olarak Brianna ve Lizzie için yapmış olduğu küçük oda olsa bile, durumlar farklıydı. Roger ayağı yüzünden birkaç gün yatmak zorunda kalsa da onu evin ortasında yatıramazdım.

“Onların arası nasıl?” diye sordu Jamie, sözde ilgisizdi.

“Kim? Brianna ve Roger’ı mı soruyorsun?”

“Başka kim olabilir?” diye sordu, ilgisizlik maskesi düşmüştü. “Araları iyi mi?”

“Ah, sanırım öyle. Yine birbirlerine alışıyorlar.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” diyerek eve bir göz attım. “Roger daha şimdi Brianna’nın kucağındaydı.”

38
Yazı mı Tura mı?

Roger yan tarafına döndü ve oturdu. Pencerelerde cam yoktu, gerçi yaz havası güzel geçtiği için buna gerek de yoktu ve muayenehane, yeni evin tam karşısında yokuşa bakıyordu. Boynunu uzatsa kestane ağacı görüşünü engelleyene kadar kulübeye inen yolda Brianna'nın gidişini izleyebildi.

Elbisesinin son parıltısı da yok oldu ve Brianna gözden kayboldu. Bu akşam yanında bebeği getirmemişti. Roger, bunun bir gelişme mi yoksa sorun anlamına mı geldiğini bilmiyordu. Islak bez, viyaklama, yaygara, emzirme ve kusma olmadan rahatlıkla konuşabilmişlerdi. Bu bir lükstü.

Fakat Brianna her zamanki gibi uzun kalmamıştı. Çocuğun varlığının onu çektiğini biliyordu, Brianna adeta bir lastikle ona bağlıydı. Küçük haylaza sinirlenmiyorum, diyordu kendi kendine. Sadece… küçük haylaza kızıyordu. Ancak bu onu sevmediği anlamına gelmiyordu.

Henüz yemek yememişti; ender bulunan bu vakitlerini boşa harcamak istememişti. Brianna'nın ona getirmiş olduğu sepeti açmamıştı, sincap güvecinin ve tereyağlı ekmeğin yoğun kokusunu içine çekti. Sepette bir de elmalı tart vardı, tabii.

Ayağı hâlâ zonkluyordu. Bu yardımsever kurtçukları düşünmemek için çok çaba sarf ediyordu ama yine de iştahı yerindeydi. Hem yiyeceklerin hem de dağ eteğine tırmanan akşam karanlığının tadını çıkararak yemeğini yiyordu.

Fraser, Roger evin bu kısmını seçtiğinde onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Uzaktaki nehir, puslu vadiler ve yıldızlarla bezeli gökyüzüne erişen zirveleriyle dağ manzarası uzanıyordu önünde. Hayatında gördüğü en ıssız, en muhteşem ve en romantik yerdi.

Ve Roger burada tek başınayken, Brianna aşağıda küçük canavarı emziriyordu. Boş sepeti yere bırakıp köşedeki lazımlığa gittikten sonra, yeni ameliyat masasının üzerindeki yatağına döndü. Brianna ona geri dönme sebebini sorduğunda neden bilmiyorum demişti ki?

Şey, çünkü o zaman bilmiyordu. Yarı aç ve ağrılı biçimde lanet olası ormanda dolaşmıştı. Brianna'yı neredeyse bir yıldır görmüyordu - bir yıldır cehenneme gidip gelmişti resmen. Yemeksiz, ateşsiz tam üç gün boyunca taş halkanın oradaki bir kayaya oturmuş, defalarca düşünüp karar vermeye çalışmıştı. Sonunda ayağa kalkmış ve olası seçimin bu olduğuna inanarak

yürümeye başlamıştı.

Zorunluluk mu? Aşk mı? Zorunluluk olmadan aşka nasıl sahip olabilirdi ki?

Sırtını gecenin muhteşem kokusuna ve ılık rüzgârına vererek huzursuzca diğer tarafa döndü. İyileşmeye başlamıştı ve vücudunun bazı kısımları düzenli aktivitelere girmediğinden dolayı bir şekilde rahatsız durumdaydı. Böyle bir şeyi Brianna'ya teklif bile edemezdi. Birincisi, Roger'ın yalnızca bunun için geri geldiğini düşünebilirdi. İkincisi, o lanet olası Koca İskoç domuz bu konuda hiç de şaka yapmamıştı.

Roger artık biliyordu. Geri gelmişti çünkü diğer tarafta yaşayamazdı. Onları terk etmenin vereceği suçluluk veya Brianna'sız öleceği bilgisi… biri veya her ikisi, istediğini seçebilirdi. Nelerden vazgeçtiğini biliyordu ve bu önemli değildi. Burada olmak istiyordu, işte o kadar.

Sırtüstü yattı ve barınağını örten çam tahtalarına baktı. Takırtılar ve sıçramalar, sincapların en yakın ceviz ağacını kullanarak kestirme yol bulduklarını gösteriyordu.

Bunu Brianna'ya nasıl söyleyecekti ve o buna inanacak mıydı? Tanrım, Brianna o kadar gergindi ki Roger'ın ona dokunmasına izin bile vermiyordu. Dudakları hafifçe birbirine değiyor, ellerine dokunuyor, sonra Brianna kaçıyordu. Claire ayağına işkence ederken Brianna'nın ona sarıldığı gün hariç. O zaman Brianna gerçekten onun için oradaydı ve bütün gücüyle ona sarılmıştı. Onu saran kolları hâlâ hissedebiliyordu ve bu anıyla biraz mutlu oldu.

Bunu düşününce merak etmeden de duramadı. Doğru, muayene onun canını yakmıştı ama biraz dişlerini sıkmayla dayanamayacağı bir şey değildi ve savaşlardan tecrübeli olan Claire, bunu kesinlikle bilmeliydi.

Acaba bunu bilerek mi yapmıştı? Zorlama hissi olmadan ona dokunması için Bree'ye fırsat mı yaratmıştı? Aralarındaki çekimin ne kadar güçlü olduğunu hatırlaması için kendisine fırsat mı yaratmıştı? Roger bu sefer yüzüstü yattı ve çenesini bağdaştırdığı kollarına dayayarak dışarıdaki karanlığı seyretmeye başladı.

Eğer Claire bunu tekrar yapmak isterse, diğer ayağını da uzatabilirdi.

***

Claire bir-iki günde bir yanına geliyordu. Ancak Roger konuşmak için hafta sonunu beklemişti. Claire o gün sargıları çıkarmaya gelmişti. Kurtçuklar

muhtemelen işlerini bitirmiş ve yarayı temizlemişti.

“Ah, güzel,” dedi Claire, hekimlere özgü korkunç bir şevkle ayağı dürterek. “Çok güzel öğütmüşler, neredeyse hiç iltihap kalmamış.”

“Harika,” dedi. “Peki gitmişler mi?”

“Kurtçuklar mı? Evet,” diye ona güvence verdi. “Birkaç gün içinde başkalaşım gösterirler. İyi iş çıkarmışlar, değil mi?” Bir tırnağını ayağının kenarını sürtünce kaşındı.

“Sana inanıyorum. Peki yürüyebilir miyim?” Roger ayağını oynattı. Biraz acımıştı ama eskisiyle kıyaslanamazdı.

“Evet. Fakat birkaç gün ayakkabı giyme. Tanrı aşkına, keskin bir şeye de basma.”

Claire kendi kendine mırıldanarak eşyalarını topladı. Mutlu ama yorgun görünüyordu; gözlerinin altı morarmıştı.

“Çocuk hâlâ geceleri ağlıyor mu?” diye sordu Roger.

“Evet, zavallı şey. Buradan onu duyabiliyor musun?”

“Hayır. Sen yorgun görünüyorsun da.”

“Şaşırmadım. Kimse doğru düzgün uyuyamıyor ki özellikle Bree, onu besleyen bir tek o olduğu için tabii.” Esnedi ve gözlerini kırparak başını iki yana salladı. “Jamie arka yatak odasını neredeyse bitirdi. Oda hazır olur olmaz oraya geçmek istiyor. Böylece Bree ve bebeğe oda vermiş olacak. Biz de biraz huzur bulmuş oluruz.”

“İyi fikir. Bree demişken- ”

“Hmm?”

Geri adım atmanın gereği yoktu, doğrudan söylemek en iyisiydi.

“Bak, elimden geldiğince çabalıyorum. Onu seviyorum ve bunu ona da göstermek istiyorum, fakat… o kaçıyor. Geliyor yanıma, konuşuyoruz, her şey harika gidiyor ama ben kolumu beline dolayıp onu öpmek istediğim anda, yaprakları tekmeleyerek odanın karşısına kaçıyor. Ben yanlış bir şey mi yapıyorum?”

Claire o bilindik endişeli altın bakışlarından birini attı; bir şahin gibi doğrudan ve acımasız.

“Sen onun ilkiydin, değil mi? Yani birlikte olduğu ilk kişi.”

Roger yanaklarının kızardığını hissediyordu. “Ben… ah… evet.”

“Evet. Onun bu zamana kadarki seks tecrübesi, bekâretinin alınması - ki bu konuda ne kadar nazik olduğun umurumda değil - ondan iki gün sonra tecavüze uğraması ve sonucunda doğum yapmasından ibaret. Sence bu, sırf sen evlilik haklarını talep edeceksin diye onun senin kollarına atılmasına yardımcı olur mu?”

Sen sordun, diye geçirdi aklından Roger, ve cevabını aldın. Durum yeterince açık. Yanakları cayır cayır yanıyordu. “Ben bunu hiç düşünmemiştim,” diye mırıldandı duvara.

“Elbette, düşünmemen doğal,” diyen Claire’in sesi bitkinlik ve keyiften çatlamıştı. “Sen lanet olası bir erkeksin. Bu nedenle sana anlatıyorum işte.”

Roger derin bir nefes aldı ve gönülsüzce ona baktı. “Bana ne anlatıyorsun?”

“Brianna’nın korktuğunu,” dedi ve onu tartarcasına başını yana eğdi. “Ancak korktuğu sen değilsin.”

“Değil miyim?”

“Hayır,” dedi Claire açıkça. “Senin neden geri geldiğini öğrenmek zorunda olduğunu düşünüyor ama bu kör erkeklerin görebileceği bir şey değil. Korkuyor çünkü kendisinin yapamayacağını…” Bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Roger derin bir nefes alarak, “Anlıyorum,” dedi. “Peki ne yapmamı önerirsin?”

Claire sepetini alıp koluna taktı.

“Bilmiyorum,” diyerek ona bir sarı bakış daha attı, “ama bence dikkatli olmalısın.”

***

Bu huzursuz konuşmadan sonra kendini anca toparlamıştı ki kapıda bir başka ziyaretçi daha belirdi. Jamie Fraser…

“Sana ustura getirdim,” diyen Fraser, ciddiyetle ona bakıyordu. “Biraz da sıcak su.”

Claire birkaç defa cerrahi makasıyla sakallarını biraz kırpmıştı ama o zamanlar bazı nedenlerden ötürü “katil” denilen usturayla tıraş olmaktan sakınacak kadar zayıf hissetmişti kendini.

“Teşekkürler.”

Fraser küçük bir ayna ve bir kalıp sabun da getirmişti. Çok düşünceliydi. Fraser'ın kapıya yaslanıp eleştirel bir gözle onu incelemesinden ziyade onu yalnız bırakmasını isterdi ama bu şartlar altında Roger ondan gitmesini isteyemezdi. Bu sakallardan kurtulacak olması büyük bir rahatlama olacaktı. Sakalları çok fena kaşındırıyordu ve aylardır kendi yüzünü görmemişti.

"İşler iyi gidiyor mu?" Vuruşlar arasında bıçağı durulayarak sohbet etmeye çalışıyordu. "Bu sabah arkada çekiç çaktığını duydum."

"Ah, evet." Fraser'ın gözleri büyük bir ilgiyle onun her hareketini takip ediyordu. "Zemini ve biraz da çatıyı hallettim. Claire ve ben, bu akşam orada uyuruz diye düşünüyorum."

"Ah." Roger boynunu gererek çenesinin kıvrımını halledebilmişti. "Claire bana yeniden yürüyebileceğimi söyledi. Yapabileceğim işleri bana söyler misin?"

Jamie kollarını göğsüne kavuşturarak başını salladı. "Aletlerden anlar mısın?"

"İnşaatla çok uğraşmadım," diye itiraf etti Roger. Okulda yaptığım kuş yuvası sayılmaz, diye düşünüyordu.

"Sabanla uğraşıp bir domuzu yavrulatabileceğini de sanmıyorum?" Fraser'ın gözleri keyiften parlıyordu.

Roger boynundaki son sakal kalıntılarını temizlemek için çenesini kaldırdı. Son birkaç gündür bunları düşünmüştü. On sekizinci yüzyılda bir çiftlikte ne tarih ne de halk şarkıcısı yetenekleri geçerliydi. "Hayır," dedi açıkça ve usturayı bıraktı. "Ne süt sağmasını, ne baca yapmayı, odun kırmayı, atları gütmeyi, ayı vurmayı, geyik temizlemeyi ne de bir kılıçla adam doğramayı biliyorum."

"Hiç mi?" Fraser oldukça şaşkındı.

Roger yüzünü yıkayıp kuruladı ve sonra Fraser'a döndü. "Hayır. Sahip olduğum tek şey güçlü bir sırt. Bu işine yarar mı?"

"Ah, evet. Daha ne isterim, değil mi?" Fraser'ın dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bir küreğin sapıyla bıçak kısmını biliyorsun, değil mi?"

"Fazlasını bilirim."

"O zaman iyi." Fraser kapı kasasından çekildi. "Claire'in bahçesinin bellenmeye ihtiyacı var ve ahırda da koca bir gübre yığını duruyor. Daha sonra sana inek sağmasını da öğretirim."

"Teşekkürler." Usturayı silip çantaya koydu ve diğer malzemeleri de üzerine

yerleştirdi.

Fraser çantayı alarak sıradan bir şekilde, “Claire ve ben Fergus’un yerine gideceğiz,” dedi. “Marsali’ye yardım etsin diye de küçük hizmetçiyi götüreceğiz.”

“Öyle mi? Tadını çıkarın.”

“Öyle umuyoruz.” Fraser kapıda duruyordu. “Brianna burada kalması gerektiğini düşünüyor. Çocuk biraz düzene girdi ve o da yürümekle onun düzenini bozmak istemiyor.”

Roger dik dik adama baktı. Bu yana yatık mavi gözlerde bir şey okumak imkânsızdı. “Ah, öyle mi?” dedi. “Sen de bana onların yalnız olacaklarını söylüyorsun sanırım? Yani onlara göz kulak olmamı.”

Fraser bir kızıl kaşını kaldırdı. “Öylece olacağına eminim.” Fraser boş tası açtı. Küçük metalik bir ses geldi ve kapta kırmızı bir parlaklık oluştu. “Söylediklerimi dikkate alsan iyi olur MacKenzie, benim kızımın bir korkağa ihtiyacı yok.”

Roger daha yanıt veremeden Fraser kaşını indirip ona soğuk mavi bir bakış attı. “Sen sevdiğim bir delikanlıya mal oldun. Bunun için seni seveceğim diye bir şey yok.” Roger’ın ayağına bir göz attı. “Ancak ben de sana bunu fazlasıyla ödettim. Senin sözünle durum eşitlenir veya eşitlenmez.”

Roger şaşkınlıkla başını salladı, sonra konuştu. “Anlaştık.”

Fraser da başını salladı ve geldiği gibi hızla gözden kayboldu. Roger boş kapıya bakakalmıştı.

***

Roger mandalı kaldırdı ve kulübenin kapısını yavaşça itti. Kilitliydi. Bu, Uyuyan Güzel’i bir öpücükle uyandırma fikrine göre oldukça fazlaydı. Kapıya vurmak için bir yumruğunu kaldırdı ama sonra durdu. Aklından geçirdiği yanlış kadın kahramandı. Uyuyan Güzel’in yatağında herhangi bir sese karşı evde yaygarayı koparacak asabi bir cücesi yoktu.

Pencereleri kontrol ederek küçük kulübenin etrafında dolanmaya başladı. Pencereleri yağlı derilerle kapatılmış ev, adeta bir davul gibiydi ve hiçbir yeri görünmüyordu. Bir penceredeki deriyi kaldırabilirdi, fakat en son istediği şey bu şekilde eve girerek onu korkutmaktı.

Bir kez daha yavaş yavaş etrafını dolandı. İçinden bir ses muayenehaneye geri dönmesini ve sabaha kadar orada beklemesini söylüyordu. O zaman

onunla konuşabilirdi. Bu, onu ve bebeği derin uykularından uyandırmaktan daha iyiydi.

Evet, yapılması gereken buydu. Eğer söylerse Claire küçük bebeği de yanlarına alırdı. O zaman onlar da rahatsız edilme korkusu olmadan konuşabilir, birlikte ormanda yürüyebilir ve aralarındaki her şeyi düzeltebilirlerdi. Evet, bu olacaktı.

On dakika sonra evin etrafında iki kere daha dolanmıştı. Şimdi arka taraftaki çimenlikte duruyor, penceredeki belirsiz ışığa bakıyordu.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye mırıldandı kendi kendine. "Lanet olası bir güve mi?"

Tahtaların gıcırtısı, sorusuna cevap vermeyi önledi. Hemen evin diğer tarafına geçti ve beyaz elbiseli birinin aşağı doğru lavaboya gittiğini gördü.

"Brianna?"

Kız korkudan küçük bir çığlık atarak arkasına döndü.

"Benim," dedi Roger ve kızın elini kalbine bastırdığı karartısını gördü.

"Derdin ne senin? Neden böyle sinsi sinsi yanıma geliyorsun?" dedi Brianna öfkeyle.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Brianna cevap vermeden döndü ve yolda ilerlemeye devam etti.

Roger onun peşinden giderek, "Seninle konuşmak istediğimi söyledim," diye yineledi yüksek sesle.

"Ben de lavaboya gitmek istiyorum. Git başımdan." Brianna lavabonun kapısını sertçe kapadı.

Roger yolun biraz gerisinde durdu ve kızın çıkmasını bekledi. Brianna dışarı çıkıp onu görünce adımlarını yavaşlattı ama uzun, ıslak çimenler haricinde Roger'ı geçebilecek başka yolu yoktu.

"O ayakla yürümemelisin," dedi Brianna.

"Ayağım iyi."

"Bence yatağına geri dönmelisin."

"Peki," dedi Roger ve yavaşça yolun ortasına doğru ilerledi. "Nereye?"

"Nereye mi?" Brianna donakaldı ama anlamazlıktan gelmedi.

"Yukarıya mı?" Roger başparmağıyla tepeyi işaret ediyordu. "Yoksa buraya

mı?”

“Ben… ee…”

Dikkatli ol, demişti annesi ve babası da, benim kızımın bir korkağa ihtiyacı yok, demişti. Yazı tura atabilirdi ama şimdi Jamie Fraser’ın tavsiyesine uyacaktı.

“Zorunluluk ve aşk evliliklerini gördüğünü söyledin. Bak, üç günümü o lanet olası taş halkada düşünerek geçirdim. Ve Tanrı biliyor ya düşündüm. Burada kalmayı ve gitmeyi… Ve kaldım.”

“Şimdiye kadar kaldın. Sonsuza kadar burada kalsan nelerden vazgeçeceğini bilemezdin.”

“Biliyorum! Bilmeseydim bile gitmekle nelerden vazgeçeceğimi biliyorum.” Kızın omzunu tuttu. Brianna sıcacıktı.

“Ardımda benim olabilecek bir çocuğu… benim olan çocuğu bıraktığım düşüncesiyle gidip tek başıma orada yaşayamazdım.” Sesini biraz alçalttı. “Sensiz gidip yaşayamazdım.”

Brianna duraksadı ve onun elinden kurtulmaya çalışarak geriledi. “Babam… babalarım…”

“Bak, ben senin o lanet olası babaların gibi değilim! En azından beni kendi günahlarımla değerlendir!”

“Senin hiç günahın yok,” dedi Brianna boğulurmuş gibi bir sesle.

“Hayır ve senin de günahın yok.”

Brianna ona bakınca Roger kızın yana yatık koyu renkli gözlerindeki parıltıyı görebildi. “Eğer ben yapmasaydım- ” diye başladı Brianna.

Roger sert bir şekilde, “Ve ben de yapmasaydım,” diye araya girdi. “Kes şunu artık, tamam mı? Senin ya da benim yapmış olduklarımız önemli değil. Sana babaların gibi olmadığımı söyledim ve bunda ciddiyim de. Fakat ikisi de karşımızda ve sen onları benden daha iyi tanıyorsun. Frank Randall seni kendi çocuğu gibi sevmedi mi? Senin başka bir adamdan olduğunu bile bile ki bu senden nefret etmesi için iyi bir sebepti, seni bağrına basmadı mı?”

Roger kızın diğer omzunu da tuttu ve hafifçe onu sarstı.

“Şu kızıl piç kurusu anneni kendi hayatından da öte sevmedi mi? Seni kurtarmak için bu aşkı feda edecek kadar seni sevmedi mi?”

Brianna küçük, kısık bir ses çıkarınca Roger’ın canı yandı ama yine de onu bırakmadı.

“Eğer bunlara inanıyorsan,” dedi alçak sesle, “o zaman Tanrı huzurunda bana da inan. Onlar gibi biri olduğum için ve tüm kutsal saydıklarımın üzerine seni gerçekten sevdiğim için.”

Brianna başını yavaşça kaldırdı. Ilık nefesi, Roger’ın yüzüne değiyordu.

Roger usulca, “Zamanımız var,” dedi ve onunla şimdi, bu karanlıkta konuşmanın ne kadar önemli olduğunu anladı aniden. Kızın elini tuttu ve kendi göğsüne bastırdı.

“Hissediyor musun? Kalp atışlarımı hissediyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Brianna ve birleşmiş elleri kendi göğsüne bastırdı.

“Bu bizim hayatımız,” dedi Roger. “Birimizden biri veya ikimiz için de sona erene kadar bu bizim hayatımız. Şimdi, korktuğun için bundan vaz mı geçeceksin Brianna?”

“Hayır,” diyen sesi boğuk ama kelimeleri netti, “vazgeçmeyeceğim.”

Evden tiz bir ağlama sesi geldi. Roger şaşkınlıkla avucuna bir sıcaklığın yayıldığını hissedebiliyordu.

Brianna, “Gitmeliyim,” diyerek geri çekildi ve iki adım attıktan sonra döndü. “İçeri gel,” dedi ve koşmaya başladı.

***

Roger kapıya ulaştığında Brianna çoktan bebeği beşiğinden almıştı. Yorganların geriye çekilmiş olması ve yataktaki çukur onun yatakta yatmış olduğunu gösteriyordu. Brianna ne yaptığını bilir bir ifadeyle onun yanından geçip yatağa uzandı.

“Geceleri bebeği çoğunlukla yatakta emziriyorum. Yanımdayken daha çok uyuyor.”

Roger tamam dercesine mırıldandı ve alçak emzirme koltuğunu ateşin önüne çekti. Oda oldukça sıcaktı ve havada yemek, kullanılmış çocuk bezi ve… Brianna’nın kokusu hâkimdi. Kızın kokusu bugünlerde biraz farklıydı; yabani otların kokusuna hafif, tatlı bir koku karışmıştı. Süt olmalı, diye düşündü Roger.

Brianna’nın başı eğikti, bağlanmamış saçları, adeta bir kıvılcım şelalesi gibi omuzlarından dökülüyordu. Geceliğinin önü beline kadar açıktı ve bir göğsünün dolgun yuvarlak kıvrımı açıktaydı ve bebeğin başından yalnızca bir meme ucu belli belirsiz görünüyordu. Bu arada hafif hafif emme sesleri de

geliyordu.

Brianna sanki Roger'ın ona baktığını hissetmişçesine başını kaldırdı. Roger bebeği rahatsız etmek istemeyerek usulca, "Affedersin," dedi. "Bakmıyormuş gibi yapamam."

Roger onun utanıp utanmadığından emin değildi. Ateş, kızın yüzüne ve göğsüne kırmızılık yayıyordu. Ancak Brianna sanki utanmışçasına yere bakıyordu. "Devam et," dedi. "Bakmaya değer fazla bir şey yok." Roger tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diyen Brianna'nın kısık sesi şaşkınlık yüklüydü.

"Burada oturup sana öylece bakmam adil olmaz, değil mi? Bakmaya değer şeyler şöyle dursun ama…" Pantolonunun bağacığındaki düğüme kaşlarını çatarken sustu, "ama en azından kendini sergide hissetmeyeceğini sanıyorum."

"Ah." Roger başını kaldırmadı ama kızı gülümsettiğini düşündü. Gömleğini çıkarmıştı; ateşin sıcaklığını çıplak sırtında hissedebiliyordu. Korkunç bir şekilde ne yaptığını bilerek ayağa kalktı ve pantolonunu yarıya kadar indirdikten sonra durdu.

"Bu bir striptiz mi?" Brianna'nın dudağı, yüksek sesle kahkaha atıp bebeği sarsmamaya çalışırken titriyordu.

"Sırtımı dönüp dönmemeye karar veremedim de." Sustu. "Bir tercihin var mı?"

"Sırtını dön," dedi Brianna yumuşak bir sesle. "Şimdilik."

Roger dediğini yaptı ve ateşin içine düşmeden pantolonunu çıkarabildi.

"Öyle kal biraz," dedi Brianna. "Lütfen. Sana bakmak istiyorum."

Roger doğruldu ve ateşe bakarak öylece durdu. Isı bedeninde oynaşıyordu, sıcaklık rahatsız ediciydi. Aniden Rahip Alexandre aklına gelince bir adım geriledi. Tanrım, neden şimdi bunu düşünmüştü ki?

"Sırtında izler var, Roger," dedi Brianna, sesi daha da yumuşak çıkıyordu. "Kim canını yaktı?"

"Kızılderililer. Önemli değil. Artık değil." Roger ne saçlarını bağlamış ne de kesmişti. Omuzlarının üzerinden dökülen saçları çıplak sırtını gıdıklıyordu. Roger, kızın bakışlarının sırtında, kalçalarında ve baldırlarında gezindiğini hayal edebiliyordu.

“Şimdi önüme döneceğim. Tamam mı?”

“Şaşırmayacağım, merak etme,” diye ona güvence verdi Brianna. “Resimler görmüştüm.”

Brianna istediğinde babası gibi duygularını saklayabiliyordu. Roger bu yumuşak, geniş ağızdan veya yana yatık gözlerden hiçbir şey okuyamıyordu. Brianna şaşkın, korkmuş veya keyifli miydi? Neden bunlardan birini hissetmek zorundaydı ki? Brianna zaten şu an baktığı her şeye dokunmuş, Roger’ın ellerinde kendini kaybetmiş ve tereddütsüz ona kendini bıraktığı için içtenlikle onu okşamıştı.

Fakat bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi Roger ilk kez ışıkta onun önünde çırılçıplak duruyordu ve Brianna da kucağında bebeğiyle onu izliyordu. Evlendikleri geceden beri kim daha çok değişmişti?

Başını yana eğen Brianna, dikkatlice ona baktı ve gülümsedi. Göz gözeydiler. Brianna doğrulup çocuğu rahatça diğer göğsüne aldı. Geceliğinin yakası ve diğer göğsü açıktaydı.

Roger daha fazla orada duramayacaktı, ateş poposunu yakıyordu. Yine şöminenin yanına geçip oturdu ve onu seyretmeye başladı.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu Roger, hem gittikçe ağırlaşacak gibi görünen sessizliği kırma ihtiyacı hem de derin bir merak duygusuyla.

Brianna usulca, “İyi,” diye yanıt verdi, başı öndeydi. “İçinden bir şeyler çekiliyormuş gibi. Biraz gıdıklıyor. Bebek emmeye başladığında bir şey oluyor ve sanki içindeki her şey ona doğru akıyor gibi.”

“Yani… için boşalıyormuş gibi değil mi? Ben bir şekilde bütün varlığım alınıyormuş gibi hissettirdiğini düşünüyordum.”

“Ah, hayır, hiç öyle değil. Kendin bak.” Brianna bir parmağını bebeğin ağzına bastırdı ve yumuşak bir *cok* sesiyle dudağı memeden çekildi. Bir an küçük bedeni göğsünden uzaklaştırınca, Roger meme ucunun gerginleştiğini, sütün fışkırdığını gördü. Brianna bebek ağlamaya başlamadan önce çocuğu yine emzirmeye başladı, fakat Roger göğsüne fışkıran küçük sıcak damlalarının anında soğuduğunu hissedebilmişti.

“Tanrım,” dedi, biraz şaşkındı. “Ben bunun böyle olduğunu bilmiyordum! Bir su tabancası gibi.”

“Ben de bilmiyordum.” Brianna eliyle bebeğin minik başını kavrayarak yine gülümsedi. Sonra gülümsemesi kayboldu. “Başıma gelmeden önce hayal bile edemediğim şeyler varmış.”

“Bree.” Roger ona dokunma ihtiyacıyla kızın önüne geçti, çıplak olduğunu unutmuştu. “Bree, korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Benden korkmanı istemiyorum… ama Bree, seni öyle çok istiyorum ki.”

Elini kızın dizine koydu. Bir müddet sonra kızın diğer serbest eli, adeta yere konan bir kuş gibi onun elinin üzerindeydi.

“Ben de seni istiyorum,” diye fısıldadı. Bir süre sessizce oturdular. Roger fazla ileri gitmemesi, onu korkutmaması haricinde ne yapacağını bilmiyordu.

Küçük emme sesleri azalmıştı ve annesinin kollarındaki bebek gevşemiş, ağırlaşmıştı.

“Uyuyakaldı,” diye fısıldadı Brianna ve adeta nitrogliserin şişesini tutuyormuş gibi dikkatlice hareket ederek yataktan kalktı.

Brianna belki de bebeği beşiğe yatırma niyetindeydi ama Roger içgüdüsel bir hareketle kollarını kaldırdı. Brianna bir an tereddüt ettiyse de çocuğu onun kollarına bıraktı. Geceliğinin açık yakasından belli belirsiz görünen göğüsleri dolgun ve ağırdı. Roger, kızın bedeni ona değdiğinde onun yoğun misk kokusunu alabilmişti.

Bebek şaşırtıcı derecede ağırdı ve sıcaktı, hatta kendi bedeninden bile daha sıcaktı.

Roger bebeği dikkatle kucakladı, küçük kıvrımlı kalçaları avucuna uyumluydu. Bebek hiç de saçsız değildi; başı olduğu gibi kızıl-sarı renkli tüylerle kaplıydı. Küçük kulakları neredeyse şeffaftı. Görebildiği bir kulağı kırmızı renkteydi ve annesinin koluna bastırılmış olduğu için ucu kıvrılmıştı.

“Bakmakla anlayamazsın.” Brianna’nın sesi, onu derin düşüncelerinden çekip çıkardı. “Ben denedim.” Brianna odanın karşı tarafında, büfenin bir çekmecesini açmıştı. Roger, kızın yüzündekinin pişmanlık olabileceğini düşündü ama gölgeler bunu anlaşılmaz kılıyordu.

“Benim baktığım o değildi.” Roger bebeği dikkatle kucağına yatırdı. “Sadece oğluma ilk kez doğru düzgün bakıyorum.” Söylediği kelimeler kulağına tuhaf gelmişti, fakat Brianna az da olsa rahatlamıştı.

“Peki, her şeyiyle karşında işte.” Brianna’nın sesinde Roger’ın içini gıdıklayan, bebeğe daha da yakından bakmasını sağlayan küçük bir gurur tınısı vardı. Bebeğin küçük yumrukları adeta bir salyangoz kabuğu gibi sıkıca kapalıydı. Roger bir elini tuttu ve başparmağıyla kibarca okşadı. Sonra küçük el, işaret parmağının ucu küçük avuca sığacak kadar açıldı. Bebek şaşırtıcı bir güçle yine yumruğunu sıktı.

Roger odanın karşı tarafından bir hışırtının geldiğini duyunca, Brianna'nın saçlarını taradığını fark etti. Saçlarını tararken onu izlemeyi isterdi ama bakışlarını bebekten alamayacak kadar büyülenmişti.

Bebeğin ayakları bir kurbağanınki gibiydi; parmak kısmı geniş, taban kısmı dardı. Roger parmağının ucuyla bir ayağı okşadı ve küçük parmaklar açılınca gülümsedi. En azından perdeli değillerdi.

Benim oğlum, diye düşündü. Bu düşüncenin ona ne hissettirdiğinden emin değildi. Bu fikre alışması biraz zaman alacaktı.

Ancak alışabilirim, diye geçirdi aklından. O yalnızca Brianna'nın çocuğu değil, kendi kanından canındandı. Bu düşünce bile ona yabancıydı. Bunu zihninden çıkarmaya çalıştı ama sürekli zihnindeydi. Karanlıkta eşleşme, acı ve zevkin tatlı karışımı - o gecenin ortasında bunu başlatmıştı?

Niyeti bu değildi… ama öyle olmasını umuyordu.

Bebeğin üzerinde ince beyaz kumaştan yapılmış uzun bir şey vardı. Bunu kaldırınca ağırlaşmış çocuk bezini ve hemen onun üstündeki koca göbeği gördü. Büyük bir merakla bir parmağını bezin kenarına soktu ve aşağıya çekti.

"Sana her şeyiyle karşında olduğunu söylemiştim." Brianna şimdi onun yanında duruyordu.

"Evet, karşımda," dedi Roger şüpheyle. "Fakat biraz… küçük değil mi?"

Brianna kahkaha attı.

"O da büyüyecek," diye ona güvence verdi. "Henüz ona pek ihtiyacı yok."

Kendi yumuşak penisi, bu hatırlatmayla hafiften seğirmişti.

"Onu alayım mı?" Brianna bebek için uzandıysa da Roger başını iki yana salladı ve çocuğu bırakmadı.

"Daha değil." Bebek süt ve biraz da ekşi ekşi kokuyordu. Roger'ın daha önceden hiç karşılaşmadığı başka bir koku da vardı.

"Annem ona bebek kokusu der." Brianna yüzünde belirsiz gülümsemeyle yatağa oturdu. "Bunun doğal savunma yöntemi olduğunu söylüyor. Bebekler bunlardan birini ailesi onları öldürmesin diye kullanırmış."

"Onu öldürmek mi? Ama o tatlı küçük bir delikanlı," diye itiraz etti Roger.

Brianna alay edercesine bir kaşını kaldırdı. "Bu küçük şeytanla son bir ayını geçiren sen değilsin. Bu gece, üç hafta içinde sancılanmadığı ilk gecesi. Eğer benim olmasaydı onu dağ eteğine bırakmıştım."

Eğer benim olmasaydı. Bu tam annelik bilinci, diye düşündü Roger. Brianna her zaman bunun bilincindeydi. Roger bir an onu kıskandı.

Bebek kımıldadı ve babasının boynuna doğru hafiften mırıldanmaya başladı. O hareket etmeden önce Brianna hemen ayağa kalktı ve çocuğu kollarının arasına alıp sırtını sıvazlamaya başladı. Bebek hafiften geğirince bir kez daha uykuya daldı.

Brianna bebeği dikkatlice yüzüstü beşiğine yatırdı. Roger, Brianna'nın arkasından vuran ateşin ışığıyla geceliğinin sakladığı vücudunun hatlarını görebiliyordu. Brianna arkasına döndüğünde Roger hazırdı.

"Senin de bildiğin gibi geri dönebilirdin. O zaman vaktin vardı." Roger gözlerini kızın gözlerine dikmişti. "Şimdi bunu sorma sırası bende. Beni neden bekledin? Sevgiden mi, yoksa zorunluluktan mı?"

"Her ikisi de," dedi Brianna, gözleri neredeyse siyah renkteydi. "Ya da hiçbiri. Ben… sadece sensiz dönmek istemedim."

Roger içindeki son küçük şüphenin eridiğini hissederek derin bir nefes aldı. "O zaman sen de biliyorsun."

"Evet." Brianna omuzlarını kaldırdı, sonra düşmelerine izin verdi. Önü açık geceliği yere düşünce tıpkı Roger gibi o da çıplak kaldı. Teni tamamen kırmızıydı; Brianna altın, kehribar, fildişi ve tarçın rengindeydi. Roger büyük bir özlemle onu istiyordu.

"Bütün kutsal saydıklarının üzerine beni sevdiğini söyledin," diye fısıldadı Brianna. "Bu kutsal saydıkların nedir, Roger?"

Roger ayağa kalktı ve kibarca ve büyük bir dikkatle onu kendine çekti. Onu kalbine bastırdı ve *Gloriana*'nın küf kokulu ambarıyla süt ve gübre kokan bakımsız kadını hatırladı. Yangını, davulu, kanı ve aşkın gücünden korktuğu için kendini feda eden babasının adıyla vaftiz edilen bir yetimi…

"Sen," dedi saçlarına karşı. "Bebeğimiz. Biz. Bunların haricinde başka bir şey olabilir mi?"

39
Ev Keyfi

Ağustos 1770

Huzurlu bir sabahtı. Bebek bütün gece uyumuş olduğu için övgü almıştı. İki tavuk itaatkâr bir şekilde yumurtalarını etrafa dağıtmaktansa kümeslerinde yapmışlardı. Bu nedenle kahvaltı için yumurta pişireceğim diye böğürtlen çalılıklarının altını aramama gerek kalmamıştı.

Kâsesinde adeta kar gibi bembeyaz bir yığın halinde kabarmış olan ekmek, Lizzie tarafından somunlara bölünmüş ve yeni Alman fırınının işbirliğiyle çok iyi pişmişti, öyle ki ev mis gibi ekmek kokuyordu. Sac ızgarada güzelce kızaran baharatlı jambon ve hindi etinin kokusu açık pencereden süzülen sabahın ıslak çim ve çiçek kokusuna karışıyordu.

Bunların hepsi evdeki huzura yardımcı olmuştu, fakat genel mutluluk havası sabahki olaylardan ziyade önceki geceye bağlıydı.

Ayla bezenmiş muhteşem bir geceydi. Jamie mumu söndürmüş, kapının sürgüsünü çekmişti ama kollarını kapıya dayamış, öylece aşağıdaki vadiye bakıyordu.

“Ne var?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi yumuşak bir sesle. “Gel de gör.”

Her şey adeta havada süzülüyor, ürkütücü havanın verdiği derinlikten mahrum kalmış gibi görünüyordu. Çok uzaklarda akan şelale donmuş, havada asılı kalmış gibiydi. Ancak rüzgâr bize doğru esiyordu ve akan suyun belirsiz şırıltısını duyabiliyordum.

Gece havası çimen ve su kokuyordu. Çamların esintisi dağ tepelerinden aşağıya ulaşıyordu. İç gömleğimin içinde titreyince ısınmak için Jamie’ye yanaştım. Gömleği neredeyse beline kadar açıktı. Aralıktan elimi sokup yuvarlak sıcak kalçasını okşadım. Elimin altındaki kaslar gerildi, sonra Jamie benden yana dönünce gevşedi.

Jamie benden uzaklaşmamış, gömleğini çıkarmak için yalnızca bir adım gerilemişti. Verandada çıplak halde dururken, bana elini uzattı. Bedeni ay ışığının gümüş rengine boyanmış, geceden soyutlanmıştı adeta. Avlunun

sonundaki böğürtlen ağacının dalları gibi onun da uzun ayak parmaklarından uçuşan saç tellerine kadar bedeninin her kısmını rahatlıkla görebiliyordum. Ancak o da diğerleri gibi ölçüsüzdü; dokunma mesafesinde veya iki metre ötede olabilirdi.

İç gömleğimi omuzlarımdan kaydırıp yere düşmesine izin verdim ve Jamie'nin elini tuttum. Tek kelime etmeden çimenlere süzülüp bacaklarımız nemli, tenimiz üşümüş halde ormana girmiş, sonra birbirimizin sıcaklığına dönüp tepenin ötesindeki boş havaya bırakmıştık kendimizi.

Ay battıktan sonra zifiri karanlıkta her yanımız yapraklara bulanmış, böcekler tarafından ısırılmış ve soğuktan kaskatı olmuş bir halde uyanmıştık uykumuzdan. Kahkaha atmaktan tek kelime bile edememiştik, yalnızca sarhoşlar gibi sallanıp, dallara ve taşlara takılarak eve doğru gitmiş ve şafak sökmeden bir saat kadar uyumuştuk.

Şimdi ise onun omzuna yaslanıp bir kâse yulaf ezmesini önüne koydum ve saçında kalan bir meşe yaprağını aldım. Yaprağı kâsesinin yanına koydum.

Jamie gözlerinde gizli bir gülümsemeyle benden yana dönüp elimi tuttu ve hafifçe öptü. Sonra elimi bıraktı ve yemeğini yemeye başladı. Ensesine dokununca bir gülümsemenin dudaklarına yayıldığını gördüm.

Ben de gülümseyerek bakışlarımı kaldırdığımda Brianna'nın bizi izliyor olduğunu gördüm. Dudağının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı ve gözleri anladığını belirtircesine sıcacıktı. Sonra bakışlarını Roger'a yöneltti. Roger da dalgın dalgın kendi yulaf ezmesini kaşıklıyor, Brianna'ya bakıyordu.

Bu ev keyfi resmi, gür sesli Clarence'ın bir ziyaretçinin geldiğini bildirmesiyle bozuldu. Kimin geldiğine bakmak için hemen giden Rollo'yu özlüyordum ama en azından Clarence ziyaretçilerin üzerine atlayıp onları yere düşürmüyor veya avluda kovalamıyordu.

Ziyaretçi bir davet bildirisini getiren Duncan Innes idi.

"Teyzeniz bu sonbaharda Helicon Dağı'nda gerçekleşecek olan Buluşma'ya gelmenizi rica etti."

Jamie yumurta tabağını Duncan'ın önüne itti.

"Ben bunu hiç düşünmemiştim," dedi, kaşlarını hafifçe çatarak. "Yapılması gereken bir sürü iş var ve kar yağmadan buranın çatısını bitirmek zorundayım." Çenesiyle soğuk havalardan geçici olarak bizi koruyan yukarıdaki dal ve çıta yığınlarını gösterdi.

"Aşağı taraftan, Baltimore'dan bir rahip de gelecek," diyen Duncan, Roger

ve Brianna'ya bakmamaya özen gösteriyordu. "Bayan Jo belki bebeğin vaftiz edilmesini isterseniz diye düşündü."

Jamie dalgın bir ifadeyle dudaklarını büzüp arkasına yaslanarak, "Evet, bu iyi bir fikir," dedi. "Belki o zaman geliriz, Duncan."

"Bu harika, teyzen çok sevinecek." Duncan'ın boğazına bir şey takılmış gibi görünüyordu çünkü yüzü gittikçe kızarıyordu. Jamie gözlerini kısıp ona baktı ve elma şarabı sürahisini ona doğru itti.

"Boğazına bir şey mi takıldı, adamım?"

"Şey… hayır." Şimdi herkes yemeği bırakmış, Duncan'ın yüzündeki renk değişimine hayran hayran bakıyordu. Konuşmasına güçlükle devam ettiği sırada yüzünün rengi mora dönmüştü.

"Ben… şey… eğer senin rızan olursa, *an fhearr* Mac Dubh, Bayan Jocasta'nın… şeyle evlenmesine…"

"Kimle?" diye sordu Jamie, dudağının köşesi seğiriyordu. "Koloni valisiyle mi?"

"Benimle!" Duncan elma şarabı kupasını kaptı ve yüzünü büyük bir rahatlıkla kupaya gömdü.

Jamie kahkaha bastı. Gerçi bu Duncan'ın utancına bir teselli değildi.

"Benim rızam mı? Teyzemin yaşını bilmiyor musun, Duncan?"

Duncan artık biraz daha rahat nefes almasına rağmen, yanaklarındaki mor renk henüz geçmemişti.

"Oldukça uygun olduğunu düşünüyorum," dedi biraz sertçe. "Onun en yakın akrabasının sen olduğunu düşününce…" Yutkundu ve biraz doğruldu. "Ee… senin olanları almam bana doğru gelmedi, Mac Dubh."

Jamie gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Teyzemin mülkünde bir hak iddia etmiyorum, Duncan ve o bu teklifi yaptığında da kabul etmedim. Buluşma'da mı evleneceksiniz? O zaman teyzeme geleceğimizi ve düğünde dans edeceğimizi söyle."

40
Jeremiah

Ekim 1770

Roger, Claire ve Fergus'la birlikte at arabasının yanında at sürüyordu. Torununun bulunduğu aracı sürme konusunda Brianna'ya güvenmeyen Jamie, onu sürmek için ısrar etmişti. Lizzie ve Marsali aracın arka kısmında, Brianna ise babasının yanında oturuyordu.

Roger, onların yanına geldiğinden beri devam eden tartışmayı duyabiliyordu. "Tabii ki John," diyordu Brianna, kaşlarını çatarak şalının altında hareket eden oğluna bakıyordu. "Fakat onun ilk ismi olması konusunda şüpheliyim. İlk ismi Ian mı olsa? Gaelcede 'John' demek ve ona bu ismi vermeyi de çok isterim ama Ian enişte ve Genç Ian'la karıştırılır mı ki?"

"İkisi de burada olmadığına göre bunun sıkıntı yaratacağını sanmıyorum," diye araya girdi Marsali ve üvey babasına baktı. "Bebeğe babamın isimlerinden birini vermek istediğini söylememiş miydin?"

"Evet ama hangisi?" Brianna, Marsali ile konuşmak için arkasına dönmüştü. "James olmaz, bu çok kafa karıştırır. Malcolm'ı da sevdiğim pek söylenemez. Zaten MacKenzie adını taşıyor- " Roger'ın gözlerine baktı ve gülümsedi.

"Jeremiah'ya ne dersin?"

"John Jeremiah Alexander Fraser MacKenzie…" Marsali deneme amaçlı ismi söylerken kaşlarını çattı.

Claire, "Ben Jeremiah'yı tercih ederim," diye lafa karıştı. "Senin isimlerinden biri değil mi Roger?" Ona gülümsedi ve Brianna ile konuşmak için iyice arabaya yanaştı.

"Ayrıca Jeremiah kulağa çok resmi geliyorsa, Jemmy de diyebilirsin," dedi. "Yoksa böyle de Jamie'ye mi çok benzedi?"

Roger, annesinin ona Jemmy diye seslenmiş olduğu başka bir çocuğu hatırlayınca birden ürperdi. Babasının gözleri Roger'ınkiler gibi yeşil ve saçları sarı olan bir çocuğu…

Brianna yaygara koparan bebeği bakması için Lizzie'ye verip çantasında

temiz bez ararken, Roger hiçbir şey demedi. Sonra atını dürttü ve Claire'in kısrağına yanaştı.

"Bir şey hatırladın mı?" dedi alçak sesle. "Brianna ile birlikte ilk kez yanıma geldiğinde önce benim soyağacımı araştırmıştın."

"Evet," diyen Claire bir kaşını kaldırmıştı.

"Uzun zaman oldu ve sen de bunu fark etmemiş olabilirsin…" Roger duraksadı ama bunu öğrenmek zorundaydı. "Soyağacımda yer değişiminin yapıldığı zamanı göstermiştin. Hani Dougal'dan olan Geillie Duncan'ın çocuğu, ölen başka bir çocuğun yerine evlatlık verilmişti."

"William Buccleig MacKenzie," dedi hemen ve şaşkın bakışlarla ona gülümsedi. "O soyağacını çok inceledim. Muhtemelen üzerindeki her ismi sana söyleyebilirim."

Huzursuzluğu gittikçe artan Roger, derin bir nefes aldı. "Yapabilir misin? Benim merak ettiğim şey… bebeği evlat edinen kadını, altı nesil önceki büyük büyükannemin adını biliyor musun? William Buccleigh haricinde soyağacımda onun adı yoktu."

Claire bunu düşünürken yumuşak kirpikleri altın rengi gözlerini kapatmış, dudaklarını büzmüştü. "Evet," dedi sonunda ve ona baktı. "Morag. Adı Morag Gunn. Ne oldu ki?"

Roger başını iki yana salladı, cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı. Brianna'ya bir göz attı (kolları arasındaki bebek yarı çıplaktı, kirli bez hemen onun yanındaydı) ve Jemmy adlı küçük çocuğun pürüzsüz ıslak tenini ve ıslak bezini hatırladı.

"Ve oğullarının adı Jeremiah'dı," dedi Roger sonunda, öyle kısık sesle söylemişti ki Claire bunu duymak için eğilmek zorunda kalmıştı.

"Evet." Dikkatle onu izleyen Claire, önlerinde kıvrılarak aşağıya doğru inen ve karaçamların arasında kaybolan yola çevirdi başını.

"Geilie'ye sordum," dedi Claire birden. "Ona nedenini sordum. Neden bunu yaptığımızı."

"Peki o ne cevap verdi?" Roger bileğindeki sineğe bakıyordu, aslında onun farkında bile değildi.

"Olayları değiştirme amacıyla," diyen Claire ona gülümsüyordu. "Bu bir cevap mı değil mi bilmiyorum."

41
Toplantı

Gördüğüm son Toplantı yaklaşık otuz yıl önceydi; Leoch'ta MacKenzie klanının yemin verme toplantısı. Colum MacKenzie artık ölüydü. Kardeşi Dougal ve diğer bütün klan da öyleydi. Leoch bir harabeydi ve İskoçya'da artık klan toplantısı yoktu.

Ancak burada tartanlar, gaydalar ve bu yabancı dağları sahiplenip gurur ateşiyle yanan bir avuç Kuzey İskoçyalı vardı. MacNeill ve Campbellar, Buchanan ve Lindseyler, MacLeodlar ve MacDonaldlar… Aileler, köleler, hizmetkârlar, sözleşmeli işçiler ve toprak beyleri…

Jamie'yi bulma umuduyla heyecan ve telaş içindeki düzinelerce gruba baktım ama dağınık kalabalığın arasından uzun boylu, yaylana yaylana yürüyen tanıdık birini gördüm.

"Myers! Bay Myers!"

John Quincy Myers beni fark etti ve gülen gözlerle bizim gruba geldi.

"Bayan Claire!" diye bağırdı ve eskimiş şapkasını çıkarıp her zamanki kibarlığıyla selam verdi. "Sizi gördüğüme çok sevindim."

Gülümseyerek, "Hislerimiz karşılıklı," diye güvence verdim ona. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Ah, gelmek için çoğunlukla Toplantı zamanlarını hesaplarım," diyerek doğruldu ve gülümsedi. "Tabii zamanında dağlardan aşağıya inebilirsem. Postlarımı satmak için güzel yerler oraları. Şu şeylerden kurtulmak demişken…" Büyük deri kesesini karıştırmaya başlamıştı.

"Buradan uzaklarda mıydınız, Bay Myers?"

"Ah, aslında evet, Bayan Claire. Mohawk Nehri'nin üst kısmında Upper Castle denilen yerdeydim."

"Mohawk mı?" Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı.

"Hı-hı." Kesesinden bir şey çıkarıp dikkatle ona baktı ve çıkardığı şeyi geri koyup yine keseyi karıştırdı. "Güneydeki bir Mohawk köyünde mola vermek için durup tanıdık bir yüze rastlayınca ne kadar şaşırdım, bilemezsiniz."

"Ian! Ian'ı mı gördünüz? O iyi mi?" Heyecanımdan onun koluna yapışmıştım.

“Evet, oldukça iyi görünüyordu ama onu Kızılderili bir savaşçı gibi görmenin beni oldukça şaşırttığını söyleyebilirim. Teni öyle yanmıştı ki eğer adımı söylemeseydi onu tanıyamazdım.”

Bay Myers sonunda aradığını buldu ve ağaçkakan tüyüyle düğümlenmiş, ince deriye sarılı küçük bir paketi bana verdi.

“Size ve saygıdeğer eşinize vermem için bunu bana verdi,” diyerek kibarca gülümsedi. “Bunu hemen okumak isteyeceğinizi sanıyorum. Sizinle daha sonra yine görüşürüz Bayan Claire.” Resmi bir şekilde reverans yapıp gördüğü her kişiye selam vererek uzaklaştı.

Bunu Jamie gelmeden okuyamazdım. Şansıma birkaç dakika sonra yanıma geldi. Mektup bir kitabın yırtılmış boş sayfasına yazılmış görünüyordu. Mürekkebi, açık kahverengindeki mazı bitkisindendi ama yazılar yeterince okunaklıydı. *Ian salutat avunculus Jacobs*, diye başlıyordu mektup. Jamie’nin yüzünde bir gülümseme belirmişti.

Ave![16] *Latinceyi bu kadarcık hatırladıktan sonra, çok daha iyi anımsadığım İngilizceye geçiyorum. Ben iyiyim, dayı ve mutluyum. Buna inanmanı istiyorum. Mohawk törenine göre evlendim ve karımın evinde yaşıyorum. Oymacılıkta iyi olan Emily’yi hatırlarsın. Rollo’nun bir sürü yavrusu oldu. Köy küçük yavru kurtlarla dolu. Üreme konusunda aynı şekilde verimli olmayı beklemiyorum ama anneme, çok torunu olmadığı için bir tanesinin daha yolda olduğunu yazmanı umuyorum. Doğum ilkbaharda olacak; bebek doğduğunda elimden geldiğince hızlı bir şekilde size haber yollarım. Bu arada Lallybroch, River Run ve Fraser Tepesi’ndeki herkese benden bahsedersen sevinirim. Ben hepinizi büyük bir şefkatle hatırlıyordum ve yaşadığım sürece hatırlayacağım. Claire Yenge, Kuzen Brianna ve en çok da sana sevgilerle.*

Sevgili yeğenin, Ian Murray. Vale, avunculus[17].

17(Lat.) Elveda, dayı.

Jamie bir, iki kez gözlerini kırptı ve kâğıdı dikkatle katlayıp kesesine koydu. “Kelime *avuncule* olacak, seni küçük aptal,” dedi usulca. “İyi dileklerde hitap söz konusudur.”

***

O akşam kamp ateşlerine bakarken, Philadelphia ve Charleston bölgeleri arasındaki her İskoçyalı ailenin buraya geldiğini söyleyebilirdim. Şafak vaktinde daha da gelecek olanlar vardı.

Buluşma'nın ikinci günü Jamie yüzünde koca bir gülümsemeyle kadın ve çocukların arasından yanımıza geldi. "Bayan Lizzie," dedi. "Sana küçük bir sürprizim var. Fergus!"

Gözleri ışıldayan Fergus, bir arabanın arkasından çıktı ve sarı ince telli saçları rüzgârda savrulmuş zayıf bir adama yol verdi. "Baba!" diye çığlık attı Lizzie ve adamın kollarına atıldı. Jamie bir parmağını kulağına sokup şaşkınlıkla kaşıdı.

"Daha önce onun böyle ses çıkardığını duymamıştım," diyerek bana sırıttı ve iki parça kâğıt uzattı. Normalde tek parça olan kâğıt, dikkatle ortadan ikiye ayrılmıştı, böylece rahatlıkla birleştirilebiliyordu.

"Bu Bay Wemyss'in sözleşmesi," dedi. "Bunu sakla, Sassenach. Bu akşam şenlik ateşinde yakacağız."

Sonra alanın karşı tarafından biri el edip Mac Dubh diye bağırınca kalabalığa karıştı.

***

Buluşma'nın üçüncü gününde artık öyle çok haber, dedikodu ve sohbet duymuştum ki kulaklarım Gaelce seslerden çınlıyordu. Konuşmayanlar da şarkı söylüyordu. Bu gruba dahil olan Roger da dolanıp etrafı dinliyordu. Şarkı söylemekten sesi kısılmıştı. Bir önceki gece keyfi yerinde olduğu için ödünç aldığı bir gitarı tıngırdatmış, büyülenmiş dinleyicilere şarkılar söylemişti. Brianna da kendini beğenmiş bir tavırla ayaklarının dibine oturmuştu.

Jamie olası damadına şüpheyle bakarak bana, "O iyi mi?" diye mırıldanmıştı.

"İyiden de öte," diye ona güvence verdim.

Jamie bir kaşını kaldırarak omuz silkti ve bebeği benden almak için uzandı. "İyi, sana inanıyorum. Biz, küçük *Ruaidh* ile birlikte gidip biraz zar atacağız."

"Bir bebekle kumar mı oynayacaksın?"

"Elbette," diyerek bana sırıttı. "Babası gibi akşam yemeğini şarkı söyleyerek kazanamayacağına göre, dürüst ticaret yapmayı öğrenmek için hiç de küçük değil."

***

“Şalgam suyu yaptığında,” dedim, “şalgamların iyice kaynadığına emin ol. Sonra suyunu ayır ve çocuklara ver. Süt olsun diye sen de içebilirsin.”

Maisri Buchanan küçük çocuğunu göğsüne bastırdı ve tavsiyemi aklının bir köşesine yazarak içtenlikle başını salladı. Yeni göçmenlerin çoğunu, taze sebze yemeleri ve ailelerine yedirmeleri konusunda ikna edemiyordum ama bazen her zamanki yulaf ezmesi ve av eti öğünlerine C vitamini ilave etme şansı bulabiliyordum.

Yeni göçmenler korkularını yener umuduyla, Jamie’yi dilimlenmiş bir domatesi halkın gözü önünde yemesi için ikna etmeye çalışmıştım. Ancak bu başarılı olmamıştı.

Dikkatimi yeni gelen iki çocuklu bir kadın ziyaretçime yönelttim. Küçük kızların egzaması vardı ve nedeni yetersiz beslenmeydi. Bu da adeta zehirli sarmaşık gibi her yerdeydi maalesef. Kalabalıktaki bir hareketlenme dikkatimi çekince hizmetimi yarıda kesip başımı yeni gelenden yana çevirdim. Güneş alanın kenarındaki metallerden yansıyordu ve Jamie, silah ya da kılıç kabzası takan tek kişi değildi.

Davul sesleri boğuk olmasına rağmen askerler güneşin alnında uygun adım geliyorlardı. Tüfekleri omuzlarında, adeta akrep kuyrukları gibi palaları bellerinden sallanan askerler, bacaklarında hışırdayan yeşil kilt etekleriyle ikişer ikişer korudan çıkmışlardı.

Dört, altı, sekiz ve on… Herkes gibi ben de sessizce askerleri saydım. Kırk kişi, ayı postundan yapılmış şapkalarının altındaki gözlerini önlerine dikmiş, hiç sağa sola bakmadan ayak sürüme ve hafif davul sesleri eşliğinde alana doğru geliyorlardı.

Alanın karşısında Barralı MacNeill’ın oturduğu yerden kalkıp doğrulduğunu gördüm. Etrafında da bir hareketlenme vardı; birkaç adımı adamlarını yanına toplamaya yetmişti. Arkamda da aynı şeyin olduğunu görmeme gerek yoktu. Dağ eteğinin etrafındaki küçük ayaklanmaları, her grubun gözlerini davetsiz misafirlere ve onların komutanlarına diktiğini görmekten ziyade hissettim.

Brianna’nın kollarında bebeğiyle gelenlere dikkatle bakıyor olmasına şaşırdım. “Onlar kim?” diye sordu alçak sesle. Aynı sorunun adeta bir dalga gibi Toplantı alanına yayıldığını duyabiliyordum.

“Kuzey İskoçya alayı,” dedim.

“Bunu görüyorum,” dedi alaylı bir ifadeyle. “Dost mu düşman mı?”

Bu önemli bir soruydu; onlar İskoçyalı mı yoksa asker olarak mı buradaydılar? Buna verilecek bir cevabım yoktu ve etraftaki mırıldanmalardan kimsenin bir cevabı olmadığını anlamıştım. Huzursuzluk çıkaran grupları dağıtmaya gelen alay oluyordu elbette. Fakat politik bir amacı olmayan bunun gibi huzurlu bir toplantıyı dağıtmazlardı herhalde, değil mi?

Eskiden birçok İskoç siyasi bildiriler yayardı ve şu an hayatta olanların çoğu o zamanları hatırlıyordu. Gaelce mırıldanmalar artmış, adeta fırtına öncesi rüzgâr gibi dağın etrafını sarmıştı.

Silahları ve kılıçlarıyla alana gelen kırk asker vardı. Burada ise iki yüz İskoçyalı vardı. Çoğu silahlıydı ve bir o kadarının da köleleri ve hizmetkârları bulunuyordu. Bir de eşleri ve çocukları…

Culloden’dan sonraki günler aklıma gelince Brianna’ya bakmadan, “Eğer… eğer bir şey olursa, bebeği kayalıklara götür,” dedim.

Aniden önümde beliren Roger’ın da dikkati askerlerin üzerindeydi. Jamie’ye bakmadan usulca yanına geçti, önümüzde omuz omuza bir siper oluşturmuşlardı. Alanda da aynı şey oluyordu. Kadınlar yer vermemelerine rağmen erkekleri bir adım onların önündeydiler. Alana gelen herhangi biri kadınların eriyip yok olduğunu, vadiye öfkeyle bakan acımasız İskoçyalıları bıraktıklarını düşünürdü.

Sonunda ağaçların gölgeleri arasından iki asker çıktı. Biri at üstündeki komutan, diğeri uçuşan alay sancağını tutan yaveriydi. Atlarını mahmuzlayarak askerlerini geçip kalabalığa doğru at sürdüler. At üstündeki yaverin soru sormak için hafiften eğildiğini, komutanının da sorusuna cevaben bize doğru döndüğünü gördüm.

Komutan askerlerine bir emir verdi, onlar da silahlarını toprağa dayayıp bacaklarını ikiye ayırarak rahat pozisyona geçtiler. Atını çeviren komutan, önünde gönülsüzce duran kalabalığa yavaşça ilerledi.

Komutan bize doğru geliyordu. Gözlerini, boyu ve akça ağacın yaprakları gibi kızıl olan saçlarıyla fark edilen Jamie’ye diktiğini görebiliyordum.

Adam önümüzde durdu ve tüylü şapkasını çıkardı. Atından inip Jamie’ye yaklaştı ve reverans yaptı. Otuzlarında gösteren komutan, kısa boylu, yapılı ve parlak siyah gözlüydü. Yakından daha önceden fark etmediğim bir şeyi, kırmızı ceketinin omzuna iliştirilen küçük bir metal parçasını görmüştüm. Eskimiş yaldızlı bir broştu bu.

“Benim adım Airchic Hayes,” dedi yoğun İskoç aksanıyla. Umutla bakan gözleri, Jamie’nin yüzüne odaklanmıştı. “Bana babamı tanıdığınızı söylediler.”

16

17

42
Çember Daralıyor

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedi Roger. Jamie Fraser’ı yalnız yakalamak için bir süre beklemişti. Fraser çok yoğundu. Herkes bir dakika da olsa onunla konuşmak istiyordu. Fakat şu an tek başına bir kütüğün üstünde oturuyordu. Kaşlarını kaldırarak Roger’a baktı ve yanındaki boş yeri işaret etti.

Roger oturdu, yanında bebek de vardı. Brianna ve Lizzie yemek yapıyorlardı ve Claire de Isle Fleur’lu Cameronlar’ı ziyarete gitmişti. Akşam havası tezekten çok odun kokuyordu. Tam da İskoçya’ya özgü, diye geçirdi içinden.

Jamie’nin gözleri, ateş ışığında kırmızı kırmızı parlayan Jemmy’nin küçük başındaydı. Kollarını uzattı ve Roger biraz tereddütle uyuyan bebeği dikkatle ona verdi.

“*Balach Boidheach*,” diye mırıldandı Jamie, bebek hafiften kımıldayınca. “Böyle daha iyi.” Roger’a baktı. “Sana bir şey söyleyeceğim dedin.”

Roger başını salladı. “Evet ama konu ben değilim. Bunun başka birinden bir mesaj olduğunu düşünebilirsin.”

Jamie sorgularcasına bir kaşını kaldırdı ki bu hareketi Roger’a Brianna’yı hatırlatmıştı. Bu düşünceyi saklamak için öksürdü.

“Ben… ee… Brianna, Craig na Dun’a gittiğinde ben iki hafta beklemek zorunda kaldım.”

“Evet?” Jamie tetikteydi, ne zaman taş halkanın bahsi geçse böyle oluyordu.

Roger kayınpederine bakarak, “Inverness’a gittim,” diye devam etti. “Babamın yaşamış olduğu evde kaldım ve onun evraklarını araştırdım. Mektupları ve eski çöpleri biriktirmeyi çok severdi de.”

Başını sallayan Jamie, Roger’ın ne diyeceğini merak ediyordu ama onun lafını kesmeyecek kadar kibardı.

“Bir mektup buldum.” Roger kalbinin hızla attığını hissederek derin bir nefes aldı. “Claire’i bulursam mektubu ona veririm diye düşünüyordum hep. Ancak sonra onu bulduğumda,” - omuz silkti - “ona veya Brianna’ya söyleme konusunda emin olamadım.”

“Ve bana, onlara söylemen gerekip gerekmediğini mi soruyorsun?” Fraser’ın gür ve kızıl kaşlarının kalkışı onun şaşkınlığını gösteriyordu.

“Belki öyle. Ama bunu düşününce mektubun onlardan ziyade seni ilgilendirdiğini düşündüm.” Şu an Roger, Fraser’a karşı bir sempati duyuyordu.

“Babamın bir papaz olduğunu biliyor muydun? Mektup ona yazılmıştı. Sanırım bir çeşit günah çıkarma maksadıyla yazılmış. Ancak ölüm araya girdiği için gizlilik mührünün kırıldığını düşünüyorum.”

Roger derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Kâğıttaki birbirine bitişik, hafif eğik yazılmış kara harfleri rahatlıkla görebiliyordu. Mektubu en az yüz kere okumuştu ve her kelimesini ezbere biliyordu.

Sevgili Reg,

Kalbimden bir sorunum var. Yani Claire’in haricinde. Doktor dikkat edilirse ölümümün yıllar sonra gerçekleşeceğini söyledi. Umarım öyle olur ama şans işte… Bree’nin okulundaki rahibeler, günah çıkarmadan veya bağışlanmadan ölen günahkârları korkunç bir kaderin beklediğini söyleyerek çocukları korkutuyorlar. Öldükten sonra başıma geleceklerden korkarsam bana lanet olsun. Böyle dediğim için beni bağışla. Yine de şans işte, değil mi?

Bazı nedenlerden dolayı kendi rahibime bir şey anlatmadım. Gözlerini ne kadar açarsa açsın onun bir günahı göreceğinden şüpheliyim!

Ancak sen Hıristiyan olmasan bile bir papazsın ve daha da önemlisi benim arkadaşımsın. Bana yine de cevap vermek zorunda değilsin. Yani mektubuma yanıt vereceğini sanmıyorum ama beni dinleyebilirsin. Senin en büyük hünerlerindendir dinlemek. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?

Nedenini bilmiyorum ama oyalandığımın farkındayım. En iyisi her şeyi olduğu gibi anlatmak.

Birkaç sene önce senden bir şey istemiştim, hatırlıyor musun? Hani St. Kilda’s’daki mezar taşları hakkında? İyi bir dost olduğun için bana nedenini hiç sormadın. Artık sana nedenini anlatmanın zamanı geldi.

Yaşlı Kara Jack Randall’ın gömülmek için Sussex’teki evine götürülmek yerine bir İskoçya tepesine bırakılma nedenini Tanrı bilir. Belki de hiç kimse onu umursamamıştır. Düşüncesi bile üzücü ama böyle olmamasını tercih ederdim.

Neyse, sonuçta orada işte. Eğer Bree, kendi tarihini, benim tarihimi merak

ederse, araştıracak ve Kara Jack Randall'ı orada bulacaktır. Mezarının yeri aile belgelerimde yazıyor. Bu nedenle senden diğer mezar taşını da oraya bir yere dikmeni istedim. Orada duracak ve kilise avlusundaki diğer mezar taşları gibi zamanla aşınacaktı.

Claire bir gün Bree'yi İskoçya'ya götürecek. Bundan fazlasıyla eminim. Eğer Bree St. Kilda's'a giderse mezar taşını görecek. Hiç kimse eski bir kilise avlusuna gidip taşların etrafına göz atmaz. Eğer Bree merak ederse, Claire'den daha fazlasını öğrenmek isterse diye bunları hazırladım. Yani gerekli ipuçlarını bıraktım. Ben öldükten sonra olacaklar şansa kalmış.

Claire'in geri geldiğinde neler zırvaladığını biliyorsun. Onları aklından çıkarmaya çalıştım ama olmadı. Tanrım, o çok inatçı bir kadın!

Belki buna inanmayacaksın ama seni en son ziyarete geldiğimde bir araba kiraladım ve o lanet olası tepeye… Craigh na Dun'a gittim. Claire kaybolmadan hemen önce taş halkanın ortasında dans eden cadıları sana anlatmıştım. Sabahın erken saatlerinde zihnimde o görüntüyle taş halkanın ortasında durdum ve neredeyse Claire'e inanıyordum. Bir taşa dokundum. Elbette bir şey olmadı.

Yine de araştırdım. O adamı aradım… Fraser'ı. Ve onu buldum. En azından o adı taşıyan birini ve Claire'in onunla ilgili bahsettiklerine uyan bağlantıları buldum. Claire doğruyu söylüyor olsa veya gerçek tecrübeye dayanan bir hayal görmüş olsa da… evet, o adam var ve ben bundan eminim!

Belki buna da inanmayacaksın, fakat lanet olası taşlardan birine dokunarak öylece durdum ve taşın açılıp James Fraser'la yüz yüze gelmeyi her şeyden çok istedim. O her kimse, o her neyse, onunla yüzleşmeyi… ve öldürmeyi, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim.

Onu hiçbir zaman göremeyeceğim. Onun var olduğunu bile bilmiyorum! Yine de kimseden nefret etmediğim kadar ondan nefret ediyorum. Eğer Claire'in dedikleri ve benim bulduklarım doğruysa… o zaman Claire'i ondan aldım ve karımı onca sene bir yalanla yanıma hapsettim. Belki yalan kelimesi eksik olur ama yine de bir yalan işte. Sanırım buna intikam desem, daha yerinde olur.

Papazlar ve şiirler, intikamın iki uçlu bir kılıç olduğunu söylerler. Ve ben diğer ucunu hiç bilmiyorum. Claire'e fırsat tanısaydım, benimle mi kalacaktı? Ya da ona Jamie'sinin Culloden'dan kurtulduğunu söyleseydim, anında İskoçya'ya gitmeyecek miydi?

Claire'in kızını ardında bırakacağını sanmıyorum. Beni bırakmamasını dilerdim… ama… emin olsaydım, yemin ederim ona gerçeği söylerdim. Ancak

gerçek şu ki söylemedim.

Fraser… Karımı benden çaldığı için ona lanet mi okumalıyım, yoksa bana bir kız çocuğu verdiği için şükür mü etmeliyim? Sürekli bunları düşünüp duruyorum, bu akıl almaz teoriye anlık da olsa inandığım için kendime şaşıyorum. Yine de… James Fraser'a karşı tuhaf bir his, bir anı var içimde, sanki onu bir yerlerde görmüş gibiyim. Ancak bu muhtemelen kıskançlık ve hayalin ürünü. Bu piç kurusunun neye benzediğini biliyorum. Günbegün kızımın yüzünde onu görüyorum!

Tuhaf ama sorumluluk hissediyorum. Bree'ye karşı değil, fakat bunu bilmeye hakkı var diye düşünüyorum… sonra tabii. O piç kurusunu hissettiğimi söyledim sana. Benimle birlikte yaşıyor olması ne komik. Bazen odanın ortasında durup arkama baktığımda onu hissediyor gibiyim.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama sence günün birinde onunla tanışır mıyım? Düşüncesi bile komik. Merak ediyorum da günahlarımızı ardımızda bırakıp iki arkadaş olabilir miyiz? Ellerimiz birbirimizin boğazında, cehennemin dibinde çürür müyüz yoksa?

Claire'e çok kötü davrandım. Gerçi bu bakış açısına göre değişir. Detaylara inmeyeceğim, üzgünüm.

İşte böyle, Reg. Nefret, kıskançlık, yalan söyleme, hırsızlık, sadakatsizlik ve daha fazlası… Aşk haricinde günahlarımı dengeleyecek bir şey yok. Claire'i seviyorum, kızımı seviyorum. Onları seviyorum. Belki doğru bir seviş tarzı değil ya da yeterli değil. Ancak sahip olduğum tek şey bu.

Yine de günah çıkarmadan ölmeyeceğim ve bağışlanmam konusunda sana güveniyorum. Bree'yi bir Katolik olarak yetiştirdim. Sence arkamdan bana dua eder mi?

"Tabii ki mektup 'Frank' imzalı," dedi Roger.

"Tabii ki," diye yineledi Jamie. Sessizce oturuyor, ifadesi okunmuyordu.

Roger'ın, ifadesini çözmeye çalışmasına gerek yoktu. Yanındaki kişinin zihninde dolaşan düşünceleri çok iyi biliyordu. Beltane ve Yaz Dönümü Arifesi arasındaki haftalar boyunca, okyanusun karşı kısmında Brianna'yı aradığı sürece, esirliği süresince ve sonunda ormangülü cehenneminde, taş halkaların şarkısını dinlerken bu düşüncelerle kendisi de boğuşmuştu.

Eğer Frank Randall bulduğu şeyi saklamayı tercih etmiş olsaydı, o mezar taşını St. Kilda's'a hiç yerleştirmemiş olsaydı, yine de Claire gerçeği

öğrenebilir miydi? Belki evet, belki hayır. Ancak Claire'i Jamie Fraser'ın hikâyesini kızına anlattıran, sahte mezar taşının ortaya çıkışıydı. Ayrıca Roger'ın, bu yere bu zamana gelmelerine öncülük eden keşfe çıkmasını sağlayan da…

Bir zamanlar Claire'i İskoçyalı âşığının kollarına ve muhtemelen onun kollarında ölümüne gönderecek olan da bu mezar taşıydı. Bu taş, Frank Randall'ın kızını diğer babasına göndermiş ve hiç bilmediği bir zamanda yaşamaya mahkûm etmişti. Bunun sonucunda muhtemelen aksi olsa olmayacak olan ve Jamie Fraser'ın kanından kızıl saçlı bir erkek çocuğu doğmuştu.

Bağışlanma umuduyla Frank Randall'ın bıraktığı mezar taşı hariç, muhtemelen doğmayacak başka bir erkek çocuğunu da düşünüyordu Roger. Morag ve William MacKenzie, Buluşma'da değillerdi. Roger üzüldüğünden veya rahatladığından emin değildi.

Sonunda Jamie Fraser hareket etti, fakat gözleri ateşe odaklıydı. "İngiliz," dedi usulca ve bu bir yalvarıştı. Roger'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Ateşlerin içinde bir şeyin hareket ettiğine yemin edebilirdi.

Jamie büyük elleriyle torununu kavradı. İfadesi düşünceliydi. "İngiliz," dedi, ateşin ötesinde gördüğü her neyse onunla konuşuyordu. "Keşke bir gün seninle karşılaşabilsek. Ama karşılaşmamayı umuyorum."

Roger elleri dizlerinde bekliyordu. Fraser'ın gözleri buğulu, yüzü dans eden ateşle maskeliydi. Sonunda iri bedeni bir ürperme sardı ve Fraser adeta zihnini temizlemek istercesine başını iki yana salladı. Roger'ın orada olduğunu daha yeni fark ediyor gibiydi.

"Ona söyleyeyim mi?" diye sordu Roger. "Claire'e."

İri İskoçyalının gözleri keskinleşti. "Sen Brianna'ya anlatacak mısın?"

"Henüz değil ama anlatacağım." O da Fraser'a dik dik bakıyordu. "O benim karım."

"Şimdilik."

"Sonsuza dek… eğer Bree isterse."

Fraser, Cameron'ın ateşine doğru baktı. Ateşin ışığına karşı Claire'in küçük bedeni görünüyordu. "Dürüst olacağıma dair ona söz verdim," dedi sonunda. "Evet, ona anlatacağım."

***

Dördüncü gün dağ yamacı yeni gelenlerle dolmuştu. Günbatımından hemen önce erkekler odun toplamaya başlamışlardı ve topladıklarını dağ eteğindeki yakma yerine getiriyorlardı. Her ailenin bir ateşi vardı ama buradaki büyük bir ateşti. Gün boyunca gelmiş olanları görmek için her gece bu ateşin etrafına toplanılırdı.

Karanlık çökünce dağ eteğindeki ateşler birer birer yanmaya başladı. MacKenzie klanının nişanı, "yanan dağ" gözümde canlandı bir an ve birden onun ne olduğunu fark ettim. Bir volkan değil, diye düşünmüştüm. Hayır, aklıma gelen bunun gibi bir Toplantı idi. Karanlıkta yanan ailelerin ateşleri, klanların var olduğunu ve bir arada olduklarının bir işaretiydi. Bu kez zihnimde canlanan o ilkeyi anlamıştım. *Luceo non uro: Parlarım, yanmam*.

Dağ eteği kısa sürede ateşlerle canlanmıştı. Her ailenin veya çiftliğin beyi, meşalesini yakıp tepeden aşağıya, dağ eteğindeki büyük ateşin yanına geliyordu. Bizim bulunduğumuz yerden erkekler, devasa ateşe karşı küçük ve siluet halinde görünüyorlardı.

Jamie, Gerald Forbes ile konuşmasını bitirip ayağa kalkmadan önce bir düzine aile kendilerini duyurmuştu. Jamie, onca sese rağmen huzurla uyuyan bebeği bana verdi ve meşaleyi ateşimizde yaktı. Aşağıdan bağırışlar geliyordu. Bu sonbahar havasında zayıf ama duyulabiliyordu.

"Barra'lı MacNeilllar burada!"

"Glen Linnhe'li Lachlanlar burada!"

Bundan sonra Jamie, yüksek ve güçlü bir şekilde bağırdı.

"Tepe'li Fraserlar burada!" Diğer ailelerin beyleriyle birlikte gelenler gibi bizimle gelen kiracılarımız da alkış tutmuşlar ve ıslık çalmışlardı.

Kollarımdaki küçük ağırlığın tadını çıkararak sessizce oturdum. Bebek tam bir güvenle uyuyordu. Yarı açık ağzından küçük pembe dili görünüyordu, göğsüme doğru ılık nefes alıp veriyordu.

Jamie üzerine duman ve viski kokusu sinmiş halde geri geldi ve arkamdaki kütüğe oturdu. Beni omzumdan kendine doğru çekti ve onu arkamda hissetmenin keyfine vararak ona doğru yaslandım. Ateşin karşısında Brianna ve Roger kafa kafaya vermiş hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Ateşten yüzleri parlıyordu.

"Yine bebeğin adını değiştirmeyecekler, değil mi?" dedi Jamie, hafiften kaşlarını çatarak onlara bakıyordu.

"Sanmıyorum," diye yanıt verdim. "İsim dışında konuşacak daha önemli

konularının olduğunu sen de biliyorsun.”

“Öyle mi?”

Jamie’ye bakmak içim başımı arkaya çevirerek, “Eylül’ün üçünü geçtik,” dedim. “Brianna’ya vakti gelince seçim yapması gerektiğini söylemiştin.”

“Söyledim.” Gökyüzündeki yarım ay, yüzüne hafif bir ışık yayıyordu. Jamie öne eğildi ve alnımdan öptü.

Sonra boş elimi tuttu. “Peki sen de bir seçim yapacak mısın?” diye sordu usulca. Avucunu açınca bir altın yüzüğün parladığını gördüm. “Bunu geri istiyor musun?”

Öyle yüzüne bakıyor, bir şüphe belirtisi arıyordum. Şüphe değil ama başka bir şey vardı yüzünde; bekleyiş veya derin bir merak…

“Bu uzun zaman önceydi,” dedim usulca.

“Uzun zaman önce,” dedi. “Ben kıskanç bir adamım ama kinci değilim. Seni ondan aldım, Sassenach ama… onu senden alamadım.”

Jamie bir süre sustu. Ateş avucundaki yüzükte dans ediyordu. “Bu senin hayatın, değil mi? Bunu geri istiyor musun?”

Cevaben elimi uzatınca Jamie, avucunda ısınmış altın yüzüğü parmağıma taktı.

F’den C’ye sevgilerle. Sonsuza dek.

“Ne dedin?” diye sordum. Jamie kısık sesle Gaelce bir şeyler mırıldanmıştı.

“Huzur içinde yat, dedim,” diye yanıt verdi. “Ayrıca sana demedim Sassenach.”

Karşı tarafta da bir hareketlenme vardı. Roger, Brianna’nın elini yukarı kaldırıyordu. Jamie’nin yakut yüzüğü ateşin ve ay ışığının etkisiyle Bree’nin parmağında parıl parıl parlıyordu.

“Sanırım Brianna da seçimini yaptı,” dedi Jamie yumuşak bir sesle.

Brianna, Roger’a gülümsedi ve onu öptü. Sonra ayağa kalkıp eteklerindeki tozu silkeledi ve kamp ateşinden bir meşale aldı. Roger’a dönüp meşaleyi ona verdi ve bizim duymamızı istercesine yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Aşağıya in ve MacKenzieler’in de burada olduğunu söyle.”